

Giới thiệu Chồng Yêu Bá Đạo

Thể loại Ngôn tình,Sủng

Một cái bẫy được giăng ra sẵn cho cô mà cô hoàn toàn không hề hay biết. Để đến khi chính cô bị phát hiện ra mình đã ngủ cùng với chồng của chị gái, rồi cuộc tại sao lại xảy ra trường hợp này với cô? Chứng kiến cảnh tượng đó khiến cho Cổ Phi Yên tỏ ra ghen tuông tức giận. Và đã có một âm mưu rằng Cổ Phi Yên Và Cổ Minh Châu được trao đổi danh phận của mình.

Với tư cách là thành viên chính gốc của gia đình nhưng Cổ Phi Yên từ hôm đó trở về nhà không còn được bố mẹ yêu thương nữa,nếu có cũng chỉ là sự mất mát vô tận,oan ức tui nhục, và không có một ai thương cô cả. Vì Cổ Minh Châu đã lấy đi danh phận và còn cướp lấy bố mẹ của cô. Không những vậy còn có mưu đồ muốn phá hủy triệt để cô đến cùng.

Ai cũng biết,con gái lớn của Cổ Gia vừa dịu dàng nhã nhặn lại xinh đẹp đoan trang, giống như một nàng tiên bước ra không dính tí bụi trần nào. Và không có ai không biết rằng Con gái thứ hai của Cổ Gia tính cách lại xác xược ngang ngược, lăng lơ dâm dăng,bởi vì do cô buông thả cuộc sống rất hỗn loạn do vậy mới bị bệnh phụ khoa, và bị tất cả đàn ông ở Bắc Kinh đều tránh né.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cổ Phi Yên từ trong cơn mê man giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng lạ lẫm.

Cơ thể thay đổi rất rõ rệt, bầu không khí vẫn còn phảng phất hơi thở ẩm áp, quần áo rải rác trên mặt đất, dường như tất cả đang ám thị điều gì đó ... Đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, Cổ Phi Yên cúi đầu nhìn theo những vết đỏ trên khắp cơ thể mình, khuôn mặt xinh đẹp dần nhợt nhạt đi.

Lục lại chút kí ức, người đàn ông đem qua hơi thở nặng nề cùng với lực bàn tay vuốt ve, mơn trớn. Y nghĩ chỉ trong chớp nhoáng, dư vị của say rượu làm cho đầu cô đau dữ dội.

Cô như vậy mà hồ đồ cùng với một người đàn ông làm chuyện đó!

Người đó... là ai?

Nhìn sang bên cạnh mình một cách cứng nhắc, đập vào mắt cô đó là người đàn ông đẹp trai, lạnh lùng, khuôn mặt tràn đầy khí khái anh hùng, hấn quả thực anh tuấn, làm cho Cổ Phi Yên tìm đến ngừng đập, hai con ngươi tròn tròn không dám tin, chỉ cảm giác như rơi bị sét đánh không ngừng.

Chiến Mặc Thần....

Tại sao lại có thể là hắn?

A..a... vừa tỉnh giấc lại với vị hôn phu của chị mình cùng nằm trên chiếc giường, còn có chuyện tồi tệ này xảy ra sao?!

Nếu được chọn lựa, cô tình nguyện cùng với Kỳ Viễn Bạch

“Bang, bang, bang!”

Cổ Phi Yên vẫn chưa nghĩ ra phần cuối, căn phòng liền bị ai đó đập vỡ với âm thanh kinh hoàng, cô lặng lẽ nhìn về phía cửa, nghe thấy có người ở bên ngoài hét lớn: “Mở cửa, có cảnh sát kiểm tra phòng”

Còn có cả chó nghiệp vụ hung dữ sủa ầm ĩ

Cảnh sát?

Cổ Phi Yên giật mình hoảng hốt.

“Bang!”

Ngay lúc này, căn phòng bị mở toang, cảnh sát tay cầm súng xông vào

Lòng súng đen như mực nhắm chuẩn vào Cổ Phi Yên. Lũ phóng viên như mèo ngửi thấy mỡ lần lượt tiến vào phòng, vác trên vai máy quay lao đến thành giường. Các câu hỏi ngắn gọn đều dồn dập đưa đến trước mặt Cổ Phi Yên.

“Cố nhĩ tiểu thư, xin hỏi cô là bởi xảy ra âm ĩ với nhà họ Cổ, kinh tế từng quần. Để tiếp tục duy trì cái cuộc sống xa xỉ, phồn hoa của mình, nên mới làm gái thiên cung phải không?”

“Cô và Kỳ thiếu gia hôm qua vừa mới đính hôn, cô làm vậy có thấy đúng với Kỳ thiếu gia không?”

“Nếu Kỳ gia chọn thoái hôn, cô sẽ chọn thoái hôn trong hòa bình, hay vẫn giống như dây dưa Chiến thiếu gia, dây dưa với cả với Kỳ thiếu gia?”

“.....”

“Gấu, gấu gấu...”

Những con chó nghiệp vụ cao đến nửa thân người nhe răng, sủa lớn, răng và móng vuốt cào xé chiếc chăn đắp trên người Cổ Phi Yên với lực rất mạnh, dọa cô sắc mặt không còn giọt máu nào, chỉ có thể cứng nhắc nắm chặt chiếc chăn. Những ngón tay mảnh khảnh, nõn nà vì dùng lực quá mạnh ửng màu trắng xanh.

Cổ Phi Yên cực kỳ tuyệt vọng, cảm giác như bị vứt bỏ nơi đêm tối hoang vu nhất.

Dưới lớp chăn là cơ thể trần như nhộng không mảnh vải che thân. Cả cơ thể chỗ nào cũng là vết tích điên cuồng đêm qua còn lưu lại, cô biết rằng mình tuyệt đối không được buông tay, một khi đã buông tay ra thì ngay hôm sau ánh của cô sẽ đầy trên các trang báo.

Hơn nữa, không thể chịu đựng được kiểu đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người nam nhân tại hiện trường ấy ánh mắt hưng phấn sáng lấp lánh.

Cố gia nhĩ tiểu thư mặc dù lăng lơ, thanh danh bê bối, suy cho cùng vẫn là do cuộc sống đời tư hỗn loạn cực độ lại bị mắc bệnh phụ khoa cực kỳ nghiêm trọng, nhưng khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của cô ấy lại thanh lệ tuyệt mỹ, thanh hình lời lờn thích thú, nước da trắng nõn nà như tuyết, nhìn mãi nhìn vẫn là làm cho người ta không khỏi kỳ vọng!

Cảnh sát tay dắt chó nghiệp vụ, nhẹ nhàng nói lòng dây xích...

Chó nghiệp vụ gầm gừ hướng theo chiếc giường bỏ nhào tới, chiếc chăn bị cướp mất, Cổ Phi Yên thất thanh hét chói tai, phản xạ có điều kiện tự thu tròn mình lại, lưng đối diện với đám người kia.

“Nhanh chụp lấy!”

Đám phóng viên con mắt xanh lên, Cổ Phi Yên tuyệt vọng vô cùng!

Không sớm thì muộn, thời điểmCổ Phi Yên hận không thể đi chết, một thân ảnh cao lớn từ trên giường đứng dậy, giơ chân mạnh mẽ đá bay con chó nghiệp vụ, kéo chiếc ga giường phủ lên người đang run lẩy bẩy của cô quần chặt.

Trước sau không quá một giây, đám người đó chỉ âm thầm nhìn theo chiếc lưng trần trắng muốt của Cổ Phi Yên được mái tóc đen dài phủ lên, cũng không còn cơ hội xem kĩ hơn được nữa.

Cổ Phi Yên người run lẩy bẩy quần chặt chiếc ga giường, đưa mắt nhìn lên, đối diện với đôi mắt phương sâu thẳm chứa đựng sự lạnh lẽo vô tận.

Chiến Mặc Thần...

Hắn mà lại bảo vệ cô ta sao?

Người hắn ghét nhất, không phải là cô ta sao?

Cổ Phi Yên tràn đầy phức tạp, Chiến Mặc Thần dò tìm mắt sang đám người ở đó.

“Chiến, Chiến thiếu gia...”

Tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc, tuyệt đối không ngờ rằng “tập thể hành động” lần này, nắm giữ tiếng xấu không hết của Cổ Phi Yên, nhưng lại có lệnh nghe tiếng đã sợ mất mặt của Chiến thiếu gia, Chiến Mặc Thần!

“Cút ra ngoài cho ta!Ngay lập tức!” giọng của Chiến Mặc Thần trầm xuống tựa như gió từ địa ngục thổi đến, lạnh thấu xương tủy.

Tất cả yên lặng đến ngạt thở.

Người hiểu xu lợi bức hại nhất phản ứng đầu tiên, vội vã chuẩn bị rời đi, những người khác cũng tính giải tán dần, tuy nhiên một âm thanh ngọt ngào vang lên, mang theo tràn đầy thương đau và không dám tin tưởng, đám người vẫn đứng chặt phòng.

“Tiểu Yên, em...sao em lại có thể câu dẫn anh rể của mình?! Chị biết là em hận chị, nhưng... Như thế này, em sau này làm người ra sao?”.

Cổ Minh Châu mặc chiếc váy trắng bước vào phòng, lướt qua như nàng tiên, sắc mặt nhợt nhạt. Đôi mắt tràn đầy sự thất vọng thương tâm lên người con gái ngồi trên giường, cơ thể lung lay không vững, làm người khác phải lo lắng.

“Minh Châu, cẩn thận!” Kỳ Viễn Bạch đứng phía sau Minh Châu vội vã đỡ lấy vai của cô, lạnh nhạt liếc nhìn một vòng Cổ Phi Yên, chán ghét mở miệng, “Cô ta là người không biết tự ái, em còn lo lắng cho cô ta làm gì?”.

“Mặc Thần, anh...có đúng là anh với cô ta đã nảy sinh mối quan hệ không?” Cổ Minh Châu bỏ bàn tay Kỳ Viễn Bạch ra nhìn thẳng vào Chiến Mặc Thần, nước mắt rơi, “Nếu đã như vậy, để bảo vệ danh tiếng của em gái, anh có đồng ý hủy bỏ hôn ước đôi ta”.

Chiến Mặc Thần đôi mắt lạnh như băng.

Nhớ lại tất cả chuyện đêm qua, đôi lông mày chau lại, nhưng cũng không thể phản bác lại.

Chỉ là...

Hắn nhẹ nhàng mở miệng,“ Hôn ước không thể hủy bỏ”.

“Anh không có trách nhiệm với cô ấy, vậy em gái của em phải làm sao?” Cổ Minh Châu lắc đầu đau khổ.

“Mấy năm nay, những nam nhân cùng cô ta sống phóng đảng không thiếu sao?” Kỳ Viễn Bạch phẫn nộ không dừng, con tức giận đã làm cho khuôn mặt ôn hòa kia nhăn nhó lại, “Nếu nhưng những nam nhân cô ta đã thử qua rồi đều phải có trách nhiệm với cô ta sao? Vậy cô ta phải kết hôn bao nhiêu lần? Hủy hôn bao nhiêu lần? Người cần hủy hôn là tôi, tôi tuyệt đối không thể cưới người đàn bà lăng lo,thật khinh bỉ loại nữ nhân độc ác phản bội người yêu mình!”.

“Đúng vậy, đây cũng không phải lỗi của Cổ đại tiểu thư...”

“Đường hoa vẫn nổi bật trên bản tin của Cổ Phi Yên sẽ không có dứt quãng, Cổ đại tiểu thư hà cớ phải tự trách mình?”.

“Hôm qua vẫn còn cùng Kỳ thiếu gia đính hôn, hôm nay lại phản bội chồng mình! Bị thoái hôn, đáng đời!”

“.....”

Lời nói dồn dập tựa như vật nhọn đâm hàng trăm vết vào tim Cổ Phi Yên,máu chảy đầm đìa.

Đau không?

Đau!

Thế loại lăng trì tính thần như này, so với làm đau đớn còn khổ hơn gấp trăm, gấp ngàn lần! Nhưng, bị ép đến đường cùng, trong cuộc sống con người thực sự thảm hại tới cùng, so với việc nhảy xuống đầm bùn thối vẫn không thể chịu đựng được như lúc này đây, trong tim của cô đột nhiên sinh ra một lòng dũng cảm!

“Muốn cùng tôi hủy hôn ước? được thôi.” Cổ Phi Yên quần ga trải giường từ trên giường chầm chậm ngồi dậy, khoe miệng nhếch lên, đôi mắt dễ thương chứa sự dịu dàng và nụ cười đầy khinh bỉ, nhìn về Kỳ Viễn Bạch, “Đôi co với Kỳ thiếu gia 2 phút là có thể nhẹ nhàng giải quyết đấu tranh, vẫn là mùi vị của anh rể tuyệt hơn... câu này nên nói như nào nhỉ? Oh... nạp điện năm phút, mà kéo dài tận hai tiếng, anh rể thật lợi hại đại nha!”.

Lời vừa dứt, Cổ Phi Yên bị Chiến Mặc Thần kéo lên chiếc giường to đó, hôn lên môi nàng cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

682.

“Cổ Phi Yên, cô điên rồi!”

Chiến Mặc Thần đẩy Cổ Phi Yên mạnh mẽ, nhấc tay xoa nhẹ đôi môi ẩm ướt, mắt thần chìm sâu, trên gương mặt lạnh lùng lộ rõ sự chán ghét.

Cổ Phi Yên ngã trên giường, đau đớn hít ngược hơi lạnh, nhưng vẫn cười.

“Đúng vậy, tôi điên đó.” Âm thanh của cô rất nhẹ nhàng, nhẹ như làn khói vừa hòa tan đi, “Nếu tôi không điên, tại sao có thể tự mình trèo lên giường của anh rể, còn làm rất nhiều lần, là bởi vì quá thoải mái sao?”.

“Im mồm!” Chiến Mặc Thần quát to một tiếng.

Chuyện ngày hôm qua, là hẳn không muốn nghe đến nhất!

Ánh mắt mạnh mẽ bốc chốc âm u lại, hẳn đang tay túm chặt cổ họng Cố Phi Yên, ánh mắt tựa mũi dao sắc nhọn đâm vào cô, “Cô còn nói thêm câu nữa, ta cho cô sống không qua hôm nay!”

“Khụ, khụ, khụ...”

Không khí loãng dần, sắc mặt của Cố Phi Yên đỏ lên, ho một cách kịch liệt.

Cho dù như vậy, đôi mắt đẹp của cô vẫn cười theo, không sợ hãi nhìn Chiến Mặc Thần, chậm một chút là hẳn có thể giết cô, cô cũng chẳng muốn phản kháng phá vỡ chiếc lọ.

Tay không ngừng dùng lực. Trong tim Chiến Mặc Thần nảy sinh sự tàn nhẫn không thể ngăn chặn được.

Chỉ kém một chút, chiếc cổ nhỏ bé trắng nõn thực sự sẽ bị gãy, nhưng... Cố Phi Yên chấp nhận cam chịu số phận, lại làm cho hẳn nhớ lại đêm qua khi bộ dạng của cô khi nằm dưới cơ thể của hẳn khóc lóc cầu xin tha mạng, cổ họng la hét đến khản giọng.

Trong tim như bốc lửa, càng không thể kiềm chế được.

“Mặc Thần, dừng lại!” âm thanh hoảng hốt, Cố Minh Châu vội vàng trèo lên giường, nhưng vừa đi được một hai bước dùng tay nhẹ nhàng áp vào lồng ngực, sắc mặt đau khổ.

“Minh Châu, em mắc bệnh đau tim, đừng quá lo lắng!” Kỳ Viễn Bạch sắc mặt lo lắng, lao đến Cố Phi Yên gào thét lên, “Cô vừa lòng chưa? Chọc tức Minh Châu, sau này cả Cố gia đều là của cô rồi, cũng chả còn ai chiếm tên tuổi đại tiểu thư Cố gia của cô rồi!”.

Chiến Mặc Thần cau mày lại.

Bây giờ là lúc để nói cái chuyện đó sao?

Kiểm chế nói lòng bàn tay trên cổ Cố Phi Yên, hẳn nhanh nhẹn mặc y phục, vội vàng bế Cố Minh Châu ra khỏi phòng, lo lắng cho Cố Minh Châu, Kỳ Viễn Bạch trừng mắt lườm Cố Phi Yên một lượt, vội vã đuổi kịp.

Căn phòng to như vậy, người nhanh chóng đi hết.

Cố Phi Yên ngã xuống giường, hô hấp mạnh, bởi vì phổi đau đến nghẹt thở chậm chậm hồi lại, trong ánh mắt cười lại giống như khói hoa tĩnh mịch. Sâu thẳm trong con người dần dần lạnh lẽo, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Cố Minh Châu sẽ bị tức chết sao?

Tất cả mọi thứ ngày hôm nay, đều không phải nằm hết trong kế hoạch của cô ta sao?

Hôm qua, là tiệc đính hôn của cô ta với Kỳ Viễn Bạch.

Nhớ rằng Cố Minh Châu đã mỉm cười và mang theo một ly rượu trong suốt, Cố Phi Yên đã hiểu ra mọi chuyện. Để đạt được kế hoạch, ngay cả thanh mai trúc mã Chiến Mặc Thần của mình, Cố Minh Châu cũng không tiếc, quả thật rất kiên quyết!

Ngày thứ hai đính hôn đã dự đoán anh rể, tội danh to như vậy quả thật làm người khác khinh bỉ.... Huống hồ, Cố Minh Châu bệnh tim tái phát, đây mới là tội gốc!

Lần này, Cố gia đối diện với bố mẹ hiền hậu, sẽ có phản ứng gì đây?

Lần trước, họ đã nói cô nếu có gây ra chuyện gì xấu họ, hơn nữa có ác ý nhắm vào Cố Minh Châu, cho dù cô là đứa con gái do họ đích thân sinh ra mà Cố Minh Châu chỉ là con nuôi, họ cũng tuyệt đối đuổi cô ra khỏi Cố gia, không để sự tồn tại của cô là vết nhơ của Cố gia.

.....

Quay trở về Cố gia, vừa bước đến phòng khách, Cố Phi Yên nghe thấy âm thanh tức giận.

“Cố Phi Yên, mày vẫn mặt dày quay về sao!”

Vừa dứt một bóng đen hướng Cố Phi Yên lao đến, cô nhanh thân tránh được, gạt tàn thuốc trên mặt đất vỡ tan thành nhiều mảnh, cùng với đó chiếc điều khiển từ xa được ném tới, tránh không kịp, va vào thái dương, đau đến khó chịu.

Cố Phi Yên nhìn vào chỗ trên chiếc sofa, Tam Đường hội thẩm Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên, khóe môi nhếch lên mỉa mai.

Sớm đã biết, cô không có cơ hội thanh minh.

“Mây quỳ xuống cho tao!”.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Cố Kiến Quốc một chân đạp lên cơ thể toàn thân đau nhức vô lực của Cố Phi Yên trên mặt đất, lòng bàn tay to như quạt hương bồ đánh từng nhát lên mặt, lên người một cách mạnh mẽ, không giống như dạy con gái, ngược lại giống như đang đối diện với kẻ thù vậy.

Mày là đồ nghiệp chướng, bởi vì mày, Cố gia chúng ta trở thành trò cười cho thiên hạ!”.

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Phi Yên phù đỏ lên.

Cô cắn môi, một tiếng cũng không kêu.

Ánh mắt lạnh nhạt của Chu Cẩm Tiên tao nhã nhìn theo, chán nản nói, “Kiến Quốc, đợt triệu tập cuộc họp báo tuyên bố hủy bỏ quan hệ thân thích với cô! Lớn lên ở khu dân nghèo, tại sao vẫn không thay đổi thói nết xấu của bọn tầng lớp thấp hèn đấy, cô năm 15 tuổi, chúng ta lẽ ra không đón nó về!”.

“Không được!” Cố Kiến Quốc mắt thần lấp lánh, “Đầu tiên đem con nghiệp nữ đến Chiến gia xin lỗi, tuyệt đối không để lạc đề câu chuyện, hãy nói cái gì chị em tranh đoạt một chồng!”

“Xin lỗi?”

Xin lỗi rồi, há không phải để cô là người bị hại, cô mới là kẻ gây ra lỗi?

Cố Phi Yên trong tim tuôn ra cảm giác thể lương.

Cô ta trước kia “làm sai” chuyện gì, Cố Minh Châu lại giả vờ diễn đại tiểu thư lương thiện, ôn hòa, để cho cô xin lỗi, nói chỉ cần cô thừa nhận hiểu nhầm, Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên sẽ không tức giận, nhưng

người khác sẽ không truy cứu nữa...

Hồi đó cô vẫn chưa hiểu, ngây ngô theo lời chỉ bảo của chị, để mình chưa bao giờ đi trộm tiền lại là người đi xin lỗi, để mình chưa bao giờ đánh người tự đi xin lỗi, ... để rất nhiều việc chưa làm bao giờ lại đi xin lỗi.

Cô ấy cho rằng giấu nhặn nỗi tủi thân, thì trời sẽ cao và biển sẽ rộng.

Nhưng mà, cô có được cái gì chứ?

Cô chỉ đổi lại sự căm ghét ngày càng sâu đậm của Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên, còn có tiếng xấu truyền đi khắp kinh thành.

Lần này, cô không thể ngu ngốc thêm nữa!

Cũng không muốn!

“Con không đi đến Chiến gia, cũng không cùng Cố Minh Châu xin lỗi, trừ phi con chết!”.

Chiến gia, có thể là ông đều không dám đắc tội!

Nếu cái chết của Cố Phi Yên khiến cho Chiến gia người giận, ông muốn tìm cũng không thấy!

.....

Cố Phi Yên bị Cố Kiến Quốc áp giải đến Chiến gia xin lỗi, ngay cả cho cô thời gian thay quần áo cũng không có.

Ngồi trên xe, toàn thân đau nhức làm cô nhớ lại đêm điên cuồng cùng người nam nhân ấy.

Còn cô, đối mặt tựa như vị thần Asura sâu thẳm lạnh băng, lực bàn tay hấn túm chặt lấy cổ cô, cô cũng không nghĩ ngờ gì khi hấn có thể giết cô ngay tại chỗ... Nếu như không phải Cố Minh Châu bệnh tim tái phát, cô bây giờ cũng đã trở thành cái xác không hồn rồi nên?

Cái chết...

Thật cũng không hấn là chuyện làm người ta sợ hãi.

Đến cổng Chiến gia, người gác cổng trước giờ đều không cho xe Cố gia vào cổng, chỉ nói lão gia phu nhân không có nhà. Cố Kiến Quốc nói xấu nói tốt cũng vô dụng, cuối cùng chỉ có thể quay đầu xe hướng bệnh viện tiền, lòng tràn đầy tức giận tự nhiên lại trút hết lên người Cố Phi Yên.

Đến bệnh viện, Cố Phi Yên bị Cố Kiến Quốc túm lấy thất tha thất thểu, dẫn ra như con rối đi phía sau ông, ngay cả chút sức lực phản kháng đều không có.

Cứ đi theo, cô đột nhiên thân ảnh cao lớn.

Là hấn!

Trái tim tự nhiên nhói đau, Cố Phi Yên buông tầm mắt xuống.

“Chiến thiếu gia, có phải cậu đến thăm Minh Châu không?” Cố Kiến Quốc ngạc nhiên đến bên cạnh Chiến Mặc Thần, nói một cách cẩn thận: “Sự việc đêm hôm qua thật sự xin lỗi, tôi đem con nghiệt nữ này đến xin lỗi cậu!”

Nói xong, mạnh mẽ túm lấy Cố Phi yên, “Còn không xin lỗi Chiến thiếu gia?!”

Chưa kịp phòng bị, Cố Phi Yên bị kéo một cách mạnh mẽ ngã trên mặt đất, cô nhếch nhác ngẩng đầu lên, đối diện đôi mắt phượng đen kịt tự như hổ sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hấn cao cao tại thượng, cô như hèn mọn như đám bùn.

Thật khó mà tưởng tượng, cô của một tuần trước tràn đầy nhiệt huyết, dám theo đuổi, đầy dục với người nam nhân như này, toàn tâm toàn ý vì hấn đốt cháy chính mình, nguyện vì hấn làm bất cứ chuyện gì.

Người không biết không sợ, lúc đó cô thật ngây thơ và ngu xuẩn.

Cố Phi Yên tự mĩa mai.

“Còn không mau xin lỗi?” Cố Kiến Quốc bàn tay mạnh mẽ đập vào đầu Cố Phi Yên, cứ trước mắt đánh cô, ông hèn hạ đối diện với Chiến Mặc Thần xin lỗi, “Cố gia chúng tôi thật là gia môn bất hạnh, sinh ra đứa con nghiệt nữ, lại dám câu dẫn Chiến thiếu gia cậu, Chiến thiếu gia cậu ngàn vạn lần đừng cùng nó so đo, tính toán...”

“Không, tôi không xin lỗi, cũng không có ai có tư cách thay tôi xin lỗi!”

Người loạn choạng, Cố Phi yên đứng dậy, đôi mắt thanh tịnh và đẹp để kiên quyết nhìn Chiến Mặc Thần.

Cô rõ ràng nhếch nhác không ra kiểu gì, mặt sưng lên, đầu tóc rối bời, nhưng cô có đôi mắt tròn to sạch sẽ lại đen láy, không những để người ta khinh thường, sự nhếch nhác của cô, còn làm người khác cảm thấy cô trong sáng, thoải mái, giống như băng tuyết.

“Tao là cha của mày, tao không có tư cách, vậy ai có tư cách?! Mày cái con nghiệt nữ, mày báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mày đây sao?! Mày xin lỗi hay không? không xin lỗi tao đánh chết mày!”

Cố Phi Yên không nghe lời, còn phá hỏng, Cố Kiến Quốc tức đến nổi đập cô ngã xuống, hận không thể đem cô đánh chết.

“Đủ rồi!” Chiến Mặc Thần cau mày, lạnh lùng cất lên.

Cố Phi Yên ngẩng đầu lên, cảm thấy có sự cố ngoài ý muốn, lẽ nào...Chiến Mặc Thần nói giúp cô?

“Cái gì?” Cố Kiến Quốc sững sờ.

Tay giờ lên vẫn còn run.

“Minh Châu vẫn còn nghỉ ngơi bên trong, các người đừng làm ồn cô ấy nữa.” Chiến Mặc Thần lạnh nhạt nhìn Cố Phi Yên một lượt, âm thanh lạnh buốt xương, “còn nữa, nếu không cam tâm tình nguyện xin lỗi, tôi không chấp nhận, Minh Châu cũng không thể chấp nhận!”

“Không gây nên chuyện, tôi cũng chẳng xin lỗi, sợ gì chết!” Cố Phi Yên tìm lạnh nhạt, đón lấy ánh mắt của Chiến Mặc Thần, trong mắt cũng không còn mê muội, không còn nhiệt tình, chỉ lạnh nhạt như hạt bụi tĩnh lặng.

Chết?

Nói thật đơn giản.

Độ cong của khoe môi nhếch lên hờ hững, Chiến Mặc Thần nhìn sâu vào Cổ Phi Yên một lượt, đi qua cô bước lon ròi đi.

Phía sau, truyền đến âm thanh Cổ Kiến Quốc gào huân Cổ Phi Yên.

“Mây cái con tiện nhân, trước mặt Chiến thiếu gia không biết tốt xấu, mây muốn thắng thiên không?”

“Làm cho chị mây tức đến nhập viện, mây tại sao lại ác độc như vậy?”

“...”

Đi đến cửa thang máy, lời chửi mắng phía sau lưng không ngừng truyền đến, chỉ là, không có âm thanh của con gái.

Cuối cùng không nhịn được nữa quay đầu nhìn một lượt, khi Chiến Mặc Thần nhìn thấy thân ảnh đó đứng vịn vào tường, đứng không vững, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, tâm trạng khó nói lên lời.

Cô ta tại sao không tự mình thanh minh?

Không có khả năng còn phở trương mạnh mẽ, chỉ có thể hai bên cùng thiệt hại, cô lẽ nào không biết?

Người trong thiên hạ đều nói Cổ Phi Yên là nữ nhân cực kỳ phóng đảng, bởi vì đồ kị với chị mà cố ý hư hỏng, muốn thu hút sự chú ý của bố mẹ... hần đã từng nghĩ như vậy, nhưng đêm hôm qua, cái đêm hoang đường ấy, làm cho hần biết, cô ấy là lần đầu tiên.

Cô ấy rất trong sạch.

Trong sạch đến non xanh.

.....

Cổ Phi Yên từ trong cơn mê tỉnh dậy, ngoài trời tối dần, đèn đường bật sáng.

Cảm giác có người luôn theo dõi mình, Cổ Phi Yên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Cổ Minh châu, cũng không biết cô ta theo dõi mình bao lâu.

Bốn mắt nhìn nhau, Cổ Minh Châu ngớ đầu tiên, đảo mắt để lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

“Mây cuối cùng cũng tỉnh rồi, tao còn nghĩ mây sẽ ngủ đến sáng.” Cổ Minh Châu mỉm cười, “Là bố bảo mây trông coi tao sao? Mây nghĩ mây tốt đến thế sao!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Không phải vậy sao?”

“Xem ra mây hôm nay không dễ dàng... ngồi trên sofa ngủ được đâu,mây còn không bằng Đậu Đậu nhà ta, thật là không còn nơi nào mà chọn đâu.”

Đậu Đậu, là con chó Cổ Minh Châu nuôi, rất kén chọn đồ ăn lẫn giường ngủ.

“Cổ đại tiểu thư còn khỏe hơn con chó, tôi lại mặc cảm tự ti.”

“Vẫn rằng nhon miệng sắc như xưa.” Cổ Minh Châu thở gấp cười lại “Tao đi cùng với cái loại phụ nữ lẳng lơ, không biết tự ái, xấu hổ mây, thật tự hạ thấp thân phận mà!”

“Tôi chỉ vừa mới ngủ với anh rề, cũng chả còn sức cãi nhau với cô” Cổ Phi Yên nhếch mép cười, “À đúng rồi, cô còn chưa được làm chuyện đó với anh rề đâu nhỉ? Tỉnh ra, tôi là nữ nhân đầu tiên của anh ấy, ha ha... Thật là lời quá đi! Cảm ơn chị yêu nhé!”

“Mây...” Cổ Minh Châu tức run người, hận không thể xé miệng Cổ Phi Yên ra làm trăm mảnh.

Bọn họ quả thực chưa từng làm chuyện đó.

Chiến Mặc Thần là nam nhân cô ta yêu đậm sâu, nhưng cô tự ái dễ dặt, nói với Chiến Mặc Thần cô sẽ trao cho hần vào đêm tân hôn hai người. Người đàn ông biết tự kiểm chế rất tôn trọng cô, vì cô mà cự tuyệt tất cả những quyền rũ, bản thân trong sạch.

Vì cho Cổ Phi Yên một vết chàm chí mạng, cô không thể không nhẫn tâm tạo ra kế hoạch này. Chuyện này cô nghĩ đi nghĩ lại cũng không cam tâm!

Tốt ở Chiến Mặc Thần biết tự kiểm chế lại lẳng lẽ,hần yêu cô sâu đậm, ngủ cùng Cổ Phi Yên tàn hoa bại liễu như này, thật là có phần nhẫn tâm, cô không muốn Cổ Phi Yên cướp đi trái tim của Chiến Mặc Thần.

“Mây nghĩ mây được lời sao, Mặc Thần xem tỷ nữa là bóp chết mây. Xảy ra chuyện xấu này, Cổ gia cũng không tha cho mây!”

“Cái chị muốn không phải thế này sao? Để tôi thân bại danh liệt, chị gọi “chìm cuu chiếm tổ chim khách” (chiếm địa vị, nhà cửa,đất đai của người khác). Để hại tôi, chị không những tìm rất nhiều phóng viên đến, mà còn có cả cảnh sát..... Cổ Minh Châu, chị chưa nghe câu geo gió gặt bão sao?”

“Mây cho rằng tao ngu như mây sao?” Cổ Minh Châu cười nhếch mép, cảm giác như giành được cái gì đó, “Những cảnh sát và phóng viên đó, chỉ khoác lên một lớp vỏ lại, còn đồ thôi... Chi cần có Mặc Thần ở đây, mọi tin tức không thể lọt ra ngoài được, tao cần gì phí tiền mời bọn thật chứ, chỉ cần đạt được mục đích, mây thấy đúng không?”

Cổ Phi Yên đôi mắt lạnh lẽo

Cô không ngờ, Cổ Minh Châu đạt đến mức độ vô liêm sỉ đến vậy.

“Tuy nhiên...” Cổ Minh Châu nói có chút thất vọng, “Mây có biết tại sao những con chó ấy lại kéo chân mây đang đáp xuống không?, để cho người nam nhân đó nhìn kĩ thấy, cơ thể của mây Cổ Phi Yên đã từng ngủ với bao nhiêu thằng, bao đứa đủ đồ, không phải sao?”

“Kéo ời, cũng may có anh rề bảo vệ tôi. Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa, anh ta cũng không giường mất để nữ nhân của mình bị người khác nhìn thấy hết phải không? Nam nhân mà, cũng phải có thể diện chứ”

“Cổ Phi Yên, mây im mồm!” Cổ Minh Châu mặt nhăn nhó, không thể tức giận được hơn.

Cô cũng không thể chịu đựng được, Cổ Phi Yên hết lần này đến lần khác nhắc đến Chiến Mặc Thần.

Là người đàn ông của cô!

Trong mắt Cổ Minh Châu tràn đầy sự cảm phẫn, “Mày đã làm chuyện vô liêm sỉ, không những ảnh hưởng xấu đến tình cảm của tao với Chiến Mặc Thần, Kỳ gia cũng thoát hôn với mày.... Mày cũng hết giá trị lợi dụng rồi, mày nghĩ ba sẽ tha cho mày sao? Đợi khi mày bị cô lập tứ phía, tao xem mày có đến quỳ xuống cầu xin tao không?”

“Cầu xin chị? Có chết tôi cũng không bao giờ phải đi cầu xin chị!”

“Thật không? Nếu không phải vì già tiền phẫu thuật cho bà già mày chưa chết Thẩm gia ấy, mày sẽ đồng ý với Kỳ Viễn Bạch đính hôn? Bây giờ hôn ước bị hủy, mày nghĩ ba sẽ cho mày tiền sao? Mày không cầu xin tao, ai có thể cứu mày?”

“Cổ Minh Châu đó cũng là bà ngoại của cô! Cô...lại lấy bà ngoại ra uy hiếp tôi sao?” Cổ Phi Yên mạnh mẽ đứng dậy, tặng choCổ Minh Châu một cái bạt tai lên mặt.

Ngay lúc này, cửa bị ai đó đập tung ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“Cổ Phi Yên cô đang làm cái quái gì vậy”

Một người đàn ông hung bạo cao lớn,gào thét trong giận dữ.

Cổ Phi Yên vừa mới quay đầu lại,Chiến Mặc Thần vội vàng qua liền bị đẩy sang một bên, chân lão đạo, eo bị đập chúng góc cạnh của giường, rất đau nhưng cô ấy Vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

Cô ấy còn chưa khóc, mà Cổ Minh Châu đã khóc rồi.

“Mặc thần, cuối cùng anh cũng đến rồi”.Cổ Minh Châu cắn nhẹ đôi môi, rồi đưa tay che mặt vì má đỏ, đôi mắt ngấn lệ trông thật đáng thương nhìn Chiến Mặc Thần “nếu như anh không đến, em thật sự không biết phải làm thế nào”

“Anh đến đây rồi, xem ai còn dám đụng tay với em!

Chiến Mặc thần giọng khó chịu nói, đôi mắt lạnh nhìn về phía Cổ phi Yên “vừa xong cô dùng tay nào để đánh Minh Châu?”

“Mặc thần, anh không được trách em gái,.... cô ấy là vì quá thích anh rồi cho nên mới làm như vậy với em.... em em có thể hiểu được điều đó mà.....”

Cổ Minh Châu kéo vạt áo của Chiến Mặc Thần.

Cô và Chiến Mặc thần quen biết nhau bao nhiêu năm nay,đương nhiên phải biết được làm như thế nào để dễ dàng chọc giận anh ấy chứ,điều này nói ra xem như là điều tốt,nhưng cô phải biết rằng Chiến Mặc Thần hoàn toàn có thể phát cáu,tức giận đó.

Bởi vì Anh ấy ghét nhất là bị Cổ Phi Yên quấy rầy mình!

”Điều cô ấy thích, tôi không thể chịu đựng được ”

Cổ Phi Yên nâng lên, chính xác là đôi mắt cười trước nỗi đau của người khác của Cổ Minh Châu

Chán ghét, không chỉ là một ít!

Nhưng.... cô ấy thực sự nghĩ rằng Cổ minh Châu sẽ không đau lòng đến mức như vậy.....

Chiến mặc thần không thích cô ấy, cô ấy không phải một ngày mà biết, bây giờ cũng hết hi vọng thật rồi.

Hết hi vọng rồi, thì sao lại có thể buồn như thế này?

“ Là em đã đánh cô ấy, thì làm sao?” Cổ Phi yên thực sự không muốn giải thích, nhưng lại càng không thể nuốt nổi sự bức tức này.Cổ minh châu đã làm mất đi sự danh tiếng của tôi,yêu cầu một nhóm xã hội đen làm giả cảnh sát và phóng viên để làm nhục tôi, tôi đánh cô ta là sai sao? Bà ngoại Thẩm Gia cũng là bà ngoại của cô ta, nhưng cô ta..... haizzzz!

Vẫn chưa nói xong,thì cổ tay của Cổ phi yên đã bị người đàn ông giữ lại, cô hét lên vì quá đau.

Những lời muốn nói còn lại,thì lại không thể nói ra được.

Người đàn ông cao to kia trông giống như con chim trong đám mây đen nặng trĩu , cô ta sẽ che phủ trong bóng tối dày đặc kia.

Làm không khí lạnh.

Chiến mặc thần với đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng bệch thảm hại của cô ấy, lạnh lùng hỏi: Cổ phi yên, cái lòng dũn, g cảm của cô cũng không hề nhỏ! Đã làm sai rồi nhưng vẫn phản công lại được, đây gọi là sự giáo dưỡng của cô ư?

Cổ phi yên cười nhẹ nhàng, nói với giọng mỉa mai:”chiến mặc thần, anh là người mù người điếc đúng k? Những gì tôi đã nói ạn đều không tin, ra tay trực tiếp dứt khoát được rồi, anh không muốn vì Cổ minh châu mà quay trở lại cảnh đồng đó ư? Được rồi đến đây, tôi chấp nhận bị vu oan.

Xương bàn tay như muốn bị nghiền nát, nhưng, thứ đau hơn lại là trái tim.

Cổ minh châu bắt luận có làm gì, tất cả mọi người đều tin cô ta, vì tin tưởng cô ta cho nên tất cả mọi thứ đều không công bằng.

Mà cô ta, mất đi nhiều hơn cũng chẳng có ai tin cô ta là người bị hại.

Cái thế giới này thật nhiều những thứ khổ nạn!

“ không dạy dỗ cô, thì cô không thể nào nhớ lâu được”. Ánh mắt tức giận, chiến mặc thần tay dùng lực, mạnh mẽ dứt khoát gỡ một cánh tay của Cổ phi yên.

Anh ta là lính đặc biệt, nên khi ra tay cú đánh rất quyết liệt.

Cánh tay phải của Cổ phi yên bị trật khớp,đưng đưa trong không trung và buông thõng ở bên cạnh người. Lòng cô đau như kim châm xát muối để trán cô chảy rất nhiều mồ hôi.

“Như vậy là có thể được rồi?? Mắt cô ta vẫn còn đang rất trông chờ vào anh đó, không dạy bảo được tôi nhiều, có làm cho cô ta vui được không?” “Sắc mặt đau đớn nhợt nhạt, cổ phi yên cười thích thú: anh đừng nhìn Cô con gái lớn nhà Cổ Đại dịu dàng lương thiện, thực ra cô ta luôn mong tôi chết đi.”

Sắc mặt của Chiến mặc thần tối sầm lại, không nói thành lời

Anh ta không còn đánh cô nữa, Cổ phi yên tự nhiên không thể tìm được sự độc ác của mình

Cô lại không thể ngồi một lần nữa.

Cô khó khăn cầm lên đồ đạc của mình và chuẩn bị rời đi. Trước khi đi cô quay lại nhìn Chiến Mặc thản.

“tôi là do Thảm gia nuôi dạy, tôi không được nuôi dạy tốt thì cũng là việc của Thảm gia. Năm đó Thảm cường đã cố i đổi danh phận của tôi và Cố ming châu, nhưng lại không toàn tâm toàn ý nuôi dạy tôi tốt. Bây giờ tôi đánh con gái của ông ta, chỉ có thể nói là báo đáp lại mà thôi! Anh muốn trách, thì hãy đi trách người nhà họ Thảm gia là được rồi! Ra tay đánh tôi ư, haizz.....được lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

687.

Giọng nói chầm biếm mỉa mai.

Nói xong, Cố phi yên phóng khoáng rời đi.

Những lời nói này vốn dĩ cô có thể không nói ra, nhiều chuyện không bằng ít chuyện, không nên làm chiến mặc thản nổi giận mới là cách làm đúng đắn nhất, để tránh anh ấy kích động rồi làm bản thân chịu thiệt.

Nhưng, có thể làm cổ mình châu bực bội, cô thật sự rất vui.

Lo lắng Năm siết chặt tay bó trong chăn,sắc mặt của cô mình châu trông không được tốt lắm, đôi mắt tức giận khó hiểu

Cô không thích nhất là bị người khác nhắc đến thân thể của mình là bản thân không chịu nổi được, lại càng sợ với thảm gia bị lôi kéo vào mối quan hệ nào đó.cho dù có bây giờ vẫn là con gái lớn của Cố gia, người bên cạnh vẫn thái độ đó không thay đổi, vẫn chấp nhận cô, yêu thương cô, cô chỉ là cảm thấy rất khó chịu.và có một số thứ không thể nói ra được.

“Mặc thản,anh có thể quan tâm tới em được không? ‘Cô cần nhệ môi ‘,Cổ mình châu tò về đáng thương nhìn về phía mặc thản,” em chỉ là đưa con gái nhà Họ Cố, cũng không biết rằng bác gái có thể không nhìn ra được sự xuất thân của mình!”

Chiến Mặc Thản bỗng dưng trở thành với tư cách là vị hôn phu của cô ta, nhưng, đây là do tự cô ta nói, về phía nhà họ Chiến có thể vẫn không chấp nhận.

Cô thực sự rất lo lắng, bản thân không thể vượt qua nỗi cửa ai của nhà họ Chiến.

“Đừng nghĩ lung tung nữa. Em là người do anh nhận định, và trong nhà này không có liên quan gì cả.” Giọng nói của chiến mặc thản ảm áp được vài phút, nhưng vẫn nghiêm túc và lạnh lùng cứng rắn.

Cổ mình châu thật sự rất thất vọng.

Xem ra, nhà họ Chiến không làm cho cô ta mãn nguyện được, không thì Mặc thản không thể nói như vậy được.

.....

Đến đại sảnh của bệnh viện, cố phi yên tự đăng kí cho mình phiếu khám gấp.

“Loãng xương”

Tay phải của cô bị Chiến mặc thản làm cho trật khớp. Không thể luôn luôn như vậy được, không những không đau mà cứ động cũng không được thoải mái.

Đăng kí lấy sổ, sau đó cô phải đợi nửa tiếng mới nghe thấy tiếng bác sĩ gọi tên cô.

Bước vào trong phòng, và nhìn vị bác sĩ này một lượt, cô nhanh chóng nhận ra ánh mắt của vị bác sĩ này có gì đó không đúng.

“tiểu thư đây tên là gì?”

“Cố phi yên.”

“Tay phải bị trật khớp đúng không?”

“..... đúng!”

“Thật ngại quá, Cố tiểu thư.tay của cô tôi chữa trị không được.”

“chữa không được hay là không muốn chữa.” Trong lòng càng tức giận sôi máu chửi Chiến Mặc Thản, Cố Phi Yên với đôi môi cong đỏ tươi và cười thản nhiên nói lý:” cô là bác sĩ mà không có y đức, được thôi, ở cái Bắc kinh to lớn này không thể chỉ có một mình cô là bác sĩ về xương.”

Vị bác sĩ lau mắt kính, bên trong ánh mắt phức tạp đó kèm theo là sự đồng cảm” Cố Nhị tiểu thư, tôi thấy cô vẫn nên quay về nhà đi,nếu không thì chỉ có thể đi thành phố khác khám bệnh thôi.”

Quả nhiên là như vậy!

Cố phi yên tay trái nắm chặt tay đến nỗi móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau gì cả.

Chiến Mặc Thản.....

với cô thực sự rất tức giận.

Đây là anh chỉ muốn để cho cô biết đau, để cho cô biết sự lợi hại của anh khi cô không tuân theo mọi quy định!

.....

Cố phi yên về đến nhà họ Cố cũng đã 9 giờ tối rồi.

Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên vẫn chưa ngủ,đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, nhìn thấy cô về, Chu Cẩm Tiên cười một tiếng lạnh nhạt, nhìn cô với một ánh mắt của sự lười biếng.”

“Bố, mẹ”

Chào họ xong cô chuẩn bị về phòng tắm rửa đi ngủ,nhưng lại bị Cố Kiến Quốc gọi lại” con đợi đã “.

“bố, có chuyện gì không ạ “?

“Đương nhiên là có chuyện rồi!” Đứng dậy, sắc mặt của Cố Kiến Quốc tối sầm lại khi nhìn thấy tay của Cố Phi Yên buồng thông bên cạnh, ông chất vấn cô: “ con hôm nay đã tát chị

gái con, lại còn để Chiến Thiếu đụng phải nữa?

Cố Phi Yên nhếch môi, “phải”

Cô không có ý định giải thích, họ dù sao cũng không đủ kiên nhẫn để nghe.

“Mày nói mày, mày..... tại sao tao lại sinh ra cái loại như mày cơ chứ? “ Cố Kiến Quốc rất tức giận, hét lớn:” mày cút, mày lập tức cút ngay cho tao! Cố Vương, mang hành lý của nó đem ra ngoài, mau lên!”

Đây là muốn đuổi người ư?

Cố Phi Yên tìm lạnh đến cực điểm

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cố Kiến Quốc muốn đuổi cô đi, cô đi vì không phải có ý gì cả,mọi thứ đều thu dọn xong rồi.

Cuối cùng cũng đến ngày này

bị uy hiếp rất nhiều lần,Cố Phi Yên k dám nghĩ tượng tượng rằng bản thân sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Cố như vậy. Sau biết phải làm thế nào, thật sự đến cái thời khắc này rồi, cô thật sự nghĩ bản thân sẽ bị tổn thương, nhưng, không. Cô vẫn rất mạnh mẽ và không bị tổn thương chút nào cả.

Trong cái ngôi nhà lạnh lẽo này, còn cái gì mà để lưu giữ lại tình cảm cơ chứ?

Giống như Cố Minh Châu nói,cô đối với nhà họ Cố này không có 1 tí giá trị nào cả, đừng nói lúc đầu Cố Kiến Quốc vì để cho cô đồng ý và tiếp cận đính hôn phải dưới 50 vạn, cô ở nhà họ Cố thậm chí còn không có chỗ dựa nào cả.

Đã như vậy rồi, thì cô hà cớ gì phải nói nhỏ tiếng nữa.

“tôi sẽ đi, nhưng tôi có một yêu cầu.”Cố Phi Yên bình tĩnh nói:”tay của tôi bị trật khớp,ông hãy để bác sĩ Trần đến khám cho tôi “

Bác sĩ Trần không phải là bác sĩ cá nhân của nhà họ Cố. Nhưng cũng kì hợp đồng rồi. Người nhà họ Cố không khoẻ ở đâu đều có thể gọi ông ấy đến.

Nếu như Cố Kiến Quốc vẫn còn nghĩ đến tình nghĩa cha con thì ông ấy sẽ đồng ý.

“Bác sĩ Trần cũng đã lớn tuổi rồi, đêm hôm gọi ông ý đến, mày cũng thật là hay.”

Cố Kiến Quốc vừa muốn và cũng không muốn từ chối, nhìn thấy cô Vương mang hành lí đến, thì đuổi người”nhanh cút đi, nhìn thấy m là đã phát bực rồi. Đem lại không ngủ ngon được. “

Ông sao có thể cùng với Chiến Mặc Thần làm vậy chứ!

“Thật buồn cười!”

Chiến Mặc Thần phải thu dọn người, anh ta không phải loại thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại thì là nhân từ. Nhưng anh ta không nghĩ rằng, đuổi Cố Phi Yên vào lúc này thì anh ta đã đủ máu lạnh vô tình rồi.

Hành lí bị Cố Kiến Quốc cướp lại, rồi ngay bên cạnh chân của Cố Phi Yên, “bịch”một tiếng. Giống như tim cô bị đánh vậy.

Chu Cẩm Tiên xinh đẹp vừa dùng nĩa xin một miếng hoa quả đưa lên mồm, dường như câu chuyện ngôn tình máu chó trong phim có rất nhiều cái hay, bà tí ti cũng không muốn quan tâm đến chuyện này.

Hít một hơi thật sâu,Cố Phi Yên chỉ cảm thấy mắt rất khó đến nỗi không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Có thể, cô sớm cũng đã quen rồi!

Dùng tay trái cô gắng cầm vali và túi xách lên, Cố Phi Yên không quay đầu lại đi thẳng về phía cửa lớn.

Nhưng mà, khi chân cô vừa bước tới cửa lớn, Chu Cẩm Tiên bỗng dừng cất tiếng:” đợi đã, vậy ai..... con ở lại một lát”

Có thể, trong tim vẫn còn tồn tại sự mong manh yếu ớt, Cố Phi Yên dừng bước.

Cố Kiến Quốc lớn tiếng quát: “ còn giữ lại cái gì, để cho nó cút nhanh lên”

” Lão Cố, ông quên rằng đợi nhà họ Kỳ đến để huỷ hôn hả?”Chu Cẩm Tiên đặt tách trà trong tay xuống, không đồng tình nói” đây là không đồng ý con gái mà lại dẫn đến khiến ông tức giận,người nhà họ Kỳ đến để huỷ hôn,chưa vẫn đang ở đây, nếu không đợi nhà họ Kỳ nói thì chúng ta không thể làm việc được, tội danh này ai sẽ chịu đây?”

Nhà họ Kỳ mặc dù không có nhà họ Chiến quyền thế uy lực, nhưng cũng là vì ngày hôm nay của nhà họ Cố này không thể chống đối được.

Nhà họ Kỳ muốn trút hết sự phẫn nộ tức giận, làm sao có thể để một mình Cố Phi Yên chịu đựng được.

Cố Kiến Quốc bình tĩnh lại, và cũng cảm thấy như thế.

“ vẫn là phụ nhân nghĩ mọi việc chu đáo”. “ cô họng ông nhẹ nhàng, rồi quát Cố Phi Yên: còn không quay về?”

Cố Phi Yên cười lạnh nhạt

Huỷ hôn thì huỷ hôn, việc gì liên quan đến cô ta?

Kỳ Viễn Bạch là con chó trung thực nhất của Cố Minh Châu và Hôn sự của Kỳ Viễn Bạch có ta không chỉ không quan tâm mà còn cảm thấy hứng thú, cô ta mới không muốn ở lại nhà họ Cố bị chế giễu ruồng bỏ.

Cô định nhắc chân bước đi, nhưng Cố Vương kéo hành lí của cô lại, nở nụ cười tươi và nói: nhị tiểu thư cô phải nghe lời của lão gia. Hay là cô muốn làm lão gia tức giận, cô bị tổn thương rồi lại còn muốn thêm điểm mới nữa. “

Cố Phi Yên nhìn Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên, cô vương bên dưới đã uy hiếp,bọn họ không giống nhau, không cảm thấy có cái gì không thoả đáng. Dường như Cố Phi Yên như là một con chó, gọi đến là đến gọi về là về. Không bắt luận cái gì về ngôn ngữ tôn trọng cả.

“Được” cô hít một hơi thật sâu.Cố Phi Yên quay về phòng khách.

“Trốn không được, cô tiếp tục!”

Cô cuối cùng muốn xem những con người kia có thể làm có gì được cô!

Ngày hôm nay cô tiếp nhận sự áp bức và lầy nhục, ngày của ông ta cô sẽ trả lại gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đội nửa tiếng rồi, cuối cùng nhà họ Kỳ cũng đã đến.

Cố Phi Yên ánh mắt lạnh lùng ngồi xuống,nhìn Cố Kiến Quốc và Chu Cẩm Tiên đón tiếp họ nồng nhiệt, vui mừng, nếu như không biết lại tưởng họ là kết hôn.

“Cố tổng,không phải tôi nói rằng, nhị tiểu thư nhà ông thật sự không thể bằng được với Cố Minh Châu.” Kỳ phu nhân liếc qua nhìn Cố Phi Yên, trong lời nói có ý là không đáng, “bình thường lăng lợ dâm dăng là được rồi, có sao còn đi quyến rũ chồng của chị gái mình, haizzz.... cái này không kiểm tra. Cô còn không được sánh bằng với Viễn Bạch nhà tôi, Bạch Bạch nó đã bôi nhọ danh tiếng của nhà họ Kỳ này”.

“Cũng phải”.Chu Cẩm Tiên có sự đồng cảm sâu sắc. “Sinh ra một đứa con gái như vậy,tôi thực sự cũng không biết phải làm sao cả. Thật tốt là Minh Châu nhà tôi lại rất nghe lời. Thiếu gia nhà họ Chiến rất yêu thương nó

“Minh Châu vừa âm áp lại nhả nhặn lịch sự. Sao lại có thể đi so sánh với một người như lăng lợ như cô ta được?” Kỳ Viễn Bạch chán ghét nhìn Cố Phi Yên, nhìn thấy cô ta với dáng vẻ mệt mỏi,cười một cách lạnh lẽo.” nếu như không phải vì Minh Châu thì tôi đã không đồng ý lấy cô ta. “

“Cái gì...? “ Kỳ phu nhân ngạc nhiên “Vì Minh Châu ư?”

Bà đã không biết có chuyện này.

“.....” tự biết mình đã lỡ miệng nói ra, Kỳ Viễn Bạch nói không kịp.

Không tình nguyện để chuyện này ảnh hưởng đến Cố Minh Châu, trong ánh mắt của mọi người, anh ta từ hồ thẹn thành tức giận nói với Kỳ phu nhân: “ nếu như không phải nhìn thấy Cố Minh Châu đau khổ vì Cố Phi Yên, sợ danh tiếng của Cố Phi Yên mà làm cho không lấy được chồng, con làm sao có thể vì Cố Minh Châu vui vẻ mà đồng ý lấy Cố Phi Yên được?”

Anh ta yêu Cố Minh Châu, mãi mãi chỉ có một mình Cố Minh Châu.

“ con làm vậy cũng không được! Con trai, thật sự nửa cuộc đời về sau của con sẽ hạnh phúc!”

“ bây giờ không phải là hủy hôn ư?” Kỳ Viễn Bạch không quan tâm

Thực tế của việc này là, anh ta và Cố Phi yên kết hôn, từ lúc bắt đầu đã không có dự định lâu dài, anh ta chỉ là đồng ý Minh Châu rằng tiếp nhận Cố Phi Yên, nhưng không đồng ý để cho Cố Phi Yên cả đời này làm thiếu phu nhân của nhà họ Kỳ được.

”nói đến hủy hôn rồi, vậy chúng ta mau mau làm việc hủy hôn thôi. “ Kỳ phu nhân lên tiếng. “ sự việc này không thể kéo dài được nữa rồi.”

Nếu như không phải muốn để Kỳ Viễn Bạch và Chiến Mặc Thần làm thông gia, sau này có thể mượn được sự quyền lực của nhà họ Chiến thì bà ta cũng không đồng ý để con trai bà Kỳ Viễn Bạch lấy Cố Phi Yên. Bây giờ hủy hôn rồi, vậy cũng là chuyện tốt!”

Mấy người thương lượng sự việc này, Cố Phi yên không có chỗ trống nào để chen vào nói được.

Cô giống như là một vật trưng bày bình thường,ý kiến của cô căn bản là không quan trọng

Đội Nói chuyện xong, Cố Phi Yên vợ vã đứng dậy,” bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

”có thể đi thì cứ đi, nhưng cô để nhà họ Kỳ tôi mất mặt lớn như vậy, cô không có ý định xin lỗi sao?” Kỳ phu nhân khiêu khích nhìn sang, kiêu căng cầm tách trà lên:” nếu như cô quý xuống cầu xin tôi, thì tôi có thể suy nghĩ tha thứ cho cô, bố mẹ cô cũng không? thể làm khó cho cô được.”

“ tha thứ”

Cố Phi Yên cười lớn:” Kỳ Phu nhân, tôi nghĩ bà đã làm sai một vài điều rồi, mặc dù tôi rất bằng lòng với Kỳ Viễn Bạch huyt cuộc hôn nhân này,nhưng tôi không làm gì có lỗi với anh ta, để anh ta phải mất mặt cả, là do anh ta đem lòng yêu thương đại tiểu thư nhà họ Cố này, tôi lại không muốn làm người tính

toán, còn phải bị chịu oan ức,vẫn còn, tôi đã bị đuổi khỏi nhà họ Cố rồi, đây đối với cái gọi là bố mẹ thì có thể làm khó tôi đến cái mức độ nào? Tôi không sợ!”

Muốn đe dọa cô ư, kiếp sau đi!

“ káo xược!” Cố Kiến Quốc tức giận quát”mày không tự kiểm điểm lại bản thân mình còn vấy bẩn lên chị mày nữa, Cố Phi Yên, mày sao lại có thể không biết xấu hổ cơ chứ? Hôn sự cũng đã hủy rồi, ở đây không có việc của mày nữa, cút, mau

cút cho tao.”

Một đứa con gái Nhà Họ Cố đã bị mất hết uy tín, nhưng không thể lại tổn hại đến một đứa con gái, hơn nữa lại là đứa có thể gả cho nhà họ Chiến

“ đi thì đi”

Không nói nhiều, Cố Phi Yên bước đi

Cô nổi nóng tức giận, không để ý để Kỳ phu nhân đuổi chân ra,bị Kỳ phu nhân làm cho vấp xuống, cả người cô lao về phía trước ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đau

Tím cổ rất đau!

Mặc dù trên đất có trải thảm rất mềm mại, nhưng cơ thể lại bị ngã xuống đất. Cánh tay phải bị trật khớp vừa mới bị va vào cạnh của bàn trà nhỏ, bị cạnh nhọn làm cho đau đến nỗi ngất lịm đi.

“Áy ya, thật ngại quá, nhị thiếu thư, cô không sao chứ.” Kỳ phu nhân giắt mình giả bộ nói” trông cô có vẻ sắp chết rồi, tôi thật sự rất sợ phải chịu trách nhiệm về việc này, hay là để tôi gọi bác sĩ tư nhân của nhà tôi đến khám cho cô.”

Biểu cảm cười nhạo của bà ta, đơn giản đó là điệu bộ của sự nhạo báng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chú Lâm mới không để loại người như vậy khám bệnh.”Kỳ Viễn Bạch cười lạnh lùng: “ loại người này hợp với kiểu tự sinh tự diệt “.

“Thì là.....” Cố Kiến Quốc cười xoa dịu “ không cần phải để tâm đến nó, đưa con gái này từ nhỏ đến lớn ở trong khu nghèo nát rồi mặc dù không có gì nuôi dưỡng nó, nhưng cơ thể nó vẫn có thể luyện tập được, đa tho thật đấy, 1 chút tổn thương này đã là cái gì. Đau thì đau cũng không thể chết được đâu.

“Không là cái gì?”

“ đau thì đau cũng không thể chết được!”

Không đâu ở trên người mình thì đương nhiên không là gì rồi”

Cố Phi Yên cắn chặt răng, chỉ cảm thấy thấy nực cười.

“ sự việc ngày hôm nay, thật sự cảm ơn mọi người rất nhiều!

Sự chiều đãi của mọi người tôi đều ghi nhớ ở trong tim “ chịu đựng tim đau thất lại Cố Phi Yên đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh, thẳng lưng từng bước từng bước đi ra khỏi phòng khách nhà họ Cố.

Ánh mắt cô lạnh lẽo vô hồn nhìn Cố Kiến Quốc.

Dường như, loài giun dế nhỏ bé này thật sự rất đáng thương.

.....

Đêm muộn một mình Đứng bên đường.Cố Phi Yên lấy điện thoại tìm danh bạ, nửa ngày mà không có lấy một ai để liên lạc, nhìn rất lâu, tầm mắt của cô dừng ở một cái tên. Mang theo cái cảm xúc khó tả này, cô gạt qua rồi tắt điện thoại.

7 8 năm không liên lạc, hay là không muốn liên lạc.

Trước kia là bởi vì nguyên nhân gì, thì hiện tại vẫn là nguyên nhân đó

Nhưng, chưa đầy 1 phút, điện thoại bên kia gọi đến

“Alo, xin hỏi ai vậy?”

Điện thoại mở lên, chuyển đến là một giọng nói ngọt ngào trong trẻo

“Điềm điềm, là tôi” Cố Phi Yên nhấp nhấp môi, có một chút ngại “tôi là Cố Phi Yên.... ừmmmm.....Thảm Yên... Cô có còn nhớ tôi không?

“Cái gì? Tiểu yên?”

Phía bên đó có tiếng gì đó đập phát ra, có thể thấy rõ rằng ĐIỀM ĐIỀM rất xúc động.

.....

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên cảm thấy có 1 chút chỗ dựa rồi.

Trên người cô vẫn có tiền, nhưng đủ để có thể tìm 1 khách sạn ở vài ngày được, thật sự cái lúc yếu đuối nhất thì luôn mong có một người ở bên cạnh. Cô không phải là người có sức mạnh vô địch. Nhưng cũng không có cách nào tùy chỉnh được.

Mưa, rơi xuống!

Tiếng mưa Tí tí tách tách , công sức chi trong nháy mắt đã thay đổi khác.Mưa rơi nặng hạt hơn,roi trên khuôn mặt đang bị bệnh , Cố Phi Yên không lâu sau bị ướt sũng người, quần áo dính sát vào người toàn bộ trông thật nhếch nhác.

“ ông trời ời, đến ông cũng đối xử với tôi như vậy sao!”

Đối với trời cũng chính như ‘ngón giữa không hơn không kém, Cố Phi Yên nhìn xung quanh, không xa lắm trạm xe bus, cô kéo hành lý vội vã về phía trạm xe bus đó.

Cô chỉ có một tay để kéo hành lý,chân vừa bước vội vàng,nhưng đi được 2 bước, vali bị chòng chênh trên con đường hồng kia, không thể kéo được cô liền “haizzz” một tiếng.

Bên trong vali quần áo bị rơi ra ngoài, ướt hết

“Thế nào gọi là căn phòng bị dột trong đêm mưa, thì ra là như vậy”

Cố Phi Yên cũng không có cảm xúc gì nhiều.

Cô cũng không có tinh thần gì cả.

Cô ngồi xồm xuống, để đồ rơi dưới đất bị ướt bắn vào trong vali cho qua loa, xong rồi, mới phát hiện ra mình chỉ có một tay dùng được, lại không quen dùng tay trái, mà cô lại muốn xếp đồ đầy vào trong vali.thật sự đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Chông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nỡ lực nửa ngày mà vẫn không xong.

Cô ngồi xồm xuống đất, mưa rơi xối xả. Cố Phi Yên với biểu cảm ngơ ngẩn.

Muốn khóc, nhưng khóc không được.

Muốn giả vờ vui vẻ để cười, càng không cười được.

Cô đang suy nghĩ, sao mình lại có thể đáng thương như thế này?

Bị người khác ức hiếp cũng không nói, ông trời cũng không

tác thành, cô bị đồ tội là ai? Cô nghĩ đến, cảm thấy oan ức, đôi mắt chuyển sang đỏ, nhưng vẫn không khóc được.

Maybach màu đen với âm điệu thấp trong đêm muộn trên đường không có xe đi qua.

Ngồi ghế đằng sau, người đàn ông nghiêm nghị kia vô ý nhìn sang bên đường thấy bóng dáng người con gái mỏng manh yếu đuối,giơ tay gõ vào cửa xe, bình tĩnh nói:” dừng xe”

“Chiến Thiệu “có cái gì vậy ạ”

Chiến Mặc Thần nhún chân cầu mảy không nói gì.

Anh kéo cửa xe xuống.

Mưa lớn ào ào từ bên ngoài cửa sổ kéo vào, bị ướt hết, người con trai mái tóc ngắn tỉnh thần háo hức,Chiến Mặc Thần tỉnh lặng với đôi mắt tức giận đạt đến cực điểm nhìn người con gái đứng bên đường, nhìn thấy cô ấy đang lau nước trên mặt, ngăn cách khá xa nhưng dường như anh có thể thấy được đôi mắt đỏ hoe của cô ấy.

Cô ấy khóc ư?

Thật kỳ lạ, trong tim Chiến Mặc Thần lúc đó tự dưng có chút buồn.

Hơn nữa là buồn phiền.

Giống như đang chứng minh thứ gì đó, giọng anh càng lạnh lùng hơn:” không có gì, đi thôi.”

Không chọn Một đứa con gái không thủ đoạn mà thôi, anh còn không thể để ở trong tim

“đứng”. Người lái xe không hiểu nên cũng không dám hỏi nhiều.

Trong xe, bầu không khí có chút nặng nề.

Đi được vài phút, Chiến Mặc Thần day day vào đường giữa

chán.

Nghĩ về bóng lưng của người con gái mỏng manh yếu đuối đó, lại nghĩ về lúc trong phòng khám cái dáng vẻ bướng bỉnh lạnh lùng của cô ấy.Chiến Mặc Thần lạnh lùng nói với Giang Đào người đang ngồi lái xe phía trên:” mau đi kiểm tra mau, sự việc sáng sớm nay có phải có nội tình gì, trong 1 giờ phải báo cáo lại với tôi ngay”.

Giang Đào là trợ lý của Chiến Mặc Thần.”vâng, Chiến Thiệu Gia”

” hãy tránh Minh Châu ra, và đừng để cho cô ấy biết.”

”..... vâng” Giang Đào cười một cái.

Xem ra, đại tiểu thư nhà họ Cố đoan trang nhã nhặn gọi Chiến Thiệu gia là đã sinh nghi rồi. Dù sao, anh ấy cũng trông thật hoàn hảo như một nàng tiên, Đại tiểu thư nhà họ Cố ngồi tí trên cao sẽ không bị ốm rồi.

Nói thẳng ra, đại tiểu thư họ Cố không có cái gì là không tốt, ngược lại là do tốt quá thành ra có chút không chân thật cho lắm

Bị chính em gái ngủ với người đàn ông của mình, không chỉ đau mà còn căm hận đứa em gái mình, nhưng ngược lại cô lại đi xin sự tha thứ... nếu là người con gái bình thường thì có thể làm ra những chuyện như vậy không? Đại tiểu thư họ Cố cũng là một nhân tài!

Cố Phi Yên nhìn đồ đạc rơi trên đất mà buồn rầu. Cơ bản là không biết lại có một sự việc nhỏ này xen giữa.

Nhưng dù sao cũng biết rồi, cô cũng không thể để nó trong tim được

Cô mặc kệ,không sao cả.

Đều nói người thâm tình nhất cũng là người vô tình nhất, tất cả sự ấm áp dịu dàng của Chiến Mặc Thần đều dành cho Cố Minh Châu, anh lạnh lùng với cô không phải là điều bình thường ư? Cô cũng không thể cho anh ấy được những mong đợi gì!

Miền cưỡng thu dọn đồ xong, Cố Phi Yên đến chỗ trạm xe bus ngồi xuống ghế.

Mưa, cũng bớt nặng hạt hơn.

Trận mưa vừa xong, như là vì làm khó cô mà rơi xuống.

Nửa tiếng sau,1 chiếc xe dừng ngay trước mặt cô, Sở Diễm Diễm mặc quần áo ngủ mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy Cố Phi Yên ngồi 1 mình lẻ loi ở trạm xe bus,tay trái nắm lấy tay phải trông thật nhếch nhác. Ngay tức khắc đôi mắt đỏ hoekhông chịu nổi được nữa.

“Cậu là một đứa nha đầu xấu xa, lúc hưởng thụ sung sướng không nhớ đến tôi, bây giờ rơi vào lúc khó khăn với liên hệ với tôi, cậu quá là xấu xa tồi tệ.”

“Diễm Diễm....”

“Cậu đừng mắng tôi, tôi thật sự rất tức giận rồi” Cố Phi Yên nói lời trách móc, nhưng Diễm Diễm đến cầm vali của Cố Phi Yên:”đi thôi, sau này cậu bắn quết tôi cũng được, tôi có một bữa cơm thì cũng không gọi cái bụng đói của cậu.”

“Tôi muốn ăn mì thịt bò của cậu làm”

Một ngày không ăn gì rồi nên dạ dày của Cố Phi Yên rất đau.

“Cậu thật là không khách khí gì với tôi.” Sở Diễm Diễm nín khóc vì cười.

“..... Diễm Diễm” Cố Phi Yên nắm lấy áo của Diễm Diễm

“được rồi, được rồi. Kiếp này là do tôi mắc nợ cậu!”

Sở Diễm Diễm với dáng vẻ rất chán nản,Cố Phi Yên chịu không được liền bật cười, trong tim âm áp thật sự.

7,8 năm không gặp,nhưng cũng không có một chút gì xa lạ cả. Thật tốt.

Lên xe, Sở Diễm Diễm lời điện thoại gọi cho ai đó. “Anh, mau đến chỗ của em đi”.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

6812.

Gọi người đó?

Cố Phi Yên không kịp ngăn lại, cũng không thể mở miệng lúc đấy, chỉ có thể mím chặt môi. Nắm chặt hai tay để trên đầu gối.

Có một chút lo lắng.

“Em có chuyện muốn tìm anh....., là chuyện nghiêm túc, thật sự rất là nghiêm túc. Tiểu Yên đang ở chỗ em, cánh tay của cô ấy bị trật khớp rồi, anh không phải rất giỏi đánh nhau sao. Chuyện nhỏ như vậy khẳng định sẽ có thể xử lí được? Nhanh chóng qua chỗ em xem xem. Không thì..... alo? Alo..... hử, anh dám cúp máy của tôi ư?”

Cố Phi Yên nhìn Sở Diễm Diễm

“Bình thường dịu dàng hiền lành, nhưng cứ động đến chuyện của cậu là tôi lại sôi máu tức giận, mười mấy năm thay đổi không được, ăn sâu vào máu rồi!kinh thường người anh trai mình vài câu. Sở Diễm Diễm chớp chớp mắt an ủi Cố Phi Yên: “cậu đừng lo lắng gì cả, anh tôi rất lợi hại, mấy năm nay càng lợi hại hơn

Cố Phi Yên ngăn người.

Rất lâu rồi cô không gặp lại người ấy.

Anh ấy đương nhiên là lợi hại rồi.

Trước đây là anh ấy bảo vệ cô và Sở Diễm Diễm, ai bắt nạt họ anh ấy có thể tức giận sôi máu, khiến cho người đó đau đến tận xương tủy, nhớ sự dạy dỗ đó. Mà anh ấy, về sau vẫn với dáng vẻ nhẹ nhàng phong lưu ấy, dường như trong cái khung ấy để lộ ra sự nhỏ nhả ảm áp

Bây giờ, đã bảy tám năm trôi qua, anh ấy càng có năng lực để bảo vệ cho Diễm Diễm

Nhìn thấy Cố Phi Yên thất thần,Sở Diễm Diễm biết được cảm giác đó nên đã hỏi chen vào một câu:”Tiểu Yên, tôi gọi anh tôi đến, cậu không sao chứ?”

Dẫu sao, năm đó.....

“Không sao.” Lấy lại được tinh thần, Cố Phi Yên cười nghiêng đầu,” tôi cũng rất muốn gặp anh ấy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Sở Diễm Diễm nói một câu rất thoải mái nhẹ lòng.” cậu nói có người không muốn cậu chữa bệnh,bệnh việnở Bắc Kinh đều không được, tôi có thể tìm được cho cậu đó chính là anh tôi. Cậu đừng xem anh ấy là người có văn minh gì cả. Từ nhỏ đã đánh nhau, chữa cái gì về trật khớp cậu đều có thể yên tâm.”

“tôi đương nhiên là tin rồi.”

Người đó, là tình nguyện đau khổ, cũng không muốn để cô phải chịu sự oan ức.

.....

Khu phố cổ ở Bắc Kinh

Chiếc xe dừng lại ở ngõ Hồ Đồng tối mờ. Sở Diễm Diễm đỡ

Cố Phi Yên xuống xe,mà lòng đau như cắt.

Cố Phi Yên cố ý không đi” Diễm Diễm đợi tôi một chút, để tôi đưa tiền xe cho cậu”

“Cậu cho tôi ít hơn, muốn là xấu hổ thì cậu sẽ không tự bỏ rơi cậu. “lềc Cố Phi Yên một cái.Sở Diễm Diễm kiêu ngạo bỏ ví tiền vào túi xách. “đi thôi, tôi đoán là anh tôi đã đến rồi.”

Thuận mắt hướng về phía ngõ Hồ Đồng tối mờ, cảnh tượng thân thuộc,khien Cố Phi Yên có chút xúc động.

Cũng có chút tình cảm của quê hương.

Rẽ ngoặt, thấy một cánh quạt bằng gỗ màu đỏ, chiếc cửa gỗ màu sắc sặc sỡ hiện ra ngay trước mặt của Cố Phi Yên.

Người đàn ông tuần tú mặc chiếc áo màu trắng đứng dựa vào cửa, đang với lấy chiếc đèn lồng trên cao với ánh sáng tối mờ chiếu lên cơ thể của anh, ở anh ấy có sự phi phạm xuất chúng trên khuôn mặt, để cho ngũ quan của anh càng thêm đẹp đẽ.

Tay anh đang cầm điều thuốc giữa ngón tay, những đốm đỏ lấp lánh trong đêm đen khiến anh càng thần bí mà lại sâu sắc.

Nghe thấy tiếng bước chân, người đàn ông ngừng đầu lên nhìn, nhìn Cố Phi Yên với ánh mắt ảm áp.

Lúc trước thì im lặng như nước, bây giờ thì tức giận sôi sục như lửa cháy

“Tiểu Yên....” bước vài bước tới trước mặt của Cố Phi Yên. Trong mắt Sở Nghiễn là sự suy sụp đau lòng “em sao lại làm bản thân ra nóng nổi này? Ai đã làm em thành ra như vậy?”

Ngồi đến chuyện trước kia, Sắc mặt Cố Phi Yên Có chút không được tốt.

Cô không muốn nói.

Diễm Diễm đi một vòng: “ anh không cần phải hỏi tôi hỏi lui, trước tiên hãy xem cánh tay của cô ấy thế nào đã. Anh cũng không muốn để cô ấy bị đau như vậy đúng không?”

“..... ừmm” Anh đáp lại. Sở Nghiễn thu hồi lại tầm mắt như lửa đốt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Bước vào trong sân nhà tĩnh mịch, hồi ức phả vào mặt.

Nhìn quanh xung quanh, Cổ Phi Yên có cảm giác xúc động trước sự thay đổi lớn.

Sở Diễm Diễm là gia tộc ánh trắng đáng hổ thẹn, để giảm bớt tiền thuê nhà mà chơi bời một cách xa đọa, luôn ở nhà tứ hợp trong cái hẻm nhỏ thuộc nội thành.

Ở đây rất hoang vu, hẻo lánh, giao thông không thuận tiện, nhưng phòng rất rộng, môi trường tĩnh mịch.

Sở gia trước kia ở chỗ này, Thẩm gia cũng vậy.

Tuy nhiên, Sở gia lại là hàng xóm có điều kiện hạng nhất hạng nhì, coi như chọn người cao nhất trong số người lùn, làm người ta ngưỡng mộ, nhưng Thẩm gia, chỉ ở trong ngôi nhà ống tre xiêu vẹo, tồn tại bần cùng nhất.

Lúc Cổ Phi Yên gọi Thẩm Yên, tự nhớ mình ở trong phòng gần con hẻm nhỏ u ám, dùng tấm gỗ ngăn cách.

Phòng của cô rất nhỏ, đặt vừa chiếc giường chưa đến một mét thì chỉ còn thừa lại tính ra còn một tắc khoảng trống, căn bản không đặt vừa chiếc bàn gỗ, nếu muốn làm bài tập ở nhà, cô chỉ có thể nằm bò ra viết trên bàn gỗ đặt trên giường.

Căn phòng lấy ánh sáng kém, ban ngày chỉ có thể dựa vào đèn điện chiếu sáng, cô làm bài tập cần dùng đến đèn, mở đèn quá lâu sẽ bị Thẩm Cường mắng một trận, nói cô không biết tiết kiệm điện, chỉ là kẻ vô dụng chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Ngoại trừ đánh mắng, Cổ Phi Yên nhớ rằng ở Thẩm gia còn bị đối.

Thẩm gia ngoại trừ Thẩm Cường được ăn no ra, người khác đều ăn không no, mà Cổ Phi Yên thì đáng thương nhất, mỗi lần chỉ được nhặt đồ ăn thừa mọi người để sót lại...Thẩm gia rất nghèo, mỗi bữa cơm đều không còn thừa tý gì, cô luôn bị đói bụng.

Cổ Kiến Quốc nói cô bị luyện tập đến da thô thịt dày, cô cũng nghĩ như vậy.

Những năm đó, cô bị bỏ đói, bị đánh như cơm bữa, nếu không nhờ hai anh em Sở Nghiễn và Sở Diễm Diễm, cô hơn nữa năm nữa sẽ chết.

Trong ký ức Cổ Phi Yên, Sở gia là thiên đường.

Ở đó đầy đủ ánh sáng, rộng rãi, tiếng cười vui vẻ, đầu đầu cũng tràn đầy sự ấm áp, lại có đám trẻ thật tâm tương giao.

“Ngồi xuống, để anh xem tay em” Sở Nghiễn giọng nói trầm ấm, làm đứt mạch suy nghĩ của Cổ Phi Yên.

Cô ngẩng mặt, va vào con người đen lầy của Sở Nghiễn

Ánh mắt sâu thẳm của anh, nhìn chăm chăm vào cô, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt đầy tình ý của anh, thật mãnh liệt, vẫn giữ nguyên.

Con người quẫn bách rũ xuống, cô nhẹ tiếng cất lời, “Sở Nghiễn ca, làm phiền anh rồi.”

“Không sao, anh quen rồi.”

Là thói quen, hay là thích.

Nắm lấy bàn tay Cổ Phi Yên, Sở Nghiễn thử kiểm tra kéo cánh tay cô động động, thế mà, từ góc độ này nhìn qua, anh đứng lúc mờ cổ áo Cổ Phi Yên ra thoáng nhìn vết đỏ mờ khấn chỗ trên làn da trắng nõn của cô.

Con người đen đầy ả ý thoáng qua chút u ám, Sở Nghiễn cố gắng kiềm chế, áp chế cảm xúc dao động trong lòng xuống.

“Răng rắc” một tiếng, cánh tay trật khớp của Cổ Phi Yên lại được khôi phục như đầu.

Nhẹ nhàng cử động lại cánh tay, cô cười lên tiếng, “Cảm ơn anh, Sở Nghiễn ca”.

Dường như, cái đau của trật khớp không tính là gì.

“Không cần.” Sở Nghiễn đứng dậy, bám vào một bên của Sở Diễm Diễm lạnh lùng nói, “Diễm Diễm, ra đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Tiểu Yên. ., cậu nên nghỉ ngơi trước đã, tôi lập tức cầm quần áo để cậu thay, cậu đi tắm rồi ngủ một giấc....” dặn dò Cổ Phi Yên xong, Sở Diễm Diễm bay nhanh sang Sở Nghiễn.

Cô cũng có chuyện muốn nói với Sở Nghiễn.

.....

“anh, có chuyện gì vậy ạ?” Sở Diễm Diễm hỏi tiếp, “hay là chuyện có liên quan đến Tiểu Yên, anh muốn dặn dò em?”

Sở Nghiễn lặng lẽ hút thuốc, sương khói bay lượn lơ lửng cho nét mặt anh từ của Sở Nghiễn âm đạm, âm thanh của anh lạnh lẽo, “Em hỏi Tiểu Yên, cô ấy có phải bị người khác ức hiếp, hỏi kẻ khổ nạn đó là thằng nào!”

Những lời này, Sở Nghiễn hầu như chỉ muốn nhỏ ra khỏi miệng.

Trong âm thanh chứa đầy sự phẫn nộ.

“Không thể được?” Sở Diễm Diễm ngây người, hỏi trong vô thức, “Ca ca, nếu Tiểu Yên bị người ta ức hiếp, anh sẽ làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nghĩ cũng không nghĩ được, Sở Nghiễn nói:” không quan tâm cô ấy đã trải qua chuyện gì, anh đều có thể chấp nhận được cô ấy.”

Anh không sợ cô ấy đã không còn sự trong trắng trinh tiết, anh chỉ cần cô ấy thôi.

Cơ thể của người con gái có sạch sẽ hay không rất quan trọng. Nhưng quan trọng hơn vẫn là tấm lòng. Đối với Cổ Phi Yên trong đôi mắt bùng binh kia, anh càng không có cách nào kìm chế được chỉ muốn bảo vệ cô ấy thật tốt.

“Như vậy a.....” tâm trạng của Sở Diễm Diễm có chút phức tạp

Một bên là vì muốn Cổ Phi Yên được vui, một bên cũng là vì Sở Nghiễn..... không đáng.....

“Anh, Tiểu Yên rồi đi bao nhiêu năm nay, cô ấy chưa từng liên lạc với chúng ta, cô ấy cơ bản là không biết được anh thích cô ấy,vẫn luôn đợi cô ấy! Bây giờ cô ấy quay về rồi, cũng không giống là có tình cảm với anh, anh thật sự muốn như vậy sao? Mẹ nói rồi, muốn anh sớm cho bà được bế cháu,nhưng anh luôn muốn kéo dài chuyện này, đến bao giờ anh mới suy nghĩ thấu đáo được đây.”

“Chuyện của anh, tự bản thân trong tim đã có đáp án.”

“anh lẽ nào không muốn hỏi rồi trước, Tiểu Yên mấy năm nay đã phải trải qua những gì?” Dừng lại một lúc, Sở Diễm Diễm nói “ví dụ, cô ấy tại sao bị người đàn ông đó ức hiếp, điều này, anh thật sự không có ý kiến gì ư?”

Nói ra xong, Sở Diễm Diễm có chút hối hận

Chỉ muốn là một người đàn ông thì rất dễ ý những chuyện như vậy?

Cô ấy nói, anh có thể không có ý nghĩ xấu về cô ấy, liệu có thể sẽ không khinh thường cô ấy?

Cô cảm thấy không nên nói những lời này ra. Nhưng không nói ra lại thấy có lỗi với anh trai mình.

là người anh trai duy nhất của mình, cô luôn hy vọng anh ấy có được tất cả mọi thứ tốt nhất.

Sẽ có một người con gái tốt đến và yêu anh ấy.

Mà Tiểu Yên.....

Bên trong cánh cửa, Cố Phi Yên đi đến chỗ cửa, vô tình nghe được Sở Diễm Diễm nói những lời như vậy, bước từng bước suy nghĩ, rồi quay về ngồi xuống ghế sofa. Cô không định buồn đâu, cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Diễm Diễm. Chỉ là, nói là không dễ ý thì cũng không phải.

Có thể, quyết định của cô là không nên quay lại về đây.

Sở Nghiễn tay cầm điều thuốc, hướng mắt nhìn Sở Diễm Diễm, “đối với em mà nói, Tiểu Yên rời đi 8 năm rồi cuộc sống sau này của cô ấy em không rõ, chỉ là em không có thông tin gì về cô ấy, nhưng anh thì có. Đối với anh mà nói cô ấy chưa từng rời đi.”

Mấy năm nay, anh đều tìm kiếm tin tức về cô ấy, luôn luôn theo dõi cô ấy

Biết rằng cô ấy không muốn xuất hiện bất cứ thứ gì từ trước. Anh cũng chỉ biết quan tâm cô ấy từ phía sau và không xuất hiện trước mặt cô ấy. Nhưng bây giờ cô ấy tự mình xuất hiện trước mặt anh, anh làm sao có thể từ bỏ cơ hội được ở bên cạnh cô ấy?

Anh không thể!

“anh.”

“cuộc đời này của anh, chỉ có thể đau khổ vì muốn bảo vệ người con gái ấy, Diễm Diễm, anh hi vọng em sẽ không ngăn cản anh, hơn nữa, Tiểu Yên cũng là bạn của em, em không muốn nhìn thấy cô ấy được hạnh phúc ư?”

“Em muốn, đương nhiên là muốn rồi.” Sở Diễm Diễm trong tim như đang có sự đấu tranh vậy, nhẹ nhàng nói “thôi được rồi, em mới không quản nổi được anh rồi! Anh muốn được ở bên cạnh Tiểu Yên, vậy thì phải cố gắng lên, đừng để sau này em đã nhận cô ấy là chị dâu rồi mà anh lại không thể đuổi theo cô ấy! Hừmmmm!

“anh có thể”

Gõ vào đầu Sở Diễm Diễm mấy cái, Sở Nghiễn hôm nay mới lộ ra vẻ mặt vui tươi.

.....

Sở Nghiễn bước vào phòng bếp nấu ăn, Sở Diễm Diễm bước đến bên cạnh Cố Phi Yên, mờ mờ nhìn thấy trên cổ áo của Cố Phi Yên có vết đỏ. Cô dò hỏi”Tiểu Yên, cậu không phải có chuyện gì đấy chứ?tôi nhìn thấy trên người cậu, hình như, hình như là có vết gì đó?”

Cố Phi Yên nhin cười, cố gắng không để lộ

Cô thật sự không thể ghét nổi Sở Diễm Diễm

Sở Diễm Diễm hướng đến luôn là 1 cái ruột.nói là không thể ngăn cản được. Hồi rất khéo léo và dễ tiếp nhận. Yêu cũng được mà ghét cũng được, Cô rất vô tư trong sáng.

“Ừm!” Trong tim đã có sự quyết đoán. Cố Phi Yên có cảm giác không nói chuyện này ra không được, cô có chút đau đầu.” tôi luôn không nói với cậu, chuyện mấy năm qua của tôi. Cậu muốn biết không?”

“có tôi muốn, tôi muốn.” Sở Diễm Diễm gật gật đầu.

Có bất quá nghe là cô thích nhất rồi.

“năm đó, tôi nhớ chúng ta 15 tuổi, đang học lớp 10. Rồi một ngày tôi từ trường đi ra, bỗng dưng có người nói là bố mẹ của tôi, nói muốn đưa tôi đi..... họ đưa cho nhà họ Thẩm 1 tờ ngân phiếu, Thẩm Gia Ba không thể đưa tôi đi..... sau đó, hôm nay tôi bị đuổi khỏi nhà họ Cố.....” Cố Phi Yên kể qua loa chuyện của mấy năm nay

Thời gian 8 năm, cô dùng không đến nửa tiếng là nói xong rồi.

Cố Phi Yên cảm thấy bản thân có chút xúc động.

Hóa ra, 8 năm nay cô phải chịu đựng sự đau khổ như vậy. Cho dù chỉ là câu chuyện chưa đầy nửa tiếng.

Thật là..... (tiếng khóc thút thít)

Sở Diễm Diễm không quan tâm lắm đến chuyện Cố Phi Yên ở nhà họ Cố, là vì Sở Nghiễn, Cô quan tâm nhất đến chuyện Tiểu Yên nằm trên cơ thể của Chiến Mặc Thần.

Cô tròn tròn đôi mắt, sốt ruột hỏi”Tiểu Yên, ý của cậu là, cậu bị chị gái cậu cưỡng bức làm hại cậu, cho nên cậu với Chiến Mặc Thần mới phát sinh ra mối quan hệ đó? Nhưng..... nhưng bây giờ cậu định làm như thế nào? Cậu có phải rất hận Chiến Mặc Thần? Cho dù cậu yêu anh ta 8 năm, anh ta đối với cậu..... sau này, nếu như có người theo đuổi cậu, cậu có thể tiếp nhận người đó không?”

Hận Chiến Mặc Thần?

Thực ra, tôi không định hận, cũng không muốn yêu

Cố Phi Yên đang chuẩn bị nói, khoe rất bỗng dưng nhìn thấy một bóng dáng đứng ở cửa phòng bếp, dường như cũng đang đợi cô trả lời.

“Đương nhiên là không hận rồi, thích anh ta 8 năm trời làm sao có thể nói quên được. Chỉ là, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì đến anh ấy thôi, cũng không muốn nói về chuyện tình cảm. Có thể cả đời này tôi không thể thích người khác được nữa.”

Tim Sở Nghiễn như có một cú sốc lớn, chút nữa không cầm nổi bát mì trên tay.

Anh biết Cố Phi Yên đã phát hiện ra anh, mà những lời này, là nói để cho anh nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cô biết anh rất khó để có thể rút lui

Rõ ràng là cô biết tâm ý của anh ấy, cô biết anh ấy yêu cô!

Sự phát hiện này, để cho tim của Sở Nghiễn vừa thích thú lại vừa đau khổ.

“A.....” “Sở Diễm Diễm mở miệng không biết phải nói cái gì.

Chỉ số IQ và chỉ số cảm xúc của cô, không phát hiện “Đừng có dùng trái tim” của Cố Phi Yên mà là đơn thuần không biết phải làm sao để tiếp lời. Thực tại là, cô cảm thấy Cố Phi Yên vì một thằng con trai cận bã mà để lỡ một đời của mình!

Thanh niên trẻ còn rất nhiều, không ngủ được với người này thì ngủ với người khác, những ngày tháng tươi đẹp này thật là thú vị.

Treo cổ từ từ trên 1 cái cây, định làm chuyện gì vậy?

“Cậu thật sự không suy nghĩ cho người khác gì cả” Sở Diễm Diễm chỉ về phía anh trai mình. “Anh trai tôi cũng rất được à! Tôi nói cho cậu nghe, anh tôi ngày ngày tập luyện thể hình, anh ấy có cơ bụng tám múi đó!”

Cố Phi Yên “.....”

“Đừng có nói quá lên vậy”Sở Nghiễn bưng bát mì thịt bò cà chua còn hơi nóng lên trên phòng ăn,gìong nói ám áp gọi Cố Phi Yên.” Tiểu Yên, đến ăn chút đồ đi”

“Anh, em cũng đang đói.” Sở Diễm Diễm khuro tay.

“Lần nào cũng thiếu mất em rồi!”

“Hixhix. Anh trai, anh quá tốt rồi!”

Ba bát mì, cả ba người đều có.

Giống như trước kia, Sở Diễm Diễm ham ăn,Sở Nghiễn có thể dùng tiền tiêu vật tích trữ được đưa hai cô gái này đi ăn những đồ ngon, và nhìn họ với nụ cười vui vẻ ngọt ngào.

Sở Nghiễn nấu ăn ngon hơn với công phu con mèo 3 chân của Sở Diễm Diễm, ăn mì thịt bò rất thơm.Cố Phi Yên không chú ý quan sát nhìn thì có thể thấy được ý nghĩ của đôi mắt đen ấy.

Cô chỉ có thể lại không nhìn.

Ăn xong mì, cô lấy quần áo của Sở Diễm Diễm đi vào phòng tắm.

Sở Diễm Diễm chọc Ông anh trai già của mình” anh, đừng có nhìn Tiểu Yên như vậy nữa, anh có thể sẽ dọa cô ấy mất.”

“Không thể chứ, cô ấy biết anh thích cô ấy mà.”

“Hà.....” Sở Diễm Diễm đoán mò. “Vậy cô ấy.....”

“Cô ấy không thích anh.”

“Vậy anh.....”

“Anh không thể từ bỏ được.”rồi xoa đầu Sở Diễm Diễm như thú cưng của mình vậy. Sở Nghiễn đứng dậy. “Nếu như. Ngày mai cô ấy muốn đi, em hãy đưa cô ấy đi,tốt nhất là để cô ấy đến căn hộ thứ 2, nghe rõ chưa?”

“Tiểu Yên không thích nhất là chiếm lấy sự tiện nghi,cô ấy không thể đồng ý được. “

“Vậy em hãy nghĩ cách đi.”

Sở Diễm Diễm”.....”

Ngoài ngủ ra, thì cô ấy thích nhất là ăn. Cô ấy là một đứa học dốt, cô ấy có thể nghĩ ra được cách gì ư?

Cô rất tuyệt vọng

Nhưng, Sở Nghiễn lại không nghe thấy được sự tổn thương trong nội tâm của cô. Cho dù không muốn đi, nhưng sau khoảnh khắc quần quýt ấy là mở cửa rồi đi.

Anh mà ở lại đây, thì sẽ sợ cô ấy không yên tâm mà ở lại.

Trước khi rời đi, anh dặn dò lại Sở Diễm Diễm” việc này bàn giao lại cho em, có mà đừng làm hỏng! Nếu không, tiền tiêu vật của em đừng hòng có được!”

“Anh, anh có phải là anh trai ruột của em không vậy?”

“Em có thể làm tốt việc này, thì là phải.”

“.....” Sở Diễm Diễm ánh mắt ngốc nghếch.

Ý là, nếu như cô làm không tốt thì cô không có anh trai.

Tắm xong, Cố Phi Yên ngồi xuống bên cạnh Sở Diễm Diễm” Diễm Diễm, tôi ở lại nhà cậu một đêm, ngày mai tôi sẽ đi tìm phòng, cậu có máy tính không, có thể cho tôi mượn một lúc được không?”

Quả nhiên!

Sở Diễm Diễm chớp chớp mắt

Anh trai mình không hổ thẹn là giáo viên, giống như chúa vậy.

Thật tốt học dốt cũng có cái dốt của Trương Lương Chi, xem bao nhiêu năm nay cung đấu, cô Sở Diễm Diễm không phải ngu ngốc thật.

Sở Diễm Diễm Vỗ vào ngực:” đương nhiên là có rồi, tôi đi lấy ngay đây.”

Bận đi đến phòng sách để chuyển túi máy tính, Sở Diễm Diễm niêm nở mở trang xem phòng trên mạng lên:” cậu xem đi, cứ việc xem, có phòng nào thích hợp tôi có thể đề ý giúp cậu. “

“..... ùmm” Cố Phi Yên tuy vô cùng kinh ngạc Sở Diễm Diễm không khuyến khích cô, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều. “

Hai người xem lướt qua mấy trang,nhưng được hai phút, Sờ Diễm Diễm bỗng hét lên” trời ơi! Căn phòng này trông rất đẹp à! Ở đường số 2, giao thông rất thuận tiện, căn phòng được lắp đặt mọi thứ rất tốt, lại sạch sẽ, rất thích hợp với cậu à.”

Cố Phi Yên ngó vào xem, cũng thấy rất ưng ý.

Lại xem đến giá cả, một phòng đơn 50 mét vuông chỉ cần 3000 tệ, giá cả cũng có thể chấp nhận được

Nhưng.....

Cô ti mi nhìn xung quanh phòng thấy được thông tin phía trên. Cố Phi Yên ánh mắt sáng lên mỉm cười” đúng là rất được đó.”

“Vậy thì chọn phòng này nha?” Đôi mắt của Sờ Diễm Diễm long lanh, khích lệ.:” cậu bây giờ chọn đặt phòng trước, đừng có để lỡ nghe chưa. Phòng này rất tốt, chắc chắn sẽ có nhiều người tranh.”

“Ừmmmm”

Như đúng ý nguyện của Sờ Diễm Diễm. Cố Phi Yên liên hệ với chủ phòng, hẹn ngày mai đến xem phòng!

Cố Phi Yên cúp máy, Sờ Diễm Diễm vui sướng hét lên.

Cô không che giấu được sự vui sướng này.

"Tiểu Yên, em ăn cái này đi, ai da, vị này cũng không tồi..."

Khuôn mặt tươi cười của Sờ Diễm Diễm giống như một tiểu thái dương sáng lạng. Lúc cho Cố Phi Yên cốc nước, khi thì đồ ăn, làm cho Cố Phi Yên trước giờ đối với cô ấy một chút khúc mắc bắt giác tan như khói mây.

Biết Cố Phi Yên cơ thể khó chịu, Sờ Diễm Diễm đưa với cô khoảng nửa tiếng, sắp xếp cho Cố Phi Yên xong rồi cũng quay về phòng của mình.

Nghón tay Cố Phi Yên trượt xuống, tiếp tục nhìn căn phòng, một vài tin nhắn trên điện thoại cũng không nhắc nổi lên, bèn nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Rất buồn ngủ, nhưng ý thức chết tiệt ấy lại tỉnh táo.

Từ giờ trở đi, cô, chính là con người cô

Cô cần kiên cường Bởi vì, không ai có thể cứu vãn được sự đau thương này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sáng sớm hôm sau.

Lưu lại 1 mảnh giấy, Cố Phi Yên kéo va ly rời đi.

Đứng trước bức tường thấp đã nhiều năm tuổi của Tử hợp viện, ánh mắt của Cố Phi Yên hướng về nơi xa, lúc lâu sau mới mờ mịt thu lại đường nhìn.

Kìa là hướng đi Thẩm gia, hiện tại cô không muốn đến nơi đó.

Không có tiền, đến Thẩm gia cũng vô dụng.

Tối hôm qua cô có lưu thông tin về phòng cho thuê trong di động. Cố Phi Yên hẹn thời gian cho từng chỗ, xem được hai, ba chỗ, cuối cùng chọn thuê một nhà trọ đơn ở một tiểu khu cao cấp.

Thoả thuận xong hợp đồng thuê nhà, Cố Phi Yên thờ ra một hơi.

Ở đây một tháng thuê không hề rẻ, áp lực kinh tế lớn, nhưng cô muốn đổi đời tốt với bản thân.

Trước năm cô hai mươi tuổi, vì nhiều nguyên nhân mà phải oan ức cho mình, sau này, sẽ không còn nữa.

Vui vẻ, mới là điều quan trọng.

Vừa sắp xếp xong tủ quần áo, cuộc gọi của Sờ Diễm Diễm lại tới, Cố Phi Yên ấn trả lời, giọng Sờ Diễm Diễm vang dội cả căn phòng. "Cố Phi Yên, cậu to gan thật đấy, một tiếng không nói liền rời đi, cậu coi tôi là gì hả? Chỉ để lại một tờ giấy chết tiệt, cậu muốn chơi trò lãng mạn chắc! Gọi điện thoại không tiếp, gửi tin nhắn không trả lời, phòng trọ hôm qua cậu nói muốn đi xem cũng không đi, cậu thật sự rất muốn trốn khỏi tôi phải không? Tôi phải chia tay với cậu, chia tay!"

“Đúng vậy, tôi đang muốn trốn cậu đó.”

“Cậu... Con mẹ nó, cậu còn không thèm giải thích, trực tiếp thừa nhận luôn?”

Cố Phi Yên đáp trả một câu, Sờ Diễm Diễm tức muốn nghẹt thở.

“Diễm Diễm, bây giờ tôi không muốn suy nghĩ chuyện tình cảm, cậu có thể hiểu cho tôi không?” Cố Phi Yên mở cửa nhìn ra ngoài, nói, “Sau này, chúng mình tránh liên lạc với anh cậu, được không?”

“Tiểu Yên, cái đó, buổi tối hôm qua... cậu nghe thấy rồi?”

“Tôi nghe thấy cái gì?” Cố Phi Yên giả vờ không hiểu.

Sờ Diễm Diễm trong lòng không yên, lập tức đẩy qua vấn đề khác, “Không có gì... Đúng rồi, giờ cậu ở chỗ nào?”

“Đây là bí mật, sau này chúng ta hẹn gặp nhau ở ngoài thôi.”

“A...”

“Với cả, tin tức về tôi, sau này cậu đừng nói cho anh Sờ Nghiễn biết nữa.”

“Tôi là người như thế nào, cậu còn không biết sao? Tôi rất trọng chữ tín!” Sờ Diễm Diễm thề son sắt, "Nếu như tôi bán đứng cậu, thì cả đời này tôi sẽ không thể gả ra ngoài được! Ha ha..." Cô cười gượng.

Cố Phi Yên tin rồi, dù sao giờ địa chỉ chỗ ở hiện tại cô không có ý định nói cho Sờ Diễm Diễm, không sợ cô ấy tiết lộ ra ngoài.

Còn về Sờ Nghiễn..

Anh là một người rất tốt, nhưng không hợp với cô.

Cô không muốn làm chậm trễ anh ấy.

Sở Diễm Diễm cúp máy, vừa quay đầu đã bán đứng Cố Phi Yên, nói với người đàn ông vẫn đang đợi bên cạnh, buông tay nói, "Anh, anh cũng nghe thấy rồi đấy, Tiểu Yên đến ngay cả em cũng có phòng bị. Chỉ có điều, về sau em mà gặp được Tiểu Yên, em nhất định sẽ moi được địa chỉ nhà cô ấy!"

Tiền tiêu vật, anh cũng dùng giấu cô ấy nữa.

Sở Diễm Diễm tội nghiệp sốt ruột nhìn Sở Nghiễn, chỉ thiếu điều lắc lắc đuôi.

Sở Nghiễn liếc mắt nhìn cô, "Em vô dụng."

"Đừng mà, ca, em vì anh mà phản bội bạn tốt nhất của mình đó."

"Lòng tự trọng đâu?"

"Thứ tự trọng này sống không được chết không xong, có quan tâm thì làm được gì? Em đặc biệt thích làm nghề "Khom lưng vì năm đầu gạo"(*) đấy! Xin anh đó, cho em thêm một cơ hội đi!" (Lấy từ câu nói nổi tiếng của nhà thơ lớn cuối đời Đông Tấn - Đào Minh Yên: "Ta không thể vì cái bóng lộc mỗi tháng được năm đầu gạo mà khom lưng cúi mình trước bọn tiểu nhân nơi hương li.")

"... "Ngón tay Sở Nghiễn búng ngón tay vào trán Sở Diễm Diễm, "Chính trực tý đi, không thì tiền tiêu vật sẽ không còn đâu!"

"Vâng!" Sở Diễm Diễm ngay lập tức dừng lại.

Ai da, giữ được tiểu kim khố rồi.

...

Hai ngày liền sau đó, Cố Phi Yên đều chỉ ở trong nhà.

Không phải là để chữa vết thương lòng, mà chỉ đơn thuần muốn nghỉ ngơi, thuận tiện bình ổn tâm trạng.

Chiến Mặc Thần bị đêm phóng đăng kia khiến cho tinh thần xuống dốc, Cố gia không biết vì sao không phát thông báo đuổi cô khỏi Cố gia, chỉ có Kỳ gia tìm được một lý do chính đáng tuyên bố trừ hôn ước với cô.

Nhà họ Kỳ không mượn sự cố đêm hôm đó làm lý do, không muốn chọc giận Chiến Mặc Thần.

Từ điều này, Cố Phi Yên cảm thấy chuyện xảy ra ảnh hưởng không quá lớn, trừ việc cô mất đi thanh danh, cũng không có rắc rối nào khác.

Thời gian cô sa sút tinh thần cũng không quá lâu.

Mới tốt nghiệp, công việc của cô vẫn luôn không ngừng, không có thu nhập, tiền trong tài khoản sau khi thuê nhà cũng chỉ còn có hơn một nghìn, nếu cứ sa sút thì cơm chả có mà ăn.

Trước tiên cần phải sống đã!

Hẹn một cuộc phỏng vấn, Cố Phi Yên nhanh chóng bước ra khỏi đại sảnh toà nhà, chưa đi được bao xa, liền nghe thấy tiếng kinh hô, "Cố Phi Yên, sao cô lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Cố Phi Yên chuyển mắt, Cố Minh Châu mặc chiếc áo sơ mi liền váy đang đứng cách đó hơn hai mét, một tay xách túi bánh bao nhỏ rất đẹp mắt, một tay khoác thân hình cao to của Chiến Mặc Thần, trên khuôn mặt trang điểm đẹp để trần đầy kinh ngạc.

Tựa hồ, Cố Phi Yên xuất hiện ở chỗ này là điều không nên.

"Cô theo dõi chúng tôi?" Cố Minh Châu lại hỏi.

"Tôi chán chường đến mức phải đi theo dõi cô, một tiểu minh tinh tuyến 18? (*) Có đáng không?!" (Cách nói mỉa mai bên Trung Quốc, ý chỉ ngôi sao không có tiếng tăm, không người biết tới).

Lười già về miễn cưỡng, Cố Phi Yên lạnh lùng thả một câu, không thèm nhìn tới khuôn mặt trầm lặng như nước của Chiến Mặc Thần, bước qua hai người, đi về phía cửa tiểu khu.

"Cô... Cố Phi Yên, cô đứng lại!" Cố Minh Châu tức đến mức thân thể run rẩy.

Cô ta trong giới giải trí, có Cố gia đầu tư, đương nhiên không thể là tiểu minh tinh tuyến 18, nhưng cô ta cũng còn xa mới tính là đại danh.

Cô ta nhìn như yếu liễu đào tơ, nhưng làm mọi sự đều rất mạnh mẽ, lúc nào cũng muốn làm tốt hơn Cố Phi Yên, muốn dẫm Cố Phi Yên dưới chân mình, hiện tại bị Cố Phi Yên chằm bích, ngay tức khắc cả người đều không khoé.

Nhân cơ hội, cô ta quay sang Chiến Mặc Thần oán tức: "Mặc Thần, em thật sự kém cỏi sao? Nhưng được làm diễn viên là nghề yêu thích nhất của em, em đã rất cố gắng rồi... Em không còn cách nào khác cả..."

Cô ta không có biện pháp, Chiến Mặc Thần có!

Nếu Chiến Mặc Thần nguyện cho cô ta tài nguyên, cho dù chỉ là chào hỏi với vài đạo diễn nổi tiếng, con đường minh tinh của cô ta cũng sẽ rộng mở hơn nhiều.

Cố Minh Châu trong lòng thầm nghĩ, cô phải nắm chắc cơ hội, phải lợi dụng Cố Phi Yên nhiều hơn nữa!

Đáng tiếc, Chiến Mặc Thần không nói câu nào.

Đôi mâu phượng sâu thẳm nhìn bóng lưng Cố Phi Yên, chăm chú suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Chuyện này với Cố Phi Yên chỉ là nhạc đệm, không nghĩ quá nhiều, không muốn nghĩ chuyện đau đầu như thế.

Chưa bước được hai bước, đã thấy một thân ảnh thon dài hướng đến chỗ cô.

"Tiểu Yên, nói chuyện với tôi một lát."

Cố Phi Yên đứng lại, nhìn Sở Nghiễn trước mặt, chỉ cảm thấy càng thêm nhứt đầu, "Anh Sở Nghiễn, có chuyện gì sao?"

Không cần biết làm sao anh ấy tìm được đến đây, với người này, cô không thể lạnh giọng đối đáp được.

"Nếu không vội, tìm một nơi để ngồi đã."

"Tôi rất vội." Cổ Phi Yên cố ý lấy di động xem giờ, già vờ nóng ruột. "Thời chết, thời gian không còn sớm, tôi còn cuộc hẹn phỏng vấn, có gì anh nói ngắn gọn thôi."

Sở Nghiễn không có vạch trần cô, trái lại xoa đầu cô, "Thật đúng lúc, tôi cũng đang vội, để tôi tiễn em"

Cổ Phi Yên, "... "

Vốn muốn kéo dẫn quan hệ, sớm tránh giao tiếp, nhưng bây giờ, nói từ chối hình như không thích hợp cho lắm

Lẽ nào nói, cô còn vội hơn, chỉ muốn tránh khỏi anh ấy?

Cổ Phi Yên đang do dự, Sở Nghiễn đã đem tất cả sự tự nhiên trong tám năm dắt lấy tay cô, tình tế nói, "Hôm nay đi phỏng vấn em chuẩn bị như thế nào rồi? Công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp, rất quan trọng mà đúng không?"

Muốn rút tay lại, nhưng rút không ra.

Cổ Phi Yên cảm thấy quần bách, "À... Có chút... "

Nghĩ đến Chiến Mặc Thần và Cổ Minh Châu đang đứng không xa, hơn nữa còn chưa rời đi, tâm Cổ Phi Yên càng thêm phức tạp.

Cô không nhận được bắt đầu nghĩ lung tung.

Trên thực tế, Cổ Minh Châu không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Giây phút Sở Nghiễn nắm lấy tay Cổ Phi Yên, trong lòng Chiến Mặc Thần đột nhiên toát ra một ý, ánh mắt lạnh băng nhìn vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau, cơ hồ như muốn thiêu cháy chúng.

Phản ứng bất thường của anh ta, Cổ Minh Châu tất nhiên phát hiện sớm nhất, cô ta lắc tay Chiến Mặc Thần, cũng không thể nào hiểu được ý nghĩ trong mắt của Chiến Mặc Thần, âm thanh mềm mại yếu đuối nói với anh ta, "Mặc Thần, chúng ta lên tầng thôi. Hôm nay nắng to quá, em có chút say."

"Đợi đã!"

Chiến Mặc Thần không hiểu nổi tức giận của mình là từ đâu.

Anh ta đẩy tay Cổ Minh Châu ra, bước lớn đi đến bên cạnh Cổ Phi Yên, nắm cổ tay khác của cô, kéo cả người Cổ Phi Yên rời xa Sở Nghiễn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Một đôi mắt lạnh lẽo chăm chăm nhìn cô, Chiến Mặc Thần mở miệng trào phúng nặng nề, "Cổ Phi Yên, cô tính toán với tôi thì thôi đi, mới vài ngày đã tìm được người khác rồi, phải có đàn ông thì cô mới sống nổi phải không?! Tôi không ngờ cô lại là loại phụ nữ như vậy!"

Âm thanh của anh ta như những mũi dao, từng mũi gọt xương.

Cổ Phi Yên ngo ra, sau đó nhếch miệng cười.

Cô cảm thấy rất đáng buồn cười.

Ngăn lại động tác báo vệ của Sở Nghiễn, mắt kiêu mềm mại, đáp lại câu nói sâu xa, "Tôi là người như thế nào, có phải là người không đàn ông không sống nổi hay không, anh biết rõ nhất không phải sao?"

Cô tiếp tục kích bác anh ta, "Hơn nữa, anh lại còn nói rằng tôi tính toán với anh cũng thôi đi... Ha, ý của anh là, anh không tranh luận đến việc tôi trèo lên giường anh, còn muốn bị tôi hại thêm vài lần nữa? Không thì, anh sao lại có giọng điệu mình không chết người khác cũng phải chết?"

Cổ Phi Yên tâm tâm niệm niệm nhớ đến Chiến Mặc Thần nhiều năm nay, biết tất cả sở thích của anh ta, cũng biết rõ ràng làm sao có thể kích động anh ta nổi giận. Vài câu nhẹ nhàng, Chiến Mặc Thần đã đen như đáy nồi.

Bao nhiêu lần rồi?

Bao nhiêu lần...

Chiến Mặc Thần hít sâu, mắt tức tối, "Cổ Phi Yên, cô giữ cái mồm!"

Anh ta toàn thân lạnh lẽo, cái nóng của mùa hạ dường như bị kết thành băng, song cổ tay bị anh ta giữ, Cổ Phi Yên lại may mắn như không cảm nhận được sự tức giận, không sợ sệt đón lấy ánh mắt của anh ta, thần sắc tự nhiên cười cười.

Mắt thấy Chiến Mặc Thần càng thêm tức giận, Cổ Phi Yên càng thêm sung sướng.

Cô cố ý tạo giọng đưa đẩy.

"Ôi, thẹn quá thành giận rồi à? Xem ra, đêm đó trong ký ức của anh vẫn còn sâu sắc lắm!" Cô đắc ý chớp chớp mắt, "Bây giờ tôi tin thật rồi, đàn ông với người phụ nữ đầu tiên của mình, vẫn là nhớ mãi không quên... Chỉ là, trước mặt Cổ Minh Châu chị ấy, anh tốt xấu cũng nên kiềm chế chú ý đến tôi nha! Tuy tôi không ngại, nhưng người ta cũng không muốn bị vị hôn thê của anh truy sát hăm hại đâu."

"Cổ Phi Yên, sao cô có thể vô liêm sỉ như vậy?" Giọng Chiến Mặc Thần trầm lạnh, bóp chặt cổ tay Cổ Phi Yên, khiến cô cảm thấy đau như xương sắp bị vụn gãy.

Vô liêm sỉ?

Mắt liếc tay của Chiến Mặc Thần, Cổ Phi Yên môi nở nụ cười nhẹ, mắt hạnh thêm phần cười nhạt, "Anh rể yêu quý, nếu anh đã nghĩ tôi vô liêm sỉ, hà tất cứ nắm tay tôi không buông?"

Một tiếng "anh rể", đôi mắt đen của Chiến Mặc Thần đậm thêm vài phần.

"Cút!"

Anh giựt cổ tay Cổ Phi Yên ra, giống như đang vứt một thứ rác rưởi bẩn thỉu, thậm chí sự tàn nhẫn sinh ra trong lòng, rất khó áp chế!

Nhìn Cổ Phi Yên nói bóng gió về chuyện đêm đó, nhìn vẻ mặt van đạ phong khinh của cô, anh ta hận không xé bỏ khuôn mặt bình tĩnh ấy.

Cô ta không nên lãnh tình như vậy, cô ta nên giống như anh, sống không tốt!

"Mặc Thần, chúng mình đi thôi!"

Cổ Minh Châu đứng lúc kéo lấy tay Chiến Mặc Thần, trong lòng đầy hoảng loạn.

Cô ta muốn nhanh mang Chiến Mặc Thần đi, trực giác nói cho cô ta biết, không được để Cổ Phi Yên xuất hiện trước mặt Chiến Mặc Thần nữa.

Cổ lễ Cổ Phi Yên nói đúng, nam nhân, đối với người phụ nữ đầu tiên của mình, luôn có sự chú ý quan tâm.

Một lần nữa, Cổ Minh Châu hối hận vì đã đàn xếp cánh đó.

Cô ta thật sự hối hận rồi!

Chiến Mặc Thần không có kháng cự, để yên cho Cổ Minh Châu kéo đi, hai người quay lưng rời đi.

Anh ta thế nhưng như muốn chứng minh điều gì đó, quăng đi về lạnh lùng mọi ngày, mạnh tay dùng lực ôm Cổ Minh Châu, vòng tay qua cái eo mảnh khảnh, kéo cả người cô ta hướng về mình, thân mật hơn cả so với các lần khác.

Cổ Minh Châu có chút kinh ngạc, chuyển sang vẻ nhu thuận, cười ngọt ngào áp vào lồng ngực của Chiến Mặc Thần.

"Hừ..." Cổ Phi Yên cười lạnh một tiếng, thu tầm mắt.

Tiền nam tiền nữ, trời sinh một đôi!

Tuy rằng Chiến Mặc Thần và cô đều là người bị hại, nhưng cô căm ghét Cổ Minh Châu, càng căm ghét người bảo vệ cho cô ta! Đây không còn lời nào để nói, nhưng cô là phụ nữ, có phụ nữ nào lại tin vào đạo lý giàu sang phú quý, sống không ầu lo?

Khiến cho tra nam tiền nữ tức tối rời đi, cả thân tâm Cổ Phi Yên đều cực kỳ sáng khoái!

Nhưng vừa quay người đã đối diện với hai mắt của Sở Nghiễn, cô liền đơ người.

Vừa này tập trung tinh thần quá mức, căn bản đã quên Sở Nghiễn đang đứng bên cạnh, làm sao giờ? Từng câu từng chữ cô vừa nói có chút khó nghe, này... nói gì đây?

Cổ Phi Yên chết nấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

"Đi thôi, không phải nói là rất vội sao?"

Sở Nghiễn cười ôn hoà, từ đầu đến cuối, Sở Nghiễn đều không buông tay cô.

Cho dù vừa rồi Chiến Mặc Thần nổi giận, anh ấy cũng không hề thả ra.

Nhiệt độ vào hè rất cao, hai người nắm chặt tay nhau toát một tầng mồ hôi, cô trước đó không hề phát giác, nhưng bây giờ, nhiệt độ trong lòng bàn tay cao đến mức làm nóng bóng tim cô, khiến cô không biết phải làm sao.

Điều này, thật sai trái.

Cổ Phi Yên cố gắng thu tay mình lại, "Không cần đâu, tôi có thể tự đi."

"Tiểu Yên, tôi có chuyện cần nói với em." Không nhận được phản trả, Sở Nghiễn đứng chặn trước mặt Cổ Phi Yên, nhìn trực tiếp vào cô, "Tình cảm hơn mười năm, không đủ để em dành chút thời gian cho tôi sao?"

"Anh Sở Nghiễn, tôi thật sự có việc."

"Lên xe nói."

"... Được rồi." Cổ Phi Yên cuối cùng chỉ có thể hoà hiệp.

Đối với Sở Nghiễn, từ đầu đến cuối anh luôn giữ một phần dịu dàng trong lòng cô, anh ấy và Sở Diễm Diễm, đều được cô cất giấu ở một góc trong tim, ai cũng không thể thay thế.

Tuy rằng đành chịu, Cổ Phi Yên vẫn là theo sau Sở Nghiễn.

Cô không phát hiện ra rằng, trên tầng có thân ảnh cao to đứng trước ô cửa sổ thủy tinh, ánh mắt sâu xa chăm chăm nhìn cô, cho đến khi thân hình của cô bị che khuất, không nhìn thấy nữa.

...

"Anh Sở Nghiễn, có chuyện gì anh nói đi."

Lên xe, Cổ Phi Yên mở miệng trước.

Ngữ điệu của cô thoải mái nhẹ nhàng, xem mọi chuyện rất bình thường.

Cô chắc chắn Sở Nghiễn sẽ không công khai tỏ tình với cô, tám năm trước anh ấy không làm, vậy thì, tám năm sau anh ấy sẽ càng do dự.

Chỉ cần anh già ngọc, cô cũng già rồi không biết là tốt rồi.

Nhưng Sở Nghiễn lại cười cười liếc cô, như nhìn thấu tâm tư của cô, không theo như kịch bản cô nghĩ tới, âm thanh tỉnh táo nói với cô, "Tiểu Yên, làm bạn gái của tôi, để tôi chăm sóc cho em, đây là điều quan trọng nhất tôi muốn nói với em."

"Hà..."

Cổ Phi Yên ngây ngốc, không dám tin nhìn Sở Nghiễn.

Anh ta, cứ thế mà nói ra?

Nếu như vậy... Vậy, tám năm trước, tại sao anh ấy phải nhẫn nhịn như thế? Biết cô phải rời đi, cũng không thấy nói thích cô cơ mà?

"Thế nào?"

"Không thể nào cả." Hồi thần, Cổ Phi Yên từ chối, "Những lời lúc này tôi nói với Chiến Mặc Thiên, anh cũng nghe thấy rồi đấy. Tôi... Tôi đâu có sạch sẽ, tuy rằng tôi không bao giờ cho rằng mình thấp kém hơn người

khác, nhưng anh nghĩ đi sẽ chấp nhận tôi sao? Danh tiếng của tôi, có biết bao điều xấu... "

Cô từng được gọi là Thắm Yên, là một học sinh ngoan trầm mặc ít nói lại có học lực ưu tú.

Hiện tại tên cô là Cổ Phi Yên, là người dễ thay lòng, tiếng tăm bẽ bối, là con đàn bà ác độc đi cướp vị hôn phu của chị mình.

"Em nghĩ tôi là người sẽ quan tâm mấy lời đồn vô căn cứ đó ư? Còn chưa nói được nó có phải là thật hay không, dù có là thật, thì như thế nào?"

"Làm sao lại không là thật?" Bỗng dưng trong lòng Cổ Phi Yên bộc phát một ngọn lửa, "Tôi với Chiến Mặc Thần lên giường với nhau không phải là thật, hay điều tôi trắng hoa không là thật? Anh không phải đã thấy mấy vết hôn trên người tôi, rồi còn để Diêm Diêm đến hỏi tôi sao? Anh không quan tâm, vậy anh hỏi làm gì?"

"Em biết rồi?"

Một chân ấn phanh, Sở Nghiến cho xe dừng bên đường, đôi mắt đen láy sâu thăm nhìn vào khuôn mặt không chịu khuất phục của Cổ Phi Yên, nhẹ than một tiếng, về mặt anh tràn đầy dịu dàng và thương xót.

"Tôi đều biết cả rồi, cho nên, anh không cần phải giả vờ không biết trước mặt tôi! Tôi biết anh quan tâm, các người đều cảm thấy tôi dơ bẩn, tôi không trong sạch, tôi còn hiếm lạ gì về miễn cưỡng của các người, tôi không phải rác rưởi, đâu có cầu xin các người nhặt rồi sửa chữa cho tôi!"

Nỗi oan ức như sóng trào, cuộn cuộn mãnh liệt trong con người của Cổ Phi Yên, biến thành nước mắt chảy tràn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Muốn khóc thì khóc đi, có tôi ở đây."

Cời dây an toàn, Sở Nghiến cứng rắn ôm Cổ Phi Yên đang chống cự vào trong lòng mình, bàn tay to lớn dịu dàng từng chút từng chút vỗ về sau lưng cô, không nói tiếng nào, kiên nhẫn dỗ dành cô.

Không biết đã khóc mất bao lâu, Cổ Phi Yên gầy gù, khàn giọng nói, "Thả ra."

"Khóc xong rồi?" Sở Nghiến rũ mắt buồn cười, "Quần áo của anh rất thấm nước, em có thể tiếp tục, tôi không ghét bỏ mấy thứ nước mắt nước mũi của em đâu."

Đường nhìn của anh dừng trên mặt Cổ Phi Yên, khiến cô có chút quẫn bách.

"Anh mới đẩy nước mắt nước mũi! Dù tôi có khóc cũng vẫn đẹp, đây gọi là lệ hoa ái vũ, người gặp người thương anh có hiểu không?" Lau lau nước mắt, cô vẫn chưa trả mặt mũi cho anh, "Hơn nữa, tôi có khóc hay không, liên quan gì đến anh?"

"Tôi thích em, muốn làm người đàn ông của em, tất nhiên mọi thứ của em đều liên quan đến tôi."

Lời bày tỏ này, Sở Nghiến không ngờ có thể nói ra không suy nghĩ.

Anh kỳ thực là một người đàn ông ôn nhu tinh tế, không giỏi ăn nói, càng không thích để lộ nội tâm ra ngoài, anh vội vã bày tỏ thành tâm, đủ thấy anh đang cảm thấy cấp thiết đến mức nào.

"... " Cổ Phi Yên im lặng.

Sở Nghiến rất nghiêm túc, trái tim Cổ Phi Yên càng thêm đau xót.

Nếu như, tám năm trước anh có thể nói điều này với cô, thật tốt biết bao nhiêu...

Nhưng bây giờ, cô không thể quay lại được nữa, thật sự không thể quay lại nữa.

Mười bảy tuổi, thời điểm thanh xuân đẹp nhất của cô khi ấy thích phải nam nhân trước mặt, trong nhật ký của thiếu nữ ghi chép về anh từ những chi tiết nhỏ nhất, sau này hết duyên, cô cũng từng dùng cả tấm chân tình chúc cho anh mai sau sống thật hạnh phúc.

Hiện tại cô 23 tuổi rồi, cô đã yêu một người đàn ông lạnh nhạt vô tình suốt tám năm, bị anh ta ức hiếp, vì anh ta mà mất đi tất cả, cô thật sự không muốn yêu thêm lần nào nữa.

"Xin lỗi." Trầm mặc rất lâu, Cổ Phi Yên mở giọng khó khan, "Anh Sở Nghiến, xin lỗi, tôi biết anh thương tôi, muốn tốt với tôi, nhưng tôi thật sự không muốn động đến chuyện tình yêu, anh đừng ép tôi nữa, có được không?"

Khuông mặt cô đầy thống khổ, lòng Sở Nghiến rất xót xa, "Tôi có thể cho em thời gian, không ép em, nhưng đừng trốn khỏi tôi, nhé?"

"... Được." Cổ Phi Yên gật đầu.

"Vậy bây giờ tôi đưa em đến cuộc phỏng vấn nhé."

"Được."

"Em đến công ty nào phỏng vấn?"

"À... thật ra là một công ty nhỏ, phỏng vấn vị trí tiếp tân, tôi nghĩ trước nên tìm một công ty để có được một công việc, tốt xấu có thể nuôi sống bản thân." Cổ Phi Yên có đôi chút ngại ngùng.

Sở Nghiến tâm động, rất muốn mời cô đến công ty của mình làm việc, nhưng nghĩ đến sự bướng bỉnh của Cổ Phi Yên, lại không muốn đẩy cô ra xa mình, anh đành cứng nhắc nuốt câu nói trở lại.

Hai người nói chuyện phiếm, bất tri bất giác tâm trạng Cổ Phi Yên dần bình tĩnh hơn, nơi cần đến cũng đã đến.

"Anh Sở Nghiến, cảm ơn anh! Anh đi trước đi, có thời gian thì chúng ta liên lạc." Cổ Phi Yên nhảy ra khỏi xe, vẫy vẫy tay với Sở Nghiến.

Sở Nghiến cười, "Đi đi."

Cổ Phi Yên xoay người, tóc buộc sau đầu trượt một vòng cung đầy sức sống.

Phỏng vấn rất đơn giản, cũng chỉ là xem cách nói chuyện và biểu hiện mà thôi.

Vị trí tiếp tân ở công ty nhỏ, trừ việc về ngoài khá, cũng chỉ yêu cầu thêm tính cách hoà nhã, làm việc nhanh nhẹn. Cổ Phi Yên ngoại hình xinh đẹp, nói chuyện dí dỏm, ông chủ rất nhanh chóng quyết định chọn cô, thoả thuận và ký hợp đồng ngay tại công ty.

Tiền lương đãi ngộ, cũng khiến Cổ Phi Yên rất hài lòng.

Cô không nghĩ sẽ làm việc ở công ty này cả đời, nhưng để ứng phó lúc gấp gáp vẫn rất phù hợp.

Bước chân thoải mái ra ngoài, vừa đi lên via hè, cô kinh ngạc nhìn chiếc xe Audi A8 màu trắng từ từ đỗ lại trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống, Sở Nghiễn vẫy tay hướng bên này, "Đổi chưa, tôi dẫn em đi ăn trưa."

"Tôi..."

"Xem bộ dạng em có vẻ phỏng vấn rất thuận lợi, không mời tôi ăn một bữa cơm chúc mừng sao?" Sở Nghiễn nhướn mày.

Không cách nào từ chối, Cố Phi Yên nhún nhún vai, mở cửa bên ghế phụ bước lên xe, "Tôi vẫn chưa được phát lương, anh đẩy giá xuống một chút, tôi sẽ rất biết ơn anh."

"Yên tâm, tôi sẽ không cho em giá thấp đâu."

Sở Nghiễn ôn nhu sùng nịnh nhìn Cố Phi Yên, hai gò má cô phớt hồng, bắt đầu hồi hận khi lên xe anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

May Sở Nghiễn không có từng bước ép sát.

Ăn trưa xong, Sở Nghiễn muốn đưa Cố Phi Yên về nhà, cô cũng không từ chối, chỉ là đứng tiễn Sở Nghiễn ở cổng tiểu khu xong, quay người bước nhanh chân vào trong.

Nhưng cô chưa đi được bao xa, cái đầu cúi thấp đã va phải bức tường thịt rắn chắc.

"Chết tiệt!" Cố Phi Yên xoa xoa đầu, trong lòng thấm buồn bực.

Việc xuất hành trong hôm nay thật xấu.

"Xin lỗi..." Người bị va phải nói lời xin lỗi, ngẩng đầu lên nhìn, lời Cố Phi Yên định nói mắc kẹt ngay trong miệng.

Chiến Mặc Thần!

Tại sao lại va phải anh ta rồi?

Còn đáng ghét hơn gặp quý!

Phút chốc trên mặt lạnh đi, Cố Phi Yên rũ mắt, lách qua người Chiến Mặc Thần.

Nhưng cổ tay lại bị người ta nắm chặt.

Bước chân của Cố Phi Yên bị buộc dừng giữa chừng.

"Anh định làm gì?" Vòng vẫy rút tay mình về, Cố Phi Yên lạnh lùng nhìn Chiến Mặc Thần, mĩa mai nói, "Tôi khuyên anh nên duy trì khoảng cách với tôi, nếu không, tôi cũng không biết bao giờ lại tiếp tục trèo lên giường anh chơi đâu."

"Có thể."

"Cái... Cái gì?" Cố Phi Yên nghĩ mình nghe nhầm.

"... " Chiến Mặc Thần sầm mặt, "Không có gì hết! Biến!"

Anh cảm thấy mình điên rồi.

Vô duyên vô cớ dọ ở đây lâu như thế, vô duyên vô cớ nhớ đến điều không thể nói ra nhiều năm trước.

Không điên, thì là cái gì?

"Anh mới phải biến! Đồ bệnh hoạn!" Phát ra một tiếng bực bội, Cố Phi Yên nhấc chân đi.

Cô mới đi được hai bước, tầm mắt anh đặt lên tấm lưng nhỏ nhắn, Chiến Mặc Thần cuối cùng nhịn không nổi, hỏi như đang chất vấn, "Có với anh ta, rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Liên quan cái rắm với anh!"

Đầu không thèm quay, cô đáp cho anh ta một câu rồi tiêu sái rời đi.

Chiến Mặc Thần đen mặt, trong con ngươi như tụ đầy mây đen.

...

Về đến căn hộ đã thuê, Cố Phi Yên quăng chiếc giày cao gót ra khỏi chân, vứt túi xách, cả người ngã xuống ghế sofa, thoải mái than ra tiếng.

Cuộc sống gây rắc rối cho cô quá nhiều, nằm vẫn thoải mái hơn!

Nhưng chưa được 10 phút thì chuông cửa vang lên.

Cố Phi Yên đứng dậy bước đến cửa nhìn thứ, qua mắt mèo, chú Đồng báo vệ cổng tiểu khu nở một nụ cười, "Cô Cố, tôi mang đồ ăn lên đây."

"Cháu không có gọi đồ ăn bên ngoài." Cố Phi Yên mở cửa.

Cô thích mua đồ qua mạng, thuê được phòng liền nói chuyện làm quen với chú Đồng, mong chú có thể giữ giúp mấy túi đồ, dọ cô tan làm thì sẽ xách về phòng.

"Đây là do một vị tiên sinh đưa cho tôi, bảo tôi mang cho cháu, người đó còn nói..."

"Nói gì ạ?" Cố Phi Yên tiếp nhận com hộp, tò mò hỏi.

"Người đó còn nói, tính đã qua bữa trưa, nhưng cô cũng phải ăn hết mấy món này, dù sao khẩu vị cô lớn, không ai dám so, ăn nhiều chút cũng đâu có no chết..."

"... " Cố Phi Yên dọ.

Chú Đồng tỏ ra rất vô tội.

Hít sâu một hơi, Cố Phi Yên hỏi, "Người báo chú mang đồ lên đây, trông như thế nào ạ?"

"Rất cao, rất có sức sống, rất dọa người."

Liên tiếp ba chữ "rất", có thể thấy chú Đông có ấn tượng rất sâu sắc với người đó.

"Cháu biết rồi... " Ha ha hai tiếng, Cổ Phi Yên đặt chiếc hộp tinh xảo vào tay chú Đông, "Chú Đông, cháu đã ăn rồi, nếu chú chưa ăn trưa thì cầm cái này đi. Đương nhiên nếu đồ bên trong có thể ăn được."

"Không không không không..." Chú Đông nhanh xua tay, "Vị tiên sinh đó đã trả tôi thù lao, đồ của anh ta tôi không dám lấy."

Mạng nhỏ của chú vẫn cần phải lưu lại, không dám chọc vào vị hung thần đó.

Chú Đông đưa trả lại hộp com cho Cổ Phi Yên, vội vã rời đi, giống như bị sói đuổi.

Cổ Phi Yên, "... "

Nhìn nhìn com hộp, cô đảo mắt trắng, bỗng rất muốn hỏi Chiến Mặc Thần hung thần lạnh lùng đó, não anh ta bị úng nước, hay là bị sét đánh rồi.

Khẩu vị tôi lớn hay không, ai so được, có liên quan rắm gì tới anh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Vốn định vứt hộp com đi, nhưng nhìn thấy trên đó có nhân Ngự Thiện Phưởng, Cổ Phi Yên lại không có tiền đồ mang hộp com vào nhà.

Ngự Thiện Phưởng là từ điển nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh, chưa nói cách trang trí trong đây long lẫy tráng lệ như hoàng cung, người có thể vào đó không phú thì quý, thê hội viên không bao giờ dành cho người thường.

Có thể nói, tài sản không qua ngàn vạn, căn bản vô duyên với Ngự Thiện Phưởng.

Mà cho dù có trên ngàn vạn, ăn một bữa ở đó số tiền cần chi ít nhất tính từ hàng chục vạn, cũng không phải thứ người thường có thể ăn.

Về Cổ gia, tuy nắm trong tay thê hội viên của Ngự Thiện Phưởng, nhưng nghiêm túc mà nói, cũng chưa ăn được mấy lần.

Quan trọng hơn là, Ngự Thiện Phưởng chỉ bán com hộp cho hội viên có thẻ Bạch Kim trở lên, mỗi phần com hộp bán ra đều thập toàn thập mỹ, tuyệt đối sẽ không đóng vào gói làm nát đi vị ngon thức ăn.

Điểm này, nhìn vào com hộp của Ngự Thiện Phưởng là có thể thấy rõ.

Hộp com làm từ gỗ tử đàn tràn đầy phong vị cổ xưa, thiết bị giữ ẩm đặc biệt không thể tìm thấy ở các nhà hàng khác, vừa mở ra, mùi vị nóng hổi hấp toả ra ngoài làm người ta tò mò muốn nếm thử.

Cổ Phi Yên nhìn món ăn bên trong, có chút ngây ngốc.

Cô tưởng anh ta sẽ lại trêu chọc cô lần nữa, đồ ăn bên trong khẳng định là đồ không ra gì, còn là loại rẻ nhất, nhưng mà... không ngờ rằng bên trong đều là món cô thích, khiến cô hoảng loạn.

Chiến Mặc Thần, anh ta có ý gì?

Trong đó không lẽ có độc?

Mang lòng thấp thòm, đến giờ com tối, Cổ Phi Yên không thể chịu nổi sự hiếu kỳ, nom nớp lo sợ ăn một chút, nhưng đợi hai tiếng sau không thấy bụng khó chịu, càng thêm mặc danh kỳ diệu.

Chẳng qua cô cũng không nghĩ quá nhiều.

Có tiện nghi không chiếm mới là đồ quý, hơn thế là Chiến Mặc Thần mang đến tận đây, cô chỉ cần ăn không cần phải cảm kích. Càng huống hồ, anh ta từng nói mĩa cô, anh ta trả tiền là chuyện phải làm.

...

Hôm sau.

Cổ Phi Yên dậy rất sớm.

Ngày đầu tiên đi làm với cô rất quan trọng.

Cô chọn một chiếc đầm vàng nhạt, uốn xoắn đuôi tóc, cài chiếc kẹp tóc pha lê, tạo vẻ ngoài đơn giản nhanh nhẹn, tràn ngập khí chất vui vẻ hoạt bát.

Hôm nay không có đưa đón của Sở Nghiễn, nhưng cô vẫn rất thoải mái.

Cả đêm hôm qua cô suy nghĩ về công việc, bước ra từ hầm tàu điện ngắm đồng đúc, mới 8 giờ sáng, trên khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười nhàn nhã.

Không tồi, thời gian còn dư dả.

Lễ tân phụ trách việc mở cửa, Cổ Phi Yên buộc phải là nhân viên đầu tiên đến làm việc, lúc cô đến công ty vẫn còn sớm, dọn dẹp bàn làm việc một hồi, các nhân viên khác mới lục tục tới quẹt thẻ.

Đối diện với nụ cười ngọt ngào của Cổ Phi Yên, đồng nghiệp trong công ty đều biểu thị tâm trạng làm việc trở nên tốt hơn nhiều.

Buổi sáng rất yên ổn, đến buổi trưa thì ông chủ hôm qua phỏng vấn Cổ Phi Yên đi tới chỗ cô.

Công ty có phỏng vấn hôm qua là công ty sản xuất thiết kế nhà ở, công ty không lớn, mới có khoảng chục người, nghiệp vụ chủ yếu là tiếp nhận một vài yêu cầu thiết kế quảng cáo cho bất động sản.

Ông chủ công ty là một người khoảng bốn mươi lăm tuổi, xem ra là một người đàn ông trung niên thân thiện, họ Vương. Thấy Cổ Phi Yên đang ngồi ở nơi tiếp tân, gõ vào bàn, "Đến phòng làm việc của tôi, tôi cần bàn với cô về lương thưởng."

"Ông chủ, tôi còn có tiền thưởng?"

Cổ Phi Yên có chút kinh hỷ, hộp đồng hôm qua cô ký không hề có phúc lợi như vậy.

"Tất nhiên." Ông chủ cười ý vị, "Cô có hình tượng tốt, lãng phí thiên phú ở một vị trí lễ tân như thế, cái cô cần là sự nỗ lực, tôi có thể bồi dưỡng giúp cho cô nhiều hơn."

"Vâng!"

Cổ Phi Yên không phát hiện thái độ không đúng của ông chủ Vương, đi theo ông ta vào văn phòng.

"Mấy người nói xem, cô nhân viên lễ tân mới đến có thể trở thành tân sùng của ông chủ hay không? Người cũ ông chủ mới chơi một tháng đã chơi chán, người này, không biết có thể duy trì được bao lâu."

Cố Phi Yên vừa đi, một nữ nhân mặc váy đỏ ở khu làm việc khác cười trên nỗi đau của người khác.

Cô ta một bên thường thức móng tay mình vừa làm xong, một bên cay nghiệt, "Lớn đến bây giờ, cũng không biết cẩn thận chút, đáng đời!"

"Không phải sao?" Lập tức có người phụ họa cho cô ta, kỳ quái nói, "Có điều, nói không chừng người ta nguyện ý, trang điểm lộng lẫy thế kia, còn không phải để cầu dẫn người sao? Ông chủ tuy hoa tâm, nhưng vẫn là người phóng khoáng."

Một anh chàng mặt mũi phổ thông nhìn không nổi, nhăn mày mờ miệng, "Mấy người đừng nói bừa, nhìn người ta đâu có giống loại người đó."

"Chắc, chính anh muốn giả làm người tốt chứ gì..." Nữ nhân váy đỏ không thèm để ý đánh đánh móng tay.

...

Cố Phi Yên vừa bước vào văn phòng, ông chủ lập tức đóng cửa lại.

Nhìn thấy cửa phòng đóng chặt sau lưng, Cố Phi Yên nhu nhu mày, trong lòng cảm thấy không tốt, nhưng đối mặt với ông chủ đầu tiên trong đời mình, cô áp chế cảm giác quái dị trong lòng lại.

"Tiểu Yên, cô mới tốt nghiệp, đây là công việc đầu tiên của cô đúng không?" Ông chủ Vương hỏi.

"Vâng." Cố Phi Yên gật đầu.

"Nếu đã như vậy, cô có từng nghĩ qua chức vụ mai sau không?"

"Tôi có một cách nghĩ đơn giản."

"Nói thử xem."

"Trước nhất tôi muốn làm tốt công việc này." Cố Phi Yên không phải là đồ ăn hại, vẫn hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Tất nhiên sẽ không ngay tại lúc này nói rằng công việc cô đang làm chỉ là tạm thời.

Những năm này, cô khắp nơi bị đối xử lạnh nhạt, biết nhìn sắc mặt người khác, thực chất không phải là một đứa con gái mới bước chân vào đời.

"Đừng chăm chỉ làm với tôi!" Trọng âm rơi vào chữ cuối, ông chủ Vương đảo mắt nhìn toàn thân Cố Phi Yên một vòng, cuối cùng thờ tay nắm lấy cái tay trắng nõn của Cố Phi Yên, nhẹ nhẹ vuốt ve, "Chỉ cần cùng với tôi, sau này muốn cái gì, tôi đều sẽ mua cho em, thế nào?"

Cô rút mạnh tay ra, không ngăn được nổi giận, "Ông chủ, xin ông tôn trọng tôi chút!"

Nghĩ cũng không nghĩ, cô bước về phía cửa.

Công việc này, cô không cần nữa!

"Tôi làm sao không tôn trọng em?"

Ông chủ bị từ chối, sắc mặt khó chịu, thế nhưng, miếng thịt ngon đã đến miệng còn rơi mất, ông ta sao có thể nguyện ý?

Ông chủ Vương bước nhanh vài bước, mạnh mẽ ôm lấy Cố Phi Yên vào lòng, ngăn cản cô mở cửa, cười mờ ám đầy ý xấu nói với cô, "Cố nhị tiểu thư nổi danh kinh thành lẳng lơ ai cũng có thể thượng, em bây giờ cần gì giả ngây thơ trước mặt tôi? Chỉ cần theo tôi, một lần tôi cho em 10 vạn!"

"Ông thả tôi ra!" Một cước dẫm mạnh vào bàn chân ông ta, hạ vai làm cho ông ta nặng nề ngã xuống đất, cô từ trên cao khinh thường liếc xuống, "Với thứ đức hạnh này của ông, làm chó của tôi còn không xứng!"

Nói xong, không thèm quản ông chủ Vương đang rên rĩ, kéo cửa văn phòng đi ra ngoài.

Ông chủ Vương hỗn hển gào lên, "Tiện nhân, câu dẫn tao lại động thủ với tao, không phải chính mày chê tiền tao ít sao? Đừng là thứ xe công cộng ai lên đều được, ông mày cho mày một lần mười vạn là quá xem trọng mày rồi! Mày quay lại cho tao, tao phải báo công an!"

Nhân viên trong công ty ló mặt hóng chuyện, Cố Phi Yên cầm lấy túi của mình, đầu cũng không quay rời khỏi công ty.

Ngoài cửa, ánh mặt trời sáng lạn.

Nhưng ánh mặt trời ấy không có cách hâm nóng cõi lòng hoang dại của Cố Phi Yên, cô đi đến một chỗ vắng, ngồi xổm ở đó ôm lấy đầu gối, đau đớn khóc trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

"Cậu xem, cái cô gái mới đến đứng trước sân khấu sẽ trở thành vật cưng mới của ông chủ không? Cô đột trước ông chủ chơi được một tháng cũng chán ngấy rồi, lần này không biết sẽ kiên trì được bao lâu."

Cố Phi Yên vừa đi cái, trong phòng làm việc lại có một nữ nhân mặc chiếc váy đỏ nhắc lại câu chuyện đó kiểu như cười trên nỗi đau của người khác.

À ta vừa thường thức bộ móng tay mới làm của mình, vừa nói cay nghiệt "Lớn như vậy còn không biết cẩn thận đề phòng, đáng đời!"

"Không phải sao?" lập tức có người hòa theo à, Âm Âm hỏi kỳ quái, "Tuy nhiên, nói không chừng người ta cũng bằng lòng, trang điểm lộng lẫy thế kia, còn không phải muốn cầu dẫn người khác sao? Ông chủ mặc dù đào hoa, nhưng cũng rất hào phóng đấy."

Một cậu trai trẻ diện mạo phổ thông cũng không chịu được, chau mày cất lời: "Mấy người đừng nói lung tung nữa, người ta xem ra cũng không giống loại người đó."

"Cất, cậu lại thích giả vờ làm người tốt..." người phụ nữ mặc váy đỏ gầy gầy bộ móng của mình nói một cách khinh bỉ.

.....

Cố Phi Yên vừa bước vào phòng làm việc, Ông chủ Vương bèn đóng cửa lại.

Nhìn theo phía sau lưng ông chủ đang vội vã đóng cửa lại, Cố Phi Yên chau mày lại, trong lòng lại cảm thấy bất an. Tuy nhiên đối diện với ông chủ đầu tiên của mình trong cuộc sống này, cô nhẫn nại cảm giác kỳ quái trong lòng.

"Tiểu Yên, cô vừa tốt nghiệp xong, đây là công việc đầu tiên của cô phải không?" Ông chủ Vương hỏi.

"Vâng!" Cố Phi Yên gật đầu.

“Nếu đã như vậy, cô có từng nghĩ qua kế hoạch của công việc sau này chưa?”

“Chỉ có một chút ý kiến đơn giản”

“Nói tiếp đi”

“Trước mắt, chính là làm thật tốt công việc này ạ” Cố Phi Yên không phải người tình tế, nhưng cũng biết đạo lý đối nhân xử thế. Đương nhiên cũng không thể ở thời điểm này, nói công việc tạm thời chỉ là chiếc ván của cô.

Mấy năm gần đây, cô đâu đâu cũng bị lạnh nhạt, bị phụ thuộc. Thực ra cũng không phải là cô gái lần đầu bước vào đời gì cả.

“Đừng vậy, đi theo tôi chăm chỉ làm!” trọng âm rơi đúng vào từ cuối cùng, ánh mắt đầy ẩn ý của ông chủ Vương nhìn sâu cả người Cố Phi Yên quét một lượt, cuối cùng giơ tay ra nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô vuốt nhẹ, “Chỉ cần cô đi theo tôi, về sau cô muốn cái gì, tôi cũng đều mua cho cô, thấy thế nào?”

Cố Phi Yên chỉ có cảm giác, thật là buồn nôn!

Cô mạnh mẽ rút tay mình lại, không nên được con giận nói, “Ông chủ, xin ngài hãy tôn trọng một chút”.

Cũng không muốn nghĩ nữa, cô hướng về phía cửa chạy đi.

“Tôi tại sao không tôn trọng cô?”

Ông chủ Vương bị cự tuyệt, khuôn mặt trở nên khó coi, từ bỏ miếng mồi ngon ngay trước mắt, lão làm sao có thể đồng ý?

Lão bước nhanh vài bước, mạnh mẽ ôm lấy Cố Phi Yên vào lòng, chặn không cho cô ra khỏi cửa, cười nham hiểm nói ý xấu, “Cố đại tiểu thư nổi tiếng kinh thành, người phụ nữ lắng lo ai cũng có thể lên, cô vẫn còn đứng trước mặt tôi già vờ thanh khiết, chỉ cần cô nghe theo tôi, mỗi lần tôi sẽ cho cô mười vạn tệ!”

“Ông thả tôi ra!” vừa dứt lời chân cô đạp mạnh lên mu bàn chân của ông chủ Vương, Cố Phi Yên hát vai để cho ông ngã ngổn ngang trên mặt đất, Cố Phi Yên từ trên cao nhìn xuống dưới liếc xéo anh “Đức hạnh này của ông, làm con chó cho tôi cũng chẳng hợp”.

Nói xong, cô mặc kệ ông chủ Vương đang rên rĩ trên mặt đất, kéo cánh cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

Ông chủ Vương tức giận gầm lên: “Con tiện nhân, câu dẫn tôi lại còn ra tay với tôi, cô không phải hiềm khích tôi vì cho cô ít tiền sao? Cô chà khác gì xe buýt công cộng mà ai cũng có thể lên, ông đây cho cô một lần mười nghìn tệ là hợp với cô rồi, cô quay lại cho tôi! Tôi sẽ báo án!”

Người trong công ty ngơ ngác nhìn nhau, Cố Phi Yên lấy ví tiền của mình rời công ty không thèm quay đầu lại.

Ra khỏi cửa, ánh mặt trời sáng lạng.

Nhưng ánh mặt trời có sáng lạng như nào cũng không thể sưởi ấm được trái tim hoang đã lạnh lẽo của Cố Phi Yên, cô tìm một góc hẻo lánh, ngồi xuống, ôm lấy đầu gối, khóc không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đây là tư liệu người cho người điều tra? Người chắc chắn không, đây là sự thật sao?”

Âm thanh trầm mặc cắt lên, đồng tư liệu trên tay Chiến Mặc Thần rơi ngổn ngang trên mặt bàn, trên mặt hiện đầy nét phẫn nộ, đôi mắt phượng không thể sâu thăm hơn nữa nhìn thẳng vào Giang Đào.

“Đừng, đừng vậy...” bị khí thế bức bách của Chiến Mặc Thần, Giang Đào toát mồ hôi hột, nói lắp bắp, “Toàn bộ tư liệu này, này... tôi đã phái hai đội điều tra, đều ra kết quả này.”

Cũng không thể trách tổng tài phẫn nộ, khi anh nhìn vào đồng tư liệu này, anh cũng giật mình.

Anh luôn đối với vị Cố đại tiểu thư thoát tục khoe tài giỏi không có chút quan tâm, thường cảm thấy cô ta hoàn mỹ đến không tin là thật được. Thật không ngờ, vị Cố đại tiểu thư lại có gan to đến vậy, lại có thể thuê bọn côn đồ giả làm phóng viên với cảnh sát.

“Chiến tổng, bây giờ phải làm gì?”

“Người ra ngoài”

“.....Vâng”

Không dám hứng thêm con thịnh nộ của Chiến Mặc Thần, Giang Đào nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi.

Chiến Mặc Thần ngồi trên ghế bồng đứng dậy, đi đến nơi ánh sáng bên cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu lên người anh. Trên thân hình cao lớn cứng cáp của hắn như được phủ lên lớp mạ vàng, làm cho anh giống như giống như vị thần ngư trên Cửu Trùng Thiên

Chỉ là tâm trạng u ám tận vực sâu.

Đang chuẩn bị rời đi, tia sáng còn lại bên khố mắt của Chiến Mặc Thần bắt được thân ảnh nhỏ bé tựa con hạc vàng.

Bóng đen nhỏ bé của cô gái xinh xắn đang ngồi bên bồn hoa, cũng không biết đang làm gì, bóng lưng có cảm giác quen thuộc, làm cho tim của anh có chút đau lòng.

Không đợi cho anh nghĩ lâu, cô gái đó đứng dậy hướng tàu điện ngầm cách đó không xa vội vàng đi.

Trong khoảnh khắc, trong đầu Chiến Mặc Thần hiện lên một cái tên.

Cố Phi Yên!

Là cô ấy!

Cô ấy đến đây làm gì?

Có suy nghĩ để Giang Đào đi điều tra, nhưng vừa nghĩ đến Cố Phi Yên, cái thái độ ngang bướng ấy, nghĩ đến sự tình dây dưa không rõ ràng, anh liền từ bỏ ý nghĩ ấy.

Cố Minh Châu lại là người con gái anh từ nhỏ đã yêu mến, cô ấy yếu đuối lại vừa nữa nhận lịch sự, mặc dù cô ấy lần này... nói chung, anh không thể vì một chuyện nhỏ này mà từ bỏ cô.

Không hẳn, tình cảm nhiều năm như vậy, há không phải thành trò cười sao?

.....

Liên ba ngày, Cổ Phi Yên đều đi tìm việc làm.

Tính cách bướng bỉnh càng áp chế lại càng gan dạ hơn của cô, dù tâm trạng đi xuống, nhưng vĩnh viễn không bị đánh đổ.

Cô ấy đã nếm qua bao nhiêu cái khổ, chỉ là gặp qua một ông chủ ngu ngốc, có ảnh hưởng gì?

Cô không hề hối hận!

Bởi có lần giáo huấn đầu tiên, lần này cô tìm công việc cũng không quan tâm lắm, mà tìm hiểu kĩ càng hơn. Cố gắng chọn công ty lớn thực lực vững mạnh, không khí làm việc không tồi mới gửi sơ yếu lí lịch.

Nhưng, cũng vì vậy, công việc rất khó tìm.

Bên ba bên ngoài lên tiếp ba ngày, Cổ Phi Yên cũng đủ mệt rồi.

Kéo theo cơ thể kiệt sức này đến cổng tiểu khu, cô đang gọi đồ ăn nhanh thì bất gặp Cổ Minh Châu đang khoác tay Chiến Mặc Thần.

Lại một lần gặp nữa, cả ba người đều có chút bất ngờ.

Cổ Phi Yên chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi, chán nản nhìn hai người họ một lượt rồi rảo bước đi.

“Cổ Phi Yên, cô đứng lại!” Cổ Minh Châu bước lên đứng trước mặt cô, trên khuôn mặt tinh trí hiện đầy vẻ kinh thường, “Cô lại nói không bám đuôi bọn tôi, cho dù không có, tại sao hết lần này đến lần khác đều thấy xuất hiện trước mặt bọn tôi?”

“Cái tiểu khu này chỉ có các người vào được thôi sao?” chiếc chìa khóa lắc lắc trong bàn tay, Cổ Phi Yên không muốn cùng cô ta tranh cãi, lạnh nhạt nói, “Tránh ra!”

“Cô ở đây mua phòng sao?.... Không biết công từ nào lại cho cô chỗ ở tốt như vậy?”

Xuất hiện ở đây, chỉ có thể là được trai bao thôi sao?

Suy nghĩ của Cổ Minh Châu thật sự bản thủ, bi ôi.

Không nhịn được, Cổ Phi Yên bật cười lớn, “Anh rề của tôi mua cho, ủa, anh ấy chưa thông báo với cô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chia tay ra đôi với tay của Chiến Mặc Thần, toàn bộ thân thể của Cổ Phi Yên đều thuận theo.

Đôi phỏ với anh ta, đôi mắt dễ thương trong sáng của cô nhìn anh ta.

Giọng nói hờn dỗi giống như đường mật:” anh rề, anh nói tối nay anh đến với em, kết quả là anh lừa em, hay là phải ở với người con gái vô vị kia đúng không?”

Kích thích ý chí chiến đấu trong cơ thể của cô,Cổ Phi Yên lúc này giống như là nửa yêu quái vậy.

Đôi môi có một ít màu son đỏ thắm, như là những cánh hoa đào của mùa xuân.

“Tôi vô vị?Cổ Phi Yên, Cô có muốn mặt hay không muốn mặt? “ tức đến phát run.” Cổ Phi Yên quên mất bản thân phải giữ khuôn mặt thực nữ đoan trang thật cẩn trọng. Hét lên với Cổ Phi Yên: “ quyền rũ anh rề trước mặt của mọi người, đây là cách cô được giáo dục sao?”

Cô rất muốn lôi cái vương miện Cổ Phi Yên của Chiến Mặc Thần ra, nhưng lại không dám động tay.

Cô sợ động tay đến, trái lại sẽ làm Cổ Phi Yên tức giận. Để cô ta làm ra lại càng hành động không lý trí.

Cổ Phi Yên cười nhẹ:” mấy người sớm đã biết, tôi không được giáo dục.”

Chiến Mặc Thần tìm đập mạnh, rút tay mình lại, giọng nói lạnh lùng: “ Cổ Phi Yên, cái lòng tự trọng của cô.”

“Tôi cũng muốn có lòng tự trọng.....nhưng khi tôi có sự tự trọng thì mấy người tìm đến làm phiền tôi, lúc không tự trọng thì mấy người cũng vẫn tìm đến làm phiền tôi, cho dù, mấy người nhìn không ra được tôi tốt, tôi làm việc tốt gì cũng không cho mấy người được sự âm ức..... đúng không, anh rề?

Kéo cái cà vạt của Chiến Mặc Thần xuống. Cổ Phi Yên với đôi mắt trong trẻo nhìn anh ta hai giây , chân bước đi khắp khiêng rồi hôn anh ta một cách dứt khoát, cô cười đầy mãn nguyện.

“Anh rề, tối nay nhớ đến tìm em nha.anh là người đàn ông lợi hại nhất mà em từng thử qua,người nhà đặc biệt rất nhớ anh, mấy ngày hôm nay đều nhớ về hôm say đắm du dương ấy cùng anh..... anh không đến, em sẽ rất đau lòng lắm đó!”

Đột nhiên, cơ thể Chiến Mặc Thần căng thẳng

Hơi thở của người con gái thật quyến rũ mà vừa ngọt ngào. Cách rất gần, anh có thể ngửi thấy mùi hương thơm trên cơ thể của cô ấy.

Cô đây là đang mê hoặc anh ta!

Nhưng Sự quyến rũ của người con gái kia, Sau này anh ta không còn để tâm đến sự dụ dỗ đó nữa. Trở về với ánh mắt khiêu khích của Cổ Minh Châu, nở một nụ cười vui vẻ rồi quay người bước đi, tí tí cũng không lưu luyến gì cả.

Chiến Mặc Thần không thể nói ra được trong tim có mùi vị gì được.

Tức giận, khó chịu, giống như có cái gì đó đang dần dần mất đi sự kiểm chế.

“Mặc Thần, anh xem cái dáng vẻ của cô ta đi!” Cổ Minh Châu trong lòng rất tức giận nhưng chỉ có thể giả vờ bị oan ức.

“Tự làm ra những chuyện như vậy, cô ta bây giờ không còn mặt mũi nào nữa rồi, trước kia còn có thể che giấu được, bây giờ thì.....”

Cổ Minh Châu đau đầu than vãn: “bố,mẹ, cho dù nói phải đuổi Tiểu Yên ra khỏi nhà, nhưng họ vẫn cứ quan tâm đến Cô ấy, nếu như biết Tiểu Yên sa đoạ đến mức như vậy, không biết lại có nhiều sự đau khổ thế này.

“Em thật sự đang quan tâm đến sao?”

Chiến Mặc Thần lên tiếng.

Nếu như cô ấy quan tâm đến anh thì làm sao có thể để Cổ Phi Yên lên giường với anh được? Nếu như không quan tâm thì tại sao cô lại hết lần này đến lần khác làm khó Cổ Phi Yên? Cô ấy của trước kia không phải là như vậy.

“Cái gì?”

“Không có cái gì cả, đi ăn cơm thôi.”

“Được, được rồi.....”

Chiến Mặc Thần sai bước đi tới cánh cổng nhỏ. Cổ Minh Châu vội vàng lùi ra cái sự vui vẻ dịu dàng. Nhưng, khi Cổ Minh Châu định thừ lại lần nữa đối Chiến Mặc Thần, thì anh ta lại tỉnh bơ như không tránh né tay của cô.

Ngai ngừng chìa tay ra dừng lại ở giữa không gian, Cổ Minh Châu nhìn sắc mặt của Chiến Mặc Thần lạnh lùng, bỗng dung trong lòng có chút lo lắng.

Anh, có phải đã biết cái gì rồi ư?

.....

Những ngón tay trắng trẻo xoa nhẹ lên đôi môi đỏ thắm kia, đôi mắt của Cổ Minh Châu mơ màng trong chốc lát.

Phản ứng quay lại về sau, cô chỉ cảm thấy ừ ừ.

Thoa lên môi chồng chất, Cổ Phi Yên ngồi xuống ghế sofa, Dùng máy sấy thổi khô nửa đầu.

Đang chuẩn bị làm cho bản thân mình một chút đồ ăn, chuông cửa kêu lên.

Mở cửa ra nhìn, chú Đồng mang đến một hộp đồ ăn đứng trước cửa, cười tí mắt nhìn cô.

“Chú Đồng, lần này người đó lại nói cái gì?”

“Lần này đưa đồ ăn không phải là người lần trước nữa, nhưng có vẻ lại một lời nhảm.”

“Lời nhảm gì vậy ạ?” Chiến Mặc Thần vẫn muốn cùng Cổ Minh Châu ăn cơm,tự nhiên không thể ăn hết đến một nửa mới đem qua đưa cho cô,còn hơn một nửa thì để cho giúp việc.cô cảm thấy rất kì lạ, Chiến Mặc Thần lại làm sao có thể làm nhục cô như vậy được.

Dẫu sao, cô hôm nay cũng chỉ là sự trêu chọc nhỏ của anh ta, khẳng định không làm anh ta dễ chịu được

“Vậy Thi có bốn chữ là,như anh mong muốn.”

“Chà”. Cổ Phi Yên khốn nạn quá rồi

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Nguyện vọng của cô ấy

Hì vọng cái người con trai tồi tệ hèn hạ kia cách xa cô một chút, có được không?

Lười phải nghĩ đến nhiều chuyện, Cổ Phi Yên cảm thấy đói rồi, lấy hộp cơm ngồi xuống sofa, một bên cô xem tivi còn một bên là thưởng thức đồ ăn, tâm trạng cũng rất tốt.

Ăn uống no nê xong, cũng đã là 7 giờ tối.

Cổ Phi Yên tay ôm máy tính, tập trung tinh thần vào thông báo tuyển dụng để gửi sơ yếu lí lịch, chuông cửa reo lên

Không phải là người đó chứ, thật sự đến đây ư?

Thấp thỏm đi đến chỗ cửa, ngó đôi mắt mèo ra ngoài cửa nhìn và thờ phào nhẹ nhõm nói một câu.

“Thật tốt là không phải.”

Nghĩ cũng phải,người đó làm sao có thể đến đây tìm cô được, phải biết là, cô chỉ là chọc tức Cổ Minh Châu mà thôi.

Cổ Phi Yên cảm thấy mình thật là điên rồ.

“Bất ngờ chưa?” Cửa mở Sở Diễm Diễm trong tay xách đầy đồ ăn vật đến, trên khuôn mặt tròn là nụ cười xinh đẹp ngọt ngào:” Tiểu Yên, tôi và Tô Tổ đến đây thăm cậu.”

Bạch Tổ Tổ đứng đằng sau lưng Của Sở Diễm Diễm, vẫy tay chào Cổ Phi Yên:” Tiểu Yênlâu rồi không gặp cậu.”

Trên gương mặt thanh của cô có chút lo lắng, vẫn e thẹn xấu hổ như hồi còn bé.

“Đứng là lâu lắm rồi mới gặp, nhanh vào nhà đi.”Cổ Phi Yên vội vã mở lòng mình, vui sướng không ngừng. “Không cần phải đổi giày đâu, tôi ở đây không có nhiều dép đi trong nhà, nên các cậu cứ tùy ý mà đi vào,vậy thì thật ngại quá, đợi một lát giúp tôi kéo xuống đất rồi hãy đi.”

Lúc còn nhỏ, ba người họ rất rất là thân nhau, chỉ là từ khi cô rời khỏi nhà họ Thẩm, và không có liên lạc gì với họ cả.lúc trước đã gặp được Sở Diễm Diễm rồi, bây giờ lại gặp được cả Bạch Tổ Tổ nữa, Cổ Phi Yên thật sự rất là vui.

“Cậu thật là khách khí quá, cũng là ý tốt để mời tôi.” Sở Diễm Diễm nhìn Cổ Phi Yên,tuỳ tiện ngồi lên sofa, như chủ nhân gọi Cổ Phi Yên.” nhanh đến đây, tôi mua rất nhiều đồ ăn vặt, có cả đồ nướng cậu thích nhất nữa, là nhà đó trong con ngõ hẻm Hồ Đồng của chúng ta.”

“Thật ư....?” Cổ Phi Yên mắt sáng long lanh, “đồ nướng của nhà đó, lâu lắm rồi tôi không được ăn nó.”

“Ai kêu cậu không về cơ, đáng đời!”

“Diễm Diễm, cậu là tốt nhất, đừng máng toơ, có được không?”

“Hìx, nhìn biểu cảm của cậu kìa.”

Cổ Phi Yên Và Sở Diễm Diễm đang trêu đùa nhau, bỗng nhiên phát hiện hình như đã bỏ rơi Bạch Tổ Tổ rồi, vội vàng mở lời:”Tổ Tổ, cậu ngày trước không cũng rất thích ăn đồ nướng ở ngõ Hồ Đồng đúng không? Ăn

nhANH lÊN, không thì sẽ bị tôi và ĐIỆM ĐIỆM cướp hết bây giờ.”

“Các cậu ăn đi, tôi đang giảm cân!” Bạch Tố Tố xua xua tay, từ chối.

“Vậy cậu ăn khoai tây cắt này đi? Tôi nhớ, ngày trước cậu rất thích ăn cái này, còn rất thích vị chanh nữa đúng không?”

Hai lần, Bạch Tố Tố đều từ chối. Không khí có chút ngại ngùng.

“Bạch Tố Tố, cậu cũng hơi quá đáng rồi, cái này không ăn, cái kia cũng không ăn, cậu cuối cùng là không cho ai sự thể diện vậy?” nhìn thấy Cổ Phi Yên 2 lần đều mặt đỏ mông lạnh. Sở ĐIỆM ĐIỆM nổi giận dưng dưng gào thét.

Cô đưa Bạch Tố Tố qua đây, là muốn để cho tâm trạng không tốt của Cổ Phi Yên có thể vui trở lại, chứ không phải là để cô thấy ngọt ngọt.

“Các cậu đều thon thả, còn tôi thì rất béo.” Bạch Tố Tố cắn môi, giọng nói đáng thương.” tôi không phải là cố ý không giữ thể diện.”

“Chuyện nhỏ, đừng làm ồn nữa.” Cổ Phi Yên nháy Mắt nhìn Sở ĐIỆM ĐIỆM, đứng dậy ra mở tủ lạnh lấy ô mai ngâm đá, đem ra 3 ly: “ Tố Tố, cậu muốn giảm cân, không bằng uống một chút ô mai ngâm này đi. Mùa hè uống rất giải khát, cũng không thể béo được.”

“Cảm ơn cậu.” Bạch Tố Tố nhận lấy và uống một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn.

Rõ ràng là cô ấy cũng không có hứng thú gì với ô mai ngâm cá.

Cổ Phi Yên cũng mặc kệ, Sở ĐIỆM ĐIỆM lạnh lùng, nhìn Bạch Tố Tố cũng không hài lòng.

Không khí này, từ lúc bắt đầu đã không vui vẻ rồi.

Bạch Tố Tố Hình như có vẻ rất vô cảm. Đôi

Mắt sáng long lanh nhìn về hướng hộp cơm sang trọng Bạch Tố Tố thích thú hỏi” Tiểu Yên, cậu bây giờ có phải rất có tiền đúng không? Coi như là Cậu bị đuổi khỏi nhà họ Cố, bố mẹ cậu không đưa thiếu sinh hoạt phí cho cậu đúng không? Hộp cơm hoàng gia sang trọng kia đều có thể ăn được, thật là lợi hại”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Cái này rất đắt sao?" Sở ĐIỆM ĐIỆM rất hiếu kỳ, rất phóng khoáng, "Nếu ăn ngon thì để anh tôi lần sau đưa chúng ta đi nhé."

"Là cực kỳ cực kỳ đắt." Bạch Tố Tố giọng nhỏ nhẹ, "Nghe nói hội viên của Ngự Thiện Phường không phải thì quý, trong nhà không có tài sản trên ngàn vạn thì đến cửa của Ngự Thiện Phường cũng không vào được. ĐIỆM ĐIỆM, tuy rằng anh Sở Nghiễn đã có công ty riêng của mình, nhưng muốn đi vào đây ăn cơm, e rằng chưa đủ tư cách."

"Gi mà không đủ tư cách, cậu nói chuyện khó nghe quá rồi đấy."

Sở ĐIỆM ĐIỆM vốn vô tư, rất rộng rãi với bạn bè, không có cảm giác quá lớn với đồng tiền, nhưng nghe thấy Bạch Tố Tố hạ thấp Sở Nghiễn, dù điều cô ấy nói là sự thật, câu nói ghét bỏ đó cũng khiến cô rất tức giận.

"Xin lỗi, ĐIỆM ĐIỆM, tôi không cố ý nói như vậy." Bạch Tố Tố liền vội vã nhận lỗi.

"Cậu không cố ý, thì không là cố tình sao? Vừa rồi cứ luôn xem mặt của chúng tôi, còn nói gì mà giảm béo, thân hình này của cô cũng đòi giảm, cô muốn làm trò cười cho chúng tôi à?"

"Tôi thật sự không có... " Nước mắt của Bạch Tố Tố như sắp trào ra.

"Được rồi." Cổ Phi Yên không thể không ra mặt giảng hoà, "Rất khó khăn mới tập hợp lại với nhau, hai người đừng náo loạn nữa, ĐIỆM ĐIỆM, không phải tôi nói cậu, cậu sao vẫn tỉnh để nổi nóng như ngày xưa thế?"

Nói thì nói, nhưng cô vẫn có vài phần thất vọng với Bạch Tố Tố.

Con người đều như vậy, trước mặt người ngoài luôn che bai người ở gần với mình, đây cũng có thể coi là sự bệnh vực.

Sở ĐIỆM ĐIỆM đảo mắt trắng, kiểu ngạo nói, "Tôi để nổi nóng như thế đó, cậu không phải thích tôi nữa là được chứ gì? Hừ!"

"Rồi rồi rồi, tôi thích cậu nhất được chưa." Cổ Phi Yên nhoen miệng cười.

Cũng chính lúc này, chuông cửa kêu lên.

"Lại là ai đây?" Sở ĐIỆM ĐIỆM ngo Cổ Phi Yên, trêu chọc nháy nháy mắt, "Ai ya, nói không chừng là anh tôi đấy, hai ngày nay anh ấy có đến tìm cậu không nha?"

"Cậu im cho tôi!"

Cho Sở ĐIỆM ĐIỆM một cái liếc mắt, Cổ Phi Yên bước ra mở cửa.

Cửa mở, Cổ Minh Châu cả người xinh đẹp đang đứng ngoài cửa, ý cười nhàn nhạt, "Không mời tôi vào trong sao?"

"Quan hệ của chúng ta đâu có tốt đến mức đó, nên không vào thì hơn."

Trong nhà còn có người, Cổ Phi Yên không có ý định để Cổ Minh Châu gây thêm phiền phức.

"Đợi đã!" Cổ Minh Châu lấy tay chặn khung cửa sắp đóng, hai mắt rung rung, rất là kiên trì, "Hôm nay tôi đến tìm cô là có việc rất quan trọng, chúng ta cần nói chuyện với nhau."

"Làm sao thế?"

Hai người đứng cạnh cửa, Sở ĐIỆM ĐIỆM và Bạch Tố Tố không hiểu chuyện gì xảy ra, từ trong bước ra ngoài.

Bạch Tố Tố yên lặng đánh giá Cổ Minh Châu một phen, nhìn thấy cô ta trang phục đẹp đẽ, trên tay là túi xách hàng hiệu số lượng có hạn, nhất thời không nhịn được hỏi, "Tiểu Yên, đây là ai?"

"Chào cô, tôi là chị gái của Tiểu Yên, Cổ đại tiểu thư." Cổ Phi Yên còn chưa trả lời, Cổ Minh Châu đã cướp lời cười nói.

"Thì ra là cô a, gi mà đại tiểu thư, không phải là người cướp thân phận của Tiểu Yên sao, đồ mặt dày!" Sở ĐIỆM ĐIỆM lạnh lùng hừ một tiếng, bực mình kéo Bạch Tố Tố, "Đi thôi, để Tiểu Yên tự mình xử lý."

"ĐIỆM ĐIỆM, sao cô có thể nói như vậy. Họ tốt xấu cũng là chị em, cậu không giúp Cổ đại tiểu thư và Tiểu Yên hoà hảo thì thôi, lại còn ở đây gây rối, cậu thật trẻ con quá." Bạch Tố Tố không chịu đi, cười với Cổ Minh Châu, "Cổ tiểu thư, mời vào, có chuyện gì vào rồi nói."

"Vậy được."

Cố Minh Châu liếc Cố Phi Yên không nói thêm câu nào, câu miệng đắc ý, bước vào trong nhà.

Cô không mời tôi, thì vẫn có người khác mời!

Cố Minh Châu bước đến cạnh ghế sofa, Bạch Tố Tố liền cảm thấy cái gối ôm, đập đập vào ghế sofa, "Cố tiểu thư, cô ngồi chỗ này đi."

"Cảm ơn." Cố Minh Châu dè dặt ngồi xuống, nhìn mấy đồ ăn vặt trên bàn rồi nhơ nhủ nhu mày, "Các cô họp mặt nhau ở đây, sao lại đi ăn thực phẩm bẩn thỉu này? Tiểu Yên, em đối đãi với khách quá không thành tâm rồi, tốt xấu gì cũng là thiên kim Cố gia, sao lại hẹp hòi với bạn mình như vậy?"

"Không phải không phải..." Bạch Tố Tố đáp lời, "Đây là tôi với Diễm Diễm mang đến, Tiểu Yên giờ về lại Cố gia, thực ra không còn thích mấy đồ ăn này nữa, chỉ là người bạn như chúng tôi không có nhiều tiền, chỉ có thể mua cái này..."

Cố Phi Yên, "... "

Rõ ràng vừa rồi cô ăn đồ nướng ở ngõ Hồ Đồng ăn rất vui vẻ, con mắt nào của Bạch Tố Tố thấy cô không thích ăn?

Soi đi soi lại, không phải chính bản thân Bạch Tố Tố không thích sao?

"Ha..." Cố Minh Châu tựa phi tựa tiểu nhìn com hộp của Ngự Thiện Phương, "Tiểu Yên đương nhiên thích ăn đồ ăn ngon, khả năng kiếm tiền của cô ấy, chúng tôi không thể so bì."

"Chắc chắn Cố tiểu thư đây cũng thường hay ăn, tiểu thư quá khiêm tốn rồi."

"Tôi ăn không có nhiều, dù sao tôi cũng không xem trọng mấy vật ngoài thân mà càng chú trọng tu dưỡng tâm tính hơn." Cố Minh Châu liếc mắt hạnh, bỗng nghĩ ra một chủ ý, giả vô thức hỏi Bạch Tố Tố, "Tôi xem cô rất có hứng thú với Ngự Thiện Phương, có muốn đi ăn không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

"Muốn à!" Bạch Tố Tố kích động đứng dậy, "Tôi... Đại tiểu thư có thể đưa chúng tôi đi không?"

"Đương nhiên có thể, nếu như cô muốn đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho chồng sắp cưới của tôi, để anh ấy đặt bữa ăn khuya cho chúng ta." Cố Minh Châu cong môi cười nhẹ, rất là hào phóng, "Chồng sắp cưới của tôi là cô đồng của Ngự Thiện Phương, mời chúng ta một bữa vẫn khá đơn giản. Các cô đã là bạn bè của Tiểu Yên thì cũng là bạn của tôi, đừng khách sáo."

"Vâng vâng, được ạ!" Bạch Tố Tố liên tục đồng ý.

Thật không ngờ vị hôn phu của Cố Minh Châu lại là cô đồng của Ngự Thiện Phương, Bạch Tố Tố vừa hưng phấn vừa ngưỡng mộ.

Cô thấy Cố Phi Yên thật quá ngu ngốc, rõ ràng cô ấy rõ ràng mang huyết thống Cố gia, còn không tốt bằng Cố Minh Châu, thật sự là quá đáng tiếc. Nếu như Cố Phi Yên đừng quá bướng bỉnh, nói không chừng sẽ gả đi còn tốt hơn Cố Minh Châu, đến lúc đó, mấy người bạn như bọn cô cũng sẽ được thơm lây!

Vẫn thật đáng tiếc, do Cố Phi Yên quá ngang bướng.

Sau khi tâm tình bớt kích động hơn, Bạch Tố Tố mới nhớ ra còn chưa hỏi ý kiến của Cố Phi Yên, lập tức tỏ vẻ đáng thương, "Tiểu Yên, tôi... tôi đồng ý ngay như thế, cậu sẽ không trách tôi đúng không?"

Cô thật sự muốn ăn một bữa ở Ngự Thiện Phương, đi vào trong đó toàn những nhân vật thuộc tầng lớp thượng lưu, ví như cô ở đó quen được người bạn trai tâm đầu ý hợp, vậy thì cuộc đời còn lại của cô có hy vọng rồi, sau này cô cuộc sống tốt đẹp, không biết sẽ có bao nhiêu người ngưỡng mộ cô à!

Nghĩ nghĩ, Bạch Tố Tố cảm thấy bản thân không thể sai được nữa, đây thật là cơ hội tốt để lo đường dài!

Mà dù Cố Phi Yên không đồng ý, cô cũng phải đi cho bằng được!

"Cậu đã đáp ứng rồi, còn bảo Tiểu Yên đừng trách cậu?" Sở Diễm Diễm càng lúc càng phẫn nộ, ghét bỏ Bạch Tố Tố, "Nếu cậu muốn cùng Cố đại tiểu thư đi ăn khuya, vậy cậu đi đi, dù nói gì tôi với Tiểu Yên đều sẽ không đi!"

"Diễm Diễm..."

"Đừng gọi tên tôi, ngày trước cậu đâu có lòng ham hư vinh, vài năm nay, cậu càng ngày càng coi trọng đồng tiền, coi trọng vật chất!" Có những lời, Sở Diễm Diễm vốn không muốn nói, nhưng lần này Bạch Tố Tố quá quá đáng, cô không nói không được.

"Tôi không có..." Mặt Bạch Tố Tố lặng lẽ trắng bệch.

Bạn thân luôn có quan hệ tốt trước giờ, nay lại không cho cô chút mặt mũi nào.

Cô tưởng rằng, quan hệ của cô với Sở Diễm Diễm nhất định sẽ hơn Cố Phi Yên mất tích 8 năm, không nghĩ rằng xưa nay đều sai.

Bạch Tố Tố và Sở Diễm Diễm cãi nhau đến ngái, Cố Minh Châu ngồi bên cạnh duy trì thái độ điềm nhiên không quan tâm, không khuyên, cũng không chêm lời, giả như việc không liên quan gì đến mình, căn bản không tự giác chính mình là người kéo đến cuộc mâu thuẫn.

Còn Cố Phi Yên lại không tránh khỏi bị kéo vào trong.

Bạch Tố Tố thấy không cách nào thuyết phục được Sở Diễm Diễm, tha thiết nhìn Cố Phi Yên, "Tiểu Yên, cậu cũng nghĩ tôi như vậy sao? Tôi chỉ là hiếu kỳ, thật sự! Tôi có đồng nghiệp nói từng ăn ở Ngự Thiện Phương, đồ ăn ở đó rất ngon, rất sang trọng, tôi, tôi chỉ là muốn hiểu biết một chút thôi."

"... Thôi được rồi." Do dự phút chốc, Cố Phi Yên đành thể đồng ý.

Chỉ là ăn một bữa mà thôi, không cần phải nào thành như vậy, 8 năm cách xa mới gặp lại, cô không muốn để Bạch Tố Tố mặt mũi khó coi, suy cho cùng, cô rất hoài niệm quãng thời gian đã qua, cô không thể nhẫn tâm phá hoại nó.

Lại nói, dù sao Cố Minh Châu đã nói có Chiến Mặc Thần chủ trì, không cần cô trả tiền, cô không cần áp lực.

Chuyện cứ thế xong.

Nhưng Cố Phi Yên không thể ngờ được, người hay gây chuyện vẫn luôn gây chuyện, một bữa cơm cũng có thể làm mưa làm gió.

...

Cố Minh Châu ung dung đứng dậy gọi điện thoại, hai phút sau cúp máy, nói với mấy người, "Chồng sắp cưới của tôi đã đáp ứng rồi, đội tỳ nữa sẽ lái xe qua đây đón chúng ta."

"Thật tốt quá rồi!" Mắt Bạch Tố Tố sáng lên.

Ngoài cô ấy ra, trên mặt Cố Phi Yên không có thần sắc hưng phấn nào, Bạch Tố Tố xấu hổ cười cũng dần im lặng.

Gượng gạo ngồi trên sofa khoảng 10 phút, không một ai nói chuyện, chỉ có âm thanh phát ra từ bộ phim cầu huyết phát sóng vào 8h cao điểm trên TV. Bạch Tố Tố vài lần muốn nói chuyện với Cố Minh Châu, thế nhưng Cố Minh Châu không thèm để ý, hai người còn lại cũng không nói gì.

May mà điện thoại của Cố Minh Châu vang lên.

Tiếp điện thoại xong, cô ta đứng lên, mang ý tứ nhìn từ trên cao xuống dưới, nhỏ nhẹ, "Chồng sắp cưới của tôi đã đến, cùng tôi đi thôi."

"Được, chúng tôi lập tức xuống!" Người đầu tiên hưởng ứng vẫn là Bạch Tố Tố.

Xuống tầng, Sở Diễm Diễm cố ý lùi sau một bước, kéo Cố Phi Yên, nói nhỏ xin lỗi với cô, "Tiểu Yên, thật sự rất xin lỗi, tôi thật không ngờ Tố Tố lại như vậy... Đầu tại tôi không tốt, tôi cứ nghĩ rằng chúng ta sẽ tốt đẹp giống như ngày trước, lại không nghĩ rằng, chúng ta đã trưởng thành rồi, cũng đều thay đổi rồi.. "

Đôi mắt to tròn của Sở Diễm Diễm tràn đầy thất lạc, còn có gượng gạo.

Vốn tưởng chị em, vốn tưởng ôn hương tư mật, lại biến thành như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng.

Cố Phi Yên không an ủi Sở Diễm Diễm, mà tình nghịch nhảy mắt với cô, giống như quá khứ đã từng làm rất nhiều lần, nhẹ nhàng cho Sở Diễm Diễm một cái ôm.

Thiên ngôn vạn ngữ đều trong cái ôm đó, Sở Diễm Diễm tâm não phiền muộn đều bay hết, cười ra tiếng.

"Tiểu Yên, cậu thật tốt." Sở Diễm Diễm nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy Cố Phi Yên, "Tôi biết mà, cậu luôn luôn luôn thích tôi, luôn luôn tốt với tôi!"

"Cậu nhẹ chút, đau!" Cố Phi Yên tức giận lườm Sở Diễm Diễm.

Nắm tay Sở Diễm Diễm, hai người bước hướng tới chiếc xe Maybach màu đen đỗ trước cửa toà nhà, còn chưa đến cạnh xe, Cố Phi Yên liền nhìn thấy người đàn ông cao to lạnh lùng như đá cứng yên lặng đứng ở đó.

Ánh đèn đường âm ỉ chiếu lên thân thể anh, sắc mặt lãnh tuấn, dùng chính con mắt đen tràm của mình nhìn cô, phảng phất như đang suy tư gì đó.

Cố Phi Yên nhất thời đình trệ bước chân, không tự chủ nghĩ đến bốn chữ "như em mong muốn"...

Trong lòng người đàn ông này, rốt cuộc đang nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Con xe Maybach màu đen chạy êm trên đường, điều hòa trong xe được mở nhiệt độ rất thấp.

Bầu không khí cũng thấp không kém gì.

Cố Minh Châu ngồi ở ghế phụ, mắt liếc nhìn Chiến Mặc Thần, Chiến Mặc Thần tựa viên nam thạch không cảm xúc, chà thêm thêm xia đến ánh mắt của cô, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng phía trước, để nỗi lòng trong mắt cô như bị nước cuốn trôi.

Cố Phi Yên là người cuối cùng lên, ngồi phía sau xe, lần lượt sau đó là Sở Diễm Diễm và Bạch Tố Tố.

Biểu hiện hôm nay của Bạch Tố Tố làm cho Cố Phi Yên trong lòng thất vọng, Sở Diễm Diễm về mặt tức giận, cũng không thích kiểu phản ứng của Bạch Tố Tố, cô cũng phải phối hợp vui vẻ với Sở Diễm Diễm, chỉ cùng Sở Diễm Diễm mất đi mấy lại, nhấn tin trên điện thoại.

Cố Phi Yên chớp chớp đôi mắt, đưa điện thoại đi động cho Sở Diễm Diễm.

Sở Diễm Diễm cũng làm y như vậy.

Cả hai cứ thế cười khúc khích với nhau.

Dòng thời gian dường như chảy ngược lên hai người họ, giống như thời còn đi học, trên lớp truyền nhau mảnh giấy, ánh mắt, đều có thể làm họ vui nửa ngày.

Chiến Mặc Thần vô tình liếc mắt qua gương chiếu hậu, bắt gặp khuôn mặt thoải mái, thuần túy của Cố Phi Yên, trong đôi mắt đen láy của cô ẩn chứa nét vui tươi, pha chút bướng bỉnh, linh hoạt, giống như tiểu hồ ly đầy mãnh khỏe trong khu rừng hoang dã.

Anh trước giờ chưa thấy cô cười nhiều như vậy.

Không.... Cô ấy có, cô đã từng cười như vậy với anh.

Lúc cô bắt đầu quấy rầy anh, thường xuyên nhìn anh cười, cười một cách ngây ngô, nụ cười tỏa sáng, mang trái tim đến trước mặt anh. Cô ấy rất nhiệt tình, tựa như bông hồng đang nở rộ trong làn gió mát, một vẻ mỹ lệ làm con tim đập loạn....nhiệt liệt như vậy, đã từng làm cho anh không thể chịu đựng được, không biết xử trí thế nào.

Nhưng, từ lúc nào cô ấy không còn để lộ nụ cười này với anh nữa?

Chiến Mặc Thần suy nghĩ chăm chú.

Dường như, đã rất lâu rồi.

Trong lòng không hiểu sao có chút không thoải mái, Chiến Mặc Thần nhấn máy, thuận tay mở nhạc trong xe lên.

Khúc dương cầm kỳ ảo, tao nhã, tựa như dòng nước chảy êm đềm, khoang xe đột nhiên tăng thêm nhịp điệu, làm giảm đi bầu không khí có chút ngại ngùng, không gian dường như được nhuộm một chút dư vị khó tả.

Cố Phi Yên bất giác giật mình.

Khúc dương cầm Bandari, cô đã từng rất thích nghe, hầu như tối nào đi ngủ cô cũng nghe.

Tuy nhiên, cô đã từng thích nó vì có ai đó thích nó, bây giờ, cô không thích người đó, khúc dương cầm này đối với cô giờ cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cố Phi Yên mỉm cười, gõ vào notepad trên điện thoại đi động, tiếp tục dùng cách vừa nãy nói chuyện với Sở Diễm Diễm.

.....

Nhà hàng hoàng gia

Lầu các năm tầng cổ kính nằm ngay trung tâm thành phố.

Nhà hàng hoàng gia chiếm diện tích không nhỏ, nhưng một chút cũng không thể bỏ phí một vị trí đắc địa chất lượng cao như vậy, dùng vàng hàng ngày để hình dung là không quá nhiều.

Có Chiến Mặc Thần ở đó, mọi người đi lên thang máy chuyên dụng tới đỉnh lầu.

Nhà hàng hoàng gia có tất cả năm tầng, từ tầng thứ tư trở xuống theo thứ tự là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, thê hội viên tương ứng mỗi tầng không giống nhau, có loại thê hội viên nào chỉ có thể vào được một tầng nấy, hệ thống phân cấp chặt chẽ.

Còn với tầng trên cùng, chính là căn phòng độc quyền cho các cổ đông tiệm hoàng gia của Chiến Mặc Thần, nếu nói rằng, những người giàu có đáng kính có thể bước vào nhà hàng hoàng gia, mà ai lên được tầng cao nhất chính phải là người đạt trình độ cao nhất.

Mọi người vẫn đang nói chuyện hăng say, hôm nay có Chiến Mặc Thần ở đó, họ vào đó dễ như bòn tay.

Cổ Phi Yên cũng là lần đầu đến.

Thang máy đến tầng năm dừng lại, cửa mở ra, hai bên là hai hàng thị nữ xinh đẹp mặc áo sừn xám khom lưng cung kính nghênh đón, có thể nhìn thoáng qua được dáng vẻ yếu điệu, khéo léo của họ qua bộ sừn xám.

Một người đàn ông trung niên khuôn mặt phúc hậu sớm đứng đợi ở đó, vừa nhìn thấy bóng dáng Chiến Mặc Thần, liền vội vã chạy ra cung kính hành lễ: “Chiến thiếu gia gần đây đến không nhiều,nhưng kẻ nhỏ bé này vẫn mong chờ ngài. Không biết ngài có muốn uống vài ly, tôi đã chuẩn bị cho ngài những chai rượu nho này được lấy từ Pháp, tối nay ngài muốn mang đến một chai không?”

Người đàn ông trung niên đi chiếc giày da kiểu tây rất khí phái, chắc hẳn là quản lý của nhà hàng hoàng gia này, nhưng khi đứng trước mặt Chiến Mặc Thần, thái độ của ông ta phải nhượng bộ bao phần.

“Được!” Chiến Mặc Thần gật đầu, “Lấy hai chai.”

“Tuân lệnh!” người đàn ông trung niên vui vẻ khoác tay Chiến Mặc Thần và Cổ Minh Châu, “Bi nhân họ Mễ, là giám đốc nhà hàng hoàng gia này, các vị nếu có yêu cầu gì, hãy gọi người đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ phục vụ các vị chu đáo.”

“Giám đốc Mễ” Cổ Minh Châu nở nụ cười ấm áp chào ông, “Tôi thường xuyên nghe Chiến Mặc Thần nhắc đến ông, nhà hàng hoàng gia này may mắn có ông vất vả ngược xuôi, mới có thể kinh doanh tốt như này.”

Giám đốc Mễ chớp mắt, cảm xúc trên mặt không đối, “Đa tạ Cổ Minh Châu đã khen, kẻ hèn mọn này nào dám nhận.”

Sau đó ông nhanh chóng chuyển chủ đề.

Ông chỉ là giám đốc nhỏ của nhà hàng hoàng gia, mà nhà hàng này chỉ chiếm một phần rất nhỏ không đáng kể trong số tài sản của Chiến thiếu gia. Ông nào có tư cách được Chiến Mặc Thần thường xuyên nhắc đến? Vị tiểu thư này nghĩ mình đặc biệt thì đừng có kéo theo ông vào chứ!

Giám đốc Mễ có chút không thoải mái với Cổ Minh Châu.

Cổ Minh Châu cũng có chút lạc lõng.

Chiến Mặc Thần không giới thiệu mình là vị hôn phu của cô ta, để cô ta và Cổ Phi Yên cùng hàng với nhau, điều này làm cho cô có chút không vui, nhưng cô cũng không thể chủ động nói gì được, chỉ có thể dùng cách khéo léo như này mà công khai chủ quyền.Đáng vẻ hấp tấp, mất tự nhiên lại có chút mất giá.

Giám đốc Mễ tự mình dẫn đường, mọi người đã đến nơi căn phòng cao quý chỉ thuộc về Chiến Mặc Thần.

Căn phòng cao quý ấy làm người ta say mê, nào là chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng nước, rừng trúc rì rào, khung cảnh thật sự rất thanh tịnh, đẹp đẽ và cổ kính.

Các loại món ăn ngon nhanh chóng được bày ra.

Nhà hàng hoàng gia không những trọng cái quý, mà còn trọng cái tinh.

Đồ ăn ở đây độc nhất vô nhị, com thì khi phải suy nghĩ nhiều, vừa bước đến cửa ngập tràn mùi thơm, ngon vô cùng.

Thậm chí nếu tiêu tiền phung phí vào đây cũng cảm thấy đáng giá.

Giám đốc Mễ vừa đi, Sở Kiều Kiều kéo kéo áo Bạch Tố Tố nói nhỏ: “Hóa ra đây là nhà hàng hoàng gia, thật sự lộng lẫy quá đi!”.

Tất cả ở đây có đều chưa được tiếp xúc qua.

Cô rất tò mò, nhưng cũng nhanh chóng hòa nhập.

Ước muốn tiêu tiền phung phí có lẽ là cảm xúc ngay lúc này của cô.

“Woah...” Sở Diễm Diễm chuyện tâm nhìn đồng đồ ăn, đầu gật lia lịa, chả có thời gian để ý đến Bạch Tố Tố.

Bạch Tố Tố cảm thấy vô vị, Sở Diễm Diễm chỉ biết ăn và ăn, lớn như vậy rồi, không chịu nghĩ chuyện sau này, như một đứa trẻ vậy.

Trong lòng luôn tính toán kế hoạch, Bạch Tố Tố vừa nghĩ một lúc liền quay sang Cổ Phi Yên: “Tiểu Yên, tôi đi vệ sinh một lát”.

“Có muốn tôi đi cùng không?” Cổ Phi Yên lập tức đáp lại.

“Không cần đâu!” Bạch Tố Tố vội vàng xua tay, “Tôi không còn là đứa trẻ nữa mà đi vệ sinh lạc đường được, tôi đi một lúc rồi về ngay thôi.”

Nói vừa dứt, Bạch Tố Tố tìm đập thành thịch mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Cổ Phi Yên trước giờ không phải là người tự đề mình phải chịu oan ức.

Đã đến thì an tâm ở lại.

Sở Diễm Diễm ăn rất nhanh, cô cũng không thiếu đồ ăn.

Chiến Mặc Thần- người đàn ông quyền lực, nơi này chỉ là một phần nhỏ trong tài sản của anh. Những đĩa hết thức ăn được dọn xuống, thay vào đó là những món khác được mang lên.

Dường như ăn không hết được.

Cổ Phi Yên rất thích ăn, nhưng ngân khố không cho phép, gần đây toàn ăn mì ăn liền, chưa nói đến bị chịu tội bao lần.

Hôm nay được ăn bữa này, lòng yêu đồ ăn của cô được an ủi không ít, uống liền mấy ly rượu nho, không biết rằng là mỹ tửu đã làm cho cô ngà ngà say, hay là do tâm trạng tốt, nhìn Chiến Mặc Thần và Cổ Minh Châu tay trong tay lại thấy thuận mắt.

Dù sao cũng được công tử Bạc Liêu chủ trì.

Tuy nhiên, trong lòng cô lại có chút yếu đuối nhưng cũng nhanh biến mất.

Cổ Minh Châu xoa nhẹ môi, nhìn sang Cổ Phi Yên hỏi, “Tiểu Yên, có gần đây không phải là đang tìm việc sao?”

“Vâng...” Cổ Phi Yên miễn cưỡng trả lời.

“Haizz... nếu muốn đi làm, cô chỉ cần nói với tôi một tiếng, không khéo tôi sẽ đi cầu xin bà mẹ. Cô ở công ty nhà mình làm việc, có phải thoải mái hơn nhiều so với làm ở ngoài không? Tôi thiếu là vậy...” ngừng một lúc, Cổ Minh Châu tiếp tục nói, “Thấy thế nào, cũng không có truyền tin đồn có câu dẫn ông chủ đâu.”

Ân sâu trong ánh mắt của cô ta chứa đầy sự đắc ý.

“Cái gì cơ?...” Cổ Phi Yên cau mày lại.

Lại là tin đồn?

Truyền cái gì, không phải là truyền từ miệng của Cổ Minh Châu ra sao!

“Hai ngày trước, cô có phải làm ở công ty thiết kế sở hữu đất đai sao? Ông chủ Vương của công ty đó nói cô ngày đầu tiên đi làm đã không biết an phận, không những có ý đồ câu dẫn ông ta, còn vu oan nói ông ta ức hiếp cô, đánh cả ông ta.... Tiểu Yên, cô không cần phải làm vậy, nếu cô thiếu tiền hãy nói với người chị này, chị sẽ cho cô... cô đừng làm ba thất vọng, được không?”.

“Tôi nếu có thiếu đàn ông, cũng nói với cô, cô cũng thoải mái đưa anh rể cho tôi dùng sao?” Cổ Phi Yên cười nhếch mép, “Quần rộng như vậy, nhà cô là cả Thái Bình Dương sao?”

Cô biết rõ trong lòng Cổ Minh Châu đang nghĩ gì, không phải cô muốn mượn tình huống này có ý trước mặt Chiến Mặc Thần bôi nhọ anh ta!

Cho dù như vậy, cô vẫn muốn cho Cổ Minh Châu phải ảm ức.

Mặc dù uống rượu có chút say, nhưng cô vẫn còn khả năng đấu khẩu với Cổ Minh Châu!

Lại nhắc đến Chiến Mặc Thần!

Đưa con gái vô liêm sỉ kia tại sao lần nào cũng mang chuyện đó treo bên miệng?

Cổ Minh Châu trong chốc lát mặt biến sắc, móng tay bấm chặt vào trong da thịt. Mối miễn cưỡng làm mất đi vẻ dịu dàng ban đầu của mình, cười khô khan, “Ha, ha... Tiểu Yên cô nói đùa sao, cô cần phải có liêm sỉ, hiểu lẽ nghĩa, chuyện này không phải để cô lòi ra làm trò đùa được...”

Không chỉ mình cô, còn có Chiến Mặc Thần và Sở Diễm Diễm đang ở đó.

Sở Diễm Diễm khuôn mặt lặng đi, đôi mắt Chiến Mặc Thần âm u nhìn Cổ Phi Yên, tâm tư trầm lắng.

Anh nhớ đến hôm nhìn thấy cảnh Cổ Phi Yên cô mặc chiếc váy vàng ngồi bên bồn hoa đua đôn khóc không ra tiếng. Đối chiếu thời gian, vào đúng ngày cô đi làm bị ức hiếp, chính vì thế cô đã bắt lực như vậy.

Chị là, anh vẫn chưa kịp làm rõ những khúc mắc trong lòng mình, Cổ Phi Yên lại nói ra “mượn anh rể dùng”, đây gọi là cảm xúc phức tạp trong lòng anh, suy nghĩ cái gì cũng loạn hết lên.

“Diễm Diễm, tôi đi tìm Tổ Tổ một lát” Cổ Phi Yên quay người cứng nhắc.

Bạch Tổ Tổ đi vệ sinh, đã nửa tiếng chưa quay lại, Cổ Phi Yên không muốn ở lại đây đối diện với gương mặt giả tạo của Cổ Minh Châu, một hồi khi phải đối co với cô ta, càng lo lắng Bạch Tổ Tổ xảy ra chuyện gì.

Cô nhủ đôi lông mày thanh tú rồi đứng dậy đi tìm Bạch Tổ Tổ.

Ra khỏi cửa, hỏi rõ lối đi xong, Cổ Phi Yên hướng nhà vệ sinh đi tìm.

“Tổ Tổ?... Bạch Tổ Tổ?...”

Vào trong nhà vệ sinh, Cổ Phi Yên gọi nhiều lần, vẫn không nghe thấy tiếng của Bạch Tổ Tổ.

Lẽ nào không có ở đây sao?

Cổ Phi Yên nhăn mày đi ra, định hướng nơi khác tìm Bạch Tổ Tổ, đột nhiên một thân ảnh cao lớn ở ngay sau lưng, cánh tay nhỏ bé của cô bị người đó giữ lại, trong lúc đang choáng váng, lưng của cô áp vào bức tường lạnh lẽo, đôi mắt dễ thương vẫn còn mơ hồ của cô chạm vào con người sâu thẳm của người nam nhân ấy.

Chiến Mặc Thần?

Bị người nam nhân đó với đôi mắt xâm chiếm dò xét cả người cô, Cổ Phi Yên say rượu cũng đột nhiên tỉnh một nửa.

“Anh định làm gì?” muốn rút tay lại, Cổ Phi Yên bực mình mặt đỏ lên nhưng vẫn không thể rút tay lại được, cô lấy thêm can đảm, không do dự tức giận, “Anh mau bỏ tay tôi ra, nếu không, xem tôi xử lý anh!”.

“Xử lý tôi?” Chiến Mặc Thần nhếch môi, dùng lực giữ lấy cảm của cô, “Là tôi cần xử lý cô!”.

Cô hôm nay lại mê hoặc anh kiểu gì mà hình bóng cô cứ xuất hiện trong đầu anh.

Trước giờ chưa có ai làm anh phải chịu thiệt thòi như vậy!

“Hà?” Cổ Phi Yên lắc đầu, có chút không hiểu.

Nhưng cô biết là có nguy hiểm.

Cô hối hận hôm nay đã không nhịn nổi uống hai đến ba ly rượu, nếu không, giờ toàn thân cô vô lực như này. Thậm chí không có cách nào để cho người đàn ông xấu xa này một trận, đánh chết anh!

“Cô đang nghĩ gì?”

Âm thanh trầm ấm của người đàn ông đó văng vẳng bên tai, Cổ Phi Yên như bị mê hoặc thành thật nói: “Muốn đánh anh!”

Người đàn ông đó cúi đầu cười ra tiếng, giống như cô không biết tự lượng sức mình.

Cô tròn tròn mắt nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh, trước khi cô chưa kịp phản ứng lại, đôi môi đỏ mọng của anh đã khóa chặt làn môi mềm mại của cô. Lưỡi của anh nhanh chóng đưa vào trong miệng, quần lấy lưỡi cô đầy thách thức.

“Không phải mượn tôi dùng sao? Cho cô...”

“Hà?....”

Cố Phi Yên cố gắng vùng vẫy, nhưng đầu không lại sức của người đàn ông ấy.

Ánh giữ lấy gáy của cô, khóa chặt chiếc eo thon, đẩy cả người cô áp chặt vào ngực mình. Hơi ấm cơ thể của người đàn ông, một nụ hôn trên miên, nồng cháy, làm cho cô hầu như không thể nào hô hấp dễ dàng.

Tại sao lại có thể như vậy?

Cô thẹn quá hóa giận, cắn mạnh, một vị tanh từ lưỡi cháy ra.

“Úm...” Chiến Mặc Thần chịu không nổi há miệng.

Nữ nhân này, quá hoang dã rồi!

Cứ như này, anh quyết không buông tha cho cô.

Con mắt đen sâu thẳm của anh dần tối sầm lại, tiếp tục hôn cô một cách mãnh liệt, lưỡi anh đưa vào miệng cô quấn lấy lưỡi cô rồi mút chặt, lúc mạnh mẽ, khi thì thâm nhập sâu vào cứ thế dây dưa triền miên.

Đợi khi nụ hôn vừa dứt, Cố Phi Yên thở gấp, mắt nhìn vào người đàn ông trước mặt mình, ngạc nhiên không nói lên lời, vậy mà Chiến Mặc Thần đã lên tiếng. “Đây là thù lao của bữa ăn hôm nay, cũng là sự trừng phạt của cô đã câu dẫn tôi.”

Làm ơn hãy nhẹ nhàng một chút, đau thật mà....

Khi người con gái nãy lại nói ra được những từ dễ thương như vậy. Ai mà biết được trong lòng anh dâng trào lên cơn sóng dữ dội.

Cũng giống như cái đêm hôm đó, lúc cô uyển chuyển mềm mại dưới thân của anh, những giọt nước mắt long lanh rơi trên khuôn mặt đỏ ửng ấy, cũng hết lần này đến lần khác cầu xin anh, âm thanh so với lúc này còn đục khoét tâm hồn hơn nhiều.

Cô là một vị thuốc độc, ai mà biết được sau lần đó, anh đã phải kiềm chế bao lần, mới đến hôm nay anh mới phóng đảng mình một chút...

Vậy mà, anh vẫn muốn tiếp tục không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

“Tôi không phải trốn vào đây, bạn của tôi ở đây. Mấy người hãy bỏ tôi ra.”

Đột nhiên, có tiếng ồn ào làm ngớt quãng không khí lãng mạn của hai người.

“Anh bỏ tôi ra.” Cố Phi Yên cũng không biết cái sức lực đó từ đâu đến. Cô cố gắng hết sức đẩy người đàn ông cao to cường tráng kia ra, choáng váng, bước nhanh theo âm thanh vọng lại mà đi.

Cô rất vội,cái âm thanh vừa mới đây thôi như là của Bạch Tố Tố.

Mặc dù, Bạch Tố Tố đã biến thành người khác rồi, không còn là một cô gái bé nhỏ hay xấu hổ e thẹn ngoan ngoãn khéo léo. Chỉ là, cô ấy không có cách nào làm sao để nghe điều đó. Ánh mắt tĩnh lặng nhìn Bạch Tố Tố ở đây đã xảy ra chuyện gì đó không tốt.

Ra về ta đây sự quyền quý của Kinh Thành,cô ấy hiểu hơn Bạch Tố Tố

theo tiếng âm thanh đó tới chỗ ngoạn, Cố Phi Yên nhìn thấy Bạch Tố Tố bị ngã ngồi dưới đất, bộ dạng cô nhếch nhác đến cực độ, hai tay đặt xuống đất, ngẩng đầu nhìn thấy trước mặt cô là một đám đàn ông, dọa cô khiến cho cô mặt trắng bệch vì sợ hãi.

Một đám người đàn ông thanh niên kia ra tay đánh cô, trên mặt mang một nụ cười đầy mỉa mai.

Trong đó có một người đàn ông gương mặt điển trai anh tuấn bước lên trước một bước ấn đầu của Bạch Tố Tố bị mồm rượu làm ướt sũng giày bước đến trước mặt cô.”mày là một loại con gái hèn hạ rẻ tiền, ông gặp rất nhiều rồi, ông hôm nay tâm trạng rất vui chỉ cần mày liếm sạch giày của ông, thì mày có tội với ông chuyện này sẽ được xoá sạch, không thì ông đây sẽ để cho mày chết trông rất khó nhìn.”

“Không, tôi không có ý làm vậy, tôi không muốn.tôi là do Chiến Thiếu Gia đưa tới, mấy người không được làm vậy với tôi.”

Bạch Tố Tố điên loạn lắc đầu

Cô chỉ muốn gặp được một người lãng mạn, ai biết được sẽ gặp phải một vài người không biết thương hoa tiếc ngọc!

“Thì mày là như vậy, Chiến Mặc Thần có thể nhìn ra ư? Rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt. “ người đàn ông quát cho Bạch Tố Tố một cái bạt tai, lới tóc của Bạch Tố Tố tới chỗ giày của mình: “ mau liếm cho tao, không liếm sạch, ông đây sẽ để mày thưởng cho bọn ăn mày. Bọn nó nhất định sẽ rất vui sướng với lòng ham muốn ở trên người mày. “

“Dừng tay! “ nhìn thấy như vậy, Cố Phi Yên bước vội đến.

Càng muốn bước thật nhanh, thì chân lại càng đi không vững.

Loạng choạng, Cố Phi Yên người lao về phía trước, thật tốt, cô đứng lúc vịn được vào tường mới đứng vững được.

“Tiểu Yên. “ Bạch Tố Tố quay đầu lại nhìn thấy Cố Phi Yên đang đi tới, vừa bất ngờ, vừa vội vàng đấu tranh” Tiểu Yên, nhanh đến cứu tôi với. Nhanh giúp tôi giải thích với họ, tôi không phải làm như vậy, tôi thật sự không có ý làm vậy. “

“Ể, Nhị Tiểu thư nhà họ Cố cũng ở đây, đây không phải là vợ sắp cưới của Viễn Bạch U?” Giọng nói hài hước vang lên.

Cố Phi Yên nhủ thầm lại. Mắt nhìn tí mí kĩ lưỡng, trước mặt đều là người quen.

Gia đình quân đội, ba thế hệ đó, Du Diễm Phong và Lý Bắc Thành.

Sao sáng giải trí tổng tài, Tang Vũ

Thái tử Tập đoàn Thẩm Thị, Thẩm Liệt

Còn có gia đình cũ, Kỳ Gia, Kỳ Viễn Bạch

Đều là những người không thể động đến được.

Kính Thành quý phái này hướng đến quý tộc đám người chơi. Những người khác nhau đều có vòng tròn thoải mái khác nhau. Chiến Mặc Thần có một cái vật hình tròn. Đây lại là một cái vòng tròn khác. Bình thường vòng tròn và người trong vòng tròn ở rất ít, chỉ là thương nghiệp đời nơi có thể hoặc có vài hợp đồng.

“Cổ Phi Yên, sao cô lại ở đây?” Kỳ Viễn Bạch nhíu mày hỏi.

“Tôi ở đây, tự nhiên là có người mời đến, không thì với tài lực của tôi, đến những chỗ như này không nổi, đúng không? Cổ Phi Yên nhìn Kỳ Viễn Bạch với bộ không thoải mái, trên gương mặt thanh tú vài phút lạnh lùng.” lại nói, Kỳ Thiệu Gia không phải sớm đã biết tôi bị đuổi khỏi nhà Cổ Gia? Bây giờ còn hỏi tôi, quả là đã biết rõ rồi còn cố ý hỏi.”

“Viễn Bạch, Cậu trước mặt vợ tương lai của mình thật không tồi, có vài phút lòng dừng cảm.” Du Diễm Phong cảm hút thuốc. Ánh mắt thêm vào chút hứng thú nhìn trên người Cổ Phi Yên. “nghe nói cô ta không vừa ý cậu làm chuyện đó trên giường trong thời gian rất ngắn, không bằng với Chiến Mặc Thần?”

“Làm sao có thể?” Kỳ Viễn Bạch xấu hổ biến thành tức giận. “loại đàn bà này ăn nói hồ đồ, tôi cần bán chưa làm qua chuyện đó với cô ta.”

“Anh có muốn làm, tôi cũng không thể nhìn nổi anh! Ngán, nhỏ, yếu!”

Cổ Phi Yên không thèm nhìn Kỳ Viễn Bạch.

Cô uống rượu, đôi má ửng hồng, và đôi mắt mờ đi đầy màu sắc

Thêm vào đó là vừa mới bị Chiến Mặc Thần cưỡng hôn, đôi môi đỏ có chút bị sưng, dù không có bôi lên môi màu, cũng đẹp hơn hoa đào nở vào tháng 3.

Cô có chút ngà ngà say, mặt môi đứng dựa vào, âm thanh cũng nhỏ nhẹ, cho dù là về mặt không đáng, cũng từ trong khung để lộ ra vẻ đáng yêu dễ thương, làm say đắm lòng người.

“Haha.....” Du Diễm Phong không nhịn được cười thành tiếng

Thực ra ba người họ, cũng đều cố nhịn cười, nhìn tư thế trông rất vui.

Thẩm Liệt đề tay khoác lên vai Kỳ Viễn Bạch nói đùa:” ông năm, nói trắng ra là đàn ông như thế nào, đợi tí chờ anh coi quần ra mới thuyết phục được.”

Trong tiếng cười, Du Diễm Phong luôn quan sát nhìn Cổ Phi Yên.

Có chút ý nghĩ

Du Diễm Phong đi đến trước mặt Cổ Phi Yên, cầm lấy tay cô và véo vào chiếc cằm nhỏ thanh tú của cô, hoa đào lấp lánh bên cạnh cô. “Cổ nhị tiểu thư, nghe nói công phu trên giường của cô rất được, tôi muốn được cùng cô cắt gọt mãi nữa. Hôm nay hãy ở cùng với ông đây một đêm, thấy thế nào?” Ông đây cũng không ngần không yếu, đảm bảo làm hài lòng tiểu yêu tinh của cô, cô muốn mấy lần đều được, umm?”

Cổ Phi Yên bỗng dưng đã từng dính hôn với Kỳ Viễn Bạch cũng đủ là bầu vịu vào họ nhà Kỳ, nhưng trong mấy người này, về gia đình thì Kỳ Viễn Bạch vẫn là giáp ranh nhất, cũng là cùng với mấy người đó từ nhỏ đã là bạn bè với nhau, mới có thể chơi được với nhau.

Nhưng, nhà Cổ Gia trong mắt bọn họ càng không đáng.

Ngoài ra, Kỳ Viễn Bạch Vì Cổ Minh Châu mà bảo vệ thân thể như ngọc, Du Diễm Phong mấy người ở trên nữ sắc đều không phải rất vụt tắt, trong khái niệm của bọn họ, đừng nói để Cổ Phi Yên cùng với bọn họ trong một đêm, cho dù để Cổ Phi Yên trở thành người đàn bà công cộng của bọn họ, thì cũng đều là vận may của cô ta.

“Đương nhiên là không.” Cổ Phi Yên rất dừng cảm, nghĩ cũng không muốn từ chối, khinh thường.” nói đùa cái gì,anh muốn thì cứ đi quán bar tìm thú vui, dám chế giễu tôi..... đừng vì anh lớn lên xinh đẹp, mà tôi không thể đánh anh.”

Nói xong, Cổ Phi Yên khua khua tay nắm đầm.

Cô chỉ là Taekwondo đai đen, nhìn người đàn ông này trông giống như một người phụ nữ, khẳng định không có vấn đề gì cả!

Nhưng cô uống say rồi, đánh không vững, đây giống như là đang làm nũng vậy.

“Hahaha....” Du Diễm Phong cười lớn gương mặt đẹp trai kiêu ngạo hơn, anh ta vui vẻ khi ra quyết định nói:”mày thích khuôn mặt của ông đây,ông đây cũng thích sự danh giá chưa ngoan của mày, ông không tìm người khác,thì ông tìm mày!”

Du Diễm Phong Thân hình cao to, nói toạc ra, lớn lên với khuôn mặt mê mẩn chúng sinh.

Ngũ quan của anh ta rất đẹp để tinh sảo,những bông hoa đào nồng nàn là bóng tối và sâu thẳm,và đôi lông mày thanh mảnh ẩn giấu một sự lạnh mạn,đôi môi mỏng với nụ cười nhẹ,rất có mùi vị,phụ nữ không thể nào so sánh được.

Bình thường,anh ta không thích khuôn mặt của mình,ghét nhất là bị người khác nói mình xinh đẹp.

Nhưng bây giờ,Cổ Phi Yên nói vút qua,nhưng anh ta tâm trạng lại rất vui.

“cùng đi với ông,umm?”anh ta kéo tay Cổ Phi Yên để cô ở trong cái sự xấu xa tồi tệ,tâm trạng thích thú,cơ bản quên bản thân mình trước còn nổi giận động

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

“Anh cũng biết tôi mệt mỏi,thì không sợ trộm gà mà không làm lu mờ com?” Cổ Phi Yên ra sức giãy giụa thoát khỏi sự trói buộc của anh ta,cô uống nhiều rượu,nhưng bây giờ ý thức có chút tỉnh táo có chút mơ hồ,nhưng cũng biết phải đưa Bạch Tổ Tổ đi,bản thân cũng không thể ở lại đây được.

Diễm Phong nhíu mày, “người khác muốn trộm gà của ông.ông khôngcho phép, nhưng mày đến trộm ông hoan nghênh đón tiếp.”

Lại là một trận cười vang lên, Cổ Phi Yên tức đến nổi sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cùng với nhóm người như này,không bắt buộc phải nói lại.

Cô cầm tay kéo Bạch Tổ Tổ đứng dậy.

Bạch Tổ Tổ nhận được sức lực của cô nên mới đứng dậy,sợ hãi rụt rè đi cùng cô.

Cổ Phi Yên đi được hai bước,đang sau lưng.Du Diễm Phong thông dong hút thuốc,nhà ra một vòng khói,chậm rãi nói, “Cổ Phi Yên,người phụ nữ này là bạn của cô ư?cô ta vừa mới làm đổ rượu lên người ông đây,ông có thể không tìm cô ta tính sổ,cô định cứ thế đưa cô ta đi sao?hôm nay đi rồi,lần sau có thể không dễ dàng kết thúc như vậy đâu.”

“Anh muốn như thế nào?” Cổ Phi Yên quay đầu lại.

“Vốn dĩ tôi định tìm một nhóm bạn ăn mày rồi đưa cô ta cho chúng,nhưng tôi bây giờ đổi chủ ý rồi.....chỉ muốn cô ở cùng tôi đêm nay,tôi chỉ để cô ta là một cái rắm,cô nói như thế nào?”Du Diễm Phong ánh mắt ngà ngón không nghiêm túc,trong đôi mắt có hàm ý.

Vừa mới chi là nói đùa,lần này là sự trao đổi,trong giọng nói của Du Diễm Phong có vài phút là nói thật.

Cố Phi Yên không định hiểu.

“Cô hôm nay đưa cô ta đi,ngày mai tôi có thể tìm ra cô ta,cô cảm thấy tôi không có năng lực sao?”

Cố Phi Yên dừng bước.

Du gia tay mất rất nhiều,Du Diễm Phong vì là thế hệ trẻ của nhà họ Du,thanh hơn cả màu xanh vì là màu xanh,trên tay càng là nắm lấy lực lực đông đảo lớn mạnh.

Du Diễm Phong có con vật không biết sợ,nhưng đêdọa Bạch Tổ Tổ thì không được,cầm lấy vạt áo của Cố Phi Yên, “Tiểu Yên....”

Cô bây giờ mới biết sợ hãi,bị dọa đến nỗi toàn thân đều run rẩy.

“Tôi không thể đưa cô ấy cho anh được,cũng không thể ở cùng với anh.” Cố Phi Yên nhìn lên áo của Du Diễm Phongbị đổ rượu lên,thương lượng nói, “Du thiếu gia, là do bạn tôi làm sai,tôi lập tức đi mua một cái áo khác cho anh,có được không? Hoặc à, tôi có thể cho anh ghi cho tôi một khoản nợ.”

“còn ghi nợ,haha,không có tiền thì đừng có ôm nợ vào người!”

“Du thiếu gia nhìn cô,là sự may mắn của cô rồi,cô còn cãi lại làm gì chứ?”

“.....”

Cùng với mấy người đứng đằng sau,còn có một nhóm người,đều là muốn cùng Du Diễm Phongđội người bấu víu vào quan hệ này để kết giao với công tử nhà giàu,tất cả kia đều là mỹ nhân,nhìn thấy cái sân này đều đang bận.

“Cố Phi Yên,cô ăn mặc kiểu gì kia?cô nổi tiếng là đẹp nước nghiêng thành nhưng là mọi người đều biết cả rồi,lên giường ngủ với anh rồi còn dám,cô cùng ai ngủ không phải ngủ ư?! cô đây là đang giả vờ e dè thận trọng,cũng là muốn được nhiều tiền ư?cô cho một cái giá,100 vạn có được không?!”

Đội Du thiếu gia thỏa mãn xong,cũng để chúng tôi thỏa mãn nữa,rất lâu rồi không choiqua phụ nữ lười như này,thật sự có một chút muốn!cũng ra 100 vạn!”

“còn có tôi,tôi ra 200 vạn,choi hai lần!”

‘.....’

Loan những chuyện vô căn cứ này,cũng như con dao sắc đâm vào lồng tự trọng của Cố Phi Yên,từng nhát từng nhát một.

Vừa mới còn có một vài mơ hồ,nhưng bây giờ,côthật sự tỉnh táo.

Cô đứng trước mặt đám người kia,rõ ràng trang phục rất gọn gàng sạch sẽ,nhưng có chỗ áo không che được rất khó chịu.

Nhưng cô rất bình tĩnh,cô không bằng lòng bởi vì sự chửi bới của một vài người mà làm cô cảm giận đau lòng,cô chống đỡ bởi vì say rượu mà loạng choạng đứng không vững,lạnh lạnh dựa đứng vào,ánh mắt lạnh lùng,không muốn sợ hãi.

Nhìn Cố Phi Yên như vậy,Du Diễm Phong trong lòng có chút rung động,trong lòng xuất hiện vài phút cảm thấy từ trước đến nay chưa có.

Bỗng nhiên,anh ta không muốn làm khó cô.

“Tiểu Yên.” Du Diễm Phong vẫn không kíp nói,Bạch Tổ Tổ đột nhiên cầm lấy vạt áo của Cố Phi Yên,tiếng khó rất nhỏ,cầu xin cô, “Tôi thật sự rất sợ,tôi không muốn bị đám người kia đưa cho đám ăn xin,cầu xin cậu cứu tôi,cầu xin cậu đó!”

Cố Phi Yên không nói gì.

Trong đầu cô lúc này rất loạn,cũng không biết phải làm như thế nào,không lẽ phải quay đầu về cầu xin Chiến Mặc Thần? hoặc là cầu xin Cố Minh Châu,vì cô ta không thể khoanh tay đứng nhìn được....

“Tiểu Yên, cậu thật sự thấy chết mà không cứu ư?” Bạch Tổ Tổ cho rằng cô muốn rút lui,sắc mặt tối sầm lại, “Nếu như không phải vì cậu,tôi không thể xuất hiện ở nơi hoàng gia này, cũng không thể triều chọc được bọn họ,dây đều là cậu hại tôi! Bọn họ đều nói cậu là cây dương nước,cậu đã không trong sạch rồi,cậu không thể lại vì tôi mà sinh một lần sao?cùng với một người đàn ông ngủ cũng là ngủ,cung với 2 người đàn ông ngủ cũng là ngủ,cậu cùng với Du thiếu gia cơ bản là không phải chịu thiệt,tại sao phải làm khó tôi chứ?”

Cô muốn dụ dỗ Du Diễm Phong nhưng không thành,Du Diễm Phong đối với Cố Phi Yên rất có ý nghĩa!

Bạch Tổ Tổ xấu hổ vô cùng.

Hét lớn xong,Bạch Tổ Tổ tức tối nhìn Cố Phi Yên,càng muốn bỏ lại cô ấy để chạy đi,đáng tiếc là đi không đến hai bước giày bị tuột ra rơi xuống đất,chân xoắn lại,vừa đau vừa sợ không đứng lên được.chỉ có thể bắt lực hét lên và đập xuống dưới nền đất.

Cố Phi Yên ngốc rồi.

Cô ấy chết lặng nhìn Bạch Tổ Tổ bộ dạng điên rồ nhếch nhác,trong mắt với vẻ mặt không dám tin vào.

Bạch Tổ Tổ,mà lại nói cô ấy.....

Đau khổ, từ những người gần gũi nhất với những người quan tâm nhất,mới là sự đau khổ sâu đậm nhất.Cố Phi Yên cảm thấy tim cô,như là bị đóng băng vậy,có chăng chỉ là một cái chết ở nơi hoang vu tĩnh mịch.

Cô bỗng nhiên cảm thấy thật nực cười.

Là khi cô chán nản nhất,một giọng nói nhỏ, rõ ràng vang lên, “ai nói cô ấy không trong sạch? Khi cùng với tôi,thì đấy là lần đầu tiên của cô ấy!”

Ngoảnh lại nhìn ra ngoài,một dáng người cao to từ từ bước đến.

Khuôn mặt của người đàn ông phủ đầy băng giá,và ánh mắt sâu thẳm đen tối dường như chứa đầy sét và mây đen,cho thấy rằng anh ta đang ở trong một tâm trạng cực kì khó chịu vào lúc này.

“Chiến thiếu gia! Chiến thiếu gia,anh nhanh báo với mấy người kia tôi là do anh mang tới,tôi nói rồi,nhưng bọn họ không tin tôi!cầu xin anh hãy cứu tôi,tôi vẫn là trong sạch,tôi không muốn bị làm nhục!”

Nhìn thấy Chiến Mặc Thần xuất hiện,Bạch Tổ Tổ sắc mặt đại hị,không quan tâm chân bị thương vung vẩy muốn Chiến Mặc Thần cứ ra khỏi đây.

Chiến Mặc Thần lạnh lùng nhìn lướt qua cô,nhấc chân lên để mờ,mặt mày trông rất chán ghét, “cách tôi xa một chút,không thì, chết!”

“aa!” Bạch Tổ Tổ đau kêu lên một tiếng,ngã xoài ra đất.

Cơ thể rất đau,nhưng sự sợ hãi trong lòng càng sâu đậm hơn.

Cô rúm lại trốn,cô ấy bỗng nhiên cảm thấy Chiến Mặc Thần so với Du Diễm Phong có chút đáng sợ hơn.cô một chút cũng không hoài nghi,nếu như cô tiếp tục làm phiền anh ta,anh ta thật sự có thể giết chết cô mất.

“Chiến thiếu giá.”

“Chiến thiếu gia hôm nay rất hào hứng,anh em chúng ta rất lâu rồi không ở đây gặp nhau.”

Chiến Mặc Thần đến,Du Diễm Phong vì thế diện trước mặt mấy người mà thu lại cái sắc mặt tùy tiện bữa bãi đó,một cái lễ phépvà anh ta chào hỏi,nhìn lên có vẻ như họ rất hợp nhau.

Du Diễm Phong một đôi hoa đào lấp lánh như cười và cười,thứ hỏi Chiến Mặc Thần, “Chiến thiếu gia vừa mới nói nhị tiểu thư họ Cố là lần đầu tiên cậu làm,nhưng đây là một tin tức mới lớn.đúng rồi, Cố đại thiếu thư biết việc này không? ”

“Đương nhiên là không biết rồi, bởi vì,cái đó là giả!” Chiến Mặc Thần vẫn không mảy mòi,Cố Minh Châu đi đến, khoắc vào cánh tay của anh,cười nhìn anh, “Mặc Thần, em biết anh muốn giải vây cho em gái em,nhưng anh cũng không thể tự mình đi vào như vậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

"Minh Châu?" Chiến Mặc Thần có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng trở lại như thường.

"Vâng." Cố Minh Châu cười nũng nịu, âm thanh ngọt ngào thêm phần hồn mát, "Em thấy anh đi ra ngoài bên theo anh, không ngờ rằng em gái lại gây chuyện. Mặc Thần, cảm ơn anh, anh đối với em thật tốt, người nhà em khiến cho anh vất vả rồi."

Chỉ một câu nói, biến thành Cố Minh Châu dừng cảm động ra vì Chiến Mặc Thần, nói như thể đang suy nghĩ cho cô, tiện thể bôi đen Cố Phi Yên.

Thật sự không biết xấu hổ.

Du Diễm Phong xem thường cười giễu, loại phụ nữ nói lời trong lời, anh ta gặp nhiều rồi.

"Minh Châu, người phụ nữ này ác độc như vậy, em còn bảo hộ cô ta làm gì?" Kỳ Viễn Bạch phẫn nộ lên tiếng, tức giận nhìn Cố Phi Yên, "Cô ta vẫn luôn đâm chọc em, bắt nạt em, em không nên quan tâm đến sống chết của cô ta!"

Cố Minh Châu lắc đầu với Kỳ Viễn Bạch, hướng đến Du Diễm Phong, khéo léo nói, "Du thiếu, chuyện hôm nay do em gái nhỏ nhà tôi không hiểu chuyện, anh đại nhân đại lượng đừng tính toán với em ấy, nể mặt tôi được không? Ngày khác tôi tặng anh hậu lễ, coi như bồi tội."

Trong lời lẽ và cách ăn nói, cô ta là người chị tốt bụng đang giải quyết cục diện rối rắm giúp em mình.

"Ông đây thiếu có một phần lễ? Thứ ông thiếu là nữ nhân!" Nghiêng người câu lên ý cười, Du Diễm Phong bước đến trước mặt Cố Phi Yên, đẩy cô vào ngực mình, không cho phép kháng cự, nhún nhún mày với Chiến Mặc Thần, "Chiến thiếu, tính ra người phụ nữ này đã ngủ với cậu một lần, nhưng cũng chỉ là chuyện quá khứ. Cậu giờ đã có cô chị, tôi chắc rằng cậu không lo hết được cho cô em nữa đâu, không trách tôi thù người chứ? Nói không chừng sau này chúng ta còn có thể làm anh em một nhà."

Lòng Cố Phi Yên căng thẳng, sau ý thức được nhìn về phía Chiến Mặc Thần.

Nếu như hôm nay Du Diễm Phong khẳng khái đưa cô đi, có thể cứu được cô chỉ còn anh ta...

Chiến Mặc Thần con người đen kịt.

Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cố Phi Yên, môi thành một đường thẳng, toàn thân toát ra khí tràng lạnh lẽo khốc liệt.

Cố Minh Châu nắm chặt tay Chiến Mặc Thần, cảm thấy tâm can từng trận đau đớn, hô hấp trở nên khó khăn.

Cô ta đau lòng, Chiến Mặc Thần lại có thể không quan tâm đến thể diện cô ta như vậy.

Lẽ nào, một đêm xuân giữa nam với nữ, thật sự quan trọng thế sao? Quan trọng đến mức, cả tối anh ấy luôn mất hồn mất vía, thấy Cố Phi Yên liền trì trệ không trở lại ghế lô, lại còn tự mình tìm được cô ta!

"Sẽ không, cô ta và tôi không có liên quan." Nửa ngày, Chiến Mặc Thần liếc nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Cố Minh Châu, lạnh giọng mở miệng.

Cố Minh Châu thờ phào một hơi.

"Ha ha, vậy thì tốt!" Du Diễm Phong cười sáng khoái, đặc ý hôn một cái vào má Cố Phi Yên, không thèm xem sắc mặt ngày càng khó coi của Chiến Mặc Thần, hướng về mấy người xung quanh nói, "Mọi người tiếp tục ở lại đây chơi, ông mang người đi trước đây! Món nợ của tôi nay, đều tính vào ông!"

Lo lắng Cố Phi Yên không nghe lời, anh ta thấp giọng up hiệp bên tai cô, "Cô không cùng tôi đi, tôi sẽ bảo người đến tìm bạn bè cô, cô có tin không?"

Cố Phi Yên cau mày, Du Diễm Phong tựa hồ đã dự đoán trước mờ miêng.

"Người phụ nữ như cô thật bướng bỉnh, tuy cô ta phản bội cô, nhưng chưa chắc cô đã không thể quản được cô ta... Cô ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng đêm nay ông sẽ không chạm tới cô, chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm trước đã nhì."

Anh ta vừa đánh vừa xoa, giống như đã nắm chắc từ lâu, Cố Phi Yên nhất định sẽ bỏ mặc Bạch Tổ Tổ.

Bởi vì Bạch Tổ Tổ vừa mới đối với cô như thế.

Đúng vậy...

Cố Phi Yên hít sâu một hơi, tùy ý để Du Diễm Phong mang cô đi.

Cô đúng là không có cách nào bỏ mặc Bạch Tổ Tổ, có thể chấm dứt nợ nần dai dẳng giữa Bạch Tổ Tổ và Du Diễm Phong, coi như giải quyết xong một việc phiền toái.

Hơn nữa, cô cũng không muốn tiếp tục ở đây mặt đối mặt với Chiến Mặc Thần và Cố Minh Châu, Chiến Mặc Thần không để ý cô muốn hôn anh, nhưng khi Cố Minh Châu xuất hiện lại từ bỏ, dứt khoát gọn gàng như thế, anh ta coi cô thành cái gì?

Nỗi đau phản bội như đang gào thét trong đầu, bỗng nhiên, cô rất muốn làm chút gì đó!

Toàn thiên hạ đều nói cô dễ thay lòng, không chung thủy, cô vì sao không thử chút cảm giác đi tình biệt lyến nhĩ?!

"Chuyện anh đã đáp ứng, tốt nhất phải làm được, là đàn ông nói lời phải giữ lời!" Cố Phi Yên tỏ vẻ đáng yêu liếc nhìn Du Diễm Phong, mang giọng điệu mệnh lệnh thờ ơ nói, "Tôi uống rượu nhiều rồi, không muốn đi, ôm tôi."

"Đủ độc, tôi thích!"

Thấp giọng cười một tiếng. Dư Diễm Phong ôm ngang lấy Cổ Phi Yên, bế cô đi vào trong thang máy.

Giây phút cửa thang máy đóng lại, còn có thể nhìn thấy người đàn ông cao to đang bao vây người phụ nữ dán trên tường thang máy, môi của người đàn ông rơi ở bên mặt cô.

"Mặc Thần, chúng ta cũng đi thôi." Cổ Minh Châu nhẹ giọng mở miệng.

"Được." Chiến Mặc Thần thu hồi ánh mắt, một tay đỡ đỡ người nắm chặt lại, lộ rõ cõi lòng khó chịu của anh.

...

"Tiếp lấy!"

Chai trà rơi mất ong từ ngoài cửa sổ xe bị ném vào trong, đập trúng ngay ngực Cổ Phi Yên.

Chuẩn xác đến mức khiến người hoài nghi anh ta cố ý!

"Ss!" Cổ Phi Yên đau hít khí lạnh, mất hạnh yêu hận nhìn chăm vào Du Diễm Phong. "Anh không thể nhẹ nhàng hơn hoặc có thể ném ra chỗ khác được à?"

Mẹ đi ghê sắp đến rồi, đứng trước trường trường đau đau, anh ta vừa đứng chuẩn, trực tiếp đập một phát.

Du Diễm Phong một tay đỡ trên cửa xe, động tác tự nhiên nhảy vào trong. "Ha ha, làm sao, đụng trúng cô rồi?"

"Anh nói xem?"

"Tôi xoa xoa cho cô, xoa xoa là hết đau luôn."

Du Diễm Phong hứng trí bưng bưng thò móng vuốt, còn chưa chạm đến khuôn ngực nhấp nhô của Cổ Phi Yên, liền bị cô đập vào tay, "Anh đừng có động tay động chân!"

"Vậy tôi động miệng có được không?" Du Diễm Phong khởi động xe, ánh mắt quét vòng ngực Cổ Phi Yên, "36C, lưng khổ của con trai chúng ta thật đầy đủ nha, không chừng có thể chia sẻ cho tôi, đã hơn 20 năm tôi chưa được uống sữa rồi, có chút nhớ."

Cổ Phi Yên, "... "

Tức đến mặt đỏ tai hồng, nhưng cô chỉ có thể cứng miệng không nói được.

Đấu khẩu với Du Diễm Phong, chính là chế mạng mình quá dài.

Cô vẫn nên nghỉ đi thôi.

"Giải rượu còn nóng, uống cho thoải mái." Du Diễm Phong đổi làn xe, cho tốc độ xe tăng nhanh, gió thổi vù vù, làm âm thanh anh ta mơ hồ, "Ông rất biết cách chăm sóc nữ nhân, trên giường... rất nắm chắc... cô chỉ cần học cách hưởng thụ là được... nữ nhân a, sinh ra là để đàn ông cung chiều, cô cũng đừng cố chấp quá... một biết bao nhiêu..."

Gió đang thổi, Cổ Phi Yên chỉ lảng máng nghe được vài câu, thế nhưng, ánh mắt cô dần dần xa xăm.

Nữ nhân là để đàn ông cung chiều...

Nhưng ai sẽ cung chiều cô đây?

Sờ Nghiến?

Hay lại là, Chiến Mặc Thần?

Trong đầu lướt qua cái tên này, Cổ Phi Yên cười khổ rồi lắc lắc đầu.

Cô điên rồi, sao lại nghĩ đến Chiến Mặc Thần? Bên cạnh anh ta có Cổ Minh Châu, trong mắt còn chứa được ai? Cô căn bản không bao giờ được anh ta đặt trong lòng, những năm này, cô đã hiểu rõ ràng rồi.

Nhưng hiểu là hiểu, cô vẫn rất khổ sở.

Người đàn ông cô yêu 8 năm, theo đuổi 8 năm, anh biết rõ cô là người ở cạnh anh đầu tiên, cũng đứng ra giải thích rồi, nhưng đối mặt với Cổ Minh Châu buồn bã, anh tuyệt nhiên coi như không thấy cô, nói anh và cô không có gì với nhau, thậm chí còn nói không trách Du Diễm Phong mang cô đi...

Cô lại đâu phải anh ta, anh ta có tư cách gì nói không trách?

Dựa vào lưng ghế, Cổ Phi Yên ngửa đầu nhìn trời.

Ánh đèn nhiều màu nhuộm sáng màn đêm, bầu trời đêm chỉ mang màu đen thuần là tham vọng xa vời, càng chưa nói có thấy được những ngôi sao phát sáng lấp lánh hay không... Cuộc đời của cô, cũng giống như bầu trời kia, bị người tố về không còn hình dạng, cũng khiến cô không tìm lại được sự trong veo như ngày đầu.

Không ai sẽ cung chiều cô.

Không một ai...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Chúng ta đi đâu đây?"

Cổ Phi Yên rất nhanh hỏi lại tâm trạng mình, nhấn tin cho Sở Điềm Điềm rằng mình không sao, xoay đầu hỏi Du Diễm Phong.

Còn về Bạch Tổ Tổ, quăng ra khỏi đầu!

Cổ Phi Yên tuy rằng theo Du Diễm Phong ra ngoài, nhưng không có ý định lên giường cùng anh ta, chỉ là không muốn tiếp tục ngốc ở Ngự Thiện Phường mà thôi, cô gõ gõ vào cửa sổ xe, "Anh cứ bận việc của anh, thả tôi bên đường là được."

"Làm sao có thể, đưa cô đi chỗ tốt, là địa bàn của tôi."

Anh ta thu trần xe, trong xe an tĩnh lại, nói chuyện cũng rõ ràng hơn.

"Ha ha, sợ rồi?" Du Diễm Phong tùy tiện cười cười, khỏi hải nhìn bộ mặt tràn ngập căng thẳng của Cổ Phi Yên, cố ý nói lời cực xấu xa, "Chúng ta sẽ đánh tay đôi, pằng pằng pằng! Giống với tưởng tượng của cô!"

Cổ Phi Yên, "... "

"Đừng rồi, nếu cô đang có ý định nhảy khỏi xe, giờ cũng không thể nhảy được nữa đâu."

"... "

Vốn có chút lo lắng, nhưng nhìn Du Diễm Phong như vậy, Cổ Phi Yên ngược lại yên tâm một cách thần kỳ.

Im lặng một lúc, Du Diễm Phong hỏi, "Cô thích anh chàng Chiến Mặc Thần kia?"

"Gi cơ?" Cổ Phi Yên gấp gáp, "Anh đừng có nói loạn!"

Chuyện giữa cô và Chiến Mặc Thần tháo gỡ chưa rõ ràng, nhưng hiện tại anh ta là vị hôn phu của Cổ Minh Châu, cô không muốn có bất cứ quan hệ nào.

"Tôi không tin." Du Diễm Phong tác phong câu thần, "Tuy là tôi uy hiếp cô, mới mang được cô ra ngoài, nhưng cô làm nũng muốn được tôi ôm, trong thang máy không từ chối tôi thân cận, lẽ nào không phải muốn Chiến Mặc Thần ghen tức sao? Tôi có thể thấy rõ, ánh mắt Chiến Mặc Thần nhìn tôi, chính là cho tôi trở thành cơn dồ vô lại đi cướp vợ người."

Cổ Phi Yên, "... "

"Lời Chiến Mặc Thần nói, là thật phải không? Du gia có đường tin tức của Du gia, cô đừng hòng lừa tôi."

Trầm mặc sâu xa, cô mở miệng, "Anh ta chỉ là chồng của chị tôi thôi."

"Ồ, cô thích lên giường với chồng của chị, thích chơi trò kích thích sao?"

"Biến!" Cổ Phi Yên từ nãy nê thành tức giận, "Đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn anh hiểu không!"

"Vậy hôm nay chúng ta cũng chơi trò ngoài ý muốn, thế nào?"

"Ha, không có hứng thú!"

"Hứng tình, có thể từ từ bồi dưỡng."

"Biến!"

Trong lúc đầu đầu, thời gian trôi qua nhanh, Du Diễm Phong giẫm chân phanh, chiếc xe tính năng mạnh mẽ với tốc độ cao ngay lập tức dừng lại, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra âm thanh chói tai.

Cổ Phi Yên chuyển mắt nhìn, phát hiện xe đang đỗ trước mặt một căn biệt thự.

"Đây là chỗ nào?" Cô hỏi.

"Biệt thự đỉnh núi Đế Vân, là tài sản riêng của tôi, bình thường không có việc gì sẽ đến đây nghỉ ngơi, à... Ở đây không khí rất tốt, kim ốc tàng kiều cũng không tồi, cô thích không?"

Cổ Phi Yên lờm con mắt trắng.

Ngôi biệt thự này cũng thật khá.

Đáng tiếc cô chưa kịp ngắm hết, đã bị Du Diễm Phong kéo đến vào phòng âm thanh phim ảnh ở tầng dưới mặt đất, cuối cùng cũng hiểu "đánh tay đôi" và "pằng pằng pằng" là ý gì.

"Anh muốn tôi cùng anh chơi Quyền Hoàng?" *Cầm chiếc điều khiển game, Cổ Phi Yên mặt không nói lên lời.* (Tên TQ của game đối kháng The king of fighter)

Tính cách này của Du Diễm Phong, thật ngoài sự tưởng tượng của cô.

"Nếu không được thì người thật đánh tay đôi cũng có thể." Du Diễm Phong kéo bỏ áo xuống, lộ ra cơ bụng tám múi.

Tùng múi rõ ràng, thân hình thật đẹp!

"Dừng lại!" Cổ Phi Yên vội vã kêu ngừng, quay lại chủ đề, "Nếu anh đã muốn chơi trò chơi, chị gái hôm nay sẽ xả thân bồi quân tử, ai thua thì kêu tiếng chó!"

"Lẽ nào ông sợ cô? Xem ông ngược cô như thế nào!"

Cầm điều khiển trò chơi, Du Diễm Phong đại mã kim đao ngồi xuống sô pha, mở ván mới.

Cổ Phi Yên cười lạnh.

Ha, để xem ai ngược ai.

Phải biết, cô ngày trước đã là vua trò chơi, Sở Nghiễn thiên tài IQ 150 cũng không thắng được cô!

"Ready - Go!"

"KO!"

"Gâu gâu gâu!"

"... "

Vừa bắt đầu, Cổ Phi Yên ngược chết Du Diễm Phong. Du Diễm Phong tức đến mức nắm chặt cánh tay cô, đến sau đó cô càng ngày càng khốn, cho tận 3h rạng sáng đến mắt cũng không thể mở ra, bị con mèo thức đêm Du Diễm Phong hung tàn phản ngược.

...

Cuối cùng, cô tiếng chó cũng không còn sức để mà kêu.

"Cô thua rồi, kêu nhanh!"

"Gâu, gâu... Ai, Du Diễm Phong anh đừng có làm phiền tôi, tôi muốn đi ngủ..." "

Cổ Phi Yên mắt nhắm nhem treo lên sô pha, một lòng chỉ muốn bỏ nhào lên giường mình, như thế nào cũng thấy Du Diễm Phong rất phiền phức.

"Muốn đi? Ông còn chưa chơi đủ đâu!"

Du Diễm Phong khó khăn lắm mới tìm thấy đối thủ hợp với mình, sao có thể cho người đi dễ dàng? Để cô chạy ầy à, anh ta cười xấu xa, lấy chân gác vào một chân của Cổ Phi Yên.

"A!"

Cổ Phi Yên không nhìn thấy Du Diễm Phong giờ trò xấu, trực tiếp bị vấp, trọng lực để chân không vững, bị dọa kêu thất thanh, con buồn ngủ ngay lập tức bay đi hơn phân nửa.

"Ha ha, thanh tỉnh rồi chứ?!"

Du Diễm Phong đã có chuẩn bị đưa tay ra, đắc ý đỡ lấy eo Cổ Phi Yên, muốn kéo cô vào lòng mình.

Lại không liệu được, bản năng Cổ Phi Yên bỗng bật phát, dùng lực thuận tay kéo anh ta từ trên sô pha, thân ngã ra sau, hai người song song hướng mặt đất, Du Diễm Phong ở trên, Cổ Phi Yên ở dưới.

"Con mẹ nó!" Thuộc về chủ nghĩa nhân đạo, eo Du Diễm Phong bùng phát lực, giữa không trung nhanh chóng đổi vị trí, để bản thân làm đệm thịt cho Cổ Phi Yên, lưng nện xuống sàn nhà.

"Hự!" Kêu một tiếng, Du Diễm Phong bị ép không nhẹ.

Thế nhưng càng làm cho anh ta tâm nhảy loạn nhịp hơn là, Cổ Phi Yên thân mật nằm sấp trên người mình, hai cánh môi mềm mại áp gần miệng anh, bốn mắt nhìn nhau, hô hấp giao hoà, chỉ thiếu chút chút nữa hai người đã hôn nhau rồi.

Ngon lửa trong người bùng cháy, Du Diễm Phong không ngừng nghĩ mình phải làm gì đó, Cổ Phi Yên thì như con thỏ kinh hoàng nhảy cẫng lên, "Anh anh anh... Anh cái đồ biến thái!"

Máng Du Diễm Phong một câu, Cổ Phi Yên đập anh ta một cước, Cổ Phi Yên trèo xuống khỏi người anh ta rồi chạy đi, một hồi đã không thấy bóng.

Động tác cực kỳ nhanh!

"... Mẹ, đàn bà đánh đả!" Du Diễm Phong nóng nảy gãi gãi đầu, từ sân nhà bật người đứng dậy, đuổi theo Cổ Phi Yên, "Ông làm gì mà biến thái, ông còn chưa biến thái đâu! Nữ nhân chết tiệt, cô chờ đấy cho ông! Chờ đấy!"

...

Hừng đông 4h, Cổ Phi Yên về đến khu nhà của mình.

"Cảm ơn anh nhiều." Cô vẫy vẫy tay với Du Diễm Phong ở trong xe rồi quay đầu bước lên bậc tam cấp, chuẩn bị đi ngủ một giấc ngon.

"Đội dã!"

Cổ Phi Yên bộ dáng không tìm không phôi, khiến cho Du Diễm Phong cả một đoạn đường đã tức lại càng tức thêm.

Anh ta nhảy xuống xe, bước một bước dài đến trước mặt Cổ Phi Yên, khoá gáy cắn môi cô, trầm trầm nói, "Không máng mỏ mà đã dễ dàng đi, thế diện sau này của ông đi đâu, hử?! Có hôm nay lại dám đập ông, không thể bỏ qua, ông phải trừng phạt cô mới được!"

"... Lấy lý do chết tiệt gì thế!" Nặng nề đẩy Du Diễm Phong ra, Cổ Phi Yên nâng chân đập anh ta lần nữa, "Cút ra!"

Cô xem như bị chó cắn vậy!

"Không gầy giữa thì tôi cút!"

Lại nhanh như chớp cắn một cái bên môi Cổ Phi Yên, Du Diễm Phong "Ha ha" cười, nhảy lên xe, khởi động máy, "Em gái, hẹn gặp lần sau nha!"

Cổ Phi Yên, "... "

Hẹn hẹn hẹn, hẹn em gái anh!

Một đêm không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không ngờ đến lúc tiền cái tên biến thái này lại bị chiếm lợi dễ dàng như vậy. Chà mạnh mẽ, Cổ Phi Yên muốn khóc mà không được.

Cô thật khó khăn, phản ứng của cô quá chậm chạp, nếu không làm sao có thể để Du Diễm Phong tập kích bất ngờ đến tận hai lần!

Thân thủ của Du Diễm Phong tốt hơn cô, cũng là một nguyên nhân... Dù gì cũng xuất thân thế gia quân đội, một đời của Du Diễm Phong cũng không như người thường.

Không thể trách cô ngu ngốc, mà là quân địch quá mạnh!

Chỉ là nhớ đến trò chơi Quyền Hoàng (The king of fighter) "đánh tay đôi" cả một đêm cùng với Du Diễm Phong, Cổ Phi Yên lại cảm thấy buồn cười, lắc lắc cái đầu.

Anh chàng này cũng thật thú vị.

Án thang máy đi lên, Cổ Phi Yên dư quang vô ý thấy ánh đỏ sáng lên đằng sau, ngay lập tức bị dọa "A!" một tiếng chói tai, lùi lại vài bước.

"Ai đang ở đó? Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

“Là tôi.”

Giọng nói trầm ấm, thân hình cao lớn của người đàn ông từ bóng râm bước ra, điều thuốc dở vẫn kẹp giữa ngón tay, trong con mắt đen sâu thăm ấy lộ rõ những mạch máu đỏ, giống như một đêm không ngủ, vẫn ở đây chờ đợi.

“Anh tại sao lại ở đây?” Cổ Phi Yên sắc mặt lạnh lùng.

Chiến Mặc Thần...

Người cô không muốn gặp lúc này nhất, chính là hắn!

“Tôi không ở đây, làm sao có thể nhìn thấy cô và Du Diễm Phong nói chuyện chứ?” Chiến Mặc Thần cười khinh bỉ, ánh mắt lạnh băng, “Lúc ở nhà hàng hoàng gia, thân thiết với hắn như lửa gần rơm, một đêm đầy đã làm cũng không ít lần nhỉ?”

“Chuyện này có liên quan đến anh không?” thang máy vừa mở, Cổ Phi Yên lạnh lùng để lại câu nói rồi bước vào trong, không ngừng ấn nút đóng cửa một cách kiên quyết.

Nhưng, với bản lĩnh của Chiến Mặc Thần, lại làm sao có thể để cô ấy chạy mất trong gang tấc được.

Một tay giữ cánh cửa thang máy, cửa thang bị cản đột nhiên rung lên, mở ra hai bên.

Không được để bị phân tâm, Chiến Mặc Thần chậm rãi bước vào trong thang máy.

Đợi khi thang máy đóng lại, Cổ Phi Yên không ấn xuống tầng, Chiến Mặc Thần liền ý vào lợi thế chiều cao của mình, ấn nút lên tầng 28.

“Anh theo dõi tôi!” Cổ Phi Yên nhìn anh mạnh mẽ.

Nếu không anh làm sao biết được tầng của cô? Đúng rồi, anh sớm để chú Đồng đưa cô ấy đồ ăn nhanh của nhà hàng hoàng gia.

“Thông tin của cô, tôi đều có.” Ánh mắt quét một lượt lên người Cổ Phi Yên, “Bao gồm ba vòng.”

“Anh...” Cổ Phi Yên bực tức, đánh vào Chiến Mặc Thần hét lên, “Chiến Mặc Thần, đùa giỡn tôi, anh có vui không? Khi đứng trước mặt rất nhiều người, anh nói tôi với anh không có quan hệ gì cả, nhưng lại chặn tôi dưới lầu, còn trêu chọc tôi, anh rốt cuộc muốn cái gì?! Tôi lúc đầu tát Cổ Minh Châu một bạt tai, anh cũng làm trật khớp cánh tay của tôi để cô ta hả giận, trừ phi anh vẫn nghĩ trả thù chưa đủ, còn cả ngày tìm cách đối phó tôi?”

“Cô nghĩ rằng, tôi là vì chuyện đó sao?”

“Không phải chuyện đó, thế còn là chuyện gì nữa? Không phải anh nghĩ là tôi trèo lên giường của anh, là tôi trăm phương ngàn kế tìm cách ngủ với anh? Có chút chuyện anh nên điều tra một chút sẽ tìm ra chân tướng, tại sao anh ngay cả điều tra cũng không, cứ nhận định là tội của tôi? Tôi nói cho anh biết, Chiến Mặc Thần, trước khi xảy ra chuyện đó một tuần, tôi đối với anh con tim đã chết rồi! Tôi không thích anh nữa, càng không muốn có tình cảm với anh, anh có hiểu không?!”

Vừa căng thẳng, vừa tủi thân.

Trong không gian giam cầm của thang máy, Cổ Phi Yên giống như vừa được giải tỏa ra hết những gì cô không hiểu và không vừa ý trong lòng mình.

“Tại sao?” Chiến Mặc Thần bất ngờ hỏi.

“Tại sao chuyện gì?”

“Tại sao trước khi chuyện đó xảy ra một tuần, cô đối với tôi con tim đã chết rồi?”

Cổ Phi Yên ngơ người, cười ra tiếng.

Cô cũng không định trả lời anh.

Có chuyện anh đã quên rồi, cô vẫn còn phải nhắc lại sao? Nhắc lại, thỏa mãn tính hiếu kỳ của anh ta, nhưng cô tự mình cũng khó chịu thêm lần nữa, hà cớ làm gì?

Một hồi lâu, vẫn là yên lặng.

Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhìn Cổ Phi Yên một lượt, thấy cô không nói nữa, môi anh mím lại, ánh mắt âm u, không biết đang nghĩ cái gì.

“Ding.”

Thang máy mở ra.

Cổ Phi Yên chân đi giày cao gót bước về cửa phòng mình, cũng không gấp gấp mở cửa.

Cô dựa vào cửa, hai cánh tay khoanh trước ngực, con người đen kịt kiên cường mà lạnh nhạt lờ mờ Chiến Mặc Thần, đứng đối mặt với anh, cả người đều thể hiện thái độ không hoan nghênh anh.

“Mở cửa!” Chiến Mặc Thần lặng lẽ cất lời.

“Không mở!” Cổ Phi Yên lắc đầu, hướng theo đầu ngón tay chỉ, “Này, nếu anh cách tôi xa 10 mét, tôi có lẽ sẽ đồng ý.”

“10 mét?”

“Đúng vậy, 10m...”

“Được thôi.” Chiến Mặc Thần nhếch môi.

Cổ Phi Yên thuê phòng là khu nhà trọ, một tầng có hơn 20 phòng, độ dài hành lang dài hơn 10 mét. Chiến Mặc Thần con mắt nghi ngờ nhìn vào mắt cô, lùi về phía sau như bước đạo trên sân, rất nhanh đã hơn 10 mét.

“10 mét, cô có thể mở cửa rồi.” anh trầm tĩnh nói.

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô hiểu suy nghĩ của Chiến Mặc Thần.

Người nam nhân này quá thật thà rồi!

Khoảng cách 10 mét, chính là khoảng cách anh cho cô phản ứng lại. Nếu tốc độ có mở cửa không nhanh bằng tốc độ anh đứng gần, thì đêm nay cô xác định không còn cách nào ngăn Chiến Mặc Thần tiến dần từng bước.

Trừ phi cô và anh ta vẫn đứng ở đây, mắt lớn nhìn mắt bé.

Nhưng nếu có đứng ngoài, ai có thể đảm bảo cô không bị chịu thiệt? Chiến Mặc Thần con người này, không phải dễ dàng có thể hồ đồ bước đến, điểm này Cổ Phi Yên rất rõ ràng.

So thì so, ai sợ ai?!

Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, Cổ Phi Yên một bên phòng bị nhìn theo Chiến Mặc Thần, một bên lấy chìa khóa từ trong túi xách ra.... Nhưng, khi nhìn thấy khí thế nghiêm túc của Chiến Mặc Thần, tựa như con hổ đang chăm chú nhìn con mồi cuối cùng là cô, cô không chịu được trong lòng có chút hoảng sợ.

Khoảng cách 10 mét không phải là gần, nhưng cô thật sự có thể nhanh hơn Chiến Mặc Thần không?

Tại sao lại có thể không tự tin chứ?

Bặm môi lại, Cổ Phi Yên cầm chìa đưa vào ổ khóa vặn cửa, ổ khóa vừa động, cô hướng theo cửa nhảy như bay, nhắm chặt mắt mà kéo cửa lại, chỉ nghe được tiếng “Kịch” bên tai, cô mở mắt, cửa vẫn chưa đóng hẳn.

Cánh cửa nặng và dày bị phá vỡ bởi khớp xương tay của nam nhân ấy, nhà trong nhà ngoài tách ra một vết nứt nhỏ.

Khuôn mặt lạnh lùng của Chiến Mặc Thần vẫn bình tĩnh, giống như không có cảm giác đau vậy, anh chớp mắt cúi đầu xuống, đối diện với Cổ Phi Yên là ánh mắt đen sâu thẳm.

Anh nhẹ nhàng dùng lực đẩy cửa, Cổ Phi Yên lùi vài bước về sau.

Bước vào trong phòng, Chiến Mặc Thần đóng cửa phòng lại, vứt chìa khóa đi, đôi mắt nhìn về phía Cổ Phi Yên, âm thanh mang theo sự kiêu ngạo và đắc ý, “Cô thua rồi.”

So với tốc độ, anh trước giờ luôn thắng!

“Ah...” Cố Phi Yên chớp mắt, “Đã cuộc thì nhận thua, nói đi, ý đồ của anh.”

“Em hôm nay có lên giường với Du Diễm Phong không?”

“Anh chỉ vì hỏi câu này?” Cố Phi Yên có chút kinh ngạc, nhận không nổi liền cười phá lên, “Không đúng, anh vừa này không phải còn hỏi tôi lên giường với Du Diễm Phong bao lần sao? Tại sao, giờ lại nghi ngờ thêm?”

“Nói đi! Rốt cuộc có hay không?!” Chiến Mặc Thần nâng cao giọng, con người tối sầm lại.

Anh dựa gần Cố Phi Yên, từ trên cao nhìn xuống, mặc dù khuôn mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh này tựa như sự kiềm chế rất nặng nề trước khi con giông tố bắt chấp lao đến, làm người ta đến ngẹt thở

“.....” Cố Phi Yên gật đầu, “Làm rồi.”

“Cô đừng nói dối!”

“Tôi việc gì phải nói dối, tôi còn có thể nói dối gì nữa? Lúc anh quyết định làm cho Cố Minh Châu hân hoan trong lòng, không phải là sẵn sàng để Du Diễm Phong bắt tôi đi sao, không sớm dự tính là anh ta sẽ gặp tôi sao? Anh ta thấy tôi rất thú vị, muốn kéo tôi lên giường, anh cho rằng tôi có thể chạy thoát được sao?!” Cố Phi Yên cảm xúc bị kích động mạnh, Có cảm giác bức bối khi bị ép vào đường cùng, “Hơn nữa, anh cũng không là gì của tôi, anh có tư cách gì quản tôi làm cùng ai, làm vui hay không vui?!”

“Mấy lần?”

“.....”

“Tôi hỏi cô, cô cùng hắn đã làm bao nhiêu lần!” đột nhiên, Chiến Mặc Thần găm lên giận dữ, con người đen kịt lại nhìn cô.

Cố Phi Yên, “.....”

Cô nhìn thấy vẻ lạnh nhạt mà nghiêm túc của Chiến Mặc Thần, nhìn thấy vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của anh, cũng nhìn thấy anh chà thêm ngó tới cô.... Nhưng, chỉ duy nhất, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh phần nộ như vậy, cả người giống như quả bóng bay thổi to đến cực độ, chỉ cần chạm một cái là nổ tung.....

Nhưng, anh có tư cách gì hét lên với cô như vậy?

Một khoảnh khắc, trái tim Cố Phi Yên siết đau lại, con đau như bị kim châm nhiều lần làm cho cô không thể chịu đựng được.

“Làm bao nhiêu lần? để tôi nghĩ xem...” cô mỉm cười, dường như đang nhớ lại, nhẹ nhàng mở miệng, “Lúc tám một lần, trên giường một lần, sau đó anh ta nói cảnh sân thượng không tồi, lại kéo tôi lên sân thượng làm một lần, Hum..... Chúng tôi cảm thấy buồn chán còn đi xem phim, lại làm thêm lần nữa trên chiếc ghế sofa làm bằng da thật ở trong rạp chiếu phim, còn có...”

Nói chưa dứt, đôi môi của Cố Phi Yên đã bị hôn lên một cách tàn nhẫn.

Nụ hôn bất chấp, giống như bị cưỡng đoạt.

Càng giống như sự trừng phạt.

Vừa hôn, Chiến Mặc Thần vội nắm lấy cánh tay của Cố Phi Yên, đột nhiên có cảm giác không đúng. Dựa theo trực giác, anh cúi xuống nhìn, con thịnh nộ tựa như trận hồng thủy, mang theo sự hung dữ mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Ngón tay của anh dừng lại chỗ có vết răng in sâu còn mới, ửng đỏ,hình dạng rất rõ ràng như hôm nay mới bị cắn trên làn da trắng nõn nà, tron mịn như ngọc của Cố Phi Yên.

Ngọc bích có tỷ vết.

Bị ai cắn, không nói cũng biết!

Hơi thở bỗng nặng nề, Chiến Mặc Thần hai con mắt nổi lên những mạch máu đỏ.

Anh mạnh mẽ đẩy Cố Phi Yên, như ném đi túi rác vậy, lồng ngực lên xuống mạnh mẽ, sự khinh thường trong ánh mắt của anh tựa như lưỡi dao nhọn hoắt.

“Kịch liệt đến trình độ đấy, xem ra các người hôm nay đã làm không ít lần!” lời nói căm phẫn. Anh nhìn chăm chăm vào Cố Phi Yên, “Cố Phi Yên, người đàn ông nào cũng lên được người cô, cô có biết từ ‘nhục nhã’ viết như nào không?! Cô không biết phản kháng sao?”

Chi cần cô tìm anh, anh nhất định liều lĩnh đi cứu cô, tuyệt đối không ở đây đợi chờ một đêm.

Anh đợi cô nhưng cô lại lên giường với người đàn ông khác!

“.....” Cố Phi Yên lùi về phía sau vài bước,bình tĩnhlau môi, “Oh,... tôi đọc ít sách, không phải rất rõ ràng rồi sao?”

Cô nhìn vào vết răng trên cánh tay, ánh mắt chớp qua vẻ đành chịu.

Đây là vết Du Diễm Phong cắn.

Thằng quý ấy, đánh quyền không lại cô, chẳng có chút phong độ gì hướng cánh tay cô mà chào hỏi, cũng không biết hán tuổi chó hay tuổi rắn nữa. Vết cắn này không nhẹ, mặc dù không có chảy máu nhưng vết răng vẫn in sâu lại.

Tuy nhiên những chuyện này cũng không cần phải giải thích với Chiến Mặc Thần, mặc dù không biết sao hán tức giận, nhưng để hán tức chết như này cũng tốt!

“Làm sao, vẫn còn nhớ lại cảm giác đã làm với Du Diễm Phong?”

Ánh mắt mập mờ nhìn Cố Phi Yên, sự phần nộ trong lòng càng mạnh mẽ, chịu không được nói nữa mai.

“Tôi nghĩ lại hay không, có liên quan đến anh? Anh ta trẻ hơn anh, thể lực tốt hơn anh, chơi vui hơn anh, tôi không nhớ lại cảm giác làm cùng anh ta, lẽ nào lại nhớ lại cảm giác làm cùng anh sao?” làm cho Chiến Mặc Thần kích động đến tím mặt, Cố Phi Yên vui sướng trong lòng, “Nếu như nói xong rồi, tôi đi tắm, anh cứ tự nhiên!”

Đã bay đôi giày cao gót, vút từ xích lên ghế sofa, mái tóc dài đến eo của cô được búi gọn lên sau gáy, chuẩn bị đi tắm rồi đi ngủ.

Chiến Mặc Thần không nói lời nào đứng trước cửa, giống như một bức tượng đứng đến khi sống cạn đá mòn.

Thích đứng thì cứ đứng.

Cô lờm anh một cái rồi mặc kệ anh, cầm quần áo bước vào nhà tắm.

Đến khi tắm xong bước ra ngoài, Cổ Phi Yên ngấm nga theo lời bài hát, lau mái tóc, chuẩn bị đi vào phòng ăn lấy cốc nước, uống xong lên giường ngủ một giấc mỹ mãn. Bước đến một nửa thì bị va vào thân ảnh cao lớn.

Vừa ngẩng đầu lên, Chiến Mặc Thần vẫn lặng lẽ đứng đó, con mắt nhìn cô chăm chăm, làm cô giật mình.

“Anh vẫn chưa đi sao?” Cổ Phi Yên dùng lau tóc, chỉ tay vào chiếc đồng hồ treo trên tường, “Thời gian không còn sớm nữa, những câu hỏi của anh tôi đều trả lời rồi, anh vẫn còn đứng đó làm gì? Đứng bất động, đây là cách anh nghĩ ra giả quý dọa tôi để trả thù phải không?”

Đừng nói nữa, cô thật sự rất sợ quý.

Sắc mặt còn khó coi hơn Chiến Mặc Thần, cô rất vui vẻ, thư thái như vừa được trả miếng một cách âm thầm nhất.

Trước cô để ý rất nhiều, giờ thì hoàn toàn không.

Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhắm mắt lại, âm thanh trầm ấm, “Cổ Phi Yên, cô rốt cuộc muốn biến tôi thành cái gì?”

“Còn gì nữa sao, anh rể.?”

“Cô vẫn quá đáng vậy sao?”

“Tôi sao mà quá đáng cơ?” Cổ Phi Yên đứng trước tủ lạnh, lấy ra chai nước, ngửa cổ lên uống ngậm giải khát rồi nói, “Nói đi, anh rốt cuộc muốn như thế nào, cứ đứng ở đây không chịu đi, không lẽ anh muốn ngủ với tôi?”

“Đừng nói linh tinh...”

“Không phải sao? Cũng được thôi, coi như vậy đi, tôi cũng chỉ có thể nói tôi vô ý quá, hôm nay bị Du Diễm Phong làm đi làm lại hư quá rồi, tôi thật sự không còn sức lực làm thêm lần nữa.” nói xong, Cổ Phi Yên cười sáng khoái, chớp chớp mắt, lời nói đầy ác ý, “Nếu anh rể muốn, hay là ngày mai hãy quay lại đây vậy? Đứng rồi, anh nhớ mang theo hộp đầy nhé, dụng cụ đầy đủ. Oh, lần trước chúng ta làm đã không dùng áo mưa, anh có biết tôi muốn dùng loại nào không?”

“Cổ Phi Yên. ...!” Chiến Mặc Thần khuôn mặt phẫn nộ, trầm giọng xuống, “Cô thật sự muốn tự xi nhục mình sao?”

“Tôi tại sao phải xi nhục mình, chẳng phải là anh đã xi nhục tôi sao?” có người nói thật sự rất mệt rồi. Nhìn cô không thuận mắt thì biến đi, tự cho rằng mình là môn thần chắc!

Cổ Phi Yên thần sắc lạnh lùng, thu lại nụ cười, cầm cốc nước đi vào phòng ngủ.

Đi chưa được hai bước, bàn tay của cô đã bị giữ chặt lại.

Một lực mạnh mẽ kéo tay cô, vẫn đang còn bàng hoàng, chiếc cốc trên tay rơi xuống đất vỡ tan, âm thanh choang một tiếng, cô ngã vào lòng của người đàn ông ấy, bị anh nhanh chóng giữ chặt lại.

Một nụ hôn bất ngờ lại đến, hoàn toàn không có sự báo trước gì cả, pha lẫn sự phẫn nộ tột cùng.

Là tự ý xâm lược cô, cũng là tự anh bù đắp cho mình.

Cổ Phi Yên quay đầu tránh né, cứ thế đánh vào người anh, “Chiến Mặc Thần, anh là đồ khốn nạn, tha tôi ra!”

Khuôn mặt cô ửng đỏ, giống như con thú nhỏ không phục, vùng vẫy đấu tranh kháng cự, vậy mà Chiến Mặc Thần con người vẫn trầm lặng, khuôn mặt lạnh như băng, thế nào cũng không thể buông tay, kiểm chế con thịnh nộ cả tới nay đến lúc này anh không thể tự điều khiển được mình nữa, ngay cả anh cũng đang bị ngập chìm trong đó.

Anh thở nặng nề, cúi đầu xuống, phủ kín đôi môi đang nói loạn xạ ấy.

“Chiến Mặc Thần, anh đi chết đi!”

“Thả tôi ra... Uhm... không muốn..!”

Chiếc áo ngủ mỏng manh đã bị xé ra, bàn tay nóng bỏng của người nam nhân bao phủ lên làn da mịn màng, leo lên vòng eo thon thả, mềm mại của cô để lên tới đỉnh, nhào nặn, dè cô xuống, nhiệt độ nóng bỏng đến kinh ngạc làm cho con tim cô hoảng loạn.

Cô cắn chặt môi, vẫn không thể chịu được hết lên, kích thích động tác của người nam nhân đó càng dùng lực mạnh hơn.

“Tắm rồi sao?” để tôi xem xem, chỗ đó của cô có rửa sạch sẽ không!” Anh khàn thấp giọng, tựa như gió bụi từ viên nham thạch cuộn lên.

Ngón tay vén lớp quần áo vướng víu trên người ra, đâm sâu vào âm đạo khô ráo của cô, động tác bất ngờ này, còn có cả đau nhói, làm cho Cổ Phi Yên càng thêm phản kháng kịch liệt, nước mắt lăn trên đôi má ửng hồng của cô, hét đến khản giọng, “Chiến Mặc Thần, anh điên rồi, anh lại có thể đối xử với tôi vậy sao!”

Chiến Mặc Thần cũng tự cảm thấy mình điên thật rồi.

Anh không biết là do quá phẫn nộ mà điên lên, hay chỉ bởi vì trong lòng anh không còn cách nào giải tỏa khát vọng mà điên lên.

Anh chỉ biết rằng, thuận theo bản năng của mình, ức hiếp nữ nhân trước mặt.

Ngón tay kích thích mạnh, không chạm bất cứ thứ gì, ngoại trừ chỗ khô ráo đấy, tuy nhiên chỗ khô ráo ấy cũng dần dần ẩm ướt lên, bao lấy ngón tay dài của anh, làm cho dòng máu chảy trong cơ thể anh dâng trào lên dữ dội.

Chiếm hữu cô ấy!

Con người sâu thẳm đen kịt xuất hiện các tia máu, Chiến Mặc Thần cười đại thất lung ra, nghe theo khát vọng sâu lắng nhất trong nội tâm, đem cái cứng rắn nhất của mình đâm sâu vào trong chỗ mềm mại ẩm ướt của Cổ Phi Yên.

“Ahhhh!....” Cổ Phi Yên hét lên một tiếng, không kim lòng nổi nắm chặt tay.

Chưa kịp chuẩn bị gì, đã bị mở ra một cách tàn nhẫn, lần trước bởi vì có thuốc mà ý thức mơ hồ, nhiều chi tiết vẫn nhớ nhưng không rõ, lần đầu tiên, cô cảm thấy đau rõ ràng nhất từ để xé nát cô.

Cơ thể, linh hồn, đều có.

Cổ Phi Yên cuối cùng biết sợ hãi.

Cô hối hận rồi, không nên dùng những lời đó kích động Chiến Mặc Thần, cô mới lần sáng khoái, nhưng hậu quả ngay cả cô cũng không lường trước được.

“Chiến Mặc Thần, anh là đồ khốn nạn, tôi với anh ta không làm chuyện gì cả, không có! Anh bỏ tôi ra, ahhhhhhh...” Lại một tiếng hét đau đớn, hai má trắng hồng của Cổ Phi Yên nhọt nhọt giống như tờ giấy, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, âm thanh của cô có sức vô lực, “Anh cắt đi, tôi ghét anh, tôi...thật sự ghét anh...”

“Tôi biết cô không có, nhưng... Đây là cô ép tôi!”

Anh cúi đầu cắn lấy môi Cổ Phi Yên, Chiến Mặc Thần khàn giọng, ẩn chứa sự bướng bỉnh và điên cuồng mà chính anh cũng không thể hiểu nổi.

Cô đã thả một con dã thú, phải nhận hậu quả bị nó chiếm giữ lại, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“Chiến Mặc Thần, không, không cần rồi...”

“Đã không cần thì tại sao còn giữ lấy tôi không buông.hả?”

“Tôi..... không có”

“Có hay không, nhưng không phải cô nói là xong”

“.....”

Mỗi hơi nóng chảy xuống khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông, từ bộ ngực rắn chắc của anh ấy ngấm ra,từng giọt từng giọt rơi trên nước da trắng ngần của người phụ nữ ấy, bị ảnh hưởng bởi một dòng lực mạnh. Hơi thở hỗn hển, nhiệt độ nóng rực....

Người đàn ông buông thả tự do phóng khoáng với người phụ nữ đẹp đẽ kiều mị,khó có thể chia cắt nhau. Khi cơn đau dữ dội và bụi bặm qua đi. Cơ thể của Cổ Phi Yên rất chân thật phản hồi lại với người đàn ông vui sướng yêu thương, run rẩy sợ hãi, không thể không làm theo nhịp điệu vô luật pháp của anh ấy.

Điều này vừa làm cô vừa ngại và vừa tức giận, có một loại cảm giác giống như vừa chết đi sống lại vậy.

Ở trong làn sóng như vậy, điều duy nhất là cô chỉ có thể nhắm mắt, cố gắng lơ lẩn bản thân đi, đây tất cả đều không phải thứ cô muốn.

Cúi đầu cắn vào đôi môi mềm mại của người phụ nữ, Chiến Mặc Thần với đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy, bất động nhìn chăm chú vào thân hình của người phụ nữ, thân thể dễ chịu thoải mái, sợi dây trong tâm trí rất căng thẳng giống như có một động lực lớn.

Người phụ nữ này,duyên dáng quyến rũ, vô nhất là không động đậy người.

Cô giống như là một bình rượu, khi uống vào thì mát lạnh ngọt ngào, dư vị là đốt cháy từ cơ thể đến trái tim. Anh ấy sợ, sợ bị sa vào,rồi có thể gương vỡ khó lành được.

Nhưng, anh làm sao có thể dừng được?

Một đêm triền miên, dai dẳng.

Một đốm lửa nhỏ có thể đốt cháy được ngọn lửa của bản gốc, không chỉ đốt cháy tất cả những sự xáo trộn và tự do, mà còn để cho tâm hồn run rẩy,phá vỡ bức tường cao mà anh ta đặt ở trong lòng.và không thể lửa đối bản thân rằng không quan tâm đến.

Mắt phương hướng, sa vào.....

Riêng mà tính cách chết đi không đổi được thứ muốn làm lại càng nhiều, càng vướng mắc dữ dội hơn.

Ngày hôm sau.

Cổ Phi Yên mở mắt, với đôi mắt sâu thẳm tĩnh mịch

Người đàn ông đẹp không tí vết này đang nằm ngủ ngay bên cạnh cô, một tay giữ đầu, đôi mắt sâu thẳm đang chăm chú nhìn cô.nét mặt trầm lắng suy tư, dường như đang suy nghĩ một vấn đề phức tạp nào đó.

“Chiến Mặc Thần?”

Cổ Phi Yên nhủ mảy lại, giọng nói của cô rất khàn.

Hầu như là thời gian đầu, sự nhiệt huyết đêm qua lại xuất hiện trong đầu cô. Cô cũng nhớ ra, giọng cô khàn nguyên nhân là do đêm qua kêu rất nhiều và rất lâu.....

Chết mất thôi!

Bị người đàn ông lấn qua lấn lại nhiều lần, sau đó cô còn không biết bản thân đã ngủ như thế nào, nghĩ đến đây, Cổ Phi Yên trong lòng lộ ra một chút bực tức.

“Anh tại sao vẫn còn chưa đi? Đợi tôi gọi điện cho Cố Minh Châu báo cô ta đến đưa anh về?” Khó chịu với Chiến Mặc Thần, Cổ Phi Yên từ giường đứng dậy định rời đi, nhưng đột nhiên cô phát hiện ra bản thân mình một tí cũng không lo nghĩ gì cả.

Hix, quần áo đều không đưa cho cô mặc!

Cô đứng hình, người đàn ông từ phía sau nắm lấy bả vai của cô. Rồi đưa cô quay lại về giường.

“Cổ Phi Yên, đừng nên trêu chọc tôi tức giận!”

Trong đôi mắt đen của người đàn ông, như đập tan thủy triều đen tối và dữ dội nhìn về chỗ của cô. Bàn tay to giữ lấy eo của cô, và cô đang chìm dần giữa ánh đèn và ngọn lửa, Cổ Phi Yên cảm giác được lấp đầy và căng tràn lại quay trở lại.

Anh ta..... lại đến rồi?

Tôi qua, lẽ nào vẫn chưa đủ?

Cổ Phi Yên tròn tròn mắt ngơ ngác, cô không dám tin vào.

“Cô cho rằng tôi qua thời gian rất dài ư?” Năm rưỡi trời sáng, từ lúc trời rạng sáng 4 giờ đến 5h30, làm sao mà đủ được? Dường như nhìn thấy được tình ý của cô,Chiến Mặc Thần nói với giọng chím đắm dày dặn.

“anh cho rằng tôi là một đứa ngốc ư?ước tính báo thù, anh làm ít nhất cũng là ba lần! Còn nữa, lúc tôi đi ngủ rõ ràng là trời đã sáng hẳn rồi, căn bản không phải là 5h30.”

“..... ùmmmm!sự quan sát của cô cũng rất nhạy bén đó.” Chiến Mặc Thần rất ung dung thư thái, “hôm nay chúng ta có rất nhiều thời gian, không cần phải lo lắng”

Nhảy bèn cái đất !

Cổ Phi Yên muốn phản nộ.

“Anh không lo, tôi lo.Chiến Mặc Thần tôi cảnh cáo anh, anh tốt nhất nên thu dọn lại cho tôi, chuyện của tôi qua tôi không muốn tính toán với anh, như khi bị chó cắn một nhát, hôm nay anh còn gặp tôi, tôi nhất định cho anh đẹp mặt.” Cô che ngực, khí thế mạnh mẽ.

“Đã đang gặp rồi.” Chiến Mặc Thần ánh mắt thích thú.

Anh mấp máy đôi môi,kìm nén lại một chút, dùng động tác như vậy, cường lực tuyên bố thái độ của anh.

“Vẫn còn, không phải cần 1 phút mà là 5 phút.”

Thì coi như chấp nhận bản thân là chó, thì số lần đó tuyệt đối không thể ít được.

“Anh.....” động tác như vậy, để Cổ Phi Yên cảm thấy như có một cảm giác quen thuộc,như là bị đánh thức, còn kí ức rõ nét ấy là để cô ấy tức cũng không được, chỉ cảm thấy bản thân mình diễn rất nhanh,chửi bất luận như thế nào, “ Chiến Mặc Thần,anh.....anh thật vô liêm sỉ,anh..... anh thật quá quái.”

“Hôm qua không phải là do cô mời gọi tôi, để buổi tối đến tìm cô? Cô nói tôi rất lợi hại, luôn luôn hiểu được cùng với tôi làm ra hương vị đó. “

“Vậy tôi qua tôi còn nói,Du Diễm Phong đã làm thoả mãn tôi, anh ta trẻ hơn anh, khoẻ hơn,làm tôi sung sướng hơn, anh tại sao lại không nghe cơ chứ?”

Nói xong câu, căn phòng im lặng

Cổ Phi Yên “.....”

Nhìn sâu sự khó khăn lo lắng của Cổ Phi Yên, một phút, hai phút, Chiến Mặc Thần nhếch môi” tôi hôm qua tôi đã kiểm tra rồi,cô không có làm cùng anh ta,bây giờ mọi thứ trong cơ thể cô đều là của tôi, cô không nhớ sao? Hay là nói..... cô muốn dùng cách này để thức tỉnh tôi, cô vẫn còn muốn làm?”

Cổ Phi Yên “.....”

Thật quá đáng, thật mất mặt, mặt dày

Trong lòng cô không ngừng chửi rủa, cô đối với Chiến Mặc Thần đã thay đổi hoàn toàn

Anh lạnh nhạt thờ ơ, tĩnh lặng,thất tình lực dục dường như với anh ta không có liên quan gì vậy. Nhưng bây giờ..... cô không biết rằng anh ta lại có thể là người như vậy, quả là thật đáng sợ!

“Cút, muốn cmm muốn”

Tĩnh dẩy,Cổ Phi Yên làm sao lại có được cái lực khí như vậy, tức giận rời khỏi Chiến Mặc Thần bước xuống giường, không thể để anh ta tiếp tục

Xấu hổ, đau đớn, cô chạy về phía phòng vệ sinh.

Cô thấy bản thân mình thật là ngu ngốc

Tối qua rõ ràng trong nhà có một con sói đuôi to, cô đã giặt thật trắng, làm cho thơm, còn đứng trước mặt anh ta khiêu khích, đứng là chủ động tự dâng hiến. Để bản thân tự dâng đến mồm anh ta rồi cầu xin anh ta ăn..... cô tại sao lại không có một chút đề phòng cơ chứ?

Trong lòng ân hận, Cổ Phi Yên chuẩn bị đóng cửa trong im lặng, cửa lại lần nữa gặp vật cản, đóng cửa không được.

Cổ Phi Yên “.....”

Trợn tròn mắt nhìn lên khung cửa, một cánh tay dài và mạnh mẽ, cô ngo ngắc nhìn.

Lại đến nữa rồi?

Đem theo vài phút phát hoá tức giận, hiểu được sự ý thức,cô kéo cửa lại, đóng lại lần nữa.

Không đóng được cửa, thì ít nhất cũng phải để anh ta đau một chút

“Trút giận rồi?”

Cổ Phi Yên “.....”

Chiến Mặc Thần nhăn chán nhnú mày lại, đẩy cửa tiến vào.

Tập luyện hàng năm,làn da khoẻ mạnh, trần trụi của anh làm lấp đầy mùi vị của sự ngổ ngược. Thân hình cao to vượt trội, tám cơ bụng, thân cao chân dài,khéo léo và mạnh mẽ.

Thái độ cũng rất phóng khoáng, làm sao có thể xem làm sao có thể có được một bản chất bình tĩnh tự tin và duyên dáng đến vậy.

“Muốn tắm, thì tắm cùng nhau.” Đôi mắt đen sâu của anh có vài phút chân thật “phòng tắm một lần, trên giường một lần,sân thượng một lần,sofa một lần,..... tôi không nghĩ cô còn nhỏ tuổi vậy đối với chuyện nam nữ đã có rất nhiều sự tương tượng..... nhưng, tôi có thể làm thoả mãn cô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cổ Phi Yên”.....”

Hình như là mặc đến hôm qua, để cho bản thân ngu ngốc này cho gió cuốn sạch đi, cũng, cũng tiết kiệm được nhiều sự tổn thương,góp cho mọi người xử lý được việc.

“Coi như tôi có tương tượng, đối tượng tương tượng cũng không phải anh.” Hít một hơi thật sâu, Cổ Phi Yên cuốn khăn lên người, nói lời nhạt nhẽo,” Chiến Thiếu Gia, lợi dụng như vậy là đủ rồi,anh muốn là làm, làm phiền anh cút về với vị hôn phu của anh đi. “

Chiến Mặc Thần đôi mắt trừng xuống sâu thẳm

“Tôi và cô đến mức, vì muốn tốt mà phải giữ một chút khoảng cách.”

“Nếu như tôi không đồng ý thì sao?”

“Ừmmmm.....” Cổ Phi Yên nhếch mép cười lại không nhin được “ vậy thì mỗi buổi tối anh hãy qua đây đi, nhớ là trốn chị tôi, tôi rất thích cái cảm giác lên lút, bị người khác phát hiện thì không vui rồi. “ nói xong, Cô hối hận rồi.

Miệng mắc bệnh, cần phải chữa rồi.

Chiến Mặc Thần “.....”

Anh cảm thấy có chút đau đầu

“Bây giờ, làm phiền anh có thể đi ra được không?”

“Có thể.....” Chiến Mặc Thần gật đầu,“Là vì để bền vững lâu dài.”

Cố Phi Yên “.....”

Núi băng vạn năm cũng có thể nói lời trêu đùa, quả thật là.

.....

Ra khỏi cửa, Chiến Mặc Thần hút một điếu thuốc, hương thơm của thuốc ở cái lúc mà anh ta châm lửa, anh ấy không định hút, cứ để cho làn khói biến mất trong không trung. Đôi lông mày đen dày, trong đôi mắt đen sâu thẳm xuất hiện một chút nỗi ưu tư nặng nề. Dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Đã làm ra một quyết định, có một vài việc cần phải giải quyết.

Khi nó bị hỏng, nó sẽ chống lại nó.

Lấy điện thoại ra, Chiến Mặc Thần gọi cho Giang Đào: “Giang Đào, bảo Cố Minh Châu đến Vân Thiên Uyển tìm tôi.”

“Chiến Thiếu Gia, Cố tiểu thư đã ở Vân Thiên Uyển đợi cậu rồi, còn muốn hỏi xem hành tung của cậu nữa, nhưng tôi không nói.” Chủ yếu là anh cũng không biết bản thân lão đại cả một đêm đi đâu hết rồi.

“Ừm, tôi biết rồi.”

Chiến Mặc Thần tắt điện thoại.

Anh ngược mắt lên và nhìn vào mặt trời chói sáng trên đầu, bước xuống cầu thang và rẽ phải.

Vân Thiên Uyển là một nơi cao cấp, phân phòng ở, phòng nhỏ có cảnh quan và ba khu nhà gỗ nhỏ, số tầng phân rõ.

Cố Phi Yên kinh tế vô cùng khó khăn, dù không muốn bản thân bị tui thân oan ức, tiền trong tay cũng không đủ để thuê một phòng trọ để ở, mà tài sản trong tay Chiến Mặc Thần nhiều không kể, một chuỗi ngôi nhà gỗ nhỏ ở Vân Thiên Uyển, nhưng là trong tài sản của anh ta rất nhiều không đáng kể.

.....

“Chiến Mặc Thần, anh cuối cùng cũng về rồi.”

Mở cửa ra, Chiến Mặc Thần vẫn không nhìn thấy người, chỉ nghe thấy một giọng nói ấm áp, ngọt ngào, Cố Phi Yên vui vẻ hạnh phúc xà vào lòng Của anh ấy, đôi mắt ngấn ngấn lệ nhìn anh.

Chiến Mặc Thần ngo ngác

Trong một khoảnh khắc, trong đầu anh bỗng dung xuất hiện một hình bóng khác với đôi mắt bùng binh của cô ấy.

“Đợi anh cả một buổi sáng, em còn cho rằng anh không quay về đây nữa.” Cố Minh Châu nở nụ cười ngọt ngào nũng nịu, quở trách lên người anh, nhìn lướt qua anh một cái, “Vẫn mặc chiếc áo ngày hôm qua, có phải anh đã ở ngoài đêm qua? Đứng rồi, sáng sớm nay anh đã không ăn gì cả, để em làm ít đồ cho anh, nấu một bát mì thấy thế nào?”

“Không cần đâu.” Chiến Mặc Thần buông câu lạnh nhạt.

Anh thái độ lạnh nhạt hơi hệt, để Cố Phi Yên từ phòng bếp phải dừng bước lại.

“Minh Châu, anh có chuyện muốn nói với em”

“Muốn nói với em chuyện gì vậy?” Cố Minh Châu quay người lại, mang theo một nụ cười đầy sự mong đợi. “ ả,.....không phải là câu hôn với em chứ? Em nghĩ nếu như anh không có hoa tươi và hoa hồng thì em có thể sẽ không trả lời đâu!”

Chiến Mặc Thần không có suy nghĩ gì cả lên tiếng: “ không phải “

“Vậy là cái gì?” Nụ cười trên mặt của Cố Minh Châu có chút cứng đờ, cô nhanh chóng thu dọn tâm trạng tốt, buông lời nói mềm mại” Mặc Thần ca ca, anh làm gì mà lại nghiêm trọng vậy?”

Hôm nay Chiến Mặc Thần có chút khác lạ, để cho cô có chút lo lắng sốt ruột.

Cô chậm chậm tiến đến trước mặt Chiến Mặc Thần, đứng im, đôi mắt ngấn ngấn nước nhìn anh , giống như không có cách nào để chấp nhận được sự áp lực này, một chút gió và cô có thể nghiêng nát cô ấy vậy.

Cô thậm chí còn cổ tỉnh hét lên tên lúc nhỏ

Cô nhớ, lúc còn rất rất nhỏ, chỉ cần cô hét tên Mặc Thần ca ca, là anh có thể rất rất là vui.thời điểm đầu cô muốn thứ gì đều tặng cho cô, ngay cả khi là thứ mà bản thân anh ấy thích, anh cũng không tiếc.

Lớn lên, anh ấy thay đổi thành một người lạnh lùng, nhưng cô biết trong tim anh luôn có cô, cô là điều đặc biệt nhất ở trong tim anh ấy.

“Minh Châu, anh cảm thấy chúng ta.....”

“Anh không thể muốn chia tay với em được?” Cắt ngang lời nói của Chiến Mặc Thần, Cố Minh Châu phát điên lên hỏi:

“ hai ngày nay anh đều ở cách xa em, có phải là anh chán em rồi đúng không?”

Tự cảm thấy được, đôi lông mày nhàu lại, Cố Minh Châu gờ tay đè lên tim, trong đôi mắt ngấn lệ đầy sự đau khổ, với dáng vẻ yếu ớt

Chiến Mặc Thần do dự một lúc, rất nhanh sau đó đưa ra quyết định

Đây chỉ là do dự, bị sự quan sát của anh mà biểu cảm của Cố Minh Châu đã bị anh bắt được. tim cô hoảng sợ, nỗi sợ hãi vô tận đã tạo nên một làn sóng bão tố.

Anh, thật sự có ý định như vậy!

“Không, anh không cần phải nói với em khi em không hỏi.” Cố Minh Châu lắc đầu, rõ ràng là trông rất đáng thương cảm lấy vạt áo của Chiến Mặc Thần cầu xin” Mặc Thần, nếu như em có làm sai điều gì, anh hãy nói với em, em sẽ sửa! Hôm qua anh tỏ ra lạnh lùng với em, em cầm tay anh, anh đều buông ra..... khẳng định là em đã làm sai ở đâu nên mới làm anh tức giận, đúng không?”

Hôm qua?

Hôm qua hai người và Cố Phi Yên đã gặp nhau ở khu nhỏ, anh nhớ ra là Cố Minh Châu đã làm một vài chuyện đáng sau lưng anh, và có vài chuyện không thích, theo phản xạ để tránh cô đổi sang tay khác.

Bây giờ suy nghĩ, tức giận cũng không phải không, nhưng càng thất vọng hơn nữa.

Nhưng chuyện đó với chuyện anh nói hôm nay là hai chuyện khác nhau

Nhưng mà Cổ Minh Châu lại không cho anh có cơ hội để nói.

“Mặc Thần Ca ca, em đi làm một chút đồ cho anh ăn có được không?”

Bất kể có xảy ra cái gì, tình cảm của hai ta đều không quan trọng, đều có thể bỏ qua được, không phải sao? Cho dù em có chết cũng không thể chia tay với anh được. Em rất yêu anh, không có anh em làm sao có thể sống được cơ chứ.

Cổ Minh Châu mắt nhắm lệ, gương cười vui vẻ đi vào phòng bếp làm đồ ăn, lúc đi qua ghế sofa, cô dừng bước, tìm đập mạnh ngồi xuống sofa, nét mặt đau khổ.

Chiến Mặc Thần ý thức được nên đã đỡ cô, cô quay người lại nép người vào trong lòng anh, nắm lấy áo anh, với giọng nói nũng nịu, vui mừng: “Mặc Thần Ca ca, anh vẫn còn quan tâm em.....”

“Minh Châu.....” đợi Chiến Mặc Thần ngủ, cô đã hôn mê, vô thức rồi.

“Minh Châu, em tỉnh lại đi.”

“Minh Châu!”

Gọi Cổ Minh Châu vài câu, Cô dường như vẫn hôn mê không tỉnh, nhìn sắc mặt cô trắng bệch không một giọt máu, trong lòng Chiến Mặc Thần chán nản, đốt cháy trái tim anh sắp vỡ tung ra.

Hôm nay, việc này nói không được rồi.

Anh tức giận nhắm mắt rồi lại mở mắt, lấy điện thoại gọi cho ai đó rất gấp.

Bây giờ trong lòng anh là Cổ Minh Châu đang ngủ gối lên tay anh, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng cách đối phó.

Bây giờ cô ấy cần yên tĩnh, không được hoảng sợ

Chiến Mặc Thần sinh tính lạnh lùng, đối với chuyện tình cảm nam nữ đầu lạnh nhạt. Giống như một dòng nước không tù đọng. Cô ấy là người phụ nữ duy nhất bên cạnh anh, không cần cô ấy, anh còn có thể cần ai đây.”

Mặc dù, anh từ trước đến nay chứ tỏ tình với cô ấy, có thể là họ cứ thuận theo tự nhiên mà ở bên cạnh nhau vậy, sau này cũng thuận theo tự nhiên mà kết hôn, không phải sao?

Kết quả là sai ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Lái xe ra khỏi Văn Thiên uyển, khi Chiến Mặc Thần đi qua một tiệm thuốc, bỗng bất ngờ nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Cổ Phi Yên?

Cô ấy sao chạy ra từ chỗ đó?

Là anh dầy vò cô quá mức, khiến cô không thoải mái sao?

Liếc Cổ Minh Châu đang hôn mê, Chiến Mặc Thần tắt máy xuống xe, bước bước lớn đi tới hàng thuốc.

...

"Tiểu thư, đây là đơn của cô, xin hãy giữ kỹ."

"Đừng rồi, xin hỏi có nước khoáng không, có thể rót giúp tôi một cốc không?" Cổ Phi Yên hỏi.

"Được, mời ngồi đợi." Nhân viên trong cửa hàng rót cho Cổ Phi Yên một cốc nước.

"Cảm tạ."

Cổ Phi Yên xé mở bọc nhựa, đang định cho viên thuốc vào miệng, một đạo thân ảnh cấp tốc chụp lấy lòng bàn tay cô, cường thế ngăn trở động tác của cô.

Chiếc cốc giấy rơi xuống đất nước bắn tung tóe, viên thuốc lăn lăn trên đất, nhiễm phải bụi xám, không thể uống được nữa.

"Chiến Mặc Thần, anh có bệnh à?"

Vừa ngừng đầu, đối diện với khuôn mặt quen thuộc, Cổ Phi Yên giật cứng người.

"Cổ Phi Yên, quả nhiên là em!" Chiến Mặc Thần cảm bọc thuốc trên quầy hàng, niết trong lòng bàn tay, trong giọng nói chất chứa tăng tăng tức giận, "Tôi vừa ra ngoài em đã đi mua thuốc, em cần phải gấp gấp đến thế sao, hử?!"

Cổ Phi Yên hít sâu một hơi, gắng không bạo phát.

Tiệm thuốc nhỏ đã có rất nhiều đôi mắt nhìn sang đây, cô không muốn bị mất thể diện ở đây.

"Có chuyện gì ra ngoài nói, anh không xấu hổ, nhưng tôi xấu hổ!"

Lạnh lùng thả một câu, Cổ Phi Yên đẩy cửa ra ngoài.

Ánh mắt của Chiến Mặc Thần càng thêm sâu, quét nhìn cửa tiệm một lượt, khiến mấy người đang trộm nhìn run rẩy kinh sợ, lúc này mới bước ra khỏi tiệm thuốc, đuổi theo bước chân của Cổ Phi Yên.

Dưới bóng cây, Cổ Phi Yên yên lặng đợi Chiến Mặc Thần, trong lòng giấu tâm tình rối ren.

Đợi anh đến gần, cô thờ ơ hỏi, "Anh rề, là do hôm nay anh ra ngoài không mang nã hay là tôi ra ngoài không mang nã? Tôi sao lại cảm thấy, anh quân chuyện của tôi hơi nhiều nhỉ?"

Một tiếng anh rề kích thích thần kinh của Chiến Mặc Thần, "Cổ Phi Yên, nói năng cho tốt!"

"Tại sao không để tôi uống thuốc?"

"Uống vào không tốt cho cơ thể."

"Biết là uống thuốc không tốt cho sức khoẻ, vậy đêm chết tiết hôm qua sao anh không đeo bao a?! Không lẽ anh muốn tôi mang thai con của anh, để tôi bị thiên hạ cười nhạo phải không?" Cổ Phi Yên mặt tức đến đỏ bừng, cô hét vào mặt anh, "Hoặc là, anh không chỉ muốn xác thực tin đồn tôi câu dẫn anh, còn muốn tôi sinh con ra, bị người ta chỉ trích nặng nề đồ con hoang, vừa để trả thù cho Cổ đại tiểu thư thanh lệ xuất trần của anh?!"

Khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Chiến Mặc Thần lướt qua nét gương gạo, di chuyển ánh nhìn.

Đêm qua anh vốn không muốn như thế, chỉ là phần nợ tích góp trong một đêm bị cô gọi lên, anh cố gắng khắc chế nhiều lần, cuối cùng dưới cơn thịnh nộ mới nhịn không nổi làm thế với cô, anh đâu còn nhớ đến mấy thứ cần chuẩn bị trước?

Trong lòng có chút không vui.

Con của anh, sao có thể bị gọi là đồ con hoang?

Hỏi lâu, anh trầm trầm mở miệng, "Tôi sẽ không vì cô ấy mà trả thù em."

"Anh sẽ không? Đừng giỡn nữa, anh thiếu chút nữa đã cung phụng chị ta như tiên nữ rồi, không phải sao?"

"Chuyện đó... Em vô tội, tôi đã biết rồi."

"Chuyện gì?" Cổ Phi Yên hỏi xong liền phản ứng lại, mở tròn mắt không dám tin, không nói rõ được tư vị trong lòng, "Anh, anh đã biết?"

Cô không ngờ được, anh ta thế mà đi điều tra thật.

Cô đã một nghìn lần một vạn lần hi vọng anh ta có lương tâm mà phát hiện ra, rồi đi điều tra, nhưng đến khi anh ta nói anh ta đã đi tra rồi, cô vẫn còn cảm giác không chân thực.

Ngày trước, Cổ Minh Châu trong sáng trong tối ngáng chân cô rất nhiều lần, cô tất nhiên không có chuyện thiện lương đại độ cười cho qua, mà dùng hết khả năng đánh trả, muốn cho Cổ Minh Châu ném tư vị đau đớn.

Thế nhưng, bất luận Cổ Minh Châu hăm hại cô, hay cô chủ động ra tay với Cổ Minh Châu, người Chiến Mặc Thần tin tưởng từ đầu đến cuối luôn là Cổ Minh Châu, có anh ta mạnh mẽ can thiệp, đến cuối người phải chịu tổn thương nhiều nhất vẫn là cô.

Một lần này...

Thật sự đã phá vỡ đất trời...

"Đứng vậy." Đứng vững trước mặt Cổ Phi Yên, tựa như bị ma ám, Chiến Mặc Thần mở miệng, "Lần này... Em trước cứ uống thuốc. Về sau tôi nhất định sẽ sử dụng biện pháp phòng tránh, không để em hại thân thể."

Anh đã thỏa hiệp với khát vọng trong tim, cũng sẽ bảo hộ cô thật tốt.

Anh muốn ôm lấy cô, nhưng ở bên ngoài, giữa ban ngày ban mặt cùng với thân phận của cả hai, anh vẫn chưa thể làm bất cứ cái gì, nếu không thì sẽ chỉ tạo thêm tổn thương lớn hơn cho cô mà thôi.

Bàn tay thả không xiết chặt, bờ môi Chiến Mặc Thần trở thành một đường thẳng, ánh mắt âm u.

Cổ Phi Yên cúi đầu, vẫn còn chìm đắm trong kinh ngạc khi Chiến Mặc Thần "phản bội" Cổ Minh Châu, lời cuối cùng mà anh nói, một câu cũng không nghe, không khác gì gió thổi nhẹ qua tai.

Nếu như cô nghe thấy, cô nhất định sẽ nhảy cẫng lên.

Còn lần sau, mẹ nó mà lần sau!

Đội Cổ Phi Yên hỏi thần sau sự kinh ngạc, Chiến Mặc Thần đã đi rồi.

Cô lật mắt trắng, bỏ qua lời nói của Chiến Mặc Thần, tự mình đi tiệm thuốc khác mua thuốc tránh thai, tìm nhân viên nhờ rót nước hộ, rồi không do dự nuốt viên thuốc.

Viên thuốc trôi xuống yết hầu, mùi vị đắng chát làm cô bình tĩnh trở lại.

Cô biết bản thân mình cần gì.

Cô rất nhỏ bé, có lẽ dù không giỏi như người khác, không can thiệp được vào chuyện của người khác, nhưng chỉ ít cô cũng có thể tự quyết định cuộc đời mình, cô sẽ không như trước kia hồ đồ ngốc nghếch giao phó cả cuộc đời cho một người, cô phải tính toán vì chính mình.

...

Về đến xe, Chiến Mặc Thần khởi động định chuẩn bị lên đường, vô ý liếc một cái, lại phát hiện trên tay vịn của ghế ngồi có hiện rõ dấu vân tay, đôi lông mày kiếm nhíu lại.

Anh có tính khiết phích, xe có người chuyên môn lau dọn mỗi ngày, trong xe đến hạt bụi nhỏ còn không có, mà Cổ Minh Châu từ lúc lên xe vẫn luôn hôn mê, sẽ không thể nào chạm tới đây, theo lý thì vân tay không thể tồn tại.

Cổ Minh Châu đã xuống xe...

Theo dõi anh?

Anh xuất thân lính đặc chủng, một binh lính nòng cốt không phải là người có cuộc sống bình thường, có thể dựa vào những chi tiết vụn vặt suy đoán ra rất nhiều thứ. Hơn thế nữa hồ hắc của Cổ Minh Châu rất không đều, độ lên xuống lớn, thể hiện cô đang giả ngủ, kết luận hiện ngay trước mắt.

Ngày trước anh vẫn luôn xem nhẹ những tiểu tiết nhỏ bên người, hiện tại tỉnh táo hơn, vài Cổ Minh Châu cũng không phải đối thủ của anh.

Trong lòng Chiến Mặc Thần không rõ là cảm giác gì.

"Minh Châu." Anh tắt động cơ, thân thể tựa vào lưng ghế đằng sau, đốt một điếu thuốc, âm thanh lạnh lẽo đạm mạc nói, "Nếu em đã tỉnh lại, thì chúng ta trò chuyện một chút."

Cổ Minh Châu không động tĩnh, anh cũng không nói gì.

Sự im lặng gương gạo.

Rất rất lâu, Chiến Mặc Thần đều không lên tiếng, cũng không có ý định từ bỏ, điểm này, Cổ Minh Châu rất rõ ràng.

Tay Cổ Minh Châu đặt trên đầu gối lạnh lẽo nắm chặt, tim như bị thắt lại, trở nên mất bình tĩnh, càng đừng nói tới việc tiếp tục giả vờ hôn mê trước mặt anh.

"Ừm?" Kêu một tiếng, Cổ Minh Châu mở hai mắt, "Anh Mặc Thần, sao em lại ở đây?"

Không đợi Chiến Mặc Thần mở miệng, Cổ Minh Châu đã cong khoé môi, "Em nhớ ra rồi, em bị ngất ở phòng anh... Mặc Thần, anh có thể đưa em về thẳng nhà không? Em cảm thấy không thoải mái, không cần đưa đến bệnh viện, em chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

"Có thể." Chiến Mặc Thần đậm nhạt mở miệng.

Vừa định nói chuyện với Cố Minh Châu, quay đầu lại, đập vào mắt lại là bộ dạng yếu ớt đang nhìn ra ngoài cửa sổ của Cố Minh Châu, lần mi cô run run, né tránh không dám nhìn anh, dường như rất sợ khi anh nhắc đến điều gì đó thì sẽ không chịu nổi.

Anh nghĩ lại, có phải là mình đã quá gấp gáp hay không.

Tiếng nói chân thật trong lòng nhắc nhở anh không được xem nhẹ, nhưng Cố Minh Châu, cũng là cô gái anh yêu thương như em gái đã rất nhiều năm, cho dù là tình thân, hay thật sự có chút tình yêu, anh cắt đứt quan hệ như vậy, đối với cô ấy cũng rất tàn nhẫn.

Lòng rối như tơ vò.

Chiến Mặc Thần không nói gì nữa, nhưng lại khiến tâm tình Cố Minh Châu lại bất an.

Cô qua được lần này, liệu có thể qua được nhiều lần khác?

Đầu tim treo lơ lửng một con dao sắc bén không biết lúc nào sẽ rơi xuống, đây đúng là sự dằn vò thống khổ nhất.

...

Về đến Cố gia.

Lần đầu tiên, Cố Minh Châu không trò chuyện nín kéo Chiến Mặc Thần ở lại, không nhìn xung quanh mà vội vã về phòng, vô lực nằm xuống giường, tựa như bị người ta hút hết sức lực.

Cố Kiến Quốc ngược lại đến nói chuyện với Chiến Mặc Thần, nhưng Chiến Mặc Thần chỉ lạnh nhạt lễ phép từ chối, dứt khoát rời đi.

Thấy điều này, Chu Cẩm Tiên và Cố Kiến Quốc đều phát giác có gì đó không đúng.

Hai người lên tầng, đẩy cửa phòng Cố Minh Châu.

"Minh Châu, có phải con cãi nhau với Chiến Mặc Thần không?" Cố Kiến Quốc cau mày, bắt mắt lên tiếng. "Con ở cái nhà này, bố và mẹ con đều để mặc con làm điều mình thích, nhưng trước mặt Chiến Mặc Thần, con nhất định phải hạ hạ tốt hẳn ta, tuyệt đối không được thể hiện tính khí Cố đại tiểu thư trước mặt hẳn ta, có biết không?!"

"Minh Châu nhà chúng ta làm gì có tính cách của đại tiểu thư, nó đâu phải như Cố Phi Yên." Chu Cẩm Tiên nhìn ra sắc mặt xanh xao của Cố Minh Châu, kéo kéo ống tay áo của Cố Kiến Quốc quở trách rồi khuyên nhủ, "Đừng có sốt ruột như thế, Minh Châu đang khó chịu, ông không thấy sao?"

"Khó chịu, đó không phải là lý do để thất lễ với Chiến thiếu!" Cố Chiến Quốc quơ tay, từ giọng ôn tồn chuyển sang gằn rít, bên ngoài có biết bao nhiêu người muốn tìm con đường để kéo quan hệ với Chiến thiếu, chúng ta rõ ràng có điều kiện tốt như vậy lại không biết trân trọng, đúng là đồ ngu si!"

"Tính cách của Chiến thiếu vốn đã khó thân cận, ông đừng trách mải Minh Châu như thế."

"Tôi nói con bé, không phải là để tốt cho nó sao? Hơn nữa giờ nó chọc cho Chiến thiếu không vui, hạng mục bên thành Nam Cố gia ta không nắm được đến tay thì làm thế nào? Nhiều người muốn có được hạng mục đó như thế, cạnh tranh cực kỳ khốc liệt!"

"Bố mẹ, con đã biết rồi." Khuôn mặt mỹ miều của Cố Minh Châu nở nụ cười tươi.

Cô giận dữ trách, "Con với Mặc Thần đâu có cãi nhau, chỉ là hôm nay người con không khỏe rồi còn nhện để làm cơm cho anh ấy, bị anh ấy phát hiện, anh ấy mới giận con không biết tự chăm sóc bản thân. Anh ấy... còn bảo lần sau lại như vậy, anh ấy sẽ cưới con về nhà sớm, tránh cho con không nghe lời."

"Thật ư?" Cố Kiến Quốc vô cùng kinh hỷ, "Hẳn ta thật sự cầu hôn con rồi?"

"Cũng không phải là cầu hôn chính thức, chỉ là tùy tiện nói câu đùa giỡn thôi ạ." Cố Minh Châu cắn môi, rừ mắt, tỏ ra rất xấu hổ.

"Ha ha ha, đúng là con gái ngoan của ta, cũng thật biết cách buộc chặt trái tim của Chiến thiếu, biến hẳn từ Bách luyện cương hoá vì nhiều chi nhu!" *Cố Kiến Quốc rất chi hưng phấn, hận không thể lập tức khoe khoang.* (Câu thơ trong bài thơ "Trọng tằng Lư Thâm", nghĩa đen là kim loại cứng đến mấy qua trăm lần luyện hoá cũng sẽ thành vật dễ nện, ý chỉ việc trải qua thất bại rồi cũng sẽ trở nên dễ dàng)

"Tôi đã nói rồi mà, Minh Châu nhà chúng ta rất tài giỏi!" Chu Cẩm Tiên cũng có chút tự hào.

Lòng Cố Minh Châu chưa chút, khổ không thành lời.

Cố Kiến Quốc coi trọng lợi ích hơn tất cả, lời bịa đặt như thế còn duy trì được bao lâu?

Cô rút cuộc nhịn không nổi hỏi, "Con là con gái ngoan của bố mẹ, chỉ là nếu con với Chiến Mặc Thần chia tay, lẽ nào hai người sẽ không cần đưa con này nữa? Nếu thế con sẽ rất đau lòng đó!"

Chu Cẩm Tiên liền vội vàng an ủi, "Làm sao lại thế được, mẹ vẫn luôn thương con, sao có thể bỏ con được?"

Cố Minh Châu nhìn về phía Cố Kiến Quốc, phát hiện cái nháu mày khó thấy trên ấn đường của ông, tỏ rõ sự mất kiên nhẫn, ngay lập tức trái tim lạnh lẽo như rơi vào dòng nước mùa đông.

Cố gia là nơi thể hiện tiếng nói của Cố Kiến Quốc, Chu Cẩm Tiên trên cơ bản không có đất để xen lời, còn không bằng Cố Minh Châu có địa vị.

Cô ta đã hiểu, nếu cô ta không thể trở thành bà Cố của Chiến gia, cô ta sẽ không còn chỗ dung thân ở Cố gia.

Vậy nên, mọi thứ của cô ta bây giờ đều là bảo ứng ư!

...

Đêm khuya.

Cố Minh Châu trừng mắt nhìn trần nhà, không có chút buồn ngủ nào.

Cả căn phòng ngủ của cô đẹp đến tinh xảo, so với phòng của Cố Phi Yên lúc còn ở Cố gia tốt hơn nhiều lần, có phải vì thế mà Cố Phi Yên ghen hận cô, bắt buộc phải đoạt đi tất cả những gì cô đang sở hữu?

Trong ý nghĩ của cô ta quay cuồng hình ảnh Chiến Mặc Thần và Cố Phi Yên ở bên nhau, còn có ánh mắt khó xử nhưng kiên định của anh ấy... Trái tim cô như vương mắc vào tơ nhện, làm sao cũng không gỡ ra được.

Cố Phi Yên, đồ tiện nhân!

Cô ta khó khăn lắm mới được đứng bên cạnh Chiến Mặc Thần, hơn thế còn khiến anh ấy thừa nhận thân phận vị hôn thê của cô, nếu không có Cố Phi Yên, Chiến Mặc Thần sao có thể sinh ra ý nghĩ muốn chia tay?

Nhớ đến lời nói ngày hôm nay nghe trộm được, Cố Minh Châu tức đến mức toàn thân run rẩy, cô ta không thể ngờ Cố Phi Yên lại đi quyến rũ Chiến Mặc Thần, lại lần nữa đưa anh ấy lên giường... Cố Phi Yên sao có thể bỉ ổi như vậy?! Sao cô ta dám!

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, khuôn mặt Cố Minh Châu vận vẹo, trong con ngươi loé lên hận ý sâu sắc.

Suy sụp đến mức này, cô ta còn có cách nào khác?

Trong đầu Cố Minh Châu nổi lên một khuôn mặt nịnh nọt che giấu đầy ý xấu.

Người đó... có lẽ có thể...

Tìm đến danh bạ trong điện thoại, Cố Minh Châu suy tư rất lâu, mặt không cảm xúc gửi đi một tin nhắn, thấy biểu tượng tin đã gửi, trong mắt cô ta tràn đầy lãnh ý âm trầm.

...

Ba ngày tiếp theo, Cố Phi Yên không hề ra khỏi cửa.

Toàn bộ cơ thể của cô mất hết sức lực, nằm trên sofa như xác chết.

Cái thuốc tránh thai khẩn cấp quý quái kia, nếu có thể không uống thì tốt nhất đừng có uống...

Nếu sớm biết thì cô đã nghe theo Chiến Mặc Thần...

Nếu có ngờ nhờ mang thai thật, cô liền vu cáo anh ta, bức anh ta phải lấy cô, nói không chừng cô có thể được ăn sung mặc sướng, từ đó đứng trên đỉnh cao nhân sinh!

Uống thuốc vào, mụ đi ghê đến sớm trước 3 ngày chưa nói, còn trào ra như sóng xô, số đo lường thấp nhất là 100ml, so với băng vệ sinh hàng thật giá thật còn tốt hơn, một chữ thâm vẫn chưa đủ để khải quát hết cảnh ngộ của cô!

Thật thảm a!

Khi Cố Phi Yên đang phiền muộn muốn khóc thì chuông cửa vang lên.

Cô nhún nhún khó chịu bước đến cửa nhìn ra, nhất thời có cảm giác ngày đen như chó.

Ngoài cửa, thế mà lại là đôi vợ chồng Thẩm gia!

Quay người đi, Cố Phi Yên không có ý định mở cửa, nhưng tiếng đập cửa vẫn không ngừng lại.

"Cố Phi Yên, mày mở cửa cho tao, tao biết mày đang ở trong, đừng có mà giả chết!" Thẩm Cường đập cửa thành thình, bộ dạng buộc phải mở mới thôi, "Tao nói cho mày biết, bà mày nhập viện rồi, nếu mày còn muốn bà mày sống thì nhanh mở cửa cho tao!"

"Ông nói cái gì?" Cố Phi Yên phất chốc mở cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 41

Cửa đột nhiên mở ra.

Thẩm Cường đứng không vững suýt nữa ngã vào vũng bùn chó găm gần đó, cũng may có Vương Phuong đứng bên cạnh đỡ lấy ông.

Ông không cam tâm chịu thiệt thòi, con mắt ngang một đường hét lớn, "Tiểu tiện nhân, mày cố ý muốn làm ngã chết ông, mấy năm nay chưa chinh đồn mày, gan mày lớn rồi phải không?"

"Ngã chết ông còn đơn giản quá, loại người như ông cần bà không đáng sống trên đời!" Cố Phi Yên lớn giọng đáp lại, "bà lần này nhập viện, không phải là các người chọc tức bà sao?"

"Bà già chết tiết ấy mắc bệnh, liên quan gì đến bọn tao?" Thẩm Cường liếc mắt lườm, chỉ tay vào Cố Phi Yên, "mắc bệnh tim không thể không chết, đã nhập viện rồi, cần tiền làm phẫu thuật!Mày bây giờ đưa tiền cho tao, nếu không hãy đợi đi thu xác bà ta đi."

"Bà già chết tiết mà ông nói là mẹ đẻ của ông! Thẩm Cường, ông còn tỷ lương tâm không?"

"Lương tâm đáng giá bao nhiêu? Mày mau đưa tao tiền, tao còn về giả tiền viện phí cho bà già ấy!"

Nộp tiền viện phí?

Cố Phi Yên dám cá rằng, nếu như đưa ông ta cầm tiền, chỉ trong đêm nay ông sẽ tiêu bằng sạch, cứ coi như che đậy chút kê hờ, cũng chỉ có thể tiêu tốn lên người các em gái kinh doanh da thịt ở sâu trong ngõ tối.

".....Tôi không có tiền" Cố Phi Yên khuôn mặt lạnh băng.

Những năm ở nhà Thẩm gia, chỉ có bà Thẩm đối xử tốt với cô nhất, cũng chỉ có bà Thẩm sớm đã biết cô không cùng dòng máu với Thẩm gia, tiết kiệm đồ ăn nước uống cho cô, coi cô như đứa cháu đích tôn thương yêu.

Nhưng bây giờ, cô thực sự không có tiền...

Trước kia cô đồng ý cùng Kỳ Viễn Bạch đính hôn, chính là vì Cố Kiến Quốc nói nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, ông sẽ cho cô 50 vạn tệ, nhưng giờ hôn ước bị hủy, cô bị đuổi ra khỏi Cố gia, đồng tiền ấy muốn cầm cũng không được.

"Mày không có tiền? Sao lại có phòng tốt như vậy, mày lừa tao phải không?"

Đẩy mạnh Cố Phi Yên ra, Thẩm Cường cứ thế xông vào trong phòng.

Cố Phi Yên không thể ngăn cản ông ta, chỉ có thể giương mắt lên nhìn ông lật tung đồ đạc trong khu nhà trọ nhỏ bé, nhìn thấy đồ gì đáng giá ông liền bỏ ngay vào trong túi xách của mình.

Cô kêu lên, "Thẩm Cường, nếu ông không rút ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

Phòng nhanh chóng bị lật tung lên như đám lộn xộn, cô không thể tiếp tục nhìn được nữa, lấy điện thoại báo cảnh sát, thì bị Vương Phuong kéo tay cô lại.

Người đàn bà chưa đến 50 tuổi Vương Phuong nhìn như đã ngoài 60 tuổi, tóc bạc trắng, gương mặt khác khổ cầu xin Cố Phi Yên, "Tiểu Yên, con đừng kì kèo với ông ấy làm gì, ông tính cách nóng nảy, thực ra ông ta cũng không phải là người xấu..."

"Bà cầu xin tôi có ích gì, muốn cầu thì cầu ông chồng của bà đi! Hơn nữa, ông ta không phải ba tôi, tôi không có người ba còn không bằng loài cầm thú."

Cứ coi như là Cố Kiến Quốc, cũng so với người đàn ông này cận bã hơn gấp trăm lần

Nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, Cố Phi Yên hát tay Vương Phuong ra.

“Tiểu Yên, sao con lại nói ba con như vậy?” vừa hát tay bà ra, Vương Phuong lại quẩn lấy, vội vàng nắm chặt tay cô, “Mặc dù chúng ta đã làm sai, nhưng chúng ta cũng đã nuôi dưỡng con 15 năm nay, cũng coi như không có ơn sinh ra thì cũng có ơn dưỡng dục, phải không? Tiểu Yên, con không thể tuyệt tình như vậy, bố mẹ cũng hết cách rồi, con cho bố mẹ ít tiền sinh hoạt đi, nếu không chúng ta không thể tiếp tục sống được, bà nội con cũng sắp chết mất!”

“Đù rồi! Đừng nói nữa!”

Cố Phi Yên cơ thể không thoải mái, trong lòng ngọt ngạt đến khó chịu.

Cô vừa phiền vừa lạnh lùng, chỉ tay ra ngoài cửa, không thể kiềm chế nổi hét lên, “Đừng nói với tôi công ơn sinh thành dưỡng dục gì cả, hai người đều là ma quỷ, không xứng để nói với tôi những thứ đó, Các người cut cho tôi! Lập tức cut cho tôi!”

“Tiểu Yên, con đừng đuổi chúng ta, chúng ta thực sự không còn cách nào cả.”

Hành lang thật yên tĩnh, âm thanh bọn họ cãi nhau to như vậy, lại đúng lúc trời tối, rất nhiều người tan làm trở về nhà, vừa nghe thấy tiếng có người đã mở cửa xem nào nhiệt.

Có người nhìn, Vương Phuong thay đổi suy nghĩ, “ừm” một cái quỷ trước cửa, ôm lấy chân Cố Phi Yên khóc lóc van xin, “Tiểu Yên, ta là mẹ của con, con lại độc ác không quan tâm bố mẹ sao?”

Bà ta khóc với âm thanh rất to.

Nói như kiểu tự mình chịu nhiều vất vả để nuôi dưỡng Cố Phi Yên, hai người họ không dễ dàng gì, bà Thẩm nhập viện gặp nhiều nguy hiểm, còn cô thì cho dù ăn hương uống cay cũng không nguyện giúp đỡ bọn họ, không quản cái nhà này...

“Không ngờ rằng cô ta lại là người như vậy!”

“Nữ nhân xinh đẹp này, xem ra thân không có trách nhiệm gì! Lần trước tôi còn thấy cô ta lên chiếc xe xịn vậy mà không ngờ gia cảnh lại nghèo thế này, tôi thấy á, cô ta chắc được đại gia nào bao rồi!”

“Hon nữa, tôi còn thấy cô ta còn cùng nhiều người đàn ông không rõ ràng gì hôn nhau dưới lầu!”

Bởi sự cố gắng của Vương Phuong, dần dần, lời bàn tán ở hành lang càng lan đi nhiều hơn, càng đến chiều hướng càng cao, có người âm thầm lời điện thoại ra, quay lại tắt cả.

Giúp đỡ người gặp nạn trên thế giới này rất khó, nhưng vĩnh viễn không thiếu những kẻ giàu đồ bìm leo.

Từng câu nói xấu sau lưng có thể nghe thấy, vài câu bay đến tai Cố Phi Yên, càng làm cho sự nóng nổi trong lòng cô bình tĩnh trở lại.

Tức giận vì loại người này, hà cớ chi?

Cô lặng lẽ nhìn Vương Phuong đang quỷ xuống khóc lóc, cười nhếch môi.

Người đàn bà này chả khác trước là bao, vẫn nhu nhược đến cực điểm, nhưng khi Thẩm Cường gây ra chuyện không còn tính người, bà ta mãi mãi là đồng bọn trung thành nhất của ông ta, thậm chí còn tiếp tay cho ông...

Cố Phi Yên nhắm mắt,kiềm chế những ký ức u ám đó,lại mở mắt ra, đôi mắt trong suốt tựa mũi dao.

Làm bố mẹ tôi, các người không xứng!

Nhấc chân lên đá tay Vương Phuong ra, Cố Phi Yên tiếp tục báo cảnh sát.

Cô đoán rằng bà Thẩm sẽ không xảy ra chuyện gì, chính là đôi vợ chồng này biết chỗ ở của cô muốn đến làm phiền cô.

Báo cảnh sát xong, ánh mắt cô quét tất cả những người đang ồn ào ở hành lang một lượt, ánh mắt lạnh lùng giống như chiếc dao bị tù lạnh làm đông lại, chỉ nhìn thấy tất cả mọi người dần chuẩn bị rút cổ lại, cũng không dám xem kịch nữa.

Cả hành lang yên tĩnh, cảnh sát cũng thông dong đến muộn.

Tuy nhiên, Cố Phi Yên cũng không tính nhân nhượng cho Thẩm Cường hai người họ, trực tiếp đưa địa chỉ Thẩm gia cho cảnh sát.

“Cô xác định hai người họ vào nhà trộm đồ?” Cảnh sát nhũm mày nhìn Cố Phi Yên, khuyên bảo, “Vị đồng chí này, tôi nghe mấy người ở đây nói cô chỉ nhận hai người họ là bố mẹ của cô, nếu các người chỉ là bất hòa trong gia đình, tôi hy vọng cô giải quyết cẩn thận”

“Không có bất hòa gì cả! Tôi và bọn họ không có bất kì quan hệ gì! Đúng rồi, đôi vợ chồng này còn có hành vi ăn trộm đồ đặc người khác, nếu các vị bỏ chút sức lực đi điều tra, cho bọn họ vào nhà tù là tốt nhất.”

Cố Phi Yên không có kiên nhẫn nói thêm nữa, suy nghĩ một lúc, cảm điện thoại gọi cho Du Diễm Phong.

“Du Diễm Phong, tôi có chuyện muốn làm phiền anh một chút”

Cô biết Du Diễm Phong có quan hệ rộng, chỉ cần anh ta nói một câu, vợ chồng Thẩm Cường tuyệt đối ở lại sở cảnh sát nửa tháng, còn được quan tâm trọng điểm.

Vợ chồng Thẩm Cường ở đây được lợi thế, cô nhất định làm bọn họ nói hết ra, còn làm cho họ phải nhận cái giá không chịu đựng được, lần sau hai người sẽ không đến làm phiền cô nữa, nhất định sẽ phải cân nhắc trước không được gây thêm chuyện.

“Trả thù sao?” Du Diễm Phong hỏi gì không hỏi đi hỏi cái đấy

Khó có được cơ hội thêm dầu vào lửa, anh không dọa dẫm Cố Phi Yên mà cảm thấy có lỗi với cô, liền nói đùa, “Bảo bối à, tôi đây rất khó mời à, nếu sự trả thù của cô không làm tôi động lòng, thì tôi chả có tí tích cực nào đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Cố Phi Yên cảm thấy đau đầu.

Du Diễm Phong muốn cái gì có cái đó, hần đầu còn thiếu gì đâu?

Nếu nói hần thiếu gì đó, chỉ có thể là thiếu đạo đức.

Suy nghĩ một lúc, Cổ Phi Yên đành nói, “Cái đó... anh không phải thích đánh tay đôi sao? Cùng lắm tôi chơi với anh một đêm” Cô thật sự hạ vốn rồi, từ khi biết làm đẹp, cô mỗi ngày đều ngủ đúng giấc, không thức đêm nữa.

“Một đêm quá ít, ít nhất là năm đêm” Du Diễm Phong không hài lòng.

“Một đêm”

“Tôi tính để cho cô rồi, bốn đêm”

“Một đêm”

“Cổ Phi Yên, cô nghĩ rằng cô đi dạo ở chợ rau sao? Cứ coi cô là bà chủ gia đình, ông đây cũng không phải là bắp cải trong sạp của cô” Du Diễm Phong tức sôi máu, “Ông đây nói cho cô biết ít nhất hai ngày, bằng không miễn bàn”

“Tôi lên bà cả rồi, anh không biết xấu hổ còn dây vò tôi!” Cổ Phi Yên cạ lời.

Chỉ là chơi game, có đáng phải kì kèo, còn bị cô ngược đãi lại.

“Địch càng yếu, ta càng mạnh, không phải sao?”

“.....Được, đồng ý” Cổ Phi Yên mặt đến mức không muốn đối co với Du Diễm Phong chút nào nữa, trực tiếp đưa điện thoại cho cảnh sát, “Đầu dây bên kia là người có thể giúp đỡ tôi, anh cùng anh ta nói”

Đầu dây bên kia, Du Diễm Phong kêu lớn, “Đợi đã, tôi lập tức đến đón cô!”

Cảnh sát “.....”

Nghe điện thoại xong, nói ra nói vào, anh ta từ bắt đầu không hiểu chuyện gì bỗng trở nên kính cẩn đến kì lạ.

Đưa điện thoại cho Cổ Phi Yên, thái độ thay đổi không ít, rất cung kính. Tuy nhiên, nghĩ lại mấy câu Cổ Phi Yên nói trước đó, cậu cảnh sát nhỏ tuổi tò vè ấn tượng không tốt rồi.

Người ở đây thoải mái vậy sao?

Mặc dù nữ đồng chí kia có người chống lưng rất to, nhưng khi đứng trước mặt người ngoài nhắc đến cái gì “đánh tay đôi”, còn thảo giá mấy đêm, không phải có chút quả thoải mái rồi sao?

Tiền cảnh sát đi, đối diện với đồng bừa bọn trong phòng, Cổ Phi Yên mặt mũi day thái dương.

Cô cả người không thoải mái, cũng không muốn tự làm khó mình, dọn đồ trên ghế sofa xuống liền nằm lên, nếu không nghỉ một lát, cô cảm thấy thật sự mình sẽ bị treo lên mất.

Chưa đến 20phút, chuông cửa kêu lên.

Giống như thúc giục hồn vậy.

Du Diễm Phong ở bên ngoài hét to tràn đầy khí thế đập cửa, “Cổ Phi Yên, mau mở cửa cho ông!”

Cổ Phi Yên “.....”

Cô nghi ngờ, chiếc cửa kia vẫn có thể kiên trì đến khi cô đổi phòng không, ai đến tìm cô đều đối xử không thương tiếc với cánh cửa này.

“Ôi trời, cô sao lè mề như vậy, đồ con rua!” đợi khi Cổ Phi Yên vừa mở cửa, Du Diễm Phong liền cấp bách kéo tay cô đi ra ngoài, khuôn mặt đẹp trai tươi cười, “Đi đi đi, tối nay cùng ông chiến, ít nhất 300 trận!”

Cổ Phi Yên hất tay anh ta ra, “Hôm nay không thể để tôi nghỉ ngơi một lần sao? Bà tôi ơi, khó chịu chết đi được!”

“Không được! Chúng ta phải chiến đấu đẫm máu!”

“Tôi không đi!”

Du Diễm Phong không làm nữa, “Chết tiệt! Cô vừa để tôi giải quyết xong chuyện, giờ lại lật mặt không nhận người nữa? Cổ Phi Yên, cô thật biết tính toán!”

“.....” Cổ Phi Yên tròn con mắt, nói mấy sức, “Tôi ở đây, chạy cũng không chạy được, anh ba hôm sau đến đón tôi, tôi đảm bảo sẽ làm cho anh thật sáng khoái!”

“Không được, hôm nay có phải cùng tôi pằng pằng pằng, tôi cần mang cô đi, nếu không chà còn mặt mũi gì.”

Du Diễm Phong không muốn phí lời thêm với Cổ Phi Yên, xách eo cô vác lên vai, trực tiếp ra cửa xe.

Ngớ người ra, cứ nhắm vai Du Diễm Phong mà đánh, tức giận hét lên, “Anh thả tôi xuống, để tôi tự mình đi được không?”

“Du Diễm Phong, anh cứ như này không sợ máu của tôi chảy trên người anh sao?”

“Tôi... Du Diễm Phong, ông nội anh!”

Ầm thanh thảm thiết vẫn cứ theo thang máy xuống tầng mười mấy, Cổ Phi Yên đến tầng một khu nhà trọ mới yên tĩnh trở lại.

Có người mở cửa xem Cổ Phi Yên, kêu lên, “Trời đất ạ! Mấy người trẻ bây giờ không biết kiểm chế sao, đến tháng rồi vẫn miễn cưỡng, thật là đòi phong bại tục!”

Những lời đấy Cổ Phi Yên không nghe thấy, nếu không trong lòng đã thấy ầm ừ rồi.

Cô bị Du Diễm Phong vác lên vai, suýt nữa thì bị nôn ra, cuối cùng cô cũng tức giận, cắn vào tai Du Diễm Phong, đau không chịu được hấn đánh búng tha cho cô.

Dựa vào tường thở hổn hển, Cổ Phi Yên quay người khó chịu, đôi mắt nhìn chằm chằm Du Diễm Phong, giống như con mèo hoang không phục, ánh mắt sáng lên.

Du Diễm Phong xoa cái tai vừa bị cắn, lườm mặt, “Cô, cô tại sao cắn tôi?”

Nữ nhân này chắc chắn có bệnh rồi!

“Đương nhiên anh nợ tôi một lần cắn, nếu không lẽ nào là do bụng tôi đói sao?” Cổ Phi Yên cười như không, “Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn biến tôi thành bao tải, tôi sẽ cắn chết anh!”

“Có phải lần trước tôi cắn đau cô quá không?” Du Diễm Phong đột nhiên hiểu kỳ.

“Ha...ha...”

Cổ Phi Yên ánh mắt nhìn Du Diễm Phong một lượt, Du Diễm Phong giật mình, chỉ cảm thấy dừng quần gió thổi qua lạnh lạnh. Quá nhiên...chết tiệt, những nữ nhân trước đó anh gặp đều không như này, nếu không anh sớm không thành dân ông được.

“Được rồi, được rồi, tôi không gánh cô nữa, tôi ôm cô được không?” anh ta cười gượng niềm nở đáng恨, “Đã lâu rồi không có người chơi game cùng tôi, cô phải chơi cùng tôi đấy! Dù cô chỉ cần ngồi đó chơi là tốt rồi, cũng không cho cô động đây.”

“Hôm nay không đi không được sao?” Cổ Phi Yên vẫn không muốn đi.

“Đi thôi! Đã xuống lầu rồi, vẫn còn muốn quay lại được sao?” Du Diễm Phong đe dọa, “Tôi đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cho cô, lần sau cô có phiền phức gì tôi cũng không từ chối, thấy thế nào?”

“.....” Cổ Phi Yên không chịu được sức hấp dẫn này, “Được thôi!”

Với tính cách của vợ chồng Thẩm Cường, cứ coi như giữ được hai người họ nửa tháng, sau khi được thả, họ sẽ lại đến làm phiền cô. Nếu Du Diễm Phong đồng ý giúp đỡ, cô cũng bớt được nhiều chuyện, không phải đi nhờ anh ta.

Còn có....

“Du thiếu gia, anh có thể cho tôi mượn 50 vạn được không?” Cổ Phi Yên chớp chớp con mắt hỏi.

Du Diễm Phong “Ha Ha” một tiếng, “Có xem đầu tôi có ghi ba chữ ‘công tử bạc liêu’ không?”

“.....Không có.”

“Cô ngủ với tôi một đêm, tôi cho cô 100 vạn.”

“Ha Ha.....” Cổ Phi Yên cười gượng, “Anh xem đầu tôi có viết chữ ‘chuyên thu phế phẩm’ không?”

“Xi.....” Du Diễm Phong tức đến đau răng, “Cô có thể dùng độc miệng được không? Ông nội đây thân thể cường tráng, cơ quan đầy đủ, thời gian dài, tại sao lại thành phế phẩm được?”

“Anh đã có bao nhiêu cô, không biết qua mấy đời rồi, không là phế phẩm, lẽ nào lại tân trang mới lại rồi?”

Anh cảm thấy, nếu cùng nữ nhân này đấu khẩu, anh hôm nay đừng mong ngủ được cùng.

Từ lần trước, khả năng đấu khẩu của nữ nhân này có một không hai, anh lại gánh không nổi... xem ra, có lúc có thể mặt dày một chút!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Cổ Phi Yên thân hình nhỏ bé bị trói, Du Diễm Phong tức giận cắn răng nói” Cổ Phi Yên, bây giờ cô có thể đủ sức để hung hăng làm cản rồi! Đợi đến lúc tôi ra tay thì cũng không có ai cứu nổi cô đâu.”

Cổ Phi Yên đến cùng vẫn không vùng vẫy ngo ngầy, mà là nói lời lạnh nhạt” vậy anh hãy đợi đến lúc báo bối của anh trong phòng video bị đến ngày ra đầy máu, màu đỏ tươi, vui mừng không

“Hừmm” Du Diễm Phong suyt nửa thì hết lên. “cô có thể đặc biệt thận trọng không?

Người phụ nữ này đã dùng cái ngày bị kinh nguyệt để dọa anh ta?

Anh ta thật sự nghi ngờ rồi,người choáng váng đầy sự mê hoặc, mê hoặc là người phụ nữ nhỏ bé không thể thô bạo trước mặt anh. Nếu như là như vậy,anh thật sự muốn chất vấn sự thâm nĩ của đàn ông ở kinh thành này.

“Thực ra tôi rất thận trọng, tôi có một bí mật luôn không nói với anh.....” Cổ Phi Yên cũng rất nhẫn nại” anh có muốn biết không?”

“Cái gì?”

“Tôi có một cái tên khác.”

“Tên là gì?”

“Thiếu nữ nhà lãnh.”

“Hahaha.....” Du Diễm Phong cười suyt nửa thì để rơi Cổ Phi Yên ra ngoài. “Cô nói đùa tôi ư?cô muốn là thiếu nữ nhà lãnh, thì tôi nói tôi là người đàn ông ngày thơ! Không nói người khác, ngăn chặn người to béo cùng với tôi có quan hệ tốt thì cùng với cô ngủ qua, cô chấp nhận đi?”

“Thật không?” Tư tưởng lạnh nhạt của Cổ Phi Yên nói đùa,trong mắt nhuộm một màu lạnh, một mồi chán nản hỏi: “tuy rằng tôi không thể, anh kẻ sát bên cạnh tôi cái gì, cũng muốn ngủ cùng tôi?”

“Tôi không phải.....” Du Diễm Phong vừa mới nói ra đã hối hận liền, bây giờ nghe Cổ Phi Yên nói với giọng lạnh lùng, lạnh nhạt, tâm trạng càng có một vài thứ để bán thân anh tâm trạng không ổn định.

“Ồ, anh thật sự không muốn ngủ cùng với tôi ư?”giọng mỉa mai nhìn Du Diễm Phong, Cổ Phi Yên nói Có thể cho anh chết chìm

Du Diễm Phong “.....”

Không muốn?

Đương nhiên muốn!

Lần trước cô không may ngã lên người anh ta, còn không có làm sao ư? Anh ta thì cứng rắn, nói không muốn, anh lừa người khác chứ không lừa được bản thân mình.

Chỉ là, anh ta không phải bởi vì muốn ngủ với cô mà tiếp cận cô, hơn nữa anh biết bây giờ nói cái gì thì người phụ nữ nhỏ bé này sẽ tức giận, anh dứt khoát cái gì cũng đều không nói.

Các đại lão, phải làm sao với cô gái này đây, lại không thể chết được.

Đi đến bên cạnh chiếc xe, Du Diễm Phong để cho Cổ Phi Yên vào trong chiếc xe yêu quý của mình.

“Cô ngồi ngoan ngoan ở đây, không thì tôi trừng trị cô.”Không muốn Cổ Phi Yên rời đi, Du Diễm Phong cũng ngại không nói được những lời mềm mỏng, nói quanh co rồi thành ra lại nói uy hiếp đe dọa.

“Hừmm.....” Cổ Phi Yên thờ dài, mắt không thèm nhìn Du Diễm Phong.

Điều khiển lái xe vẫn rất là thoải mái, toàn thân cô đau ê ẩm, căn bản là không muốn cử động.

Du Diễm Phong lên xe, lúc đầu thì khoá cửa xe lại

Đáng tiếc là anh không kịp đến để nhấn nút lái. Chỉ nghe thấy tiếng’hừmm’ rất to. Vẫn chưa khởi động thân xe thì đã bị đập vỡ về phía trước, gần như đâm vào bồn hoa ở bên cạnh, đây là bị tông vào đuôi xe.

“Cháu trai nào dám đụng vào xe của ông đây, xem ông đây không giết chết người mới là lạ đó.”

Du Diễm Phong tức điên lên bước xuống xe đi tìm cái người đó tính sổ, Cổ Phi Yên liếc nhìn phía sau, trong một phút tinh thần bị hoảng sợ,gióng như một con mèo chỉ sợ hãi nó thường mở mắt to ra.

Đây,đây..... không phải là xe của Chiến Mặc Thần ư?

Trời ơi!

Vị thần đó tại sao lại ở đây vậy?

Mấp máy đôi môi, Cổ Phi Yên vừa giật mình vừa không hiểu nổi, nhìn cái sự khó chịu của kì kinh nguyệt bước xuống xe.

Cô sợ ngộ nhờ Chiến Mặc Thần muốn không mở lại mở xe vừa đụng phải lên, sẽ lỡ tay làm tổn thương cô.

“Chiến Mặc Thần, tại sao lại là anh chứ?” Người đàn ông nhìn lung với cái nhìn ám áp đang đi tới. Du Diễm Phong nhìn với ánh mắt khó chịu” với kĩ năng lái xe của cậu, là cậu cố ý đụng phải xe tôi?”

“Cậu cảm thấy sao?” lạnh nhạt lướt qua Nhìn Du Diễm Phong, Chiến Mặc Thần đi đến trước mặt Cổ Phi Yên, cầm lấy tay của cô, cứng rắn nói: “ đi về cùng với anh”

“ anh làm cái gì vậy? Buông tôi ra.” Cổ Phi Yên hất tay của anh ra.

Chiến Mặc Thần nhìn kim nén con tức, lại một lần nữa bắt lấy cô, dùng giọng nói nghiêm túc từng chữ từng câu đáp lại: “ đi về cùng với anh.”

Anh không thích người khác chống lại mệnh lệnh của anh, đã dùng cái sự nhẫn nại đạt cực điểm để đối đãi với cô.

“Đi về, về đâu?” Cổ Phi Yên cười lạnh lùng, một chút một chút gỡ tay của Chiến Mặc Thần ra. “ Nhà của tôi không hoan nghênh anh, mà Chiến Gia nhà anh lại càng không hoan nghênh tôi..... còn đi về, hai chữ này nói ra tôi thật sự muốn cười. “

Cô và anh, từ đầu đã không có liên quan gì đến nhau rồi.

Dù có phát sinh ra quan hệ thân mật, thì cũng chỉ là một đường phân cách sau hai giao điểm. Sự vướng mắc này rất rõ là vô nghĩa.

“Chiến Thiếu Gia, anh vẫn là người đàn ông tốt nhất,anh nói ư?” Du Diễm Phong đi đến, cầm lấy tay khác của Cổ Phi Yên,với nét mặt tuấn tú hoàn hảo tinh xảo đến quá mức với một nụ cười róc rách, khiêu khích nói “Tiểu Yên nói muốn cùng tôi đi, cậu chen ngang là có ý gì?”

“ Tôi có ý gì, cậu rất nhanh sẽ biết thôi, nếu như cậu còn tiếp tục ngăn tôi.”Đôi mắt của Chiến Mặc Thần cuộn cuộn màu đen sự tức giận, so với màu của đêm đen vẫn còn rất đậm, trong mắt nhìn hướng về Du Diễm Phong có một hàm ý cực khó hiểu.

Du Diễm Phong cũng không phải không gặp qua người có máu mặt, trong lòng sợ hãi, để lộ biểu cảm khó hiểu.

Chiến Mặc Thần! Đây là đối với anh là có ý muốn giết anh!

Không quan tâm đến thần sắc của Du Diễm Phong, Chiến Mặc Thần nhìn sang Cổ Phi Yên, lạnh đạm nói: “Phạm Quyên nhập viện rồi, em không muốn đi thăm cô ấy ư?” Anh ấy chắc chắn, Cổ Phi Yên không thể từ chối anh.

“Phạm Quyên?”Cổ Phi Yên một phút không phản ứng lại

“Phạm Quyên là mẹ của Thẩm Cường, đừng nói với tôi,em luôn muốn cứu người mà đến họ tên em đều không biết.”

“Tôi đương nhiên là biết, chỉ là trong một phút không phản ứng lại thôi.” Cổ Phi Yên xấu hổ biến thành tức giận, “ làm sao, bây giờ anh muốn dùng bà Thẩm để uy hiếp tôi?”

“Đừng.” Chiến Mặc Thần cứng rắn cương quyết nói. “ bà ấy bây giờ đang trong tay anh, nếu em muốn nhìn thấy bà ấy, thì hãy làm theo sự lựa chọn của em ”

Cổ Phi Yên”.....”

Cô biết, Chiến Mặc Thần tìm lạnh tay kiề quyết, nếu như cô muốn đối đầu với anh ta, thì gần như không có cơ hội chiến thắng.”

Cùng đi với anh ta, cô mới có thể nhìn thấy bà Thẩm.

Nếu như cô cùng Du Diễm Phong đi, anh ta khẳng định sẽ giữ bà Thẩm không để cho cô thăm bà í.

Trước kia cô cho rằng Bà Thẩm sẽ không có chuyện gì, là Thẩm Cường mới đang lừa cô,nhưng bây giờ cô rõ ràng biết Bà Thẩm đang bị bệnh ở bệnh viện, cô lại làm sao có thể yên tâm cùng Du Diễm Phong đi được, để bỏ rơi không chăm sóc bà Thẩm?

Chiến Mặc Thần, đây là bắt được sườn mềm của cô!

“Tôi đi cùng anh.” Hầu như không do dự, Cổ Phi Yên nhìn ánh mắt xin lỗi Du Diễm Phong, “ xin lỗi Du thiếu gia, hôm nay tôi không thể đi cùng anh được rồi..... nhưng tôi đồng ý chuyện của anh vẫn là giữ lời hứa, hai đêm, tuyệt đối là không thể ít.”

“Được.” Du Diễm Phong biết là không thể đưa được Cổ Phi Yên đi, cũng không miễn cưỡng, mà là quá gần với tai của cô ấy, âm áp lưu giữ lại ở câu nói “vậy tôi sẽ đợi cô, cô nhớ là phải nhớ đến tôi.”

Hai người động tác thân mật như vậy, Chiến Mặc Thần đứng bên cạnh tay nắm đầm, trong mắt cũng lạnh tanh

Như Du Diễm Phong như là cố ý làm vậy, còn cáo biệt với anh ấy:” anh rể, vậy tôi đi trước.”

Đây là nói với Cổ Phi Yên,lại để cho Chiến Mặc Thần thêm vài phút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Hai đêm?”Du Diễm Phong lái xe rời đi, Chiến Mặc Thần với tầm nhìn lạnh lùng nhìn trên người Cổ Phi Yên, dường như muốn nhìn xuyên thủng qua cô vậy

Ngực của anh ấy, tức giận dữ dội.

Khi đối diện với anh ấy, hai người ve vãn tán tỉnh nhau, đây là để cho anh ấy thành không khí hay là để để anh ấy làm người chết.

Anh ấy đã thoả hiệp với cô rồi, cô làm sao dám?

“Không vui rồi?” Cổ Phi Yên hỏi lại

Chiến Mặc Thần không vui là cô vui rồi. Nhìn anh ấy mặt im lặng như nước, cô cười rất thoải mái và vui vẻ: “ hôm nay,Du thiếu gia đã giúp tôi giải quyết một chuyện cho nên tôi mới cho anh ta hai đêm, như là trả công thù lao. Nói thẳng ra, Du Thiếu gia vẫn khoẻ hơn anh nhiều.”

“Anh ta khoẻ hơn tôi, mắt của em không bị mù chứ?” giọng nói của Chiến Mặc Thần mang vài phút không đáng. “Nói chuyện phiền phức gì,không phải chuyện ồn ào ở của nhà họ Thẩm, anh ta giải quyết công bằng cho em”

Thành tích trong quân đội, anh ấy nói bán thân thứ 2, không ai dám nói thứ 1.

Mặc dù Anh ấy và Du Diễm Phong là hai lực lượng đặc biệt của đoàn nether và thủ lĩnh máu sói, nhưng nether vẫn mạnh hơn thủ lĩnh máu sói, anh ta cũng là người có khả năng chiến đấu cá nhân mạnh nhất và không có một ai.Du Diễm Phong ở dưới tay anh ấy thậm chí đi không qua được 30 chiêu.

Về xây dựng phát triển thương mại, tập đoàn Đế Thần vĩ đại là do một tay anh gây dựng nên, trong đó nhiều ngành công nghiệp công nghiệp liên quan không thể vận hành được trên bề mặt sáng, nhưng quy mô rất là lớn, bí mật cung cấp tiện lợi, lớn cho quân đội, nó rất là quan trọng

Vài thứ này nhiều người không thể hiểu hết được,nhưng phải kính nể là không ít,ngược lại, bởi vì thần bí nên mới càng thêm đáng sợ.

Dù là trước mặt người phụ nữ nhỏ bé này, không lâu trước đây đối với anh vẫn là sự tôn sùng, kính nể như thần.....

Nhưng bây giờ cô đối với anh không đang để nhìn.

Tránh không nói, mà lại nói anh không bằng Du Diễm Phong, cái đó như tôm chán mềm.

Sự tự tin của Chiến Mặc Thần, Cổ Phi Yên rất rõ nhưng không tán thành, nhún vai một cái cố ý trừu tức anh ấy. “Anh ta đương nhiên khoẻ hơn anh, ít ra anh ta và tôi là giao dịch công bằng, mà anh.....lần trước anh ngủ với tôi, nhưng tôi lại chưa lấy được cái gì có lợi cả. Không chỉ không lấy được cái gì có lợi, trái lại còn bị ăn hiếp chỉ có thể đi vội vàng đi mua thuốc tránh thai, làm cho kì kinh nguyệt không đều, đau như chết đi sống lại.”

Nói xong, Cổ Phi Yên cảm thấy khó chịu, bụng đau dữ dội, dường như có cái máy trộn bên trong đảo lộn tất cả,đau đến mức sắc mặt cô trắng bệch.

Thật sự là tức giận!

“Lên xe rồi nói”. Cổ Phi Yên chịu đựng, đang chuẩn bị lên xe ngồi thì bị Chiến Mặc Thần nắm vào bả vai.

Sức lực của anh ta rất lớn,sự tức giận rất rõ ràng Cổ Phi Yên vừa quay mắt lại liền chạm ngay vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Sau đó, cô nghe thấy được giọng nói lạnh lùng của anh vang lên.

“Đội giá trao đổi, nói như vậy mà em cũng có thể nói ra được? Dùng cơ thể của mình đổi lấy lợi ích, em rất là tự nhiên?”

“Cần anh quản tôi?” Cổ Phi Yên nhún mày “tôi nhớ tôi với anh không phải rất thân, nên anh không có tư cách gì để quản tôi.”

Là cơ thể hay là thời gian, cô mới lười giải thích.

Trái lại anh ấy hiểu lầm cũng vượt quá ngoài việc này, cô sớm đã quen rồi.

“Tôi không quản em, vậy ai quản em? Cổ Phi Yên, em còn có chút sự nhục nhã không?khi đối diện với tôi và khi hẹn hò với người đàn ông khác, em biến anh thành cái gì vậy? Nếu như nói lúc đầu chỉ là sự tức giận thì bây giờ Chiến Mặc Thần tức giận bốc hỏa ngút trời.

Cổ Phi Yên bị ép sát vào cửa xe, Thân hình cao to và khoẻ của anh ép cô vào, bàn tay không nặng không nhẹ nắm chặt lấy cổ sau eo hết sức mỏng của cô, đôi mắt đen nhìn cô, hơi thở gấp gáp nặng nề, mơ hồ mất kiểm soát.

Anh giống như là một kẻ điên loạn sự đã thú đến đỉnh điểm, chớp mắt có thể bắt được thú săn cầm cái cổ nhỏ bé của nó.

Nhưng Cổ Phi Yên không sợ

“Anh muốn bóp chết tôi sao?” Cô cau mày lại không thể nhẫn nhịn được hỏi:”nếu như không phải thì mau mở xe đi thôi, tôi muốn nhanh chóng đến bệnh viện.”

“Em không sợ tôi sẽ bóp chết em sao?”Chiến Mặc Thần ánh mắt sắc lạnh

“Dù anh có giết người không cần chịu trách nhiệm, tôi có sợ, thì anh không thể động tay với tôi không? Chiến Mặc Thần, người anh đau lòng yêu thương từ đầu đã không phải là tôi, mà tôi thì cũng không thể lại như trước nằm mơ giữa ban ngày được, ngu ngốc mong đợi những thứ không thuộc về mình.”

Chiến Mặc Thần ngo ngác

“ muốn đi thì đi, ở đây sẽ để lỡ thời gian!” Đẩy anh ấy ra, Cổ Phi Yên kéo thẳng chỗ ngồi cửa xe của lái xe lên trên.

Chiến Mặc Thần thu lại thần sắc ở trong mắt, buông tay xuống ở bên cạnh người.

Ngón tay, dường như vẫn còn ấm ở trên da cô.

Lên xe, anh quay mắt sang nhìn Cổ Phi Yên, nhưng phát hiện ra cô đang nhắm mắt, với dáng vẻ như không muốn nói nhiều với anh.

Nghĩ đến bán thân không thể kiểm chế được suy nghĩ đó, nghĩ đến Cổ Minh Châu

Và anh phải bắt đầu đi nói chuyện chống cự,nghĩ đến tương lai phải đối diện với rất nhiều khó khăn.....Chiến Mặc Thần phát điên trong lòng với nỗi buồn ưu tư, chán nản ga, chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

.....

Trên đường.

Cổ Phi Yên làm sao lại không muốn phản ứng với Chiến Mặc Thần, cũng không có cách nào cả.

Sự việc xảy ra đột ngột, cô bị Du Diễm Phong bắt lỗi xuống dưới tầng, căn bản là không đem theo băng vệ sinh trên người, nhưng cô..... đến kì kinh nguyệt như vậy để phóng khoáng không bị gò bó yêu tự do, cô có thể làm như thế nào chứ? Cô cũng rất tuyệt vọng à!”

Lại không xử lí, cô sợ cô có thể trực tiếp đến rữa máu ở chiếc xe maybach này.

“Cái đó..... anh có thể thả tôi ở bên đường, tôi muốn đi cửa hàng tiện lợi mua đồ.” Cổ Phi Yên nói, có chút quanh co, nhưng cố gắng hết sức bình tĩnh.

Thật không ngờ, bộ dạng cô như vậy ở cạnh Chiến Mặc Thần xem ra thật là chột dạ.

“Mua cái gì?”

“À..... thì là mua một chút đồ.”

“Mua cái gì?”

Trước mặt Chiến Mặc Thần mà nói mua băng vệ sinh, vẫn là có một chút ngại.Cổ Phi Yên chớp chớp mắt:”anh cũng không phải bố của tôi, quan hơi nhiều rồi đó, anh thật là có ý quá ha.”

Vừa hay nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi,Chiến Mặc Thần dừng xe lại, đôi mắt đen lay lăm chú nhìn cô:”nói đi, có đồ gì em muốn mua, tôi đích thân đi mua cho em”

Anh cảm thấy, Cổ Phi Yên cũng hối hận khi đi cùng anh, mượn cớ để chạy trốn.

Nhưng, anh không thể cho cô cơ hội được.

“Không được, tôi sẽ tự mình đi mua.” Cô vẫn muốn tiện thể thay băng vệ sinh luôn

Cổ Phi Yên tay vừa mới chạm vào cửa, Chiến Mặc Thần đã nhanh chóng khoá cửa lại, không dễ để thoát ra vì anh đã giữ tay của cô. Lén tiếng lạnh lùng: “đừng có chơi trốn tìm trước mặt anh, nếu như không phải anh thả em, em cảm thấy có thể chơi được anh không.”

Cổ Phi Yên”.....”

Kính nguyệt lần lượt trào ra, cô thật sự là.....

“Chiến Mặc Thần, anh là đồ khốn, anh không buông tôi ra, tôi..... thì tôi sẽ.....”

“Thì cái gì?” Chiến Mặc thần ung dung, thong thả.

“Kính nguyệt của tôi không chịu được nữa rồi,anh muốn máu của tôi làm dây ra xe của anh không, nhanh mở cửa cho tôi, nhanh lên!”

Cửa xe có tiếng đập bịch bịch vang lên, thật sự cấp bách lắm rồi, Cổ Phi Yên giống như một con mèo bị lộ chân ra, hận không được Chiến Mặc Thần vẫn giữ khuôn mặt bình thản đó, cô thật sự rất chán nản.

Chiến Mặc Thần”.....”

Anh không có cách nào tưởng tượng là vì chuyện đó được.

Tai của anh đỏ dần lên, Chiến Mặc Thần cứng đờ mở khoá cửa xe, không dám mở lời.

Cuối cùng cũng có thể đi được rồi, Cổ Minh Châu vừa bước xuống xe, đi được hai bước thì cơ thể cứng đờ,..... mẹ kiếp vừa ở trên xe làm lỡ thời gian, kính nguyệt của cô đã bị dây ra rồi!

Cô quay đầu nhìn chỗ ghế xe, vậy thật sự trên ghế có thể nhìn thấy một vết đậm máu ư

Cổ Minh Châu cảm thấy toàn bộ con người đều không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Đặc biệt là, khi nhìn thấy Chiến Mặc Thần hai mắt sâu thẳm nhìn qua đây, Cổ Phi Yên có cảm giác chột dạ làm sai.

"Nhìn... Nhìn cái gì mà nhìn?" Có cô ý hung hăng. "Nếu không phải anh bắt tôi lên rồi cật ngang với Du Diễm Phong, chỗ tôi làm bán sẽ là xe của anh ta, đây... Xe anh bị bán rồi, đâu có liên hệ với tôi, tôi rất vô tội!"

Chiến Mặc Thần, "... "

Anh còn chưa giáo huấn, cô đã cào ngược lại rồi.

Người bé mà mồm miệng cũng thật lợi hại.

Liếc về Cổ Phi Yên, anh mở cửa xuống xe, rảo bước qua đầu xe đến cạnh cô.

Cổ Phi Yên đứng bám vào cửa xe, cảm thấy căng thẳng.

Người đàn ông này, anh ta sẽ không định đánh cô chứ?

Mỗi nam nhân đều rất coi trọng chiếc xe yêu quý của mình, nghe nói đàn bà và xe là hai thứ không thể cho mượn, mà hiện giờ cô làm bán xe của anh ta...

Cổ Phi Yên thấp thòm nhìn anh, chợt nhận ra Chiến Mặc Thần đang xắn tay áo sơ mi, chạm rãi ung dung tháo cúc áo, động tác của anh mang sự cuốn hút không thể cưỡng, nhưng cô thì bị dọa đến trợn mắt.

"Alo, tôi chỉ là làm bán xe của anh thôi, anh cần gì phải đánh tôi? Đàn ông đường đường tại sao cứ gây khó dễ cho con gái thế, cùng... cùng lắm tôi dọn dẹp sạch sẽ cho anh là được chứ gì!"

"Em cũng biết sợ cơ à, hử?"

Chiến Mặc Thần cười khúc khích, cời chiếc áo sơ mi đen đang mặc trên người, cầm chiếc áo chất lượng cao khoác lên vai cô, lạnh giọng với cô, "Không phải đi mua đồ sao? Tôi đi với em."

"Nhưng cái áo..."

"Tôi đâu có cho em cái áo, chẳng lẽ em muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy vết bẩn trên quần mình à?"

Cổ Phi Yên, "... "

Như thế này là, anh ta có ý tốt?

Người đàn ông này, từ khi nào đã có tâm tư tình tế, còn nghĩ cho cô?

Hơn nữa...

Cô liếc nhìn từng tác ở nửa thân trên của Chiến Mặc Thần, thân hình đó còn đẹp hơn so với người mẫu nam, khiến Cổ Phi Yên cảm thấy mọi ánh mắt xung quanh đều tập trung ngó sang bên này.

Nghe nói, dáng người của Chiến Mặc Thần rất không tồi.

Người cao chân dài, vai rộng eo gọn, cơ bắp màu lúa mạch dưới ánh đèn hoàng hôn ven đường lộ ra nét dã tính làm anh ta càng thêm thần bí, tám múi cơ rõ ràng ở phần bụng nhìn đau mù mắt, nếu như nhìn đến nhân ngư tuyến nữa thì...

Không phải là lần đầu tiên thấy được, nhưng Cổ Phi Yên vẫn nhịn không được chăm chăm vào đó.

Ngay ban đầu cô mê luyến Chiến Mặc Thần như thế, không phải chỉ do anh đã cứu cô, mà còn vì giá trị nhan sắc của anh cao đến mức cô phải tan chảy không phải sao? Cô thừa nhận, mình cũng là một con cầu nham.

"Đi thôi!"

"... Ồ, ừ."

Chiến Mặc Thần bước nhanh phía trước, Cổ Phi Yên vội vàng đuổi theo.

Tiến vào cửa hàng tiện lợi, Cổ Phi Yên vội vàng chọn một hộp tampon, hỏi mượn chủ cửa hàng phòng vệ sinh, thay xong thì bắt đầu ưu sầu.

Cô không thể cứ khoác mãi áo của Chiến Mặc Thần, chưa nói đến việc hiện rõ sự mờ ám, nếu nói Chiến Mặc Thần để trần thân trên đưa cô đi bệnh viện thì càng tiện hơn rồi. Có bất gặp người quen thì không biết sẽ lan truyền mấy lời gì đây.

Cổ Phi Yên ở trong phòng vệ sinh do dự một lúc.

Cô... có nên báo Chiến Mặc Thần đi mua một cái quần cho cô không?

Đang khó xử, cửa phòng vệ sinh bị gõ một cái, dọa cô giật mình, "Ai đó?"

"Là tôi." Ngoài cửa, giọng nói trầm thấp êm tai của Chiến Mặc Thần vang lên, "Mở cửa, tôi có đồ cho em."

"Là cái gì?" Cổ Phi Yên vẫn rất phòng bị.

"Váy, và còn..." Ngập ngừng, Chiến Mặc Thần mở miệng, "Quần trong."

Cổ Phi Yên, "... "

Mặt đỏ mớ ra một kẻ hồ rất nhỏ, cô lấy cái túi Chiến Mặc Thần chuyển cho, phát hiện bên trong đúng là một chân váy còn chưa xé mác, vừa nhìn là biết mua vội từ cửa hàng thời trang phụ cận, ngoài ra, trong túi còn có một chiếc quần lót nữ trong cái bọc chưa xé.

Cầm lấy quần lót, Cổ Phi Yên hít thở khó khăn, quá xấu hổ!

Suy cho cùng, đây là một thứ dán rất chặt vào nơi tư mật, cô không ngờ có một ngày Chiến Mặc Thần sẽ mua cho cô thứ này, chỉ có điều hiểu rất chính xác hoàn cảnh của cô lúc này.

"Cảm ơn." Cô nói, giọng nhỏ như muỗi kêu.

"Ừm."

Âm thanh trầm thấp của người đàn ông một lần nữa truyền tới, Cổ Phi Yên cũng thở phào một hơi, không còn vẻ dối đầu như trước.

Cô ở bên trong thay quần áo, anh ở bên ngoài trông giữ cho cô.

Cô ngẩng đầu, liền có thể thấy thân ảnh cao to đang đứng bên ngoài, không muốn thừa nhận cảm giác an toàn trong tim.

Đổi sang chiếc váy sạch sẽ, Cổ Phi Yên nhận ra độ dài rộng rất vừa vặn, nghĩ đến Chiến Mặc Thần đứng ngoài cửa, không nhịn được mở lời hỏi, "Có phải anh biết số đo của tôi không? Chiếc váy này rất đúng cỡ của tôi!"

Hỏi là hỏi như vậy, Cổ Phi Yên chỉ cảm thấy đa phần do anh may mắn mua được.

Anh ta là người đàn ông thô lỗ, cả hai lại không quá quen biết, anh ta còn lâu mới chú ý cô nhiều như thế a.

"Ừm..." Chiến Mặc Thần trái lại trả lời, có chút ngại ngùng, đồng thời còn có vài phần kiêu ngạo, "Đôi mắt của tôi rất chuẩn, tay sờ càng chuẩn."

Cũng thật trùng hợp, lời vừa hết, Cổ Phi Yên liền kéo cửa đi ra.

Cổ Phi Yên, "... "

Chiến Mặc Thần, "... "

Có những lời, cách một cánh cửa nói ra không sao, nhưng khi bốn con người đối diện, nhất thời tình ý ngập tràn, ánh mắt hai người trốn tránh nhau, cùng nhìn xuống đất.

Đầu óc Cổ Phi Yên một mảng trắng xoá, không thể hiểu được mình đang nghĩ gì, còn Chiến Mặc Thần...

Điều anh nghĩ lại là đêm nhiệt tình như lửa kia.

Khi anh bám lấy vòng eo mảnh khảnh mềm dẻo như cây liễu, từng cái từng cái vùi sâu vào trong nơi ấm nóng của cô tùy ý rong ruổi, cảm giác đó khiến linh hồn cực độ run rẩy sung sướng, anh không nhịn được lần nữa lưu luyến dư vị ấy, làm sao không nhớ được eo của cô cỡ nào nhỏ bé?

"Cho anh, nhanh mặc vào đi." Bỏ áo sơ mi đưa cho Chiến Mặc Thần, Cổ Phi Yên nhỏ tiếng lầm bầm, "Có việc hay không có việc đều show thân thể, tương mình là người mẫu chắc..."

"Tôi không phải là người mẫu, không phải em đã ngấm chán chê rồi sao?"

"Ài, ai ngấm chán chê?" Khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, Cổ Phi Yên trừng mắt nhìn anh, đẩy người anh ra, phi như bay ra khỏi cửa hàng tiện lợi, ngay cả việc mình phải trả tiền cũng quên luôn.

Chiến Mặc Thần hơi hơi cau mày, đi đến quầy thu ngân trả tiền.

Em gái thu ngân cực kỳ ngưỡng mộ nói, "Tiên sinh, ngài đối xử với bạn gái mình thật tốt, tình cảm của hai người nhất định rất sâu đậm nhỉ?"

"..." Môi Chiến Mặc Thần run run, ý cười càng thêm sâu, "Ừm."

...

Người già không chịu được mệt mỏi, Cổ Phi Yên tưởng rằng bà Thẩm đã ngủ rồi, mở cửa ra nhìn, bất ngờ thấy tivi trong phòng bệnh còn đang phát ra tiếng hát vui tươi náo nhiệt, mắt bà Thẩm chăm chú nhìn màn đêm qua cửa sổ, vẻ mặt ngơ ngác.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà Thẩm quay đầu nhìn, trên mặt nở nụ cười hiện từ, "Tiểu Yên, con đã đến thật rồi?"

Ánh mắt chuyển sang sau lưng Cổ Phi Yên, ngạc nhiên, "Vị này là?"

"Đây là bạn của con, họ Chiến, bà không cần quan tâm anh ấy đâu ạ." Cổ Phi Yên đặt giỏ hoa quả trên bàn trà, lo lắng nói, "Bà, sức khỏe của bà thế nào rồi ạ, có phải họ lại làm bà tức giận không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46

Bà Thắm bị bệnh tim bẩm sinh, thường ngày không được cầu gần không được quá vui quá buồn, lần này, Cố Phi Yên đoán rằng hơn nửa là do chịu kích thích quá lớn nên bà mới phải nhập viện.

"Đừng vậy nhì? Ai... Già rồi già rồi, bà không thể quản nổi chúng nó nữa, cũng không còn cách nào khác cả." Nói hai câu, mắt bà Thắm lại hướng về phía Chiến Mặc Thần, "Tiểu Yên con à, bạn con con không giới thiệu cho bà, liền cứ thế gạt người ta ra, người ta tin tưởng con được nữa sao?"

"Chào bà, cháu họ Chiến, Chiến Mặc Thần, là bạn thân của Tiểu Yên." Chiến Mặc Thần tiến tới trước một bước, hỏi thăm bà Thắm, "Bà ở đây yên tâm nghỉ ngơi, trong bệnh viện cháu đã sắp xếp hết rồi, bà cần gì thì cứ việc nói ra."

Khuôn mặt anh nghiêm nghị, thân hình thẳng tắp, nhìn liền biết con trai nhà gia giáo chất lượng tốt, trên người còn có khí chất kiêu ngạo cao quý của người nắm quyền.

"Đây là... " Trong mắt bà Thắm loé qua một tia do dự, "Cậu là bạn trai của Tiểu Yên nhà tôi?"

"Không phải không phải." Cố Phi Yên vội vàng cắt ngang, nũng nịu kéo kéo bà Thắm oán trách, lay chuyển lực chú ý của bà, "Bà ơi, bà đừng quan tâm anh ta nha, bà đã rất lâu rồi không nhìn thấy con, liền không nhớ con nữa sao?"

Cô nhất định phải "quét bỏ" cho thật sạch sẽ.

Chiến Mặc Thần là người đàn ông của Cố Minh Châu, cô cực kỳ không muốn gây ra rối loạn.

"Nhớ, bà sao mà không nhớ?" Bà Thắm từ ái vỗ vỗ lưng Cố Phi Yên, "Bà già như bà tính cũng chỉ còn chút sức lực, còn làm mấy đứa thêm vướng bận, vứt bỏ đâu có được a."

...

Cố Chiến Mặc Thần ở đây, các bác sĩ vẫn luôn túc trực chờ đợi.

Từ phòng bệnh đi ra, Cố Phi Yên việc đầu tiên là đi tìm bác sĩ phụ trách của bà Thắm, hỏi về tình hình của bà, "Bác sĩ Đặng, thân thể của bà tôi có sao không? Nếu như bây giờ làm phẫu thuật, bà ấy có thể chịu được không?"

"Có chút nguy hiểm." Bác sĩ Đặng đẩy đẩy kính trên sống mũi, "Tổ chất thân thể của bệnh nhân không tốt, rất yếu kém, khả năng là vì thời gian dài khuyết thiếu dinh dưỡng, Cộng thêm tuổi tác đã cao, nếu như ngay lập tức phẫu thuật, việc hồi phục hậu phẫu sẽ bị ảnh hưởng khá lớn."

"Vậy thì phải làm thế nào?" Cố Phi Yên rất lo lắng.

"Trước mắt chỉ có thể nằm viện để quan sát, điều dưỡng thân thể cho tốt, sau đó lập kế hoạch phẫu thuật, chỉ là..." Bác sĩ Đặng nhíu mày, "Sắp xếp như này, phí dụng trị liệu sẽ cao hơn rất nhiều so với trực tiếp mổ, Cô tiểu thư có phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

"Vâng, tôi đã biết rồi."

"Về việc cụ thể, đợi cô nghĩ kỹ, lần sau chúng tôi sẽ nói tỉ mỉ hơn."

"Vậy được, cảm ơn bác sĩ đã vất vả." Cố Phi Yên gật đầu

Bác sĩ Đặng lịch sự tạm biệt Chiến Mặc Thần, "Chiến thiếu, tôi đi trước."

"Ừm." Chiến Mặc Thần đáp lại.

Ông ta đi rồi, Cố Phi Yên chống tay lên tường, vô lực ngồi xuống ghế.

Tiền, lại là tiền!

Tim của bà Thắm không tốt, từng bước phải mổ để đặt máy tạo nhịp tim, bà đã cao tuổi, không chịu nổi cuộc phẫu thuật lần thứ hai, cho nên chỉ có thể từng bước đợi đến thời điểm tốt nhất, dùng máy tạo nhịp tim loại tốt nhất.

Hơn nữa, ai bảo dám được rằng sẽ không có chuyện ngoài ý muốn đây?

Phí phẫu thuật khổng lồ, cô đi đâu tìm cho ra?

Sau khi thuê nhà, cô đến tiền ăn cơm cũng không thừa lại là bao, công việc còn chưa sắp xếp được chứ chưa nói đến chi phí phẫu thuật, thậm chí cuộc sống của cô cô còn chưa biết duy trì nò như thế nào.

Trong phút chốc, tim Cố Phi Yên trở nên mệt mỏi, cũng rất hoang mang.

Cô thậm chí nảy ra tâm tư chưa bao giờ nghĩ tới... Nếu Du Diễm Phong thật sự có hứng thú với cô, thật sự nguyện ý cho cô tiền, cô nên hay không, đáp ứng yêu cầu của anh ta?

"Em sao vậy, không thoải mái sao?"

Bỗng nhiên, một giọng nam trầm thấp rõ ràng, cắt ngang suy nghĩ quẩn quanh của Cố Phi Yên.

Cô giật mình nâng mắt, đối diện với hai mắt sâu thẳm của Chiến Mặc Thần.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô thể mà nhìn thấy trong đôi mắt anh chứa đựng sự lo lắng cho cô, mà không phải là sự châm chọc khiêu khích.

"Tôi không sao." Cố Phi Yên cắn cắn môi, "Cảm ơn anh hôm nay đã đưa tôi đến đây, nếu không còn việc gì thì anh về trước đi, giờ cũng đã muộn rồi."

Cô biết, Cố Minh Châu mỗi tối đều sẽ kiểm tra địa vị của mình.

Thế nhưng, Chiến Mặc Thần còn chưa mở miệng, bụng Cố Phi Yên đã réo lên tiếng "ông ọc".

Cố Phi Yên, "... "

Che bụng lại, Cố Phi Yên mặt đầy xấu hổ.

Bởi vì mụ đi ghê dầy vô cô lúc sống lúc chết, trong thời gian này cô cũng không thích ăn đồ ăn nhanh nhiều dầu mỡ, thế cho nên đến tối vẫn chưa có gì vào bụng... chống chịu đến hiện tại, cái dạ dày khó tránh mà kháng nghị.

Đôi mắt phượng của Chiến Mặc Thần nhiễm ý cười, "Đi thôi, mang em đi ăn chút gì đó."

"Cần bệnh viện làm gì có đồ ăn ngon." Cố Phi Yên bắt bẻ nhưng vẫn đứng dậy, "Còn chưa biết bà đã ăn cơm chưa, chúng ta xuống dưới mua mấy món để tiêu hoá cho bà ăn."

"Được." Ánh mắt Chiến Mặc Thần càng thêm ôn nhu.

...

Chiến Mặc Thần từ bé đã kỹ tính, vốn định để Ngự Thiện Phương mang com hộp đến đây, nhưng vừa nhớ đến Cố Phi Yên đang đói đến cồn cào, anh nghĩ ra một chủ ý.

Ra ngoài bệnh viện, anh để Cố Phi Yên tự chọn.

Cố Phi Yên rất quen thuộc địa hình nơi này, dẫn Chiến Mặc Thần đi bảy tám ngõ ngách rồi tiến vào một con hẻm, tìm trong hẻm một quán Malatang (nguồn gốc của lẩu cay Tứ Xuyên), đứng ở ngoài bắt đầu chảy nước dãi.

"Em xác định muốn ăn ở đây?" Chiến Mặc Thần này kiểm cau chặt, "Một bữa này tôi mời, em không cần phải tiết kiệm như vậy."

"Tôi biết anh có tiền, nhưng tôi không dám nhận một bữa ăn của anh, ai mà biết được anh đang giấu ý nghĩ gì? Bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, ngộ nhờ anh dùng điều này để lợi dụng thì làm thế nào?" Cố Phi Yên không cho anh sắc mặt tốt.

Trước đó bức ép cô lên xe anh ta, lấy bà Thẩm để uy hiếp mối thù của cô, cô sẽ không bao giờ quên được.

Lại nói, chính là cô cố ý chọn quán này.

Dựa vào cái tính khiết phích và cầu kỳ của Chiến Mặc Thần, chắc chắn sẽ không chịu được mà đứng ngoài đợi, nếu thật như thế, cô sẽ có thể bắt nạt anh ta được một chút, cũng có thể ăn ăn đồ ăn ngon rồi.

Một mũi tên trúng hai con nhạn!

"Ông chủ, tôi gọi món rồi, ông nhớ nhanh chút, tôi đói chết mất."

"Được đây." Ông chủ cười ha ha, "Thêm vùng, thêm ớt chứ?"

"Không cần, tý ớt là được."

Cố Phi Yên như xe chạy đường quen gọi xong món, giao cho ông chủ, sau đó vui sướng tự đắc ngồi xuống băng ghế dài.

Thấy Chiến Mặc Thần đang đứng ngoài cửa, ngay lập tức nhướn nhướn mày, đắc ý nở nụ cười tươi rồi rồi huyết sáo, Chiến Mặc Thần nhìn cô kiểu ngạo như bà cô già.

Chiến Mặc Thần, "... "

Nữ nhân này, khắp người chỉ đầy vẻ châm biếm

Không vào được quán?

Ngày trước khi anh ra ngoài làm nhiệm vụ, gió tuyết mưa bão đều là chuyện thường, thậm chí do phải ẩn nấp còn không mang nước lọc theo, cứ vậy vài ngày, chỉ là bữa ăn trong quán hẻm mà thôi, đây tính là gì?

Chiến Mặc Thần đen mặt, bước vào trong, trầm giọng nói với ông chủ, "Một phần y hết, động tác nhanh chút."

"Anh điên à, không phải anh không ăn được cay sao?" Cố Phi Yên trừng mắt với Chiến Mặc Thần, xoay đầu liền gào với ông chủ, "Ông chủ, đừng nghe anh ta! Cho anh ta một phần nước luộc thịt, vị thanh đậm hết mức có thể, cho anh ta nhiều thịt chút, đừng để anh ta tiết kiệm tiền."

"Được đây." Ông chủ trong phòng bếp đáp ứng một tiếng, thanh âm vang rõ.

Chiến Mặc Thần không nói rõ trong lòng là tư vị gì.

Quán ăn nho nhỏ, kỳ thật cũng khá chật chội.

Sau khi lau chùi sạch sẽ tấm khăn thủy tinh, trong nhà bếp vọt lên ngọn lửa, máy hút dầu hoạt động công suất lớn không ngừng nghỉ, sau đó mùi hương bay lan toả ra ngoài, nồng đậm mùi của thức ăn vừa chín tới.

Không tính xáo bằng Ngự Thiện Phướng, nhưng lại có cảm giác chân thực yên bình mộc mạc.

Chiến Mặc Thần chú ý vào bên má thanh tú trắng sáng của Cố Phi Yên, trái tim cứng rắn từ trước đến nay chưa bao giờ lưu giữ một ai giống như bị gỡ bỏ tạo vết nứt... Trong lòng lưu chuyển dòng chảy đầy âm áp, khiến anh cảm thấy lạ lẫm, lại rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47

Ăn cơm xong, bầu không khí hai người dường như đã dịu lại một chút.

Đi về hướng bệnh viện, cảnh vật chung quanh con ngõ nhỏ rất yên bình.

Con gió nóng đêm hè huu huu thổi lên người, có chút ọi bức.

"Thời tiết quý quái gì mà nóng thế?" Tóc của Cố Phi Yên rất dài, tung bay trong làn gió, cô vén tóc lên, không để ý có một vài sợi tóc quấn vào tay Chiến Mặc Thần, làm cho anh mở miệng cười.

"Em vừa ăn cay, tự nhiên thấy nóng là đúng rồi." Chiến Mặc Thần quan tâm, "Có muốn uống chút nước mát không?"

Cố Phi Yên lưỡng lự.

Anh không biết những thứ con gái đến kỳ kinh nguyệt phải kiêng kỵ, cô còn biết.

Nhưng biết thì biết thôi, biết kiêng chế thì phải xem cá nhân có tự chủ được hay không?

Đối với một người thích ăn như cô, tự chủ là cái gì? Có ăn được không? Cứ nghĩ đến niềm vui sướng được ăn đã bảo cùng với vị mềm ngọt của kem, Cố Phi Yên không thể kháng cự được, ranh giới duy nhất của cô đó là....

"Anh đi mua há?"

"Uhm...." Chiến Mặc Thần gật đầu.

"Đi thôi!" Cố Phi Yên cười cong cả mắt.

Hai người bước vào cửa hàng bán đồ uống lạnh.

Cố Phi Yên múc một thìa lớn kem bỏ vào miệng, mắt ti hí thường thức, giống như con mèo nhỏ đang ăn cá vậy, "Vị trà xanh không tồi, có chất một chút, nhưng vẫn tuyệt vời, không thể làm người ta không thích được."

"Thật không?" Chiến Mặc Thần dường như có chút hiếu kỳ.

"Vâng." Hôm nay đều là Chiến Mặc Thần mua cho, Cố Phi Yên có chủ ý mượn anh tiền, giờ cũng không muốn cãi nhau với anh, múc một thìa kem đưa trước mặt anh, ân cần hỏi, "Anh có muốn thử không?"

“Em ăn trước đi!”

“Oh...”

Chiến Mặc Thần không ăn, Cổ Phi Yên cũng không thể mời thêm nữa.

Đàn ông nhiều tuổi không thích ăn ngọt, anh cũng dự tính cái đức hạnh này, cô còn không nỡ phản chia.

Lại móc thêm một thìa lớn vào cho vào miệng. Cô còn chưa kịp cảm nhận được vị mềm ấy, người đàn ông ngồi bên cạnh đột nhiên giữ lấy gáy cô, nghiêng người, cúi đầu tặng lên nụ hôn.

Đôi môi khẽ sát lại, Cổ Phi Yên tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Khí tức độc nhất tựa như đời non lập biển của người đàn ông đó cuốn lại, cô bị bao vây trong không gian chật hẹp, đầu lưỡi ấm nóng ngang ngược của anh đưa vào trong miệng cô, vị chan chất của kem trà xanh hòa tan vào miệng hai người, kết hợp với vị sữa chua ngọt ngào.

Kem trong miệng Cổ Phi Yên giống như gió cuốn mây tan, bị quét sạch sẽ, Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng dời làn môi của cô, vẫn còn muốn tiếp tục, “Đúng vậy, vị không tồi.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô có nên cho anh ta một cái bạt tai trên mặt?

Hay vẫn như trước, khiêu khích anh ta một trận?

Hay hoặc là, cô xông ra khỏi cửa tiệm, mắt không thấy gì hết?

Nhưng cuối cùng, có lẽ là mọi thông tin trong đầu cô đang rất hỗn tạp, Cổ Phi Yên ngược lại giống như bị chết máy, cái gì cũng không làm, cứ ngẩn người ngồi đấy, môi hờ nhệ nhìn Chiến Mặc Thần.

Cô ngây ngô tay cầm chiếc thìa, con tim đập loạn nhịp, như vừa chạy một vòng maratong.

Ngay lúc này, cô lại rất kì lạ nghĩ lại một chuyện vô vị, cô nhớ hồi trước có xem qua bảng tin, nói có nghiên cứu số liệu nam nữ hôn nhau làm tình có lợi ích giảm béo, trước thì cô không tin, giờ thì cảm thấy ... hình như đã có chút đạo lí khoa học.

Tim đập thành kiểu quý gì thế này, sư trao đổi chất càng nhanh hơn!

“Còn muốn đút cho tôi ăn, câu dẫn tôi, hử?” Tầm mắt Chiến Mặc Thần hướng xuống đôi môi của Cổ Phi Yên đã bị cô mót cho ửng đỏ, ánh mắt sâu lắng.

Cổ Phi Yên, “.....”

Lập tức cúi đầu xuống, đầu óc hỗn loạn.

Cô nghĩ trước nghĩ sau, anh ta để cô ăn trước, là sớm có dự tính cô ăn xong kem, anh ăn cô, đúng không?

Cũng may, Chiến Mặc Thần cũng không làm gì cả.

....

Quay về bệnh viện, Cổ Phi Yên xách theo túi cháo và sủi cào cho bà Thắm, nhưng phát hiện bà nội đã ngủ ngon rồi.

Đứng trước giường bệnh bà Thắm, Cổ Phi Yên nhìn người bà già yếu hèn đi, trong lòng rất khó chịu.

Đột nhiên, cô lại muốn khóc.

Bà Thắm đã già rồi.

Đối với cô mà nói, bà Thắm là một người phụ nữ không bị số phận mê muội.

Thời trẻ không gặp được người đàn ông tốt, hút thuốc, uống rượu cờ bạc cái gì cũng có hết, với bà không đánh thì chửi. Đến trung niên, chồng chết, bà một mình nuôi đứa con trưởng thành, rất khó khăn lấy vợ sinh con cho con, nhưng cậu con trai duy nhất cũng không hiếu thuận với bà, chỉ vui sướng chăm sóc mình, căn bản không quan tâm bà sống hay chết.

Bà còn chưa đến 70 tuổi, nhìn vào như người già trên 80 tuổi, dung nhan già cỗi, chứa đầy phong sương năm tháng, sầu khổ mà đáng thương.

Nhưng, bà chính là người phụ nữ tam tòng tứ đức, nhẫn nhục chịu đựng, nhưng bà lấy sức lực nhỏ bé của mình giữ gìn được bà thời niên thiếu, để bà tránh chịu đựng những con ác mộng khủng khiếp.

“Anh đi đi, tôi ở bệnh viện chăm sóc bà.” Cổ Phi Yên không quay đầu lại, biết Chiến Mặc Thần vẫn đứng sau lưng, “Tôi muốn yên tĩnh một chút.”

“Tiễn tôi ra thang máy.”

“...”Cổ Phi Yên gạt đầu, “Được thôi.”

Bà Thắm đang ngủ ngon, cô cũng không thiếu thời gian, bất luận nói như nào, bà Thắm nhập viện bình an, đều nhờ Chiến Mặc Thần ra tay giúp sức, cô nên cảm kích anh.

Đi đến cửa thang máy, Chiến Mặc Thần cũng ấn nút đi lên.

“Anh không về sao?” Cổ Phi Yên ngạc nhiên.

“Uhm...” Chiến Mặc Thần nắm chặt tay cô, “Lên đi dạo chút.”

Cổ Phi Yên, “...”

Lên trên đỉnh lầu của bệnh viện, gió ở đây se se lạnh.

Hai người cùng ngồi xuống chiếc ghế dài trên đỉnh lầu, rất nhanh có người mang một thùng bia lạnh lên, nhìn cũng không dám nhìn hai người họ một lượt, lập tức chạy như bay.

Chiến Mặc Thần đưa cho cô một lon bia, “Uống đi.”

Đây là tiết tấu muốn tâm sự?

Cô quay đầu nhìn Chiến Mặc Thần, bốn con mắt đối diện, con người đen sâu thẳm bình tĩnh của anh, giống như biển lớn bao lấy màn đêm lắng sâu, trong lòng cô không kim được trào dâng tăng tăng lớp sóng, nghĩ một lúc, đón lấy.

“Anh có biết tại sao tôi lại hận Thẩm Cường và Vương Phương, nhưng lại quan tâm bà Thắm không?” uống một ngụm bia đắng, Cổ Phi Yên trong lòng được giải tỏa một chút.

“Tại sao?” Chiến Mặc Thần hỏi.

“Bởi vì Thẩm Cường và Vương Phương là nguồn gốc mọi đau khổ của tôi, họ đem tôi và Minh Châu hoán đổi, để Minh Châu chiếm tất cả của tôi, cũng không đổi với tôi một chút yêu thương gì, trái tim của bọn họ đều đen tối, còn đen hơn cả than!”

“Cô hận Minh Châu?”

“Tôi nói không hận, anh tin không? Lúc tôi sống ở Thẩm gia, không được ăn một bữa cơm no, không ngày nào không bị đánh đập, thời gian đó, tôi sợ nhất là phải về nhà, bởi vì một khi về nhà, tôi phải cẩn cẩn thận thận chút, từng chút một, một lần không chú ý vạn kiếp không trở lại được! còn Cố Minh Châu, cô ta được Cố gia nuông chiều, được anh yêu thương, được vô số các vệ tinh quay xung quanh, cô ta yên tâm thoải mái!”

Chiến Mặc Thần đôi mắt lắng xuống.

“Không nỡ có ta sao?” Cố Phi Yên cười nhẹ nhàng, khuôn mặt trắng trẻo đầy sự mỉa mai, “Anh có phải cảm thấy, tôi bị vợ chồng Thẩm Cường đánh thì cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, cũng chưa đến trình độ vạn kiếp không trở lại được, tôi nói vậy có khoa trương không? Nếu anh nghĩ như vậy, là anh không biết tôi đã trải qua những gì...tôi...”

“Ahhhh...” Vừa nói, Cố Phi Yên vừa ôm bụng khóc ra tiếng.

Lông mày cô cau lại, khuôn mặt nhợt nhạt, cảm giác bụng cô như bị xáo tung lên dữ dội dường như muốn lấy đi nửa mạng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Có chuyện gì vậy? Cố Phi Yên, em hãy bình tĩnh nói, đừng dọa tôi như vậy!” Chiến Mặc Thần đồng tử co lại, nhìn Cố Phi Yên như vậy còn đau khổ hơn, căng thẳng vô cùng.

Hai tay của anh, dơ lên bên eo Cố Phi Yên, muốn ôm cô, nhưng lại vội vã nắm tay lại, sợ mình làm cô càng khó chịu.

Anh đường đường là thủ lĩnh của Âm Phủ, cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt, sắc mặt con người đó vẫn không đổi, từ lúc nào lại cảm thấy hoảng loạn, lộn xộn có chừng mực, không biết sắp xếp như nào?

“Tôi già vờ?” Cố Phi Yên tức chết đi được, chịu không nổi hết lời, “Tôi già vờ ông nội anh ý mà già vờ! Nếu, nếu không phải anh cái đồ chết tiệt, anh nghĩ rằng tôi sẽ như này sao?”

Hại cô uống thuốc tránh thai, đến kỳ kinh nguyệt cũng loạn cả lên, đau không muốn sống, còn cho cô ăn Malatang (mì tê cay) và đồ ăn lạnh, còn để cô uống bia lạnh!

Đây có phải anh ta trả thù cô không?

Chả có ý tốt gì cả!

“Tôi làm sao cơ?” Chiến Mặc Thần không hiểu.

“Cứ coi như đều tại...tại anh!”

“...” Chiến Mặc Thần hít sâu một hơi, trực tiếp ôm Cố Phi Yên vào lòng.

Dưới chân là thùng bia vừa mở vẫn còn tỏa ra hơi lạnh, bế Cố Phi Yên rồi đi, đưa đến phòng điều trị gấp.

“Anh đừng đưa đi điều trị gấp, tôi...” Đoán trước dự tính của Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên giữ cổ áo anh lại, vội vàng nói, “Đưa tôi đi phụ khoa, tôi không không bị không thoải mái chỗ nào, chỉ bị đau bụng kinh thôi.”

“Đau bụng kinh?”

“Vâng...” nói những chuyện đó ra có chút ngại ngùng, nhưng Cố Phi Yên cũng không để ý.

Coi như máu có dây ra xe Maybach chuyển xấu hổ đó cô cũng làm qua rồi, ngược lại làm cái gì?

Bế Cố Phi Yên đến phòng phụ khoa, Chiến Mặc Thần giành lấy một bác sĩ khám cho cô, “Ông lập tức xem bệnh cho cô ấy, nhanh lên!”

Buổi tối không có bệnh nhân nào, bác sĩ cũng nghỉ ngơi hết rồi, Chiến Mặc Thần cũng may, vợ được một bác sĩ vừa từ phòng phẫu thuật ra. Không có người xếp hàng chờ, cũng không có người tức giận.

Sau khi khám hỏi xong, bác sĩ phát hiện Cố Phi Yên chỉ là đau bụng kinh, rất nhanh chuẩn bị mũi tiêm, nhìn Chiến Mặc Thần sắc mặt tựa như kẻ địch đến thăm vậy, chỉ cảm giác có chút cạn lời.

Cố Phi Yên sau khi được tiêm xong, bác sĩ hỏi tình hình rõ ràng, lại dặn dò một lượt.

Cái gì mà ít uống thuốc tránh thai, cái gì mà đến tháng không được ăn đồ ăn cay, cái gì mà đến tháng cần phải chú ý giữ ấm cơ thể, không được uống đồ lạnh...Bác sỹ nói một đường, sắc mặt Chiến Mặc Thần khó coi thêm một phần

Đội đến khi bác sĩ dời đi, đôi mắt của anh sâu thẳm mà sắc tựa như dao hướng về Cố Phi Yên, làm cho cô chột dạ.

“Anh...làm gì mà nhìn tôi chằm chằm vậy, muốn đo mắt ai to hơn hả?”

“Rõ ràng biết là không ăn được Malatang, không được uống đồ lạnh, em vừa nãy không phải muốn đi tìm cái chết sao?!” Chiến Mặc Thần hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mặt mình được, “Em lúc nào mới hiểu chuyện được, đứng suốt ngày làm người khác lo lắng?”

“Ai lo lắng cho tôi, là anh sao? Đừng gây cười chứ! Anh mà lo lắng cho tôi tại sao còn cưỡng ép tôi, làm cho tôi phải uống thuốc tránh thai quý quái?” Cố Phi Yên trợn mắt, tuyệt đối không chịu thua, “Tôi nói cho anh biết, tôi trước giờ không bị đau bụng kinh, chính là bởi vì uống thuốc tránh thai, bị anh hãm mới biến thành như này!”

“Tôi nói rồi, không cho phép em uống thuốc tránh thai!”

“Thật không? Tôi sao vẫn nhớ, lần trước anh nói với tôi để tôi uống?”

“...” Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm xuống, “Lần trước, tôi không biết đối với em có ảnh hưởng lớn như vậy, cho rằng,”

Cố Phi Yên cắt đứt câu nói của anh, “Tôi không uống thuốc tránh thai, nợ đâu tôi có thai, lẽ nào anh đưa tôi đi phá thai? Cái đó đối với con gái thật sự không tốt!”

“Em không thể tiếp tục sinh sao?”

Nghe đến hai chữ phá thai, lại nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Cố Phi Yên, sự phẫn nộ trong lòng Chiến Mặc Thần trào dâng.

Cô tại sao không muốn sinh con cho anh?

Trước kia, ai đã từng muốn theo đuổi anh, chả ngại ngần nói yêu anh, vì anh mà đồng ý làm bất cứ chuyện gì.

Sinh con sao?

“.....” Cổ Phi Yên cười gằn cợt, đôi mắt đáng yêu pha chút hài hước, “Tôi tại sao phải sinh con cho người đàn ông của Cổ Minh Châu? Anh rề ả, nếu anh không nhớ rõ thân phận của chúng ta, tôi sẽ đem những lời anh vừa nói ghi âm lại đây! Cổ Minh Châu nghe xong không biết sẽ có phản ứng gì đây, trái lại tôi rất mong đợi cô ta điên cuồng thế nào, cũng không biết anh có nỡ hay không.”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Nhìn chăm chăm Cổ Phi Yên vài giây, giận dữ bỏ đi, mặt lạnh như băng.

Cổ Phi Yên sao cũng được.

Sau khi tiêm xong, cô không thấy đau trái lại thấy thoải mái hơn.

Tuy nhiên, trước khi đi ngủ, Cổ Phi Yên lại nghĩ ra một chuyện, chỉ cảm thấy tiếng sét đánh kinh thiên trong đầu, làm cho cô bỗng nhiên không còn hưng hăng như vừa nãy nữa, phiền muộn ập đến.

Cô không có tiền, tại sao lại có thể quên chuyện quan trọng này được chứ?!

Lập tức gọi một cú điện thoại, đến khi nghe được âm thanh trầm ấm của Chiến Mặc Thần vang bên tai, cô lập tức nịnh hót, “Anh rề thân yêu, anh trả tiền giúp em chưa?”

“Không có!”

“Cái đó....”

“Tu...tu...tu.”

Vừa nói được một từ, đầu dây bên kia đã tắt, Cổ Phi Yên ngẩn người ra.

Túi nước đã truyền hết, y tá đến đổi cho cô túi khác, cô nhớ lại chuyện, buồn bã hỏi, “Chỉ y tá à, tiền thuốc giường bệnh của em đã nộp chưa?”

“Nộp rồi!” chị y tá dịu dàng, có chút ngưỡng mộ, “Bạn trai của em một lần đưa cho chị 1 vạn! Mọi người đều bảo không cần đưa nhiều vậy, em chỉ là bệnh lật vật đau bụng kinh thôi, nhiều nhất cũng chỉ mất mấy trăm tệ, nhưng anh ta không đồng ý, nói nếu vậy chuyện cho cô sang phòng VIP, để em ngủ thoải mái, cho em dùng cái gì cũng phải tốt nhất.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Cũng đúng, giờ bệnh viện nào cũng như vậy, không nộp tiền viện phí, ai khám bệnh cho? Cô lo lắng quá rồi!

“Tiểu thư, chị vừa tiêm cho em xong rồi, giờ sẽ đổi phòng cho em.”

“Không cần nữa đâu.” Cổ Phi Yên đổi mặt lập lánh, “Chỉ à...hạ...hạ..., bạn trai em không hiểu mấy bệnh lật vật của con gái nên mới ngạc nhiên như vậy, nhưng em tự mình hiểu rõ. Em bây giờ đi thanh toán, không cần làm thủ tục nhập viện đâu ạ.”

Lúc đầu là muốn ở bên bà Thẩm, nhưng giờ lo lắng Chiến Mặc Thần tìm cô gây phiền phức, chạy là thượng sách vẫn tốt hơn.

Ra khỏi viện, Cổ Phi Yên mở cò trong bụng, tự thấy đau bụng kinh của mình lần này có giá quá!

Một vạn tệ đấy!

Cô mới tốt nghiệp, không có công việc, đi đâu mới kiếm được một vạn tệ chứ?.

Đồng tiền này, coi như Chiến Mặc Thần bồi thường cho cô, cô hẳn cảm thấy yên tâm thoải mái.

Phí nhập viện của bà Thẩm rất cao, mỗi ngày cũng mất gần nghìn tệ, sau khi có được 1 vạn tệ này, lập tức cho vào thẻ trị bệnh của bà Thẩm, trong lòng nhẹ đi rất nhiều.

Một vạn tệ có thể chống đỡ được nửa tháng, trong vòng nửa tháng cô nhất định phải tìm được công việc, nếu không sẽ không đủ chi phí nộp tiền viện phí cho bà.

Cô rời đi không lâu, Chiến Mặc Thần vội vã đến.

Nhìn vào chiếc giường trống Cổ Phi Yên đã nằm trước đó, không thấy người đâu, muốn gọi điện cho Cổ Phi Yên, trong lòng có chút bức tức.

Cô ta thật sự nghĩ mình không đưa tiền viện phí, bèn lén lút trốn đi rồi không?

Đúng lúc có y tá bước vào, anh kéo tay giữ lại hỏi lạnh nhạt, “Bệnh nhân vừa nãy được truyền nước trên giường bệnh này, cô ấy người đâu rồi?”

“Cô ấy vừa xuất viện rồi, không có nói cho anh biết sao?” chị y tá này chính là người vừa nói chuyện với Cổ Phi Yên, ngạc nhiên hỏi.

“Xuất viện rồi?” Chiến Mặc Thần bỗng nhớ ra mẩu chốt quan trọng, “Tôi đã nộp tiền viện phí cho cô ta rồi sao?”

“Đều thanh toán cho cô ấy rồi!” chị y tá nói tiếp, “Vị tiểu thư ấy chi nộp tiền phí truyền dịch, bác sĩ đã gĩa lại cô ấy 1 vạn tệ!”

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Chiến Mặc Thần trở nên khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Trong tay cầm túi sưởi ấm kính nguyệt đi ra ngoài cửa hàng.

Lúc này, Chiến Mặc Thần giống như là một kẻ ngốc.

Cổ Phi Yên, thật là giỏi giang.

Anh lo lắng cô khó chịu, một lòng chỉ muốn giúp cô xoa dịu cơn đau, để cô thoải mái một chút,nhân viên cửa hàng với ánh mắt rất tò mò, chọn lấy đồ này mang về..... nhưng cô ấy thì sao? Cô chỉ muốn rời xa anh ấy, vẫn là một phiếu chạy trốn, tính chất tôi tệ xấu xa.

Sắc mặt lạnh đáng sợ, băng vệ sinh ở trước mặt Chiến Mặc Thần dọa cho mồm môi của anh run cầm cập

“Anh đi đi.”

Cuối cùng phát hiện ra băng vệ sinh Không thích hợp, Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng mở lời, anh thả lỏng tay, Thấy băng vệ sinh Giống như là gặp ma rồi bỏ chạy.

Ở trên xe ngồi im lặng một lúc, trong lòng Chiến Mặc Thần có chút buồn nhưng vẫn không có ý rời đi.

Quý thử thân, anh mở xe chạy đến Văn Thiên Uyển.

Chỉ là đến cổng của khu nhỏ,anh tắt lửa dừng hai phút,cuối cùng vẫn là quay đầu rời đi.

.....

Cố Phi Yên trong lòng rất vui.

Về đến nhà, việc đầu tiên là cô sẽ đi tắm nước nóng để xoa dịu cơn đau, thay bộ quần áo thật thoải mái.

Chiến Mặc Thần mua cho cô chiếc váy. Vốn cô muốn nhận rồi vứt đi, nhưng khi cô chuẩn bị định vứt vào thùng rác, nghĩ lại cô quay người cầm chiếc váy bỏ vào tủ quần áo.

Không cô có cách gì cả, thực tại là chiếc váy đó cũng là tiền mua cả, cô không thể phá sản được?

Cho dù bản thân cô không muốn, còn cô đi quyền góp được.

Ngắm một bình nước táo đỏ, Cố Phi Yên nằm thoải mái ở trên giường.

Có một chút mệt, nhưng cô không có ý đi ngủ.

Ngủ đến sự việc hôm nay, cô cảm thấy bản thân mình có chút mơ hồ.

Một người Lạnh lùng có Chấp như Chiến Mặc Thần, có thể là đối tượng để cô tâm sự không? Hôm nay cô suy tư chút nữa thì nói ra cái bí mật mà cô cất giấu bao nhiêu năm nay, đúng là thật hại não!

Nếu như bị người khác biết, thì danh tiếng của cô có thể sẽ còn thậm tệ xấu xa hơn rất nhiều.

Thẩm Cường và Vương Anh là một cặp vợ chồng khiến người ta ghét bỏ. Quá là ác mộng của cô lúc còn nhỏ.

Bắt đầu nhất là, bọn họ còn ăn bột com rau của cô, để cô làm việc nhà không ngày không đêm, sau này động một tí là đánh chửi cô, mùa đông không quan tâm cô có mặc quần áo đủ ấm không, để chân tay cô nứt nẻ.

Nói là đi học, nếu như không phải có chín năm nghĩa vụ quy định giáo dục, nói không chừng đến cả học cô cũng không thể lên lớp được, bây giờ thì là cái mù chữ.

Nếu như không chỉ có như vậy, cô cũng không đến mức hận họ đến mức như vậy.

Đối với cặp vợ chồng đó, thật sự không thể dùng lí lẽ bình thường đối đãi được, là một đôi súc vật tàn tạn lương tâm

Thẩm cường là loại người cặn bã, ông ta đánh cờ bạc nát rượu. Ông ta chán ghét cái tuổi già của Vương anh vì không thể hoà mẫn được thú tính của ông ta.

Cảm giác chơi gái ở bên ngoài ngõ tối vừa đất lại vừa không sạch, vậy mà có chủ ý đánh lên người cô!

Lúc đó, cô nhớ đang là mùa hè

Cô đang làm một cái tổ nhỏ nhỏ ở trong nhà Họ Thẩm, trong không gian đen tối, viết bài dưới ánh đèn vàng lờ mờ.Vương Anh lúc đấy lấy một cái áo len mờ vào trong phòng cô, nói cái gì mà bố mẹ già cả rồi, con gái phải thông cảm cho bố mẹ,luôn làm hài lòng theo yêu cầu của bố mẹ.

Vương anh nói hơi lung lơ, cô rất không hiểu ý bà ta, không biết tại sao đột nhiên lại nói chuyện, Vương Anh dụ cô cởi quần áo ra, nói mua cho cô một bộ quần áo mới, để cô thử xem to hay nhỏ, muốn là nếu không vừa còn đi đổi cỡ khác.

Lúc đó cô vừa mới lên cấp 2. Khi đó vẫn là một cô bé xinh đẹp, nhìn thấy quần áo mới, thật sự rất là vui sướng.

Không có hoài nghi cái khác. Cô lập tức cởi quần áo ngoài ra, định thay quần áo mới.

Không nghĩ rằng, lúc đó, Thẩm Cường lại có thể xông vào

Đôi mắt tam giác của ông ta hải lòng nhìn lướt qua người cô, cường bức không thể chờ đợi được, chỉ mặc đồ lót, ông ta thò bạo đè xuống người cô. Mồm ông ta nồng nặc mùi rượu, hỗn loạn lên cô cô, còn sờ mó trên loạn trên cơ thể cô, với dáng vẻ điên rồ dọa cho cô chết một nửa.

Cô cho dù tuổi tác không lớn, nhưng cũng đến cái độ tuổi thanh xuân, những thứ nên hiểu vẫn là hiểu rồi, cô vùng vẫy, gào thét lớn để Thẩm Cường buông tha cô, cầu xin Vương Anh cứu cô, nhưng cô gào thét trong vô vọng, cũng kêu không được cái lương tâm của bọn họ.

Thậm chí, Vương Anh còn giúp Thẩm Cường giữ lấy tay của cô, để cô không có cách nào phản kháng lại được.

Vương Anh còn khuyên nhủ cô: “Tiểu Yên, mày không phải là con gái ruột của của bọn tao, mày có biết điều đó không? Nhưng tao cũng đau khổ vì mày bao nhiêu năm nay, bây giờ bố của mày muốn có mày, mày phải làm theo ông ấy, như là sự báo ơn. Trong lòng mẹ cũng khổ lắm. Nếu như mày không thuận theo ý của ông ấy, ông ấy phải đi ra ngoài tìm phụ nữ rồi, Tiểu Yên, tao cầu xin mày, mày hãy thông cảm cho mẹ đi, có được không?”

Cô người vẫn còn nhỏ,kháng không được với sức của Thẩm Cường, hơn nữa lại bị Vương Anh giữ chặt tay, cơ hội phản kháng lại đều rất mù mịt. Dần dần trái tim như đã chết.

Thì là ở cái tình huống như vậy,Bà Thẩm xông vào, đánh chửi Thẩm Cường và Vương Anh đuổi bọn họ ra ngoài. Để sự hoảng sợ tuyệt vọng của cô từ trên giường Bà đỡ cô dậy,nước mắt đầm đìa, lau nước mắt rồi ôm cô vào lòng an ủi.

Cô luôn cảm thấy rằng, đây là cái ôm ấm áp nhất.

Mấy năm nay, thực ra rất ít người đối tốt với cô, cho nên cô rất trân trọng những người có ý tốt với cô. Bà Thẩm đã cứu sự tuyệt vọng bất lực của cô.và để cho cô cảm kích đến tận bây giờ.

Còn Thẩm Cường và Vương Anh hai con người đó, bây giờ cô không có năng lực. Đợi lúc cô có năng lực rồi, nhất định sẽ để cho đôi vợ chồng tàn tạn lương tâm kia phải trả giá.

.....

Cố Phi Yên rất kiên cường mạnh mẽ.

Lúc trước không có khả năng bảo vệ lấy bản thân mình, cô mong đợi Cố Gia sẽ đối tốt và yêu thương cô, sau này cái nguyện vọng đó cũng tan vỡ. Cô mong đợi sẽ có một người đàn ông tận tâm trung thành có thể dựa vào, để cô trở thành vật báu duy nhất của người đó.....

Nhưng dần dần lớn lên, cô mới biết chỉ có bản thân mình mới cứu được mình.

Tiền thuốc của Bà Thẩm, Thẩm Cường không đồng ý trả một phần tiền.

Dùng lời nói của Thẩm Cường thì Bà Thẩm chỉ muốn đau nhanh để chết mới là đối với con cái của họ tốt. Rất muốn buông ra cũng đi chết. Trái lại vẫn muốn ở bệnh viện chữa bệnh, đây là tăng thêm cái trách nhiệm của con cái.

Cô cũng không muốn đi tìm Thẩm Cường đòi tiền viện phí, cùng với con người cặn bã đấy liên hệ về, cô không thể nào hận đưa cho mình một lần chất độc.

Tư vấn của bác sĩ Đặng. Bà Thẩm tổng cộng phải chuẩn bị ít nhất là 60 vạn, như vậy mới có thể từ trước lúc phẫu thuật luôn phải chăm sóc thật tốt đến sau khi phẫu thuật. Ít nhất Với con số này, Bà Thẩm không thể tránh được phải chịu một chút đau khổ.

Không có cách nào khác, Cổ Phi Yên phải mau chóng tìm được công việc.

Công việc bình thường tự nhiên là không thể nào kiếm tiền nhanh đến nhiều tiền tiền như vậy được. Cổ Phi Yên rất gấp lúc bị công kích nặng nề, có một quan hệ rất tốt với một bạn nữ đại học An Khả Kỳ tìm đến cửa. Hỏi cô có muốn đến thiên cung làm phục vụ bàn không?

Cổ Phi Yên đối với Thiên cung không có ấn tượng sâu sắc mấy. Bởi vì cô ở thiên cung bị Cổ Minh Châu “bắt kẻ gian dân”, bị Kỳ Viễn Bạch một người đàn ông không có chức vị gì tùy ý làm cô nhục nhã.

Thiên cung là câu lạc bộ to nhất cao cấp nhất của Kinh Thành, xa hoa đồi trụy, tiệc rượu phòng hoa.

Ở thiên cung người vui chơi đều là người rất giàu có, tiền tiêu như nước,phải nói là thoải lòng vừa ý. Một đêm có thể mua rượu vài vạn tệ,trích phần trăm kiếm có thể kiếm được vài nghìn tệ,có thể kiếm được hơn so với tiền lương đi làm một tháng

Nhưng, đang ở trường hợp như vậy, người con gái luôn không thể tránh được có thể làm những điều ngoài ý muốn.

Cho dù thiên cung với mặt này cũng có những biện pháp, chỉ muốn là việc mà người ta không đồng ý. Thiên Cung có thể đứng ra bảo vệ cho nữ phục vụ bàn, nhưng chung quy lại là có người đứng đằng sau thiên cung cũng không có cách nào từ chối được.Cổ Phi Yên không phải rất dũng cảm để bản thân mình ở những nơi nguy hiểm như vậy.

Nhưng mà, có sự thay đổi ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Lúc đang quán quýt bên Cổ Phi Yên, Bệnh tình của Bà Thắm có Chuyển biến xấu đi.

Không biết tại sao, mà Bà Thắm đã lạnh rồi, sốt cao lên 39 độ.

Bởi vì sốt cao không thấy hạ nhiệt. Cơ thể không thích ứng được nên ảnh hưởng tới tim đập, bác sĩ Đặng lo lắng bà ấy có thể bị nhồi máu cơ tim mà có thể dẫn đến cái chết bất ngờ, và đề nghị Cổ Phi Yên chuyển bà vào phòng bệnh nặng.

Cổ Phi Yên đương nhiên là đồng ý luôn.

Chỉ là, dùng một cái đến, Tiền viện phí của Bà Thắm từ một nghìn tệ giờ lên đến hơn ba nghìn tệ, trách nhiệm bây giờ tăng thêm gấp ba lần.

Cổ Phi Yên lúc trước còn do dự có nên đến thiên cung làm phụ vụ bàn không, bây giờ cũng không dám trì hoãn nữa, ngay lúc đó gọi cho An Khả Kỳ, nói muốn cùng cô ấy đến thiên cung nhận làm phụ vụ bàn.

.....

Thiên Cung.

Cổ Phi Yên đứng ở phòng phòng vấn, có chút chật hẹp.

Vì nhận mời thành công, cô cũng sẽ làm việc chăm chỉ.

Cô trang điểm, trên gương mặt rất nhẹ nhàng nhưng sắc sảo đẹp đẽ. Cô vốn dĩ dung mạo đã tươi đẹp, nay trang điểm thêm vào lại càng đẹp. Trên người mặc bộ áo váy may xám khói, mái tóc dài xoả sau vai, không nhuộm màu, nhưng nhìn đặc biệt rất là dễ thương xinh xắn.

Cô vốn dĩ lớn lên xinh đẹp, dung mạo ở Kinh Thành này được xếp vào hạng cao, đây là ưu thế của cô.

“Cổ nhị tiểu thư, cô quyết định đến Thiên cung làm việc” Chị hồng người phụ trách tuyển chọn nữ phụ vụ, nhìn thấy Cổ Phi Yên là nhủ may mắn đầu tiên. “Cổ Gia biết cô đến Thiên Cung làm việc không? Nếu như bọn họ đến tìm, hỏi thì cô phải tự có trách nhiệm”

“Tôi đã bị đuổi ra khỏi nhà họ rồi, bọn họ sẽ không quan tâm đến tôi sống chết như thế nào đâu, càng không thể can thiệp vào sự lựa chọn của tôi. “Cổ Phi Yên hơi cười, nói rất thẳng thắn vô tư.

“Cô khẳng định?”

“Khẳng định.”

Chị Hồng quan sát nhìn Cổ Phi Yên, có chút hài lòng.

Một người con gái cực kì xinh đẹp trước mắt, càng quan trọng hơn là thái độ của cô cũng rất thẳng thắn vô tư, ánh mắt cũng rất trong sạch.

Không cần vội vàng nóng vội, cùng với trong lời tin đồn đó không thể nào một trời một vực như vậy được.

Cho dù danh tiếng của cô không được tốt

Nhưng trên người cô cũng có tính cách nhạt nhẽo lạnh lùng. Để người ta chú ý đến cô, ánh mắt đầu tiên đã bị đôi mắt đen tuyền long lanh của cô thu hút.

“Cô tại sao lại muốn vào Thiên Cung này?”

“Bởi vì..... người thân của tôi cần mười mấy vạn để có thể trả tiền phí phẫu thuật. “do dự một lúc, Cổ Phi Yên nói thật.

“Vậy được, đã như vậy, thì hoan nghênh cô đến với Thiên Cung.” Chị hồng cúi đầu.

Liếc mắt, tầm mắt của cô nhìn lên người của An Khả Kỳ.

An Khả Kỳ đứng ngay bên cạnh Cổ Phi Yên cũng chăm chỉ trang điểm. Chỉ là cô là người đẹp nhiệt tình tâm huyết, nét mặt càng cực kì xinh đẹp dễ thương. Cũng giống như một ngọn lửa cháy bùng bùng. Để cho đàn ông nhìn thấy có cảm giác sôi sùng sục đó máu.để cho sự ham muốn chuyện ram nữ tăng lên.

Người phụ nữ như vậy, ở trong thiên cung rất nhận người và rất được xem trọng. Thiên cung cũng đồng ý nhận vài nữ phục vụ có phong cách, nhưng bọn họ bị mê hoặc quyến rũ cũng là nhiều nhất.

“Cô tên An khả Kỳ?”

“Vâng!” An Khả Kỳ có chút phấn khởi, ánh mắt mong đợi nhìn chị hồng. “nếu như chị nhận chọn em, em nhất định sẽ cố gắng chăm chỉ làm việc. Lúc em học đại học thường xuyên đi ra ngoài làm thêm, việc gì cũng đều làm qua rồi ạ.đù có là tiêu thụ kinh nghiệm. “

“Ừmm” Chị Hồng không nói nhiều, chỉ là nói với hai người một câu” tôi không có yêu cầu khác, chỉ hi vọng hai người biết bản thân mình phải làm gì, không được làm như mèo mửa, vì bản thân mình làm một vài dự định thực tế, không nên tham vọng quá.

“Dạ vâng, chị Hồng.”

Đây là lần đầu, Cổ Phi Yên và An Khả Kỳ hai người cùng nhau làm việc.

.....

“Tiểu Yên, không nghĩ rằng hai chúng ta lại thuận lợi như vậy.chúng ta khẳng định sẽ kiếm được nhiều tiền, nói không chừng có thể tìm được một người giàu đòi thứ hai làm bạn trai. “

Ra khỏi phòng phỏng vấn, An Khả Kỳ vẫn còn phấn khởi, bởi vì tối nay có thể bắt đầu cuộc sống làm nhân viên phục vụ bàn rồi, cô ấy rất mong đợi cũng rất mạnh mẽ, nghĩ muốn phải lấy được giải nhất về mức tiêu thụ.

Mà Cổ Phi Yên có một chút lo lắng, không phải vì bản thân mà là vì An Khả Kỳ.

Cô tận lực hết sức để tính tình bản thân phải lạnh lùng, nhưng Tính cách và tướng mạo thân hình của An Khả Kỳ, đi trên đường của nữ nhân lạnh lùng là rất khó khăn. Chỉ sợ cô ấy ở Thiên Cung chịu phải cái khả năng ngoài ý muốn hơn so với cô còn muốn lớn nhất vài thứ.

Nói lại, cô giữ cái suy nghĩ như vậy, càng làm cho khả năng sự việc to hơn.

“Khả Kỳ, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút. Người ở đây với chúng ta không cùng một thế giới. Là thứ mà chúng ta không thể chạm tới. “

“Cậu làm sao lại có cách nghĩ như vậy chứ?” An Khả Kỳ tròn tròn mắt, nghĩ ngơ, trong mắt xuất hiện một tia sáng” tôi vừa xong nghe chị Hồng nói cái gì Cổ Gia, còn gọi cậu là Cổ nhĩ tiểu thư..... cậu nói thật với tôi đi, cậu có phải có lai lịch rất lớn không, cái gì mà thiên kim tiểu thư? “

Nghe trong lời nói thâm dò của An Khả Kỳ, Cổ Phi Yên lạnh lùng nói” Tôi có thể có lai lịch gì chứ? Cậu vừa nãy không nghe thấy sao? Tôi cũng nói với Chị Hồng rồi, tôi sớm đã bị đuổi khỏi nhà rồi, sau này chỉ có một mình tôi, chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.”

“À..... là như vậy.”

An Khả Kỳ thờ ơ nói một câu, rõ ràng không phải rất tin tưởng lời nói của Cổ Phi Yên.

Cổ Phi Yên mỉm cười,không nói nữa.

Thực ra,cô và An Khả Kỳ không tính là rất thân,cô vài thứ cũng chỉ có thể đến đó cho tới khi không phải thì có thể dẫn đến ghét.

Lần đầu tiên cũng không biết An Khả Kỳ tại sao có thể bỗng dưng tìm đến cô,nhưng,xem ra An Khả Kỳ cho cô một phần cơ hội công việc,cô cảm thấy bản thân phải khuyên nhủ cô ấy.

Chỉ là nhìn An Khả Kỳ có một chút hồ đồ khong để ý,cô cảm thấy bản thân có thể là nói rõ rồi.

.....

Nhận công việc ở thiên cung được một tuần,Cổ Phi Yên cảm thấy vẫn đang rất là thuận lợi.

Cô từ trước đến nay không phải là người thể diện,đặc biệt là với tình hình bây giờ rất là quan trọng. Cô biết Du Diễm Phong thường xuyên ở thiên cung mơ mơ màng màng như người say rượu,sớm cùng chào hỏi anh ta rồi,để anh ta đến thiên cung tìm cô mua rượu.

Bởi vì sự quan tâm của Du Diễm Phong,Cổ Phi Yên kiếm được tiền không ít,ước tính cũng có tầm một vạn rồi.Cô muốn cầu xin chị Hồng,trả tiền lương trước cho cô,chị Hồng nhất định không thể không đồng ý.

Lần trước cô phát hiện,thực ra chị hồng là người có lòng dạ rất mềm yếu,sợ bọn cô không hiểu chuyện bị ánh hào quang ở đây làm ở mắt,còn nhắc nhở bọn cô nữa. Tâm trạng rất tốt,Cổ Phi Yên đi trên đường đều mang theo gió.

“Điều Hoàng,lão chủ của cô lại đến rồi,cô còn không tiếp đãi?ông ta đang ở Lâm Nguyệt,cô mau đi đi.”Viễn Viễn Địch,nữ nhân viên phụ vụ có trưởng thành cùng với Cổ Phi Yên nhắc nhở một câu,trong lời nói miễn cưỡng kèm theo sự hàm mộ.

“ cảm ơn cô rồi,ngày mai tôi sẽ đem cho cô đồ ăn ngon.”Cổ Phi Yên hôn một nụ hôn gió.

Điều Hoàng là tên nghệ danh của cô ở thiên cung,mặc dù thiên cung không có liên quan gì đến bầu không khí cao cấp của ngành giải trí,tên này của cô.....tạm thời tính là nghệ danh của cô. Ở đây ánh đèn mờ ảo,cô vừa đổi tên,trước mắt vẫn không có người nhận ra cô là Cổ nhĩ tiểu thư nổi tiếng,đây cũng là một điều tốt.

Tiến vào ghế lô của Lâm Nguyệt,tạt vào mặt cô là một trận ồn ào náo động. Có người đang hát,có người đang đánh bài,còn có người tùy ý với cô gái trẻ treu ghẹo nhau,điệu ca múa của cánh tượng thời hoàng kim thái bình.

Cổ Phi Yên căng tròn mắt tìm,kết quả ở gần ghế sofa ở cửa ra vào tìm đến hình ảnh của Du Diễm Phong. Cái thứ vẫn còn tình nghĩa,biết cô không muốn ở trong ghế lô lâu sẽ bị mọi người chú ý đến,mỗi lần đều chọn chỗ cách cửa gần cửa ra vào ngồi đó.

Đi đến trước mặt Du Diễm Phong,anh ta nhìn thấy cô đến,cười một cái, rồi nắm lấy ngón tay của cô, “ Yêu Hoàng,mau lại đây.”

Cổ Phi Yên ở trong lòng lật lại cái khinh người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Xui rồi, xui em gái anh!

Nếu anh ta một bụng nam kỹ nữ diễn, trong mắt toàn sạn, nhìn ai cũng xấu xa, cái tên này của cô sẽ là mang tiếng mẫu đơn quốc hoa.

Có điều nhớ ra Du Diễm Phong vẫn chưa gọi rượu, cô không có ý định tìm đến anh ta tính sổ ngay bây giờ, nếu không làm sao chống lại anh ta được? Với kim chi cần phải có chút mềm yếu.

Cầm menu rượu, Cổ Phi Yên cong môi đi đến.

"Du thiếu, hôm nay có muốn gọi chai rượu nho vừa vận chuyển bằng máy bay từ vùng Bordeaux Pháp không?" Cổ Phi Yên nhẹ giọng, mang phần hờn dỗi, "Một nhân vật nổi tiếng như ngài, khẳng định rất xem trọng chất lượng nhĩ? Chì rượu này, mới có thể hợp với thân phận của ngài."

"Miệng ngọt đấy!" Du Diễm Phong nhướn nhướn mày, như cười mà không cười, "Nếu cô đã tiến cử như thế, vậy thì tôi muốn gọi hai chai! Ngoài cái này ra, về đồ ăn thức uống khác, cô xem rồi kèm theo."

"Dạ được." Cổ Phi Yên nhịn không được vênh khoe môi.

Trong lòng vui như hoa nở.

Một chai rượu vang Bordeaux là một vạn tám (~62 triệu VND), hai chai là ba vạn sáu (~124 triệu VND), lại thêm đồ đi kèm khác, chỉ một mình cô đã có thể cầm được hai ngàn (~7 triệu VND) phần trăm lợi nhuận.

Cố Phi Yên tính sơ qua số người trong ghế lô, lặng lẽ sắp xếp số đồ ăn thức uống đi kèm, cô rất có chừng mực, vừa để mình kiêu hãnh cao, lại vừa không cậy mình quen biết Du Diễm Phong để anh ta phải tiêu tiền như rác.

Trước khi rời đi, Cố Phi Yên cảm giác Du Diễm Phong bám vào eo của cô một cái, nhất thời tức tối quay qua trừng anh ta.

Ánh mắt anh ta khiêu khích, cười xấu xa nói, "Đêm nay đi với tôi chứ?"

"Có tính cả hai đêm trước đó tôi đáp ứng không?" Cố Phi Yên chưa quên, cô còn cái mác tình nhân của Du Diễm Phong đấy.

"Có tính có tính, nữ nhân này, cô không thể lỡ vốn một ít được à?"

"Tôi còn chưa lỡ vốn chắc? Cũng không biết vừa rồi ai sờ loạn nhỉ?"

"... " Du Diễm Phong ha ha cười, "Cảm giác trên tay thật không tồi, đó chính là thời khắc khó có được, đáng tiếc lắm."

Không có vẻ hối lỗi gì cả, ngay cả xấu hổ khi bị bắt tận tay cũng không.

Cố Phi Yên, "... "

Cô cũng cười cười, nhưng lại nâng chân giẫm Du Diễm Phong một cái, nhìn anh ta đau đến nhăn răng nhếch mép rồi kêu lên, cô vén vén tóc, đắc ý rời khỏi ghế lô.

Vừa đi ra ngoài, Cố Phi Yên đụng ngay vào Kỳ Viễn Bạch.

Lặng lẽ lật mắt trắng, thật là xúi quẩy.

"Cô đúng thật là âm hồn bất tán! Bây giờ quần vào Phong ca, cô không nghĩ đến Chiến thiếu sao? Cái loại phụ nữ như cô, Minh Châu nói vẫn rất đúng, không có một chút cảm giác nhục nhã, chỉ muốn ở bên ngoài làm mất mặt Cố gia!"

Kỳ Viễn Bạch vừa thấy cô lên lùi vài bước, đôi mắt phùng bị nhìn cô, cứ như trên người cô mang thứ bệnh độc nào đó.

"Nếu đã biết tôi đang làm việc ở đây, anh đã không muốn gặp, thì có thể không cùng Du thiếu đến đây chơi mà? Vì muốn nịnh bợ Du gia, anh cũng thật kiên nhẫn, vĩ đại quá nhỉ."

Kỳ Viễn Bạch cực kỳ tức tối, "Tôi và Phong ca là anh em, đâu ra nịnh bợ như cô nói."

"Vậy nếu không là nịnh bợ, vậy thì Kỳ gia anh đừng có dựa vào quan hệ với Du thiếu mà lấy đi mấy hạng mục nữa đi, nói đến mức chỉ khí như thế, sao lại cứ sau lưng người ta ăn com thừa thế?"

"Cô... " Vài câu nói, Kỳ Viễn Bạch tiền bại trận, tức nhìn trừng trừng Cố Phi Yên, "Tôi không nói chuyện cùng với loại phụ nữ lăng loạn như cô!"

"Vừa khéo, tôi cũng không muốn nói chuyện với loại người xuống giường sống thác loạn, lên giường mềm rũ vô lực như anh."

Kỳ Viễn Bạch tay nắm chặt thành quyền, khuôn mặt đẹp trai hơn người tràn đầy tức tối.

Anh ta càng tức giận, Cố Phi Yên càng vui.

Cô vẫn còn nhớ kỹ việc giấu đồ bím leo của Kỳ Viễn Bạch, không muốn dễ dàng bỏ qua cho anh ta.

Kỳ Viễn Bạch còn định nói thêm nữa, nhưng Cố Phi Yên không cho anh ta cơ hội, trực tiếp quay người đi, căn bản không đặt anh ta vào mắt.

Cô còn đẩy việc chưa xong, còn lâu mới lảng phí thời gian đầu khẩu với anh ta.

Khi phục vụ rượu cho ghế lô xong, Cố Phi Yên tránh không được đụng mặt với Kỳ Viễn Bạch, cô lười phản ứng anh ta.

Ban đầu cô lo anh ta sẽ nói chuyện cô làm việc ở Thiên Cung cho Cố Minh Châu biết, nếu như Cố Minh Châu đã biết rồi, nói không chừng sẽ dùng chuyện này đe dọa cô, hoặc cha mẹ Cố gia sẽ nói xấu cô, phần công việc này có chắc chắn sẽ rất khó có thể tiếp tục được nữa, nhưng cô không ngờ, Kỳ Viễn Bạch cái gì cũng không làm.

Cố Minh Châu không quấy rầy cô, cô càng vui sướng.

Làm việc ở Thiên Cung, thời gian là từ 7h tối đến hừng đông 2h sáng.

Mất thấy sắp đến 2h rồi, Cố Phi Yên xoa xoa chân, vào phòng thay đồ định thay quần áo rồi ra về, lại bất ngờ thấy An Khả Kỳ phiến muộn bước đến chỗ cô, bộ dáng rất không vui.

"Cậu sao thế?" Cố Phi Yên hỏi.

"Còn không phải kim chủ tốt của cậu sao?" An Khả Kỳ cầm túi trong tay ném vào tú, tức phồng má.

"Du thiếu?" Cố Phi Yên nhàu mày, "Anh ta làm gì cậu à?"

Lẽ nào Du Diễm Phong nhìn trúng An Khả Kỳ, nên động tay động chân với cô ấy?

Nhưng cô thấy Du Diễm Phong tuy phong lưu đa tình, nhưng cũng đâu phải tên hạ lưu, sẽ không làm ra chuyện đó.

"Anh ta không làm gì tôi cả, chỉ vì cậu thân thù như ngọc a!" Ánh mắt An Khả Kỳ lập lòe, nói, "Tôi khuyên cô nên đi xem anh ta, anh ta giờ uống say rồi, ai đưa anh ta về anh ta cũng không chịu, một lòng tâm tư chỉ gào gọi tên cô thôi!"

"Gào tên tôi?"

"Chính là tên thật của cô!"

Cố Phi Yên, "... "

Mẹ!

Không quan tâm An Khả Kỳ đang nói gì, Cố Phi Yên đóng cửa tú lại xông ra ngoài.

Cô ở chỗ này làm việc không muốn ai biết cả, nếu Du Diễm Phong gào cho tất cả mọi người đều biết, cô e rằng sẽ dẫn đến phiền phức. Tên gốc Du Diễm Phong kia, từ lượng không tốt thì uống nhiều thế làm gì, xem tôi xử lý anh thế nào!

Cô đi rất nhanh, không nhìn thấy An Khả Kỳ ở phòng thay đồ trong mắt có tia âm mưu, chỉ là, qua một cái chớp mắt, trên mặt An Khả Kỳ lại mang phong cách đáng yêu, cứ như về mặt vừa nãy chỉ là ảo giác.

...

Giận dưng dưng xông vào ghế lô, Cố Phi Yên trực tiếp đẩy cửa phòng, bỗng phát hiện bên trong rất an tĩnh.

Không một bóng người, đèn cũng tắt.

Không gian im ắng.

Này là sao?

Cố Phi Yên vừa định đi hỏi An Khả Kỳ, cô chưa xoay người, liền bị người đằng sau bịt miệng bằng chiếc khăn ẩm ướt, một vật sắc nhọn đâm vào tay cô đau nhói, có chất lỏng gì đó mát rượi nhanh chóng được đẩy vào huyết quản của cô.

Cô mờ to mắt, muốn phản kháng, nhưng từ chiếc khăn tay truyền tới một mùi lạ lẫm khiến toàn thân cô yếu đi, không giữ được mình ngã xuống đất.

Bị tính kẻ rồi!

Nằm trên sàn nhà lạnh băng, Cố Phi Yên trong tim từng khắc đồng cứng.

Chuyện gần đây quá thuận lợi, thuận lợi đến mức cô thả lỏng phòng bị, hiện tại... Là ai bày cục diện này, muốn đối phó với cô như thế nào?

Không dám ngắt đi, Cố Phi Yên mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt khiến cô thanh tỉnh một chút, đáng tiếc sự thanh tỉnh này chỉ là ngắn ngủi tạm thời, không chống lại được công hiệu cao của thuốc mê, dần dần yếu đi, cô không cam tâm nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Người nóng như lửa, không khí mát lạnh dán vào làn da khiến cô thoải mái than thở.

Đầu óc dần dần thanh tỉnh, cô mờ mắt ra, phát hiện mình thế mà đang nằm trên giường, một bóng dáng quen thuộc đứng cạnh cô, thân hình nhỏ nhắn, tóc dài, đeo khăn choàng, rất rõ ràng, là một nữ nhân.

Ánh đèn trên đỉnh đầu người phụ nữ hạ xuống, bóng ngược sáng, Cố Phi Yên còn chưa tỉnh táo không nhìn ra mặt mũi cô ta, nhưng dựa vào bản năng đoán được thân phận người phụ nữ.

"Cố... Minh Châu?"

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng Cố Phi Yên đã chắc chắn câu trả lời.

Trước khi ngắt đi, cô nghĩ đến rất nhiều khả năng, thế nhưng đến cùng nhiều khả năng nhất vẫn là Cố Minh Châu ra tay với cô, quả nhiên, đoán không sai.

"Là tôi." Cố Minh Châu ngồi xuống bên giường, nở nụ cười xinh đẹp, "Thấy tôi ở đây, có phải rất kinh ngạc không?"

"Kinh ngạc? Tôi một chút cũng không kinh ngạc." Chống gờ từ trên giường ngồi dậy, trong mắt Cố Phi Yên che giấu đầy hận ý, "An Khả Kỳ đó, là người cô sắp xếp nhì?"

"Ha, cô cũng khá nhạy đấy, chỉ là chạy sau nình mông ngựa thôi. Dù cô có thông minh, không phải là vẫn nằm đây bị người áp bức sao?"

Cố Phi Yên cắn chặt môi.

Cô chỉ thờ ơ hỏi Cố Minh Châu, bởi vì hôm nay trong những người cô tiếp xúc, chỉ có An Khả Kỳ đáng nghi nhất, nhưng làm cho cô không ngờ, An Khả Kỳ thật sự là con cò của Cố Minh Châu.

Cô đã từng nghĩ, vì sao một người bạn học cùng đại học bình thường không có liên hệ lại làm việc ở Thiên Cung cùng cô, thì ra là đang đợi ở đó!

Cố Minh Châu cũng đã có kế hoạch tính trước, mới bắt đầu không làm gì cả, đợi đến khi cô làm việc được vài ngày bỏ phòng bị rồi mới xuống tay.

Có điều, cô cũng không thể ngồi khoanh tay chờ chết.

Cố Phi Yên lạnh nhạt mở miệng, "Cố Minh Châu, tôi không biết vì sao lần này cô ra tay với tôi, dự định làm gì với tôi, muốn mượn lần này lấy được lợi ích gì, nhưng tôi khuyên cô tốt nhất nên suy nghĩ lại hậu quả! Tôi bây giờ đã không còn là Cố Phi Yên ban đầu nữa, cô hại tôi, không sợ sẽ có người hỗ trợ tôi xuống tay với cô sao?!"

"Cô nói Du Diễm Phong ư?"

"Cô nói xem?" Cố Phi Yên chỉ là nói suông, nghe thấy Cố Minh Châu đáp lại, dứt khoát đã sai thì sai luôn, "Nếu cô làm gì với tôi, Du thiếu sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Anh ta sẽ đối phó tôi? Nói không chừng, anh ta sẽ phải cảm ơn tôi nữa cơ."

"Ý cô là sao?" Nghĩ đến một khả năng xấu, tâm Cố Phi Yên trùng xuống, "Cố Minh Châu, rốt cuộc cô có ý gì?"

Trong lúc đối thoại, lửa nóng trong người cô sắp không khống chế được nữa, trên khuôn mặt một mảnh đỏ bừng, ánh mắt như nước gợn sóng, thân thể lại mềm mại vô lực, như bị rút ra xương cốt.

Bộ dạng cô lúc này xuân tình quỵên rũ, nhìn đến Cố Minh Châu không kìm được cười lạnh.

"Tôi muốn làm gì cô không phải quan tâm, cô chỉ cần tận hưởng là được. Dù sao cô từ khi sinh ra đã đâu có liêm sỉ, câu dẫn người này người kia, tôi tặng cô một màn vu son vẩy vũ cô thích nhất được không? Bất kể là thằng đàn ông nào, chẳng qua chỉ cần làm cô sướng thì đều được."

"Cố Minh Châu, cô là đồ độc ác! Cô giả vờ mình rất trong sáng, không muốn ngủ cùng Chiến Mặc Thần, vì muốn hãm hại tôi mà đưa tôi lên giường Chiến Mặc Thần, hiện tại ghen rồi, lại đến hại tôi, cô bị điên à? Nếu hôm nay cô động vào tôi, chỉ cần tôi chưa chết, tôi nhất định sẽ báo thù cô! Có bản lĩnh thì giết tôi đi!"

Cố Phi Yên lạnh lùng, dù cho cô cả người không còn sức, nhưng đôi mắt cô lại giống như thanh đao.

"Ngày trước là tôi tính kẻ cô, vậy thì sao? Tôi hỏi hận rồi, nhìn cô không vừa mắt, tôi chỉ là xử lý cô thôi! Càng huống hồ, cô vốn đâu có hiền lành gì!" Cố Minh Châu mỉa mai cười một tiếng, ánh mắt dần âm đạm, "Trước khi cô quỵên rũ Chiến Mặc Thần, cô không bao giờ nghĩ đến mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này đúng chứ? Cố Phi Yên, đây là hậu quả do cô tự tìm!"

"Tôi lúc nào quỵên rũ anh ta, cô đừng có ngấm máu phun người!"

"Cô không quỵên rũ anh ấy, vì sao lại phải đi mua thuốc tránh thai?"

"... " Cố Phi Yên trầm mặt.

Chuyện đó, Cố Minh Châu đã biết.

Nhưng việc ấy thì có liên quan gì đến cô? Cô cũng bị ép buộc! Chiến Mặc Thần đồ khốn khiếp, anh ta lại hãm hại cô lần nữa!

"Không còn gì để nói phải không? Nếu không còn, vậy cô nên trả giá cho hành vi của cô đi thôi!"

Đạm nhạt nhìn Cố Phi Yên, Cố Minh Châu thông dong bước ra cửa, cô ta không thể ở đây quá lâu, vẫn phải đi sắp xếp việc tiếp theo.

Tuy rằng âm mưu Du Diễm Phong là một bước rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần Cố Phi Yên và Du Diễm Phong này sinh chuyện, Chiến Mặc Thần chắc chắn cũng sẽ nghĩ ngợi, cũng phải xem xem anh ấy có nên bỏ người

hay không!

Đường đường là người của Chiến gia, chẳng lẽ thật sự dám tìm một con đàn bà lẳng lơan làm vợ sao?

...

Vô lực nằm trên giường, trong lòng Cố Phi Yên càng lo lắng, suy nghĩ càng rõ ràng.

Thế nhưng, nguồn nhiệt trong người không thể bỏ được, tuy cô không phải ngay cả một đầu ngón tay cũng không cử động được, nhưng muốn dựa vào sức mình để trèo xuống giường thì còn xa mới làm được, muốn tự cứu mình, rất khó khăn.

Đang trong lo lắng, cửa bị mở ra.

Du Diễm Phong khuôn mặt tuấn tú đỏ hồng bị hai người áo đen nâng vào trong, giống như là uống rất nhiều rượu, cũng không biết có bị bỏ thuốc hay không.

Hai người mặc áo đen nhìn ra có vẻ là bảo an, động tác nhanh nhẹn, nhẹ tay nhẹ chân đặt Du Diễm Phong bên cạnh người Cố Phi Yên, quay người chuẩn bị đi, Cố Phi Yên liền vội vã gọi cả hai lại.

"Đợi đã, các anh là người Cố Minh Châu mời đến phải không? Điều cô ta làm rất nguy hiểm, đặt bẫy thiếu gia Du gia tuyệt đối là việc không tốt, các anh tốt nhất nên cân nhắc tính nghiêm trọng của việc này! Chỉ cần đưa Du Diễm Phong ra khỏi đây, tôi sẽ cầu tình Du Diễm Phong, bảo anh ta không gây phiền phức cho hai người, còn cho các anh gấp đôi..."

Cô bây giờ cái gì cũng không làm được, còn một cái miệng có thể nói, không chừng có thể xúi giục họ, nhưng mà, Cố Phi Yên còn chưa nói xong, hai người áo đen đã đi ra ngoài.

Bộ đáng dầu muối không ăn, ngay cả ý mặc cả giá tiền đều không có.

Nhìn cánh cửa bị đóng lại, Cố Phi Yên cắn môi, mạnh mẽ chống chịu không ngất đi.

Cố Minh Châu chết tiệt, cô đợi đấy!

Thù này không báo, cô không mang tên Cố Phi Yên!

Cố Phi Yên rất nôn nóng, vẫn chưa tìm ra cách nào thì Du Diễm Phong đã quán sang đây.

Mặt anh ta đỏ bừng, đôi lông mày tinh tế thiếu đi vài phần xấu xa âm trầm, điều đó khiến anh ta trông giống như đạo thiên sứ mẽ hoặc người phạm tội.

Đúng lúc này, anh ta mở hai mắt lấp lánh nhìn cô, trong con ngươi mang ý cười, "Xui xẻo thật, cô sao lại ở đây nhà? Ai... Mặt cô sao đỏ thế, có phải bị vẻ đẹp của ông đây làm cho mê mẩn, xấu hổ rồi?"

Đang nói, anh ta còn thò tay chọc chọc mặt cô, rõ ràng rành rành là một thằng lưu manh.

Cố Phi Yên tức không thể chịu được, nhếch môi, mềm giọng dỗ dành, "Du thiếu, anh đưa tay ra một chút, đặt trước mặt tôi, có được không?"

"Tại sao?" Du Diễm Phong không hiểu, phòng bị, "Có phải cô chuẩn bị làm điều gì xấu với tôi không?"

Cố Phi Yên, "... "

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Thật nhảy bèn quá!

Tuy nhiên, nếu có người thật sự muốn làm chuyện xấu, thì phải đứng đắn mà thừa nhận phải không?

".....Ha...ha..." Cố Phi Yên còn lâu mới chịu thừa nhận, kiềm chế sự khó chịu trong người, cô chớp mắt cười, "Tôi sao có thể làm chuyện xấu với anh được? Anh là ân nhân của tôi, là người giúp đỡ tôi về tài chính, tôi định hót anh còn không kịp! Tôi chỉ thấy cánh tay của anh rất khỏe, xương cốt cứng cáp, thon dài, muốn khoảng cách gần lại thường thức một chút."

"Như thế này" Du Diễm Phong sau khi uống rượu, nghĩ thấy nói có đạo lý, đưa tay lên trước mặt Cố Phi Yên bố thí, "Mặc dù cô chưa được nhìn thấy đồ tốt, nên nhìn cho kỹ vào....ah!."

Một tiếng kêu thảm thiết!

Vẫn chưa khoe khoang xong, chưa kịp phòng bị gì, cánh tay đặt trước mặt Cố Phi Yên đã bị cô cắn cho một miếng, rất mạnh, rất có lực, đau đến mức méo mặt, âm thanh biến điệu.

Anh phản nộ vì bị lừa gạt, tức giận kêu lên, "Cố Phi Yên cô là đồ xấu xa, cho dù thích cánh tay của tôi, cũng không được cắn!"

Cố Phi Yên, "...."

Thích sao?

Thích cái đầu anh!

Người này đúng là uống rượu say rồi, bệnh cũng không nhẹ!

Tuy nhiên, bỏ cánh tay Du Diễm Phong ra, nhìn vào vết răng còn mới in trên đó, Cố Phi Yên có chút thẹn thùng.

Cắn cứng đã cắn rồi, hi vọng có chút hiệu quả, cô nằm trên chiếc giường mềm mại, chịu đựng sự nhiet tinh của cơ thể càng ngày càng lớn, dò xét, "Du thiếu gia, anh tỉnh táo chưa?"

Nếu anh ta không giúp sức, cô sợ cô không chịu đựng được mà phát ra 'hừm!' một tiếng

Cô không muốn anh ta nghe thấy tiếng đấy,bèn trêu hấn.

Cô nghĩ, thằng quỷ này xem ra cũng không có vẻ ham muốn mãnh liệt, chỉ là uống nhiều rượu, không bị hạ thuốc. Cô chỉ cần hấn tỉnh rượu, tỉnh rồi, chuyện này nói không chừng còn có thể xoay chuyển, kế hoạch của Cố Minh Châu bị tan vỡ!

"Tôi vẫn rất tỉnh táo!" Du Diễm Phong không có tâm trạng.

"Cho dù anh rất tỉnh táo, vậy anh có thể bê tôi vào bồn tắm được không? Tôi cảm thấy nóng, muốn tắm chút nước mát."

"Tôi không đi được."

"Tại sao?"

“Không muốn đi”

“.....” Cổ Phi Yên nghĩ lại, vừa nãy hấn cũng bị người mặc áo đen đưa về, cũng không làm khó hấn nữa, liền đề nghị, “Vậy tôi có thể gọi một cuộc điện thoại, để trợ lý của anh đến giúp chúng ta.”

“Chúng ta cần giúp đỡ chỗ nào?”

Cổ Phi Yên tiếp tục làm âm lên, “Anh bây giờ có phải rất nóng hay không? Không muốn đi phải không? Gọi trợ lý của anh đến, để anh ta làm cái phòng này mát lên chút, thoải mái hơn chút.”

Chỉ cần trợ lý Du Diễm Phong đến, phát hiện ra bọn họ đang gặp trường hợp này, sẽ ra tay giúp đỡ.

“Cô nói đúng...” chỉ là, Du Diễm Phong tìm lên tìm xuống đau đầu day day thái dương, bất lực nằm lên giường, “Nhưng điện thoại không thấy nữa rồi!”

Cổ Phi Yên, “.....” Một hai cách đều không được, vậy còn có thể làm gì nữa?

Cô tức giận, hận không thể đi chết được, nhưng Du Diễm Phong máu nóng trong người nổi lên, rất rõ ràng đã bị trúng thuốc nhưng liều lượng không nặng.

Anh từ trên giường đỡ thân đứng dậy nhìn sang cô, ánh mắt sáng quắc, vừa đen vừa sáng.

Nhận ra tầm mắt của anh ta, cô giật mình.

Khuôn mặt đẹp trai của anh càng đỏ lên, đôi mắt đen lầy cực kì lẳng lơ, tình thâm quyến luyến, khi anh ta nở nụ cười, đôi mắt tựa như hắc động thần bí, vừa nhìn vào có thể làm cho tâm trí và linh hồn của người khác như bị hút vào trong, làm họ bước vào hố sâu ngục tù mà anh thiết kế.

“Du thiếu gia, anh... anh có phải” âm thanh của Cổ Phi Yên run rẩy.

Nếu anh ta bị trúng thuốc, phải làm sao đây?

Cô không dám nghĩ!

“Tiểu Yên, cô thật thom” Du Diễm Phong ánh mắt mơ màng, tiến gần vào Cổ Phi Yên, cúi xuống nhẹ nhàng ngửi gáy cô, “Đây là mùi hương cơ thể cô sao? Những người phụ nữ khác trên người nồng nặc mùi nước hoa, tôi không thích, chỉ thích cô như này....”

“Du thiếu gia!” Cổ Phi Yên giọng kiên quyết, nhưng lại có chút nũng nịu.

“Sớm đã biết muốn có cô rồi, hãy cho tôi.”

“Không được! Du thiếu....”

“Sao lại không được? Cô làm với biết bao người đàn ông rồi, tại sao lại không nhìn trúng tôi.”

Ánh mắt Du Diễm Phong lơ mờ, mặc kệ không nghe gì hết, hôn một cách không có trình tự gì, hai cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, bàn tay mẫn mọ, không thể chờ đợi được lâu.

Có lẽ trong lòng có chút chưa thỏa mãn, động tác của hấn không thương tiếc gì, có chút thô lỗ.

“Uhm...không muốn...”

Bị đau quá, Cổ Phi Yên không chịu được phát khóc.

Cô chỉ cảm thấy sức nóng của tứ chi và xương càng mãnh liệt, ngập chìm trong tầng tầng tình chiều vừa lạ lại quen thuộc.

“Cứ như vậy, lớn tiếng lên, ông thích!” Du Diễm Phong càng thêm hưng phấn.

Khuôn mặt Cổ Phi Yên ửng hồng, trái tim như đã chết.

Cô biết, mình xong rồi.

Cô trúng thuốc, đầu óc tỉnh táo và sự khao khát của cơ thể giống như hai cực đoan.

Cô rất khó kháng cự loại truy lạc tinh táo như này, giờ lại một Du Diễm Phong tính cách ngang ngạnh, bởi vì say rượu mà trúng thuốc lại càng xác xược, hấn căn bản không quan tâm sự phản đối của cô, quẩn lấy cô.... Hai người không có bất kỳ dây dưa nào bước ra khỏi căn phòng này, trừ khi xuất hiện kỳ tích!

Nắm chặt mắt, những giọt lệ tựa viên trân châu từ khóe mắt Cổ Phi Yên rơi xuống lăn trên đôi má nóng hổi, chỉ cảm giác tuyệt vọng.

Tuy nhiên, nỗi tuyệt vọng này, khi thuốc dần mất tác dụng, sẽ cảm thấy dơ dáy không?

Yí phục bị cởi ra, vậy được kéo lên tận eo, làn da để lộ trong không khí, không có cảm giác lạnh làm Cổ Phi Yên rất bối rối, cũng không chịu được cảm giác thoải mái, không kim nôi kêu ra tiếng, cứ thế thuận theo sự xác xược trên cơ thể người nam nhân.

Đợi khi phản ứng lại, nước mắt cô trào ra.

Cô thật sự không muốn biến thành nữ nhân không có lòng tự trọng mà người ta đã nói, tuy nhiên, vì không cẩn thận, cuối cùng lại rơi vào bẫy của Cổ Minh Châu, cô thật sự không thể nói rõ được nữa.

Ngay cảanh ta có coi thường cô không?

Nghĩ đến thân hình cao lớn đó, trong lòng Cổ Phi Yên nhói đau như bị ai đó đâm một nhát, vết thương lạnh buốt xương, máu đều đông cứng lại thành băng.

Vào ngày lúc đó, “Ầm” một tiếng, cửa phòng bị đập ra một cách mạnh mẽ!

Người đàn ông chín chắn đáng người cao lớn kèm theo đó toàn thân lạnh đến rùng mình bước vào trong, ánh mắt sắc tựa như lưỡi dao nhìn về phía hai người đang dây dưa ở trên giường càng trở nên âm u vô cùng.

Tất cả mọi thứ trong phòng thật khó coi!

Vậy mà, anh bước từng bước đến bên cạnh giường, sắc mặt tái mét lại, lời tên Du Diễm Phong xác xược đang đề lên người Cổ Phi Yên ra, cứ nhắm sau gáy anh ta mà tách ra, trực tiếp đem anh ta đầu óc đang không tỉnh táo lôi xuống đất.

Là anh!

Cổ Phi Yên mở mắt nhìn người anh, ngơ ngác, nói không ra chuyện trong lòng.

“Chiến Mặc Thần....”

“Là tôi” Chiến Mặc Thần gạt đầu lạnh nhạt, nói giễu cợt, “Mới mấy ngày không làm với cô, nhịn không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

Giọng nói của anh vừa trầm vừa lạnh lùng, giống như cái giá buốt của mùa đông, cắt da cắt thịt.

Cổ Phi Yên chỉ cảm thấy dòng máu liên tục chảy trong cơ thể bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, giống như bị ai đó đột nhiên bỏ băng tuyết vào vậy, toàn thân rùng mình.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng giải thích một cách bình tĩnh, “Tôi đã bị hạ thuốc, Du thiếu gia cũng vậy, xảy ra tất cả chuyện này căn bản không phải bọn tôi muốn cả, bọn tôi đã bị trúng kế! anh phát hiện nơi đây, có người muốn anh thấy cảnh này, sẽ hiểu lắm chúng tôi...Tôi nghĩ đi nghĩ lại, anh đến đây, có phải bị ai đó dẫn đến không?”

“Cô nghĩ là ai đã dẫn tôi đến? À, cô lại muốn lời Minh Châu vào?”

Chiến Mặc Thần cười hờ hững.

Ánh mắt lạnh như băng rơi xuống trên người Cổ Phi Yên, nhìn quần áo cô không chỉnh tề, mặt mũi ái tình, sau gáy còn có vết đỏ rõ ràng, anh đột nhiên không nhận nổi con thịnh nộ hung dữ ở trong lòng.

Vừa này nếu như không kìm sức mạnh, anh thật sự rất muốn trực tiếp vận đứt cổ Du Diễm Phong!

Cổ Phi Yên sững sờ.

Nghe Chiến Mặc Thần chất vấn, lẽ nào Cổ Minh Châu ở trước mặt anh đã nói cái gì?

“Cổ Minh Châu bệnh tim tái phát, nhập viện 3 ngày rồi, cô ta căn bản không làm gì với cô!”, nhẹ nhàng cúi xuống, Chiến Mặc Thần vỗ nhẹ bên má nhọt nhọt của Cổ Phi Yên, ánh mắt âm u mà kịch liệt, “Cổ Phi Yên, coi như cô hận Minh Châu, có thể dừng dừng thủ đoạn bí ôi này không?”

“Tôi...”

“Chà trách cô ta hôm nay nói với tôi, lo lắng cô hận cô ta, trong lòng bất an, muốn quay về Thẩm gia thú tội.”

“.....”

Không còn ý nghĩ thanh minh nữa, Cổ Phi Yên cắn chặt môi, yên lặng.

Lại là như vậy.

Bất luận cô nói gì, anh đều không tin cô.

Bất luận Cổ Minh Châu nói gì, anh tin cô ta vô điều kiện.

Nếu đã như vậy, còn có cái gì để bàn nữa?

Hít một hơi thật sâu, Cổ Phi Yên về mặt tươi cười, “Chúc mừng tình yêu Chiến thiếu gia và vị hôn phu của ngài vững chắc như vàng, ân ái không hoại nghi. Nếu đã như vậy, tôi cũng không đứng trước mặt Chiến thiếu gia ngài nói xấu cô ta, tránh tự làm cụt hứng. Chỉ là, anh vừa đem người nam nhân giải độc cho tôi đánh ngất rồi, sao mà làm với tôi được nữa, không phải sao? Nếu không, tôi trúng thuốc, giải không được hết, trong đêm dài miên man này không muốn một mình chịu sự dày vò tẻ nhạt này.”

“Cổ Phi Yên!”

Quát to một tiếng, ngay lúc này, Chiến Mặc Thần mới phát hiện cô thần sắc vô cùng khác thường.

Khuôn mặt trắng trẻo vừa đỏ lại ửng ửng, như nước mắt vừa mềm vừa xinh đẹp, điệu bộ cơ thể quá nũng nịu, quá yếu đuối,...lúc đầu định phản nộ quở trách, nhưng bây giờ, yết hầu trượt lên xuống, anh lại cái gì cũng không nói ra được.

Cô thật sự đã bị trúng thuốc, tại sao cảm giác giống như biến thành tình vậy?

“Anh quát cái gì mà quát? Hay là gọi Du thiếu gia tình đây, hoặc là tìm cho tôi một nam nhân thân thể cường tráng, cơ quan hoạt động tốt, tôi nói rất đơn giản dễ hiểu, anh còn không hiểu sao?”

“Tôi có thể hiểu!”

“Hiểu là tốt rồi.” Cổ Phi Yên chớp mắt khiêu khích, không sợ chết, cười nhẹ, “Tôi nhớ là trợ lý bên cạnh anh cũng không tồi đâu, hình như vẫn là gà tơ phải không? Tôi rất thích mở mang đầu óc tiểu trình nam, anh đem cậu ta qua đây đi.”

Đang đứng đợi ở ngoài cửa, Giang Đào tròn tròn con mắt, “.....”

Anh ta không muốn đâu!

Nội tâm của anh ta tan vỡ, suýt nữa vịn vào khung cửa mà khóc.

Nếu thực sự cùng Cổ nhị tiểu thư phát sinh chuyện gì, anh còn có cơ hội sống sót đến ngày mai sao? Hơn nữa,...anh làm sao cảm thấy, coi như chuyện đó không xảy ra, giờ lại bị Cổ nhị tiểu thư điểm danh rồi, Chiến thiếu gia nhà mình có giận cá chém thớt anh không?

“Giang Đào!” Chiến Mặc Thần quát lên giận dữ.

Giang Đào nom nớp lo sợ chạy vào, “Chiến thiếu gia...”

“Đóng cửa lại!”

“Vâng!”, Giang Đào vội vã đóng cửa lại, cảm thấy cả thế giới đều quang lại.

Cổ Phi Yên, “.....”

Đóng cửa? Người này muốn làm gì vậy?

Cô đang suy nghĩ, vốc đáng cao to của người đàn ông mang theo khí lạnh ghê người đã đề lên, đôi môi đóng băng mỉm cười, ánh mắt u tối sâu thẳm theo dõi cô, “Không phải muốn nam nhân làm thuốc giải giúp cô sao? Tôi đến giúp cô!”

Cổ Phi Yên run rẩy trong lòng, “Tôi mới không cần anh!”

“Vậy sao?” Chiến Mặc Thần cười lạnh lẽo, “Tôi tại sao nghe rằng khi nữ nhân nói không muốn nhưng tâm lại nghĩ một nẻo, thực tế trong lòng muốn làm, không phải sao? Huống hồ cô giờ đã trúng thuốc, kì này có bao phần đáng tin đây?!”

Vừa nói, anh vừa rút thắt lưng ra, giải phóng bộ cương cứng đang căng đến phát đau, giống như tướng quân dũng mãnh xông vào chiến trường giết địch vậy, vén váy Cổ Phi Yên ra liền đưa vào phía trong cô, đánh nhanh thắng nhanh.

Trong khoảnh khắc, bị nhét vào, bị ngập tràn.

“Ahhhh...um!” Cổ Phi Yên nhắm chặt mắt, vội vàng cắn môi vào nhau.

Bởi công hiệu của thuốc, cơ thể của cô đã chuẩn bị tốt, không chịu nổi lấy lợi, sự xông vào của Chiến Mặc Thần đã nhét đầy cảm giác trống rỗng của cô, cũng không để cô cảm thấy đau đớn. Cảm giác vui sướng, tăng tăng đem đến ngược lên, làm cho cô dường như mất hết lí trí.

Vào lúc này, Cổ Phi Yên cười không có lương tâm.

Cổ Minh Châu thật không dễ dàng gì.

Cô ta tốn công tính toán kế hoạch, che giấu hàng tung, gây lí gián, nếu như biết được người cuối cùng vào lồng lại là Chiến Mặc Thần, là anh cam tâm tình nguyện nói muốn làm thuốc giải cho cô, Cổ Minh Châu sẽ nghĩ sao?

“Cô cười gì?” giữ chặt chiếc cảm xảo quyết của Cổ Phi Yên, ánh mắt Chiến Mặc Thần lạnh lẽ nhìn cô.

Ngay lúc ấy, cô không nên tức giận phát hỏa, nói anh làm nhục cô không?

Sự bướng bỉnh, sự bất phục của cô đâu?

Phản ứng của người nữ nhân này, thật sự không bình thường.

Hay là.... Cô thích anh chạm vào cô?

“Tôi thoải mái, đương nhiên vui rồi, lẽ nào còn muốn già vờ khóc cho anh xem sao?” Cổ Phi Yên vòng tay quàng lấy cổ anh, xinh đẹp tựa như to, “Hơn nữa, anh rẻ là người của Cổ Minh Châu, tôi nếu mà ngu với anh, không phải tặng cho cô ta sự trả thù tốt nhất sao?”

“Chỉ vì chuyện này, cô mới vui vậy sao?” Chiến Mặc Thần dừng lại.

Lúc này, anh không biết là muốn tiếp tục nữa hay là kiên quyết thu người dòi đi.

Cảm thấy ý muốn rút của anh, Cổ Phi Yên nhếch môi, càng dùng lực ôm chặt anh, “Làm sao, không dám cùng tôi làm nữa sao, sợ bị chị tôi phát hiện? Nửa chừng bỏ dở, cũng không phải là tác phong của Chiến thiếu gia anh. Hơn nữa, anh có nỡ rút nó ra không, um?”

Cổ Phi Yên liếm đôi môi hồng như hoa anh đào đầy ác ý, động tác này đột nhiên càng làm cho hơi thở của Chiến Mặc Thần nặng nề hơn, đôi môi ẩm ướt quyến rũ.

Anh cũng không chần chừ, ra sức chinh phạt, ánh mắt u ám, “Dưới giường còn có một người còn sống nằm dưới, cô trái lại phóng túng câu dẫn tôi,hử? Xem ra, cô đối với người đàn ông kia cũng không có ý nghĩ gì? Phải không?”

Dưới giường có người?

Cổ Phi Yên quay xuống nhìn, ánh mắt khó hiểu rơi xuống người Du Diễm Phong đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên giật mình, phản ứng mạnh mẽ.

Trời ạ, cô tại sao lại quên mất chuyện này?!

“Ừm... thư giãn một chút, đừng có gấp vậy...” Chiến Mặc Thần đôi lông mày cau lại, vừa thoải mái vừa đau, ‘hừm’ một tiếng.

“.....” Cổ Phi Yên ngó người, đột nhiên vùng vẫy, “Chiến Mặc Thần, anh cút ra ngoài cho tôi, mau lên!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Vừa vội vừa tức,Cổ Phi Yên viên nhất thoáng qua đã tràn đầy nước mắt,một đôi mắt trong sạch đen kịt giống như là cảnh đầu bị nước mưa rửa qua,tươi ngon mọng nước.

Cô tròn tròn đôi mắt nhìn Chiến Mặc Thần,trái lại gãi ngứa ở trong tim anh ấy.

“bây giờ để tôi đi? Muộn rồi!”

Tìm cách rời đi thì bị ép đến cùng,gật dừ càng để cho Chiến Mặc Thần dùng lực để chiếm giữ cơ thể của người phụ nữ,một lần rồi lại một lần nữa,hận không được đụng đến sâu trong xương máu của cô,gọi cô có lương tâm một chút,không muốn luôn là tức anh ấy!

“ Chiến Mặc Thần, anh điên rồi sao?muốn là đợi lúc nữa Du Diễm Phong tỉnh dậy thì phải làm sao,anh muốn để anh ta nhìn thấy chúng ta như vậy ư?anh là đồ khốn nạn,anh là một thằng điên,anh là một thằng biến thái!”

“ tôi có chừng mực.”

“ anh có cái quý gì chừng mực,anh cút mau cho tôi!”

“ đừng khóc,anh có thể xử lý.”

Rời xa cơ thể của Cổ Phi Yên,Chiến Mặc Thần thu lại mình,kéo cánh cửa đằng sau rèm cửa xuống,một bên đi một bên kéo thành một tấm vải rộng đi đến trước mặt Du Diễm Phong đang hôn mê.

Không đến một phút,anh ấy cuốn Du Diễm Phong thành một cái bánh chưng,rồi lôi anh ta đến chân tường trói vào ghế sofa,để lửng anh ta đối với giường lớn tuyệt đối không lật người lại được.

“được rồi.”đi về lại, Chiến Mặc Thần lúc đầu dùng cảm vững chắc lôi ra,lại một nữa tiến vào cơ thể của Cổ Phi Yên,như là không có xảy ra cái gì cả,lần thứ hai động tác hung dữ mạnh mẽ.

Cổ Phi Yên bị dọa cho hoảng sợ,chết lặng người, “đây là cách xử lý của anh?”

“ ừmm.”

“ dù anh ta không nhìn thấy,ngộ nhờ anh ta tỉnh dậy sau đó nghe thấy tiếng thì sao?”

“ em có thể nhỏ tiếng,đừng kêu tiếng to.”

“.....” Cổ Phi Yên chỉ cảm thấy hoang đường,tức đến phát run, “ cho dù anh muốn..... muốn đối với tôi như vậy,tôi thiếu anh đưa mọi người ra khỏi tôi đi! Anh cho rằng tôi là đồ vật của anh ư?”

“phiền phức,không phải.”

Cố Phi Yên, “.....”

Phản ứng lại, cô mới biết là anh trả lời hai vấn đề.

Đề người làm ra ngoài rất phiền phức,cô không phải là đồ vật của anh.”

Nhưng nếu như không phải,vậy cô là cái gì?

Trong cơ thể,một lần sống cảm xúc đang dữ dội đến, Cố Phi Yên muốn trong phòng còn có một sinh mệnh lớn,cho dù Du Diễm Phong có hôn mê,cô cũng như cảm thấy nhục nhã vô cùng,hạn chế kích thích kêu cơ thể cô thay đổi càng mãnh cảm,rất nhanh bị Chiến Mặc Thần đưa lên tới đỉnh của sự ham muốn tình dục.

Vừa tức,vừa hận lại vừa không biết phải làm sao.

Quần áo trên người của Cố Phi Yên bị còi ra,nhưng Chiến Mặc Thần cho dù lại làm sao chìm sâu trong đó, áo cũng ngăn nắp sạch sẽ,chỉ có quần là bị kéo xuống mà thôi.

Cô nhìn không quen,chìa tay kéo áo của anh, “ chỉ một mình tôi còi quần áo,anh muốn đẹp,anh cũng còi cho tôi!”

Chiến Mặc Thần không sao cả,phối hợp với cô còi quần áo,động tác không dừng tí nào.

Chỉ phải không làm lỡ việc,anh đã tính toán cả rồi.

Mà Cố Phi Yên,trong lúc vô tình sờ đến điện thoại của Chiến Mặc Thần.

Điện thoại.....

Điện thoại?!

Cố Minh Châu hôm nay làm cô rất nhục nhã,tính sổ cô,mà Chiến Mặc Thần rất đối đãi với cô..... cô tại sao không thể trả thù lại chứ?

Đều nói bị kích động là ma,quý,một chút cũng không phải là giả.

Bị thúc đẩy kích động,Cố Phi Yên trong lòng ngấm ngầm dự định dụ cô ta,rất nhanh nghĩ đến một chủ ý.

Đề điện thoại giấu ở dưới cái gối,cô chạm đến bên tai Chiến Mặc Thần,âm thanh nũng nịu hỏi, “anh rể,anh quan hệ với một tư thế,cũng không sợ em chán ghét sao?nếu như anh còn có thể lực,em dạy anh kiểu tiến vào từ đằng sau,anh thấy thế nào?

Chiến Mặc Thần ánh mắt chìm đắm,đưa cơ thể của Cố Phi Yên quay ngược lại,dùng hành động thực tại bảo với cô,anh sinh lực rất dồi dào,cũng không cần cô dạy!

Ra rồi vào,rồi lại tiến sâu,Cố Phi Yên tự làm tự hưởng,bị kích động bởi tiếng hát khê

Ngón tay cô chạm nhẹ điện thoại chán nản,ánh mắt tức giận.

Cố Minh Châu, cô đợi đấy!

Tránh tầm nhìn của Chiến Mặc Thần,cô khóa điện thoại lại,âm lượng cho thành im lặng,từ trong người gần đây liên hệ nhất tìm đến số của Cố Minh Châu gạt qua,sau đó cười nhếch môi,đội bên kia nhận điện thoại.

Chỉ có hai tiếng,điện thoại bên kia đã nghe rồi.

Động tác còn rất nhanh!

Điện thoại im lặng rồi,tiếng của Cố Minh Châu không thể nghe thấy được,âm thanh bên này có thể chuyển đến trong tai của Cố Minh Châu.

Cố Phi Yên không lại đứng yên cần đòi môi đỏ, mà là có ý kêu nhỏ,âm thanh của cô có loại giọng khàn nhỏ nhẹ dễ thương,kêu một tiếng biết cô đang bị người đàn ông tùy tiện yêu thương

Cô không biết Cố Minh Châu có phản ứng gì,thấy cô ta vẫn chưa tắt điện thoại, quyết định lại thêm lửa vào.

Ngóang lại người đàn ông đằng sau nhìn,Cố Phi Yên hai mắt ngấn lệ khóc cầu xin anh ta:” anh rể, em không muốn nằm với tư thế này, như vậy hơi sâu quá, anh làm vậy em đau, chúng ta hay là làm như vừa nãy được không?”

Chiến Mặc Thần “.....”

Thấy anh ta không nói gì, Cố Phi Yên ôm lấy cánh tay của anh ta, nũng nịu chạm dính lấy:” có được không? Anh cho nói cho em một câu, nhanh lên?”

“Được.” Chiến Mặc Thần nói với giọng thấp, đưa cô lật ngược lại

Nghĩ ra cái gì đó anh ta trực tiếp từ trên giường ôm đẩy, hướng về sân thượng rộng lớn.

Cố Phi Yên đang chuẩn bị trở tài sau đó thì sờ trượt điện thoại rồi tắt đi, loại bỏ chứng cứ, không nghĩ đến Chiến Mặc Thần sẽ ôm cô đẩy, lúc đầu cái gì cũng không kịp làm, không kịp được sự sợ hãi.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói của đàn ông quyền rũ, “ em không phải muốn làm ở sân thượng sao? Lần này vừa hay có cơ hội, có thể làm thử một tí?”

Mặt mày anh ta có vài phần ấm áp. Âm thanh nhỏ nhẹ dịu dàng, rất kiên trì nhẫn nại, đối với cô cũng không có gì là bắt đầu bởi vì phát tức lên mà đem ra cái sự thô lỗ này. Người lại như là đang lấy lòng cô, coi trọng cái cảm nhận của cô.

Cố Phi Yên càng tiến sâu sự lỗ mãng hơn, dần dần chứ người đều quên hết rồi.

Anh lại còn nhớ chuyện lần trước? Không phải cô muốn thử, là anh muốn thử! Tìm một cái cớ!

“Đêm nay anh là thuốc giải của em, ngay mai anh có thể để người đi điều tra việc này, đưa cho em một lời dặn dò. “ cần nhay lên dái tai của Cố Phi Yên, người đàn ông lăm bắm nói” Tiểu Yên em yêu, em phải ngoan ngoãn, không được làm anh tức giận?”

Một tiếng” tiểu yên em yêu” gọi về lý trí của Cố Phi Yên.

Gọi rất thân mật, hình như bọn họ có quan hệ rất tốt.

Cô mỉm cười,ánh mắt lạnh lùng “ anh rể, anh không thể làm em động lòng được, hãy nhìn lên em đi? Nếu như không có thì đừng có gọi thân mật như vậy, không thì em sẽ hiểu lầm mất.”

Chiến Mặc Thần một tay ôm Cố Phi Yên,hiệt độ toàn thân giảm xuống vài độ.

Anh trầm lặng nhếch môi,để đôi tay của Cố Phi Yên ở cái lan can thụ tinh lạnh ngắt, đầu đá lung tung rồi tiến vào chỗ cô,dùng lực đánh dẹp,dường như nói lên sự không thoả mãn của anh.

Cố Phi Yên trong lòng tồn tại một việc, nhưng là có một chút dằn trối.

Cũng không biết có phải giận đối hay không.hay là thật sự có tâm đề cao chất lượng phục vụ,Chiến Mặc Thần ôm cô làm chuyện đó ở trên sân thượng một lần, rồi lại đưa cô vào trong bồn tắm, rồi mở vòi nước, còn bản thân thì rời khỏi phòng tắm, không biết là đi làm cái gì.

“Đừng đi!”

Trong lòng rất vội, Cổ Phi Yên dần nói lớn hơn, người đàn ông không chút may mắn nào dừng lại.

Cô nhếch môi đỏ của mình, muốn cùng anh đi ra ngoài, nhưng toàn thân lại không có sức lực, chỉ có thể ở trong bồn tắm đánh đắm xuống nước bắn tung toé.

Bây giờ chỉ hi vọng Chiến Mặc Thần không đi tìm điện thoại, như vậy mới không phát hiện ra động thái của cô.....

Nhưng, sợ cái gì chứ, vẫn cứ đến cái gì chứ.

Nhưng được một phút, Chiến Mặc Thần khuôn mặt lạnh lùng tiến vào bồn tắm, trong tay còn cầm điện thoại, rất dùng lực, như muốn nghiền nát vậy.

Đôi mắt anh lạnh tanh như muốn khoá Cổ Phi Yên lại, dồn sức kéo cô từ trong bồn tắm dậy, sắc mặt nặng nề hỏi: “Cổ Phi Yên, vừa xong em làm cái gì vậy?”

Cánh tay bị nắm rất đau, Cổ Phi Yên nhếch môi, không nói một lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Chiến Mặc Thần thật sự rất tức giận.

Cổ Phi Yên miễn cưỡng cự tuyệt. Để sự tức giận trong lòng anh ấy càng tăng thêm.

Anh sớm đã có sự quyết đoán. Cũng đã làm rõ những thứ không rõ ràng với Cổ Minh Châu, chỉ là, Cổ Minh Châu hình như rất thông minh nhận ra được ý đồ của anh, tránh né vấn đề, anh luôn không tìm được thời gian thích hợp.

Mấy ngày nay, bởi vì Cổ Minh Châu ở bệnh viện, anh không muốn kích động cô ấy. Nên động thái trì hoãn lại một chút.

Nhưng, điều anh không nghĩ đến là, trong lòng Cổ Phi Yên đã có sự tính toán, không chỉ sắp đặt cái hoàn cảnh tối nay, mà còn rất lạnh nhạt thờ ơ, rõ ràng biết Minh Châu đang ở bệnh viện, còn gấp rút vội vã để chuyện này đến trước mặt Cổ Minh Châu, cố ý làm kích động cô ấy.

Đề ngoài một người phụ nữ nghe cô ấy làm sao gọi mời lên giường, cô ấy không có một chút tự do ư?

“Anh hỏi em, em là người điếc ư? Nói đi!”

“anh muốn tôi nói cái gì? Anh không phải đã nhìn thấy rồi ư?”

Mục ghi nhớ trên điện thoại vẫn chưa xóa, âm lượng cũng không có chỉnh về như cũ, một Chiến Mặc Thần có một bộ não thông minh, nghĩ là biết cô mới làm cái gì, lại là vì cái gì?”

Tức giận sôi sục hỏi cô, nhiều hơn một nửa là bởi vì chột dạ tức giận.

Cổ Phi Yên với đôi mắt lạnh nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, trong mắt đầy sự châm biếm” điện thoại tôi cũng đã gọi rồi, tôi đoán Cổ Minh Châu có thể sẽ rất nhanh tới đây thôi, bản thân anh phải nghĩ sẽ đối phó với cô ta như thế nào cho tốt.”

“em muốn để chuyện này rồi tung lên ư? Đây là điều em muốn?”

“Anh rất muốn được bao quanh bởi mọi người, đưa tôi thành của riêng anh, giam cầm ở bên cạnh anh cả đời? Đói đầu gay gắt hỏi lại, giọng nói của Cổ Phi Yên rất lạnh nhạt và cũng rất bình tĩnh,” em đang chơi một bàn tính tốt, nhưng tôi tuyệt đối không để em được như ý muốn.”

“Tôi không có cái dự định đấy.”

“Anh không có cách nghĩ nào, nhưng anh đang làm đó! Nếu như không phải như vậy, vậy anh hôm nay dựa vào cái gì làm tôi phát hỏa lên, dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy? Anh cảm thấy mình bị phản bội, cảm thấy tôi quá trớn, nhưng tôi nói cho anh biết, Chiến Mặc Thần, Tôi Cổ Phi Yên sẽ không có bất cứ quan hệ gì với anh cả. Tôi ngủ với ai, anh không có lập trường để chỉ trích tôi cả, anh đã động đến tôi, tôi muốn làm lớn chuyện của anh và Cổ Minh Châu tình cảnh hỗn loạn, đây là do anh tự chuốc lấy!”

“Cổ Phi Yên.....”

“Đừng nói là anh vì tốt cho tôi, tự lấy mình ra đưa cho tôi làm thuốc giải, những lời nói này anh chỉ có thể đi lừa được đứa trẻ con ba tuổi mà thôi. Anh muốn là thật sự muốn tốt cho tôi, hoặc là hãy cho tôi một danh phận chính thức đi, hoặc là hãy cắt cho tôi càng xa càng tốt.”

Những lời nói này nói ra, Cổ Phi Yên thấy mình làm càn làm bậy rồi.

Danh phận chính thức.....

Lẽ nào trong tim của cô, vẫn chưa hết hi vọng với Chiến Mặc Thần?

Chiến Mặc Thần ánh mắt im lặng, âm thanh nặng trĩu” thì ra là vì như vậy, em có ý gọi điện thoại cho Cổ Minh Châu, đưa cái quan hệ của chúng ta đâm chọc trước mặt cô ấy, em có biết bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện, tình hình rất nghiêm trọng, vốn là không chịu được sự kích động.”

Rất rõ ràng, anh ấy đã hiểu sai ý định của cô.

Cho rằng cô muốn công khai tất cả, để thúc ép anh và Cổ Minh Châu chia tay.

Cổ Phi Yên mặt môi giải thích, chỉ có tức giận trong lời nói hỏi: “vậy tôi thì sao, cuộc sống của tôi phải đem theo tất cả sự xui xẻo ư?”

“Ít nhất thì em có cơ thể khỏe mạnh, còn có ấy thì không.”

“..... cơ thể khỏe mạnh? Hơ, cái lí do này còn thật sự là vụn vặt.

Một thoáng chốc, những lời nói của Chiến Mặc Thần giống như một thùng nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống, cái lạnh làm thông suốt sự suy nghĩ. Cổ Phi Yên đột nhiên im lặng hẩn xuống, lại cũng không còn sự tức giận dùng dằng vừa xong.

Không phải bình tĩnh hoà nhã, mà là mất hết ý chí.

Từ lúc 15 tuổi bắt đầu, cô nghe câu nói này không biết bao nhiêu lần?

Thật là đếm cũng đếm không nổi!

“Cổ Phi Yên, Minh Châu cơ thể không được khoẻ, em không phải ức hiếp cô ấy rồi, cô ấy muốn là có chuyện không may, em có đền được không?

Thì là năm đó khi cô mới quay về nhà Cổ Gia bị người chị tri kỷ của Cổ Minh Châu hãm hại,đau lòng Cổ Minh Châu, Chu Cẩm Tiên nói với cô

“Chỉ là một món đồ trang sức rẻ tiền mà thôi, mất rồi thì mất rồi, Minh Châu thân thể không được tốt, mày đừng có so đo từng tí vậy, ngộ nhờ Minh Châu thấy áy náy rồi tìm đau, tao sẽ làm khổ mày.”

Đây là lúc sinh nhật 18 tuổi của cô.người khác đều quên, cô chỉ nhớ Cổ Minh Châu, cô dùng tiền kiếm được tiết kiệm ba tháng để mua cho mình một chiếc vòng tay bằng bạc nhưng bị Cổ Minh Châu làm rơi vào bồn cầu rồi xả nước, Cổ Kiến Quốc nói với cô.

“Mày ngoài ra có một trái tim khoẻ mạnh hơn Minh Châu, còn có cái gì có thể hơn nó chứ.sao người bị tìm bầm sinh trước không phải là mày cơ chứ, mày rất nông cạn hư vinh độc ác, mày mới là người phải đi chết!”

Đây là trước khi đính hôn, Kỳ Viễn Bạch nói với cô

“.....”

Việc đã qua, giống như phim ở trong đầu trôi qua, Cổ Phi Yên đột nhiên mệt rồi.

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười,” Chiến Thiếu gia, nếu như anh thật sự rất quan tâm đến vợ tương lai của mình, về sau hãy cách tôi xa một chút, nhân lúc cô ta vẫn chưa tới, làm phiền anh hãy đưa tôi và Du Diễm Phòng lên giường đi, anh có thể nói với cô ta rằng vừa này chị là hiểu lầm, tôi thật sự là ở cùng với Du thiếu gia, chỉ là do điện thoại của anh vô tình rơi xuống, tôi mới dùng điện thoại của anh để gọi, cố ý chia rẽ hai người..... ừmmmm, mặc dù có một chút giọng, nhưng nói không chừng có thể được cho qua. “

Cô thật sự là suy nghĩ cho Chiến Mặc Thần và Cổ Minh Châu.

Cô mệt rồi, không muốn tiếp tục bị vương phải rắc rối nữa.

Sau này cầu trở lại đường, thì cứ như vậy đi.

“Em là có ý gì?” Chiến Mặc Thần tìm lo lắng, người con gái bé nhỏ trước mắt rõ ràng bị anh bắt ở bên cạnh, anh cảm giác khoảng cách giữa anh và cô gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt

“Tôi không có ý gì khác cả. Việc hôm nay đích thực là tôi sai, không nên gây chia rẽ tình cảm của anh và Cổ Minh Châu, bây giờ, tôi chỉ muốn sửa chữa mà thôi, nhưng, tôi cũng có một yêu cầu, tôi hy vọng, sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa.

“Cổ Phi Yên!”

“Sau này, bất luận Chiến Thiếu Gia có nghe được bất cứ thông tin gì của tôi, cho dù có ai mời anh đi lễ tang của tôi, thì anh hãy làm như không nghe thấy gì hết. Tôi cảm thấy, theo tôi thấy mối quan hệ của chúng ta, hay là làm người lạ thì tốt hơn. Cả đời không qua lại với nhau. “

“Em nói quá nhẹ nhàng, vậy em đề tôi thành cái gì?”

Một tiếng nói lớn, Chiến Mặc Thần đẩy Cổ Phi Yên ra, đôi mắt đỏ trợn mắt nhìn Cô.

Cổ Phi Yên lao đảo, cơ thể không cân trọng bị ngã xuống bồn tắm, rất đau, nhưng vẫn mấp máy môi “ lúc trước khi anh là anh rể tôi, về sau chúng ta là người xa lạ.” Cô với Cổ Gia không còn quan hệ gì, với anh ấy lại càng không còn quan hệ gì nữa.....

Người xa lạ.....

Sự ầm áp triển miên vừa xong, đều là trò cười quái đản ư?

Rất tức giận, Chiến Mặc Thần đâm vào khung chiếc gương hoa văn trạm trổ treo trên tường, chiếc gương giống như mạng nhện nứt vỡ ra, chia năm xẻ bảy. Tay đau, nhưng tim còn đau hơn là bị kim đâm, ti mỉ, một trận nhận một trận đau.

Anh không nói, cô cũng không nói.

Im lặng một lúc, anh nhìn nại lên tiếng, “ không cần nói lại nữa, những lời em vừa mới nói, tôi sẽ làm như không nghe thấy, việc này, tôi có thể xử lý được, không cần em phải bận tâm.”

Nói xong, anh quay người bước đi ra ngoài, Âm thanh yên lặng của Cổ Phi Yên bay vào trong tai của anh, “ anh muốn giải quyết làm sao? Là nói thật với Cổ Minh Châu, anh không chấm dứt với tôi một lần hơn nữa còn muốn tiếp tục gìn giữ mối quan hệ này, muốn chia tay với cô ấy?hay là nói anh với tôi không có bất cứ liên quan nào cả.”

Chiến Mặc Thần dừng bước

“ đừng muốn kiểm chuyện nữa, lần trước ở chỗ phổ hoàng gia, em bởi vì cơ thể của cô ấy không thoải mái nên mới từ bỏ tôi, lần này, em lẽ nào không quan tâm đến cơ thể của cô ấy nữa?” Cổ Phi Yên rừ mắt cười nhẹ,

“ Chiến Thiếu gia, anh lý trí rất bình bình, nên biết cá và bàn chân gấu không cùng một đạo lý.”

Ngẩng mặt lên, trước mắt mình đã không còn bóng lưng của người đàn ông cao lớn u sầu nữa.

Cổ Phi Yên ngồi ngẩn ngơ, cúi mặt xuống đầu gối, những giọt nước mắt rơi xuống, giống như kéo dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Cổ Phi Yên nằm trong bồn tắm đầy nước lạnh, thả thân mình chìm trong đó.

Nước lạnh ấy đi lừa nóng trong người, có lẽ vẫn nhờ vào thuốc giải mà Chiến Mặc Thần làm trước đó phát huy tác dụng to lớn.

Sau mười mấy phút, cô cảm thấy sức lực trong thân thể hồi phục đã khá nhiều, có thể chống tay vào tường đứng dậy.

Mặc vào chiếc áo choàng sạch sẽ, cô bước ra ngoài phòng tắm.

Chưa đợi có đi ra, liền nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài, sau đó lại nghe thấy âm thanh run rẩy nở rộ của Cổ Minh Châu, “Anh Mặc Thần, anh thật sự ở bên nhau với Cổ Phi Yên sao? Anh nói với em đây không phải là thật, có đúng không?”

Cổ Phi Yên bước chân ngập ngừng một lúc mới bước ra.

Đèn pha lè rực rỡ, ánh sáng lưu chuyển.

Khi Cổ Phi Yên nhìn thấy rõ đôi nam nữ đang ôm chặt nhau, không nhận được cười lạnh, “Cố đại tiểu thư không phải đang nằm ở bệnh viện à, sao bây giờ lại cứ như ăn thuốc thần tiên, sắc mặt không biết tốt lên bao nhiêu thể kia nhỉ?”

“Cố Phi Yên!” Đôi mắt ánh lên thù hằn giống như một con dao độc, Cố Minh Châu ghen ghét nhìn qua đây, “Cô tại sao lại ở đây?”

“Đã rõ ràng còn có ý hỏi, không phải cô đã nhận cuộc gọi rồi sao?”

“... Không phải, nhất định không phải!” Cố Minh Châu nắm chặt tay Chiến Mặc Thần, nâng hai con mắt trong veo như nước hỏi, “Mặc Thần, cuộc gọi vừa nãy em nhận, không phải là thật, đúng không?”

Cố Phi Yên cười một tiếng, không cắt đứt Cố Minh Châu, cô cũng muốn nghe xem Chiến Mặc Thần sẽ trả lời thế nào.

Tuy lần này hơn nửa anh ta vẫn sẽ chẳng quan tâm mấy may chút tình cảm nào rồi đẩy mọi thứ về phía cô, nhưng cô vẫn tò mò không nhận được anh ta có phải có lý do thoái thác mới hay không.

Bị hai đôi mắt nhìn chăm chăm, Chiến Mặc Thần giống như có chuẩn bị từ trước, nhũn chặt lông mày.

“Anh...” Vừa nói xong được một từ, Chiến Mặc Thần đột ngột bị sự xuất hiện ồn ào đánh gãy, hai người Cố Phi Yên không còn cơ hội để nghe tiếp.

“Minh Châu, Minh Châu đáng thương của ta a!” Chu Cẩm Tiên xông vào phòng, nhìn thấy Cố Minh Châu yếu ớt được ôm trong lòng Chiến Mặc Thần, bộ dạng như sắp chết đến nơi, nhất thời không kìm được lửa giận, ánh mắt bắt nắn chiếu về phía người còn lại trong phòng, “Tôi ngược lại muốn xem xem, nữ nhân nào dám động đến con gái của Chu Cẩm Tiên ta...”

Phần còn lại, không thể nói ra tiếp được nữa, Chu Cẩm Tiên dơ mặt.

Bà kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Cố Phi Yên, ngạc nhiên đến mức không nói ra lời, “Cố Phi Yên... tại sao, tại sao lại là mày?”

Cố Phi Yên thanh tú động lòng người đứng đó.

Trên người nàng mặc áo ngủ trắng, xương quai xanh ẩn hiện, lộ ra làn da tinh tế. Khuôn mặt trắng nõn hơi ửng hồng, mái tóc chưa khô còn đang rò nước xuống sàn, rõ ràng là vừa mới tắm xong.

Về việc trước đó cô cùng Chiến Mặc Thần đã xảy ra chuyện gì, cô nam quả nữ, chẳng lẽ có thể đơn thuần nói chuyện được sao?

Lại nói, dù muốn nghĩ ra lý do khác thì vết đỏ trên xương quai xanh cũng không thể lừa được người, kết luận đã quá rõ ràng!

Chu Cẩm Tiên tức đau cả đầu!

Cố Phi Yên nhướn mày, “Trước khi ra mặt thay cho con gái bảo bối của bà, bà không biết rằng sẽ bắt gặp một nữ nhân khác sao?” Hay là nói, Cố Minh Châu có chuyện giấu diếm, không nói mọi chuyện cho bà ta?

“Mày chính là người phụ nữ câu dẫn Chiến Mặc Thần, còn gọi điện đe dọa Minh Châu?”

Cố Phi Yên gạt đầu, “Nếu như tôi nay chỉ các người chỉ nhận một cuộc điện thoại, vậy thì đó là tôi.”

“Mày cùng Chiến Mặc Thần...”

“Như bà đã thấy.”

“Mày, mày thật là tức chết tao!” Chu Cẩm Tiên tức run tay, xông đến cho Cố Phi Yên một bạt tai, “Lần trước mày nói mày bị oan uổng, lần này thì sao? Tao thật không thể tin được, thay thế chỗ của Minh Châu, lại là con tiện nhân vô liêm sỉ như mày! Mày không phải là con tao, tao không có đứa con gái để hèn như mày!”

Cố Phi Yên không kịp né, thân thể chưa kịp hồi phục bị ăn một cái tát mạnh.

Một bên má trắng nõn hiện ra một bàn tay đỏ ửng, cô lau đi vết máu ở khóe môi, nhàn nhạt nhíu mày, “Ồ... là do tôi quên, quên mất rằng mình đã bị đuổi khỏi Cố gia, không có quan hệ gì với bà nữa.”

“Chút nữa tao sẽ xử lý mày!” Không tiếp tục để ý tới cô, Chu Cẩm Tiên sắc mặt nghiêm nghị chất vấn Chiến Mặc Thần, “Mặc Thần, đây rốt cuộc là chuyện gì? Con cùng Minh Châu vẫn đang tốt đẹp, nó yêu con như vậy, chuyện tối hôm nay, con buộc phải cho chúng ta công đạo!”

“Còn có thể là chuyện gì, chính là tôi với anh ta ngủ đến quên, tối hôm nay chúng tôi lại hẹn lần nữa thôi.” Không đợi Chiến Mặc Thần mở miệng, Cố Phi Yên liền ngả ngón tiếp lời, “Cố phu nhân, tôi thật sự rất hiểu kỳ, từ lúc nhận cú điện thoại đó đến giờ, cũng đã qua nửa tiếng rồi, các người xuất phát tiếp từ bệnh viện, một đường vượt đèn đỏ đến đây phải không?”

“Đừng thì sao?” Chu Cẩm Tiên dậm mày, “Chúng tao nếu tới trễ một chút nữa thì mày có thể trốn được, có đúng không?”

“Đĩ nhiên không phải rồi, tôi chỉ là rất tò mò, coi như tôi là người gọi cuộc gọi đó, nhưng tôi đâu nói là tôi cùng với Chiến Mặc Thần ở trong Thiên Cung, các người làm sao tâm linh tương thông đến mức đoán ra tôi đang ở Thiên Cung, còn tìm ra căn phòng chính xác đến thế? Chẳng hay Cố đại tiểu thư có công năng đặc biệt nào đó?”

Cố Phi Yên trong lòng căng thẳng, tay đang nắm tay Chiến Mặc Thần bắt giác dùng lực.

Cô ta làm sao lại quên điều này chứ?

“Tao...” Chu Cẩm Tiên muốn nói gì đó, lại phát hiện mình cũng không hiểu ra sao, không khỏi nhìn về phía Cố Minh Châu, “Minh Châu, con nói đi! Con yên tâm, hôm nay mẹ nhất định sẽ giúp đỡ cho con, không để con phải chịu ức hiếp đâu!”

“Mẹ, mẹ đối với con thật tốt.” Thoát ra từ trong lồng ngực Chiến Mặc Thần, Cố Minh Châu nhào vào ôm Chu Cẩm Tiên, “Con... Sau khi con nhận được điện thoại của em gái, nghe đến em ấy và Mặc Thần đang đang làm chuyện đó, con đau lòng không biết phải làm gì, chính lúc đó, con nhận được thông tin nói rằng bọn họ đang ở Thiên Cung, còn nói cho con biết số phòng...”

“Mày nghe rõ chưa, Minh Châu nhà chúng ta mới không phải là loại người như mày, một lòng dạ âm mưu quỷ kế!” Chu Cẩm Tiên vỗ về lưng Cố Minh Châu, an ủi cô ta, trừng mắt về phía Cố Phi Yên, “Làm chuyện xấu còn tưởng mình có thể giấu diếm? Tao cho mày biết, tất cả mọi người không có mù!”

“Tất cả đều không mù? Tôi ngược lại cảm thấy, có những người thật sự nị mù, không chỉ mù mắt mà tâm cũng mù loa! Cho nên... Cố đại tiểu thư nhận được tin tức đó, có thể đem ra xem thử chứ? Còn có, nếu sau khi cô nhận được điện thoại liền biết người gọi điện là tôi, tại sao không nói cho Cố phu nhân biết? Hại Cố phu nhân bị dọa nhảy cẫng lên, thật sự rất xấu a, phải không nhì?”

Cố Minh Châu ầm gấu âm lạnh trong mắt, đáng thương cảm mỗi, “Thông tin do đã bị tôi xóa bỏ, loại ký ức không thể chịu nổi đó, tôi cần gì phải giữ lại? Không nói cho mẹ biết, là vì tôi... tôi...”

Bỏ nhào vào lòng Chu Cẩm Tiên, Cố Minh Châu khóc rất thương tâm, như thể rất không muốn phải nhắc đến vấn đề này.

Chu Cẩm Tiên ngay tức khắc một mặt đau lòng, “Minh Châu ngoan, con không muốn nói thì đừng nói, mẹ hiểu con... Hôm nay bất kể là ai cũng không được bắt nạt con ta, dù mẹ không có tác dụng gì thì đợi chút nữa bố con sẽ tới!”

“Cái gì?” Cố Minh Châu đột nhiên rít lên một tiếng, không dám tin nhìn Chu Cẩm Tiên, khăn trương đầy mặt, “Bố con, ông ấy, ông ấy cũng biết chuyện này?”

“Đừng vậy a.” Chu Cẩm Tiên không hiểu, “Sao vậy?”

“Mẹ! Con không phải đã bảo đừng nói cho bố biết rồi mà? Con, con...” Cố Minh Châu nuốt nuốt nước bọt, che dấu tâm tình đang kích động quá mức, “Mỗi ngày bố làm việc khổ cực như thế, con không muốn để bố phiền lòng lo lắng cho con a.”

“Lo lắng cho con gái của mình là điều nên làm, bố con rất vui lòng.”

Chu Cẩm Tiên đang diễn vai người mẹ tốt, Cố Phi Yên liếc sang Cố Minh Châu sắt mặt tái nhợt, bỗng rất muốn biết rõ cô ta muốn làm gì, vì sao lại sợ chuyện Cố Kiến Quốc đến đây như thế.

Cong môi, Cố Phi Yên càng thêm mong chờ.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Cố Kiến Quốc có vui không?

Điều đó không thể chắc chắn.

Thời điểm Cố Kiến Quốc vẫn chưa đến, Cố Phi Yên không ngại thêm dầu vào lửa, cô thân nhiên ngồi trên ghế sofa, “Thật đúng lúc tôi cũng có lời muốn nói, nếu đã phải đợi Cố tổng đến, vậy cùng nhau ngồi xuống chờ đợi đi.”

Trên mặt cô vẫn còn vết tay, thế nhưng vẫn giữ tư thái thanh nhã, thấy thế nào cô cũng là người ung dung nhất ở đây, giống như việc không liên quan đến mình

“Không được!” Cố Minh Châu lại nhịn không được lên giọng, chỉ kém không hét lên, mặt cô ta đề phòng nhìn Cố Phi Yên, lớn tiếng hỏi, “Cố Phi Yên, cô lại muốn làm gì nữa?”

“Tôi đâu có làm gì, chỉ là thành thật ngồi đây đợi thôi mà, đợi bố của cô đến trừng trị tôi.” Cố Phi Yên nhún nhún vai, biểu cảm vô tội.

Còn muốn làm cái gì, chính là nhìn cô thành trò cười đó!

Cố Minh Châu thiếu chút nữa bị nghẹn chết, chỉ đành bắt đầu khuyên Chu Cẩm Tiên, “Mẹ, bố gần đây thức trắng mấy đêm đau đầu chuyện hạng mục rồi, con làm con của ông ấy không thể giúp đỡ bố chút gì, con chỉ có thể không để ông ấy lo lắng, con bây giờ gọi điện cho bố, bảo ông ấy không cần qua nữa.”

“Không được, bố con không đến, ai sẽ nói chuyện cùng hắn ta?” Chu Cẩm Tiên nhìn sang Chiến Mặc Thần vẫn luôn im lặng, “Có vài chuyện, vẫn nên để đàn ông trong nhà ra mặt.”

“Nhưng mà, mẹ, mẹ qua đây, con có chuyện cần nói với mẹ.” Không làm được gì, Cố Minh Châu chỉ có thể kéo Chu Cẩm Tiên ra ban công.

Trong phòng chỉ còn lại có Chiến Mặc Thần và Cố Phi Yên hai người, được một lúc, yên tĩnh đến chỉ còn thanh âm hít thở.

Ánh mắt của anh âm trầm nhìn cô, cô lại giống như không cảm giác được điều đó.

Lạnh lùng rũ mắt ngồi xuống.

...

Ngoài ban công.

“Minh Châu, con kéo mẹ ra đây có chuyện gì a?”

Chu Cẩm Tiên một bên hỏi, một bên không yên tâm nhìn vào trong gian phòng, sợ Cố Phi Yên thừa cơ chạy đi.

Còn Cố Minh Châu, tâm sự nặng nề mở miệng, “Mẹ, con biết mẹ đối với con rất tốt, mẹ một lòng bảo hộ cho con, ngay cả... Tiểu Yên cũng không thể bằng phản mẹ đặt con trong tim. Thế nhưng, mẹ cảm thấy bố cũng nghĩ như thế sao?”

“Nghĩa là sao?”

Cố Minh Châu ủy khuất rơi lệ, “Không phải con muốn nói bố không tốt, nhưng, bố quá coi trọng xí nghiệp Cố thị, cũng do đó mà cực kỳ mong chờ con kết hôn với Chiến Mặc Thần, để con sau này giúp đỡ cho công ty Cố gia. Nhưng, có thể giúp được nhà mình, cũng không phải chỉ có mình con. Nếu Mặc Thần thật sự thay lòng, nhìn trúng Tiểu Yên, vậy con phải làm sao? Con rất sợ, sợ bố sẽ không ủng hộ con nữa, chuyển sang ủng hộ Tiểu Yên, mẹ ơi...”

Chu Cẩm Tiên hít một ngụm khí lạnh.

Đúng vậy.

Cố Kiến Quốc tính tình như thế nào, Cố Minh Châu nhìn ra được, lẽ nào người bên gối ông ta mười mấy năm như bà còn không biết? Ông ta chỉ muốn có một đứa con gái có thể gả cho Chiến Mặc Thần, sau đó nhờ vào quan hệ với Chiến gia, sẽ không có khả năng quan tâm xem là đứa con gái nào gả đi.

Nếu như ông ta biết Chiến Mặc Thần một mực coi trọng Cố Phi Yên, nhất định sẽ từ bỏ Cố Minh Châu.

Thấy sắc mặt Chu Cẩm Tiên thay đổi, Cố Minh Châu rơi nước mắt chậm rãi quỳ xuống, hai tay nắm lấy tay áo của bà, “Mẹ, con cầu xin mẹ, xin mẹ hãy cứu con, con không thể mất đi Mặc Thần, cũng không thể mất đi lòng yêu thích của ông ấy... Nếu như không có mọi người, con sẽ...hức...rất đau...”

Quá đau lòng, Cố Minh Châu nắm lấy trái tim, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Chu Cẩm Tiên trong lòng căng thẳng, lập tức hốt hoảng đỡ cô ta dậy, “Minh Châu, chúng ta đừng nóng vội a, mẹ thương con nhất, bố con cũng chỉ yêu con! Con yên tâm, mẹ sẽ không để Cố Phi Yên cướp Mặc Thần đi, mẹ bây giờ sẽ gọi ngay cho bố con, bảo ông ta đừng đến đây!”

Nếu không gọi, bà sợ con gái báo bối của bà liền bị tức đến bỏ mình mất!

Tiền nhân Cố Phi Yên kia, thật sự là tai tinh a, từ khi nó xuất hiện, Cố gia bọn họ không có một ngày yên ổn!

Chu Cẩm Tiên một bên hận hận mắng trong lòng, một bên tìm kiếm điện thoại trong túi xách, đáng tiếc, bà ta còn chưa tìm thấy điện thoại thì ngoài cửa liền vang lên tiếng đập “bình bình bình”.

Cố Minh Châu căng thẳng nhìn cửa, Chu Cẩm Tiên cũng dừng lại động tác.

Đập hai lần, phát hiện cửa không khóa, Cố Kiến Quốc nổi giận dùng đầu gối đẩy cửa tiến vào, miệng gào to, “Là đứa nào không có mắt làm ra chuyện đồi phong bại tục câu dẫn con rě Cố gia ta?!”

Nhất thời, cả căn phòng triệt để im lặng.

Chiến Mặc Thần đen mặt, Cố Phi Yên cười như không cười.

“Lão Cồ!” Chu Cẩm Tiên đi vào từ ban công, nhân lúc Cố Kiến Quốc còn chưa chú ý đến Cố Phi Yên trên sofa, liền giữ chặt ống tay áo của ông ta kéo ra ngoài, “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ở đây không còn việc gì, chúng ta đi thôi...”

“Sao lại không có việc gì?” Cố Phi Yên từ sofa đứng dậy, âm thanh trong trẻo nói, “Cố phu nhân, bộ dạng hùng hổ bức người vừa rồi của bà, thật giống như có việc gì đó đã xảy ra nha?”

Mất hạnh hình деп yêu mị nhìn về phía Chiến Mặc Thần, hồn dỗi hỏi, “Chiến thiếu, anh nói có đúng không?”

“Đây là sao? Cố Phi Yên, sao mày lại ở đây?” Cố Kiến Quốc hất tay Chu Cẩm Tiên ra, trầm mặt, hai con mắt quét qua quét lại Cố Phi Yên và Chiến Mặc Thần, cuối cùng rơi trên người Chu Cẩm Tiên, nhàu mày hô to, “Bà nói! Nếu có giấu diếm, tôi xem bà dám làm thế nào!”

“Lão Cố...” Chu cầm Tiên khó xử.

Bà ta nhớ rõ những gì Cố Minh Châu vừa nãy nói, cũng đã khác sâu, vốn dĩ muốn che giấu chuyện này, nhưng từ xưa nay bà ta đâu phải là người thông minh, muốn bà ta cái khó ló cái khôn, bà ta không làm được a!

Bất đắc dĩ, Chu Cầm Tiên kéo Cố Minh Châu vào, “Minh Châu, con thay mẹ giải thích cho ba con đi.”

Móng tay Cố Minh Châu đâm mạnh vào lòng bàn tay, thăm huyệt Chu Cầm Tiên vô dụng.

Cô ta nhanh chóng suy nghĩ, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Bố, là như vậy,... Em con, em gái con đang muốn đùa giỡn con. Em ấy làm việc ở đây, vừa hay gặp mặt Chiến Mặc Thần đang ở trong này uống rượu, liền cảm điện thoại của anh ấy gọi cho con, kỳ thật không có chuyện gì cả..”

Cố Minh Châu hận.

Hận Cố Phi Yên đang nhìn cô ta.

Hận Cố Phi Yên dụ dỗ khiến Chiến Mặc Thần lay động.

Hận Chu Cầm Tiên không chống đỡ gì được cho mình.

Càng hận Cố Kiến Quốc thế lực mạnh...

Thế nhưng, hiện tại cô chỉ có thể che đi hận ý, cố gắng xử lý tốt cục diện này.

Cô ta nghĩ, Cố Phi Yên đối nghịch với cô ta, những Chiến Mặc Thần tốt xấu gì cũng cần thể diện, sẽ không nói ra chuyện này trước mặt Cố Kiến Quốc và Chu Cầm Tiên, ngay lập tức tìm đến sự ủng hộ của anh.

Mất ngủ nước nhìn về phía anh, cô ta cầu khẩn, “Mặc Thần, anh nói có đúng như thế không? Anh nói một câu giải thích đi.” Chỉ cần anh ta nói không, cô ta cũng có thể thuyết phục bản thân, tự mình lừa dối mình.

Phụ quý hào hoa mê mất người, phụ nữ gả vào hào môn, ai mà không trải qua tháng ngày trước vinh quang sau lạnh nhạt? Cô ta có thể không so đo, coi Cố Phi Yên chỉ là một tiểu tiện nhân được bao nuôi mà thôi!

Một lúc lâu, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Chiến Mặc Thần.

Cố Phi Yên cũng rất muốn biết câu trả lời của anh ta.

“Chiến thiếu, ý của anh là gì?” Đi đến trước mặt anh, cô nâng khuôn mặt vẫn còn vết bàn tay ủng đỏ, con ngươi đen bóng trong veo giống mặt hồ mùa thu, in lấy bóng hình anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

“Cô muốn tôi trả lời cô như nào?” Chiến Mặc Thần giọng nói trầm xuống.

Cố Phi Yên sững sờ một lúc.

Anh hỏi cô?

Cô đã chuẩn bị tốt là bị anh từ bỏ lần nữa, bây giờ điệu bộ này, như muốn đưa ám thị cho Cố Kiến Quốc, là cô Cố Phi Yên quả thật có dây dưa với anh, cô có cơ hội gả cho Cố gia!

Chỉ cần trong lòng Cố Kiến Quốc chôn giấu hạt giống này, sau này ông đối với Cố Minh Châu càng không thể tận tâm tận lực nữa, mà là đánh cược lên người cô. Nói không chừng, cô còn có thể nắm được không ít thứ tốt trong tay Cố Kiến Quốc, khi đó tiền viện phí bà Thẩm cũng không cần băn khoăn nhiều nữa.

Hơn nữa, chuyện này đối với Cố Minh Châu mà nói tuyệt đối là đá kích lớn nhất, sẽ để Cố Minh Châu biết rằng, cô-Cố Phi Yên này không dễ trêu chọc!

Một mũi tên trúng hai đích, đây mới chính là mục đích của Cố Phi Yên.

Coi như cô không còn cách nào để vạch trần bộ mặt giả tạo của Cố Minh Châu, thì dùng được cách này xé thịt cô ta ra! Cố Minh Châu dám động tay đối phó cô, cô dám ngủ cùng người đàn ông của Cố Minh Châu, còn để người cha cận kề giúp đỡ cô!

Trong hàng loạt tính toán, thái độ của Chiến Mặc Thần thực ra cũng không quan trọng, người có mặt đều mù hết, coi như Chiến Mặc Thần phủ nhận, khí tức ảm áp tràn ngập phòng cũng không thể giả được, dấu vết trên người cô cũng là thật.

Tâm niệm thay đổi, Cố Phi Yên đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, “Bất luận tôi yêu cầu gì, Chiến thiếu gia đều nghe tôi phải không?”

“Đúng vậy!” Chiến Mặc Thần gật đầu.

Thật ngoan.

Cố Phi Yên nhìn người đàn ông trước mặt mình thuận mắt một chút.

Tuy nhiên...

Cô nhếch môi, nói một cách bố thí, “Cho dù như vậy, anh cũng phải đối tốt với chị tôi đây, chị ta yêu anh như vậy, yêu đến hèn mọn vô cùng, đầu đầu ngáp tràn tính toán, thật đáng thương...”

Chiến Mặc Thần sắc mặt lạnh băng, cố gắng kiềm chế, cũng không bóp chặt cổ người con gái trước mắt mình, để cô ta thu lại diện mạo trời trong gió nhẹ, tiểu nhân đắc chí này.

Cố Minh Châu tức đến run người, đáng tiếc, cô ta còn có thể phản bác gì nữa.

Chiến Mặc Thần thông minh như vậy, nói không chừng đã sớm phát hiện ra manh mối, cô căn bản không dám nói lúc này, chỉ sợ chuốc họa vào thân.

Cô oan ức kéo tay Chu Cầm Tiên, ý chỉ Chu Cầm Tiên mở lời.

“Minh có? Cho dù cô có ra khỏi đây, cô cũng phải đồng ý chúng tôi, về sau không dây dưa với Chiến thiếu gia!” Chu Cầm Tiên mở miệng chán ghét, “Nếu cô thể, chúng tôi cũng không truy cứu nữa, còn đưa cô tiền bịt miệng lại!”

“Được thôi.” Cố Phi Yên gật đầu, “Nếu các người đưa đủ tiền, tôi tuyệt đối không chửi đồng dây dưa Chiến thiếu gia, tôi vừa này cùng Chiến thiếu gia nói rồi, về sau chúng tôi chỉ là người xa lạ là tốt nhất.”

“Cũng không cần nghiêm túc vậy, ha ha...” Ánh mắt Cố Kiến Quốc lấp lánh, “Tiểu Yên, con là em của Minh Châu, cũng là con gái của Cố gia ta, về sau không tránh khỏi tiếp xúc với Chiến thiếu gia, không cần phải kiêng phòng như vậy.”

Cố Phi Yên phì cười.

Xem đi, Cổ Kiến Quốc tựa con hồ ly đã bắt đầu tính kế rồi.

Cô nhìn về phía Cổ Minh Châu, quả nhiên phát hiện sắc mặt Cổ Minh Châu càng trở nên khó coi, cũng không biết có phải bệnh tim tái phát không, giờ đây tay ôm lấy ngực, kiểu đau đóm sống không bằng chết, đừng nói đáng thương nữa, mà là

Đáng đời!

“Tôi trái lại có vụ kinh doanh muốn cùng Cổ tổng làm, không biết Cổ tổng ý như thế nào?” trong lúc Cổ Phi Yên đang sáng khoái, Chiến Mặc Thần trầm lặng, con ngươi đen sâu thăm để lộ vẻ u ám, ai cũng không đoán được lòng anh ta đang nghĩ gì.

“Ồ, vụ kinh doanh gì vậy?” Cổ Kiến Quốc thích thú hỏi.

Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhìn Cổ Phi Yên một lượt.

Cổ Phi Yên “.....”

Cô đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Tình cảm của tôi với Cổ Minh Châu cũng không tồi, nếu không có bất trắc gì, sau này vị trí của bà Thiếu ở Chiến gia chính là của cô ấy. Nhưng, từ khi có sự cố lần trước, tôi đối với đứa con gái thứ hai của ông cảm thấy khá là thú vị.....Tôi không yêu cầu hà khắc, chỉ cần cô ta có mặt lúc tôi cần, bên tôi một đêm, ông cảm thấy thế nào?”

“Được thôi, đương nhiên là được rồi! Chỉ cần Chiến thiếu gia cần, để cô ấy ngày ngày bên cậu sao cũng được!”

Nghe câu Chiến Mặc Thần nói sẽ kết hôn với Cổ Minh Châu, Cổ Kiến Quốc đã rất ngạc nhiên vui mừng, bây giờ lại nghe thấy Chiến Mặc Thần nói có thú vị với Cổ Phi Yên, ông ta không những không cảm thấy bị sỉ nhục, ngược lại cảm thấy đây là bảo hiểm gấp đôi.

Cái ông ta nghĩ bấy giờ đó là, đứa con gái không biết thận trọng này lại có cái tốt của việc không thận trọng, Cổ Phi Yên đã làm cùng biết bao thằng đàn ông không rõ ràng, không ngờ rằng luyện được cách lấy lòng nam nhân trên giường, nhưng lại được Chiến thiếu gia để ý.

Đây là chuyện rất may mắn a!

Cổ Kiến Quốc xoa tay kích động, trong con mắt giấu đi niềm vui vẻ.

“Được cái gì mà được? ông muốn bên hần, tự đi mà đến bên hần!” Cổ Phi Yên phản ứng lại cực kỳ phẫn nộ nhìn Cổ Kiến Quốc hét lên, căn bản không nghĩ đến chuyện này triển khai thần kỳ như vậy.

Cô rõ ràng tính toán rất kĩ, tiếc rằng Chiến Mặc Thần người đàn ông này rút đã ra là bài, lại có thể để cô tiếp tục ngủ cùng anh? Anh ta tại sao không đi chết đi!

“Còn anh!” Cổ Phi Yên nhìn về phía Chiến Mặc Thần, “Anh muốn ngủ với tôi, nhưng tôi lại không muốn ngủ với anh! Anh cách xa tôi được bao nhiêu thì cách xa đi! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Chiến Mặc Thần không để ý đến cô, chỉ nói với Cổ Kiến Quốc, “Cổ tổng đã rất biết điều, ngày mai có thể đến công ty tôi một chuyến, tôi có vài mục muốn hợp tác với ông, không biết Cổ tổng thấy sao.”

“Được, được... Chiến thiếu gia có mặt nhìn người, tôi lão Cổ này tuyệt đối đáng tin!”

“Vậy đi, việc để Yên nhi ký hợp đồng giao cho ông rồi, ông nhanh làm tốt cho tôi!” lại nhớ đến gì đó, Chiến Mặc Thần tiếp tục, “Đúng rồi, bà Thắm của Yên nhi đang ở bệnh viện thứ nhất, tôi nhiều việc, làm phiền Cổ tổng để ý một chút, đừng để xảy ra sai sót gì.”

Cổ Kiến Quốc sững người, hiểu được chuyện, “Tôi biết rồi, biết rồi, nhất định không xảy ra sai sót gì!”

“Ừm” Chiến Mặc Thần gật đầu.

“Vậy chúng tôi xin đi trước.”

Cổ Kiến Quốc là người khôn khéo, gặp Chiến Mặc Thần không muốn tiếp tục về xã giao, lập tức tay này kéo tay kia, đưa Chu Cẩm Tiên và Cổ Minh Châu từ trong phòng rồi đi, để một mình Cổ Phi Yên cho anh.

Trước khi đi, Cổ Kiến Quốc còn nhẹ nhàng đóng cửa nói, “Chiến thiếu gia, chúc cậu một đêm vui vẻ!”

Cổ Phi Yên quả thật tức đến phát cười, cảm bình hoa ném qua.

Người vừa đi, cô liền chuyển người sang Chiến Mặc Thần, “Chiến Mặc Thần, anh rốt cuộc có ý gì? Vừa nãy ở phòng tắm tôi đã nói rất rõ ràng, sau này tôi với anh có chết cũng không gặp lại, hơn nữa tôi cũng không muốn nói chuyện yêu đương với anh, anh hiểu không?”

“Tôi hiểu, vì vậy tôi chỉ là mua cô, không có liên quan đến chuyện yêu đương.”

Cổ Phi Yên, “.....”

“Cô không phải đối với tình cảm của tôi như vứt bỏ đôi giày cũ, coi thường sao? Như cô ao ước, tôi về sau cũng không nói chuyện yêu đương với cô nữa, ký hiệp ước, về sau cô là đồ chơi của tôi, gọi đến là đến báo đi là đi.”

Người đàn ông cao lớn, đẹp trai trước mắt, đôi mắt sâu thăm vô cùng trên gương mặt lạnh lùng ấy, ánh mắt trầm lặng.

Cổ Phi Yên nhìn anh, nghe được lời nói tuyệt tình của anh, không hiểu rõ trong lòng mình có dư vị gì nữa.

Đây là cái cô muốn sao?

Không phải.

Còn nữa, tại sao, lòng cô lại đau như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

“Anh thực sự biết nói đùa.” Cổ Phi Yên cười mỉa mai, “Anh cho rằng Cổ Kiến Quốc có bản lĩnh gì để tôi cam tâm tình nguyện ký hợp đồng, sau này làm đồ chơi cho anh? Lùi một vạn bước hãy nói, cứ coi tôi ký hợp đồng, anh không sợ tôi ra tay với anh sao? Anh nên biết rằng, có lúc, người đàn ông sẽ không có phòng bị nhất!”

“Cô muốn ra tay với tôi?”

“Anh nói xem?” Cổ Phi Yên chớp mắt, “Tôi không dễ bị lừa gạt, anh vừa có tính kế với tôi như vậy, không đối xử với tôi như người, tôi hận bây giờ không thể giết được anh!”

“Cũng tốt.” Chiến Mặc Thần đôi môi đỏ mềm mại mở ra, dần dần tiến từng bước đến Cổ Phi Yên, khí tức trên cơ thể cường tráng mang theo sự áp bức không gì sánh bằng, làm cho tim cô như ngừng lại một nhịp, hô

hấp khó khăn.

“...” Cô không hiểu liền hỏi, “Anh, anh có ý gì vậy?”

“Cho cô một cơ hội”

“...”

“Không phải cô nói, người đàn ông khi làm tình là lúc không có phòng bị nhất sao? Cô có thể thử, xem cô có thể làm hại được tôi!” ánh mắt lẳng xuống, Chiến Mặc Thần đem cơ thể của Cố Phi Yên đẩy vào vách tường, một tay không chế hai tay của cô, một tay đưa vào trong chiếc áo ngủ của cô do thám.

Động tác nhanh chóng, Cố Phi Yên chưa kịp phản ứng lại, liền bị anh giữ chặt lại.

“Chiến Mặc Thần, anh làm gì vậy? đồ chết tiệt, anh bỏ tôi ra!”

“Làm cô!”

Mặc dù Cố Phi Yên đã tắm, nhưng thứ bên trong cơ thể của cô còn lưu lại sự kích thích của Chiến Mặc Thần đã tuôn ra ẩm ướt, anh ta dường như không cần tốn sức lực, liền cứ thế chiếm hữu cô, sâu dần vào.

Bởi vì hai người đang trong tư thế đứng, tư thế mới này làm họ không chịu được rên nhẹ.

Không đợi Cố Phi Yên thích ứng, Chiến Mặc Thần động tác ra sức, lên xuống lên xuống, mạnh mẽ lại kịch liệt, dường như muốn trút hết sự đau đớn không thể nói ra, muốn làm cô tan vỡ, cũng không thể để dời khỏi anh.

“Chiến Mặc Thần, anh có bệnh sao, thả tôi ra!” Cố Phi Yên hét lên bực bội, “Du thiếu gia vẫn còn ở trong phòng, cứ coi đã bị hôn mê trước đó, giờ cũng nên bị ớn lạnh rồi, anh...”

Nói đến đây, Cố Phi Yên dừng lại.

Đứng rồi, cô suýt nữa bỏ quên Du Diễm Phong!

Du Diễm Phong mặc dù bị Chiến Mặc Thần đập cho một trận, nhưng giờ anh ta nên tỉnh lại rồi? vừa nãy diễn kịch hay quá, yêu ma quỷ quái hóa trang lên sân khấu ồn ào, thật tuyệt vời biết bao!

Cô lập tức nhìn vào chỗ Du Diễm Phong nằm đó, phát hiện anh ta đã không còn ở đây.

“Du thiếu gia anh ta người đâu rồi?” trong hoàn cảnh không thể giải quyết này, Cố Phi Yên hỏi.

“Mang đi rồi.”

“Mang đi đâu rồi?”

“Ha....”

Ở ngay trước mặt anh, lại nghĩ về người đàn ông khác?

Chiến Mặc Thần cười lạnh nhạt, mạnh mẽ đâm sâu vào trong cơ thể của Cố Phi Yên, kích thích cô phát ra “Ahhh!” một tiếng, nước mắt tuôn ra, cũng không còn cách nào phân tâm anh.

“Chiến... Chiến Mặc Thần, anh, ông nội anh!”

“Anh bỏ tôi ra, um... nếu anh không buông, tôi, tôi sẽ ra tay đấy...”

“...”

Cứ coi như cơ thể của Cố Phi Yên dần hồi phục sức lực, nhưng cũng không khỏe bằng Chiến Mặc Thần.

Cô giống như một con thỏ trắng đáng thương, bị sói đói ngoạm trong miệng, sau đó số mệnh cứ thế định sẵn.

Người đàn ông ham muốn quá độ, cần bản không biết điểm dừng.

Cố Phi Yên cuối cùng thờ ra mạnh mẽ, cắn một miếng thật đau trên vai Chiến Mặc Thần, anh một tiếng cũng không kêu, cảm giác không đau chút nào, chỉ là động tác nhanh hơn, giống như sự trừng phạt.

Cố Phi Yên âm ức, không cam chịu, đến khi ném được vị ngọt miếng thịt trong miệng cô mới nhả ra.

Đành chấp nhận số phận, Cố Phi Yên cũng không phản kháng nữa.

Cô để Chiến Mặc Thần ôm lấy, ngủ quên đi cũng bị anh làm tỉnh, tỉnh lại mơ hồ chìm vào giấc, đợi đến ngày thứ hai mới tỉnh dậy, căn phòng rộng lớn sớm còn lại một mình cô.

.....

Cố Phi Yên lại lần nữa tự mồm mình trả cái giá.

Eo nhức lưng đau không nói, toàn thân trên dưới không còn chỗ nào có thể gặp người khác được nữa.

“Chiến Mặc Thần, ông nội anh! Tên khốn nạn! Động vật máu lạnh! Súc vật! Đại chó săn!” tức đến nổi tay đập thùm thụp trên giường, Cố Phi Yên nghiến răng gào lên, càng chửi càng loạn.

Khăng khăng, cô không thể quên được đêm qua Chiến Mặc Thần đã ức hiếp cô.

Bà Thắm...

Cố Phi Yên cả người đau nhức, cảm chiếc túi xách trên sofa, lấy điện thoại gọi cho bác sỹ Đặng – bác sỹ chữa bệnh chính cho bà Thắm.

“Alo, là cô Cố Phi Yên phải không?” đầu dây bên kia bắt máy, chưa đợi Cố Phi Yên lên tiếng, bác sỹ Đặng vội vàng nói, “Cố tiểu thư, cô hôm qua có chuyện gì vậy, tại sao lại chuyển 60 vạn tệ trong thẻ trị bệnh của bệnh nhân đi, bà của cô không cần tiếp tục nhập viện trị liệu hay sao?”

Trong ấn tượng của cô, hoàn toàn không có chuyện đó.

“Là như này, trước đêm bà Thắm nhập viện, cô không phải đã nạp 1 vạn tệ, sau đó lại nộp thêm 60 vạn nữa rồi sao? Như vậy, tiền thuốc của bà Thắm sẽ từ số tiền đó trừ dần, nhưng, đêm hôm qua, cô đã rút 60 vạn tệ đi, trong tài khoản chỉ còn lại không còn là bao!”

“Cái gì?” Cố Phi Yên kinh ngạc.

“Cố tiểu thư, lẽ nào cô không biết chuyện này?”

“Tôi... tôi không biết chuyện này.”

“Vậy tôi đi kiểm tra trước, để phòng thông tin tìm xem có sai chỗ nào không.” Bác sỹ Đặng nói, “Vậy tôi tắt máy đã, đợi một lúc tôi sẽ báo lại tin cho cô.”

“Được rồi, bác sỹ Đặng, làm phiền anh rồi.”

“Không có phiền gì, đây là việc tôi nên làm.” Bác sỹ Đặng cười nhẹ nhàng tắt máy.

Cố Phi Yên ngồi trên ghế số pha ngẩn người ra, chỉ cảm thấy đầu óc mình thật vô dụng.

60 vạn tệ...là ai đã đưa?

Không nói cũng biết.

Chiến Mặc Thần, chắc chắn là anh ta!

Cái hôm trước khi cô đòi viện, đã đem 1 vạn tệ nộp vào tài khoản của bà Thẩm rồi, cô từ đầu cho rằng Chiến Mặc Thần sẽ tìm cô tính sổ, nhưng anh ta không làm vậy, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cô nom nóp lo sợ vài hôm, thấy anh không có phản ứng gì, liền nghĩ anh ta có thể không thèm ki kèo sổ tiền nhỏ bé với cô, vẫn mừng thầm trong lòng.

Nhưng cô không ngờ rằng, anh ta âm thầm lấy đi 60 vạn tệ, im lặng giải trừ bức xúc của cô.

Cô nghĩ rằng, mặc dù cô ở Thiên Cung làm việc kiếm được nhiều tiền, nhưng phí tổn của bà Thẩm cũng không đủ dùng, tại sao bệnh viện không có giục cô nộp tiền...hóa ra, nguyên nhân là ở đây.

Hai tay nắm chặt vào nhau nổi lên cả gân xanh, Cố Phi Yên chỉ cảm giác đầu óc rối bời, trong lòng phức tạp.

Chiến Mặc Thần...anh ta tại sao lại làm như vậy?

Tại sao?!

Anh không biết rằng, anh làm như vậy càng làm cô ghét anh, cảm thấy anh càng giả dối?!. Cũng chỉ vì vô ý ngủ với cô một lần, sau đó, đúng lúc thấy cảm giác cô lúc ngủ không tồi, vì vậy thái độ của anh ta mới biến hóa lớn như vậy sao?

Nhưng, cô vĩnh viễn không bao giờ quên được, khi cùng Kỳ Viễn Bạch đính hôn trước đó một tuần, lúc cô đang ở trong vườn hoa Cổ gia, vô ý nghe được, anh ta cùng người khác nói chuyện,

Thật chói tai, thật lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Vào phòng tắm tắm, sau đó Cố Phi Yên đi tìm chị Hồng để thanh toán phần trăm làm của tối hôm qua.

Vừa đi, cô vừa gọi điện cho Du Diễm Phong, biết anh ta vẫn còn tốt, cũng không phải chịu tội, cô nhẹ nhõm nói một câu, không quan tâm anh ta không thoả mãn kêu gọi to hoi, luôn nhận điện thoại.

Chuyện của tối hôm qua, cô có chết cũng không tiết lộ nửa chữ.

Bởi vì Du Diễm Phong và ông chủ đứng đằng sau Thiên Cung có mối quan hệ với nhau, tiền lương của Cố Phi Yên bây giờ là mỗi ngày để thanh toán, không giống với những người khác một tháng mới thanh toán, như vậy cô mới có thể mỗi ngày đến bệnh viện trả tiền, thanh toán tiền phí chữa bệnh của bà Thẩm.

Đi đến cửa phòng làm việc của chị Hồng, cô gõ cửa.

“Mời vào!” Bên trong vọng ra tiếng của chị Hồng.

Mở cửa bước vào, Cố Phi Yên phát hiện trong phòng có vài người nữa, nhìn như vậy là đang họp, ngay tức khắc có một chút ngại mờ lời, “xin lỗi chị Hồng, em không không nghĩ mọi người đang họp. Chị cứ làm việc trước đi, em lát nữa quay lại tìm chị.”

“không sao, em đến đây đi, tiền của em sáng hôm nay chị đã thanh toán rõ ràng rồi.” chị Hồng vẫy vẫy tay.

Cố Phi Yên do dự một lát, rồi ngồi xuống ghế trong văn phòng củ cô ấy.

Trong lúc chị Hồng đang tìm giấy thanh toán kẹp ở trong đồng văn bản, Cố Phi Yên rõ ràng cảm thấy ánh nhìn của những người khác không kiêng nể gì cả nhìn lên người cô, trong mắt có một vài thứ thì vị nói không hiểu biết không rõ.

Cô nhú mày, không biết nguyên nhân, cũng không có hứng thú để hiểu.

“tìm thấy rồi, em kí tên đi.” Chị Hồng tìm thấy tờ thanh toán để ở trước mặt Cố Phi Yên, đưa cho cô một cái bút.

Cố Phi Yên nhanh chóng kí tên, từ trong tay của chị Hồng nhận lấy vài nghìn tệ của tối hôm qua, trên mặt nở một nụ cười tươi, “chị Hồng, làm phiền chị rồi.”

“không phiền gì đâu.” Chị Hồng xua xua tay, suy nghĩ, rồi nói: “Tiểu Yên, em thành tích của em ở thiên cung không tồi, chỉ là, có lúc cũng dừng vì tiền quá mà liều mạng, con gái vẫn là phải nghĩ vì bản thân nhiều hơn, biết chưa? chị biết em là một đứa con gái tốt, nhưng,haizz, việc của em, bản thân nhất định phải nắm bắt thật tốt.”

“vâng, em biết rồi ạ.”

Ở đây vẫn còn rất nhiều người, nhìn chị Hồng cúi đầu bận với công việc của mình, Cố Phi Yên cũng không có nói nhiều, nên chào một tiếng rồi rời đi.

Ngồi trên xe bus đi đến bệnh viện, Cố Phi Yên bỗng nhiên nhớ đến lời của chị Hồng nói, có một bùng tính hiểu được chị Hồng hôm nay tại sao lại nói những điều đó không ngừng, những người khác tại sao lại có ánh mắt khác thường nhìn cô.

Xem ra, tối hôm qua cô ở trong thiên cung đã xảy ra chuyện, một vài người đoán được tám chín phần, cho rằng cô là loại người vì tiền mà bán cả bản thân??

Cố Phi Yên cười đau khổ, nhưng cũng biết những việc như vậy cơ bản không thể giải thích rõ được, càng tỏ càng đen.

.....

Vội vội vàng vàng đi đến bệnh viện, Cố Phi Yên đầu tiên đưa tiền vào trong tài khoản của bà Thẩm.

Đợi lúc cô đi lên tầng hỏi han sức khỏe của bà Thẩm, nhưng thấy Cố Kiến Quốc đang đứng đợi ở ngoài phòng bệnh.

“Tiểu Yên!” Cố Kiến Quốc ánh mắt sáng lên, đi đến chỗ cô, “ con qua đây thăm bà Thẩm? con đã ăn cơm chưa, hay là chúng ta tìm chỗ ăn, rồi noi chuyện? đã lâu lắm rồi không nhìn thấy con, ta rất nhớ con!”

Nhớ?

Nhìn Cổ Kiến Quốc với vẻ mặt niềm nở,Cổ Minh Châu cười lạnh lùng. “ ông hôm nay đến đây để tìm tôi,là vì để tôi kí giấy bán thân?”

Cũng chỉ có việc đấy,thì Cổ Kiến Quốc mới rất để ý tới.

Cuối cùng,chỉ muốn cô kí hợp đồng, thì ông ta có thể lấy từ trong tay Chiến Mặc Thần vài cái hạng mục tốt.

“ Làm sao có thể là giấy bán thân chứ?” Cổ Kiến Quốc cười sang sảng. “ Chiến Thiểu rất vừa ý con,là con có phúc mấy đời,chỉ cần con có thể đến cung chiều Chiến thiếu gia,về sau là có thể trên bao nhiêu người rồi! đến lúc đó,ta gặp mặt con cũng muốn lấy lòng con.”

“ người trên người?” tôi xem,là không thấy được ánh sáng của tiểu tam rồi!” giọng nói lạnh lùng của Cổ Phi Yên lấp đầy sự mỉa mai. “ Cổ tổng,có một vài lời tôi chỉ muốn nói một lần,hi vọng ông nghe cho rõ,không cần phải luôn làm phiền tôi! Bà Thắm,tôi có thể tự dựa vào bản thân được,không bắt buộc các người phải bố thí cho cái gì cả,còn như trong lòng ông đã có tính toán,cũng tốt nhất là dọn vào cho tôi,tôi vĩnh viễn cũng không đưa bản thân mình biến thành một đứa con gái đáng thương lại hèn mọn!”

Gọi nó vào trò chơi?

Chiến Mặc Thần nghĩ sai rồi,cổ Cổ Phi Yên cho dù có nghèo,lại làm sao với vàng dùng tiền,cũng không thể đánh rơi cái khí thế được! Cô có tay có chân,cho dù có mệt chết đi sống lại,cũng chỉ có thể dựa vào bản thân!

“ Tiểu Yên,con đừng bướng bỉnh như vậy,chỉ cần con trở thành người phụ nữ của Chiến Thiểu gia,đừng nói tiểu tam,cho dù tiểu tứ,tiểu ngũ,trong Kinh Thành này hơn nửa người đều ca tụng con,cái lợi con đạt được có thể là con không dám tưởng tượng đâu! Nghe lời ta,không được chơi đùa chơi Chiến Thiểu gia,được không?”

“ông nói rất là nhẹ nhàng!phải là đòi Cổ Minh Châu thành tiểu tam,ông còn có thể nói như thế không?”

Cổ Phi Yên suyt chút nữa thì bị tức cười.

Cổ Kiến Quốc là một người rất rất hay nịnh hót,nhưng đối với Cổ Minh Châu cũng chỉ có vài phần yêu thương,cô thì không tin,nếu như Chiến Mặc Thần để Cổ Minh Châu làm một vật đồ chơi ảm giường,ông ta Cổ Kiến Quốc có thể chấp nhận luôn!

“ vậy có cái gì không thể trả lời được?” bất ngờ,Cổ Kiến Quốc lại không thể trả lời được,về mặt dĩ nhiên nói “ ta vừa xong nói rồi,chỉ cần con làm người phụ nữ của Chiến Mặc Thần,cung chiều Chiến Thiểu Gia,không có danh phận cũng không sao cả.con muốn là có cốt truyện có thể ngồi trên vị trí của thiếu phu nhân,ta cái này làm bố chỉ có thể vì con vui về thôi,đầu sao con cũng là con gái ruột của ta!”

Cổ Phi Yên chỉ cảm thấy hoang đường.

Bây giờ, ông cuối cùng cũng nghĩ ra cô ra con gái ruột?

Lúc trước khi đuổi cô khỏi nhà Cổ Gia,ông,nhưng không thể gọi bác sĩ cho cô!

“Tiểu Yên...”

“được rồi!” ngắt lời Cổ Kiến Quốc, Cổ Phi Yên liếc ông ta bằng đôi mắt lạnh lùng. “ ông tốt nhất lập tức đi khỏi đây cho tôi, làm lỡ hơn một phút,tôi đứng trước mặt Chiến Thiểu gia nói một câu ông không tốt,để anh ấy không đưa cho ông hạng mục làm!ông có tin không. con gái bảo bối của ông cũng không được cung chiều khi có tôi ở trước mặt Chiến Thiểu Gia?”

Cổ Kiến Quốc tin,ông ta đương nhiên tin rồi!

Ông ta cũng là đàn ông,có thể nhìn ra được Chiến Mặc Thần đối với Cổ Phi Yên rất đặc biệt,đó là đàn ông đối với phụ nữ có một sự ham muốn chiếm giữ sâu lắng nhất,và bình thường ông ta với Cổ Minh Châu chung sống với nhau rất yên lặng kiểm chế hoàn toàn không giống nhau.

Cho nên,ông ta hôm nay mới có thể xuất hiện ở đây,nghĩ muốn sửa đổi lại mối quan hệ với con gái út.

Nói thẳng ra,đây vẫn là con gái ruột thịt của ông ta,nhưng tính cách của ông ta với đứa con gái này có hơi kì lạ rồi,vẫn là không có đứa con gái giả đó đến được người ta thích.

“được được được,ta sẽ đi,lần sau,,,,,” suy nghĩ khế ước hợp đồng ở trong túi cổ văng,Cổ Kiến Quốc mặt dày nói, “ lần sau ta lại đến tìm con,hai bố con ta ăn cơm với nhau.”

“hahaha.”

Cổ Phi Yên quay người đi vào phòng bệnh,không muốn nói chuyện cùng ông ta.

“đội đã đi đâu!” Cổ Kiến Quốc gọi cô,trong tầm mắt lạnh lùng của cô lấy ra một chiếc phong bì dày, “ cái này,là một chút tấm lòng của ta...”

Không đợi Cổ Kiến Quốc nói xong,Cổ Phi Yên gạt lấy, “ bịch” một tiếng ném trước cửa,đưa Cổ Kiến Quốc một nụ cười rạn rở trên mặt rồi đóng tất cả cửa bên ngoài.

Đột nhiên nhìn không thuận mắt Cổ Kiến Quốc,nhưng làm sao cũng không thể để tức giận lên trên tiền được.

Tiền vô tội mà!

Chỗ tiền ấy,như là Cổ Kiến Quốc bù lại cho sinh hoạt phí của cô!

Nghĩ đến trong tay lại thoải mái rồi,khôn mặt nhỏ xinh đẹp trắng trẻo của Cổ Phi Yên mở ra thật tâm vui vẻ tươi cười,nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giường bệnh ngồi,sợ làm ồn đến giấc ngủ của bà Thắm

Nhưng,ngồi xuống đây,cô bỗng dừng nhìn cái gối của Bà Thắm dè xuống một tấm ảnh.

Vốn dĩ cũng không có cái gì,nhưng mà,tấm hình này bộc lộ ra một cảm giác,nhưng Cổ Phi Yên cảm thấy người trong tấm hình này nhìn rất quen,rất quen... Ý thức được,trong lòng rất hiếu kì như thức giục Cổ Phi Yên cầm lấy tấm hình này.

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62

Người con gái trong bức ảnh với dung mạo xinh đẹp,nụ cười tươi.

Cô ấy mặc một bộ váy lụa màu trắng tuyết cột nhà phóng khoáng tự nhiên, trên tay nhỏ cầm chiếc ví ngọc châu,nhà nhận mộc mạc,nụ cười hiền dịu,nhìn xuất thân rất tốt đẹp,từ nhỏ được yêu quý cho đến lúc lớn.

Đây.....là Cổ Minh Châu!

Cổ Phi Yên không kìm nổi ngơ ngác,trong lòng hiện ra cái mùi vị không thể nào nói được.

Cổ Minh Châu ghét bỏ nhà họ Thắm dơ bẩn loạn tởi,căn bản không thêm qua lại liên hệ với người nhà họ Thắm,trong đó bao gồm cả Bà Thắm,Cổ Phi Yên luôn cho rằng Bà Thắm đối với Cổ Minh Châu không có tình cảm sâu đậm,nhưng...từ khi nào,Bà Thắm có được ảnh của Cổ Minh Châu,còn trân trọng để bên dưới gối của mình?

Rõ ràng,Bà Thắm rất ít tiếp xúc với Cổ Minh Châu,cũng không thường xuyên nhắc đến tên của cô ta.

Khi Cổ Phi Yên đang ngáy người ra, trên giường Bà Thắm đã tỉnh.

Nhìn thấy cô cảm bức ảnh trong tay, Bà Thắm trong mắt lẫn lánh có một chút lúng túng, giọng nói gài nua run rẩy nói, “Tiểu Yên, con. . . con không thể đổi tại bà được? ta, ta thật sự không cố ý, ta. . . .”

“bà nội.” Cổ Phi Yên lắc đầu, “không sao.”

Cô để bức ảnh về lại dưới gối, áy náy nói, “là con không tốt, con không nên lục lọi xem đồ của bà khi bà chưa cho phép.”

“không phải, không phải, là bà không tốt!” Bà Thắm nắm lấy tay của Cổ Phi Yên, nước mắt dần dụa ngang dọc, “trong lòng bà chỉ có con là cháu gái thôi, nhưng, cô ấy hôm nay đã qua đây thăm ta, ta cũng không còn cách nào để cứng rắn với cô ấy, ta, ta chỉ muốn giữ lại một tấm ảnh thôi. . . .”

Cổ Phi Yên nhàu mày, “cô ta hôm nay qua đây thăm bà ư?”

Lúc trước, Cổ Minh Châu không phải rất thờ ơ với nhà họ thắm sao? Lê nào hôm qua nhận được đá kích, bỗng dưng đổi tính? hay là nói cô ta đang có mưu đồ gì, trên người Bà Thắm có cái gì để cô ta có thể lợi dụng được chứ?

Sắc mặt của Cổ Phi Yên không được tốt cho lắm, Bà Thắm càng thấp thòm không yên, “Cô ta hôm nay đến đây ngồi xuống, cũng chỉ có 10 phút rồi rất nhanh sau đó rời đi.”

“cô ta không nói cái gì ư?”

“không có. . . .” Bà Thắm không biết phải làm gì thờ dãi, “Cô ấy có thể qua đây thăm ta, ta thì được mọi người yêu thương mà lại vừa mừng vừa lo, cô ấy làm sao có thể nói với ta một mụ gà vô dụng này cái gì chứ? Haizz. . . .”

Cũng đúng.

Cổ Phi Yên tin rồi.

Mà Cổ Minh Châu tính cách quá đối, qua đây hỏi thăm sức khỏe của Bà Thắm, phần lớn là giả vờ giả vịt, muốn để mọi người nhìn thấy sự lương thiện hào phóng của cô ta?

Thật là có triển vọng!

Nhưng Cổ Minh Châu muốn danh tiếng tốt, đây là cái thóp của cô ta, vẫn là có thể lợi dụng được một ít, nói không chừng, cô có thể từ Cổ Minh Châu mà đến được cái viện phí của Bà Thắm, như vậy Bà Thắm ở viện càng không có áp lực rồi.

Có được một dự định rồi, Cổ Phi Yên trong lòng nhẹ nhõm.

“bà nội, con có món rau sào ở bên ngoài mà bà nội đặc biệt thích, còn mua quả nhả canh lòng lợn mà bà thích nhất nữa, bà nếm thử xem mùi vị thế nào.” Để hộp đồ ăn nhanh mở ra, Cổ Phi Yên đưa cho Bà Thắm đôi đũa.

“được rồi được rồi.” Bà Thắm cười hiền hậu.

Hai bà cháu ăn cơm, vui vẻ hạnh phúc, nụ cười trên mặt Cổ Phi Yên không rơi xuống đi mất.

Ăn cơm xong, Cổ Phi Yên để Bà Thắm nghỉ ngơi, còn mình đi tìm bác sĩ Đặng hỏi tình hình.

Đáng tiếc là cô không tìm thấy bác sĩ Đặng, được ý tá trực ban báo cho biết, bác sĩ Đặng tối hôm qua đã rời khỏi cương vị công tác, rất vội vàng, không biết là vì nguyên nhân gì.

Cổ Phi Yên thờ dãi.

Bác sĩ Đặng là một người rất trách nhiệm, Bà Thắm ở trong này rất may có ông ấy chăm sóc, biết cô nợ tiền bị chuyển đi, còn chủ động nói đi giúp cô thăm dò, chỉ là, bây giờ bác sĩ Đặng phần lớn không thể lại cho cô hỏi âm rồi, bản thân ông ấy đã rời bệnh viện rồi, lên đi đâu để hiểu được tình hình?

May mà, cô cũng không ngốc, đoán ra được mạch rỗng.

Chiến Mặc Thần. . . .

Âm thầm giúp đỡ cô, lại bị cô tức giận hủy bỏ lòng tốt.

Nghĩ đến người đàn ông đó, Cổ Phi yên trong lòng thật sự phức tạp không thể nói ra được.

.

Nắng hè chói chang.

Cổ Minh Châu đang đợi ở Quốc tế Đế Thần khu vực nghỉ ngơi trong sảnh tầng trên cùng, hai tay lo lắng cầm lấy túi xách, ánh mắt lo lắng sốt ruột, thỉnh thoảng nhìn từ cánh cửa phòng làm việc của tổng tài.

Nhìn thấy Giang Đào đi đến, cô đứng dậy hỏi, “Giang Đào trợ lý, Mặc Thần nói muốn gặp tôi không?”

“Cố đại tiểu thư, mời.” Giang Đào cúi đầu

Hít một hơi thật sâu, Cổ Minh Châu chỉnh lại chiếc váy, đi thẳng sau Giang Đào.

Cô trước đây cũng đến Quốc tế Đế Thần tìm Chiến Mặc Thần rồi, nhưng mỗi lần đều là thoải mái tự do, không có lần nào, giống như là bây giờ rất là lo lắng.

Giang Đào mở cửa. “cô hãy tự mình đi vào đi, tổng tài đang đợi cô.”

“cảm ơn.” Cổ Minh Châu nở một nụ cười tươi.

Giang Đào cũng nhấp nháy nở nụ cười, trước đây Cố Đại tiểu thư đối với bọn họ một vài trợ lý đều là chỉ nhìn không từ khi nào mà rất lễ phép vậy? chỉ là, ân rất sâu sự khinh thường trong đôi mắt anh, tâm trạng hỗn loạn của Cổ Minh Châu cơ bản là không phát hiện ra.

Tổng tài Chiến Mặc Thần ở trong phòng làm việc, sắc điệu chỉ đơn giản là đen trắng xám, khắp nơi lộ ra sự chặt chẽ cẩn thận cung kính trang nghiêm.

Anh ấy đáng xem giấy tờ văn kiện, khuôn mặt trầm lạnh, chăm chỉ chuyên tâm.

“Chiến Thần. . . .” đi đến trước bàn làm việc, Cổ Minh Châu nhẹ nhàng nói.

“đến rồi?” Chiến Mặc Thần không ngẩng đầu lên, “đi ra ghế sofa ngồi đi, đợi anh năm phút nữa.”

“vâng.”

Cổ Minh Châu không dám có một tí ý kiến nào, ngoan ngoan đi đến ghế sofa ngồi xuống, đôi mắt long lanh nhìn vào người đàn ông đang cúi đầu chăm chỉ làm việc, làm với thái độ rất nghiêm túc.

Chiến Mặc Thần nói lời giữ lời, nói năm phút, thời gian đến đưa việc xử lý tốt, ngẩng ánh mắt nhìn về Cổ Minh Châu.

Đôi chân thon dài do dự,anh không có ý đứng dậy, chỉ lạnh nhạt lên tiếng, “ Em tìm anh có việc gì không?

“Chiến Thần.....”

“ anh không có nhiều thời gian,có thể cho em 15 phút.”

“” Cổ Minh Châu thoáng chút sắc mặt cứng đờ,rất nhanh lại đổi lại thành tự nhiên, “ Chiến Thần,em có rất nhiều lời muốn nói với anh,15 phút có phải là quá ngắn không?em mang đến đây một chút tấm lòng,hay là chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện,được không?

“em còn 14 phút nữa.....”Chiến Mặc gợn tay lên nhìn đồng hồ, “ nếu như em không nói,bây giờ có thể đi vừa hay,anh cũng không muốn bị người khác hiểu lầm cái gì.”

Cổ Minh Châu, “.....”

Trước đây cô ở đây muốn ở lại bao lâu cũng được,còn ngủ ở trong phòng nghỉ ngơi ở phòng làm việc của anh ấy,lúc đó anh còn không nói sợ người khác hiểu lầm.bây giờ,bởi vì Cổ Phi Yên một con đĩ,anh ấy không nói tên đến mức như vậy sao?

Phải biết,cô Cổ Minh Châu bây giờ mới là bạn gái của anh ấy!

Rất muốn tức giận,nhưng đối với đôi mắt đen kịt sâu thẳm của Chiến Mặc Thần,dường như có thể nhìn thấu tất cả,Cổ Minh Châu tức khắc mất đi sự dũng cảm,chi có thể nhặt nhều vô vị giải thích, “ Mặc Thần,em qua đây là muốn giải thích việc của tôi hôm qua,em.em thật sự không biết,tại sao sự việc có thể biến thành như vậy được.”

“ em thật sự không biết?” Chiến Mặc Thần cau mày.

“em có thể biết cái gì?” Cổ Minh Châu lắc đầu, “ em lúc đó đang ở trong bệnh viện, bởi vì cơ thể không được thoải mái nên đã sớm chuẩn bị đi ngủ,kết quả,bỗng nhiên nhận được một tin nhắn lạ nói anh và Tiểu Yên đang ở trong phòng của Thiên Cung,em vội vàng đưa mẹ qua đấy,sau đó,sự việc là anh nhìn thấy như vậy.....em thật sự không cố ý làm vậy.

Chiến Mặc Thần ngậm mồm không nói,tinh thần sâu xa khó hiểu.

“chuyện của hôm qua chúng ta sẽ không nói đến nữa,sau này chúng ta vẫn là vui vẻ ở bên nhau,có được không?Chiến Thần,em biết anh hôm qua nói một vài lời đều là đang tức giận,bởi vì Tiểu Yên làm cho anh không vui,anh mới muốn trừng phạt em ấy.nhưng em thật sự không có cách nào nhìn anh và Tiểu Yên vương mặc không rõ ràng thức ra, em cũng có thể cho anh được,nếu như anh muốn. em bây giờ Có thể.”

Cổ Minh Châu kéo dần dần áo váy xuống,ấn ý gợi tình nhìn người đàn ông trước mặt,muốn vì yêu mà hàng động dâng hiến bản thân mình ở phòng làm việc.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

6863.

“Ha...”

Chiến Mặc Thần đột nhiên cười lạnh, ngay lập tức, khiến động tác Cổ Minh Châu cứng đờ.

Cổ Minh Châu ngừng lại, hốt hoảng bất định.

“Em tưởng rằng anh là loại đàn ông chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, đầy dầu chí muốn thượng nữ nhân?” Lạnh nhạt đứng dậy, Chiến Mặc Thần cầm lấy chiếc khăn dài đặt trước mặt Cổ Minh Châu, “Xem xem, đây là phần ghi chép cuộc nói chuyện và tin nhắn ấy của em tôi hôm qua, cùng với ghi chép sử dụng phần mềm của em... Có vẻ như, em vốn không nhận được tin nhắn ấy bí mật nào cả.”

Tức khắc, Cổ Minh Châu sắc mặt tái nhợt.

Anh ấy, đã bắt đầu hoài nghi cô rồi!

Sai một ly đi một dặm, nhận ra câu nói hoang đường này, về sau lời cô nói, anh ấy chắc chắn ấy sẽ không tin!

Ngồi xổm trên mặt đất, Cổ Minh Châu vuốt tóc danh sách báo cáo thật dài, chỉ cảm thấy đầu óc từng đợt liên tiếp choáng váng, thế nhưng, đúng lúc này, cô nghe thấy người đàn ông cao cao tại thượng kia mở miệng.

“Anh không thích phụ nữ tự nhận mình thông minh, huống hồ chỉ là một kẻ tự cao tự đại cho mình thông minh. Có điều, anh càng ghét phụ nữ không biết thức thời, chỉ cần sau này em an phận phận ở cạnh anh, anh sẽ không để người tôi động đến vị trí của em, hiểu chứ?”

“...” Nao nao cả người, Cổ Minh Châu vui sợ gạt đầu, “Em hiểu, em hiểu rồi!”

Việc cô dẫm vào giới hạn của Chiến Mặc Thần đã qua, hiện tại, người anh ấy ghét nhất chính là người còn lại – Cổ Phi Yên!

Có Cổ Phi Yên làm tấm canh ấy cho cô tôi, cô tôi tạm thời an toàn!

...

Về đến chỗ ở đã là 5h tối rồi.

Cổ Phi Yên đã ăn cơm xong ngoài, ngồi xuống ghế sofa ôm gối ôm nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi thứ tối hôm qua cứ như giấc mơ, cô bây giờ vẫn còn có chút phản ứng không kịp, thế nhưng cơ thể khó chịu lại nhắc nhở cô, mọi thứ ấy đều là sự thật, cô lại một lần nữa bị tên đàn ông xấu xa kia ăn sạch sẽ.

Chỉ là, về sau cô và Chiến Mặc Thần thật sự không còn khả năng nữa sao?

Gặp quý rồi, vì sao cô lại có cảm giác tiếc hận?

Nhất định nào cô bị ứng nước rồi!

Dựa vào tên Chiến Mặc Thần lý trí tỉnh táo gần như tạo thành tính cách dậm mực kia, chắc chắn ấy sẽ không tiếp tục xuất hiện trước mặt cô. Nói cái gì mà khế ước, chẳng qua là lừa Cổ Kiến Quốc thôi, thuận tiện cho cô âm ức thôi, hết lần này đến lần khác Cổ Kiến Quốc vẫn tin, hôm nay còn chạy đến bệnh viện chặn cô...

Còn về Cổ Minh Châu, haha, khẳng định càng thâm hơn!

Hôm qua cô tôi rơi nước mắt nhiều như vậy trước mặt Chiến Mặc Thần, chỉ cần đầu óc anh tôi bình thường, khẳng định sẽ đi thăm dò, một lần tra này, Cổ Minh Châu sẽ có ngày sống dễ chịu được sao?

“Ha ha ha...” Cổ Phi Yên không kiềm chế được cười đắc ý thành tiếng.

Giờ khắc này, cô còn chưa biết, con mắt của người nào đó đang nhìn chằm chằm vào cô, con mắt muốn có nhất chỉ có cô.

Ngủ một giấc đến chạng vạng tối, Cổ Phi Yên bị tiếng chuông điện thoại kêu tỉnh ngủ.

Mở mắt ra nhìn, là chị Hồng.

“Cố nhị tiểu thư, chị có thông báo cho em, em từ hôm nay không cần phải tới đi làm”

“Vì sao?” Cổ Phi Yên trong lòng lo lắng, từ trên giường ngồi dậy, “Chị Hồng, em không phải đang làm việc rất tốt ở Thiên Cung sao? Tuy là... Tuy hôm qua có xảy ra ít chuyện ngoài ý muốn, nhưng không sao cả rồi, chị hãy tin em, em đã xử lý xong rồi!”

“Cũng không phải đều vì chuyện hôm qua, chỉ là, em thật sự không thích hợp làm việc ở Thiên Cung nữa.” Chị Hồng thở dài, “Nếu đã là người của Chiến thiếu, thì cần gì phải ở ngoài cười với người tôi?”

“Tút TUT TUT...”

Điện thoại bị cắt đứt giữa chừng, Cổ Phi Yên nửa ngày không phản ứng kịp.

Chiến Mặc Thần...

Có phải anh tôi tạo áp lực cho chị Hồng, cắt con đường làm việc của cô ở Thiên Cung?

Một lần nữa gọi điện cho chị Hồng, nhưng đáp lại luôn là âm thanh bận, Cổ Phi Yên biết, chị Hồng đã đưa cô kéo vào sổ đen.

Thế nhưng, cô không thể cứ vậy mà từ bỏ.

Vội vàng vàng mặc quần áo, Cổ Phi Yên trực tiếp gọi xe, tiến về hướng Thiên Cung.

Chi tiết, cô vừa mới đi đến ngoài cửa lớn của Thiên Cung, ngay lập tức bị bảo vệ ngăn lại, “Cố tiểu thư, chị Hồng bảo chúng tôi đợi cô ở đây, nói rằng dù em có tính đi vào trong cầu xin chị, chị cũng sẽ không đáp ứng lời cầu xin đó. Có một số việc, chị cũng không thể làm chủ, chị chỉ là chủ quản lý nhỏ nhỏ của Thiên Cung, xin em hãy vì chị đã chăm sóc em, đừng làm khó chị nữa.”

“Anh có thể vào trong nói lại với chị Hồng một tiếng không? Tôi chỉ muốn gặp chị ấy một lần.”

Bảo vệ lắc lắc đầu, “Cố tiểu thư, mời về cho, tôi nghe người tôi nói, phía trên có tổng cộng ba tôn phật hồi hạn, chị Hồng không thể gánh được áp lực lớn như vậy a.”

Cổ Phi Yên rù rứt, trong lòng nhắc lên kinh đảo hải lăng.

Ba người chào hỏi, chỉ vì để cô mất đi công việc này, Cổ Phi Yên cô đây có tài đức gì lớn như vậy?

Làm sao, làm sao đây?

Mất thấy ngày mai phí thuốc men của bà Thảm đến hạn, cô thật sự không còn cách nào cả, còn có thể xin ai đây?

Đột ngột, Cổ Phi Yên nhớ đến một người, vội vàng lấy điện thoại ra.

“Du thiếu, bây giờ anh đang ở đâu, tôi có thể đến tìm anh không?”

“Tôi đang ở sân bay a, a a a!” Du Diễm Phong bùng nổ một tràng kêu rên, “Con mẹ nó, không hiểu vì sao, ông già nhà tôi buộc tôi phải đi Nam Phi đào kim cương, ngay cả phụ nữ cũng không cho ông đây mang đi, chẳng lẽ phải đi Nam Phi ngủ với phụ nữ da đen sao? A a a!”

Cổ Phi Yên, “...”

Lời cầu xin, cũng không thể mở được nữa.

Nghĩ nghĩ, cô đồng tình nói, “Du thiếu, một đường thuận lợi.” Thăng nhóc này, so với cô còn thâm hơn a!

“Ông thâm như vậy, cô còn nói ông một đường thuận lợi? Cô có lương tâm không vậy?”

“Vậy thì nửa đường mất tích?”

“Cút!”

Cổ Phi Yên cúp điện thoại, nhanh chóng cút.

Ngẩng đầu nhìn trời, gương mặt trắng nõn xinh đẹp nở một nụ cười khổ, khóc không ra nước mắt.

Cùng đường rồi.

Lẽ nào cô thật sự phải đáp ứng điều kiện của Cố Kiến Quốc, đi làm đồ chơi cho Chiến Mặc Thần, dùng điều đó đổi lấy trợ giúp kinh tế của anh tôi? Hay là nói, cô còn có biện pháp khác?

Đúng rồi, còn có Cố Minh Châu!

Mất sáng lên, Cổ Phi Yên bấm số điện của Cố Minh Châu, không đợi cô tới mồm miệng đã đánh đòn phủ đầu trước, “Cố đại tiểu thư, nếu như cô không muốn tôi trở thành bạn giường của Chiến Mặc Thần, tôi thấy cô có thể thu mua tôi một ít...”

“Cổ Phi Yên, cái đồ tiện nhân, cô muốn như thế nào?!” Trong điện thoại, Cố Minh Châu không hề ôn như nhả nhặn mà oán hận gào lên.

“Đối với tiểu tiện nhân thanh tân thoát tục như tôi đây, cô có thể dùng tiền để vũ nhục tôi, tôi biết khó mà lui, sẽ không mơ tưởng đến vị hôn phu của cô nữa... Ừm, trước cứ 100 vạn thì sao?” (~3 tỷ rưỡi)

“Không có!”

“50 vạn?” (~1 tỷ 7)

“Cổ Phi Yên, sao cô không đi mà cướp ngân hàng ấy?”

“30 vạn?” (~hơn 1 tỷ)

“Tôi nhiều nhất chỉ cho cô 10 vạn (~350 triệu), cô muốn hay không?”

“Chắc, nhỏ mọn thế.” Cổ Phi Yên lật mắt trắng, “Vậy được, đợi chút nữa tôi gửi số tài khoản cho cô, cô nhanh chóng chút.”

Cúp điện thoại, lần này tâm tình Cổ Phi Yên tốt hơn nhiều.

Sau khi thông báo tiền đã chuyển vào tài khoản, cô càng cười tươi hơn, hai mắt cong cong. Quá tuyệt! Cô quyết định đi mua chút đồ ăn ngon tự thưởng cho mình, ai bảo cô đừng cảm cơ trí tài giỏi đến như vậy cơ chứ?!

Khi đi qua một giao lộ, nhìn thấy có người bày bán bánh kếp, Cổ Phi Yên hào khí mở miệng, “Ông chủ, cho tôi một cái bánh kếp, thêm thịt!”

“Được, tiểu thư, tổng cộng 5 đồng.” (~16.000đ)

Bụng bánh kếp găm một ngụm, Cổ Phi Yên nghĩ tý nữa phải mua gì đó cho bà Thẩm bồi bổ, thể chất của bà quá kém, phải ăn đồ tốt mới được. Canh gà đen hầm sâm, có vẻ không tồi.

Mới đi được hai giao lộ, điện thoại của cô lại vang lên “tích tích”.

“Gi vậy a?” Không để ý rút điện thoại ra xem, mắt Cổ Phi Yên trùng lún, “Ông trời của tôi, tình huống gì đây?”

Thế của cô vừa nhận được 10 vạn đồng vậy mà không cánh mà bay, đường cũ lui về rồi!

Đây, đây...

Mùi vị căn bánh kếp đều không còn nữa, Cổ Phi Yên gọi điện cho Cổ Minh Châu, lại không ai bắt máy. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết, con đường dọa dẫm Cổ Minh Châu khó có thể đi được nữa.

Cô còn có thể làm gì bây giờ?

...

Tầng cao nhất Quốc tế Đế Thần.

“Làm xong chưa?” Âm thanh người đàn ông trầm thấp dễ nghe vang lên, mang theo uy nghiêm vô hạn.

“Làm xong rồi.” Giang Đào lau lau mồ hôi, “Vừa nãy tôi đã liên hệ với ngân hàng, 10 vạn Cổ đại tiểu thư chuyển sang đã trở về tài khoản của cô ấy. Tôi cũng nói chuyện này cho Cố tổng biết rồi, Cố tổng nói sẽ đóng băng tài khoản của Cổ đại tiểu thư, nghiêm ngặt không chế tiền trong túi đại tiểu thư, sẽ không để loại chuyện này xảy ra lần nữa.”

“Ừm” Chiến Mặc Thần xoay lưng với cửa sổ thủy tinh sát mặt đất, lạnh nhạt phân phó, “Gọi cho Cố Kiến Quốc, bảo ông tôi tối nay mang người đến biệt thự của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

6864.

“Tiểu Yên, con hiện tại đi cùng bố đi! Nhanh lên!”

“Chỉ cần con ngoan ngoãn nghe Chiến thiếu, bố có thể lấy thêm mấy hạng mục, chuyện Thẩm gia anh ấy cũng đều sẽ xử lý được, còn cần đến con bỏ công làm gì?”

“Con đùa nhỏ này, làm sao lại cứ bướng bỉnh như thế? Cố gia chúng tôi chỉ có con cùng em trai con hai đứa con bố sinh ra, về sau mọi thứ của Cố gia, còn không phải là để lại cho các con sao? Bố biết con hận Minh Châu, nhưng Cổ Minh Châu dù có thế nào đi chăng nữa, trong lòng bố con luôn vượt trên nó a!”

“...”

“Mày có đi hay không? Nếu không nói gì, tóio sẽ báo người tôi trực tiếp động thủ! Hôm nay, ông mày dù trời cũng phải trời mày qua bằng được, tóio chính là cha ruột mày đấy!”

Nói hết câu cuối, Cố Kiến Quốc không còn kiên nhẫn, trực tiếp vạch mặt, thể nhưng Cổ Phi Yên vẫn như cũ bất vi sở động.

Cô ngồi tại trên ghế dài bệnh viện, sắc mặt lạnh lẽo.

Tên Chiến Mặc Thần đáng chết, thế mà hôm nay lại muốn gặp cô? Đem qua anh ấy ăn còn chưa bẻ bụng ư?!

“Nói xong chưa?” Có mở miệng.

“Nói xong rồi, bây giờ phải đi theo tóio!” Cố Kiến Quốc muốn động thủ.

“Ông có bản lĩnh thì hành động cho tôi xem!” Cổ Phi Yên từ trong túi lấy ra một thanh dao rọc giấy, mũi dao phản xạ ánh sáng sắc lạnh, cô lạnh lùng nói, “Tôi tin rằng, trước khi tôi bị trời đi, trên người ông sẽ nhiều thêm vài lỗ máu trước!”

“...” Cố Kiến Quốc lui lại một bước, không dám tin, “Tiểu Yên, con sao có thể làm như vậy, chúng tôi là cha con a, giữa cha con có chuyện gì là không thể thương lượng?”

“Có loại bố nào một lòng chỉ muốn bán con gái mình sao? Ông cắt cho tôi!”

“Bố đi rồi, con dự định đi đâu kiếm tiền trả viện phí?” Cố Kiến Quốc còn chưa hết hi vọng, “Chỉ cần con đi bồi Chiến thiếu một đêm, bố làm chủ, bố cho con ba vạn... Không, hai vạn!”

Hai vạn, tôi đa chi có thể chèo chống một tuần lễ, Chiến thiếu một tuần ngủ với Cổ Phi Yên một lần, hẳn là cũng đủ chứ?

Cố Kiến Quốc có chút bận tâm, sợ khoảng cách thời gian quá dài.

Dù sao, hôm qua mới ngủ, hôm nay lại muốn ngủ, Chiến thiếu đối với đứa con gái của anh ấy thật đúng là nghiện... Nghiện là tốt, về sau tương lai xi nghiệp Cố thị sẽ càng thêm tốt đẹp, nghĩ nghĩ ông tôi liền vui mừng!

“Còn ba vạn hai vạn? Ông cắt cho tôi!”

Cố Kiến Quốc vẫn đang ảo tưởng, Cổ Phi Yên tức đến đỏ mắt, cầm dao rọc giấy hướng phía cánh tay của ông tôi đâm vào. Múa hề chất vải quần áo rất mỏng, một nhát liền thấy máu.

“Mày, mày, mày lại dám làm thật, thật sự dám tóio!”

Đau, đau muốn chết!

Cố Kiến Quốc chưa từng chịu thiệt như vậy, bị dọa đến nói năng lộn xộn, nào còn dám dây dưa, không ngừng ôm cánh tay lần lộn, giống như sau lưng có quỷ đuổi theo.

Cổ Phi Yên nhắm lại mắt.

Thấy một vòng đỏ sẫm trên mũi dao, cảm thụ được người chung quanh nhìn qua với ánh mắt kinh ngạc và phòng bị, cô đầu một mảng trống rỗng.

Cô... Thật sự thọc Cố Kiến Quốc một dao.

Mặc dù cô có chút mực, nhưng vừa xuống tới tay thật sự thấy máu.

Tròng mắt đáng chết, cô cảm thấy mình càng ngày càng đáng sợ.

Cô lễ, người bị buộc đến cực hạn, sẽ thật biến thái? Cô cảm thấy mình tựa như là một con thú nhỏ bước đến tuyệt cảnh, nếu như đường cầu sinh không có cửa, cô cũng không biết mình sẽ lại làm ra chuyện gì nữa.

Cô cực kỳ chán ghét bộ dạng của mình, vô cùng bất lực, cũng quá tiêu cực.

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Cố Phi Yên, “Tiểu Yên, sao cậu lại ngồi ngoài này một mình?”

Cố Phi Yên ngước mắt, khuôn mặt lo lắng của Sở Diễm Diễm đập vào mi mắt.

“Diễm Diễm, tại sao cậu cũng ở đây?”

“Tôi nghe hàng xóm nói bà Thẩm nhập viện rồi, tôi đoán cậu khẳng định đang ở bệnh viện trông coi, liền đến tìm.” Sở Diễm Diễm buông rổ hoa quả xuống, lo lắng hỏi, “Sắc mặt cậu trông rất xấu, cậu sao thế?”

“Tôi không sao...” Ôm lấy Sở Diễm Diễm, Cố Phi Yên nuốt nước mắt, “Cậu sao ngược thế, tôi thời gian này không liên hệ với cậu, trốn tránh cậu, cậu còn tới thăm tôi làm gì?”

“Tôi đâu có lo lắng! Thật ra, anh tôi còn lo cho cậu hơn, ai...Bỏ đi bỏ đi, không nói nữa.”

“Tôi biết.”

Có một số việc, trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là khó mà nói ra.

“Anh ấy gần đây khỏe không?” Cố Phi Yên do dự hỏi.

“Không được tốt lắm.” Sở Diễm Diễm lắc đầu, “Trước kia không liên lạc cậu, trong lòng anh tôi có chờ mong, coi như bình thường, nhưng khoảng thời gian này, anh ấy mỗi đêm đều ngủ ở công ty, tôi nhìn anh ấy đáng về liều mạng như thế, trong lòng thật không dễ chịu.”

“...” Cố Phi Yên trầm mặc.

“Tiểu Yên, cậu thật không thể đáp ứng anh tôi sao? Anh ấy yêu cậu rất sâu đậm, nếu cậu và anh ấy ở bên nhau, anh ấy nhất định sẽ làm cậu hạnh phúc. Không nói những cái khác, tôi cảm thấy với sự si tình của anh ấy, tuyệt đối sẽ không ra ngoài ngoại tình, cậu có thể cực kỳ yên tâm!”

Cố Phi Yên lắc đầu.

Không phải Sở Nghiễn không tốt, mà là cô không tốt.

Trên người cô mang một đồng phiền phức, sao có thể cứ thế cùng anh ở bên nhau? Sở Nghiễn xứng đáng có người con gái tốt hơn mà không phải cô như thế này.

“Cậu nha! Thôi, tôi không nói nữa.” Sở Diễm Diễm đứng dậy, “Đi thăm bà Thẩm thôi.”

Kỳ thật, Sở Diễm Diễm cùng Thẩm nãi nãi lui tới cũng không nhiều, cô tới chuyện này, nguyên nhân lớn nhất chính là đến xem Cố Phi Yên, nếu không, người nào đó căn bản sẽ không yên lòng.

Đưa Sở Diễm Diễm đến cửa bệnh viện, Cố Phi Yên ngượng ngùng mở miệng, “Diễm Diễm, cậu có thể mượn tôi một điểm tiền?”

Cô thực sự không có cách nào nữa, nhất định phải vượt qua khó khăn trước mắt đã.

“Cậu thiếu tiền?”

“...Ừ.”

“Cậu muốn bao nhiêu?”

“Cậu... có bao nhiêu?” Cố Phi Yên hỏi.

“Ha ha...” Sở Diễm Diễm gượng cười hai tiếng, “Cậu biết mà, tôi là nguyệt quang tộc, tháng này tôi chỉ còn lại hai trăm đồng.” Mỗi tháng, cô đều phải dựa vào tiếp tế của Sở Nghiễn, cũng là chính người nghèo a.

“Nhưng mà, tôi có thể lấy quần áo, túi xách bán một ít, kiếm tiền cho cậu mượn!” Sở Diễm Diễm vội vàng cam đoan, “Tôi lúc không có tiền cứ làm như vậy, cũ mà không đi thì mới không tới mà!”

“Thôi bỏ đi, tôi vẫn nên để yên bảo bối của cậu.” Thân mật chọc chọc cái trán Sở Diễm Diễm, Cố Phi Yên cười, “Tôi thiếu không nhiều, đi tìm bạn khác khác mượn cũng được rồi.”

“... Vậy được.” Sở Diễm Diễm nháy nháy mắt, cũng không tiếp tục khuyên.

Mười một giờ đêm.

Chờ Cố Phi Yên từ phòng bệnh đi ra, liền nhìn thấy Sở Nghiễn đứng ở ngoài cửa, tựa hồ vừa tới không lâu.

Thấy cô, đôi mắt đen ôn nhu của anh liền hướng về bên này.

“Yên Nhi, gần đây khỏe chứ?”

Cố Phi Yên, “...”

Trước kia, Sở Nghiễn đều gọi cô Tiểu Yên, hiện tại đột nhiên gọi cô Yên Nhi, cô có chút không quen. Sau đó, bỗng nhớ tới Chiến Mặc Thần từng một tiếng trầm thấp êm tai gọi “Yên Nhi”, càng thấy không được tự nhiên.

Chỉ có điều, cô không thể hung hăng với Sở Nghiễn, hơi ửng đỏ mặt, “Anh Sở Nghiễn, anh muốn tìm tôi a?”

“Ừm.” Vỗ vỗ đầu Cố Phi Yên, Sở Nghiễn đưa một chiếc túi da trâu thật dày cho cô, “Đi, tôi cùng em đi nộp.”

“Anh Sở Nghiễn...”

“Nếu như em không nhận số tiền này, sau này mỗi ngày tôi đều tới đưa.”

“Không phải.”

“Vậy là cái gì?”

“Chính là...” Cố Phi Yên mấp máy môi, có chút muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn cong môi nở nụ cười xán lạn, nhẹ nhàng ôm Sở Nghiễn một cái, “Anh Sở Nghiễn, cảm ơn anh, vô cùng cảm ơn anh!”

Mỗi khi cô cần giúp đỡ, quay người lại, đều sẽ nhìn thấy anh ấy đang ở sau lưng.

Loại cảm giác này, cô có thể vô si nói cô đã bắt đầu không muốn xa rời sao?

“Cảm ơn cái gì?” Buồn cười, Sở Nghiễn búng trán Cố Phi Yên, trên khuôn mặt tuấn tú ý cười càng sâu, tự nhiên dặt tay Cố Phi Yên, “Đi, chúng ta đi đóng tiền, giao xong em có thể an tâm rồi.”

“Ừ!” Cố Phi Yên gật đầu.

Hai người vừa nói vừa cười, vui vẻ đi vào trong thang máy, không phát hiện thang lầu chỗ góc cua có một người đang đứng.

Nam nhân dáng cao lớn thẳng tắp, lạnh lẽo cùng cực, thân hình ẩn trong bóng tối, tản ra từng tia băng giá, cặp mắt đen tĩnh mịch đậm nhạt nhìn chăm chú bọn họ, tràn đầy ý lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

6865.

Lần thứ nhất, Sở Nghiễn mang đến 10 vạn tệ, cách hai ngày sau, anh lại đưa thêm 20 vạn tệ.

Có Sở Nghiễn chi viện 30 vạn tệ này, áp lực của Cố Phi Yên chắc đã không còn nữa, cô không phải cố gắng tìm cách kiếm tiền, không còn sầu mảy mủn lo lắng tiền thuốc thang ngày thứ hai, không cần chịu sự uy hiếp của Cố Kiến Quốc.

Cô cảm thấy tất cả đều chuyển biến tốt.

Mặc dù không biết tự mình bao giờ có thể kiếm được 30 vạn tệ hoàn trả Sở Nghiễn, nhưng cô vẫn nên viết tờ giấy ghi nợ, trình trọng đưa cho anh, “Sở Nghiễn, đây là giấy ghi nợ của em đưa cho anh, anh nhất định phải cầm lấy, đây là bằng chứng anh là chủ nợ của em.”

Sở Nghiễn cũng không quá đáng, anh nhìn cô cười, nhận lấy.

Anh biết, nếu anh không lấy, lòng cô càng bất an.

“Cho em mượn tiền, anh có lãi không nhỉ?” anh hỏi.

“Đương nhiên có, em đã nghĩ kỹ rồi, chính là theo lãi suất ngân hàng mà tính.” Cố Phi Yên lè lưỡi bướng bỉnh, “Nhưng lãi suất của anh mà tính theo cho vay nặng lãi, chắc là em không giả nổi mắt.”

“Không giả nổi, thì đưa em cho anh là tốt rồi.”

Lời vừa nói ra, hai người đều căng thẳng.

“Cái đó...Sở Nghiễn, em mời anh ăn cơm nhé.” Cố Phi Yên chỉ chỉ phía nhà hàng trước mặt, “Nhà hàng thịt dê nướng kia em thấy khá ngon, anh có muốn thử không?”

“Được thôi.” Sở Nghiễn gật đầu.

Hai người tìm vị trí ngồi gần cửa sổ, mặc dù là ngày hè, nhưng chỗ này phía sau có ánh sáng, kính không bị ánh nắng nóng soi vào. Chỗ gần cửa sổ có thể nhìn thấy dòng người và xe cộ đi tấp nập trên đường, cũng miễn phiền rỗi.

“Sở Nghiễn, anh bây giờ có phải tự mình mở công ty riêng rồi, nên mới giàu như thế phải không?” ăn một xiên thịt dê nướng, Cố Phi Yên mỉm cười, “Không biết công ty của anh có thiếu người không? Em thấy mình cũng xinh đẹp, có thể đến công ty của anh làm nữ tiếp tân, nếu không, làm thư ký bên cạnh tổng tài đại nhân cũng được a!”

Sở Nghiễn phì cười, đang chuẩn bị mở miệng, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người mình, sững người ra.

Quay mắt lại xem không hiểu gì, người đàn ông nghiêm nghị thu ánh mắt lại, lưng đối diện chỗ anh ngồi.

“Anh Sở Nghiễn?”

“Ha....” Sở Nghiễn quay lại, “Công ty của anh rất nhỏ, anh- ông chủ nhỏ này tạm thời không cần thư ký, tuy nhiên, nếu em đồng ý, anh có thể giới thiệu cho em đến công ty của bạn anh làm nghề nhân trang trí.”

Anh sớm đã có suy nghĩ này, muốn để cô đến công ty của anh làm việc, chỉ là lo lắng cô không đồng ý, vì vậy không có nhắc đến. Bây giờ đổi cách này, cô sẽ không từ chối chứ?

“Nghề nhân trang trí?” Cố Phi Yên có chút thú vị, “Cụ thể là làm gì hà anh?”

“Trang trí đồ chơi, yêu cầu em vẽ một vài tranh minh họa, nhân vật cho trước, hoặc là các mặt thiết kế nội dung khác nhau, thấy thế nào, thú vị không?”

“Đương nhiên có rồi anh!” Cố Phi Yên rất ngạc nhiên mừng rỡ, “Chỉ là, em mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc, anh không phải thấy em đáng thương mới cho em cơ hội này phải không? Em không muốn bạn của anh rõ ràng không cần em, mà bị anh ép đầu, sắp xếp bữa một chức vụ cho em. Hôn nữa, em không muốn anh mất mặt đâu.”

“Đương nhiên là không rồi!” Sở Nghiễn cười ámsáp, “Nếu em lo lắng, em có thể đến công ty kiểm tra trước rồi hãy ra quyết định, thấy thế nào?”

“Vậy được a!” Cố Phi Yên không ngại ngừng nữa, đồng ý luôn.

Cô không nghĩ rằng làm việc ở công ty bạn Sở Nghiễn chính là ẩn hồi của anh ấy, cũng không nỡ làm phiền suy nghĩ của anh, cô nghĩ mình trả công sức, người khác trả tiền lương, đây là chuyện hết sức bình thường,

Chỉ cần anh không phải quan tâm đặc biệt cô, cho cô nhiều ưu đãi là được rồi.

Cô làm việc ở công ty người quen, không cần lo lắng bị quấy rối, không cần sợ bị lừa bịp, còn nỗ lực làm việc sẽ được báo đáp, rất tốt rồi.

Cầm cốc trà lên, nở nụ cười vui sướng, “Sở tổng, em kính anh ly trà thay cho rượu, cảm ơn anh cho em cơ hội quý báu này, đại ơn đại đức của anh, em sẽ nhớ mãi không quên!”

“Đại ơn đại đức, lấy thân báo đáp?”

“....” Cố Phi Yên có chút không thoải mái, đẩy nắp cốc trà lại, “Sở Nghiễn, anh đừng đùa em”

Cách biệt 8 năm, Sở Nghiễn từ là một cậu thiếu niên hiền lành mặc áo sơ mi trắng đã biến thành một nam nhân tinh anh đầy triển vọng, dịu dàng như ngọc, đẹp trai vững vàng, trêu người cũng làm họ đỏ không nổi, con tim của cô phải có đủ kiên cường mới được.

“Anh không có đùa, anh vẫn luôn đợi em, đợi một ngày em sẽ chấp nhận anh”

Cách đó không xa, người đàn ông bị cây xanh che lại, sự ấm u trong ánh mắt tựa mây đen trùng trùng.

Ngược lại với sự không vui của anh ta, sự khó xử của Cố Phi Yên giống như chiếc kẹo ngọt ngào.

Cũng không nhịn được nữa, anh đứng dậy, mang theo cơ thể lạnh băng từng bước dời đi.

Sở Nghiễn đã để ý đến, tuy nhiên chỉ dừng lại nam nhân đó một giây, liền rất nhanh thu hồi lại, con người đen láy dịu dàng nhìn Cố Phi Yên, làm sao nhìn mãi chưa đủ.

Ngồi trên xe, Chiến Mặc Thần chăm chú thuốc, ánh mắt nhìn xuống đường đối diện chỗ ngồi đối nam nữ trong nhà hàng.

Trong xe, bầu không khí yên tĩnh.

Giang Đào nhún nạy sợ hãi mở miệng, “Chiến thiếu gia, chúng ta... vẫn nán lại ở đây sao?”

“Đi thôi.” Chiến Mặc Thần nghiêng nát tàn thuốc.

“Vâng, vâng.” Giang Đào vội vàng đưa mắt nhìn tài xế, chiếc xe đen May Bach hòa vào dòng xe trên đường, cuối cùng cũng đi xa nhà hàng vừa nãy.

Đi được một đoạn đường, Chiến Mặc Thần âm thanh lãnh đạm cất lên, “Cho cậu một ngày, điều tra thông tin người đàn ông đó, mang đến phòng làm việc cho tôi.”

“....Vâng.”

“Cho dù hần mở công ty, tìm cách gây chút chuyện cho hần lo lắng, tiện thể đem công ty bạn hần thanh lý luôn, đừng có nhân rồi cả ngày nhét tiền cho nữ nhân của người khác.”

“.....” Giang Đào chớp mắt, “Vâng”

Mặc dù nói như vậy thực sự không đúng, nhưng....

Giang Đào nhin không nổi, “Chiến thiếu gia, hình như....Cổ nhị tiểu thư, giờ không phải nữ nhân của ngài nữa rồi....”

“.....” khoảnh khắc yên lặng, Chiến Mặc Thần lại châm điếu thuốc, âm thanh hờ hững, “Giang Đào, cậu có phải muốn đi Nam Phi cùng Du Diễm Phong?”

Giang Đào, “.....”

Hần sai rồi!

Hần thật sự biết sai rồi!

.....

Cổ Phi Yên đi làm được hơn một tuần, lại bị gọi lên phòng làm việc lần nữa.

Sở Nghiễn giới thiệu công ty này là làm web game, kỹ thuật hàm lượng không cao, họa phong.... Cũng coi như kiểu cầm chiếc dao chém loạn xạ thôi vậy, thật ra cũng không có yêu cầu nhiều về mỹ cảm

Công việc như này để Cổ Phi Yên làm, ngược lại cô cũng không có lời khó chịu nào, mà cô được công việc như này kiếm tiền là tốt rồi

Chỉ là, lần này bị gọi lên phòng làm việc, cô có chút lo lắng

Thường cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra.

“Ông chủ, anh gọi tôi.” Bước vào phòng làm việc, Cổ Phi Yên mở miệng cười.

Đưa tay không đánh mắt cười, lời nói này có chút phản đạo lý.

“Ừm” Triệu Dịch chỉ Cổ Phi Yên ngồi xuống, “Ngồi chỗ đó, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

6866.

“Anh nói đi.” Cổ Phi Yên cung kính mở lời, cũng không ngồi xuống.

“Tiểu Yên à, Tôi có thể gọi cô như này được không?” Triệu Dịch hỏi.

“Được nhiên là được ạ, đây là vinh hạnh của tôi.” Cổ Phi Yên tươi cười nịnh nọt, “Anh là bạn của anh Sở Nghiễn, anh ấy cũng gọi tôi như vậy.”

“Ừm” Triệu Dịch gật đầu không nói gì nữa.

Khuôn mặt anh trở nên khó coi, dường như lưu luyến gì đó.

Cổ Phi Yên cũng không giục, lặng lẽ đợi.

Cái nên đến rồi sẽ đến, cô cũng không vội vàng.

Khoảnh khắc do dự, Triệu Dịch khó khăn mở miệng, “Tiểu Yên, không phải con người tôi không chân thành, sự thật là....có người ở các phương diện nào đó cố gắng áp chế công ty chúng tôi, chính là để tôi sa thải cô, vài ngày trước tôi gánh được, bây giờ thật sự có chút gánh không nổi.”

Làm trang web game, rất rõ ràng là chỗ Cổ Phi Yên mới làm, tuy nhiên, Tại sao trước khi cô đến, công ty của anh ấy đều êm đẹp?

Tình trạng của Cổ Phi Yên, Sở Nghiễn đều nói với anh ta rồi, ngược lại anh ta đối với Sở Nghiễn thật sự không còn cách nào nữa, nhưng Cổ Phi Yên cũng không thể tiếp tục ở lại công ty. Công ty này tốn rất nhiều tâm huyết của anh ta, cũng không thể bại như vậy, phải không?

“Tôi biết rồi ạ.” Cổ Phi Yên cúi chào, “Cảm ơn anh mấy ngày nay chăm sóc tôi, tôi chút nữa sẽ từ chức, mong công ty anh có thể phát triển mạnh mẽ.”

Trên mặt cô không hề có chút oán giận nào, Triệu Dịch càng cảm thấy ngại ngùng.

Anh biết lời nói càng nhiều càng vô dụng, định để tài vụ tính tiền lương một tháng cho cô, coi như tiền bồi thường

Tuy nhiên....

“Tiểu Yên, cô có biết công ty của Sở Nghiễn xảy ra chút phiền phức không?”

“Cái gì?” Cổ Phi Yên ngạc nhiên, con mắt mở to, “Công ty của anh ấy có chuyện gì? Cũng là tại tôi?”

Mím môi lại, sắc mặt Cổ Phi Yên trở nên khó coi.

“Đừng vậy.” Triệu Dịch lặng lẽ gật đầu, “Công ty của anh ta so với công ty của tôi nguy cơ nghiêm trọng hơn, bây giờ hình như đã đứt dây vốn đầu tư, nghe nói dự án nghiên cứu và phát triển trò chơi trong tay cũng đã bị chuyển nhượng mất, đây là tâm huyết một hai năm của Sở Nghiễn đó! Nếu như không có dự án này, vốn đầu tư mạo hiểm vào công ty chỉ sợ sẽ bị rút hết.”

Sở Nghiễn là làm trò chơi trên điện thoại, bởi vậy mới quen biết Triệu Dịch, trở thành bạn tốt. Đối với một công ty làm mobile game mà nói, dự án là sinh mệnh, một dự án tốt, có thể làm cho công ty đó phát triển gấp mấy lần.

Huống hồ, còn có vốn đầu tư mạo hiểm vào công ty đang chăm chú nhắm đến.

Cố Phi Yên trong lòng hồi hộp.

Cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Triệu tổng, cảm ơn anh đã nhắc tôi, nếu không tôi thật sự không biết gì.” Với tính cách của Sở Nghiễn, anh chắc chắn sẽ giấu cô cả đời.

“Cô không hề khích tôi nhiều lời là may rồi.”

Triệu Dịch đánh chịu, anh chỉ là không muốn nhìn thấy tâm huyết của bạn mình cứ thế mà tan biến.

Anh biết bạn của mình thích Cố Phi Yên, nhưng, lạc hoa hữu ý, nước chảy vô tình, thật sự có đáng không?

Cảm xúc này, duy trì đến khi Triệu Dịch biết Cố Phi Yên đã cầm tiền lương một tuần rồi rời đi, cuối cùng cũng biến thành áy náy.

Anh vẫn là tiểu nhân, không có một nữ nhân nào vô tư đến như vậy.

.....

“Điền Điền, cô đưa cho tôi địa chỉ của công ty anh Sở Nghiễn, được không?”

“A, Tiểu Yên, cô cuối cùng nghĩ kỹ rồi, đi quan tâm quan tâm anh trai tôi hả?” Sở Điền Điền vô tư báo cáo, “Tôi nói cho cô biết nhé, phòng làm việc của anh tôi có một cửa bí mật, bên trong là gian phòng nghỉ ngơi của anh đó! Cô nếu như muốn đi kiểm tra, nhất định tìm chỗ đó, biết chưa? Nói cho cô, tôi vẫn luôn ủng hộ cô!”

“...” Cố Phi Yên không biết nên khóc hay cười, “Cô thật sự là em gái tốt, lại bán đứng anh trai mình như thế.”

“Cô nếu như muốn mua, anh tôi nhất định cảm ơn tôi! Hihi...”

“Được rồi, được rồi, không nói nhiều với cô, cô đưa tôi địa chỉ đi.”

“Tuần mệnh!”

Rất nhanh, nhận được tin nhắn của Sở Điền Điền.

Cố Phi Yên vừa nhìn, phát hiện công ty của Sở Nghiễn cách chỗ cô cũng không xa, chính là tòa cao ốc huy hoàng ở trong Cao Tân Khoa Kỹ Viên, đi bộ khoảng 10 phút là đến.

Trong lòng cô có chuyện, đúng lúc mượn thời gian đi bộ, cô thể dễ dàng suy nghĩ.

Công ty của Sở Nghiễn ở tầng 18.

Thang máy vừa mở ra, Cố Phi Yên còn chưa bước vào cửa lớn của công ty đã nghe thấy tiếng đánh nhau âm thanh cực kỳ to, ồn ào, đứa con gái bên cạnh tiếng khóc đến chói tai, dường như có thể phá chân trời.

Nghĩ cái gì nữa, sắc mặt cô trắng bệch, chạy như bay hướng công ty của Sở Nghiễn.

Chạy đến cửa, đập vào mắt cô là một đồng lõa xộn.

Chỗ nào cũng là bàn ghế và máy tính bị đập vỡ, son hắt bắn đầy tường, cả công ty không còn chỗ nào có thể nhìn được nổi.

Nhân viên công ty đa phần đứng hết sang một bên, tức giận nhưng không dám lên tiếng, có thì đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị dời đi, kiểu không cần trốn tránh.

Cố Phi Yên khuôn mặt lạ lẫm bước vào cũng không có ai nói gì.

Càng bước vào trong, trong lòng Cố Phi Yên con tức giận càng lên cao.

Đi đến phòng làm việc lão tổng, cô vừa nhìn liền thấy một đám côn đồ tóc nhuộm lộn xộn đang làm xằng làm bậy ở bên trong.

Trên tay mỗi người bọn chúng cầm chiếc gậy gỗ dài, lũ bất lương, không hung hăng không được, có đứa đang phá đồ đạc, có đứa lật tung giấy tờ trong ngăn kéo, thấy cái gì đáng tiền là bỏ ngay trong túi.

Trong phòng, Bạch Tố Tố đang đỡ bà Chu Lan đứng không vững góc tường.

Chu Lan-Mẹ của Sở Nghiễn có chút hoảng loạn, trên mặt in vài phát tát, tức giận run người, hét trong tuyệt vọng, “Đừng phá nữa, đừng cướp nữa! các người là ai, đợi con trai tao về, hắn sẽ không tha cho các người!”

“Con trai của bà? Ha ha ha... Nói không chừng, hắn ta sớm chết ở ngoài rồi!” tên côn đồ tóc vàng chuẩn bị đánh người, Bạch Tố Tố lập tức cúi xuống xin lỗi, vừa khóc, vừa an ủi Chu Lan, “Di à, đi đứng tức, tiền chi là vật ngoài thân, giữ gìn cơ thể mới quan trọng! Nhìn đi như vậy, anh Sở Nghiễn sẽ buồn lắm.”

“Mày đừng nói xạo! còn nói năng hồ đồ, xem tao xé xác mày ra!”

“Bà già chết tiệt, xem bà làm được gì, hay vẫn muốn vài cái bạt tai nữa?!”

“Xin lỗi, xin lỗi, đi của tôi không phải cố ý gì, các người đừng động tay nữa...” tên côn đồ tóc vàng chuẩn bị đánh người, Bạch Tố Tố lập tức cúi xuống xin lỗi, vừa khóc, vừa an ủi Chu Lan, “Di à, đi đứng tức, tiền chi là vật ngoài thân, giữ gìn cơ thể mới quan trọng! Nhìn đi như vậy, anh Sở Nghiễn sẽ buồn lắm.”

“Cô người đẹp này thú vị đây, không tồi, anh đây thích.” Tên côn đồ tóc vàng nâng cằm Bạch Tố Tố lên, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ, “Ày, lớn xinh đẹp như này, nhìn làn da này, cơ thể này...hay là, đợi tý nữa cùng các anh vui sướng vui sướng?”

Bạch Tố Tố không dám động đây, ánh mắt né tránh.

Tên côn đồ tóc vàng lại nhìn xuống người bà Chu Lan, hân một tiếng, “Bà cái đồ già này coi như xong, từng đây tuổi, chắc chắn không được, nếu mà có làm, còn không biết là bà làm tôi sáng khoái, hay là tôi làm bà sáng khoái đây!”

“Ha ha ha... anh Kiến à, lời anh nói có đạo lý.”

“Bà già có cái gì mà làm chứ? Còn không bằng tôi đi mua miếng thịt lợn tự mình luộc cái lỗ!”

Tiếng cười vang lên.

“Đám khốn nạn bọn này!” bị sỉ nhục như vậy, khuôn mặt chỗ đen chỗ trắng của bà Châu Lan chỉ vào tên tóc vàng, “Có bán linh mỳ đánh chết tao, bọn này là lũ cặn bã của xã hội, đưa chúng mày tiền, chúng mày còn đập phá đồ đạc, tàn tạn lương tâm, các người chết cũng không yên thân!”

Tên tóc vàng bị bà Chu Lan giữ chặt tay, cắn một phát mạnh mẽ, rách miếng thịt chảy máu.

“Tiện nhân, mày dám cắn tao, tao đánh chết mày!” hân một bên hất tay ra, một bên đau hét lên với bọn đàn em, “Chúng mày chết hết rồi sao? Còn đứng ngầy ra đó làm gì? Đánh nó cho tao, đánh chết thì thôi!”

“anh Kiến, em đến đây!”

“Đánh chết mẹ tiện nhân này!”

Những đứa còn lại thấy thế xông vào, tay cầm cây gậy gỗ hướng phía bà Chu Lan, mắt nhìn bà Chu Lan bị chịu thiệt, Cổ Phi Yên vội vàng hét lớn, “Đội dài!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

6867.

Không nghĩ đến rằng,cái lời nói ra trước luôn là sự phản bác nhếch nhác không chịu nổi nhất của Chu Lan.

“ Nếu như không phải cô cái loại ôn thần,thì Sở Nghiễn nhà tôi làm sao có thể xui xẻo được?! đều là do cô,cô cứ cho tôi!”nổi giận dùng dùng đi đến trước mặt,Chu Lan giờ tay cho Cổ Phi Yên một cái tát,tốc độ rất nhanh để cho tất cả mọi người ở đây đều phản ứng không kịp.

Bởi vì cái biến cố này xảy ra bất ngờ,tiểu hoàng mao ánh mắt ra hiệu người khác không được làm loạn,một nhóm côn đồ bắt đầu nhìn hiếu kì,bọn chúng ánh mắt không tốt nhìn về phía Cổ Phi Yên,thậm chí còn dùng điện thoại chụp ảnh quay video.

“bác gái,....”âm thanh rì rầm,Cổ Phi Yên cũng rất hoảng hốt.

Cô che mặt lại, có chút luống cuống không biết phải làm sao.

Lúc trước,Chu Lan không nói dối với cô có rất nhiều thứ tốt, nhưng Sở Nghiễn và Sở Diễm Diễm đưa cô về nhà chơi,cô cũng không rõ đưa cho cô sắc mặt nhìn,có hôm tâm trạng rất vui,có thể rầu cho cô bất mi trung.

Cô không nghĩ đến,Chu Lan có thể cho cô một cái bạt tai.

“đừng gọi tôi là bác gái,tôi không có quen biết cô!” Chu Lan khóc như mưa,đau lòng cực tuyệt chửi, “ Sở Nghiễn nhà tôi làm nên tội ác gì,bỗng dưng bị cô lôi vào cái vương mắc này? Bản thân cô không kiểm tra bên ngoài một chiều dụ con bướm,bỗng dưng đưa Sở Nghiễn nhà chúng tôi thành như thế này!công ty của nó sắp không còn rồi,người cũng mất tính rồi,còn dẫn đến đây một nhón côn đồ giết người.tôi cầu xin cô,cô buông Sở Nghiễn ra đi!”

“bác gái,con xin lỗi,con....”không biết phải nói sao,Cổ Phi Yên chỉ có thể buồn rầu xin lỗi, “ con xin lỗi,thật sự rất xin lỗi,việc này con đều có thể giải quyết được,không thể lại để cho Sở Nghiễn bị con làm khổ một được.”

“Tiểu Yên,không phải tôi nói với cậu rồi,nhưng Sở Nghiễn ca ca thật sự vì cậu mà trả giá rất nhiều rồi.” một giọng nói bỗng nhiên vang lên, Bạch Tổ Tổ có một chút lo lắng,nhưng cố gắng vì Chu Lan mà xuất đầu lộ diện nói, “ Sở Nghiễn ca lúc trước mượn cho cậu 30 vạn tệ hay là tìm ngân hàng cho vay,bảy giờ công ty của anh ấy đột nhiên bị người ta đồn ép,trong tay không có tiền,chiu đựng áp lực thật sự rất lớn....”

“ cháu nói cái gì?” Chu Lan ngắt lời của Bạch Tổ Tổ,lớn giọng hỏi, “ Sở Nghiễn còn đưa cho cô ta 30 vạn? bởi vì cái này,trong tay nó mới không có tiền?

Rất rõ ràng,việc này cô còn không biết.

“bác gái,Sở Nghiễnca luôn không để con nói cho bác biết việc này,anh ấyanh ấy khẳng định là sợ bác lo lắng.” Bạch Tổ Tổ thở dài,trên khuôn mặt nhỏ đầy sự kiên định, “ nhưng con cảm thấy nên nói cho bác biết việc này,dầu sao bác cũng có quyền hiểu rõ tình hình.”

“sợ ta lo lắng,vậy thì đừng có làm!vì một đứa con gái,muốn để nhà chúng ta bị hủy hoại sao? Ta nhìn nó bảo vệ đứa con gái này,rất sợ ta không đồng ý để cho nó đi vay mượn tiền!”

Chu Lan đau xót khóc,Bạch Tổ Tổ chu đáo an ủi.

Trên mặt Cổ Phi Yên vừa đỏ vừa sưng,đau rát,không chỉ vì nguyên do bị Chu Lan cho một cái tát.còn cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

Đều là do cô sai.

Đều tại cô!

Cô không ngờ rằng, Chiến Mặc Thần lại có thể không có tình bạn tri kỉ như vậy,ở trên thương trường động tay chân cũng cho dù, còn làm thuê cho bọn khốn đó những việc vớ vẩn như thế này!

Mím chặt đôi môi,Cổ Phi Yên khom lưng cúi đầu, “ bác gái,bác yên tâm,việc này con đều có thể giải quyết được.” cô thái độ rất chân thật, là cảm giác thật tâm xin lỗi.

Nhìn thấy cô ấy như vậy, Chu Lan lạnh lùng hừm một tiếng,bỗng dưng sắc mặt dường như không được tốt,nhưng lại không nói cái gì khó nghe cả.

Cổ Phi Yên cười.

Chu Lan tính cách là như vậy,nhìn thì thành đá chua ngoa,nhưng thực ra lại là người có lòng dạ tốt bụng,miệng cứng nhưng tim lại mềm.

Khi đối mặt với đám người kia,Cổ Phi Yên gọi điện thoại cho Du Diễm Phong.

“Chiến thiếu gia,tôi hôm nay đồng đến một chút phiền phức,có thể phiền anh động tay,đưa cho tôi vài bọn côn đồ này vào đồn cảnh sát,tốt nhất là nhốt lại 10 ngày nửa tháng cũng được.”

“lại để tôi nhốt người cho cô? Tôi nói,cô chăm sóc bố mẹ bây giờ vẫn chưa xuất hiện.”

“anh nói điều kiện đi.”

“năm đêm,không thương lượng.”

“ giao dịch thành công.”

Đột nhiên Du Diễm Phong bây giờ đang ở Nam Phi xa xôi làm khuôn vác,nhưng vì thế lực của anh ta,ở Kinh Thành điều động vài người đến bắt bọn côn đồ này vẫn là không có vấn đề gì.Cổ Phi Yên không muốn mặc cả gì cả,chỉ muốn nhanh chóng đưa nhóm khốn nạn dứt khỏi trước mắt.

Du Diễm Phong, “.....”

Cổ Phi Yên rất sáng khoái,anh cảm thấy bản thân thiệt thòi rồi.

Nhưng vì người phụ nữ này làm cho sức khỏe phiền phức,về sau khẳng định còn cầu xin đến anh nữa,lúc đó anh lại có thể làm sư tử mớ to mồm rồi!

Cổ Phi Yên điện thoại vẫn chưa tắt,tiểu hoàng mao về mặt nghiêm nghị âm thanh ôn ào, “ rất đặc biệt,tao nói mày dọa ai chứ? Mày cho rằng mày tùy ý gọi điện thoại,mày đặc biệt có thể gọi người đến,đưa bố mày vào trong đồn cảnh sát uống chá?”

“đúng vậy,anh biết đằng sau lưng bọn tôi là ai không? Nói ra sẽ dọa chết anh đó!”

“hôm nay anh em bọn tao còn cảm ỉ ở đây,xem ai dám đến bắt tao!”

“.....”

Lũ côn đồ làm ảm ỉ một hồi,từ đầu đến cuối sắc mặt của Cổ Phi Yên lạnh nhạt,trong con người lạnh lùng không hề sợ hãi.

Cô với dáng vẻ tĩnh lặng ung dung,âm thanh của bọn côn đồ dần dần nhỏ xuống.

Mà Du Diễm Phong,lại bị nhóm bọn côn đồ này làm cho tức không được,tắt điện thoại đi liên hệ với lũ bạn xấu của mình,quyết tâm phải thu dọn xử lý tốt những thứ như này!

“nói xong chưa?” Cổ Phi Yên lạnh nhạt hỏi nhóm côn đồ trước mặt, khuôn mặt đpj lạnh tanh,ánh mắt lạnh lùng. “phải là nói xong rồi,các người tự mình quyết định đi!”

“quyết định cái gì?”tiểu hoàng mao chán ngắt hỏi lại.

“anh nói đi?” Cổ Phi Yên hỏi lại, “dám thì ở lại đây đợi đi,tôi không để ý mấy người chiếm giữ không gian ở đây,không dám ở đây đợi,thì chạy đi,nói không chừng tôi cũng không tính toán gì,mấy người cho rằng Chiến Gia có thể một tay che bầu trời ư,làm xằng làm bậykhông?thật ngại quá,cho dù Chiến Gia thật sự có bản lĩnhcũng không thể bảo vệ mấy người,chi có thể phia hi sinh mấy người àm thành bia đỡ đạn thôi!”

“cái gì Chiến Gia?” có một tên côn đồ nhỏ giọng hỏi,bị Tiểu hoàng mao cho một cái lườm, “im nằm cho tao!”

Người phụ nữ này chỉ là người của Cổ Gia,bồng dung chán nản,nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa to,điện thoại vừa xong,gữ không chuẩn,không phải là dọa người,là thật sự có người đến.....

Tiểu hoàng mao ánh mắt lấp lánh,sốt ruột nghĩ cách đối phó.

Mãi sau,anh ta cắn răng, “đi!”

Bọn côn đồ cuối cùng vẫn là không chống lại được,chuồn biến mất,như trong dự đoán của Cổ Phi Yên.những người lẫn lộn trong xã hội,nói dễ thì là có thể cong cũng có thể duỗi,nói khó nghe thì là không có tiền đồ gì cả.

Cổ Phi Yên không ngăn cản.

Cô sớm phát hiện trong phòng làm việc có giám sát và điều khiển,đội Du Diễm Phong điều người qua đây,cô chụp những người trong camera mỗi người một bản,để bọn họ nhìn người trong ảnh rồi đi bắt,một người cũng không thể bỏ qua.

Đưa người đi, Cổ Phi Yên nhìn về hướng Châu Lan luôn đứng ở trong góc.

“Đi,giai quyết việc ở trong này là vì con mà thôi,con biết nói xin lỗi thì có hơi cứng nhắc,con bây giờ đi tìm người,nhất định có thể đưa Sở Nghiễn bàn giao cho đi.”

Cô lại nhìn về phía Bạch Tố Tố điềm đạm nhu mì,ánh mắt chán ghét, “còn cậu,đừng gọi tôi nữa,cậu trước kia làm những việc gì,cậu nên ở đây nói ra thay vì cậu nhớ lại được không?”

Cô không chủ động tìm Bạch Tố Tố làm phiền,nhưng không đại diện có thể chịu được cô thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại được.

“tôi.....tôi không có!” Bạch Tố Tố vội vàng nhanh chóng khóc,đáng thương nhìn Chu Lan giải thích, “đi,con thật sự không có làm,con nghe không hiểu cô ấy đang nói cái gì nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

6868.

“cô đi đi,chuyện của cô và Sở Nghiễn,tôi không thể đồng ý.”Chu Lan lạnh nhạt với Cổ Phi Yên,nhưng lại bảo vệ Bạch Tố Tố, “Tố Tố là ta nhìn con trưởng thành,con đưa cho người khác nhìn thấy sắc mặt không sao,đứng ở trước mặt ta làm mặt mũi như vậy!nói thẳng ra,cô ấy tốt hơn cô nhiều,cũng là nàng dâu mà ta ưng ý!”

Bạch Tố Tố cắn nhẹ môi,nhút nhát nắm lấy tay của Chu Lan, “đi,cảm ơn đi đã thay con nói.”

“ta biết tính cách con như thế nào,không thể bị người ta che đậy được.”

“cảm ơn đi.” Bạch Tố Tố mắt đầy cảm động,ngao ngaoan hỏi, “đi, tức của con rồi rồi,đi có thể cùng con vào nhà vệ sinh chỉnh lại một tí được không?”

Thực ra cô ấy không nhếch nhác tí gì cả,thật sự là nhếch nhác mới là Chu Lan,nhưng cô ấy lại nói vậy,để giữ lại thể diện cho Chu Lan.

Chu Lan cúi đầu,”cùng đi đi”

Hai người cầm tay nhau đi,để lại Cổ Phi Yên một mình.

Ngơ ngác đứng được một phút,Cổ Phi Yên nở một nụ cười đau khổ,quay người rồi đi.

.....

Ngồi trên tàu điện ngầm, Cổ Phi Yên ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô gọi điện cho Sở Nghiễn,vẫn là không có ai nghe máy,bất luận gọi bao nhiêu,đều là tiếng nói tự động của tổng đài,như vậy lại để trong lòng cô lo nghĩ,cùng càng tự trách mình thêm.

Bởi vì lo lắng,bị thương ở trên mặt cô dần không còn nữa rồi,trên đường gây ra sự chú ý của người khác,cô cũng không nhận ra.

Từ tàu điện ngầm bước ra,đi được vào bước trên đường là Quốc Tế Đế Thần.

Những tòa nhà cao tầng mang phong cách hiện đại,chọc thẳng vào những đám mây.

Ở đây,hầu như đã trở thành đánh dấu nền xây dựng của Kinh Thành.

Đi vào Quốc Tế Đế Thần đại sảnh đang được sửa chữa lại thật lộng lẫy,hơi lạnh đầy đủ và hơi nước mát lạnh với bộ chế độ ẩm ướt sẽ làm giảm đi sự nóng bức trong thời gian dài trên người Cổ Phi Yên, chi đáng tiếc,bảo vệ ở đây cũng nghiêm ngặt giống nhau,cô vừa mới đi đến cái bực đã bị chặn lại.

“vị tiểu thư đây,xin hỏi cô tìm ai vậy?”

“tôi tìm Chiến Mặc Thần,cũng là tổng tài của cácanh,tôi không có đặt lịch hẹn,nhưng tôi chỉ muốn anh chuyển lời hộ cho tôi,anh ấy nhất định sẽ gặp tôi.”một hồi dài nói xong,Cổ Phi Yên đôi mắt trong sáng nhìn trước mặt cô lễ tân tân xinh đẹp,mim cười nhẹ.

Trước bực, “.....”

Có thể là không nhìn thấy Cổ Phi Yên,cô ấy mấy giây sau mới phản ứng lại, “ xin hỏi quý danh của cô,qua đây tìm Chiến tổng có việc gì vậy ạ?”

Chuyện gì ư?

Còn có thể là chuyện gì chứ?!

Soi mói!

Đá!

Một chiếc!

Cổ Phi Yên góc môi vênh nhẹ lên,nở một nụ cười xinh tươi, “ tôi họ Cổ,tổng tài của mấy người là anh rể đại nhân thân yêu nhất của tôi,tôi và anh ấy rất thân.tôi tìm anh ấy có việc rất quan trọng.”

“ cô đợi một chút,tôi lập tức gọi điện thoại.”

Nghe đến là “thông gia” của Chiến Mặc Thần,cô lễ tân ở trước bực càng không dám thất lễ,gọi điện thoại cho phòng thư kí ở bên ngoài phòng của tổng tài,ngược lại bên đó sẽ có người sàng lọc chọn nhận gặp người,cô ấy chỉ phụ trách báo lên phía trên.

Chỉ là,cô lại làm sao cảm thấy tổng tài đại nhân này,hor....là cô em vợ,làm sao mà lại trông rất sát thủ?

Bỗng nhiên đôi mắt xinh đẹp mang theo một nụ cười dễ thương,nhưng về mặt đó làm sao mà nhìn lại thấy lạnh lùng, trên mặt trắng bệch còn đem theo dấu của cái tát đỏ tươi trên mặt,hai tay ôm ngực,nhìn ra không giống như là liên hệ cảm tình,như là.....tìm kẻ thù vậy!

Nghĩ đến đây,cô lễ tân trước bực lắc đầu,không để cho mình nghĩ nữa.

Nhìn trộm bát quái của tổng tài,cô không nghĩ sẽ còn sống được lâu.

Chỉ là,cô nhẹ nhàng cẩn thận,đang nhìn Giang Đào vội vội vàng vàng đi đến đón Cổ Phi Yên,còn đối với cô ấy đặc biệt cung kính,không chịu được tính tò mò hiếu kì lại trời dậy.

Nhưng đây là tin cậy bên cạnh tổng tài,người mà tổng tài tin nhiệm nhất,trợ lý theo bên mình,anh ấy tự mình xuống đón vị Cổ tiểu thư đây,tổng tài nhất định rất coi trọng vị Cổ Tiểu thư này.?

Đây.....thật sự chỉ là em vợ ư?

.....

“Cổ tiểu thư,Chiến Tổng đang họp,cô đến phòng khách quý đợi một lát được không?”

“không được.” Cổ Phi Yên cười mà như không cười,liếc anh ấy, “ anh gọi tôi là Cổ Tiểu Thư,gọi Cổ Minh Châu cũng là Cổ Tiểu Thư..... bản thân phân biệt không được ư?”

“thì tôi gọi cô là Cổ Tiểu Thư!”

“vậy anh gọi cô ta là gì? Bà chủ?mợ Chiến?”

“không,tôi gọi cô ấy là Cổ Đại Tiểu Thư.” Giang Đào lời lẽ danh thép.

“hì hì!” Cổ Phi Yên không nhịn được cười,mang theo một cái vết dấu đỏ trên mặt,cười rất rục rờ.

“Cổ Tiểu Thư,mặt của cô có cần phải khắc phục lại một chút không?”

“yaa!” Cổ Phi Yên sờ lên mặt mình,có chút nóng,có chút đau,nhưng, cô quyết định vẫn là không sao,cứ để như vậy đi, trước tiên đi tìm tổng tài nhà anh đã,tôi không thể chờ đợi được muốn gặp anh ấy!”

Thật sự rất mong đợi!

Giang Đào, “.....”

Khí thế bùng bùng của Cổ Tiểu Thư,cũng không biết Chiến Thiếu gia có thể thuận lợi để ăn dạ dày không.

Nghĩ trên tay anh ấy đang làm,hoặc đã làm qua việc này rồi....

Giang Đào trong lòng nghĩ thay cho Chiến thiếu gia mặc niệm,hùng hổ đưa cho anh ấy tinh thần vô hạn,làm vì một con gà to,trái lại anh là không thể đồng tình một cái đã mở tanh của người đàn ông! Đây là nguyên tắc.

Đến tầng cao nhất,Cổ Phi Yên đi vào hành lang,đôi mắt ý thức được nhìn ra bên ngoài,đôi mắt nhìn thấy trong phòng hội nghị to như thế,một bóng dáng cao lớn.

Người đàn ông mặc bộ vest màu đen,thân hình đẹp với đôi vai rộng eo hẹp mang hơi thở của một người đàn ông mạnh mẽ khỏe mạnh.

Hai tay nắm lấy đặt ở trên bàn,đôi mắt đen sâu thẳm chứa ánh sáng rục rờ,một âm thanh thấp vang bên tai,cho mọi người một lực lượng ổn định vững vàng,anh ấy có điều không làm loạn công việc sắp xếp ổn định,chăm chỉ lại chú tâm vào công việc.

Chỉ đáng tiếc,muốn đụng chạm đến Cổ Phi Yên.

Vẫn là trong bụng có bực tức,Cổ Phi Yên không trút hết ra ngoài.

Mỉm cười,Cổ Phi Yên bước nhanh đi.

Giang Đào cảm thấy không tốt,nhanh chóng giữ lại cô, “Cổ tiểu thư cô không được kích động! Chiến thiếu gia đang họp,cô đi đến phòng khách.....không không không,cô đi thẳng đến phòng làm việc của cậu ấy đợi có được không? Tôi đưa cô tách cà phê,lập tức đi pha đây!”

“không cần!” Cổ Phi Yên đôi mắt đen lay nhìn anh ta,cũng không xông vào,chỉ cười uy hiếp đe dọa, “nếu như không để tôi mờ,tôi sẽ hôn anh đó,hôn đến khi nào anh mờ mới dừng!bánh thần anh suy nghĩ đi,là để tôi mờ hay là bị tôi hôn,tôi cho anh ba giây.”

“ba.”

“hai”

“một”

Âm thanh rơi vào,Cổ Phi Yên làm dáng chu đôi môi đỏ,Giang Đào nhắm mắt lại,một cái quay người đưa bản thân sát vào bức tường kính,mặt đau khổ hét lớn gọi to, “ để tôi,để tôi,để tôi mờ!”

Anh đứng sát tấm kính lạnh buốt,sống như là một con thần lẩn.

Nhưng.....lại không mờ,anh còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai không?

“thật ngoạn!” Cổ Phi Yên vỗ vào sau lưng Giang Đào, tiếp tục tiến về phía trước.

Rõ ràng đi rất thon thả chân thực,ngoại hình đẹp,nhưng lại cho mọi người một cảm giác khi thể bùng bùng

Kéo mở cửa lớn của phòng họp,ánh nhìn tập trung vào.

Cố Phi Yên đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Cô và Giang Đào gây tiếng động ồn ào không hề nhỏ,lại chỉ cách âm một tầng kính,cho dù cách âm có tốt,cũng có thể nhìn thấy rõ.một vài người,bao gồm Chiến Mặc Thần,sớm đã phát hiện ra cô,chỉ là không biết cố muốn làm cái gì mà thôi.

Toàn bộ ánh nhìn phản cách,Cố Phi Yên nghiêm nghị lạnh lùng tiến về phía người đàn ông kia.

Chiến Mặc Thần đứng đây,hai mắt với con sông dữ dội không hoảng sợ nhìn cô.

Bước từng bước.

Phòng họp to như vậy yên tĩnh vô cùng,chiếc ghế cao 7 cm cùng gỗ lên cửa,âm thanh lạnh lạnh vô cùng rõ ràng.

Đi đến bên cạnh người đàn ông,Cố Phi Yên diêm dúa lơ loét vạt phần ngồi lên ghế làm việc ở bên cạnh tay anh,tay cho ra đằng sau kéo dây xích lại,những sợi vải mỏng manh như cánh bướm rơi xuống để lộ phần lưng trắng như tuyết của cô ấy,còn để lộ ra dây áo lót màu đen.

Hai tay cô quàng lên cổ của anh ấy,âm thanh nũng nịu ngọt như mật, “ anh rể,người nhà anh đến tìm anh,anh có vui không?”

Dám trêu chọc đến cô ư?

Hahahaha!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

6869.

Như cùng một lúc, Chiến Mặc Thần dùng tốc độ cực nhanh cời ầu phục ra, kéo một phát liền ôm Cố Phi Yên vào ngực.

Tấm lưng tuyết trắng của cô ngay lập tức bị bộ đồ vết tích xáo bao trùm chặt chẽ, cả người chỉ lộ ra một đỉnh đầu đen nhánh, ánh mắt của người xung quanh cũng không thể thấy được phong cảnh tuyệt mỹ đó.

Họ chỉ có thể nhìn được nữ nhân nhỏ nhắn được ôm vào trong lồng ngực người đàn ông, kín không lấy một kẽ hở.

Chiến Mặc Thần mặt trầm như nước, trong con mắt phượng cuộn cuộn gió bắn khốc liệt.

Bất kể là người trong phòng họp, hay là Giang Đào đang đứng bên ngoài, đều cảm thấy Cố Phi Yên lần này chơi lớn rồi.

Có thể chọc cho Chiến tổng vốn luôn nghiêm túc lạnh lùng tới mức thế này, cô gái này thật là có bản lĩnh, thế nhưng, muốn toàn thân trở ra... Chỉ sợ không dễ dàng đi?

Cố Phi Yên còn đang trong ảo tưởng chưa kịp chú ý tới thảm trạng, ảo tưởng liền trở thành hiện thực.

“Ai cho cô cái gan, hử?!” Chiến Mặc Thần đè thấp âm thanh áp chế con tức giận mạnh mẽ, phảng phất chỉ cần không phát tiết ra, liền sẽ như nước sông tràn quét vỡ bờ đê.

Cố Phi Yên ngửa đầu, cười tươi như hoa, “Là anh cho tôi đó.”

Chiến Mặc Thần, “...”

“Anh ngấm ngầm sau lưng tôi làm nhiều chuyện như thế, ép bức tôi, ép bức người bên cạnh tôi, chẳng phải là muốn ngủ với tôi sao? Tôi ngoan ngoãn chạy tới cho anh ngủ, còn chủ động cời quần áo quyến rũ anh, cho anh đủ mặt mũi, anh có gì mà phải bắt nạt?”

Đám người xung quanh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhao nhao gât đầu.

Một cô gái chủ động làm đến bước này, đích thực đã rất có thành tâm rồi, chính là Chiến thiếu quá keo kiệt, bọn họ mới thấy được cái lưng thôi, kết quả liền không còn thấy nữa...

“Ý của cô là, tôi còn phải ban thưởng cho cô, hử?” Chiến Mặc Thần rất muốn bóp chết vật nhỏ này, híp mắt hỏi, “Tôi đang họp ở đây, hạng mục giá trị mấy trăm triệu cứ như thế bị cô làm đảo lộn, cô nghĩ cô bồi thường nổi sao?”

“Tôi sẽ không làm loạn đâu, tôi rất ngoan nha, tôi ngồi trên đùi anh tự mình chơi một mình, anh cứ họp đi.”

Chiến Mặc Thần, “...”

“Hơn nữa, ngày trước khi anh ở trên giường tôi đâu có nói những lời như vậy. Anh nói tôi là tiểu quai quai của anh, là bảo bối nhỏ của anh, cái gì cũng không bằng địa vị của tôi trong tim anh mà.”

Nói nói, Cố Phi Yên ủy ủy khuất khuất ghé vào lòng Chiến Mặc Thần, một bộ dạng đáng thương, lên án Chiến Mặc Thần là tên đàn ông phụ lòng.

Đám người muốn nhìn mà không dám nhìn nhưng lại chăm chú nghe, “...”

“Phốc phụt!” Có mấy người không kiềm chế được phụt cười ra tiếng.

Chiến Mặc Thần, “...”

“Đương nhiên, nếu như anh nhất định phải xuống giường liền không nhận người, vậy tôi cũng hết cách rồi...” Cố Phi Yên trầm thấp thờ dãi một hơi, “Ai kêu tôi là một nữ nhân như nhược cơ chứ, còn không phải là số mệnh bị người bỏ hay sao?”

Cô dịch dịch thân mình, nhìn về phía mấy người còn lại trong phòng họp, hưng phấn phát biểu một mục tiêu, “Có ai muốn tiếp nhận tôi không? Tôi biết bán manh, biết làm ám giương, sẽ làm việc nhà, còn rất dễ nuôi nữa!”

“Cố Phi Yên!” Không nhịn thêm được nữa, Chiến Mặc Thần gầm nhẹ một tiếng.

“Anh nói thì cứ nói, đừng có mà to tiếng như thế chứ, lỗ tai tôi tê hết cả rồi!” Cố Phi Yên vuốt vuốt tai.

“Cô... đi theo tôi!”

Lòng ngực liên tục đập phồng, hít sâu một hơi, Chiến Mặc Thần rốt cuộc vẫn không áp chế được lửa giận trong lòng, ôm Cố Phi Yên rời khỏi phòng họp, bước nhanh hướng đến phòng làm việc của mình.

Giang Đào thấy thế liến vội vàng theo sau, chân chó giúp Chiến Mặc Thần mở cửa.

Đi thẳng tới gian nghỉ ngơi trong văn phòng tổng giám đốc, Chiến Mặc Thần ném Cổ Phi Yên lên giường, sau đó cả người liền như con báo săn cong người lên, cường hãn hữu lực chống hai tay bên người cô, đôi mắt phượng đen thăm thẳm nhìn lom lom nhìn vào cô.

Giống như đang nhìn một con mèo.

Răng nanh bén nhọn mở ra, muốn xé rách rồi ăn cô vào bụng.

“Cổ Phi Yên, cô đến cùng muốn gì?”

“Tôi ngược lại muốn hỏi anh đây, anh đến cùng muốn làm cái gì?” Cổ Phi Yên sắc mặt biến lạnh lùng, khoanh còn nụ cười duyên dáng vừa rồi, cô lui về sau, tựa người vào đầu giường, lạnh giọng hỏi, “Chiến Mặc Thần, anh chơi đùa chưa? Ước hiệp tôi có thể cho anh cảm giác thành tựu sao?”

Chiến Mặc Thần chăm chú nhìn cô không nói.

“Anh hại tôi mất đi công việc ở Thiên Cung, hại tôi mất đi công việc ở công ty game, lại hại công ty anh Sở Nghiễn suýt nữa phá sản, còn thuê lưu manh đến công ty anh ấy cướp bóc phá phách... Con mẹ anh, anh có thể vô si hơn được nữa sao?” Cổ Phi Yên trong mắt tràn đầy thất vọng, thậm chí là chán ghét.

Là quá thất vọng.

Cô đã quyết tâm sẽ không còn thích Chiến Mặc Thần nữa, thế nhưng anh ta trong lòng cô vẫn luôn là một nam nhân chính trực vĩ đại, gánh vác trách nhiệm nặng nề chống đỡ cả một vùng trời, chỉ là... người đàn ông này không có ý với cô, người anh ta thích là một người khác.

Từ góc độ nào đó mà nói, điểm này, thực ra không tính là khuyết điểm của anh ta.

Suy cho cùng, anh ta với Cổ Minh Châu che chở có thừa, ôn nhu chăm sóc như vậy, chỉ lạnh nhạt với một mình cô.

Nhưng giờ thì sao đây?

Cô thật sự rất thất vọng về anh, hận chưa bao giờ quen biết một người như vậy thì tốt rồi.

Như vậy, cô nếu như chết trong lần ý muốn vài năm trước, bị người đâm ô lại bị lừa thiếu chết, còn tốt hơn trần trọc mấy năm nay, ngu xuẩn theo đuổi, còn làm cho người mình quan tâm bị liên lụy.

“Cô thất vọng với tôi sao?” Chiến Mặc Thần lạnh lùng mở miệng.

“Đừng, tôi rất thất vọng về anh, hận đến mức anh đừng cứu tôi, để tôi chết trong ngọn lửa 7 năm trước.” Cổ Phi Yên cười nhẹ, “Dù sao, trên thế giới này làm gì có ai quan tâm đến sống chết của tôi, à... Vẫn có người quan tâm, chỉ là người quan tâm đến tôi đều bị liên lụy cả rồi, họ thật sự không may a, không may khiến cho tôi áy náy muốn chết, khiến tôi hận sao mình lại quen biết bọn họ.”

“Mặt của cô là chuyện như thế nào?” Đột nhiên, Chiến Mặc Thần dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào má Cổ Phi Yên, vết sưng đỏ tiếp xúc với ngón tay mát lạnh vậy mà trở nên dễ chịu hơn.

Cổ Phi Yên quay mặt ra chỗ khác, “Không phải chuyện của anh!”

“Là ai?”

“Còn có thể là ai? Anh để bọn lưu manh đến đập cửa hàng Sở Nghiễn, vết tích này tính trên đầu tôi, anh nói xem?”

“Là Sở Nghiễn ra tay với cô?”

“Ha...” Cổ Phi Yên ánh mắt mĩa mai, “Anh Sở Nghiễn rất tốt với tôi, anh ấy đau có nỗi, là mẹ anh ấy.”

Chiến Mặc Thần, “...”

Anh bảo Giang Đào áp lực cho công ty của Sở Nghiễn và bạn hắn ta, muốn nhờ vào đó bức bách cô nhận rõ thực tế, thế nhưng, anh chưa bao giờ gọi mấy tên lưu manh đó, chưa bao giờ.

Chỗ nào có sai sót, anh tạm thời còn chưa biết, chỉ có thể trước không nhắc đến chuyện này.

Anh không nói, Cổ Phi Yên lại cảm thấy anh ta có tật giật mình.

“Anh rề, anh mau nói, anh dự định bao giờ ngủ tiếp với tôi a?” Cổ Phi Yên cười nhẹ, híp mắt, hùng hổ dọa người hỏi.

Cô tưởng rằng, cô nói như vậy, Chiến Mặc Thần sẽ thẹn quá thành giận nói không cần, vừa minh chứng cho việc anh ta không có xấu xa đến thế.

Nhưng mà...

“Cô ở đây đợi tôi, tôi này cùng tôi đi về.”

Cổ Phi Yên, “...”

Chiến Mặc Thần phút chốc đứng dậy, chỉnh sửa lại tây trang, khuôn mặt trầm tĩnh nói ra lời khiến người khác mặt đỏ tím đập, “Tôi khá thích buổi tối ngủ với cô, có không khí, có đầy đủ thời gian để ân ái đến tận hừng Ban sáng việc nhiều, không thuận tiện, đương nhiên... Nếu cô rất muốn, chúng ta có thể đợi đến lúc hết giờ làm việc.”

Cổ Phi Yên, “...”

Kịch bản này, có phải có chút sai không nhỉ?

Còn nữa, cô một tý cũng không muốn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

6870.

“Cố tiểu thư, cô ăn chút gì không?”

Chiến Mặc Thần vừa đi, Giang Đào thò nửa đầu từ ngoài cửa bước vào, giống như con rái cạp đang lộ đầu ra nhìn vậy.

Cổ Phi Yên xoa xoa bụng, hình như thật sự có chút đói.

Buổi trưa chưa kịp ăn đã bị Triệu Dịch đuổi việc, lại còn được trải qua một trận đánh nhau ở công ty anh Sở Nghiễn, giờ cô đích xác là đói đến mức não trước dán sau lưng rồi.

“Được thôi.” Cổ Phi Yên nhếch môi cười, đánh đá mở miệng, “Hãy đem các món ăn của nhà hàng hoàng gia ra đây, mỗi loại mang lên một phần, tôi hôm nay tâm trạng tốt, muốn ăn một bữa thật no.”

“Vâng, Cố tiểu thư.” Giang Đào không nhiều lời, trực tiếp mang lên tận cửa.

Cổ Phi Yên, “.....”

Có lòng gọi Giang Đào quay lại, tuy nhiên, cô nghĩ Giang Đào cũng đâu đến nổi ngốc như vậy.

Các món ăn của nhà hàng hoàng gia nhỏ lớn có đến hơn một trăm loại, anh không thể mang mỗi loại một phần cho cô, như vậy không những lãng phí, mà phòng nghỉ ngơi không còn chỗ mà bày ra nữa!

Vì vậy, cô yên tâm rồi.

Vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi.

Cổ Phi Yên bị chiếc đệm mềm mại cám dỗ có dấu hiệu sâu ngủ, cả người cứ thế trượt xuống, gối đầu lên chiếc gối ngủ liền một mạch.

Chiến Mặc Thần ngày thường nghỉ ngơi ở phòng này, trên giường, trên gối, từ phía toàn là mùi của anh.

Mùi thảo mộc thanh mát mà riêng biệt, hòa lẫn mùi thuốc lá có chút vị cay nồng, khí tức rất nam tính, rất dễ làm người ta đỏ mặt, tim đập nhanh.

Có lẽ không có ai nhìn thấy, Cổ Phi Yên cho mặt áp vào trong gối mà ngủ, toàn thân đều là khí tức nam tính độc nhất của người đàn ông đó. Cô tâm trạng phức tạp nói không ra lời, chỉ cảm thấy.....mình thật sự không có triển vọng gì cả.

.....

Ngủ được một tiếng đồng hồ.

Cổ Phi Yên bị âm thanh lễ phép của Giang Đào gọi dậy, “Cố tiểu thư có thể dậy ăn chút đồ ăn ạ.”

“Anh cho tôi ăn gì đó?” Cổ Phi Yên mơ màng mở mắt, giọng lười biếng.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hương, cô biết là đồ ăn nhanh của nhà hàng, chỉ là.....mùi hương này có chút phức tạp, cô nghĩ mãi cũng không phát hiện ra món gì.

“Những thứ cô yêu cầu ở đây đều có.”

“Vâng?” ánh mắt nhìn về phía trước, Cổ Phi Yên đột nhiên kinh ngạc.

Khoảng đất trống trước mặt, một dãy đồ ăn được đặt men theo tấm kính trên mặt bàn ăn, còn bố trí các giá gỗ, vừa nhìn vào, hơn một trăm món ăn ăn tượng được bày lên, không có sự tinh trí, thì sao được người, nhìn, nếm mùi vị tuyệt vời chứ, bình tĩnh đợi người đến nếm.

Có thể nói, những món ăn của nhà hàng được chọn, hầu như đều xuất hiện ở đây.

“Anh thật sự chọn theo những món tôi nói?”

Cổ Phi Yên cảm thấy đầu mình như bị sét đánh, không, phải nói là đầu của Giang Đào bị sét đánh mới đúng.

Nếu không anh ta lại làm chuyện này?

Nhiều món như vậy, cô tính ăn 3 ngày 3 đêm cũng không hết được.

“Đây là Chiến thiếu gia đã dặn dò, chỉ cần làm cô vui, chuyện gì cũng phải theo yêu cầu của cô mà làm.” Giang Đào cung kính nói xong, lại thêm một câu, “Cố tiểu thư, cô đừng chọc tức Chiến tổng, thực ra Chiến tổng rất quan tâm cô.”

“Quan tâm mà để tôi làm kẻ thứ ba, để tôi trở thành đồ chơi của anh ta?” Cổ Phi Yên đáp lại.

Cô cũng không bao giờ quên được lời nói của Chiến Mặc Thần.

Những lời nói đau lòng đó cô vẫn để trong tim, mỗi lần nghĩ lại, cảm giác như bị kim đâm nhiều mũi đau nhói.

Anh coi Cổ Minh Châu như bảo bối, mà cô lại thành cò rác!

“.....” đối với cái này, Giang Đào cũng không biết nói gì, anh trêu đùa nữ nhân còn kém xa Chiến Mặc Thần, chỉ có thể nói, “Cố tiểu thư, cô hãy ăn trước đi, tôi đợi ở bên ngoài cửa, có chuyện gì cô cứ dặn dò tôi là được.”

“Vâng.” Cổ Phi Yên gật đầu.

Vừa chuẩn bị xuống giường đi ăn thì điện thoại kêu.

Cầm lên xem, ánh mắt Cổ Phi Yên sáng lên, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ.

Là Sở Nghiễn!

Lo lắng lâu vậy rồi, cuối cùng mới có hồi âm của anh!

Điện thoại vừa kết nối, Cổ Phi Yên liền thốt, “anh Sở Nghiễn, sao giờ anh mới bắt máy? Em hôm nay đã đến công ty anh, mọi chuyện em đều biết rồi, em sẽ giải quyết, anh bây giờ đang ở đâu? Em đi tìm anh được không?”

“Tiểu Yên,....” Sở Nghiễn phi cười, âm thanh có chút không ổn, còn ho hai lần, “Anh không có chuyện gì, chỉ là điện thoại anh hết pin, nên không thể kết nối cho em được.”

Cổ Phi Yên gấp lên, “Anh giờ đang ở đâu, người có bị thương không? Em lập tức đi gặp anh!”

“Em đừng lo lắng, anh giờ rất tốt, đang ở chỗ bạn anh.”

“Anh Sở Nghiễn!” Cổ Phi Yên nâng cao giọng, vừa nùng nịu lại có phần ủy hiệp, “Anh nếu mà không nói cho em, đêm nay em không ngủ được, anh nhớ lòng nào nhìn thấy em mất ngủ sao?”

“Anh là nam nhân, có những chuyện anh tự mình giải quyết được, em yên tâm, anh không có chuyện gì đâu.”

Sở Nghiễn cứ chỉ nhả nhặn, ôn hòa, nhưng có chấp vẫn là có chấp.

Anh thường xuyên bảo vệ cô, không để cô lo lắng chút gì. Nhưng, anh không biết, cô thật sự không muốn làm liên lụy đến anh, hại anh mất đi tâm huyết phấn đấu rất lâu của mình.

“Em biết rồi....” Cổ Phi Yên hít một hơi thật sâu, “Em sẽ không đi tìm anh, nhưng anh phải đồng ý với em, anh nhất định tự chăm sóc mình thật tốt.”

“Anh biết rồi, Yên nhi.” Sở Nghiễn cười nhẹ nhàng, âm thanh ấm áp.

Cố Phi Yên, “.....”

Nhịn không được, muốn khóc.

Đợi khi Sở Nghiễn tắt máy, Cố Phi Yên lập tức gọi đi cuộc điện thoại mới, chỉ sợ với công phu của Sở Nghiễn sẽ lại tắt máy, không còn cách nào tìm kiếm.

“Ảnh Hồ, cứu mạng cứu mạng! Cô lập tức điều tra cho tôi số điện thoại này, 5 phút nữa đưa cho tôi địa chỉ.” một bên vừa chỉnh lại quần áo, đi giày, một bên nói nhỏ vào điện thoại, “Ảnh Hồ đại nhân, việc này rất gấp, rất là quan trọng, cô giúp sức một chút đi!”

Ảnh Hồ là một tay cao thủ hacker Cố Phi Yên vô tình quen được.

Trước kia, cô thường nhờ Ảnh Hồ giúp cô theo dõi Chiến Mặc Thần, hận không thể mọi lúc gặp được anh, bây giờ cô đối với Chiến Mặc Thần không còn thú vị nữa, mọi hành tung của anh cũng không để ý, cũng gần một hai tháng không liên lạc với Ảnh Hồ rồi.

Nghĩ như vậy, thấy cô chả có lương tâm gì.

Vài phút đợi Ảnh Hồ hồi tin, Cố Phi Yên cũng không tính ở đây làm gì cả.

Chỗ nghỉ ngơi phòng làm việc của tổng tài có thang máy lên xuống, cô cũng không muốn kinh động Giang Đào ở bên ngoài, tự mình đi thang máy riêng xuống lầu, thần không biết, quỷ không hay dòì khỏi Quốc Tế Đế Thần.

5 phút sau, chuông điện thoại kêu lên, nhận được một tin nhắn, chính là vị trí của Sở Nghiễn.

Còn có một câu, [Cô nên biết nên trả thù lao như thế nào rồi chứ.]

Cố Phi Yên đúng lúc gọi được một taxinói với tài xế, “Làm ơn cho tôi đến Thị Trường Nông Mậu Tân Hưng.”

“Người đẹp, nơi đó rất xa, đến không dễ đâu.”

“Không sao không sao! Đi thôi!” Cố Phi Yên vẫy tay một cách hào phóng.

Bây giờ tìm được Sở Nghiễn là chuyện gấp, còn cái khác rảnh đâu mà quản.

Đừng nói tiền xe có hết hơn trăm tệ, cái đồng cao lương mỹ vị trong phòng Chiến Mặc Thần, còn có thù lao của Ảnh Hồ Những thứ đó, đã sớm bị cô vứt ra khỏi đầu.

Taxi vừa dừng, đã sớm già tiền, Cố Phi Yên xuống xe, theo hướng trước mặt mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

6871.

Dựa vào địa chỉ Ảnh Hồ gửi, Cố Phi Yên chạy đến trước một căn nhà nhỏ hai tầng.

Hoàn cảnh ở đây chỉ có thể hình dung bằng từ dơ bẩn bừa bãi.

Tùng vũng nước bẩn toả ra mùi cá tanh hôi, khắp nơi đều có thể nhìn thấy rau quả hư thối, bên trên đồng rác toả ra mùi vị khác thường có hàng đồng con ruồi bu quanh, thanh âm ong ong ong khiến người ta nhức đầu khó chịu.

Lòng Cố Phi Yên lạnh đi phần nửa.

Ở đây loạn như vậy, cũng không biết Sở Nghiễn làm thế nào có thể trải qua hai ngày ở đây. Anh ấy luôn chú trọng sạch sẽ, tuy không đến mức khiết phích, nhưng trên quần áo nếu có vết bẩn thì phải đổi ngay.

Vốn đang mong đợi tình hình của anh ấy sẽ tốt một chút, hiện tại nghĩ nghĩ, trốn ở nơi này, chỉ sợ anh ấy không còn chỗ nào để đi nữa.

Nhìn nhìn cửa vào tối đen như mực, Cố Phi Yên cắn răng đi lên tầng.

Gõ cửa từng gian phòng, Cố Phi Yên không biết bản thân đã nói xin lỗi bao nhiêu lần, lại bị bao nhiêu ánh mắt khác thường chú ý, cuối cùng cũng đến cánh cửa ở đầu hành lang.

"Đồng đồng đồng!"

Trong phòng truyền đến âm thanh hữu khí vô lực, "Là ai?"

Là Sở Nghiễn.

Cố Phi Yên dè dặt vui sướng, cao giọng gọi, "Anh Sở Nghiễn, là em!"

Bên trong đột nhiên im ắng

Qua rất lâu sau, tiếng bước chân mới vang lên, cửa được mở, Sở Nghiễn khuôn mặt tiêu sụy xuất hiện trước mắt Cố Phi Yên.

Một thời gian ngắn ngủi không gặp, một nam nhân ôn nhu thanh tú trở thành một người râu ria xồm xoàm, hốc hác không chịu nổi.

Trên người anh mặc chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ, phát ra mùi mồ hôi nhân nhậy, mảng máu lớn nhuộm đỏ chiếc áo trắng, khiến người ta nhìn mà giật mình, cho dù vết máu đã khô nhưng vẫn còn có thể người thấy mùi máu thoang thoảng.

“Anh Sở Nghiễn...”

Cố Phi Yên không muốn khóc, nhưng giây phút thấy Sở Nghiễn, nước mắt không tự chủ chảy ra từ khóe mắt.

Cô có lỗi với anh, có lỗi với Sở Diễm Diễm, có lỗi với Chu Lan, Chu Lan còn phải chịu những bạt tai đau đớn, nhưng cô nhận ra rằng đó là thứ cô đáng phải nhận.

“Đừng khóc.” Sở Nghiễn có chút bất đắc dĩ, ánh nhìn rơi xuống đầu tay bên má Cố Phi Yên, hiện lên một tia đau lòng, “Là mẹ anh đánh phải không? Tình tình bà ấy hơi dễ xúc động, không phải là người có ý xấu... Tiểu Yên, em có thể tha thứ cho bà ấy không?”

“Già mà tha thứ hay không tha thứ chứ, đây vốn là lỗi của em” Cố Phi Yên hỏi, “Em có thể vào trong không?”

Hai người vẫn còn đang đứng chần trước cửa.

“Vào đi.” Người ta đã đến tận cửa, Sở Nghiễn sao không thể đuổi được.

Cố Phi Yên bước vào trong, quét mắt nhìn một vòng, nhận ra trong căn phòng rất đơn sơ.

Bên trong không có máy điều hòa, thời tiết nóng như vậy, chỉ có chiếc quạt trần đang quay quay, thổi từng đợt hơi nóng. Vài hộp mì ăn liền để trên bàn trà, có thể thấy mấy ngày nay Sở Nghiễn đã không được ăn một bữa cơm đúng nghĩa.

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại của Sở Nghiễn, cô trực tiếp đưa tay ra cho anh, “Đưa em chìa khóa.”

“Em cần chìa khóa làm gì?”

“Anh đưa em là được rồi! Em muốn ra ngoài mua ít đồ, sức khỏe anh không tốt, vẫn nên nằm giường chờ tôi đi.”

Giằng co một lúc, Sở Nghiễn vẫn không cố chấp bằng Cố Phi Yên được, đưa cho cô chìa khóa.

Cố Phi Yên lấy được chìa khóa liền rời đi.

Nhìn bóng lưng cô biến mất ở đầu cầu thang, Sở Nghiễn dựa người vào khung cửa, trong mắt tràn đầy cung chiêu.

Trốn đến đâu, thì vẫn bị tìm được.

Cô ấy tốt như thế, anh sao có thể không trầm luân?

...

Rất nhanh chóng, Cố Phi Yên mang về một túi lớn.

Cô đi gần đây mua quần áo sạch, chậu nhựa và khăn mặt, còn mua một túi thuốc, đồ ăn ngoài nhìn qua trông khá được, thoạt nhìn rất ngon miệng... Thu dọn đồ trên bàn trà, cô mở com hộp ra, đến đỡ Sở Nghiễn.

“Anh Sở Nghiễn, anh ăn cái này trước đi.”

Thức ăn tan ra hương vị mê người, Sở Nghiễn không từ chối, nhưng không cho Cố Phi Yên đỡ anh, “Anh đã hai ngày không tắm rồi, không cần diu đâu, anh có thể tự đi được.”

Cố Phi Yên muốn quan tâm anh, trực tiếp đỡ cánh tay anh.

Thấy Sở Nghiễn bắt đầu ăn, cô mới cầm lấy cái chậu nhựa và chiếc khăn mặt đi vào phòng vệ sinh.

Nơi đây không có bình nóng lạnh, cũng may cô tìm được một ấm siêu tốc trong góc, đổ đầy nước rồi bật đun. Trong lúc chờ đợi cô cũng không rảnh rỗi, đem quần áo vắt nước rồi phơi nắng, lại lau qua giường một lần.

Cố Phi Yên như một chú ong nhỏ, cần cù bận bịu.

Ban đầu là căn phòng chật hẹp dơ dáy, nhờ việc dọn dẹp của cô, dần dần trở nên sạch sẽ thoáng mát hơn.

Sở Nghiễn vừa ăn vừa nhìn cô bận rộn, chỉ cảm thấy khoáng trống trong tim được nhét đầy, cảm giác hạnh phúc bình dị khiến anh không biết làm sao.

Anh vừa đặt đĩa, Cố Phi Yên liền bung một chậu nước ấm tới.

“Anh Sở Nghiễn, anh cởi áo ra để em lau người cho, đổi chiếc áo sạch sẽ.” Cố Phi Yên tự nhiên nói, “Em biết người anh bị thương, miệng vết thương không được đụng nước, cho nên anh đừng cự tuyệt em.”

Sở Nghiễn, “...”

Thật sự rất muốn cự tuyệt, thế nhưng, đối diện với hai con người của Cố Phi Yên, một lời nói anh cũng không thể thốt ra được.

“Vậy làm phiền em rồi.”

“Không phiền đâu ạ.” Cố Phi Yên cười.

Có thể làm chút gì đó cho Sở Nghiễn, cô cũng an tâm hơn.

Khi cởi áo cho Sở Nghiễn, cô mới phát hiện, miệng vết thương trên người Sở Nghiễn căn bản vẫn chưa được xử lý.

Vết thương máu thịt mơ hồ, dính chặt vào vải, có chỗ đã bị nhiễm trùng, lúc cởi làm rách vết thương, Sở Nghiễn đau đến mức sắc mặt trắng bệnh, anh nhìn đau đớn không rên một tiếng, nhưng động tác của Cố Phi Yên lại trở nên nhẹ nhàng hơn.

Một cái áo cởi ra, trần Sở Nghiễn toát ra một lớp mồ hôi, áo sau lưng Cố Phi Yên cũng có mồ hôi ẩm.

Cô tỉ mỉ lau rửa thân trên của anh, còn dùng cồn và thuốc xử lý tốt cho vết thương, băng bó xong, lúc này mới nhìn về dây lưng anh đeo trên hông, khuôn mặt thanh tú trắng nõn đỏ hồng. “Cái kia... Anh Sở Nghiễn, anh tự mình cởi quần xuống đi.”

Sở Nghiễn, “...”

“A, đứng rồi! Quần lót em cũng mua mới rồi, sao anh không vào phòng vệ sinh tẩy rửa một chút, thay quần lót mới?” Cố Phi Yên dần dần tự nhiên hơn chút, từ trong túi xách lấy ra một chiếc quần lót hình chữ nhật đưa cho Sở Nghiễn, “Đội anh thay xong, em lại lau rửa tiếp cho anh.”

Sở Nghiễn lắc đầu, “Anh tự mình làm là được.”

“Sao có thể được?” Cố Phi Yên đẩy anh vào trong phòng vệ sinh, “Thôi, em vẫn nên cởi quần dài cho anh, nếu không anh sẽ kéo phải vết thương mất. Anh thay quần lót xong thì ra ngoài, ờ... Rửa ráy một chút cũng tốt, khăn mặt ở đây, em đã vắt khô cho anh rồi.”

Sở Nghiễn không có cách nào từ chối, chỉ có thể tùy ý Cố Phi Yên bỏ dây lưng cho anh, cẩn thận từng li từng tí cởi quần xuống.

Máy mắn nhất của anh bây giờ, vết thương ở nửa người dưới không nhiều, tuy rằng hầu như đều bị thương ở sau đùi, buộc phải có Cố Phi Yên giúp đỡ mới có thể bôi thuốc được, nhưng diện tích không lớn, tốc độ cũng khá nhanh.

Chỉ là, khi Cố Phi Yên ngồi xuống trước mặt rồi lau rửa cho anh, Sở Nghiễn lại cảm thấy chuyện này không ổn tý nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

6872.

Người con gái anh yêu đậm sâu ngồi trước mặt mình, đang vắt khô chiếc khăn lau chân cho anh.

Bởi vì ở góc độ này, anh chỉ cần cúi mắt xuống là có thể nhìn thấy qua cổ áo rộng một phong cảnh tuyệt đẹp ở trước ngực cô, hai tuyết cầu mềm mại tựa như quả đào tuyết tươi non trên núi cao, nhìn vào cực kỳ cảm dỗ, không lúc nào không đập vào lí trí của anh.

Cô không suy nghĩ quanh co, nhưng anh lại không như vậy.

Hơi thở của cô hơi nóng làn da anh, mái tóc bướng bỉnh vô ý quét qua bộ phận nam tính của anh, ngay cả ánh mắt cô cũng làm anh sục sôi khó dần lòng được... những thứ này, làm dòng máu trong cơ thể anh đều chảy ra một nơi!

Lại kiểm chế thế nào đây, anh chỉ là người đàn ông bình thường, sức lực dồi dào.

Anh có thể kiểm chế trái tim mình, nhưng không thể kiểm chế nổi phản ứng sinh lý.

Suýt nữa lúc này, Sở Nghiễn đã cứng lại.

Nhân Cố Phi Yên chưa phát hiện, anh đưa tay ra giữ chặt tay cô, nhẹ nhàng nghiêng cơ thể, giọng nói khàn khàn mà cấp thiết, “Tiểu Yên, đứng dậy, không cần lau cho anh đâu.”

“Em vẫn chưa lau xong?” Cố Phi Yên cũng không ngắt đầu, “Xong nhanh thôi, anh đợi em chút.”

“Không cần đâu.” Sở Nghiễn nói một cách khó khăn.

“Tại sao?”

Ngay sau đó, ánh mắt Cố Phi Yên vô tình nhìn về phía trước, thấy trên cơ thể Sở Nghiễn có chỗ rõ ràng biến hóa khác thường, đột nhiên đã hiểu chuyện, anh tại sao lại vội vàng cấp thiết như vậy.

Anh...Anh lại có thể...

Chiếc quần lót màu xanh thẫm bị một sinh vật to lớn đang thức tỉnh ở thân dưới Sở Nghiễn lôi lên căng cứng, trực chờ tấn công cô.

Có lẽ là bởi vì chiếc quần lót mua không đúng cỡ, cũng có lẽ là bởi vì cái đó của anh...quá to, chiếc quần lót nhỏ nhỏ bị căng ra, cặp quần chỗ đó lộ ra một khe hở, có thể nhìn thấy thấp thoáng rừng cây màu đen trong đó.

Cô trước đó đã từng yêu thầm Sở Nghiễn, mặc dù bây giờ chỉ coi anh là anh trai, nhưng...

Tình huống này, coi như giữa anh em ruột thịt cũng khó mà tránh được bối rối?!

“Em, cái đó, anh... anh hay là tự làm đi.”

Nói năng không đầu không đuôi, cô lùi sau một bước, muốn cách Sở Nghiễn xa một chút, để thoát khỏi cảnh ngộ bối rối này. Nhưng vừa ngồi lâu quá, hai chân mềm nhũn bắt đầu tê lên, cứ thế ngã té xuống đất.

“Cẩn thận!”

Sở Nghiễn thấy cô suýt ngã xuống, không thể tránh hiềm nghi, lập tức đưa tay ra kéo cô lại, hai người gần sát nhau lẫn nữa.

Cô ngã ngồi trên mặt đất, anh cúi xuống phù phục theo, khoảng cách giữa hai người đột nhiên bị kéo lại rất gần, vẫn là tư thế này, chỗ đó của anh kém tý nữa là đâm vào trước mặt Cố Phi Yên.

Lúc này, hai người ngại muốn chết đi được.

Nhưng, vẫn chưa đợi cả hai tách ra, cũng chính lúc đó, “Àm” một tiếng thật to, cánh cửa vững chắc bị người ở bên ngoài đập ra một cách mạnh mẽ, lung lay sắp đổ.

Là ai?

Cố Phi Yên và Sở Nghiễn cùng quay ra chỗ cửa, chỉ nhìn thấy Chiến Mặc Thần cả người mặc đồ đen xuất hiện ở cửa ra vào.

Toàn thân anh lạnh lẽo, khuôn mặt nghiêm nghị căn bản trầm lặng như nước, đen đến phát sợ, nhìn thấy cảnh hai người ân ái vô cùng, con ngươi sâu thẳm cực kỳ đen tối đột nhiên nổi lên gió bão kinh thiên đáng sợ, gần như phá hủy tất cả mọi thứ.

“Hai người đang làm gì vậy?” âm lên nặng nề.

Giống như con gió lốc xông vào phòng, Chiến Mặc Thần kéo tay Cố Phi Yên đang ngồi trên mặt đất ra phía sau mình, tiếp sau đó là một phát vừa nhanh vừa mạnh lên đầu Sở Nghiễn, làm cho anh- đang trọng thương chưa khỏi bất tỉnh, từ từ ngã xuống đất.

Khí thế thô bạo trên người anh rất đáng sợ, thật độc ác, tàn nhẫn.

“Dừng lại cho tôi!” mắt nhìn Chiến Mặc Thần vẫn còn muốn tiếp tục giáo huấn Sở Nghiễn, Cố Phi Yên vội vàng hai tay dang ra chắn trên người Sở Nghiễn, đôi mắt đen láy kiên cường nhìn anh, hét lên chói tai, “Chiến Mặc Thần, anh đánh mạnh như vậy, anh điên rồi sao?!”

“Tránh ra!”

“Tôi không tránh! Anh ta đã bị thương rồi, căn bản không phải là đối thủ của anh, ức hiếp một người bị thương, anh có tự trọng không? Hơn nữa, anh có tư cách gì ở đây mà quát tháo?! Anh không có tư cách!”

“Cô hỏi tôi có tư cách không?” Chiến Mặc Thần gầm lên, “Cô với hắn ở chỗ này anh em em, không biết liêm sỉ, tôi không ngăn cản hai người, lẽ nào nhìn hai người đôi câu nam nữ này trước mặt tôi quần lấy nhau sao? Tôi nếu đến muộn chút nữa, cô có phải muốn quý xuống liêm chỗ đó cho hắn, cô nói đi!”

Con ngươi đen tối sầm lại nhìn cô, Chiến Mặc Thần nhanh như chớp cầm chặt tay cô, hung hỏ hăm dọa!

Nếu không cố gắng hết sức kiểm chế lại, anh hận không thể bóp đứt cổ cô!

Nữ nhân đáng chết này!

Anh thở gấp, nói câu cực kỳ khó nghe.

Căn bản bị anh bắt gặp cảnh bối rối vừa này, trong lòng Cố Phi Yên có chút chột dạ không sao nói được, nhưng bây giờ, chỉ còn lại sự phẫn nộ vô tận.

“Dừng vậy, tôi chính là muốn liêm cho anh ta, thế thì sao? Tôi với anh ta nam chưa kết hôn, gái chưa gả chồng còn đến chọc tức tôi, anh mới là thằng đàn ông cận bã, anh với Cố Minh Châu của anh mới là câu nam nữ!” Cố Phi Yên tức đến đỏ mắt, không một lời giải thích, “Chiến Mặc Thần, anh lập tức rút cho tôi, đừng để tôi hận anh!”

Cánh tay nhỏ bé của anh như bị anh bẻ gãy, nhưng trong lòng phẫn nộ điên cuồng, làm cho Cố Phi Yên không để ý chỗ đau này.

Cô trợn to mắt lườm anh, đầy sự kháng cự.

Anh mạnh mẽ, vì vậy mà có thể không quan tâm đến nguyện vọng của cô, cưỡng bức cô.

Anh khinh thường, chỉ để cô làm người phụ nữ không nhìn thấy ánh sáng của anh.

Anh vô tình, chock lát phá hỏng tâm huyết bao năm của Sở Nghiễn, ngay cả ông chủ công ty cô làm việc cũng đã bị giáo huấn.

Anh phản nộ, thì có thể đánh Sở Nghiễn gần chết.

Nhưng, anh dựa vào cái gì?

[Đứng để cô hận anh]

Lời này nói ra, cô mới tỉnh ngộ phát hiện ra rằng, cô thật sự có hận anh một chút.

Hận anh lạnh nhạt vô tình không quan tâm cô, hận anh sau này thể mạnh mẽ mà phá hoại cuộc sống yên bình của cô, hận anh thủ đoạn cay độc mang tai họa đến người thân bên cạnh cô.

“Hóa ra cô đã bắt đầu hận tôi.” Chiến Mặc Thần nhìn cô, nhẹ nhàng nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt, “Rất tốt! cho dù như vậy, cô cứ tiếp tục hận tôi, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, mãi hận tôi!”

Không quan tâm cô yêu cũng được, hận cũng mặc kệ, dù sao anh tuyệt đối không buông tha cho cô!

Cô sống hay chết, đều phải ở bên cạnh anh.

Khuôn mặt lạnh lùng, kéo Cổ Phi Yên, đi ra khỏi phòng.

Cô hết sức vùng vẫy, “Anh muốn thế nào, anh muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi không đi, tôi muốn ở lại đây, anh bỏ tay tôi ra!”

Sở Nghiễn hôn mê bất tỉnh, cô sao có thể đi được?

Cô muốn chăm sóc cho anh.

“Cô im miệng cho tôi!”

Nhìn cô kiên cường không chịu phối hợp, anh ôm chặt lấy cô, ngoan cố khóa cô lại trong lòng mình, bất luận cô phản kháng kịch liệt như nào, anh cũng không nhúc nhích, ép cô vào lồng ngực mình.

Ầm ỉ một trận, Cổ Phi Yên mất sức, không còn có thể giãy dụa nữa, người cũng bị bế ra khỏi căn nhà nhỏ hai tầng.

Cô cuối cùng cũng ngừng đấu tranh.

Hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, cô là người tài giỏi trong số những người tài giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Số chương nhảy từ 72 lên 83 nhưng nội dung vẫn liên mạch nhé.

Nhìn thấy Cổ Phi Yên hiền lành, Chiến Mặc Thần cũng thoải mái một chút, có thời gian cùng cô nói chuyện, “không phải là em muốn hỏi tôi về tuổi nghề thâm niên của tôi ư? Thâm niên của tôi, chính là thực lực hùng mạnh của tôi! Không có thực lực và chống đối tôi, tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe lời, không được tự làm nhục bản thân mình.

“Nếu như có ngày tôi sẽ mạnh mẽ thì sao?” Cô hỏi lại.

“mạnh của tôi ở trong đây, chỉ cần em có thể lấy đi, thì em có thể tùy ý mà lấy.”

“Ha.....” Cổ Phi Yên không nhịn nổi cười, “anh đừng có thấy có chỗ dựa nên không sợ, nói không chừng, cuối cùng anh sẽ chết ở trong tay tôi.”

“em đợi đây.”

Chiến Mặc Thần ngẩng khí chắc nịch ung dung, hình như không sợ gì cả.

Là cảm thấy cô vẫn còn yêu anh ấy, không dám động tay, hay là bản thân có hơi tự tin quá, có chỗ dựa nên không sợ?

Cổ Phi Yên không biết.

Tình lạng nửa ngày, cô lên tiếng nói về điều kiện, “tôi đi cùng anh, anh có thể buông tha anh ấy không? Nếu như anh không buông ta anh ấy, thì đợi tôi có sức lực, tôi vẫn như cũ làm náo loạn long trời lở đất, để anh không yên lòng.”

Người ta phải cúi đầu dưới một mái nhà, biết bản thân mình trốn không được, cô có một cái gai nhọn, chỉ muốn một cái sự đảm bảo, đổi lấy sự an toàn của Sở Nghiễn.

“vậy thì để xem đêm nay em có biết điều hay không?”

“.....hahaha.”

Một tiếng cười lạnh, Cổ Phi Yên lại không có biểu cảm khác.

Biết điều hay không biết điều, nói rất là lịch sự, còn không phải là việc chuyện của nam nữ sao?”

Vì không muốn làm mệt mọi người ở bên cạnh, em còn dám không biết điều ư?

“Bỏ tôi ra, tôi tự đi được.”

“Không cần, ôm vậy không mệt.”

“.....” Cổ Phi Yên tròn một cái mắt trắng dã, “tôi không phải là sợ anh mệt, mà là tôi cảm thấy mình rất nóng, anh để tôi xuống.”

“.....”

Chiến Mặc Thần không nói, nhưng rất rõ ràng là không có ý muốn bỏ cô xuống.

Cổ Phi Yên Nhìn anh ấy nói không được, cũng dứt khoát vùng vẫy ngộ ngộ.

Tính cách của người đàn ông này có nhiều sự lạnh lùng, có rất nhiều cường lực, cô sớm đã hiểu được, thôi bỏ qua.

Nóng thì nóng, nóng đến chết là tốt nhất!

Đi đến bên ngoài siêu thị, Giang Đào vội về mặt tươi cười đang đứng đợi ở bên cạnh xe, mở cửa mời lên xe.

“Chiến Tổng, cậu đã tìm được Cổ Tiểu Thu rồi? Nhanh lên xe thôi, bên ngoài trời nóng sắp chết rồi, hay là lên lên xe mở điều hoà.” anh ta lại nịnh nọt Cổ Phi Yên, “

Cổ Tiểu Thu, tôi lo lắng cô bị nóng, nên đã đặc biệt chuẩn bị rất nhiều đồ uống lạnh trên xe, cô hãy chọn rồi uống”

“Có phải là anh đã báo tin cho anh ta không?” Cổ Phi Yên một chút cũng không ăn chỗ đấy.

Cô đi từ chỗ phòng nghỉ ra, người phát hiện sớm nhất chắc chắn là Giang Đào.

Nếu như không phải Giang Đào đi tìm Chiến Mặc Thần, thì cô nói không chừng sẽ không bị bắt nhanh như vậy.

Sự thật là cô cũng giả vờ như không biết. Cô nên phải tắt điện thoại sớm hơn.

Cô có thể để Ảnh Hồ Giúp đỡ tìm Sở Nghiễn, lẽ nào Chiến Mặc Thần không có bản lĩnh để tìm cô? Năng lượng của anh ấy còn hơn trong tưởng tượng của cô, thật sự rất hùng mạnh, vốn dĩ cô không phải là nhân vật nhỏ bé như vậy có thể so sánh!

Lên xe, không khí lạnh dỗi dào làm cho Cổ Phi Yên thoải mái.

Nhưng, trong lòng cô vẫn rất lo lắng về Sở Nghiễn.

Lôi điện thoại ra, cô chuẩn bị gọi điện cho Sở Diễm Diễm, để cô ấy đến chăm sóc cho Sở Nghiễn, không để cho anh ấy hôn mê ở trên đất như vậy.

Nhưng điều cô không dự đoán trước được là, vừa mới lôi điện thoại ra đã bị Chiến Mặc Thần cướp lấy.

“Không được gọi điện thoại”

“Anh quân cũng thật rộng, tôi gọi điện thoại cũng bị anh ngăn cản?”

Cô tức giận chia tay ra giật lại điện thoại, giật không được, thẳng thần giờ chân lên để lên trên người của Chiến Mặc Thần, dùng việc chơi xấu là đưa tay anh ấy ôm vào trong lòng, đây mới là khó khăn để cướp lại điện thoại đến tay.

Chỉ là, tư thế của cô có chút nguy hiểm.

Cô ngồi lên trên người Chiến Mặc Thần, trên người thẳng đứng, cao chót vót mềm mại vừa hay đối với mặt anh ấy. Cái khoảng cách giữa hai người chỉ có vài cm.

Cướp lại được điện thoại rồi, Cổ Phi Yên muốn trèo xuống, nhưng bị Chiến Mặc Thần giữ lấy chiếc eo nhỏ bé của cô, “đây gọi là ngu si.”

Cô không thể làm chủ được cơ thể mình, trước ngực mềm mại để mặt anh ấy vùi vào.

“Hoà khí trên người em, muốn đốt chết tôi ư? Lấy tay ôm người, Cổ Phi Yên bỗng dưng mặt đỏ lên, dùng sự phẫn nộ chuyển động chú ý lực, “ anh không muốn tôi bị chết nóng thì tốt nhất hãy bỏ tôi ra.”

Nhưng, nhiệt độ điều hoà trong xe rất thấp, có nóng cũng không nóng nổi.

Giang Đào phát ra tiếng “hìhì”. Cổ Phi Yên càng thêm sự khốn khó, ánh mắt nặng nề hỏi Chiến Mặc Thần, “ anh làm sao lại có thể nghèo như thế, xe riêng mà đằng trước đằng sau không có cửa chắn, không có tiện lợi gì hết, cái gì mà mèo mèo chó chó có thể nhìn trộm được, thật đáng ghét!”

Chiến Mặc Thần chăm chỉ suy nghĩ, “ tôi sẽ cho mọi người một cái quy định.”

Thật sự không tiện lợi, muốn làm một chút việc gì đó đều vướng tay vướng chân.

Anh cảnh cáo nhìn Giang Đào, Giang Đào lúc đó tụt tụt vào mồm mình, không dám nói nữa, giờ cũng không dám nhìn ra đằng sau nữa, chỉ sợ bị bịt mồm.

Cổ Phi Yên “.....”

Cô có chút không tự tại

Người đàn ông này giống như là một cái bếp lửa to, Cô ngồi trên người anh ấy giống như là ngồi trên ngọn núi lửa vậy.

Nhưng Chiến Mặc Thần không buông cô ra, cô có thể có cách gì chứ? Thật sự, anh ấy còn cho phép cô gọi điện thoại, đã là quá mức khai ân rồi.

Nhưng không được cái khác, Cổ Phi Yên đã gọi được cho Sở Diễm Diễm rồi.

Nói vào ba câu về tình hình của Sở Nghiễn rồi bàn giao lại Cho Sở Diễm Diễm và còn dặn dò đi dặn dò lại, phải chăm sóc cho Sở Nghiễn cẩn thận, Đôi mắt đen của Chiến Mặc Thần luôn theo dõi cô, tinh thần không vui.

Nhưng anh ấy vẫn là không ngăn cấm cô.

Đợi cô tắt điện thoại, anh mới hỏi, “ người đàn ông đó thật sự làm em nóng ruột nóng gan đến vậy sao?”

“Đúng vậy.” Cổ Phi Yên dựa vào ghế phía sau lưng, khuôn mặt xinh đẹp của cô đem theo chút lạnh lùng, “ Sở Nghiễn ca đối với tôi rất tốt, biết tôi cần tiền gấp là đưa tiền luôn, sợ tôi vì lo lắng cho anh ấy nên đã che dấu bản thân mình đau lòng, làm việc đều là vì tôi muốn, anh cảm thấy tôi có lòng dạ lạnh lùng mới không cảm động?”

“Bởi vì cảm động, anh có thể để cho anh ấy đối với anh muốn làm gì thì làm?” Chiến Mặc Thần kim nén ánh mắt, nghĩ ra vừa xong Cổ Phi Yên và Sở Nghiễn là một màn.

Rất chói mắt, lúc này, anh còn cảm thấy ánh mắt bị màn đó làm cho kích động rất đau.

“Anh ta làm sao đối với tôi muốn làm gì thì làm chứ?” Cổ Phi Yên có thể tự làm bản, nhưng không thể để người khác nói xấu Sở Nghiễn được, tức giận nói, “ Sở Nghiễn ca phải chịu đau khổ rồi, bản thân không có cách nào xử lý được vết thương này, tôi xử lý vết thương đó cho anh ấy, rửa sạch cơ thể có gì là không đúng? Hừmm..... tôi rất là lương thiện, anh muốn là có ngày trọng thương sắp chết rồi, nói không chừng tôi cũng sẽ có lòng từ bi đến giúp anh.”

“Thật sao?” Chiến Mặc Thần ánh mắt vui mừng.

Anh cho rằng, cô rất hận anh, cho dù anh có chết ở trước mặt cô, cô cũng sẽ không rơi lấy một giọt lệ nào. Không nghĩ rằng, cô đã nói là có thể chăm sóc cho anh.

Cổ Phi Yên “.....”

Nhìn Chiến Mặc Thần như vậy, cô biết anh ấy hiểu sai lời cô nói, cô là đang nói mỉa mai anh, anh ấy còn cho rằng cô đang bày tỏ với anh ư.

Chỉ là, cô cũng chán nản không muốn giải thích.

Thời thì cứ để cho người đàn ông tự dại này hiểu lầm đi, đợi một lúc sau xuống xe, cô phải làm sao” biết điều” hậu hạ phục dịch Chiến Mặc Thần mới có thể để anh ta có lòng từ bi tha Sớ Nghiến ra..... ngoài điều này ra cô cái gì cũng sẽ không đồng ý đi làm

Nghĩ một lúc, cô cảm thấy nản lòng mất hết ý chí.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

6884.

Cố Phi Yên cảm thấy bản thân mình như một cây cỏ dại vậy, bất luận là ngày hè nhật nhõo hay là ngày đông tuyết lạnh,cô đều có thể tìm cái cách thức phù hợp nhất với mình để tồn tại,đây cũng là câu chuyện thật của cô.

Cô từ nhỏ nhìn quen thói đời lạnh nhạt,hon nữa là thói quen khó không rõ về cách thức giải quyết công việc.

Đời người rất khổn khổ,muốn nhiều hon nữa thật sự bản thân làm khó bản thân.

Mơ hồ một chút,trong lòng cũng trải qua tốt hơn một chút.

.....

Một tiếng sau,chiếc xe chạy vào khu biệt thự Giang Sơn Đế Cảnh.

Khu biệt thự Giang Sơn Đế Cảnh xuôi theo Thanh Thành Sơn đang được thi công,càng đi lên,kiểu cách của khu biệt thự càng lộng lẫy hoành tráng,thành phố cũng cao.đây là hạng mục của Đế Thần Quốc Tế mới mở,là tài sản dưới tên của Chiến Mặc Thần,ở đây biệt thự cao nhất là tài sản riêng của anh ấy.

Cây gỗ xanh tươi,rừng cây xanh um tươi tốt giống như là một biển màu xanh vậy,làm đã mắt người nhìn,gió nui hiu hiu cũng đặc biệt mát lạnh.

Chiếc xe càng đi lên cao,nhiệt độ không khí càng làm cho con người thoải mái.

Chân trời chập tối thật đẹp,ráng đỏ mây hồng,gió mát từ rừng thổi qua,thổi vào trong cửa xe,thổi đến những ngọn cỏ thơm mát của cây cỏ,cũng thổi qua mái tóc đen dài của Cố Phi Yên.

Cô thò đầu ra ngoài cửa sổ,tâm trạng sốt ruột dường như cũng được an ủi vổ vè.

Rất nhanh,cũng đến nơi rồi.

Đi vào biệt thự,Cố Phi Yên có một bất ngờ nhẹ, “ở đây không có người ở sao?”

Tòa biệt thự này được lắp đặt rất tốt,là theo phong cách cổ điển kín đáo.

Rất đẹp để và tinh xảo,cho dù đó là một bình sứ hoa lá trên bảo các di nữa thì cũng được,hay là trong góc xây dựng của dòng chảy hòn non bộ mà ra cũng dùng,nó đều có năm tháng ý vị và mỹ cảm lắng đọng.

Nếu như nói phong cách theo kiểu âu giống như là nhà giàu mới nổi,còn theo phong cách cổ điển Trung Quốc giống như là một vị tử trong cái khung lộ ra vẻ đẹp nhã nhặn lịch sự cũng cung nữ.

Cố Phi Yên rất thích.

Quan trọng hơn là,ở đây bỗng nhiên được dọn dẹp rất sạch sẽ,nhưng lại không có vết tích của cuộc sống.

Ở đây,chưa từng có người ở qua.

“em là người đầu tiên,”Chiến Mặc Thần hỏi, “thích không?”

Rất thích,tất cả ở đây,gống như mọi thứ đều phù hợp như mong đợi của cô.

Nhưng Cố Phi Yên lại cau mày, “ cũng bình thường thôi,cũng không biết đây là tác phẩm của thầy thiết kế nào,cũng không có gì lại thiếu sót sự tinh túy,tổng thể mà nói có một chút không như ý muốn lắm.

Chiến Mặc Thần, “.....”

Trong mắt lướt qua một chút nụ cười ý,anh không lên tiếng gì.

Hai người đi lên tầng hai,một đường đi,một đường lên trong lòng Cố Phi Yên chỉ còn lại sự kinh ngạc thán phục.

Đây quả là ngôi nhà trong mơ của cô!

Đợi đi đến phòng ngủ chính,Cố Phi Yên không thể nhịn nổi thêm nữa kinh ngạc thốt lên.

Màu đậm của gỗ hoa văn tinh tế tỉ mỉ của gỗ thò,những tấm tôn che tường với màu sắc tinh tế được bày ra giữa các căn phòng với những món ăn có màu trắng tinh khiết,sạch sẽ giống như những đám mây trắng,trên đầu giường có tấm màn ngủ là một lớp vải mỏng màu trắng,được cắt làm một thanh, màu vàng màu đỏ màu xanh, ba màu nhuộm nhữngmón đồ thủ công,màu sắc nó đủ làm cho không gian trở nên sinh động hơn bao giờ hết.

Tiến về phía trước nhìn,rèm cửa màu xanh nữa che rộng rãi,cửa sổ kính chạm đất rực rỡ,ban công rộng lớn được lát bằng gỗ sinh thái màu nâu đậm,đặt một chiếc xích đu hình tròn và một chiếc bàn trà bằng nhựa.

“ thích không?” âm thanh nhỏ nhẹ vang bên tai hỏi.

Cố Phi Yên lẩm bẩm,” thích”

Cô quên mất hơi thở người đàn ông đang đứng bên cạnh mình,quên mất rằng đó là trái tim của mình.cô chỉ cảm thấy,cho dù ở đây có bị nhiều lần bắt lau chùi dọn dẹp sạch sẽ,trong lòng cô cự tuyệt cũng sẽ ít lên rất nhiều.

“thích là tốt rồi.” Chiến Mặc Thần lên tiếng, “ em ở đây nghỉ ngơi một lát đi,tiện kiểm tra xem còn thiếu đồ gì,để tôi bảo người đi mua đem về đây.”

“ở đây là phòng ngủ của tôi,còn của anh thì sao?” Cố Phi Yên bỗng nhiên hỏi.

“em nói xem?”

Đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông,đôi môi đỏ nhỏ bé cười nhẹ, Cố Phi Yên lời nói bị ứ đọng,tính trả thù hỏi, “ chị tôi biết không?”

“em có thể nói với cô ấy,nếu như không sợ phiền phức tìm đến cửa.” đôi mắt đen láy sâu thẳm thoáng chốc biến đổi lạnh lùng, Chiến Mặc Thần ánh mắt sâu thẳm nhìn cô,quay người rời đi.

Cố Phi Yên, “.....”

Bị làm cho tức đi rồi?

Thật tốt!

Đã tới thì an tâm ở lại,Cố Phi Yên ở trong phòng ngủ chính đi loanh quanh,gióng như đang đi thám hiểm vậy.

Mở cửa gỗ phòng quần áo,cô phát hiện trong phòng đồ treo rất nhiều quần áo không có nhãn mác.

Quần áo nữ chiếm khoảng hai phần ba phòng,đủ mọi phong cách,váy và quần đều có,bộ đồ ngủ tơ tằm cũng có vài bộ,còn đều là đồ mới và cũng là size của cô nữa.

Phòng quần áo còn lại một phần ba là quần áo nam,màu đen xám của bộ vest và đen trắng xám ba màu của áo sơ mi,cũng có sơ qua một chút cả vạt màu sắc hoa văn các kiểu,rất có phong cách của Chiến Mặc Thần.

Cô chú ý một lúc,đồ của nữ đều là mới tinh,nhưng đồ của nam dường như không phải.

Không lẽ Chiến Mặc Thần chuyển nhà đến đây ờ,còn dự định cùng cô ở đây sao?

Cách nghĩ này,làm cô sợ run lên.

Nếu như là như vậy,đây không phải là thay mặt cô rất có thể một đời đều không thể thoát khỏi anh ta được,có thể bị anh ta giam giữ cho đến khi anh ta chơi chán cô,hoặc là cái ngày mà cô trở nên mệt mỏi?

Cố Phi Yên trong lòng trầm mặc.

Ngồi trên ghế sofa nửa tiếng,cô nhận được tin nhắn của Sở Diễm Diễm,nói đã tìm thấy được Sở Nghiễn rồi,đang trên đường đưa anh ấy đến bệnh viện,chi là lúc cô đi tìm Sở Nghiễn bên cạnh đã có người đi theo rồi,bây giờ cái người đó còn vẫn chưa đi,đi cùng cô đến bệnh viện luôn,không biết cô phải là do Chiến Mặc Thần sắp xếp không.

Cố Phi Yên tức phát điên lên.

Không nghĩ rằng Chiến Mặc Thần còn sắp xếp chuyện này nữa,là lo lắng cô không đủ nghe lời ư?

Cố Phi Yên khuôn mặt đẹp lạnh lùng,đang muốn trả lời lại tin nhắn,nhưng bị “tùng tùng” tiếng có cửa cất ngang.

“mời vào.” Cô lên tiếng.

Cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên khoảng chừng 50 tuổi đang đứng trước cửa,nụ cười ấm áp nói, “Cố Tiểu thư,com tới làm xong rồi, Tiên Sinh mời cô xuống dưới ăn com.”

“vâng.” Cố Phi Yên cúi đầu,đứng dậy.

Cô vừa hay cũng muốn đi tìm Chiến Mặc Thần,xuống dưới thì xuống dưới.

Trên bàn,hầu như biết cô muốn nói cái gì, Chiến Mặc Thần phát ra trước,nhặt nhẹo lên tiếng, “ Có việc gì,thì ăn xong com rồi nói.”

Cố Phi Yên “.....”

Nhìn cục tức này,cô bay rất nhanh,trút căm phẫn ăn com trắng.

Ăn được vài miếng,cô đặt bát com xuống, “tôi ăn no rồi,nói chuyện đi.”

“để com trong bát đều ăn hết,ăn chút rau,không thì,tôi không không để ý hôn tay em đó.”

“tôi ăn no rồi!”

“không được,em gầy quá rồi.” có ý hay không,ánh nhìn của Chiến Mặc Thần bay qua trước ngực cô.

“.....” Cố Phi Yên cảm thấy chịu đến mức si nhục,tức giận bùng bùng, ‘ Chiến Mặc Thần, anh bị mù mắt đúng không? Chị tôi chỉ là cỡ C,anh lại còn dám nói tôi gầy.?’

“đúng không? Tôi sờ thì không có.”

“vậy là tay anh cảm nhận không chuẩn rồi,anh tay tàn phế rồi!anh muốn nghi ngờ tôi,có chuyện chúng ta dựa vào số liệu để nói,dùng dây đo đi,nói dối một cách trắng trợn là gì?”

“được.” Chiến Mặc Thần biết lắng nghe cúi đầu, “ đợi một lát thì đo.”

Cố Phi Yên, “....”

Không

Đây giống như không phải kết quả cô muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

6885.

Nhấn nhện con giận ăn xong bữa com, Cố Phi Yên xông lên tầng.

Trong phòng yên tĩnh, ôm gối ngồi trên sô pha, cô có một loại cảm giác không biết làm thế nào.

Cô phải làm thế nào?

Muốn rời khỏi đây, nhưng Chiến Mặc Thần vẫn để người trông coi Sở Nghiễn.

Sở Diễm Diễm chân tay nhỏ yếu, chắc chắn đánh không lại người Chiến Mặc Thần phái tới. Nếu như cô chạy trốn, tức có nghĩa an nguy của Sở Nghiễn không được bảo đảm, thậm chí ngay cả Sở Diễm Diễm cũng có thể xảy ra chuyện.

Ngây ở đây, tiếp theo chờ cô là gì, không cần nói cũng biết.

Ngày trước khi cô đầu ngu dốt nghĩ nơi đây rất hợp ý mình, dù có bị cưỡng, ở đây bị cưỡng cũng không kháng cự như vậy, bây giờ nghĩ lại, cô hận không để cho cứu thiên lôi thần bổ xuống trị cho cái suy nghĩ của mình!

Chỉ là, dù có kháng cự thế nào, vẫn không thể nào trốn thoát được.

Vừa đến 8h, Chiến Mặc Thần liền bước vào phòng.

Ánh mắt đậm nhạt quét tới đây, Cổ Phi Yên lập tức căng chặt người, trong tay cầm một quyển tạp chí, giả vờ xem rất hứng thú, đánh chết cũng không phản ứng lại ánh nhìn của anh.

Đợi anh vào phòng tắm, cô mới thả lỏng phong bị.

Đàn ông tắm rửa rất nhanh, không đến một lúc Chiến Mặc Thần mặc áo choàng tắm bước ra.

Dung nhan anh tuấn lẫm từ càng thêm tinh tế, bớt đi vài phần lạnh lẽo thường ngày, được ánh đèn chiếu đến nhuộm lên vài phần nhu hòa.

Cổ Phi Yên vô ý nhìn về phía anh ta, phát hiện mái tóc ngắn khôc còn đọng thêm những giọt nước, áo choàng tắm to tắm màu đen tùy ý buộc lại bên hông. Bởi vì đặc tính tơ tắm, mảnh vải mỏng phác họa thân hình điêu luyện, tràn ngập khí chất đàn ông, bao gồm cả...

Giữa hai chân anh một đoàn nhô lên rất rõ ràng.

Đỏ mặt thu tầm mắt, Cổ Phi Yên ngượng ngùng đứng dậy, “Tôi... Tôi cũng đi tắm”

“Ừm” Chiến Mặc Thần gật đầu, “Tắm sạch sẽ chút.”

“Nếu anh ghét bỏ tôi không sạch sẽ, có bản lĩnh anh đừng ngủ với tôi a!” Xấu hổ không nhìn, mạnh miệng rống một tiếng, Cổ Phi Yên giận dùm dùm đi vào phòng tắm.

Chiến Mặc Thần giặt mình nhẹ, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

Anh để cô ở đây, kỳ thật trong lòng cũng có vài phần thấp thỏm, anh không quen cùng phụ nữ thân mật ở chung, sợ cô cảm thấy anh lạnh lùng không thú vị, vừa rồi cung chỉ là lời kiếm chuyện, không ngờ vẫn chọc cô ấy tức giận rồi.

Cô tức giận, có phải vì anh không cho cô một thân phận không?

Nữ nhân đề ý những điều này rất bình thường, anh phải tăng tốc độ giải quyết công việc mới được.

Trầm tư, Chiến Mặc Thần ngồi xuống sofa.

Ánh nhìn đặt lên quyển tạp chí vừa nãy Cổ Phi Yên xem, đôi mắt trầm tĩnh mang thêm mấy phần ý cười.

Cô gái nhỏ này, mới nãy còn giả vờ xem tạp chí không để ý đến anh, nhưng loại tạp chí kinh tế học thuật, còn là tiếng anh, cô có thể xem hiểu không? Cũng không biết là ai lúc lên đại học tốt tin chỉ kêu gào xin anh bỏ tức cho...

Có điều, nhớ đến Cổ Phi Yên trước kia ở trước mặt anh với dáng vẻ nũng nịu tình nghịch, rồi nhớ đến tư thái giữa cô và Sở Nghiễn, trong mắt anh lại trở nên u ám.

Bây giờ cô ấy không còn yêu anh nữa, nếu như không phải vì người đàn ông kia, cô ấy cũng sẽ không theo anh đến đây.

Cho nên, anh cũng chỉ là chiếm được chút riêng từ người đàn ông kia thôi sao?

...

Cổ Phi Yên ở trong phòng tắm, không hề biết tâm tư Chiến Mặc Thần quay vòng vòng.

Cô vắt vè đi nghiên cứu dụng cụ tắm rửa công nghệ cao, thành công cho đầy nước vào bồn tắm, lập chí muốn mình có thể tắm rửa thật thơm tho thoải mái, nhất định không để Chiến Mặc Thần tìm không ra một khuyết điểm nào, sau đó... Cô lại quên mang quần áo ngủ rồi!

Một lần hai lần đều như vậy, cô cảm thấy mình thật vô dụng!

Nếu biết thì sẽ hiểu cô có tật bừa bộn, nếu không biết, sẽ tưởng cô có tâm kế, ngoài miệng nói dùm dùm, nhưng lại cố ý đi câu dẫn nam nhân bằng linh ngoài kia.

Không muốn gọi Chiến Mặc Thần giúp đỡ, Cổ Phi Yên dự định tự lực cánh sinh.

Dù sao thì phòng để quần áo ngay cạnh phòng tắm, không tính là xa, chỉ cần cô cẩn thận một ý thì có thể thần không biết quỷ không hay mặc được quần áo một cách từ từ.

Tắm rửa xong, Cổ Phi Yên lau mái tóc ẩm ướt, giặt một chiếc khăn tắm bọc mình lại, lặng lẽ sờ soạng hướng về phòng để quần áo, ngay cả đèn trong phòng cũng không bật lên, chuẩn bị cầm lấy một bộ quần áo ngủ rồi biến.

Nào đâu biết vừa mở cửa phòng thay đồ, cô có tật giặt mình liền đụng ngay phải một thân ảnh cao lớn.

Không kiềm được, cô liền ôm đầu hét âm lê, “Có quý a!”

Không thấy có lực đạo của bàn tay, khăn tắm vốn lỏng lẻo lập tức rơi xuống đất, thân thể trắng nõn mềm mại yêu kiều triệt để lộ ra ngoài, cũng bị người đàn ông đứng trong bóng tối thấy hết tất cả.

“Cái quái gì?”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên, từ trong tay Chiến Mặc Thần thả xuống một váy ngủ kiểu nữ, đưa tay bật đèn, ánh sáng lập tức chiếu xuống đỉnh đầu, làm sáng cả phòng thay đồ.

“...” Cổ Phi Yên ngẩn đầu, đối diện với ánh mắt trêu tức của Chiến Mặc Thần, “Anh, anh sao lại ở trong này?”

“Tôi nhìn cô giận dùm dùm đi, rất có khả năng quên luôn cả quần áo, định đem cho cô, không nghĩ rằng cô nhiệt tình như thế đấy.”

Nhiệt tình?

Cổ Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần đang mặc áo ngủ to tắm, lại nhìn về chiếc khăn tắm đã hít bụi trên mặt đất... Lập tức hai tay che ngực, cả người đầu không tốt!

Quay người, cô liền chạy ra ngoài, lại bị vòng tay hữu lực của người đàn ông ôm lấy eo, lưng dán lên bức tường thịt dầy sau.

Khuôn ngực mềm mại bị nam nhân nắm lấy, nhẹ nhàng xoa nắn, lời nói nóng bỏng chui vào tai, “Ừm, ở đây đúng là cup C, là tôi hiểu lầm. Không ngờ nhìn cô gầy vậy mà ở đây lại có thịt như vậy.”

Dán chặt lấy eo cô, cô có thể cảm giác được thứ tượng trưng cho đàn ông đang thức dậy, chốc lát sau liền hung hăng chọc vào cô.

“Chiến Mặc Thần, anh... anh buông ra...” Cô luống cuống đẩy dụa.

Vừa thẹn vừa nóng nẩy.

Cổ Phi Yên không tin được nhanh như vậy, liền đổi mặt với việc bị anh ăn kiền mặt tình.

Hay là... bản thân cô ôm ấp muốn được yêu thương, xông đến trước mặt anh, điều này càng khiến cô vừa xấu hổ lại vừa thấy thất bại.

“Không tha được.” Chiến Mặc Thần trầm trầm cười, “Tôi nhớ là ban ngày đã nói với cô, nếu như cô muốn tôi đồng ý điều kiện của cô, phải xem ban đêm cô có thức thời hay không, còn nhớ chứ?”

“... Nhớ.”

“Vậy thì tốt. Cô đối với Sở Nghiến thế nào, thì đối với tôi thế ấy, hửm? Đem tâm của cô cho hẳn ta thu lại đi, đặt hết vào tôi, có lẽ tôi sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.”

Cố Phi yên cả người cứng đờ.

Anh ta... muốn cô như thế?

“Nếu tôi nói không?” Cô hỏi.

“Cô cảm thấy sao?” Cơ hồ ngay tức khắc, Chiến Mặc Thần mặt mày tối tăm, giọng nói băng lãnh thấu xương, “Cố Phi Yên, cô đừng có ý nghĩ từ chối tôi! Dù bây giờ cô chưa làm được, thì cô cũng phải cố mà làm được!”

Lòng Cố Phi Yên trầm xuống.

Cô ôm một tia may mắn quay đầu nhìn anh ta, lại thấy được ánh mắt không cho phép cự tuyệt, hai con ngươi tinh mạch khóa cô lại, sâu không thấy đáy, cô không cách nào khiêu khích hay ngăn cản được anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

6886.

“Nếu như tôi làm như thế với anh, anh sẽ bỏ qua cho họ?”

“Phải.”

“Anh sẽ không làm phiền Sở Nghiến, cũng sẽ hồi phục như bình thường cho công ty anh ấy?”

“Cố Phi Yên, đừng có mà được một tác lại tiền một tác.” Chiến Mặc Thần nhủ mảy, “Hắn ta không có năng lực giữ vững công ty, đó là vấn đề của hắn ta, lẽ nào cô muốn tôi phải làm bảo mẫu cho anh ta, dạy anh ta cách trưởng thành?”

“Con kiến sao có thể đo sức với voi? Anh là tổng tài của Quốc tế Đế Thần, còn công ty anh ấy vẫn chỉ đang trong thời kỳ phát triển ban đầu, căn bản chính là dùng đạn hạt nhân đi công kích một người tay trái gà không chặt, anh còn cảm thấy mình rất lợi hại sao?” Cố Phi Yên giận rồi, mắt hạnh chăm chăm nhìn hắn, “Chiến Mặc Thần, nếu như anh không đáp ứng điều kiện của tôi, chúng tôi sẽ nhất phách lưỡng tán, anh đi mà mơ tưởng tôi sẽ làm vậy với anh!”

Chiến Mặc Thần mày kiếm nhíu chặt.

Anh ân ân cảm thấy cuộc nói chuyện của hai người hình như có vấn đề, thế nhưng, nhìn Cố Phi Yên tức đến trên mặt phỉm hồng, anh thực sự không muốn cùng cô tiếp tục nói chuyện nữa, đó không có ý nghĩa.

Anh trầm giọng đáp, “Tôi đồng ý điều kiện của cô.”

“Anh thế đi!”

“...” Ánh mắt Chiến Mặc Thần âm trầm.

Chưa từng có người nào ép anh như vậy, trừ cô ra!

“Tốt!” Cố Phi Yên cắn cắn môi, xuống quyết định, “Nhưng mong anh nói lời giữ lời, nếu không thì tôi sẽ tìm anh tính sổ.”

Cô nhẹ nhàng vùng vẫy một hồi, thoát ra khỏi lồng ngực Chiến Mặc Thần.

Cho dù không một mảnh vải che thân, đôi mắt đẹp để đen bóng trong veo như mặt hồ mùa thu không có chút quần bách nào, vẫn như cũ thẳng thừng nhìn anh, chậm rãi cong gối, quỳ trước mặt anh.

“Cô muốn làm gì?”

Chợt thân thể Chiến Mặc Thần căng chặt, cảm thấy sự việc bị mất khống chế.

“Đây không phải là điều anh muốn sao?”

Cố Phi Yên dậm dậm liếc nhìn anh, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương thò vào trong áo ngủ, kéo áo ra, sau đó, nhẹ nhàng nâng lên vật đã cứng rắn của anh, há mồm ngậm vào.

Âm một tiếng, giống như dòng lời điện nổ tung trong đầu.

Chiến Mặc Thần hai tay thông hai bên nắm chặt lại, trên cánh tay trắng kiện nổi gân xanh, lộ ra tâm tình kích động sắp bùng nổ của anh.

Khoái cảm như cái chết đang sắp đến bao phủ ngập đầu anh.

Anh nhìn chỗ được đôi môi mềm mại của nữ nhân bao lấy, đầu lưỡi ẩm áp dán vào liếm láp, lực đạo mềm mại lật rồi tung trái tim cứng rắn.

Cô cư nhiên... thế mà vì anh...

Đôi mắt anh do đó, hồ hấp nặng nề, dường như sắp đến giới hạn gần như mất lý trí. Suy nghĩ dường như cũng rung động theo, trở nên ngưng đọng.

Môi Chiến Mặc Thần nhếch thành một đường thẳng, trong đôi mắt đen tinh mạch hiện ra vó số màu tối, bên trong ấy lý trí và phóng túng đang kịch liệt chém giết.

Anh rất muốn tiếp tục trầm luân, thế nhưng khi nhìn thấy cô nhủ nhủ lông mày, lý trí cuối cùng chiếm thế thượng phong.

“Thà tôi ra.” Thanh âm ngọt ngào vang lên, Chiến Mặc Thần nghị lực cực lớn lui lại một bước, đem thứ cứng rắn từ trong miệng cô rút ra, nhẫn nhịn nói, “Cô... Không cần vì tôi mà làm thế, điều kiện tôi mới đáp ứng cô, đều sẽ thực hiện, tôi bảo đảm, tôi thế!”

Nếu như cô ấy ccam tâm tình nguyện, anh nguyện ý chết chìm trong ôn như đó!

Đáng tiếc, anh biết cô không nguyện ý.

Anh không muốn để cô chịu ủy khuất.

“Không cần? Anh nói anh không cần?!” Cố Phi Yên tức không chịu được, đôi mắt lạnh nhìn anh, chất vấn, “Đây không phải là yêu cầu của anh sao? Làm sao đã đến hiện tại, tôi đã làm rồi, anh ngược lại nói không

cần? Chiến Mặc Thần, anh đừng có mà khẩu thị tâm phi, đừng có trở mặt nữa được không?”

Chiến Mặc Thần ánh mắt tối sầm.

Thì ra, cô sở dĩ có hành động như vậy, là bởi cô hiểu lầm ý tứ của anh, nghĩ nghĩ, anh liền hiểu rõ.

“Cô hiểu sai ý của tôi rồi, ý của tôi là...” Hầu kết gọi cảm đi động lên xuống, Chiến Mặc Thần nói nhanh, “Ý của tôi là, tôi hi vọng cô thu về tấm lòng với Sở Nghiễn, quan tâm với tôi y hệt như với anh ta, chứ không phải là để cô... như vậy...”

“Là tôi thể hiện không rõ.”

Giải thích ý mình muốn nói, khiến Chiến Mặc Thần cảm thấy rất khó xử, cứ như anh ta không bằng Sở Nghiễn, hèn mọn khản cầu sự ưu ái của cô.

Anh chưa từng hạ giọng với một người con gái, cũng quen thuộc bản thân mình như vậy.

Thế nhưng anh biết, anh anh không thể để cô hiểu lầm thêm lần nào nữa, nếu không có lẽ cả đời cô sẽ ghét bỏ, căm hận anh. Lại nói, để cô oan ức như vậy, hẳn bắt buộc cũng phải xin lỗi, anh dám làm dám chịu.

“...” Cố Phi Yên giật mình.

Anh ta vậy mà có ý đó?

Vậy vừa rồi cô, làm cái gì?

Anh ban ngày vũ nhục cô với Sở Nghiễn, còn nói cô muốn liếm Sở Nghiễn... Cho nên, vừa rồi cô nghe anh ta ra lệnh cho cô, nói cô đối với anh ta như đối với Sở Nghiễn, cho là cô cũng phải làm như thế...

Một lần nghĩ sai liền sai hết cả.

“A a a!” Thật sự không còn mặt mũi nào ngốc ở đây nữa, mặt Cố Phi Yên hết đỏ lại trắng, tức giận giậm chân, “Tôi đi đây!”

Cô muốn đi, Chiến Mặc Thần sao có thể cho phép?

Nắm chặt cổ tay Cố Phi Yên, nâng giữ cô áp lên bức tường gỗ, anh hung hăng cúi đầu chuẩn xác hôn đôi môi cô, dễ như trở bàn tay liền công phá tuyến phòng thủ của cô, dùng thứ căng đau bạo tạc xâm chiếm chỗ sâu nhất của cô.

Anh bị cô làm cho phát điên, tự chủ mạnh mẽ không bao gồm điều không được chạm vào cô.

Cuối cùng kết hợp, trong cổ họng anh phát ra tiếng trầm dài.

Thân thể Cố Phi Yên cứng đờ.

“Yên Nhi, đừng giận anh, chỗ đó khiến anh rất dễ chịu...” Nam nhân thấp giọng ní non bên tai cô, mang theo lửa nhiệt nồng cháy, “Nếu như sau này em yêu tôi lần nữa, cho anh hôn chỗ đó, được không?”

Không được.

Cố Phi Yên muốn mở miệng nói không, môi lại bị chặn.

Giống như biết cô sẽ từ chối, người đàn ông nói, “Bây giờ đừng trả lời anh, đợi về sau nói lại với anh.”

Cố Phi Yên, “...”

Không có cơ hội nói lấy một câu, thậm chí còn không có cơ hội suy nghĩ.

Động tác của người đàn ông càng lúc càng hung mãnh thô bạo, giống như muốn đem hết tất cả tức giận phát tiết ra ngoài, mỗi lần đều đánh sâu trong cô, để cả cơ thể cô bị liên tiếp các cơn sóng tê dại làm cô trở nên mất cảm, chỉ có thể trầm luân trong sung sướng.

...

Cố Phi Yên một đêm không được ngủ ngon.

Ngoài việc bị Chiến Mặc Thần dày vò, còn ngưng ngừng cho bản thân.

Cô bây giờ vẫn không thể chấp nhận được, tối hôm qua đầu óc như bị rút gân, thế mà lại làm chuyện như vậy!

Nếu như bị cưỡng ép thì thôi, vấn đề là, kia là do cô sai từ đầu, tự mình đào hố chôn mình, không thể hận lên người đàn ông kia được... Sự lúng túng này, cô thật sự không muốn thừa nhận mình thật ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

6887.

Bởi vì không được ngủ ngon, tỉnh dậy cũng sớm.

Cô nhìn ra bên ngoài trời đang hừng sáng, khoảng chừng tám 5h.

Cố Phi Yên nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy.

Cô muốn dậy sớm hơn, không muốn đối mặt với người đàn ông cô không muốn nhìn thấy ở trên giường, tránh phải bối rối, nhưng lại bị tay anh từ trong chăn kéo lại, cả người ngã lên giường.

“Anh làm gì vậy, anh thật sự là sói à?”

Không lẽ vẫn còn muốn làm nữa sao?

Cố Phi Yên có chút phát cáu, sắc mặt ửng đỏ lờm lị.

Những câu chữ hung thần nói ra, đáng tiếc, chữ xong mới phát hiện người nam nhân phía sau lưng vẫn nhắm mắt, ngủ say, hành động vừa này có thể đơn thuần là phản ứng bản năng. Cố Phi Yên có cảm giác muốn đâm lên tấm vải.

Tuy nhiên, cũng tốt.

Nhân lúc người vẫn chưa tỉnh, cô nhẹ nhàng xuống giường, định tránh xa một chút.

Lúc chuẩn bị rời đi, không để ý rằng chiếc chìa khóa xe của Chiến Mặc Thần đặt ở đầu giường, dẫn đo một lúc, cô thò tay vào mò lấy, cầm đi luôn.

Thay xong quần áo, Cố Phi Yên liền rời đi.

Cô không biết khi vừa đóng cửa lại, người đàn ông đang ngủ ngon trên giường đã mở mắt ra, quay người nhìn theo phía cánh cửa, rõ ràng vừa nãy là giả vờ ngủ.

.....

Vừa xuống lầu, giúp việc Vương Ma còn chưa dậy, Cố Phi Yên tự mình tìm bánh mì và sữa, ăn no bụng.

Tâm trạng chán ngán, cô nhìn chiếc chìa khóa xe trên tay ngăn người ra.

Lúc lấy chìa khóa đi, cô không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ, thế nào cũng không thể ngăn được ý nghĩ đến bệnh viện thăm Sở Nghiễn.

Nội thành Giang Sơn Để Cảnh Ly Chủ có chút xa, nhưng, lái xe cũng mất hai tiếng, cô muốn đi thăm Sở Nghiễn cũng không phải là chuyện khó khăn.

Chỉ là, hôm qua cô mới cãi nhau với Chiến Mặc Thần, lý do cũng chính là Sở Nghiễn, nếu cô giờ đi thăm anh, nói không chừng lại hại Sở Nghiễn. ... cô không muốn nhất thời kích động, lại làm chuyện chuyển biến xấu hơn.

Trong lòng có chút lưỡng lự khó quyết.

Suy nghĩ một lúc, cô gọi điện cho Sở Diễm Diễm, định hỏi tình hình thế nào.

Cô lẽ vẫn đang ngủ, gọi một lúc, Sở Diễm Diễm bắt máy, âm thanh có chút ngái ngủ, lười biếng, “Ai đấy ạ?”

“Là tôi.” Cố Phi Yên hỏi thẳng, “Diễm Diễm, cô và anh Sở Nghiễn bây giờ có tốt không? Cái người theo dõi hai người có còn coi giữ trong phòng bệnh không?”

“Àhhh... có lẽ Khương Kinh Tùng hà, anh ta vẫn ở đó! Anh ta rất tốt a, hôm qua cũng may có anh ta chạy lên chạy xuống nộp phí gì đó, tôi mới có thể chăm sóc anh Sở Nghiễn, cũng không có vất vả lắm, nếu không, tôi sẽ dịch không nổi anh tôi mất.”

Sở Diễm Diễm dơ cái eo lười biếng ra, “Ai za, chắc là cô không phải lo lắng nữa đâu, anh tôi cũng khỏe rồi, cũng chỉ bị người ta chém cho vài phát, đều là vết thương ngoài da, không chết được.”

Cố Phi Yên tròn tròn mắt.

Bị chém vài phát mà còn không nghiêm trọng gì, thật là chưa bao giờ gặp được cô em nào vô tâm như thế này, cả thế giới này chắc chỉ có mỗi mình Sở Diễm Diễm.

Tuy nhiên, Cố Phi Yên hiểu rõ vết thương của Sở Nghiễn, biết anh không sao rồi, cũng không hỏi nhiều, hỏi vặn lại ‘Khương Kinh Tùng’ mà Sở Diễm Diễm nói.

“Diễm Diễm, cô nói cái anh Khương Kinh Tùng ấy, chính là người do Chiến Mặc Thần phái đến không? Hắn làm sao mà chăm sóc được hai người, lại còn chạy giúp việc cho nữa?” Cố Phi Yên vẫn chưa hiểu, “Hắn ta được Chiến Mặc Thần phái đến để giám sát hai người chứ?”

Mục đích Chiến Mặc Thần phái người đến, không phải là khống chế cả hai, để dễ kim hãm cô sao?

“Không có! À... có lẽ trước đó tôi không có nói rõ với cô, cô đừng hiểu nhầm anh ta. Nếu Khương Kinh Tùng do Chiến Mặc Thần phái đến giám sát tôi, vậy tôi còn muốn anh ta phái nhiều người đến hơn nữa mà giám sát, tôi có phải nhẹ nhõm hơn không. Đứng rồi, đứng rồi, cô và Chiến Mặc Thần có chuyện gì vậy, tôi cảm thấy giữa hai người có gì đó lạ?”

Cố Phi Yên, “....”

Ngay cô còn tìm không ra manh mối, không muốn cùng Sở Diễm Diễm nghĩ những chuyện linh tinh khác, chỉ có thể nói, “Chúng tôi chỉ có chút mâu thuẫn với nhau, vì vậy anh ta ra tay với những người thân bên cạnh tôi....tuy nhiên, hai người yên tâm, mọi chuyện tôi đều giải quyết xong rồi.”

“Không phải là bởi vì anh ta trả thù cho Cố Minh Châu sao?”

“...Hình như không.”

“Oh, vậy thì tốt.”

“Được rồi, không sao rồi, cô hãy chăm sóc anh có chu đáo, hôm nay nếu có thời gian rảnh, tôi sẽ đi thăm hai người, sẽ gọi điện trước cho cô.”

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên chuẩn bị ra khỏi cửa.

Bởi vì tình trạng của anh Sở Nghiễn đã ổn định, cô cũng không vội đến bệnh viện thăm, tuy nhiên, cô vẫn muốn vì anh làm chút chuyện.

Đứng lúc Vương Ma dậy, cô liền dặn dò Vương Ma, “Vương Ma, tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, đợi khi Chiến thiếu gia tỉnh, bà nói với anh ta một tiếng. Tôi đại khái muốn ra ngoài ăn cơm tối, bảo anh ta không phải đợi tôi.”

“Cố tiểu thư, cô hay là đích thân nói với Chiến thiếu gia?”

“Không kịp thời gian, tôi phải đi rồi.” Cố Phi Yên cảm túi xách liền đi ngay, không phải không có thời gian, mà là không muốn chạm mặt với Chiến Mặc Thần.

Chiếc xe Maybach rời khỏi biệt thự.

Chiến Mặc Thần đứng trên sân thượng tầng hai nhìn theo chiếc xe rời đi, đôi mắt đen sâu thăm hiện ra tia u ám, ung dung gọi điện cho Giang Đào, “Lập tức đưa xe đến đón tôi.”

“Chiến tổng, hôm qua anh không phải nói tự lái xe đến công ty sao?”

“Tôi cần phải giải thích với anh sao?”

“Không cần, không cần...” Giang Đào lập tức sợ hãi, khổ sở từ trên giường bật dậy chuẩn bị đi đón người, chỉ là, vẫn không chịu được hỏi, “Chiến tổng, xe của anh đâu?”

“Ohhh... có lẽ là bị mèo tha đi rồi.” vẫn là con mèo hoang đã nhất.

Giang Đào, “....”

Con mèo nào có bản lĩnh, có thể tha được vị trí lái xe Maybach của anh chứ? Đó là mèo thần sao? Nói một câu đùa đều không để ý, thật là làm người ta tức giận, song vẫn giữ nụ cười.

.....

Con gió se lạnh buổi sáng thổi vào cửa sổ xe, Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu, thường thức giây phút thoải mái.

Đang lái xe, cô có chút thất thần.

Hôm qua cô có chút hận Chiến Mặc Thần nhưng giờ nghĩ lại có phải cô kích động quá không?

Chiến Mặc Thần phái người đến chỗ Sở Nghiễn trông coi, dĩ nhiên có thể là nhân tố uy hiếp cô bên trong, nhưng cũng giúp đỡ Sở Diễm Diễm thật, để Sở Diễm Diễm không đến nỗi khoanh tay bó gối.

Anh ta một bạt tay đã đánh ngất Sở Nghiễn, có lẽ tình cảnh thật sự quá kích động anh, mà anh lại quá quan tâm cô...

Không đúng, cô tại sao lại cho rằng anh quan tâm cô chứ?

Bị cái suy nghĩ bất ngờ xảy ra làm cô giật mình, Cổ Phi Yên lắc đầu không giám nghĩ thêm.

Lái xe thẳng đến Cao Tân Khoa Kỹ Viên.

Dừng trước cửa công ty Sở Nghiễn, cô phát hiện bên trong không còn người nào, rất rõ ràng, công ty vẫn chưa hồi phục hoạt động bình thường, ngay cả cổng lớn của công ty còn không khóa, ở trong vẫn là một đồng lộn xộn.

Cổng chưa khóa, trái lại rất thuận lợi cho cô.

Búi cao mái tóc tài đến eo của cô lên sau gáy, Cổ Phi Yên từ nhà vệ sinh của công ty tìm dụng cụ quét dọn, bắt đầu thu dọn các thứ.

Cứ dọn dẹp đến khi mặt trời lặn xuống đằng tây.

Cổ Phi Yên lau khô tay cầm điện thoại xem, đã 6h rồi, haizz... Cô hình như nên quay về Thừa Sùng rồi.

Hôm nay mất tích cả ngày, người nào đó sẽ cho cô xem sắc mặt không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

6888.

Cổ Phi Yên liền quay về Vân Thiên Uyển một chuyến, tắm rửa, để cơ thể thật thơm tho, vừa mới lái xe đi về hướng Giang Sơn Đệ Cảnh.

Trở về biệt thự, cô nhìn xung quanh phát hiện Chiến Mặc Thần không có ở nhà, liền nhẹ nhàng nhòm hán người.

“Cổ Phi Yên, cô muốn ăn chút gì không?” Vương Ma hỏi.

Cổ Phi Yên nhìn thời gian.

Mất thêm thời gian ở Vân Thiên Uyển, bây giờ đã gần 9h rồi, tuy nhiên cô cả ngày không có bữa ăn đáng hoàng, bụng rỗng tuếch, có chút khó chịu.

“Có gì ăn không ạ?”

“Tiên sinh dọn tôi làm món canh gà hầm, giờ vẫn đang đun trên bếp, có thể làm cho cô bát mì gà hầm, cái này nhanh thôi, cũng dễ tiêu hóa.

“Cũng được, lấy tôi một bát nhé.” Cổ Phi Yên cũng không bắt bẻ.

Vương Ma rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mang lên bát mì.

Cổ Phi Yên liền ăn, hỏi chậm rãi mà thờ ơ, “Đúng rồi, Vương Ma, Chiến thiếu gia người đâu rồi?”

“Chiến thiếu gia đi ra ngoài rồi, không biết bao giờ quay về. Nhưng, tiên sinh nói hôm nay làm không về muộn, bởi vì đội cô tự chui đầu vào lưới.”

“Phụt...” Cổ Phi Yên suýt nữa bị sặc chết, cô uống một ngụm nước to, tròn tròn mắt hỏi, “Anh...anh ta nói, muốn đợi tôi tự chui đầu vào lưới?”

“Tiên sinh chắc đang đùa với cô, không thể bắt cô lại, cô cũng không phạm lỗi gì.”

Vương Ma cười ảm áp, rất yên phận, không nhiều lời.

Cổ Phi Yên, “.....”

Trong lòng phát lạnh.

Cô tại sao nghĩ đó không phải là đùa?

Có ai đã nhìn thấy một Chiến Mặc Thần đại nhân phủ phàng, trầm lặng, nghiêm túc mà nói đùa chứ, Ha ha..., vậy chẳng phải so với nhìn thấy quý còn hiếm lạ hơn? Hơn nữa, ai nói cô không phạm tội, cô đã phạm lỗi rồi!”

Nếu mà Chiến Mặc Thần mà biết hôm nay cô đã làm gì, chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ không?

....

Ăn nhanh bát mì, Cổ Phi Yên giấu tâm trạng nặng nề của mình lên lầu.

Vừa đi, vừa nghĩ cách ứng phó như nào.

Mở cửa phòng, cô còn chưa kịp ấn nút đóng cửa lại, trong bóng tối đột nhiên có một luồng gió thổi phía sau lưng, người đàn ông cơ thể cường tráng tựa như con báo mạnh mẽ bổ nhào đến, trong khoảnh khắc giữ lấy người cô đè lên cửa.

Cổ Phi Yên chỉ cảm thấy sống lưng đau nhói, đỉnh đầu vang giọng nói trầm ấm, “Về muộn vậy, hôm nay đã đi đâu, hả?”

Cô há hốc mồm

Gặp quý rồi, không phải nói Chiến Mặc Thần chưa về sao?

Lẽ nào Vương Ma lại nói dối?

“Anh, anh không phải không có ở nhà sao? Tôi, tôi...” Cổ Phi Yên bị dọa, nói ấp a ấp úng, “Tôi...tôi đã về nhà ở.”

Có lẽ, đây không tính là nói dối, cô thật sự đi về nhà mình.

“Làm cái gì?”

“Cái gì cũng không làm, chỉ là ở lại.”

“Oh...chỉ là ở lại?”

“Ừm!”

“Tắm rửa sạch sẽ mới quay về đây?”

“...Ừm” hình như có chỗ gì đó không đúng, tuy nhiên, thuận theo người đàn ông nói là được rồi.

“Mặc dù trốn tôi cả ngày, dù sao biết quay về, thật ngoan...” giọng nói của người đàn ông ôn hòa, ấm áp hẳn, cúi xuống hôn lên môi cô, “Đã tắm sạch sẽ rồi, chúng ta làm chút gì đó chứ?”

Còn có thể làm gì nữa, chứ không phải là làm tình sao?

“Anh nhớ phải mang bao cao su, tôi không muốn uống thuốc nữa, mặc dù đến kỳ an toàn, nhưng tốt nhất vẫn là chú ý chút! Còn có, anh đồng ý với tôi buông tha cho công ty Sở Nghiễn, nhớ nói là phải làm, nhanh chóng để cho công ty của anh ta hồi phục hoạt động bình thường, không cho phép ép bức anh ta!”

Cố Phi Yên sớm trong lòng đã có chuẩn bị, chỉ nhanh chóng nói ra yêu cầu của mình, tránh người đàn ông chút nữa chỉ biết quan tâm mình, không nghe vào bất cứ lời gì.

Cô không muốn để nỗ lực của mình đều vô ích.

“...Ừm” âm thanh của Chiến Mặc thanh lạnh thêm một độ, vẫn nhận lời, tuy nhiên anh có yêu cầu, “Lần sau không cho phép nhắc đến chuyện này, tôi không muốn lên giường trở thành giao dịch.”

“Không là giao dịch, thế là gì? Mặc dù anh nói tôi chỉ là đồ chơi của anh, nhưng tôi căn bản không muốn cam tâm tình nguyện cùng anh chơi trò chơi này!” lời nói đầy kích động phát ra từ đầu môi, trong bóng tối, Cố Phi Yên nhìn chăm chăm vào người đàn ông, giọng nói lạnh lùng, “Chuyện vừa này, là anh đem qua đồng ý với tôi, giao dịch hôm nay tính cái khác.”

Anh không muốn để tất cả trở thành giao dịch, cô cứ một mực cho anh nhìn rõ, đây căn bản chỉ là vụ giao dịch.

Nếu như không phải là anh ép cô, cô sớm với anh không có liên quan gì rồi, càng đừng nói chủ động quay về, chính là vì cùng anh lên giường!

“Cố Phi Yên.....”

“Chuyện hôm qua là của hôm qua, hôm nay tôi ngủ với anh một đêm, anh đưa tôi 30 vạn.”

“Làm cái gì?”

“Tôi muốn trả lại Sở Nghiễn.”

Cố Phi Yên đập vỡ lý hoa, cô không có tình cảm cao thượng, bị người khác ép ngủ cùng, cũng muốn chứng minh mình trong sạch, tắm chỉ phiếu người đó ném xuống cũng cảm lên vút trả mặt hần.

Nếu cô là người phụ nữ hoàn hảo, cô chắc chắn làm như vậy, nhưng cô không, lúc này cô lại không nỡ!

Bây giờ, cô có khả năng làm nhất, là tự mình giành lấy lợi ích lớn nhất.

“Muốn tiền của tôi, lại vì hần?” Chiến Mặc Thần giọng nói không vui, ẩn chứa sự phẫn nộ, “Cố Phi Yên, cô có thể đứng ở trước mặt tôi hết lần này đến lần khác nhắc tên của hần không?”

“Tôi nhắc đến anh ta thì sao? Anh nếu như keo kiệt không muốn đưa tiền thì đừng có ngủ với tôi, đừng tìm lí do khác của anh ta!” Cố Phi Yên không bằng lòng nói lại.

Chiến Mặc Thần nhắm mắt lại rồi mở ra, nhìn vào nữ nhân vô tâm trước mặt.

“Hôm qua tôi và cô đã phát sinh một chút sự cố, liền trốn tôi cả ngày, tôi không nỡ ép cô, để cô bớt lung tung! Nhưng, cô và Sở Nghiễn xảy ra chuyện rồi rồi đó, suýt nữa, suýt nữa thìCô thì vẫn an tâm hết lần này đến lần khác nhớ đến hần, nhắc đến hần?”

Cố Phi Yên cảm như hến.

Đúng vậy, là cô có ý trốn tránh Chiến Mặc Thần, nhưng với Sở Nghiễn đã xảy ra một chuyện rồi rồi ấy, cũng không làm cô có cảm giác như vậy. Hơn nữa, cô căn bản không được gặp anh ta.

“Anh nói cái gì cơ?”

Cố Phi Yên, “Tôi với anh rốt cuộc là...là như vậy, còn Sở Nghiễn là chuyện ngoài ý muốn, cũng không có chạm vào chỗ đó của anh ta thì có gì mà rồi rồi chứ?”

“Cái tôi nhìn thấy chỉ là suýt nữa chạm vào sao? Quần lót của hần là cô mua, lau cơ thể cho hần, hần có phản ứng lại với cô, quần lót tý nữa thì căng ra, cô có dám nói cô không nhìn thấy thứ đó?!”

“Tôi nhìn thấy thì đã làm sao?” bị ép nói, vừa ngược Cố Phi Yên vừa vội vàng hét lên, “Cứ coi như tôi nhìn thấy chỗ đó của anh ta, cũng không ảnh hưởng đến việc của anh, tôi nhìn không phải anh! Hơn nữa anh cũng nhìn thấy chỗ đó của anh ta, cái đó dễ nhìn hơn to hơn của anh, làm sao, anh tự ti rồi, nóng nảy với tôi được gì?!”

Cố Phi Yên miệng nói không lời giải thích, đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Kim đồng hồ cứ chạy từng tí từng tí một, trong không gian hết sức tĩnh mịch, đầu cô trong giây lát tỉnh táo lại, những lời vừa nói ra không thể thu hồi lại.

Trong bóng tối chỉ nghe được tiếng thở nặng nề của người đàn ông, theo phán đoán, có thể nghe được anh ta bây giờ rốt cuộc bốc hỏa đến mức nào.

Yên tĩnh một hồi lâu.

Lâu đến khi cơ thể của cô đứng quá lâu mà đau nhức, chuẩn bị sắp ngã đến nơi thì Chiến Mặc Thần mới mở miệng.

“Người phụ nữ mà tuyệt tình, có thật là vút bỏ hết 8 năm đã từng thích tôi? Nếu coi chưa có chuyện gì xảy ra? Cố Phi Yên, cô nói cho tôi biết, cô thật sự đã từng yêu tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

6889.

Rất sớm Chiến Mặc Thần đã muốn hỏi một câu.

Nhưng có thể, bởi vì trong lòng sớm đã đoán được đáp án,mới ở hoàn cảnh như vậy, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Là muốn nhận thức được mình mãi sáng suốt, hay là muốn để bản thân bị đau lòng.

Anh cũng không biết.

Chỉ là, ma xui quỷ khiến để hỏi.

Cổ Phi Yên không nói gì. Cơ bản là rất tức rất giận, nhưng bây giờ, nghe anh ấy đột nhiên hỏi câu hỏi đó, tim cô giống như là bị dao đâm vào vậy, bỗng nhiên rất rất đau.

Cô thật sự không biết phải làm sao.

Xung quanh yên tĩnh, giống như là bị thúc ép vậy, cô biết, anh cũng đang đợi đáp án của cô.

“Vậy anh đã từng quan tâm chưa?” Cô hỏi, “trong tám năm tôi theo đuổi anh, nếu như anh quay đầu lại nhìn tôi nhiều một chút, thì mối quan hệ của chúng ta sẽ không như bây giờ, nhưng anh không.ánh mắt của anh luôn nhìn về Cổ Minh Châu, anh bảo vệ cô ấy, che chở cho cô ấy,năm cô ấy 18 tuổi anh đã đồng ý lời tỏ tình của cô ấy, và trở thành bạn trai của cô ấy..... tất cả sự âm ập của anh đều dành cho cô ấy, không phải sao?”

“Đã như vậy,anh lại còn hà tất để ý tôi có phải đã yêu rồi không? Trái lại, anh từ đầu đã không quan tâm, bây giờ cũng không nhất thiết phải quan tâm.”

Kim lòng không nổi, những giọt nước mắt rơi xuống, ướt nhoè lên trên khuôn mặt cô.

Cổ Phi Yên quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy bản thân mình như vậy.

“Em yêu Sở Nghiễn?” Chiến Mặc Thần hỏi

“không.”

“ở bên cạnh anh, yêu anh làm em rất khó chịu?”

“Đừng.” Cổ Phi Yên nghẹn lời cố nhịn, “rất khó chịu, từng giờ từng phút đều rất khó chịu! Tôi cố gắng nói phục bản thân mình, ở bên anh để trả thù Cổ Minh Châu, nhưng tôi vẫn rất khó chịu! Tôi không muốn làm kẻ thù ba,không muốn phá hoại tình cảm của người khác. Tôi cho dù muốn trả thù cô ấy, tôi cũng muốn đường đường chính chính!”

“Lúc trước khi tôi ở bên cạnh cô ấy, tại sao em có thể tiếp tục theo đuổi tôi?”

Cổ Phi Yên ngơ ngác, “Đó..... có thể là bởi vì tôi một lòng chỉ muốn theo đuổi anh, nhưng anh không bao giờ đáp lại điều đó.” Trong tiềm thức của cô, cô chưa bao giờ nghĩ qua sẽ có một ngày anh lại thật sự yêu cô.

Cô của lúc trước,dem theo một chút máu nóng, nghĩ muốn đi vì anh ấy làm rất nhiều rất nhiều việc, muốn để anh thay đổi vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn. Sau này anh và Cổ Minh Châu quyết định mối quan hệ rồi, cô giống như là không giảm nổi phẫn xe lại, vẫn theo thói quen là đi quan tâm dõi theo anh ấy.

Loại tình cảm này rất khó để dùng lời nói miêu tả, rất muốn nói, có thể là không suy nghĩ lao xược để báo thù.

Chỉ là, bởi vì cố gắng kiềm chế, cũng bởi vì anh để cô trong vô vọng, tình cảm cuối cùng vẫn là càng ngày càng nhạt,đến lúc cô cuối cùng cũng từ bỏ.

“Hoá ra là như vậy.” Người đàn ông cười nhẹ, trong âm thanh rất buồn, để cho người không có cách nào dùng ngôn ngữ để bày tỏ thấy đau lòng.

“.....”

“em đi đi.”

Buông ra một câu nói, Chiến Mặc Thần quay người rời đi.

Giọng nói của anh ấy rất bình an, rất ấm, nghe không ra được nỗi buồn chất chứa ở bên trong là loại nhạc buồn nào nữa.

Cổ Phi Yên chậm chậm ngã xuống đầu gối quỳ xuống dưới đất, lặng lẽ không nói gì, những giọt nước mắt rơi xuống.

Trong đầu rất rối loạn.

Để Chiến Mặc Thần tức giận bỏ đi., nhưng cô cũng không có vui vẻ hơn là mấy.

Cô rất mệt.

Thật sự rất mệt.

Tự lừa dối với bản thân mình rằng sẽ không quan tâm nữa, nhưng, cô thật sự có một chút đánh không nổi được. Cho nên kiềm chế không được sự kích động của nỗi buồn. Cô giống như là bị kéo dây cung đến mức cao nhất, không thể không chế được sự giết chết của đau thương.

Như vậy không tốt.

Cô không muốn như vậy.

Cho dù là Cổ Minh Châu có tính toán với cô trước, cô cũng không muốn cùng với Chiến Mặc Thần luôn rất vương mắc như vậy.

Cô không muốn bởi vì bất cứ nguyên nhân nào và lên giường cùng với một người đàn ông không có tình cảm gì. Không muốn bị uy hiếp đe dọa đi làm những việc không thích, càng không muốn đưa việc bí mật này trở thành giao dịch đổi chác..... cô không muốn.

Cho dù cô lừa dối bản thân nói không để ý đến nữa, lừa dối bản thân đều muốn tin cho rằng đây là thật sự, nhưng, bây giờ cô mới thật sự hiểu rõ được nội tâm của bản thân mình.

Cô căn bản không có sự mạnh mẽ, chịu đựng không nổi rất nhiều.

Không biết qua bao nhiêu lâu rồi, Cổ Phi Yên từ từ đứng dậy, lấy đồ của mình rồi rời đi.

Cô không đi xe của Chiến Mặc Thần,như vậy để Chiến Mặc Thần không biết gì,bản thân từng bước đi ra khỏi căn biệt thự, dường như có ý định đi về khu phố.

Đứng ở trên vườn hoa tầng cao nhất của biệt thự, Chiến Mặc Thần lặng lẽ nhìn người con gái bước xa dần.

Cô giống như là một con bướm lại cũng không thể bay trở về, yêu đuổi mong manh để cho người ra không dám chìa tay ra bắt lấy. Cho dù muốn níu giữ cô ấy thế nào, anh cũng chỉ có thể cố gắng kìm chế để suy nghĩ. Sự lại dùng lực, cô ấy có thể chết đi.

Anh dặn dò Giang Đào đang đứng đằng sau lưng anh, “đưa cô ấy về Vân Thiên Uyển, nhìn cô ấy đi vào phòng rồi mới quay về.”

“Vâng.” Giang Đào nghe lệnh rồi đi.

Màu của đêm đen thật tĩnh lặng.

Ánh đèn xa thẳm trong đêm đen,kiến tạo ra một bầu không khí yên tĩnh tĩnh lặng.

Khi trong tầm nhìn lại cũng không thể nhìn thấy hình dáng nhỏ bé. Chiến Mặc Thần hút một liều thuốc, để sương mù làm mất đi cảm giác thần kinh đang rất đau. Chạm rai nhắm đôi mắt sâu thẳm.

Nửa ngày, anh mới gọi điện thoại cho Cố Minh Châu.

Chỉ nói một câu đơn giản, “Minh Châu, chúng ta chia tay đi.”

Lựa chọn, anh đã sớm quyết định rồi.

Bây giờ chỉ cần là chắc như đinh đóng cột thôi.

.....

Ngồi trên xe, Cố Phi Yên nhìn ra ngoài cửa sổ nhanh chóng đẩy lùi sự ngột ngạt trước cảnh đêm.

Cuối cùng, cô vẫn là một người biết cân nhắc.

Cô không có giấc đi trên đoạn đường tối đen, cô chấp muốn bán thân quay về Vân Thiên Uyển, lại làm sao để trở mặt Chiến Mặc Thần, vẫn là lên xe anh ấy đã sắp xếp.

Thực ra cô cũng không nhìn ra được sự bướng bỉnh, hình như mãi mãi không bao giờ chịu thua, cô gắng chiến đấu chống lại tình yêu. sự thật là cô rất giỏi về tồn tại trong kẻ hờ, năm tháng qua đi đã cho cô ở trong cái khung trước mặt ấn tượng khó phai.

Cô cảm thấy bản thân mình dễ lộ ra sự hổng bết rồi.

Bầu không khí trong xe rất yên tĩnh,Giang Đào nhìn lên gương ra phía sau vài lần, mới cân nhắc nói, “Cố Tiểu Thu, cô không cần tức Chiến Thiếu Gia, mỗi lần hai người cãi nhau, cô không vui, anh ấy cũng không vui,.....hà có gì phải như vậy?”

“Anh ấy làm sao lại không vui?hãy ngồi đây và chúc phúc cho mọi người, không phải người đàn ông thích nhất sao?nhưng tôi cảm thấy trái tim của Chiến Thiếu Gia ở trên người cô rồi, cậu ấy và Cố Đại Tiểu Thu đã sớm chia tay rồi,hai người bây giờ rất ôn ào, tình cảm có nhiều đau thương.”

“ cái gì tình cảm chứ? Tôi và anh ấy vốn dĩ không có tình cảm gì cả, có thì cũng chỉ là sự dối trá giao dịch. Vẫn muốn anh ấy và Cố Minh Châu ở bên nhau, tôi thì là một kẻ thứ ba..... không.” Vội vàng nghĩ cái gì đó. Cố Phi Yên tự cười mình, “ tôi quên rồi, thực ra tôi là người thứ 3 đều không phải, tôi vốn dĩ không có bản lĩnh đi phá hoại tình cảm của anh ấy và Cố Minh Châu. Anh ấy sớm nói qua rồi, tôi chỉ là vật đồ chơi của anh ấy, chỉ có Cố Minh Châu mới là vợ sau này của anh ấy.....”

“.....” Giang Đào thăm dò hỏi, “ Chiến Thiếu Gia thật sự đã nói như vậy? Có phải là cô đã nghe nhầm rồi không?”

Trong lòng thầm lặng giúp Chiến Mặc Thần mặc niệm, Giang Đào đột nhiên cảm thấy, bản thân của người đứng đầu công ty so với tình trường của bản thân vẫn còn thấp,cho nên so với bản thân sớm đã bị vỡ Rồi. Có thể là bởi vì vận khí tốt.....

“Vậy cô tiếp nhận rồi có dự định làm như thế nào?”

“ anh ấy để tôi đi, nên là không thể vương mắc với anh ấy nữa, tôi cũng thấy thoải mái nhẹ nhõm.” Đây tóm lại lại một thông tin tốt, Cố Phi Yên Mím môi,cố gắng để bản thân mình lo là đi sự đau mỏi trong lòng. Cười một cái, “ vì vậy hãy chúc mừng tôi đi.”

“ chúc mừng cô.”

Lời nói này Giang Đào nói rất thật tâm thật ý.

Nhưng, nếu như biểu cảm trên khuôn mặt Cố Phi Yên không muốn miễn cưỡng, anh có thể cũng chán thành hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

6890.

Cố Phi Yên cho rằng bản thân mk có thể sẽ trần trụi, suốt đêm không ngủ được, nhưng cô không có.

Có thể là bởi vì thể xác và tinh thần cô bị mệt mỏi, cô ngủ một mạch đến sáng.

Từ trên giường tỉnh dậy, cô chớp chớp mắt nhìn cảnh vật xung quanh thật quen thuộc. Đây mới là cảm giác bừng tỉnh thật kinh ngạc. Cô không ở Giang Sơn Đế Cảnh, mà là ở một địa bàn nhỏ nhỏ của bản thân ở trong Vân Thiên Uyển.

Rất tốt.

Vỗ vỗ vào mặt, Cố Phi Yên để bản thân bộc lộ ra một nụ cười, bỗng dưng ở góc mỗi cong lên có chút gương.

.....

Sở Nghiễn vẫn còn ở bệnh viện. Công ty của anh ấy không có người quản lý, vừa hay thuận tiện cho Cố Phi Yên rồi.

Có ý nghĩ muốn bù đắp, cô sẽ làm hết sức có thể những việc mà bản thân cô có thể làm.

Cô mời người về để xử lý tất cả bản làm việc đều bị đập ra ngoài. Vì không thể bỏ tiền ra để làm việc với giờ. Bản thân quý xuống dưới đất, để lau một chút son dính trên nền đất cho sạch sẽ.

Lau dọn hai ba ngày, mặc dù rất mệt, nhưng rất có thành quả.

Nhìn trên nền đất sáng bóng như mới, cô cười rạo rỡ, trong đôi mắt đen láy trong sáng lấp lánh với nụ cười tươi.

Ánh mắt nhìn phía tường, ngày mai bắt đầu làm, cô phải chuẩn bị xử lý những thứ bản ở trên tường.

Bọn còn đồ kia dùng son mà đồ hất hết lên tường, công ty của Sở Nghiễn vốn dĩ là phong cách cực đơn giản với ba màu đen trắng xám. Cho nên nhìn lên đặc biệt rất ngửa mặt, cao vút. Chăm chú suy nghĩ một lúc, Cố Phi Yên quyết định không che chỗ son đó vào, mà là có ý định làm cho Sở Nghiễn Bất ngờ.

Ngày thứ 2,cô mua đến một thùng thuốc màu, bắt đầu vẽ lên tường.

Có một khoảng thời gian nhàn dỗi lớn, không cần ai bảo chuẩn bị mỗi ngày đều đi lên, Cố Phi Yên ngoài mỗi tối đến chăm sóc Bà Thắm và lặng lẽ đứng ngoài phòng bệnh của Sở Nghiễn nhìn vào, còn lại thời gian khác thì cô ở công ty Của Sở Nghiễn.

Trên tường bản dính đầy son, ở bên dưới tay cô định vẽ chế thành một nhân vật di chuyển trong trò chơi, thời thượng mà lại độc đáo mới mẻ. Rất phù hợp với thiết kế công ty trò chơi của Sở Nghiễn.

Sửa chữa lại rõ ràng trẻ hơn so với lúc trước.

Như vậy mà nói,công ty thậm chí không nhất thiết phải sửa chữa lắp đặt lại mới rức rờ đẹp đẽ, vẫn hơn so với trước kia là có sức sống.

Trên tường vẽ một chút là xong, sắc mặt trên gương mặt của Cố Phi Yên cũng càng ngày càng rức rờ.

Chỉ là, có điều cô không biết là, có mấy lần, có một bóng dáng cao to đứng nấp bên ngoài nhìn cô hình bóng bận bịu, đôi mắt đen sâu thăm nhìn cô rất lâu, mỗi lần đều lặng lẽ rời đi.

.....

“Hoàn thành rồi!”

Xoa xoa cánh tay đau mỏi, Cố Phi Yên thở ra một hơi dài, con người đen kịt sáng long lanh.

Thời gian diễn ra hơn một tuần, cô cuối cùng cũng xử lý công ty của Sở Nghiễn thành một diện mạo mới, tiếp theo chỉ cần sắp xếp lại bàn làm việc và máy tính nữa thôi, là việc đã làm xong rồi!

Nhưng, cô không có tiền để mua những thứ như thế, vẫn mà để bán thân Sở Nghiễn phải bận lòng lo nghĩ.

Nhìn lên đồng hồ treo trên tường, đã là 8 giờ tối rồi.

Phải đi thăm bà Thẩm rồi.

Không muốn để bà Thẩm đợi lâu, Cố Phi Yên nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, khoá cửa, rồi đi nhanh ra chỗ tàu điện ngầm. Đứng trên tàu điện ngầm rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian rảnh rỗi trên tàu điện ngầm rất nhiều, nên cô lười điện thoại ra kiểm tra xem không biết có tin nhắn gì không.

Chăm chú xem, quả nhiên là có.

Mà là Bà Thẩm gửi qua tin nhắn một đoạn ghi âm, thật là khó khăn, Cố Phi Yên tò mò mở ra xem.

“Tiểu Yên, hôm nay khi con đến thăm ta thì có thể mua một bát mì vẫn thần không? Có một ngõ nhỏ bên cạnh bệnh viện có nhà đồ bán mì vẫn thần. Bà nội có chút thèm ăn vị đó rồi, như vậy nha. Vậy làm phiền con đi xa một chút rồi. “

“Được rồi, bà nội, đợi con xuống rồi đi mua cho bà nha, bà chỉ cần đợi ăn là được rồi, một chút cũng không phiền gì cả.” Cố Phi Yên khuôn mặt xinh đẹp không nhịn được cười, ghi âm tin nhắn trả lời lại bà.

Bởi vì Bà Thẩm không thể gõ chữ. Trước kia là cô dạy bà thẩm dùng ghi âm để nói chuyện. Không nghĩ rằng bà Thẩm lại luôn nói bản thân là học không được học không được, dùng cái này vẫn là thuận tiện nhất rồi.

Mà, lần đây bà gửi tin nhắn cho cô, mà muốn ăn mì vẫn thần.

Xem ra Bà Thẩm ở bệnh viện lâu rồi, ăn không nổi được đồ ăn trong viện nữa rồi,phải biết, bà không phải người cái gì cũng thèm muốn ăn.

Nói thẳng ra,mì vẫn thần của nhà đồ nhất định rất ngon, da mỏng, nhân bánh nhiều, canh vị tươi ngon, nghĩ đến cô cũng có chút thèm.

Suy nghĩ, Cố Phi Yên gửi cho Sở Diễm Diễm một đoạn tin nhắn: “ Diễm Diễm, hôm nay tôi đem cho cậu đồ ăn ngon, nhưng cậu có thể không thể nói cho Sở Nghiễn ca biết được không, muốn ăn muốn ăn không muốn nhắc đến tên của anh ấy. “

Gửi tin nhắn xong, Cố Phi Yên dựa người vào ghế.

Im lặng xuống, rất không có triển vọng gì cả, cô có thể không tự cảm thấy nghĩ đến người đó.

Cái người đàn ông lạnh lùng trầm mặc đó.

Rất nhiều ngày rồi không gặp, cũng không có liên lạc gì cả, cô không đi quan tâm theo dõi tin tức về anh ấy nữa, hình như anh ấy thật sự từ trong cuộc sống của cô lạnh nhạt bước ra rồi.....cô nên là vui mừng,nhưng cô vui mừng bản thân đã thoát khỏi những vướng mắc phức tạp về sau, nhưng lại thêm được vài phút cô không có dự đoán được sự hui quanh đó.

Tại sao?

Bên tai dường như vang lên giọng nói của người đàn ông đó[Cố Phi Yên, em nói cho tôi biết, em thực sự đã từng yêu tôi chưa?]

Đã từng yêu chưa?

Phải là yêu qua rồi.

Mấy ngày nay, cô luôn nghĩ đến một vấn đề.

Bởi vì anh cô cho rằng bản thân mình phải chết thì chắc chắn sẽ cứu cô, cho nên cô rất cảm kích lại tôn thờ.ở xung quanh chuyển động bên cạnh anh ấy, cảm giác anh là mặt trời mãi mãi của cô, ánh trăng thể lương chiếu rọi lòng cô.

Sự theo đuổi này, là 8 năm.

Trong 8 năm này,tình cảm của cô là thuần khiết trong sáng,không có nghĩ là sẽ chiếm giữ lấy, chỉ là để anh ấy trở thành thần để tôn sùng, tha thiết nhiệt tình.

Cho dù cuối cùng là từ bỏ, cô cũng cảm thấy bản thân giống như là vứt bỏ đi một tín ngưỡng, mà không phải là một đoạn tình cảm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cô hơi chủ động, hơi mặt dày, nhưng chỉ có bản thân cô biết, cô có thành kính rất nhiều.

Sau này ư?

Lại sau này,khi cô hoang mang từ bên cạnh anh tỉnh dậy, không kịp trở tay bị cuốn vào một mớ rắc rối, bị anh dè ép người xuống thấp dai dẳng triền miên. Giống như, chết dần dần vậy, anh đối với cô mà nói, anh lại không phải là thần ngồi tít trên cao, mà là một người phạm có máu có thịt.

Chỉ là.....

Một người đàn ông, để cô có chút mơ màng, có chút kim chế không được tìm của mình với người đàn ông này.

.....

Xuống tàu điện ngầm, Cố Phi Yên chen vào dòng người chật trội đi lên trước.

Cuộc sống như vậy vẫn là tốt nhất, bận rộn lại náo nhiệt, bình phàm mà lại bình yên, để cô không có thời gian rảnh rỗi để đi làm rối loạn mọi việc. Có thể, là sau nỗ lực của một ngày, cô sẽ có thể quên hết sạch về người đó.?

Cô cảm thấy bản thân mình có thể làm được.

Đi vào cái ngõ bên cạnh bệnh viện không lâu,Cố Phi Yên bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, cô nhui mày lại.

Hình như có người đang theo dõi cô.

Không tự cảm nhận được, cô bước nhanh, con đường nhỏ cô chạy nhanh đến quán mì vằn thắn.

Khi cô bị ánh đèn của quán mì vằn thắn che phủ, cảm giác bị người theo dõi tan biến, tâm trạng thấp thỏm không yên này nên mới nhẹ nhõm thoải mái một chút.

Chủ quán gọi cô, “người đẹp, cô muốn ăn gì nào?”

“Ừmmmm.....” Cô Phi Yên tỉnh thần trở lại, cười rồi lên tiếng, “ông chủ, làm phiền ông làm giúp tôi 3 phần mì vằn thắn. Trong đó một phần không rau thơm nha. Cảm ơn ông chủ.”

Cô nói xong, quay đầu nhìn xung quanh, không phát hiện người nào khả nghi cả,cảm thấy vừa xong có thể là do bản thân nghĩ quá nhiều thôi.

Ra Suy nghĩ cách an toàn,khi quay về, cô vừa đi sẽ vừa chú ý tình hình xung quanh.

Nhưng, lại làm sao phòng bị rồi lại phòng bị, cuối cùng ra sai.

Đang đi đến một cái hẻm đang mờ, bỗng dưng trong đó chia ra một cánh tay kéo lấy cánh tay của cô, để cô hôn mê rồi kéo cô qua một con hẻm khác,cô không kịp phòng bị gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

6891.

“Anh làm cái gì? Thả tôi ra!”

“Có người không, cứu mạng a!”

Không hoảng cực đại như mưa rào đến, đánh cho Cổ Phi Yên không kịp trở tay.

Cô kinh sợ giãy dụa, miệng kêu cứu, hét được hai tiếng thì bị người công kích cô bịt chặt miệng, chỉ có thể vô ích phát ra tiếng ô ô.

Cô mở to mắt tìm kiếm tứ phía, dần dần thất vọng.

Không có ai qua đây, cho dù có người đi ngang chú ý đến tình huống bên này, thấy cô bị người cưỡng ép, cũng chỉ như tránh không kịp bước nhanh ra xa, sợ hãi bản thân mình bị vướng vào vòng nguy hiểm, không có lấy một chút ý thức cứu cô.

Dưới cảnh tình này, lòng Cổ Phi Yên trầm xuống, ngược lại kích phát tinh táo tìm đường sống trong chỗ chết.

Cầu cứu vô dụng, vậy phải tự cứu chính mình!

Cô chớp mấy mắt, đôi mắt xanh đẹp sáng kinh người, ánh mắt lạnh lẽo.

Bên tay không tìm thấy vũ khí có thể lợi dụng, duy nhất chỉ có ba bát hoành thánh vừa mua.

Có điều, có những thứ này cũng khá được!

Cổ Phi Yên không tiếp tục giãy dụa, cô âm thầm tích góp chút sức lực, nhắm mắt lại, mạnh mẽ dùng tất cả khí lực toàn thân cầm ba hộp đập về phía tên cướp.

Mi đồ ập xuống đầu và mặt.

Hộp thức ăn mua ngoài không kiên cố, dưới tình trạng bị va đập mạnh, nước canh bắn ra, dù cô đã tận lực tránh đi, nước canh nóng hổi đổ xuống đầy người tên cướp, cũng đổ xuống một phần chân cô, nóng đến mức khiến mặt cô xoạch cái biến trắng.

Cổ Phi Yên đau đến hít khí, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống.

Cô không phải khóc, chỉ đơn thuần là phản ứng tự nhiên của cơ thể khi bị đau.

Cô biết rất có khả năng sẽ làm cho mình bị thương, nhưng trước mắt chỉ có thể dùng cách ngu ngốc này làm thương địch một ngàn ta tám trăm, giành cơ hội cho mình.

“Con đi, mày không mua cái khác lại đi mua hoành thánh, mày có ý phải không, mày con mẹ nó muốn bồng chết ông phải không? Tên cướp phẫn nộ gào lên, tát nàng một bạt tai, “Tao cho mày không nghe, tao cho mày không nghe lời! Tiện nhân, con tiện nhân chết tiệt!”

Trên mặt rất đau, trong mồm nếm được vị máu tươi, cơ thể đột ngột bị đẩy về một bên, Cổ Phi Yên lao đảo ngã đập xuống đất, bây giờ mới nhìn thấy tên cướp tấn công cô có bộ dạng gì.

Chính là tên lưu manh ngày đó đến công ty của Sở Nghiễn đập phá, tên lông vàng cầm đầu!

“Sao anh lại ở đây?” Cổ Phi Yên trong lòng giật mình, lùi sau một bước, lạnh giọng hỏi, “Không phải anh bị giam rồi sao?”

Cô một bên cùng hấn ta nói chuyện, một bên tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

“Đừng, là Nhị tiểu thư mày có bản lĩnh, không chỉ khiến người ta giam anh em của tao lại, còn mời người đến tận tâm “chăm sóc” chúng tôi, thật là hao tổn tâm trí a! Tồn thương trên người tao, đều bị người trong cục cảnh sát đánh mà ra đấy!”

Lông vàng giật cổ áo, lộ ra vết tích bông sọc.

Vết tích còn rất mới, rất rõ ràng mới bị gằn đây.

Hấn ta chỉ vào vết thương kia, biểu tình dữ tợn, hung thần ác sát nhìn chằm vào cô, “Thế nhưng, tao nói cho mày biết, phía sau của tao cũng không phải ăn chay! Anh em chúng tao từ cục cảnh sát ra, bây giờ chuyên môn tìm mày tính sô! Các anh em, ra đây!”

Hấn ta huơ tay, nhất thời tốp năm tốp ba người xuất hiện từ chỗ tối bước ra.

Ở đây không đèn đường, cũng không có ai tuần tra, là một góc cực kỳ hẻo lánh, bóng đêm tối tăm khiến người ta cảm giác rất không an toàn.

Một đám người vây xung quanh Cổ Phi Yên.

Lông vàng cười gằn nhắc nhở Cổ Phi Yên lên, nhẹ ngời bên tai cô, “Cố nhị tiểu thư, trước đây mày tận tâm đối đãi với anh em tao, tao vẫn còn nhớ kỹ lắm! Nay đến phiên huynh đệ chúng tao tận tình chăm sóc mày rồi, nhất định sẽ làm hết sức! Người Bắc Kinh đều truyền tai nhau công phu trên giường của mày rất lợi hại, đêm nay mày cùng anh em bọn tao luận bàn một chút, thấy sao?”

“Làm càn! Anh tốt nhất nên khiêm tốn chút đi, tôi là nữ nhân của Chiến Mặc Thần, anh động vào tôi, không lo lắng anh ta sẽ tìm các người tính sổ sao? Thủ đoạn của anh ta, tôi nghĩ các người sẽ không mong muốn nếm thử một lần đâu!” Thoát ra tiếp xúc của anh ta, Cổ Phi Yên nghiêm nghị nói.

“Ai nha, tao lại sợ quá đi, ha ha ha...” Lông vàng phách lối cười to, “Một con tiểu tam mà cũng không ngại nói mình là nữ nhân của Chiến thiếu, thật ra a, cũng chỉ là thứ đồ cho người khác chơi mà thôi!”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, chết cũng là quý phong lưu, ông đây lâu rồi không tìm phụ nữ, hôm nay nhất định phải thỏa mãn sung sướng mới được!”

“Ngủ với phụ nữ cả Chiến Mặc Thần, nghĩ đến đã thấy thoải mái, so với bia lạnh còn ngon hơn!”

“...”

Thứ ngôn ngữ ô uế chui vào trong tai Cổ Phi Yên, cô tuyệt vọng gắt gao cắn môi, thật sự không biết làm gì mới tốt.

Chẳng lẽ, cô thật sự sẽ bị khi dễ sao?

Một người đối phó với cô, có lẽ cô còn có thể tùy thời trốn được, nhưng cả một đám người... Cô thật sự không thể đối phó được...

...

Trong bệnh viện.

Sở Diễm Diễm nhân thân không tập trung than ngắn thờ dài, cách mỗi một phút lại lấy điện thoại ra xem thời gian, còn thỉnh thoảng bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bất an như có kiến bò trên chảo lửa.

“Diễm Diễm, em sao thế, có phải có tâm sự không?” Sở Nghiễn bắt đầu đi vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt ôn nhu.

Đây đã là lần thứ ba anh hỏi cô rồi.

Sở Diễm Diễm vốn muốn giấu diếm, nhưng thời gian từng chút trôi qua, vẫn không thấy thân ảnh của Cổ Phi Yên, cô thật sự không kiềm được nữa.

“Anh, Tiểu Yên đến bây giờ vẫn chưa tới, gọi điện cũng không thông, cô ấy có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Chạy nhanh đến bên cạnh Sở Nghiễn, lay tay của Sở Nghiễn, gấp đến độ dậm chân, “Không xong, em vẫn nên ra ngoài kiểm cô ấy, mi mắt của em vẫn liên tục nháy, em rất lo lắng cô ấy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó!”

“Em nói gì cơ?” Sở Nghiễn nhàu mày, rất kinh ngạc, “Tiểu Yên nói muốn qua đây?”

Anh cứ tưởng...

Sau lần xấu hổ trước đó, cô ấy sẽ không muốn gặp lại anh nữa.

“Cái đó...” Sở Diễm Diễm lập tức che miệng lại, có chút khẩn trương nói, “Em... ờ, trời ơi! Tiểu Yên mấy ngày nay đều qua thăm anh, chỉ là không cho em nói với anh, khả năng... khả năng là không muốn gặp anh nữa đi.”

“...” Ánh mắt Sở Nghiễn âm thầm hẳn, “Anh biết rồi.”

Sau đó, anh đột ngột từ trên giường đứng dậy, bắt đầu thay quần áo.

“Ca, anh muốn đi đâu thế?”

“Đi tìm em ấy.”

“Thân thể anh còn chưa khỏe hẳn đâu, vẫn là để em đi đi!” Sở Diễm Diễm lập tức ngăn anh lại, “Thật ra em chờ sốt ruột quá, Tiểu Yên nhất định không xảy ra chuyện gì cả, bây giờ em đi tìm cậu ấy, tìm được rồi, lập tin báo tin cho anh.”

“Không được, anh buộc phải đi.” Sở Nghiễn không đồng ý.

Trên khuôn mặt tuần tú của anh tràn đầy cấp bách, con ngươi trong như nhìn thấy đây, không còn sự bình tĩnh như trước, kéo cửa phòng bệnh liền đi, dứt khoát quả quyết.

“Ca, anh đợi em với a!” Sở Diễm Diễm ngăn không được anh, chỉ có thể đi theo sau, vội muốn chết.

Hai người còn chưa đi đến thang máy, liền gặp mặt với Bạch Tổ Tổ đang cầm giỏ hoa quả.

“Anh Sở Nghiễn, Diễm Diễm, cả hai đây là đang định đi đâu thế?” Bạch Tổ Tổ ngạc nhiên mở to mắt, thả giỏ xuống, vội vàng đỡ lấy một tay Sở Nghiễn, thân thiết hỏi, “Anh Sở Nghiễn, vết thương anh còn chưa lành, bác sỹ không phải đã nói phải để anh nằm trên giường tĩnh dưỡng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

6892.

“Chúng tôi muốn đi tìm Tiểu Yên, Tổ Tổ, cậu cũng cùng chúng tôi đi tìm đi Nhiều người lực lượng lớn, ba người tìm càng nhanh hơn!” Sở Diễm Diễm nhanh chóng nói.

“Cậu nói cái gì, Tiểu Yên mất tích?” Tuy là hỏi như vậy, nhưng trong mắt Bạch Tổ Tổ lại không có chút ngạc nhiên nào, sâu trong mắt lóe ra ám mang, dường như đang lặn lẽ tính toán nhỏ nhất.

“Đúng vậy, tôi lo lắng gần chết rồi! Nhanh lên đi thôi.”

Sở Diễm Diễm vội vã đi đằng trước, lại bị Bạch Tổ Tổ kéo lại.

Cô ta không tán thành lác đầu, thanh âm mềm mại lại kiên định, “Diễm Diễm, anh của cậu còn chưa khỏe, sao cậu lại không hiểu chuyện như vậy, một chút cũng không quan tâm đến sức khỏe anh ấy sao? Để hai chúng ta đi thôi, anh Sở Nghiễn phải nằm nghỉ trên giường!”

“Nhưng mà...” Sở Diễm Diễm nhìn về phía Sở Nghiễn.

Cô là em gái ruột của Sở Nghiễn, đương nhiên không muốn nhìn anh trai của mình khó chịu, nhưng cô cảm giác, anh trai cô nhất định sẽ không đồng ý.

Nếu như có thể bỏ được Tiểu Yên, anh ấy đã sớm bỏ rồi.

“Bạch Tổ Tổ, cô bỏ ra!” Sở Nghiễn mâu quang cực trầm, không lưu tình lạnh giọng nói, “Làm trễ nải thời gian, cô có thể gánh được trách nhiệm sao?”

“Không, em không bỏ!” Không quân Sở Nghiễn có thái độ gì, Bạch Tổ Tổ vẫn kéo chặt cánh tay của anh, một mực không chịu buông tay, “Hôm qua em mới hỏi thăm về anh qua bác sỹ trưởng, ông ấy nói trên người anh ngoại trừ vết thương bị đao chém ra, xương sườn còn gãy mất hai cái, đây đâu phải là vết thương nhỏ! Anh nghe em, mau về giường nằm, được không?”

“Tiểu Yên nếu như chịu nguy hiểm, cô cảm thấy tôi còn có thể nằm trên giường được sao? Em ấy là mệnh của tôi!” Sở Nghiễn hất tay Bạch Tổ Tổ ra, dùng sức quá mạnh động tới vết thương trên người, đau tới mức khiến trán anh đỏ tàng mỗ hồi mịn.

Anh nhin con đau, vẫn muốn đi về phía trước.

“Em đã bảo rồi, anh đừng có lộn xộn! Anh nhìn xem, hiện tại anh bộ đáng này, anh làm sao đi tìm Cố Phi Yên được đây?” Bạch Tổ Tổ trong lòng tự cho mình là bạn gái của Sở Nghiễn, trong lòng vừa thăm hận vừa nóng vội, “Anh Sở Nghiễn, đi Chu đã nói rồi, chờ anh xuất viện chúng ta sẽ đi lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, anh bây giờ bảo hộ Cố Phi Yên như thế, anh nói em nghĩ như thế nào?”

Trước kia cô ta vẫn luôn yêu thăm Sở Nghiễn, nhưng tuyệt không xem trọng gia đình của anh.

Cô ta tâm khí cao, một lòng muốn treo lên nơi cao cấp như Ngự Thiện Phường, nhưng từ sau khi trải qua sự việc kia, cô ta sợ rồi. Cô ta biết, những kẻ có quyền có thể có thể dễ dàng bóp chết cô ta như một con kiến, cô ta không dám đi gây chuyện nữa.

Sở Nghiễn coi như không có nhiều tiền đồ như thế, ngay cả công ty cũng đã có, dù sao so với nam nhân bình thường tốt hơn nhiều, cuộc sống sinh hoạt áo com về sau cô ta không cần phải lo, cô ta có thể cho anh thời gian.

Lại nói sự si tình của Sở Nghiễn với Cố Phi Yên, năm năm này cô ta vẫn luôn đặt trong mắt, cũng cực kỳ ghen tị. Nếu như anh ấy có thể quên đi Cố Phi Yên, về sau khẳng khẳng một mực yêu cô ta, cô ta có lẽ sẽ cân nhắc toàn tâm toàn ý đối với anh.

Cô ta thông minh như vậy, lớn lên cũng không tệ, còn sợ không hơn được Cố Phi Yên, không có được tâm Sở Nghiễn sao?

Cân nhắc như vậy, Bạch Tổ Tổ liền đặt mục tiêu thành Sở Nghiễn, chỉ là, không thể ngờ anh thế mà rống câu “Em ấy là mệnh của tôi” như vậy với cô ta, thật sự tức chết cô ta rồi!

Hôm nay, cô ta bất luận thế nào cũng không thể để Sở Nghiễn tìm thấy Cố Phi Yên!

“Kết hôn?” Sở Nghiễn cười lạnh, “Cô và tôi có quan hệ gì, tại sao tôi phải quan tâm có nghĩ gì, tại sao phải tôi phải kết hôn với cô?!. Cô bỏ ra cho tôi, nếu không buông, đừng trách tôi động thủ!”

Sở Nghiễn nhìn như ôn tồn lễ độ, quân tử như ngọc, nhưng thực chất bên trong luôn có sự ngoan cố, anh gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Tổ Tổ, khiến cô ta tâm sinh ý lạnh.

“Anh Sở Nghiễn...”

“Cút!”

Gầm lên, Sở Nghiễn lạnh mặt đi về phía trước.

Từ trước đến nay người đàn ông ôn nhuận như ngọc, một khi đã tức giận thật sự rất đáng sợ, Bạch Tổ Tổ không dám can anh, chỉ có thể để anh rời đi.

“Anh một chút cũng không quan tâm em, một lòng chỉ nhớ đến Cố Phi Yên phải không?” Bạch Tổ Tổ hai tay nắm chặt, phần nộ hết về phía anh, “Cô ta chỗ nào hơn em, chỗ nào mạnh hơn em? Cô ta trước kia lêu lổng lên giường với nhiều thằng đàn ông như thế, bây giờ còn chen chân vào tình cảm của người khác, anh rốt cuộc thích cô ta ở điểm gì?!”

Đáng tiếc, tiếng hét của cô ta cũng không thể ngăn được bước chân của Sở Nghiễn.

Thấy Sở Nghiễn không chút nào để ý đến sức khỏe của mình, nhìn bóng lưng nhanh chóng biến mất, toàn thân cô ta tức đến phát run.

“Bạch Tổ Tổ, nếu cậu không phải là con gái, trước đây có quan hệ không tôi với tôi, tôi hôm nay chắc chắn sẽ cho cậu vài cái tát để cô tỉnh táo lại!” Sở Diễm Diễm còn chưa đi, mặt lạnh nhìn Bạch Tổ Tổ, đôi mắt to tròn bốc lửa giận, “Tôi nói cho cậu biết, về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, muốn làm chị dâu của tôi, cô còn chưa đủ tư cách!”

Lần trước ở Thiên Văn uyển, lời Bạch Tổ Tổ khinh bỉ Sở Nghiễn, cô luôn giữ ở trong lòng, giờ phút này Bạch Tổ Tổ đã can trở Sở Nghiễn lại còn nói lời ăn dấm chua, thật sự đã làm cô tận mắt thấy được lòng ham muốn của cô ta.

Mắt nhìn Sở Nghiễn sắp đi xa, Sở Diễm Diễm trừng mắt với Bạch Tổ Tổ, chạy như bay đuổi theo Sở Nghiễn.

Cô rất lo lắng cho thân thể của anh cô, cũng rất lo lắng cho Tiểu Yên, hai người cô đều phải chăm sóc cho tốt!

...

Cố Phi Yên cảm thấy bản thân sắp chết rồi.

Một trận ho sặc sụa, cô nhỏ ra một ngụm nước bọt chứa tơ máu, trong miệng ngập vị máu ngai ngái, tức giận cực độ khiến mắt cô đỏ ngầu.

Hiện tại, may mắn duy nhất của cô chính là, mỗi ngày cô đều mặc quần bảy phần (loại quần short lửng/ loại quần dài trên mắt cá chân/ capri pants) để tiện làm việc ở công ty của Sở Nghiễn, so với váy thì chặt chẽ hơn nhiều, không dễ dàng bị xé hòng.

Đôi mắt cô cực kỳ xinh đẹp, thời điểm hung dữ nhìn chăm chăm người ta, dù là trong bóng tối, cũng hiện ra tia âm u lạnh lẽo riêng, sắc bén như đao kiếm.

Bị cô nhìn đến mức lòng phát sợ, lòng vàng kéo lấy tóc của cô, tát một bạt tai vào một bên mặt cô, “Trừng cái gì mà trừng, đợi ông mầy làm mầy, xem mầy con mẹ nó còn dám hung như thế nữa không! Cường Từ, đi tìm cái kéo mang đến đây, cái quần này không xé được thì để ông cắt cho cô ta! Tư thế cô ta vừa chuẩn, chúng ta chơi từ phía sau!”

“Ha ha ha, có ngay, chủ ý của đại ca luôn đúng!”

Người được gọi là Cường Từ quay người đi, bộ dáng thật sự đi tìm kéo.

Cố Phi Yên không nói câu nào, gắt gao cắn cánh môi, ánh mắt lạnh lùng trừng với đám côn đồ, hai tay nắm chặt quần trong, cơ thể quặn lại, tùy ý để bọn chúng chân tay dấm dά, chết cũng không thả ra.

Chân trái của cô bị bóng đau rất, đùi phải bị tên lưu manh dùng gậy gỗ đánh gãy, giờ phút này ngoài đau cũng chỉ có đau hơn.

Đau đến mức cô hận không thể nhanh chóng mất đi tri giác thì tốt biết mấy.

Nhưng không thể, cô buộc chết cũng phải chống đỡ đến cùng.

Dù cô không đánh lại được đám người này, nhưng trừ phi cô chết đi, bọn họ đừng hòng khi nhục được cô!

Rất nhanh, người tên Cường Từ đã quay về.

“Đại ca, kéo đây rồi, anh mau cắt quần của nó đi, em sắp nhịn không nổi rồi!”

“Thúc cái gì mà thúc, ông mầy tới trước, mầy mau ra sau xếp hàng đợi đi!”

Trên mặt lòng vàng lộ ra nụ cười dữ tợn, đưa tay muốn cắt quần của Cố Phi Yên, thế nhưng, ngay khoảnh khắc ấy, Cố Phi Yên vẫn luôn co quắp trên mặt đất đột nhiên xoay người, liều mạng cướp lấy cái kéo của hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

6893.

“Tiểu quý, thả lão đại ra!”

“Đánh nó cho tao, đánh mạnh vào!”

“.....”

Giọng nói hung thần ác nghiệt, những chiếc gậy gỗ tựa như trận mưa rào rơi trên người cô, rất đau, Cổ Phi Yên cái gì cũng không cảm giác được, ánh mắt của cô chỉ nhìn thấy tên tóc vàng tay cầm con dao sắc nhọn rất ngang ngược, liều mạng cũng phải cướp được con dao ấy.

“Đưa cho tôi!”

Thò bức quai cũng có thể cản người, thấy tên tóc vàng làm thế nào cũng không bỏ tay ra, Cổ Phi Yên chỉ nghĩ nghĩ gì liền cắn cho hắn một phát lên cánh tay, ra sức nghiêng chặt răng, hận không thể cắn cho hắn đến chảy máu ra ngoài.

“Ahhhh!” tên tóc vàng tiếng hét xé ruột, “Mày thả tay tao ra, rút ra!”

Hắn đau đến toát mồ hôi hột, điên cuồng ra sức đánh vào đầu cô, con dao giữ trên tay không kim nổi mà buông ra.

Con dao rơi trên mặt đất, Cổ Phi Yên vội vàng bỏ nhào về phía đó, nhặt con dao lên nắm chặt trong tay.

“Các người đừng có qua đây! Còn đụng vào tôi lần nữa, hoặc là tôi chết, tôi mà không chết thì chính các người chết! Coi như tôi chết thì trước đó tôi cũng không để các người sống yên đâu!”

Cổ Phi Yên khua tay loạn xạ, hình dạng lộn xộn, nhưng đôi mắt lạnh sắc như lưỡi dao lại hết sức lấp lánh, cô lờm những tên côn đồ trước mặt, tràn đầy sự căm hận, giống như con nai nhỏ bị ép đến đường cùng.

Vừa bình tĩnh, vừa điên cuồng như vậy, làm cho đám côn đồ không chịu đựng được rừng mình.

Có tên thấp giọng mở miệng, “Lão đại, đứa con gái này khó đối phó, chúng ta phải làm sao?”

Hắn có ý muốn rút lui.

“Còn làm gì nữa? Chúng mày dám phế vật này, đều phế vật thế sao, ngay cả một đứa con gái cũng không giải quyết được!” tên tóc vàng cánh tay bị thương điên tiết lên, hắn hét to, đập ngã một tên đứng gần hắn nhất xuống đất, “Hôm nay tao xác định xử lý con này rồi, chính mày, lên cướp con dao trong tay nó cho tao!”

“Lão, lão đại, đứa con gái này điên rồi, bọn em thật sự gây khó dễ cho cô ta sao?”

Đứa bị đập ngã, cũng không dám đến gần Cổ Phi Yên, mặt khó xử.

“Không tiếp tục, lẽ nào bọn bây đem đồng tiền mới nhận kia già lại sao?” tên tóc vàng nhỏ bãi nước bọt, vẩy tay mạnh về phía trước, hắn lại khích bọn đàn em, “Hôm nay, đứa nào cướp lại được cho tao con dao trên tay nó, số tiền dư của tao sẽ đưa cho đứa đấy 3 vạn tệ! Đứa nào muốn thì lên cho tao!”

Lời vừa nói ra, không có ai nói gì.

Mọi người đều đang cân nhắc, dần dần, có đứa trong mắt lộ ra tia nguy hiểm.

“Không phải cùng lắm bị chém cho hai vết là cùng sao? Để em!”

Có đứa đứng ra, liền có đứa khác động lòng, “Ha, ha, có tiền mà không kiếm được là thằng ngu mà, lão tử để tôi!”

Cổ Phi Yên cắn chặt môi, có đứa đến gần cô, cô liền dùng lực đâm lại, điên cuồng bảo vệ cơ thể. Vết thương trên người cô rất nhiều, thực sự đã đến thể suy sức yếu, căn bản chỉ dựa vào nghị lực đang chống đỡ cả người.

Nhưng, lại ngang ngược như vậy, có lúc cả người không đủ nghị lực.

Hai đầu gối quỳ xuống đất bất lực, tầm nhìn trong mắt Cổ Phi Yên dần mờ hồ, thờ hồn hên, giống như cá bị mắc cạn, phổi nhanh chóng nóng rất đau đớn.

Cuối cùng, cô cầm con dao trong tay đặt đúng yết hầu của mình, con dao lạnh băng đặt trên cổ họng, cảm giác đau nhói rất rõ ràng.

Cô không chịu được rơi nước mắt.

Không muốn chết.

Một chút cũng không muốn chết.

Nhưng, cô đã sớm nghĩ rằng, nào có sợ chết, cũng tuyệt đối không chịu nhục nhã.

“Cổ Phi Yên, bỏ con dao xuống! Bỏ xuống cho tôi!” lúc cô đang chuẩn bị ra sức đâm xuống, đột nhiên, con phản nộ nựa như sét đánh vang bên tai cô, mang theo sự hoảng hốt và cấp bách vô cùng.

Tiếp sau đó, tiếng bước chân truyền đến, một đám người áo đen tựa như thủy triều ập tới, trong khoảnh khắc khổng chế cục diện.

Là ai?

Cổ Phi Yên cố gắng mở to mắt, nỗ lực nhìn rõ người đến là ai.

Trong con ngõ mờ tối, ngay cả có ánh đèn cũng không xuyên hết được bóng đen ấy, cô nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một thân ảnh cao to chạy như bay đến, khi người cô mềm nhũn suýt ngã xuống mặt đất, đón lấy cô vào lòng.

Gần trong gang tấc, cô cuối cùng cũng nhìn rõ người đó, con mắt mở to không dám tin.

“Chiến Mặc Thần?”

“Là tôi.”

“Tôi không phải nằm mơ chứ? Hay là, tôi đã chết rồi? Tôi...tôi tại sao lại nhìn thấy anh?”

Cổ Phi Yên trong lòng phức tạp.

Rất phiền muộn.

Cô nghĩ, lẽ nào cô thực sự không có triển vọng, đối với Chiến Mặc Thần yêu đến chết đi sống lại, vì vậy lúc sắp chết trước mắt xuất hiện ảo giác là anh? Anh ta âm hồn bất tán như vậy, cô gần chết cũng không để cô chết yên thân!

“Im miệng lại!” không muốn nghe thấy từ chết, Chiến Mặc Thần ý thức quát ra lệnh, nhưng ngữ khí bỗng nhiên dịu dàng, “Đừng nói mấy lời ngốc nghếch như vậy, cô không được chết, có tôi ở đây, không cho phép cô chết.”

“Ừm.” Cổ Phi Yên gật đầu qua loa, khuôn mặt đầm nước mắt, “Anh lại cứu tôi.”

Tâm tư phiền tán thu lại vào lòng, cô biết, là cô hồ đồ rồi.

Cô vẫn chưa chết.

“Yên tâm, có tôi ở đây.” Chiến Mặc Thần khuôn mặt dịu dàng, ấm áp lau nước mắt cho cô, hôn lên trán cô một nụ hôn, tay kiểm tra người cô một lượt, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Cổ Phi Yên không nói gì, giờ cô cũng chẳng còn sức nữa.

Cô cúi đầu lên bờ ngực vững chắc của anh, tựa như mèo con nũng nịu với chủ nhân của mình, rất ngoan ngoãn.

Chiến Mặc Thần cuối cùng để lộ ra nụ cười hiếm có, vừa không biết làm sao, “Giờ biết ngoan ngoãn rồi sao?”

Sớm đã biết, anh nên đến bên cô nhanh hơn một chút nữa.

Người con gái này, tại sao lại làm anh không yên tâm như vậy?!

Cổ Phi Yên “hum” nhẹ một tiếng.

Vẫn nằm trong lòng anh, hít thở không khí chứa đầy khí tức nam ninh độc nhất của anh, cô cảm thấy an tâm vô cùng, không chịu được bật khóc, giống như trong chốc lát biến thành nũng nịu vô cùng, chính là muốn để anh biết sự yếu đuối lẫn tui thân của cô.

Cô nhìn về phía sau, Chiến Mặc Thần ôm lấy cô từng bước ra khỏi con ngõ tối tăm, sau lưng tiếng kêu thảm thiết, nhưng đều là của đám côn đồ vừa nãy, giờ bọn chúng đang bị dọn dẹp rất thảm.

Anh cao lớn, cái ôm ấm áp vô cùng.

Anh tựa như vị thần cao cao tại thượng, ôm lấy cô, dời xa con ngõ nhỏ.

Vừa đi ra khỏi con ngõ, Giang Đào vui mừng nắm tay hai người lại với nhau, kêu to, “Chiến thiếu gia, cố lên a, cơ hội lớn anh hùng cứu mỹ nhân, tuyệt đối không thể bỏ lỡ đấy!”

Kiểu hoạt bát như này, dường như cơ hội của mình cũng bị phá tan mất.

Haizz...

Cổ Phi Yên không hài lòng chớp mắt.

Nét mặt này của cô, làm cho lòng Chiến Mặc Thần mềm ra đến hồ đồ, anh không kiềm nổi mở miệng, “Quay đầu lại, tôi phải hán đi Nam Phi, để hán cùng Du Diễm Phong đào kim cương vài tháng, thấy thế nào?”

Cổ Phi Yên cong mắt lên chớp chớp.

Phù phục, Chiến Mặc Thần lại hôn lên trán cô lần nữa.

Cổ Phi Yên, “.....”

Có chút không ngại ngùng, không kim lòng nổi muốn trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

6894.

Đúng lúc Cổ Phi Yên nhớ lại một chuyện rất quan trọng.

Cô giờ tay chỉ, vẫn là giọng khàn khàn thều thào nói, “Chiến thiếu gia, có thể làm phiền anh đi mua giúp tôi ba suất mì vẫn thần được không? Cửa tiệm ở trong con ngõ này, rất gần không tốn nhiều thời gian.”

“Giờ vẫn còn nhớ đến ăn sao?”

“Không, là bà Thẩm muốn ăn.” Cổ Phi Yên có chút phát sầu, “Tôi muốn vậy vẫn chưa trở về, không biết bà có đang lo lắng, vừa nãy anh có nhìn thấy cái túi xách của tôi không, tôi muốn gọi điện cho bà báo không sao.”

“Cô giờ như vậy mà báo không sao?” Chiến Mặc Thần đôi lông mày rủ xuống, “Không cho phép lo lắng cho người khác nữa, tôi đưa cô đến bệnh viện trước, cô thực tế chút đi.”

“.....”Cổ Phi Yên kéo tay áo anh lại, đôi mắt to vẻ đáng thương.

“Tôi cho người đi mua mì.”

Cổ Phi Yên nhếch môi, lại kéo kéo.

“Lại có chuyện gì nữa, hử?” Chiến Mặc Thần cúi kính, nhìn đối diện vào đôi mắt đen lấp lánh của cô, những vết bản trên khuôn mặt đang bị sưng lên, rốt cuộc cũng không thể lạnh nhạt với cô được, ngữ khí không kim được dịu dàng hẳn, “Lúc mang mì đến, tôi gọi người báo tin cho bà.”

Cổ Phi Yên nhúc nhích, “Anh nhớ tìm một lý do tốt một chút, sau đó để một người lạ mặt đem đến, tránh để bà biết là người của anh.”

“Tại sao?”

“Đây không phải rất đơn giản sao?” Cổ Phi Yên nói, “Cổ Minh Châu cũng là cháu gái của Thẩm gia, bà Thẩm vẫn quan tâm đến cô ta, nếu không chú ý, tôi sợ bà sẽ phát hiện ra tôi có dây dưa với anh, đến lúc đó, tôi làm sao đối diện với bà?”

Bà Thẩm để tấm hình Cổ Minh Châu dưới tấm gối, làm sao có thể không quan tâm cô ta chứ?

Nghe lại, Cổ Minh Châu không chỉ đến thăm bà Thẩm một lần, ít nhất cũng hơn hai lần,...tuy nhiên, Cổ Minh Châu đến thăm lần đầu, tại sao có thể hiểu được nỗi lòng của bà Thẩm chứ, trước đó còn chuẩn bị sẵn tấm hình của mình.

Tiếp xúc nhiều rồi, bà Thẩm nhớ Cố Minh Châu là chuyện bình thường.

Có nhiều chuyện, cô không dám chắc, không muốn để bà Thẩm đau lòng.

Chiến Mặc Thần con mắt lắng xuống, giọng nói trầm lặng, “Tôi và Cố Minh Châu đã chia tay rồi.”

“Tôi biết, nhưng.....” Cố Phi Yên đột nhiên phản ứng lại, “Cái gì, hai người chia tay rồi?”

“Đúng vậy!”

“Tại sao? Hai người tại sao chia tay?Anh không phải rất yêu cô ta sao?”

“Cô nói xem?” Chiến Mặc Thần phải nghiêng răng lại, đôi mắt đen sâu thẳm của anh khóa chặt lấy cô, có chút tức giận với sự vô tư của cô.

Hôm đó, cô đứng trước mặt anh mắt kiểm chế, đôi mắt đỏ lừ quát vào anh, xong ở tròn phòng một mình khóc rất lâu, anh còn có thể làm như nào nữa?

Anh quen với sự lạnh lùng, trầm lặng, nhưng đối với cô không thể cứng rắn được, anh liền đưa nhanh ra một quyết định bừa, với Cố Minh Châu coi như kết thúc tất cả mối quan hệ, nhưng nếu dứt khoát sớm thì có thể để Cố Phi Yên an tâm hơn, không phải gánh cái danh kẻ thứ ba.

Trời biết, khi tầm mắt của anh thấy cô dần dần rời xa, trong tim anh rối loạn biết bao.

“Anh làm vậy là vì tôi?” Cố Phi Yên ngơ ngác.

Cô có chút...lúng túng...

“Sớm muốn đưa ra quyết định, chỉ là thân phận của Cố Minh Châu, vì vậy tôi không thể mở miệng lúc cô ta nói không chấp nhận.”

“Vậy lần này....”

“Cô ở trước mặt tôi tức giận, khóc như mưa, không phải là tủi thân vì không có danh phận gì sao?!”

Cố Phi Yên, “.....”

Hình như là như vậy....

Nhưng, cô vẫn chưa nghĩ kĩ có đi cùng anh hay không.

Tất cả cái này đến bất ngờ quá, không tin được, cô cảm giác đầu cô loạn cả lên, như bị ai đó thả ngàn con ong vào đầu, vu...vu...vu.... Ôn ào không thể yên tĩnh được.

Cô phải làm gì đây?

“Đừng nói với tôi, cô muốn cự tuyệt?” Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm xuống, có chút lạnh lùng.

Cố Phi Yên rùng mình.

“Anh nói tôi chỉ là đồ chơi của anh, làm ấm giường cho anh.” Cô nói.

“Đó là những lời khi tức giận nói ra.”

“Trước anh nói tôi không bằng đầu ngón tay Cố Minh Châu.”

“Đó là trước kia.”

“Anh còn làm trật cánh tay tôi, không cho bác sỹ chỉnh xương.”

“.....Xin lỗi.”

“Còn có.....”

Chiến Mặc Thần ánh mắt nguy hiểm, “Còn có gì nữa?”

Cô thể nói, nữ nhân trong thiên hạ này đều có một đức hạnh, không lật đi lật lại chuyện cũ hình như không thể biểu lộ quyền lực của mình vậy.

“Còn một điểm cuối cùng, quan trọng nhất.” Cố Phi Yên nhớ ra, nhìn Chiến Mặc Thần, “Một tuần trước khi tôi và Kỳ Viễn Bạch kết hôn, anh có phải đến Cố gia một lần?”

“.....Đúng vậy.”

“Lần đó, tôi vô tình nghe được chuyện anh nói với người khác, anh nói ‘kiểu người CốPhi Yên, không thể đến cực điểm, cứ coi như cô cưỡi hết quần áo đứng trước mặt anh, cũng không làm cho anh có cảm xúc gì cả, chỉ có cảm thấy cô ta phát ốm’, lời này anh còn nhớ không?”

“.....” Chiến Mặc Thần đột nhiên sững người lại, “Đây là mối bận tâm của cô? Vì vậy sau đó cô mới nói cô không còn tình cảm với tôi nữa?”

Anh vẫn nhớ sau khi xảy ra quan hệ lần thứ nhất với cô không lâu, cô đã từng hét lên với anh, nói trước đó một tuần cô đã không còn yêu anh nữa, anh lúc đó có chút kì lạ, không hiểu tại sao còn có ‘một tuần trước đó’ điểm kết thúc kì quái này.

Giờ nghĩ lại, hóa ra là nguyên nhân đó.

“Thì làm sao, anh có dám anh không nói không?”

“Có nói qua.”

“.....”

Quả nhiên!

Cố Phi Yên mặt trắng bệch, cảm giác trong lòng Chiến Mặc Thần như có kim đâm, có chút không thoải mái, muốn dõn đi.

Nhưng cô lại nghe thấy giọng nói ấm áp của anh vang lên, “Chỉ là, tôi cũng không phải kiểu người mà cô tưởng tượng, những lời tôi đã nói, nhân vật chính không phải là cô”

Thật sao, cô mở mắt ngạc nhiên.

“Là người của Lâm gia, Lâm Nghiên.” Đôi lông mày sắc nhũ vào, “Lâm Nghiên đã hạ thuốc vào rượu của tôi, rồi trèo lên giường của tôi, tôi không thích hành vi như vậy của cô ta.”

Cố Phi Yên, “.....”

“Nếu cô không tin, tôi có thể để bố của Lâm Nghiên ra mặt giải thích, cuộc điện thoại đó là ông ấy gọi cho tôi.”

“.....”

“Bây giờ còn chuyện gì nữa không?”

“...Tôi, tôi không biết.”

Chuyện canh cánh trong lòng, bị sự thật như một cảnh ô long, trong đầu Cố Phi Yên giờ đây có chút lơ mơ.

“Yên” và “Nghiên” phát âm giống nhau, có lẽ cô thật sự nghe nhầm rồi.

Chiến Mặc Thần con người này tất nhiên vô tình lạnh nhạt, nhưng anh có ưu điểm rất rõ ràng, là lời anh nói ra rất có trọng lực, trước giờ không nói dối. Anh nói không, chuyện đó chắc chắn cô nhầm rồi.

Nghe đến lời xin lỗi vừa này của Chiến Mặc Thần, cơ thể của cô ấy nào hành động trước, nói ra tiếng lòng cô qua cô lại, “Thật ra, tôi cũng muốn nói xin lỗi với anh, tôi không nên tức giận với anh, không nên thường xuyên chọc tức anh, oh..... đúng rồi, thật ra anh rất lợi hại, chỗ đó rất to, cái của Sở Nghiên, tôi...tôi cần bản không dám nhìn....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

6895.

Không phải miệng nói giao ước, mà là cần có một bản hợp đồng.

Cô cũng cần một bản để Cố Kiến Quốc không thể làm trái với hợp đồng chính thức, ngay cả nội dung của hợp đồng, chỉ mất mấy phút đồng hồ, cô cũng nhớ kỹ rồi.

“Hợp đồng gì?” Cố Kiến Quốc hỏi.

“Tôi nói, ông nghe kỹ vào.”

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Cố Phi Yên đôi mắt đen lấp lánh tựa như những vì sao bên bờ biển, vẻ mặt lạnh lùng nhìn ông ta.

“Tôi đã ở bên Chiến Mặc Thần một năm rồi, trong một năm đó, tôi ít nhất vì Cố gia làm ba dự án, đây là trách nhiệm của tôi. Ba dự án này đủ để ông làm ba năm, ông tốt nhất đừng trao đổi giá cả với tôi! Đồng thời, để đảm bảo lợi ích của tôi, ông phải lập một bản tuyên bố, đem 40% cổ phần chuyển nhượng cho tôi coi như tiền mặt, nếu video nào không bị lộ ra, sau khi ông chết tôi sẽ chuyển cho em trai, nếu như video này bị lộ ra, những cổ phần đó là của tôi!”

“Ngày mai mang hợp đồng đến cho tao, sau khi ký xong, tao tự biết làm việc cần làm. Còn mày... nếu như một năm sau còn mang video này đến uy hiếp tao, ngoài việc lấy lại tất cả cổ phần, tao cũng không ngại dùng tất cả lực phá hủy thứ quan trọng nhất của mày!”

“Ông nên đáp ứng những điều kiện này tốt nhất, không đáp ứng.... Vậy tôi chẳng còn cái gì đáng tiếc ở đây cả, video lộ thì cứ lộ thôi, dù sao danh tiếng của tôi cũng bị Cố Minh Châu làm ô uế rồi, cũng không ngại thêm vài vết nhơ, cùng lắm tôi cả đời này sống một mình!”

Nói xong những lời này, Cố Phi Yên quay người rời đi.

Nếu không đi, cô sợ sẽ cùng Cố Kiến Quốc đồng quy vô tận mất.

.....

Trong đêm tối, Cố Phi Yên lại một mình lên sân thượng bệnh viện.

Nhìn khung cảnh phía dưới, trong ánh mắt tràn đầy mơ màng.

Thật bất lực.

Cô ở trước mặt Cố Kiến Quốc ra vẻ bình tĩnh, giả vờ sao cũng được, bây giờ chỉ còn lại một mình cô, những cố gắng kiên cường đó giống như bong bóng xà phòng, vừa chạm đã vỡ.

Giống thổi qua mái tóc cô, ngồi dựa lưng vào tường, nước mắt rơi làm ướt cả khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô cắn chặt môi, hai tay nắm chặt vào nhau nổi gân xanh, ôm lấy đầu, khóc nức nở.

Cô không ngờ rằng, trong tay Cố Kiến Quốc lại có thứ đó.

Hắn còn lưu lại trong điện thoại đưa cô xem, là năm đó Thẩm Cường muốn làm nhục cô, quay video lại!

Đã nhiều năm như vậy, cô thậm chí còn không biết trong tay Thẩm Cường lại có video đấy, Thẩm Cường loại người cận bã ấy giấu được video này thật giỏi!

Thời gian cũng lâu lắm rồi, chất lượng video không cao, nhưng nhìn vào hình dáng hoặc nghe âm thanh cũng nhận ra nhân vật chính trong video đó là cô. Trong kí ức đau khổ nhất của cô lại đến bất ngờ, xuất hiện ngay trước mặt cô!

Thẩm Cường, Cố Kiến Quốc.....

Hai loại người cận bã, tại sao không đi chết đi?!

Khóc một hồi rất lâu, Cố Phi Yên ngồi đến tê chân, nước mắt cũng cạn hết, cô dần dần bình tĩnh trở lại, ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Cô đã từng cùng Chiến Mặc Thần lên sân thượng hóng gió, uống bia lạnh, nói chuyện, cũng ngồi chỗ này.

Lúc đó, uống chút bia cũng làm cô kích động, để chứng minh cô trước kia rất thảm hại, chuyện cô suýt nữa bị Thẩm Cường làm nhục nói cho anh biết... nếu không bị đau bụng kinh ngắt quãng, cô sớm đã nói với anh rồi.

Nhưng giờ thì?

Cô không muốn nói anh biết nhưng không muốn giấu anh.

Cô không muốn anh biết được quá khứ do bản của mình, không muốn để anh biết cô suýt bị Thẩm Cường loại khốn nạn, cận bã đấy làm nhục, không muốn nhìn trong mắt anh sự thương cảm, cũng không muốn anh chán ghét ánh mắt của cô.

Tại sao?

Có lẽ bởi cô quyết định từ bỏ anh, vì vậy không còn cách nào, giờ đây vì sao cô lúc nào cũng nhớ đến anh, nghĩ về anh vậy?

.....

Ngày thứ hai

Vẫn chưa đến 12h, Cổ Phi Yên nhận được tin nhắn của Cổ Kiến Quốc.

[Mây đem hộp đồng đến đây, vẫn là gặp nhau ở quán cà phê]

Cổ Kiến Quốc thật sự rất lo lắng

“Tiểu Yên, là ai gửi cho cháu tin nhắn vậy?” bà Thẩm hỏi, “Sắc mặt của con có vẻ không tốt?”

“Một người bạn nhắn cho cháu kêu đi lấy chút đồ.” Cổ Phi Yên cố gắng mở miệng, mang món ăn trưa đầy dinh dưỡng vừa lấy ở căn tin đặt lên, “Bà ăn cơm trước đi, con quay về rồi mới ăn.”

Nhìn phía sau Cổ Phi Yên dò đi, bà Thẩm nhủ mây lại không hiểu gì.

.....

Vội vàng đến quán cà phê, Cổ Phi Yên đứng dưới tán cây trước cửa tiệm đã nhìn thấy bóng dáng Cổ Kiến Quốc.

Hai bàn hợp đồng vừa photo xong đặt trên bàn vẫn phảng phất mùi mực.

“Có làm theo yêu cầu của tôi không?” Cổ Phi Yên hỏi.

“Mây có thể tự xem”

Cô Phi Yên nhìn Cổ Kiến Quốc cầm bản hợp đồng lên.

Xem kỹ càng một lần, cô liền hỏi, “Khi nào ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần?” Trong bản hợp đồng này chỉ nhắc đến chuyện cổ phần, không có chính thức chuyển nhượng.

“Ồ đây.” Cổ Kiến Quốc từ trong túi đựng tài liệu lấy ra hai bản hợp đồng, đẩy trước mặt Cổ Phi Yên, “Tuy nhiên, ta cũng có một điều kiện.”

“.....” Cổ Phi Yên bật cười lớn, “Cổ tổng, ông đừng có mà đứng núi này trông núi nọ chứ.”

“Không phải là đứng núi này trông núi nọ, ta chỉ mong hành động của mây nhanh tay một chút thôi, sớm mà giữ Chiến Mặc Thần bên người, ta hôm qua mới nhận được tin tức, Chiến gia đã sắp xếp vài cuộc hẹn xem mắt cho Chiến thiếu gia, lần lần nào cũng đi, xem vài bên thông gia thương nghiệp. Mặc dù hấn đối với mây có chút tình ý nhưng thú vui của nam nhân cũng không kiên trì được quá lâu, mây nhanh tay mà hành động, nếu không rất có khả năng dễ tuột mất.”

“Tuột mất thì làm sao?”

“Nếu mây không nắm được, nghĩa là không làm theo yêu cầu của ta, video này chỉ có thể công bố thôi.”

“Ông đang đùa tôi sao?”

Kiểm chế con tức giận trong lòng, Cổ Phi Yên dùng sức cực lớn không chế cơn kích động này, mới không hất cốc cà phê lên mặt Cổ Kiến Quốc.

“Không, ta chỉ là muốn cho mây chút động lực.” Cổ Kiến Quốc chỉ tay vào hai bản hợp đồng, cười lớn, “Nếu mây đủ tự tin giữ lấy Chiến Mặc Thần thì hãy ký tên lên bản hợp đồng này. Còn nữa, chuyện mây và Chiến thiếu gia ở cùng nhau không được nói cho mẹ mây và Minh Châu, tránh họ làm chút chuyện không thỏa đáng, ảnh hưởng đến kế hoạch hai ta.”

Ai với ông là “hai ta”?

Cổ Phi Yên cười lạnh nhạt, “Chỉ cần ông giữ bí mật, tôi ắt biết phải làm gì.”

Ánh mắt đầy sự mỉa mai, Cổ Phi Yên ký tên lên hai bản hợp đồng.

Không để Chu Cẩm Tiên và Cổ Minh Châu biết sao?

Không để bọn họ biết, Cổ gia làm sao có thể ồn ào lại được?

Tối hôm qua, ở trên sân thượng nóng bức làm nổi cho muỗi, cô đã khóc cạn nước mắt, ngồi nghĩ rất lâu, cô thật sự không chịu nổi sự uy hiếp ác ý của Cổ Kiến Quốc, không chịu được bị người khác khống chế.

Hôm nay, cô ngồi ở đây, ký hai bản hợp đồng, cô nhất định không để Cổ Kiến Quốc đạt được sự nghiệp Cổ Thị mà thay vào đó để ông ta nhận ra quá muộn rằng tất cả mọi thứ của ông đều bị hủy hoại hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

6896.

Cổ Phi Yên ung dung ký tên, trong ánh mắt Cổ Kiến Quốc tỏ vẻ hài lòng, không giấu nổi nụ cười đắc ý, dường như đã nhìn thấy sự huy hoàng vạn tượng của sự nghiệp Cổ Thị nằm trong tay ông ta vậy.

Ông đứng dậy, lấy một bản hợp đồng cất vào túi đựng tập tài liệu, nhả nhặn đưa tay về phía Cổ Phi Yên, “Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Bắt tay nhau, con người Cổ Phi Yên lạnh như băng, khóe môi nhếch lên.

Nhân lúc vẫn còn tâm trạng cười, thì hãy cười nhiều vào, sau này, nếu có chi là lúc ông khóc mà thôi!

.....

Đã qua giờ cơm, Cổ Phi Yên mua bắp ngô trong con ngõ nhỏ cạnh bệnh viện, vừa đi vừa gặm.

Không ngờ bà Thẩm vẫn còn để phần cơm cho cô.

“Làm sao mà ra ngoài lâu vậy cháu, bụng đói rồi phải không?” bà Thẩm xuống giường, lấy bát dưa hấu sạch sẽ đặt trước mặt Cổ Phi Yên, quả mướp, “Cháu ấy, con gái mà sống cầu thả như vậy. Bà chỉ sợ cháu về muộn nên cho thức ăn vào hộp làm ấm, giờ chắc nóng lên chút rồi, nhanh ăn đi.”

Cổ Phi Yên chu môi, “Bà nội à, cháu vừa gặm một bắp ngô vẫn chưa xong này.”

“Một bắp ngô có dính đường gì sao?” giữ kháng kháng Cố Phi Yên trên ghế, bà Thẩm giả vờ tức giận, “Nhiều thì cũng phải ăn một chút, con gái không biết tự chăm sóc mình, thật là làm người ta lo lắng.”

“.....” Cố Phi Yên không còn cách nào đành cầm dưa lên, “Vâng ạ, cháu ăn một chút.”

Com bệnh viện không ngon lắm, vị nhạt tước, Cố Phi Yên gấp được vài miếng liền bỏ dưa xuống, không hợp khẩu vị.

Lúc ngẩng đầu lên thấy bà Thẩm đang nhìn vào túi xách của cô, không biết nghĩ gì đó.

Hai mắt cô cong lên, “Bà nội, bà cũng muốn có một túi xách sao?”

“Hả?” bà Thẩm giật mình ngẩng đầu lên cứ như bị Cố Phi Yên dọa cho một trận, ôm lấy ngực, “Không phải sao? Đợi bà xuất viện, cháu cho bà cái túi cháu đã dùng rồi cũng được, bà ngoài mua thức ăn để tiền lẻ trong túi nhỏ, tiện lợi biết bao.”

“Ayyy, bà giờ cũng biết theo lưu cơ đấy?” Cố Phi Yên phì cười, đôi mắt lấp lánh tràn đầy niềm vui, “Được ạ, đến lúc đó cháu mua tặng bà một túi mới, sao nỡ để bà dùng túi cũ được?”

“Dùng cái cũ của cháu, bà không để ý đâu.”

“Nhưng túi của cháu không hợp với hội người nhiều tuổi như bà dùng đâu, lấp lánh như vậy, bà sẽ bị họ cười đó.”

“.....”

Người ta đều không thích bệnh viện nhưng đối với Cố Phi Yên mà nói, thời gian ở bên bà Thẩm thật là vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ là, làm sao lại vui vẻ như vậy nữa, rồi sẽ có lúc rời đi.

Cô không thể chỉ thu hẹp ở không gian này mà không đi đối mặt với phong ba bão táp bên ngoài. Không kể cô còn nợ Sở Nghiến 30 vạn tệ, còn 20 vạn tệ phí phẫu thuật còn chưa thanh toán, cứ coi Cố Kiển Quốc, ông ta cũng không dễ dàng để yên cho cô.

.....

8h tối.

Cố Phi Yên về đến phòng trọ.

Trong căn phòng yên tĩnh tối om, xem ra Tuần Thi Kỳ và Lã Tiểu Trúc vẫn chưa quay về.

Một mình càng tự tại hơn, Cố Phi Yên vút túi xách trên vai xuống, mở chai nước hoa quả ra, ngồi lên sofa, xem tivi.

Buổi tối cũng không có kế hoạch, cô dựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi tiếp theo làm gì.

Đang xem tivi, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng bước chân rõ ràng, vừa ngẩng đầu lên, trong ánh mắt Cố Phi Yên đột nhiên xuất hiện một người không nên có mặt ở đây....

“Viên Tiến?” Cố Phi Yên từ trên ghế sofa ngồi bật dậy, “Anh làm sao lại ở đây?”

Rõ ràng bước vào phòng vẫn chưa mở đèn, một mảng bóng tối, hần từ chỗ nào chui vào vậy.

“Tôi qua tìm Tiểu Chư.” Viên Tiến lau đầu, mặt tươi cười.

Hắn vừa từ trong phòng tắm đi ra, tóc vẫn ướt, chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm tại bộ phận trọng điểm, con mắt nhìn chăm chăm Cố Phi Yên, ánh mắt không che giấu sự mê muội lẫn kinh ngạc.

“Vậy anh ở đây đợi cậu ta đi.” Cố Phi Yên cầm túi xách bước vào cửa.

Ánh mắt của Viên Tiến làm cô cảm thấy không thoải mái, giống như bùn ẩm ướt dính lên người cô vậy, làm cô không kìm nổi cảm giác buồn nôn.

Nhưng mà vận khóa cửa lại, cô phát hiện khóa cửa phòng mình không vận vào được.

Tại sao lại như thế này?

“Tiểu Yên.” Lúc cô đang sốt ruột, Viên Tiến gọi tên của cô, trong giọng nói không giấu được niềm vui sướng, “Tại sao vội vàng về phòng như vậy, chúng ta nói chuyện một chút không được sao? Nhân lúc Tiểu Chư đang ở công ty tăng ca, Tuần Thi Kỳ vẫn chưa về, hai chúng ta còn rất nhiều thời gian có thể hiểu nhau hơn.”

“Tôi thấy anh đã quên cái tối hôm đó tôi đánh anh đau đến mức nào rồi?” Cố Phi Yên quay người, đôi mắt tựa lưỡi dao nhắm vào hắn, “Nếu tôi không nhớ nhầm, hôm đó anh còn cầu xin Tiểu Chư rất lâu, cô ấy mới tha thứ cho anh, vết sẹo đỡ rồi anh tà tâm lại chưa chừa phải không?”

Thẳng đắn ông cặn bã!

Lúc cầu xin người ta cúi mặt xuống mặt dày!

“Tôi đâu có làm gì với cô, tôi chạm vào cô chưa? Không có nhé! Lần này, cô lấy cớ gì đánh tôi? Cô dám ra tay với tôi, tôi sẽ không đứng yên để cô đánh đâu....Nói không chừng, tôi với cô tương tác một chút, thêm đồ lingerie đánh nhau.”

Viên Tiến mở bàn tay ra đầy đắc ý, từng bước lùi về sau, cả người chặn cửa ra vào, ánh mắt nhìn Cố Phi Yên khiêu khích.

Cố Phi Yên, “....”

Cô tức đến nổi mặt biến sắc.

Không thể bước vào phòng mình, cửa ra vào lại bị Viên Tiến chặn lại, cô muốn rời đi, chắc chắn sẽ có tiếp xúc thân thể với Viên Tiến, kiểu đó, hần ngược lại sẽ cắn lại cô một miếng, coi là cô đã động vào hắn.

Thật vô liêm sỉ!

Hai phòng còn lại là của Lã Tiểu Trúc và Tuần Thi Kỳ, mỗi phòng đều có khóa riêng, cô không vào được....suy nghĩ một lúc, Cố Phi Yên hướng nhà vệ sinh và nhà bếp mà đi.

“Vô dụng thôi.” Giọng Viên Tiến từ xa truyền lại.

Đứng trước cửa nhà vệ sinh nhìn trước sau, bên trong toàn là đồng quần áo vứt lung tung dưới sàn tắm của Viên Tiến, thậm chí có vài cái đáng ngờ, không biết làm gì dùng thừa giấy vệ sinh, cực kỳ bẩn.

Chỉ còn phòng bếp....

Cố Phi Yên bước đến phòng bếp, với tay kéo cửa, không ngờ rằng chỗ nhét chìa khóa có dính thứ gì đó, cô cúi xuống xem suýt nữa thì nôn ra ngoài.

“Đó là đồ của tôi, thấy thế nào, có muốn dùng mồm cô nếm thử?” Viên Tiến tiến lại gần, ánh mắt rơi trên sau lưng Cố Phi Yên giống như muốn xé quần áo trên người cô ra vậy.

Tránh không được, trốn không xong, Cố Phi Yên trừng mắt lườm Viên Tiến, “Anh muốn như thế nào?”

“Tôi chỉ muốn làm gì.” Viên Tiến nghiêng đầu cười, “Tôi chỉ là muốn cùng cô, chỉ cần cô không đến tìm tôi, tôi tuyệt đối không chạm vào cô, tôi nói là làm.”

Chỉ là hần tự muốn làm chút gì đó, đó không phải là cô có thể khổng chế sao.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

6897.

Ánh mắt hoan nghênh của Cố Phi Yên, Viên Tiến bình tĩnh ung dung quần khăn tắm quanh người.

Anh ta là loại biến thái kích thích hưng phấn.

Anh ta Vừa thưởng thức khuôn mặt nhỏ của Cố Phi Yên đang đỏ rực lên,vừa hướng về hướng đi của cô,cách cô một mét từ chỗ anh ta đứng,tùy ý làm rơi khăn tắm trong tay,khăn tắm nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“thấy thế nào,đồ của tôi có to không?”

Viên Tiến toàn thân trần truồng,không có mảnh vải che cơ thể anh ta, nhưng anh ta không chỉ không có tí ti gì gọi là xấu hổ,mà ngược lại còn rất có ý,có thể là hơi hưng phấn quá,trên người anh ta cái thứ đó trông thật khó coi cũng hung hăng cần quấy không được,hung hãn dữ dằn đáng sợ.

Đôi mắt hàm ý khiêu khích,Viên Tiến cùng tay cầm cái chỗ đó của anh ta đã sung tẩy lên rất kinh khủng,đối với Cố Phi Yên thì lên xuống lột tung ra.

“ùm.....rất thoải mái.....”

“Tiểu Yên,cô rất giỏi,rất mềm,rất là thom.....”

Ánh mắt của anh ta dán ở trên người cô,trong mồm thỉnh thoảng phát ra âm thanh ô nhiễm ở bên tai,người bình thường chỉ cần nhìn đến anh ta như vậy,lại nghe đến những lời tục tĩu bản thủ trong mồm anh ta,không cần biết anh ta trong đầu ảo tưởng chắc chắn hơn với thực tại phải bản thủ gấp trăm lần.

Cố Phi Yên, “.....”

Cô không hoang mang lúng túng,không kêu la thất thanh,cái gì cũng đều không có.

Thực sự,cô cảm thấy có chút chán nản,vô vị.

Còn có chút chán ghét.

Cho nên.....làm chuyện này rất nhiều rồi, Viên Tiến có chút gian xảo đồ cận bã không trộm,thì là muốn thông qua đây dẫn đến sự chán ghét cô,để cô bị dọa một trận?

Thật ngại quá,cô từ nhỏ là bị dọa thứ to lớn hơn cơ!

Nhìn Viên Tiến như một trò hề,Cố Phi Yên làm cho anh ta phải từ phòng bếp đi ra,cô muốn đi tìm đồ vật để phòng thân,tay cũng bẩn rồi,cô muốn đi rửa tay.

Dùng chân đẩy cửa ra sang một bên,Cố Phi Yên dùng nước khử trùng ra sức kì tay cho sạch,lựa chọn con dao gọt hoa quả sắc nhất đem ra.

“cô làm cái gì vậy?” Viên Tiến phòng bị hỏi.

Cố Phi Yên không hoang mang rối loạn,trong lòng anh ta cảm thấy có chút không đúng rồi,nhìn thấy con dao gọt hoa quả ở trong tay cô,động tác trên tay anh ta đều chậm dần xuống.

“anh quan tâm tôi làm cái gì,có liên quan gì đến anh không?cho dù tôi không có đụng đến anh,cũng không đánh anh,chi là làm việc của bản thân mà thôi.....”Cố Phi Yên không hoang mang hoảng cuồng đi đến bên cạnh ghế sofa, từ trong túi lấy ra điện thoại,mở quay video,quay Viên Tiến, “tôi vốn dĩ là muốn ở phòng bếp tùy ý chụp vài kiểu,àyya, nhìn xem tôi quay được cái gì đây? Rất to chi không có mặt không có da của đồ cận bã vô liên si này!”

Không chỉ quay video,nhân lúc Viên Tiến không có phản ứng lại Cố Phi Yên còn hụp cho anh ta vào tấm ảnh takayoshi.

Sắc mặt Viên Tiến trắng bệch,tức giận hét lớn, “Cố Phi Yên,cô xóa video trong điện thoại đi cho tôi!đây là cô đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi,tôi hoàn toàn có thể nói cho biết!”

“tôi còn ghét anh làm ô nhiễm không khí ở bên cạnh tôi,tôi quay phòng trọ của tôi,bản thân anh muốn xuất hiện trong ống kính của tôi,tại tôi sao?”

Cố Phi Yên trừng mắt trắng dã.

Những lời này của cô đều là làm lại của Viên Tiến,nói hại người cũng giống nhau,nó chỉ đơn giản là đối xử với người đó theo cách riêng của mình.

Vẫn còn.....

“anh vừa xong diễn một vở kịch không tôi,tôi cảm thấy có thể để nhiều người hơn xem đáng về phơi phơi của anh,đặc biệt Là Tiểu Trúc cái này bạn gái của anh vừa mới đổi trả lại,chắc chắn đặc biệt sẽ rất vui.”

“cô dám gửi?cô đưa đồ cho tôi!” Viên Tiến xông đến muốn cướp điện thoại.

Cố Phi Yên dơ con dao gọt hoa quả lên “đừng” một tiếng đập ở trên cái bàn nhỏ uống trà,ánh mắt như băng tuyết lạnh lẽo nhìn anh ta,giọng nói chậm biếm mỉa mai, “anh có thể thử cướp điện thoại của tôi,tùy ý thử xem con dao này có sắc hay không.”

Con dao gọt hoa quả ở bên dưới ánh đèn chiếu xạ thật lạnh lùng, Viên Tiến chần chừ dừng bước chân.

Bây giờ đến lượt anh hỏi, “cô cuối cùng là muốn như thế nào?”

“tôi không muốn như thế nào,chi là muốn ra ngoài, anh là có ý định để mở ư,hay là tiếp tục muốn đứng song song cùng tôi?” Cố Phi Yên cười lạnh lùng, “tôi nhẫn nại nhưng không phải rất tốt,nếu như anh lại không biết điều,tôi bất cứ lúc nào có thể sẽ không cần thận gửi cái video này đi.....”

Viên Tiến, “.....”

Đây.....

Kết cục không nên là như vậy!

Anh căn bản là không nghĩ đến,Cố Phi Yên lại có phản ứng như vậy!

Bình thường, người phụ nữ bình thường,không nên là bị anh dọa che nạt lại kêu la ầm ĩ,ánh nhìn không dám dừng lại ở trên cơ thể anh,nhìn còn không dám nhìn anh anh?

Kết quả, cô nhìn anh,như là đang thưởng thức vai hề của một đoàn xiếc,để anh ta trở thành một thứ đồ chơi ở xung quanh!

“tôi để cô đi!bây giờ đi đi!” ây nhất lên chiếc khăn quần người trên đất,thứ xấu xí của Viên Tiến đã dọa cho mềm nhũn một nửa,mới đình điểm vì không cảm lòng hỏi, “bây giờ có thể xoa video đi được chưa?”

“đợi tôi đi ra khỏi cửa rồi hãy nói.”

Cổ Phi Yên lấy túi đeo lên vai,một tay cầm chắc con dao gọt hoa quả.

Đi đến cửa, Viên Tiến trong ánh mắt u ám buồn bực mở cửa phòng,cô dứt khoát đi ra ngoài,vốn dĩ là không có ý định muốn xóa đi video và ảnh,cũng tính cả để đối kháng lại Viên Tiến.

Viên Tiến tức giận gào thét bị Cổ Phi Yên đóng cửa trong phòng không muốn lại tranh cãi.

Cô một chút cũng không lo lắng Viên Tiến ra ngoài.

Cái loại cặn bã đó,cũng dám lúc không có người mới động chân động tay với phụ nữ,muốn lợi dụng người phụ nữ mà thôi.

Đi được một đoạn đường,Cổ Phi Yên hít một hơi thật sâu,để video vừa mới quay gửi đến điện thoại của Lã Tiểu Trúc.

Cái gì cũng không nói,nhưng cô tin tưởng Lã Tiểu Trúc có thể xem là hiểu được.

Còn Lã Tiểu Trúc sẽ lựa chọn gì,phản ứng gì,thì đó không phải chuyện của cô có thể quan tâm được.

Căn phòng này tính là sẽ không ở nữa,cô định tìm sang phòng mới.

Suy nghĩ một lúc, Cổ Phi Yên lại gửi video của Viên Tiến cho chủ nhà một bản, tiện thể gửi luôn một tin nhắn,bởi vì muốn nói trước giải thích chuyện hợp đồng thuê nhà, cô muốn có cái đồ này,chủ nhà chắc sẽ không thể không đồng ý yêu cầu này được.

Đợi một lúc,điện thoại của Lã Tiểu Trúc gọi đến.

“ Tiểu Yên, tôi lập tức từ công ty về đây,có thể nói chuyện được không?” trong giọng nói của Lã Tiểu Trúc có chút ghen lời,giống như là đang khóc.

Cổ Phi Yên có chút đồng cảm với cô ấy,nhưng vẫn từ chối, “heo nhỏ,tôi cảm thấy không có gì để nói cả.... việc này cậu nên đoán trước được hậu quả, tôi cũng không có ý định gì khác,lúc đợi cậu ở sân tôi lấy đồ đạc rồi chuyển ra ngoài.”

“nhưng.....” Lã Tiểu Trúc dừng lại,do dự rồi nói, “ Tiểu Yên, hôm nay,sự việc ngày hôm nay.....thật, thật sự là lỗi sai của Viên Tiến sao? Tôi và anh ấy biết nhau bao nhiêu năm nay,anh ấy rất tốt, anh ấy thật sự không phải là loại người đấy.”

“.....anh ta không phải là loại người đấy,thì tôi là loại người đấy sao? Việc lần trước cũng cho qua rồi,lần này, cậu lẽ nào cảm thấy là vấn đề của tôi?” Cổ Phi Yên sắp muốn tức cười, cũng không có thái độ tốt rồi, “cậu đã rất hồ đồ rồi,lần này coi như tôi xui xẻo rồi,tôi tắt máy đây!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 98

6898.

Không có khả năng, cô vẫn còn trốn được sao?

Còn sau chuyển nhà, việc nóng ruột không thể đựng đến. Đầu xuôi đuôi lọt, truy cứu cũng không thể có được kết quả gì cả,khó không thành được, Viên Tiến vẫn có thể đền bù phí làm tổn hại đến tinh thần của cô sao?

“Đợi đã!” Lã Tiểu Trúc gọi gấp Cô, sợ có tắt điện thoại, hỏi về Viên Tiến, “ vậy, vậy cậu đợi một lúc rồi hãy quay về được không? Lúc tôi sắp đến, tôi sẽ gọi điện cho cậu.”

Cổ Phi Yên cau mày, không hiểu câu hỏi, “ tại sao lại muốn tôi quay về?”

“Tôi..... tôi muốn để hai người đứng song song với nhau, xem xem rốt cuộc là ai nói dối.” Lã Tiểu Trúc cuối cùng chịu không nổi đã khóc òa lên, giống như là không có cách nào để chấp nhận được vậy, “ tôi thật sự không có cách nào để tin tưởng được, thật sự..... anh ấy đối với tôi rất tốt, tôi.....”

Tiếng khóc như xé lòng ở cuộc điện thoại này, Cổ Phi Yên thật sự không thể làm gì để không nghe thấy, rất nhanh sau đó quyết định tắt điện thoại,cô đối với ấn tượng của Lã Tiểu Trúc vẫn là rất tốt.

Trầm lặng rất lâu, Cổ Phi Yên mới thờ dài, “ Có thể.”

Người phụ nữ bị tình cảm che giấu, thật là vừa đáng thương và đáng buồn.

Cái người ở bên cạnh trong tay cầm con dao sắc nhọn sáng loáng đã đâm vào tim, cô còn không dám tin vào, cho rằng bản thân mình đang mơ,mong đợi khi tỉnh dậy, vẫn là anh ấy vẫn là tôi, trời đất thái bình.

Cô đồng cảm với Lã Tiểu Trúc, cảm giác Lã Tiểu Trúc ngu không ai bằng,bản thân cô ấy lại chẳng phải không phải như vậy sao? Trong tình cảm, cô giống như là đối mình dối người vậy.

“Thật không?” Lã Tiểu Trúc ngạc nhiên vui mừng hỏi.

“Đương nhiên.” Cổ Phi Yên đồng ý, “tôi đã trả lời cậu rồi, đợi một lát nhất định sẽ quay về, cậu đến thì hãy thông báo cho tôi.”

Không chỉ vì Lã Tiểu Trúc.

Đợi một lúc, Cô có thể sẽ để Lã Tiểu Trúc phải tuyệt vọng, cũng có thể chứng minh bản thân mới là người bị hại, loại này này, cô mới không có dự định dẫu gì cả! Lúc trước bị Cổ Minh Châu làm bản danh tiếng của mình, cô không quan tâm, không tính toán, nhưng bây giờ..... cái điều đó cô không thể nghe được rồi.

Tắt điện thoại của Lã Tiểu Trúc, Cổ Phi Yên nhìn thấy vẫn còn hai cuộc gọi đến nữa, là của chủ nhà trọ gọi đến.

Nói chuyện với chủ nhà trọ, hẹn đợi gấp ở trong phòng, Cổ Phi Yên đang ở trong công viên tìm một chỗ để ngồi xuống, đèn đường chiếu lên người cô, rất xấu cho là an toàn.

Động đến chuyện chán ghét này, sự an toàn của cô ý thức được trực tiếp là một con bão đang lên cao.

Ngồi không đến nửa tiếng, điện thoại của Cổ Phi Yên kêu lên.

Là Lã Tiểu Trúc.

Hẹn với Lã Tiểu Trúc gặp mặt ở trước cửa toà nhà, nhìn thấy mắt của Lã Tiểu Trúc khóc đỏ lên. Cổ Phi Yên mở miệng, không biết nói cái gì,cuối cùng vẫn là giữ sự im lặng.

Đi đến cửa phòng,vẫn không mở khoá chống trộm ra,thấp thoáng nghe thấy tiếng của Viên Tiến ở bên trong đang gào thét.

“ đồ con đi thôi tha,video đã gửi đến cô ở đây rồi, thật là mắt mặt,cô là hận thù việc lần trước, hận thù cô quyến rũ tôi không thành, nhân lúc tôi đang tắm đi vào kéo cái khăn tắm của tôi,bắt lấy tôi làm chuyện xằng

bây, muốn dùng video để uy hiếp đe dọa tôi!”

Viên Tiến Đã mặc quần áo lên rồi,vội vã qua chỗ chủ nhà nói tắt cả sự oán giận, về mặt oan ức, thái độ hung hãn.

Nhìn thấy Cổ Phi Yên và Lã Tiê Trúc đi đến cửa, sắc mặt anh ta thay đổi, “ cô là một con đi, cô còn dám qua đây?”

“Anh còn dám đứng ở đây thì sao tôi lại không dám?”Cổ Phi Yên cũng không có ý định ở lại đây quá lâu, trực tiếp lời điện thoại ra,nói mĩa mai châm biếm liếc xéo sang Viên Tiến, “ trong đầu của anh chỉ lấp đầy toàn là, không thể cho rằng người khác đều giống anh không có não?”

Vẫn tốt cô rất thông minh, cầm lấy bằng chứng quan trọng,nếu không thì,chuyện bực mình này thật là có nhảy xuống sông hoàng hà cũng không nói không rõ ràng được.

Mở khoá điện thoại, Cổ Phi Yên mở đoạn video trong trong điện thoại ra,đoạn hội thoại giữa cô và Viên Tiến quá rõ ràng. Mặc dù rất ngắn, nhưng nghe cũng ra được ai làm ai không.

“Cô rốt cuộc là muốn như thế nào?”

“ tôi không muốn như thế nào, chỉ là muốn đi ra ngoài, anh là có ý định để cho tôi đi hay là muốn tiếp tục đứng song song với tôi?”

“Tôi để cho cô đi, bây giờ đi đi..... bây giờ có thể xoá video đi được chưa?”

“.....”

Đội video phát xong,Cổ Phi Yên nhìn mọi người xung quanh, vài người có ánh mắt khác nhau, lạnh nhạt lên tiếng, “ sự việc này tôi quả thật là cũng có sai,sai ở chỗ là tôi không có trả lời lại yêu cầu của cái người không bằng con chó con lợn, không chỉ không xoá video đi mà còn gửi cho mọi người..... nhưng!”

Chuyển hướng nói, Cổ Phi Yên giọng nói chuyển sang lạnh, “ nếu như không phải tôi có sự phòng bị, nếu như không phải tôi ghi âm rất nhiều thứ, thì chắc chắn nước bắn này phải bị dội lên người tôi rồi?!”

“Chân tướng của sự việc, bây giờ đã làm rõ ràng trước mặt mọi người rồi, đừng nói với tôi, mấy người không chỉ là người mù mà còn là người điếc nữa!”

Lời nói này, là nói với Viên Tiến Và Lã Tiểu Trúc.

Sắc mặt Viên Tiến trắng bệch, mà Lã Tiểu Trúc tay nắm lấy vật áo,toàn thân run rẩy khóc, không dám nhìn Cổ Phi Yên.

“Được rồi được rồi, việc này giải quyết như vậy là xong.” Chủ nhà đến nói vài câu,chán ghét nhìn Viên Tiến, rồi nói với Cổ Phi Yên, “ Cổ Tiểu thư, tôi không có ý định đưa phòng này cho Lã Tiểu thư và bạn trai cô ấy rồi, hôm nay có thể bọn họ chuyển đi. Nếu như cô không có ý định thuê phòng nữa rồi, vậy thì tiền phòng và tiền đặt cọc tôi sẽ gửi trả lại cho cô,còn nếu như cô muốn tiếp tục thuê phòng thì tắt cả vẫn như cũ. “

“.....” Cổ Phi Yên cảm thấy không thoả đáng, nhưng cũng không lập tức từ chối, “ để tôi suy nghĩ đã.”

“Còn nghĩ cái gì nữa, cô làm gì phải đi chứ?” Tuần Thi Kỳ từ ngoài cửa tiến vào, tức giận bùng bùng nhìn Lã Tiểu Trúc nói, “ tôi nói cho biết, Lã Tiểu Trúc, đầu cậu có phải là không được minh mẫn? Cái loại đàn ông cận bả này cậu còn không chia tay đi, định giữ lại qua năm mới ư? Cậu chia tay với anh ta, căn phòng này ba người chúng ta ở tốt hơn nhiều!”

Lã Tiểu Trúc không nói, mà cô ấy khóc.

“Khóc cái gì mà khóc, vừa nãy ở trong điện thoại tôi đã nói rồi, cậu bắt buộc phải chia tay với anh ta.” Tuần Thi Kỳ tức giận.

Thôi bỏ đi.

Nhìn thấy như vậy, Cổ Phi Yên mới nhớ ra vừa nãy Lã Tiểu Trúc nói trong điện thoại có chút nghi ngờ chất vấn, bây giờ có chút cảm thấy đau đầu, cũng không do dự nữa, nói với Chủ nhà, “ tôi vẫn trả phòng không muốn thuê nữa.”

Tuần Thi Kỳ muốn giữ cô lại, cô ấy vẫn lắc đầu.

Có thể tính cách của cô lạnh nhạt,cô không muốn bị cuốn vào mấy thứ phức tạp không rõ ràng ở đây.

.....

10h tối.

Cô kéo vali to đứng ở xe trên đường Thụy Mã Long. cô cảm thấy bản thân mình quả thật là một thể giới của sự xui xẻo khổ nạn.

Rất mừng rồi, cô còn có thể đi đâu được chứ?

Đi nhờ cậy Sở Diễm Diễm?

Sở Nghiến đột nhiên xuất viện rồi, nhưng vẫn phải ở nhà tĩnh dưỡng. Sở Diễm Diễm ở trong nhà chăm sóc cho Sở Nghiến, đi nhờ và cô ấy, ắt phải cùng với Sở Nghiến ở chung dưới mái nhà, như vậy không tốt.

Bây giờ bắt đầu dự dồ Chiến Mặc Thần,tốt nhất trước tiên nên giả vờ về com áo vô lo đã rồi hăng nói tiếp.

Đừng nói có bây giờ vẫn không chuẩn bị tốt tâm lý, da mặt còn không luyện dày, thì nói Chiến Mặc Thần gần đây luôn thân thiết.không biết là có còn nhớ cô không nữa. Dẫu sao, trước đây chỉ là cô hết sức kiên định từ chối anh ấy.

Bây giờ nghĩ, hồi đó trong đầu cô bị nước vào đi!

Aaaaaaaaa!

Cổ Phi Yên ôm đầu hét trong vô vọng, đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

6899.

*Liễu ám hoa minh: có hi vọng (trong hoàn cảnh khổn khổ tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ là của Lục Du “Son cùng thủy tận nghĩ vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Son cùng thủy tận nghĩ hết lối, liễu rù cười hoa gặp lại làng.)

Đã muộn như vậy còn ai gọi đến nữa?

Sẽ không phải là đám người vừa rồi chứ?

Cổ Phi Yên không kiên nhẫn, lấy di động ra nhìn, không ngờ lại là bà chủ quán com nhỏ trước từng hợp tác.

“Bà chủ, ngài gọi điện cho tôi có phải là có chuyện gì không?” Cổ Phi Yên cho rằng có vấn đề về dịch vụ hậu mãi, rất lịch sự hỏi.

“Lần trước không phải đã nói sẽ giới thiệu việc làm ăn cho cô đúng không? Vừa đúng lúc tôi có một người bạn mới mở quán rượu đến quán tôi đi lòng vòng, nhìn thấy bức họa trên tường mà cô vẽ, nói rất yêu thích, hỏi cô có hứng thú đến sửa đổi cho quán rượu nhỏ của anh ta không.”

“Đương nhiên rất có hứng thú a!” Mặt Cổ Phi Yên lập tức sáng rực, con ngươi sáng chói như sao trời, “Bà chủ, hiện tôi có rất nhiều thời gian, ngay ngày mai có thể đến.”

“Vậy tốt, cứ quyết định thế, tôi nhắn cho cô số điện thoại của bạn tôi cho cô, cô trực tiếp liên hệ nhé.”

“Cảm ơn bà chủ, lát nữa tôi mời bà ăn cơm.”

“Không cần không cần, giờ kinh tế của cô đang túng thiếu, tôi không cần cô mời cơm.” Bà chủ không nhịn được cười, “Tôi nhớ cô nói còn biết làm thủ công, tôi còn muốn cô thiết kế cho tôi một bộ bàn cờ cùng cái lót bàn, đến lúc đó, cô ưu đãi cho tôi một chút là được.”

Đây lại là một cái đơn hàng, Cổ Phi Yên đương nhiên không thể nói không.

Nụ cười trên mặt cô càng rõ hơn, “Bà chủ, ngài đây vẫn là quan tâm đến tôi, tôi không sao, nhất định sẽ chiết khấu cho ngài.”

“Vậy tôi đợi thiết kế của cô.” Bà chủ cũng sáng khoái cười, “Tôi họ Trần, lớn hơn cô, đừng gọi tôi là bà chủ nữa, về sau cứ nói chị Trần đi.”

“Được a, chị Trần.”

Cổ Phi Yên thuận theo gọi chị Trần.

Cúp điện thoại, cô thở ra một hơi thật dài, quét đi mọi phiền muộn bực bội, khoe môi cong cong, trên khuôn mặt nhỏ thanh lệ trắng nõn tràn đầy ý cười.

Sốt ruột cái gì, đến cái đó!

Nếu đơn hàng mới đã là ở quán rượu, buổi tối đúng lúc là thời gian kinh doanh, bây giờ qua đó, có thể trực tiếp bắt đầu công việc cũng không tồi... Đương nhiên, nếu như có thể ký kết được đơn hàng này.

Ôm ý tưởng này, Cổ Phi Yên gọi điện.

Đầu bên kia là một người đàn ông trẻ tuổi, Cổ Phi Yên và anh ta trò chuyện một hồi coi như ăn ý, trực tiếp đi chỗ quán rượu xem tình hình.

...

Nửa tiếng sau, Cổ Phi Yên đứng trước cửa quán rượu có tên “Mê Cung”.

Ánh đèn neon năm màu lúc sáng lúc tối, âm thanh âm ỉ gần như sắp làm nổ tung cả quán rượu, Cổ Phi Yên kéo lấy rượu hành lý to dùng đi qua sàn nhảy, tìm lấy một người phục vụ trong quán hỏi rõ phương hướng, đi đến cửa phòng làm việc ở tầng hai.

“Đồng đồng đồng.” Cô gõ vang cửa.

“Mời vào.”

Giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi ăn khớp với tiếng trong điện thoại, Cổ Phi Yên đẩy cửa bước vào, cả phòng đầy mùi khói xộc vào mũi làm cô lập tức vô thức nhu nhu mày.

“Thật có lỗi, tôi nghiện thuốc hơi nhiều.” Lượn lờ trong sương khói, một đạo thân hình thon dài đi tới phía Cổ Phi Yên, vươn tay với cô, “Lần đầu gặp mặt, xin chào, tên tôi là Thiên Thần.”

“Xin chào.” Cổ Phi Yên đưa tay, “Tên tôi là Cổ Phi Yên.”

“Ồ...” Úc Thiên Thần theo thói quen lấy ra một điều thuốc, “Cô mới từ tầng dưới đi lên, cảm thấy sao, có ý tưởng gì không?”

“Khi tôi đến quán nhìn môi trường xung quanh, phát hiện chỗ này không chỉ có hai trường trung học, còn có một số tiểu khu cao cấp, theo lý có thể nói vị trí này rất khá, làm kinh doanh rất tốt. Thế nhưng, theo tình hình tối nay, lượng người đến quán không tính là nhiều, tôi cảm thấy kỳ thực có vấn đề gì đó mà chúng ta chưa xét đến.”

“Ồ? Cô cảm thấy là vấn đề gì?”

Úc Thiên Thần chơi đùa điều thuốc trên tay, không có ý định châm thuốc, nhìn bộ dạng anh ta, Cổ Phi Yên có chút giương mắt.

“Cá nhân tôi cho rằng, có lẽ quán rượu nên đặt trong khu vực thi sinh ý sẽ lớn hơn.” Cô nói ra ý kiến của mình, đôi mắt trong veo đen láy nhìn Úc Thiên Thần, “Nhìn Úc tổng như thế này, với quán rượu này dường như chỉ mang tính chất chơi đùa, nếu như ngài tin tôi, hoặc là gan lớn dám đánh cược, không bằng giao cho tôi làm thử xem?”

“Hửm?” Úc Thiên Thần nhu nhu mày, không liệu được Cổ Phi Yên sẽ nói như vậy.

“Tôi tự đề cử mình.”

“Tốt.” Úc Thiên Thần đánh nhịp tay, châm điều thuốc trong tay, rít một hơi, “Ồ đây giao cho cô, tôi đi trước đây.”

“A?” Cổ Phi Yên bị sự dứt khoát của anh ta trợn mắt há mồm, “Hợp đồng đâu?”

Muốn làm, vẫn nên có hợp đồng mới đáng tin cậy chứ nhỉ?

“Không thành vấn đề!” Úc Thiên Thúc vỗ tay phát ra tiếng, gọi to ra bên ngoài, “Vượng Tài, vào đi!”

Cổ Phi Yên, “...”

Rất nhanh, một người áo đen đầu trơn lẳng bóng, tướng mạo hung ác tiến vào, tất cung tất kính đi đến trước mặt Úc Thiên Thần, cúi đầu, “Úc tổng, anh gọi tôi.”

Úc Thiên Thần ào ão gây gây phần tóc lộn xộn trước trán, lờ mờ nhắc nói, “Tôi không có thời gian, anh thay tôi ký hợp đồng với Cổ tiểu thư, làm sao cho vui vẻ là được.”

“Vâng, Úc tổng.”

Cổ Phi Yên, “...”

Từ khi bắt đầu nói chuyện cho đến lúc ký xong hợp đồng, Cổ Phi Yên vẫn còn chưa dám tin nhìn tờ hợp đồng đóng dấu giấy trắng mực đen trong tay.

Thế là...

Cô cứ như thế này cầm được tiền tài chính 50 vạn, có thể thực hiện các ý tưởng của cô vào quán rượu này, có được quyền quyết định phủ định tuyệt đối, tự do một trăm phần trăm?

Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Nhập tâm vào suy nghĩ của mình, cấu mệnh bản thân một cái, Cổ Phi Yên đau đến mức kêu ra tiếng.

“Ách...” Vượng Tài vừa mới đẩy cửa vào, thấy một màn này, khỏe miệng có chút rung rung. “Cố tiểu thư, Úc tổng bảo tôi nói với cô một tiếng, nếu như cô không có chỗ ở, có thể sắp xếp thay đổi phòng trong quán rượu, tạm thời ở trong phòng làm việc này... nếu cô không chê.”

Còn có chuyện tốt như thế?

“Không chê không chê.” Cố Phi Yên liên tục huơ tay, có điều vẫn hiếu kỳ hỏi một câu, “Úc tổng làm sao biết tôi không có chỗ ở?”

Vượng Tài chỉ chỉ vào va ly to đùng trong góc hẻo lánh.

“Ồ...” Cố Phi Yên hiểu rồi.

Lần này, càng thêm tốt đẹp.

Đơn hàng này không chỉ có chỗ dựa, vấn đề chỗ ở của cô cũng được giải quyết luôn!

Mở cửa sổ, để cho mùi thuốc lá trong phòng tán ra ngoài, Cố Phi Yên hà lần hơi trong làn gió mát lạnh ban đêm, vén sợi tóc mềm mại ra sau tai, chỉ cảm thấy nội tâm có thêm sự hy vọng.

Cho dù cuộc sống có đánh rớt có xuống thung lũng như thế nào, cô đều sẽ đứng lên!

Càng lúc càng cao!

...

Úc Thiên Thần ra ngoài quán rượu, liền đối diện với một cơn gió mát.

Anh ta hít hít nhìn về phía bầu trời đêm bị ánh đèn phủ sáng, tóc mái lộn xộn trên trán che khuất ánh mắt nhẹ giễu, nhưng khí tức cô đơn trên người, lại không sao giấu đi được.

Bước hướng về phía trước, anh từ xa nhìn thấy một thân hình cao lớn thon dài đứng cạnh xe mình, dường như chỉ đang đợi anh ta.

Bước nhanh vài bước đến cạnh xe, anh ta cười nhạo người đó, “Sao, sợ tôi không làm được chuyện cậu giao, nên đến đây trong coi tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 100

68100.

“Thế nào?”

Người đàn ông đứng cạnh xe xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt tài trí bất phàm.

Dưới ánh đèn đường mờ vàng, một thân áo sơ mi đơn giản anh ta mặc lên đem lại cảm giác quân tử ôn nhu như ngọc, cặp mắt đen nhìn qua, thanh thanh đậm đậm, khiến cái oi bức của đêm hè bớt đi nóng nẩy.

“Làm xong rồi.” Úc Thiên Thần mở cửa lên ô tô, khởi động xe, “50 vạn, cho cô ấy chơi.”

“Tâm trạng cô ấy ra sao, vẫn tốt chứ?”

“Có vẻ rất vui.”

Sở Nghiễn cũng lên xe, lại hỏi, “Cô ấy không nghi ngờ cậu chứ?”

“Yên tâm, cậu nguyên ý làm anh hùng vô danh tôi sẽ không đi khuyên cậu, càng sẽ không đập cho cậu một trảng, cậu có kiếm nên đến chết, vậy ghen cả một đời luôn đi!” Úc Thiên Thần cười trên nỗi đau của người khác, cong môi, “Nhìn cậu lúc này, tôi liên tưởng trước đây tôi có bao nhiêu ngu xuẩn!” Không dám theo đuổi nữ nhân mà mình thích, không có gan, luôn thôi miên mình, chỉ cần thấy cô ấy hạnh phúc cũng tốt. Thắng đến khi cô ấy trở thành người của người ta, mới...”

Mới cái gì, Úc Thiên Thần môi mím thành một đường thẳng, trong mắt lộ ra một tia thống khổ.

Chuyện đã như vậy, có nhưng lời có nói hay không cũng không có ý nghĩa gì nữa.

“Tôi biết.” Sở Nghiễn cười nhẹ, “Chỉ là, tôi có gan hơn cậu một chút, cậu không dám nói, tôi tốt xấu cũng đã bày tỏ được tâm ý của mình với cô ấy, không chỉ một lần.”

“...” Úc Thiên Thần hít hít mắt, “Sở Nghiễn, cậu có cần phải bỏ một dao như thế không?”

“Thế nhưng, nói rồi thì lại như thế nào? Tôi bây giờ thậm chí còn hối hận khi nói yêu cô ấy, ít nhất... Nếu như tôi an phận làm bạn bè của cô ấy, hoặc làm một anh trai kết nghĩa, có lẽ cô ấy bây giờ sẽ không trốn tránh tôi, sẽ chịu gặp tôi.”

Trước đó không nói, cô ấy sẽ không trốn tránh anh.

Nói rồi, sau lần thất thố trước mặt cô ấy, cô ấy căn bản không nguyên ý xuất hiện trước mặt anh nữa.

Anh còn có thể làm gì đây?

Trong mắt Sở Nghiễn thanh lãnh tự giễu, ngón tay chống trên huyệt thái dương, anh đậm mặc nhìn phong cảnh lùi dần ra sau xe, nội tâm đau đớn.

“Cậu thật sự không cướp được đến tay?” Úc Thiên Thần hỏi.

“Khó.”

“Nếu không thì tạo ra chút cơ hội đi?”

Sở Nghiễn chuyển mắt nhìn anh ta, “Cậu cảm thấy làm sao tạo ra được cơ hội?”

“Cậu biết tôi chơi mở quán rượu mà, có cơ hội được tiếp xúc với mấy loại thuốc đặc thù, nếu cậu muốn, tôi cho cậu vài gói.”

Trầm mặc một lúc, Sở Nghiễn quý xui thần khiến trả lời, “Được.”

...

Cùng lúc đó, một người đàn ông thân hình cao lớn thẳng tắp đứng trước cửa sổ, đôi mắt phượng đen thăm nhìn xuống các nhà lên đèn, trong đôi mắt sâu không thấy đáy không có lấy một nét chấp chớn, dung nhan lãnh tuấn tán ra hàn ý thấu xương, khiến người ta không dám đến gần.

Trong phòng, yên tĩnh chết lặng.

Giang Đào đứng cách đó không xa như muốn ngừng thở, sợ động đến hung thần sẽ chết oan uổng.

Trầm mặc rất lâu, người đàn ông thấp giọng nói, “Cô ấy đang ở đâu?”

“Cố tiểu thư à?” Giang Đào vừa nói ra câu này liền cảm thấy mình đang hỏi thừa lời, lập tức cứu vớt nói, “Có vẻ khách hàng trước đó đã giới thiệu cho Cố tiểu thư đơn hàng mới, Cố tiểu thư liền dứt va ly đến một quán rượu, ký một bản hợp đồng ngay tại trong quán.”

“An toàn không?”

“Tôi để hai người U Minh đi ẩn nấp phụ cận quán rượu, hai người chia hai ca, 24h đều bên cạnh Cố tiểu thư, có chuyện gì đều có thể phản ứng kịp.”

“Ừm.” Trầm ngâm một lát, Chiến Mặc Thần chậm rãi quay người lại, “Còn nữa, cái người tên Viên Tiến, đi tra lai lịch của người kia.”

“Là muốn... sao?” Giang Đào làm động tác cắt yết hầu.

Chiến Mặc Thần dậm dậm câu môi, nói ra ba chữ, “Phế hán ta.”

Giang Đào, “...”

Cái tên Viên Tiến kia, tự cầu phúc cho mình đi!

Chiến thiếu còn đang bất mãn đây, hán ta còn dám đi đùa giỡn nữ nhân của Chiến thiếu, không phải đi tìm chết thì còn là gì?

Phế đi, phế đi là như thế nào? Đương nhiên là từ thân thể đến linh hồn!

...

Thời gian lại trở nên dư dật.

Cái gì Viên Tiến, cái gì Lã Tiểu Trúc, cái gì Cố Kiến Quốc, cái gì Chiến Mặc Thần... Những chuyện không tốt, tựa như đã là chuyện của thế kỷ trước, Cố Phi Yên bận đến mức cơm cũng không có thời gian mà ăn, đôi mắt lạnh to tron cũng đã bị hành hạ đến mức có tầng xanh xao.

Cô rất mệt.

Gần đây cô mỗi ngày đều chỉ ngủ ba tiếng, tối đến 12h mới lên giường, 5h sáng như được uống thuốc lắc nhảy dựng từ trên giường, nếu mắt cô không thâm quầng mới là lạ.

Thời gian của cô rất căng, làm xong điều tra thị trường, cô bắt đầu lên kế hoạch thiết kế quán rượu, cả người nhập tâm mười phần, chỉ riêng việc thiết kế bàn thảo, cô làm đến ba bữa, mắt gần nửa tháng.

Sự thật chứng minh...

Tốt thôi, không có gì dùng được cả!

Úc Thần Thần không thèm nhìn đến bản thảo, chỉ ném năm chữ, cô vui là được rồi, sau đó liền cúp điện thoại tuyệt nhiên không quan tâm sự phát triển của quán rượu, cũng không thèm để ý 50 vạn kia.

Cố Phi Yên, “...”

Yên lặng, cô dùng một phút để thuyết phục mình, không được cuốn tiền chạy trốn.

Cũng may, cô cũng là người tùy tiện, Úc Thiên Thần không quan tâm cô gãy vỡ quán rượu của anh ta, cô càng can ý. Mới bắt đầu, cô coi việc thay đổi quán rượu thành một công việc nghiêm túc, bây giờ, đây đã trở thành nơi cô hưởng thụ.

Cô thích công việc có tính sáng tạo, thích vật trong tay mình dần dần trở nên hoàn thiện, càng thêm hoàn mỹ hơn, khiến cô thường cảm thấy vui sướng.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng sống cuộc sống của riêng mình, Cố Phi Yên nhận được cuộc gọi của Cố Kiến Quốc.

Vừa bắt máy, đầu bên kia liền truyền đến tiếng rống mắt kiên nhẫn của Cố Kiến Quốc, “Cố Phi Yên, mày còn nhớ hợp đồng đã ký kết không? Mày có còn hiệp ước tinh thần hay không? Chiến Mặc Thần đã cùng với ngọc nữ Tôn gia Tôn Ngọc Kiều hẹn hò hai lần rồi, mày có biết không?! Mày, mày cái đồ... Mày muốn tức chết tao sao?”

Cố Phi Yên, “...”

Trong đầu cô chỉ toàn là cái tạo quán rượu, cái gì mà “ngọc nữ Tôn gia Tôn Ngọc Kiều”, đầu cô chết máy một phút mới phản ứng lại.

Cô còn chưa kịp nói, Cố Kiến Quốc lại ức chế oanh tạc, “Mày mau nói, mày rốt cuộc định khi nào đi cầu dẫn Chiến Mặc Thần, mày cho tao tin tức chính xác xem!”

Chắc...

Ông ta cũng biết đó gọi là câu dẫn sao?

“Tôi đã biết.” Cố Phi Yên phản ứng lại, có chút không kiên nhẫn nhu nhu mi tâm, “Ông vội cái gì, để không có bất kỳ sai lầm nào, tôi trong khoảng thời gian này đang vạch kế hoạch đây.”

“Vạch kế hoạch, vạch kế hoạch, mày còn tiếp tục như vậy, Chiến Mặc Thần đã nắm được Tôn Ngọc Kiều trong lòng bàn tay rồi, tao xem mày đến lúc đó làm thế nào, mày muốn khóc còn không kịp!”

“Tiến triển giữa họ rất tốt?” Cố Phi Yên hỏi.

Không nói rõ được tư vị trong lòng mình, nhưng cô biết, tóm lại không bao giờ là sự vui vẻ.

Cô hậu tri hậu giác nghĩ, hơn nửa tháng cô cặm cụi làm việc, có phải là đang muốn trốn tránh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

68101.

“Ta đã nói mày không tin, mày tự đi xem tin tức trên báo đi!”

Con tức giận muốn trượng, Cố Kiến Quốc tắt máy, Cố Phi Yên nghe ‘Bụp’ một tiếng to, cảm giác chiếc loa trong tay Cố Kiến Quốc khả năng vừa vỡ hai nửa rồi.

‘Ha ha’ một tiếng, cô ngồi xuống bậc thang.

N ngón tay vuốt phẳng màn hình, vài phút sau, Cổ Phi Yên mới hạ quyết định, mở khóa máy điện thoại, trong lòng nặng nề tìm kiếm tin tức.

Quả nhiên, có tin báo Chiến gia và Tôn gia trở thành thông gia với nhau.

Cổ Phi Yên lạnh mắt nhìn theo, trong lòng không ngừng khinh bỉ.

Bài báo dài như vậy không giống như bản tin mà là như bản quảng cáo, từ đầu đến cuối đều khen Chiến Mặc Thần và Tôn Ngọc Kiều đều do tạo hóa dựng lên, cách diễn đạt câu vô cùng có tâm, ảnh cũng phải chụp không khác gì bìa cứng tạp chí.

Hình như ở tiệc rượu.

Người đàn ông cao lớn khoác trên mình bộ âu phục màu đen may vừa người, góc mặt tuấn tú, đẹp trai mà lạnh lùng, người phụ nữ khoác tay anh thì đoan trang, dịu dàng, ánh mắt nhìn vào người đàn ông đầy sùng bái ngưỡng mộ, hai ly rượu đụng vào nhau, có thể nghĩ thấy phảng phất hương rượu nho.

Ánh sáng và ánh ở phía sau bọn họ tạo thành một mảng giấc mộng tuyệt đẹp.

“Cảm giác miễn cưỡng quá đi.”

“Chắc chắn bằng mặt không bằng lòng, à nhầm, bằng mặt còn không có.”

“Nhìn vào giống như sắp đặt để chụp ảnh vậy, tuyệt đối!”

Cổ Phi Yên giả bộ không quan tâm vứt điện thoại vào trong túi xách, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng sửa sang bưng bưng khí thế trong quán bar, muốn nói gì đó chỉ đạo công việc cho nhân viên, nhưng không biết nói từ đâu.

Trong đầu trống rỗng, không có bản thiết kế lẫn ý tưởng, cái gì cũng không có, dường như đồ đặc ở đây như mất đi lực hấp dẫn với cô.

Cô muốn yên lặng ngắm nghĩ, để mình hoàn toàn nhập tâm vào công việc, nhưng trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh người đàn ông ánh mắt lạnh như băng, còn có tay của anh khoác tay người con gái khác....không phải cô.

Vô vô đầu phiền não, Cổ Phi Yên ngồi xuống lần nữa.

Ngay lúc này, điện thoại kêu chuông, cô cầm lên xem, vẫn là Cổ Kiến Quốc.

Ông ta sao lúc nào cũng gọi điện vậy?

Không nhận được con tức giận mà cũng không việc gì phải nhịn.

Cổ Phi Yên vẫn không quên được khoảnh khắc quán quýt là ai mang đến, vừa nghe điện thoại cô liền hét vào đầu dây bên kia, “Cổ Kiến Quốc, ông còn mồn nói gì nữa? Cả ngày đều chỉ biết giục giục giục, ông không thấy phiền à? Ông có thời gian này đến giục tôi, sao không có thời gian suy nghĩ đường đường chính chính mà quản lý công ty, dựa vào bản lĩnh ăn của mình sao?”

“Ha...” Cổ Kiến Quốc cười một tiếng, cũng không tức giận, rất bình tĩnh lãnh đạm nói, “Ta chỉ muốn thông báo với mày, nếu mày ngày mai vẫn chưa có động tĩnh gì thì ta sẽ ra tay với công ty của Sở Nghiễn.

“Cái gì?” Cổ Phi Yên đột nhiên tim đập nhanh, “Cổ Kiến Quốc, tôi cảnh cáo ông, ông đừng có manh động mà khinh suất, nếu không hợp đồng giữa chúng ta sẽ phế bỏ hết!”

“Mấy giờ có gắng cũng không có, hợp đồng này cũng coi như chưa ký? Ta nói cho mày biết, mày ngày mai tốt nhất đến tìm Chiến thiếu gia, nếu không ta sẽ gây áp lực lên công ty Sở Nghiễn! Mặc dù Cổ gia ta không so được với Chiến gia nhưng với một công ty nhỏ bé kia ta lại có khả năng đối phó, nếu mày không tin, hãy đợi xem tin tốt!”

Không tin?

Tại sao không tin chứ?

Cô tin!

Cổ Kiến Quốc là kẻ chả có triển vọng gì nhưng phát triển không đủ, thù thành còn được, công ty của Cổ gia không thể nói bại là bại được, bây giờ tình hình công ty coi như không tồi. Không nói cái khác, rõ ràng dùng tiền che đậy, công ty Sở Nghiễn mở chưa lâu cũng không chịu được áp lực mà Cổ Thị đề xuống.

Cổ Kiến Quốc ép cô như vậy, cô không thể không xem thường.

Tức đến mặt đỏ lên, Cổ Phi Yên cắn răng chịu đựng, “Ông yên tâm, tôi sẽ đi!”

“Vậy là tốt.” thái độ Cổ Kiến Quốc dịu xuống, thay đổi sắc mặt nhanh chóng, cười nói, “Ta biết con gái của ta thông minh nhất, rất hiểu thời thế, Chiến thiếu gia thấy con rất thú vị, nên không thể xem nhẹ con, ta đợi tin tức từ con, ha ha ha....”

Ngày mai nhất định phải đi, cô bị ép phải ra quyết định này, ngược lại trong lòng không rồi bởi lắm.

Có lẽ đây là định mệnh.

Không phải là theo đuổi người đàn ông thôi sao, kinh nghiệm 8 năm của cô, sợ gì!

Cố gắng ép cảm xúc trong lòng xuống, Cổ Phi Yên nhìn vào bản thiết kế, chỉ đạo công việc cho công nhân. Mặc kệ sau này cần làm gì, cô không thể để mọi chuyện trước mắt biến thành trò trẻ con, đây là công việc của cô, cô phải nỗ lực!

Coi như cần ở bên Chiến Mặc Thần, cô cũng không muốn làm dây tơ hồng phụ thuộc vào anh.

Hướng hồ, cô không thể luôn ở bên anh.

.....

Cổ Phi Yên nghĩ rất nhiều tình huống nhưng duy nhất không ngờ đến là....cô lại không tìm được Chiến Mặc Thần!

Đi Văn Thiên Uyển tìm, anh không có.

Gọi điện thoại, anh không nghe.

Đến Quốc Tế Đế Cảnh tìm anh, cô ngay cả phòng khách cũng không được bước vào, nữ tiếp viên dịu dàng nhưng vẫn không đồng ý.

Ngày hạ nóng bức, Cổ Phi Yên đứng đợi dưới bóng cây trông thật đáng thương.

Cô ngẩng đầu nhìn hướng phòng làm việc của tổng tài trên tầng cao nhất, chỉ cảm giác cả người đến linh hồn đều bị Chiến đại tổng tài ngăn cách bởi sự lạnh lùng, thật thảm hại, nhanh chóng mất đi cảm giác.

Bây giờ cô mới biết, khi anh không muốn gặp cô, cô cần bản không còn cách nào tiếp cận anh càng không thể nói mượn cơ câu dẫn anh.

Cô đang có chút nghỉ ngơi, mình trước kia tại sao theo đuổi được Chiến Mặc Thần.

Lúc đó, mặc dù có Ảnh Hồ hacker tài giỏi này định vị Chiến Mặc Thần ở chỗ nào, cô kịp thời nắm bắt được ngay vị trí đó, nhưng chỉ cần anh cự tuyệt cô lại gần, cô cũng chỉ có thể giống như bây giờ, căn bản không có cơ hội xuất hiện trước mặt anh.

Lẽ nào, lúc trước sự phòng bị của Chiến Mặc Thần không có chắc chắn như vậy?

Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu.

Xem ra chỉ có thể đứng ở bên ngoài công ty cầm sào chờ nước vậy.

Nhưng, đợi đến ba ngày rồi, Cố Phi Yên sớm đến muộn thủ đều không thấy bóng dáng Chiến Mặc Thần, ngay cả góc áo cũng không nhìn thấy!

Đến ngày thứ tư, Cố Phi Yên nhìn vào cửa lớn Quốc Tế Đế Cảnh, đột nhiên trong đầu nghĩ ra một ý tưởng.

Cửa trước đợi không được, nói không chừng có người đón cửa sau?

Đôi mắt hồ ly lấp lánh lộ ra tia gian xảo, Cố Phi Yên đi vào hầm để xe của Quốc Tế Đế Cảnh, theo trí nhớ đến thang máy tư nhân nơi nghỉ ngơi trong phòng làm việc.

.....

Tầng cao nhất của Quốc Tế Đế Cảnh.

Giang Đào thành thật báo cáo trước mặt Chiến Mặc Thần, “Chiến thiếu gia, Cố tiểu thư đang ở trong hầm để xe, đứng ngay ở cửa thang máy tư nhân, anh xem chúng ta hôm nay đi ra từ hầm gửi xe hay là đi cửa trước.”

Chiến Mặc Thần đang xem tập tài liệu ngừng đầu lên, trong ánh mắt đen sâu thẳm của anh đầy sự không vui, “Chuyện nhỏ như vậy, anh còn đến hỏi tôi sao?”

Giang Đào, “.....”

Rốt cuộc là tránh hay không tránh.....

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

68102.

Chăm chỉ suy nghĩ một lúc, Giang Đào cảm thấy ý của Chiến Mặc Thần là tránh.

Người đàn ông đều có lòng tự tôn, đối với nữ nhân đã làm tổn thương mình, đó khẳng định trừng tim đen là không muốn gặp!

Chưa nhìn thấy sắc mặt của Chiến thiếu gia trước giờ chưa cười lần nào, lúc nào cũng đáng vẻ lạnh nhạt nghiêm túc nhưng anh trước kia cũng đâu dọa người như này!

Được thôi, mặc dù Chiến thiếu gia trước giờ chưa cười lần nào, lúc nào cũng đáng vẻ lạnh nhạt nghiêm túc nhưng anh trước kia cũng đâu dọa người như này!

Nghĩ lại công ty gần đây trên dưới mọi người đều cảm thấy lo lắng, sợ làm sai chuyện gì nhận được ánh mắt lạnh lùng của Chiến tổng, Giang Đào trong lòng nổi khiếp sợ vẫn còn.

Vì hạnh phúc của mọi người và hạnh phúc của chính mình, anh từ trong lòng đốt lên ngọn lửa mang đầy trách nhiệm, nhiệt huyết theo lồng ngực báo đảm, “Chiến thiếu gia, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cùng anh san sẻ nỗi lòng này.”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Vì vậy, rốt cuộc làm gì cùng anh san sẻ nỗi lòng đây?

Đón lấy ánh mắt anh, Giang Đào như có thêm chỗ dựa vững chắc, mặt đầy kiên định, một lòng trung thành.

“.....” Chiến Mặc Thần ngừng đầu lên, con người đen sâu thẳm ấy nhìn Giang Đào một lúc một cách hài lòng, ánh mắt hướng tập tài liệu trước mặt, “Tôi biết rồi, cậu lui trước đi.”

“Vâng!” Giang Đào quay người rời đi.

Anh không để lỡ ánh mắt tán thưởng của Chiến Mặc Thần, mừng rỡ đi sắp xếp.

5h chiều.

Vẫn chưa đến giờ tan làm, Chiến Mặc Thần từ chỗ bàn làm việc ngồi dậy, “Chuẩn bị xe, hôm nay sớm trở về biệt thự.”

“Về biệt thự Đế Vân Sơn Đình sao?”

“Ừm.” Chiến Mặc Thần gật đầu nhẹ, ánh mắt ẩn chứa sự vui mừng.

Biệt thự Đế Vân Sơn Đình cũng là tài sản dưới tên của anh, anh có hướng phát triển các tòa nhà thương mại giá cao, cũng có thói quen giữ lại hai tòa cho mình.

Mấy hôm này, vì tránh Cố Phi Yên, anh vẫn ở công ty cách khá xa khu biệt thự, hôm nay....đi đến đó cũng không tồi.

Thất cả vạ, Chiến Mặc Thần quay người đi vào phòng nghỉ ngơi, không ngờ rằng Giang Đào đã chuẩn bị xe đi cửa trước, vội vàng nói, “Chiến thiếu gia, mời anh!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

“Chiến thiếu gia, anh yên tâm, Cố tiểu thư vẫn đợi dưới hầm để xe, tôi đã sắp xếp anh đi cửa trước, thần không biết quý không hay, nhất định để cô ấy không đuổi kịp được anh!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Niềm vui mừng trong ánh mắt anh đã thu lại, con người sâu thẳm vô cùng, khí tức quanh người lúc đầu nhẹ nhàng đột nhiên trĩu trĩu, tựa như cơn bão điên cuồng vây xung quanh, yên lặng không thờ nổi.

“.....” Giang Đào có chút không xác định, hỏi lại, “Chiến thiếu gia?”

“Đi!” ánh mắt lạnh lùng quét Giang Đào một lượt, Chiến Mặc Thần đi ra cửa lớn phòng làm việc, từng bước lớn mà đi.

Giang Đào, “.....”

Anh đột nhiên cảm thấy có dự cảm gì đó không đúng!

.....

Dưới hầm để xe.

Cố Phi Yên đợi đến 8h tối vẫn không thấy người bước ra từ thang máy, trong lòng hiểu cái gì đó.

Vẫn không hết hi vọng, cô vẫn kiên cường đi xuống lầu Quốc Tế Để Cảnh nhìn lên trên, không như dự đoán, cô quả nhiên nhìn thấy tầng phòng làm việc đã tắt đèn, bóng tối trầm mặc như đang chế nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

Đột nhiên, trong lòng cô tựa như dao cắt.

Anh đang trốn tránh cô!

Trước kia anh cũng đối với cô đoạn tuyệt như vậy, không phải bởi vì cô muốn anh nhìn thấy cô nhiều hơn, vĩnh viễn là sự yên lặng đến lạnh lẽo.

Bây giờ, anh lại càng không muốn gặp cô sao?

Đợi bao nhiêu ngày, anh cũng không muốn nhìn thấy cô một lần, rõ ràng, trong lòng anh đối với cô giống như cô đã từng cự tuyệt anh, trở mặt đấm lấy anh thật buồn cười, vì vậy một chút liên quan anh cũng không muốn có.

“Cố Phi Yên, cô nói cho tôi biết, cô thật sự yêu tôi không?”

Giọng nói trầm ấm pha chút phẫn nộ của người đàn ông ấy vang vọng bên tai, làm cho Cố Phi Yên có chút giật mình.

Có lẽ.....

Như này cô có chút ích kỷ.

Không dễ ý đã theo đuổi anh bao năm nay, lại vì không muốn dây dưa với Cố gia mà cự tuyệt anh. Bây giờ bị Cố Kiến Quốc ép, cô lại không quan tâm anh có muốn hay không mà quán lấy anh....

Là cô đã sai phải không?

Muốn hay không, cô đi tìm cách khác, không thể làm phiền anh nữa?

Anh tuyệt tình như vậy, bên cạnh còn có đối tượng không tồi, đáng lẽ ra cô không nên ích kỷ thêm nữa....

Vừa suy nghĩ vừa mất tinh thần, Cố Phi Yên cúi đầu chán nản đi trên đường vô tình va vào một đôi tình nhân.

“Xin lỗi, tôi vô ý quá!” Cố Phi Yên vội vàng xin lỗi, “Có làm đau các bạn không?”

“Không sao đâu, ai cũng có lúc không cẩn thận mà.” Người con gái cười lắc đầu, nhìn Cố Phi Yên đi một mình chớp chớp mắt liến rứt một bông hồng trong bó hoa đang ôm trong lòng tặng Cố Phi Yên, nói nhiệt tình, “Tặng chị, hy vọng chị có một tình yêu thật đẹp!”

Cố Phi Yên cảm thấy vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Cô tròn tròn mắt, “Cái này... thật sự tặng tôi sao? Tôi thật sự có thể nhận nó?”

“Vâng!”

Phải đợi câu trả lời chắc chắn, Cố Phi Yên vui mừng nhận lấy nụ hồng, bông hoa vẫn chưa nở rộ, nụ hoa còn vương lại những giọt nước, rất tươi đẹp, chứa đựng sức sống mãnh liệt.

Cô gái ngai ngừng nhìn người bạn trai bên cạnh cười ngọt ngào, “Đây là bạn trai của em mua tặng em, hôm nay là kỷ niệm một năm chúng em yêu nhau, chúng em rất hạnh phúc, thực ra không có ý gì, em thấy chị tâm trạng không tốt, muốn làm chị vui vẻ lên chút....sau đó, nhờ lần va chạm này mới có thể tặng cho chị.”

“Tặng người hoa hồng tay còn vương lại chút mùi hương, chúng em coi như chia sẻ niềm vui.” Cậu thanh niên trẻ trên mặt có vài phần non nớt, nhìn vào bạn gái đang thẹn thùng, cậu lắc đầu cười.

Tình yêu thật đẹp đề.

“Cảm ơn hai em.” Cố Phi Yên nở nụ cười sáng lạn, nói tự đáy lòng, “Các em nhất định hạnh phúc cả đời nhé!”

Tạm biệt đôi tình nhân, Cố Phi Yên trong lòng vui lên không ít..

Nhìn nụ hồng trong tay, cô bắt đầu đốt lên ý chí phấn đấu.

Không phải chỉ là chặn người thôi sao?

Một ngày chặn không được, thì ngày thứ hai chặn.

Một tháng không gặp được thì hai tháng.

8 năm cô còn theo đuổi được, mới có vài hôm đã từ bỏ sao được, đó không phải là tính cách của cô!

Chiến Mặc Thần cái tên này cứ lạnh nhạt với cô, Ha ha... đợi khi cô bắt được anh rồi, để xem cô xử lý anh như nào! Cô nhất định để anh hết lần này đến lần khác khắc sâu cái gì gọi là “Duy nữ tử với tiểu nhân khó chiều.” để anh phải cầu xin cô sủng ái anh.

Ý chí hùng hực như lửa đốt, Cố Phi Yên mở phần mềm thông tin kết nối với Hồ Ảnh.

[Ảnh Hồ, giúp tôi điều tra vị trí của Chiến Mặc Thần, cô có số điện thoại của anh ta rồi, không cần tôi phải nói như?]

Ảnh Hồ trả lời, [Chính xác là không cần, tiền thù lao lần trước cô vẫn chưa đưa tôi, cô quên rồi sao?]

Cố Phi Yên, “.....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Thôi xong rồi, cô ấy làm sao quên được việc này cơ chứ? Ảnh Hồ cái thứ này chỉ là treu ghẹo,cô lúc trước, “ không bảo vệ được chữ tín” rồi, lần này khẳng định là không có cái lời tốt đẹp rồi.

Quả nhiên.....

[Lần này, ba lần thù lao, đêm nay hoàn thành việc sẽ trả tiếp]

Cố Phi Yên “.....”

Không có cách nào,người ở cùng dưới một mái nhà không thể không cúi đầu,cô cam chịu số phận, tay để trên màn phản quang gỗ khuya [được rồi, anh nhanh chóng đưa để tôi kiểm tra, việc của tôi làm xong rồi, mới có tâm trạng để trả tiền thù lao cho anh.]

[Như cô mong muốn]

Ảnh Hồ làm việc rất bài bản, cũng rất có năng suất.

Nhấn nại đợi chờ,Cố Phi Yên không thể nhận được tin tức của Ảnh Hồ, nhìn anh ta gửi cho cô cái địa chỉ, Cố Phi Yên cau mày,suy nghĩ, Cô luôn cảm thấy địa chỉ này trông rất quen.

Tại căn biệt thự Đế Văn Sơn

Cô hình như đi qua rồi, là lúc nào nhỉ?

Đứng rồi, đó là căn biệt thự của Du Diễm Phong, không thì là ở đâu nhỉ?

Ý thức được liền kiểm tra trong mục thông tin điện thoại, Cố Phi Yên chán chường nhìn tên của Du Diễm Phong, thờ dài, tên khốn này cũng là một kẻ đáng thương,không biết ở Nam Phi Đào kim cương thế nào rồi, khi nào có thể về nước.

Thật đáng thương!

Nhưng, lúc bản thân rất bi thảm, nghĩ muốn có một người còn bi thảm hơn mình, không có từ ngữ nào có thể diễn tả nỗi, tâm trạng vừa tốt được một chút.

Vừa cảm thán, Cố Phi Yên vừa suy nghĩ xem làm thế nào để đến Đế Văn Sơn, không phát hiện ra bản thân không cẩn thận dùng tay gọi điện thoại.

Hàng ngày đi đến biệt thự Đế Văn Sơn, rất không có sự tính toán.

Ở đó không có xe bus, để đi vào được khu Đế Văn Sơn chỉ có thể đi đi bộ, hoặc là gọi xe..... Cô là một người đáng thương nghèo túng, ăn một chút đồ ngon cũng không nỡ, thì làm sao có thể tình nguyện ngày ngày gọi xe được chứ, đó không phải là đốt tiền ư?

Nhưng,nhưng thật sự muốn dựa vào đôi chân này đi, không nói dối với thế lực thì đây là thử thách cực đại, cái lòng dửng dưng cảm của cô không có, thật sự rất sợ ma quỷ,thật sự không muốn ném thử cảm giác lằng mạp của đêm đen đi ở trong đường núi rừng.

Nghĩ nửa ngày, Cố Phi Yên cũng không nghĩ ra được cách gì để đến đây.

Đang ở lúc này, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại kêu lên làm đứt mạch suy nghĩ của cô.

Cúi đầu xuống xem, là Du Diễm Phong.

“Alo.” Cố Phi Yên kinh ngạc nghe điện thoại, “ anh về nước rồi, tự nhiên làm sao lại muốn gọi cho tôi vậy?”

“ tôi còn đang muốn hỏi cô đây,Cô không có việc gì tự nhiên lại gọi cho tôi, có phải là nhớ tôi rồi không? Lại còn bị có nháy máy nữa, có phải là cô ngại, xấu hổ rồi ư? Nhưng, trong mục ghi nhớ không thể làm giả được, cô không ở trước mặt tôi thì thật là ngại quá, hahahaha.....”

Cố Phi Yên “.....”

Nhìn mục ghi nhớ, hình như đúng là cô đã gọi điện thoại cho Du Diễm Phong trước.

Suy nghĩ xong thì cô biết rồi, hơn nữa vừa xong là không có khoá máy gì cả, vô ý mới gọi điện thoại cho anh ta, nhưng cũng thật tốt.

Cố Phi Yên hỏi, “ anh bây giờ đang ở đâu?”

Nói không chừng, khéo về nước rồi?

“Bốn thiếu gia vừa mới về nước, bây giờ đang ở sân bay, haha, Tiểu Yên Yên thật sự là có thần giao cách cảm tới tôi nha, chân tôi vừa mới chạm tới đất Kinh Thành này đã nhận được điện thoại niềm nở nhiệt tình của cô rồi, ông đây rất vui!”

Tiểu Yên Yên cái quý gì chứ?

Niềm nở nhiệt tình cái quý gì chứ?

Thôi, không tính toán với tên khốn đây nữa.

“Du thiếu gia, tôi không phải còn nợ anh 5 đêm sao, hay là,từ đêm nay tôi bắt đầu trả nợ.” Cố Phi Yên chỉ cảm thấy bản thân đã bắt được một thanh niên khoẻ mạnh miễn phí, trong lòng cô vui sướng, vì nói phục vụ Du Diễm Phong, nên giọng nói cũng rất ngọt, “ tôi ở gần Quốc Tế Đế Cảnh, anh qua đây đón tôi đi.”

“Cô dạo này thế nào rồi, giọng nói làm sao lại ôn ền nói ngọt như vậy, dạo chết người mất!”

“..... hahaha.” Hít một hơi thật sâu, Cố Phi nhẫn nhịn trong lòng phát ra lửa, lấy lại giọng bình thường, “ Du thiếu gia, anh có đến hay không?”

“Cô cầu xin tôi!” Du Diễm Phong tâm trạng rất tốt, bắt đầu treu trọc cô, “ Cô nếu như cầu xin tôi, nói không chừng tôi đến đón cô đó. Phải biết, bốn thiếu gia hôm nay về nước, rất nhiều người đã hẹn gặp tôi, thời gian của tôi rất quý giá đó!”

Cố Phi Yên không thể nhịn nổi được nữa, nói lớn trong điện thoại, “ Du Diễm Phong, anh có đến đón tôi hay không?!”

“Tiểu Yên, cô rất hung dữ với tôi.”

“ nói, có đến hay không?”

“..... đến.” Giọng nói của Du Diễm Phong rất oan ức.

Tắt điện thoại, Cố Phi Yên yên tâm rồi.

“ các chất đo lường sắt,sôm không thể thành thật như vậy được.” Với điện thoại ngơ vờ một câu, Cố Phi Yên nhẫn nhịn không để lộ ra.

.....

Cố Phi Yên trông chờ mãi mòn, cuối cùng, ánh mắt nhìn thấy một chiếc xe ở cô không xa đang đi chậm chậm lại, chiếc xe ần còi inh ỏi.

“Hey!” Vẫy vẫy tay, gió đánh rơi xuống chiếc kính đen trên mặt của Du Diễm Phong. Về mặt đẹp trai anh tuấn với nụ cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay gọi cô, “Tiểu Yên, ở đây!”

Cố Phi Yên không thể chịu nổi cũng để lộ ra nụ cười rất tươi, vẫy tay lại với anh ta.

“tặng tôi ư?” Vừa mới lên xe, Du Diễm Phong hai mắt long lanh,lấy bông hoa hồng trong tay của Cố Phi Yên,hôn lên bông hoa tươi mềm mại, cảm động nhìn cô, “tôi biết cô yêu tôi, cảm ơn cô, báo bối.”

Cố Phi Yên “.....”

Trước kia không cảm thấy tên khốn này bị ỏi khốn nạn, lần đầu tiên gặp mặt, nhìn thấy anh ta diện mạo đẹp trai anh tuấn, ánh mắt lạnh lùng lưu chuyển.thái độ hung hăng làm cản làm bậy, còn cho rằng anh ta có lòng dạ độc ác, tâm lòng gian xảo dối trá. Bây giờ..... thật sự không có mắt nhìn rồi!

Một bên muốn đi đến biệt thự Đế Vân Sơn, Cố Phi Yên không tính toán đến chuyện hoa hồng bị cướp mất, đẩy đẩy vào cánh tay của Du Diễm Phong, thúc giục, “được rồi, đi thôi, đến nhà của anh.”

“đi thẳng đến nhà tôi.”

“Ừm.”

“cô tự nhiên làm sao lại đối với tôi nhiệt tình như vậy, không thể có âm mưu gì chứ?”

“.....” Cố Phi Yên nhũn mày, “tôi còn có âm mưu gì chứ.không thì là hôm nay gọi nhầm điện thoại cho anh, nhầm thì cứ nhầm đi?”

“cô không phải là có hứng thú với tôi rồi, muốn làm người phụ nữ của tôi?” Du Diễm Phong nghĩ đến một điều có thể.

Suy nghĩ, còn có một chút chủ động rồi!

“Không muốn.” Cố Phi Yên dứt khoát lắc đầu.

“Tại sao?”

“Anh không phải là mẫu người tôi thích.”

“Vậy tại sao hôm nay cô nhất định muốn gặp tôi?”

“Vì muốn sớm trả nợ cho anh, sớm phân rõ mối quan hệ với anh.”

“.....” Du Diễm Phong không nói nên lời. “Haizzzz, biết cô là một người không có lương tâm”

“Anh biết là tốt rồi.”

Cố Phi Yên lè lưỡi ra, xông đến Du Diễm Phong làm mặt xấu, dọa cho anh ta đến nỗi tay run. Chiếc xe rất nguy hiểm không phi đến đối diện với chiếc xe đang đi, cô cười lớn, mái tóc đằng sau bay phất phới và tâm trạng của cô giống như là tùy ý muốn làm gì thì làm.

.....

Chiếc xe đi nhanh trên đường, đến khu ngoại thành thì đi với tốc độ bình thường.

Thời gian không ngắn, nhưng bởi vì trong lòng có chuyện, Cố Phi Yên không chỉ không có cảm giác thời gian dài, lại ngược lại cảm thấy vừa mới nhắm mắt thôi đã đến cửa khu biệt thự của Du Diễm Phong rồi. Trong lòng dần dần lo lắng hồi hộp.

Xuống xe, cô vừa muốn đi trước, đột nhiên Du Diễm Phong kéo lấy tay áo cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

68104.

Thân hình Du Diễm Phong cao to đang đè ép Cố Phi Yên xuống, dùng sức lực để cô dựa vào cửa xe, đưa cơ thể nhỏ bé mềm nhũn của cô ôm vào trong lòng.

Cơ thể cô dựa vào đằng sau, anh và cô gần sát nhau, dường như chỉ cần cúi đầu một cái là có thể hôn rồi.

Cái khoảng cách như vậy, rất nguy hiểm. Đối với người đàn ông là vô cùng vì xinh đẹp, con người hoa đào tràn đầy màu sắc ánh sáng lung linh, Cố Phi Yên cũng có thoáng chốc sững sờ, bị Du Diễm Phong cái đẹp của người đàn ông đáng về lung linh trở nên đẹp dễ.

Nhưng, cô rất nhanh phản ứng lại, từ ngại thành tức giận đá vào chân anh ta một cái, để anh ta buông cô ra.

“.....” Du thiếu gia, anh lại phát bệnh thần kinh cái gì vậy, theo đuổi người phụ nữ này, vẫn là có chút kĩ thuật hàm lượng, đi một chút vào tim, có được không?để người phụ nữ này ở trên xe một chiều đều qua thời gian rồi.anh có thể với tất cả thời gian mới không, có thể không phải trốn tránh khó nhọc không?trêu chọc người ta rất là miễn cưỡng, anh dù sao cũng đừng nhìn đến tim tôi đang đập loạn lên, con hươu nhỏ đang dụng chạm loạn cả lên như vậy. “

Du Diễm Phong “.....”

Thật là bị ghen làm cho răng đau.

Con người hoa đào của anh đặt đầu nhìn người phụ nữ nhỏ bé trước mặt anh, dùng bông hoa hồng cầm trong tay nhẹ nhàng phүй phүй lên khuôn mặt của cô, cắn răng hỏi, “tôi rất là tốt, cô đối với tôi, dù chỉ một chút cảm động cũng không có ư?”

“Không có.” Cố Phi Yên rất thẳng thắn trả lời.

“Cô cảm thấy tôi không đẹp trai?”

“Đẹp trai.” Cố Phi Yên rất chắc chắn, nhưng không đợi Du Diễm Phong để lộ ra nụ cười ý, cô lại nhận đến một câu, “nhưng Chiến Mặc Thần đẹp trai hơn anh, vẫn là tôi đã thử qua rồi, từ trong đến ngoài đều rất tốt, tôi cảm thấy tiếp tục anh ấy sẽ bài bản hơn, cũng có thể có một danh tiếng tốt.

Du Diễm Phong “.....”

Mẹ kiếp, anh cảm thấy trong ngực rất đau, người phụ nữ nhỏ bé này bắn vào tim anh hàn ngàn mũi tên vậy.

“Đi, cùng với ông đây về nhà rồi hằng nói lại! Dùng lực kéo tay Cổ Phi Yên, Du Diễm Phong tức giận bùng bùng, “cô đừng có quên, còn trả nợ năm đêm đó, không cho ông làm xong thì ông không để cho cô về nhà!”

“Đừng nói âm áp như vậy, chỉ là chơi game cùng anh năm đêm mà thôi!”

“Vậy lại như thế nào, cô vẫn cùng tôi về nhà.”

Nói không chừng, lâu ngày lại sinh tình cảm với nhau, anh thuận lợi chứ?

Cổ Phi Yên không muốn chọc vào con hồ giấy này, không thể động đến ông lớn này được. Cô vẫn muốn mượn địa bàn của anh ta để đưa tiền thù lao cho Ảnh Hồ. Mặc dù có một chút hiềm nghi “làm việc tiêu cực bằng nhac” Du Diễm Phong không chỉ không thể ngăn cản còn có thể rất bằng lòng nhìn thấy cô chiếm dụng thời gian.

Hai người một trước một sau nhìn thẳng đi, Du Diễm Phong luôn lo lắng cầm lấy tay của Cổ Phi Yên, Cổ Phi Yên muốn buông ra, anh không nói lỏng tay, Từ đằng xa nhìn thấy, hai người giống như là một cặp tình nhân có chút ồn ào, đang cãi nhau.

.....

Dưới bóng cây râm mát.

Một bóng dáng người cao to đang nhìn chăm chăm hai người từ xa, đôi mắt trầm mặc tức giận, đôi mắt sâu thăm dường như so với không gian đêm lạnh lẽo nhất vẫn không để dịch lại nổi. Trên núi gió đêm tĩnh lặng, cũng không so được với trên người anh phát ra khí lạnh lẽo.

Căn bản chỉ mà muốn đi ra ngoài vận động, để cho lòng thoải mái, không nghĩ rằng, trong lòng lại không thoải mái được. người lại để anh nhìn thấy điều kích động kia, trong lòng lại càng buồn hơn,

Tán tỉnh ve vãn, còn tặng hoa hồng!

Đôi mắt lạnh lùng, Chiến Mặc Thần sốt ruột, chỉ cảm thấy bản thân để người khác lạnh lẽo đặt một bó hoa, hoa đâm đến tận trong tim anh.

Anh nghĩ, nếu như lại đến tìm anh ta, anh tặng cô hoa cười hi hi với cô, cho dù anh kéo mặt xuống đến nói đạo động, nhưng hành vi trên anh không ý kiến nhiều, nhưng, điều anh không nghĩ đến lại là, lại một lần nữa, cô dễ dàng từ bỏ!

Giang Đào kinh ngạc run rẩy, cân nhắc một chút, anh vẫn là mở mồm hỏi, “Chiến Thiếu Gia, tôi có cần gọi cho Cổ Tiểu Thư điện thoại không? Tôi cảm thấy, cô ấy nên là đến tìm cậu, nói không chừng chỉ là ngồi nhờ xe của Du Thiếu gia mà thôi, hahahaha.....”

Hôm nay lúc tan làm, những việc từng trải qua của Chiến Mặc Thần nổi buồn biến hóa, Giang Đào cảm giác nhạy bén đến không thích hợp.

Sau việc này anh sâu sắc kiểm điểm lại bản thân mình, lại đạt được cái sự nhắc nhở thiện ý của người khác. anh ngạc nhiên phát hiện bản thân căn bản là tiếp thu sai ý của Chiến Thiếu gia.

Cái gì mà làm phiền Cổ Tiểu thư chứ?

Căn bản là cái ham muốn dục vọng không làm thỏa mãn được!

Chiến Thiếu Gia bói v trong lòng uất tức, bỏ rơi Cổ Tiểu Thư, đây là anh ấy làm vì thói kiêu ngạo của đàn ông, không thể dễ dàng cúi đầu với một người phụ nữ, cho dù là người phụ nữ anh ấy thích cũng không được!

Nhưng, bọn họ có vai việc làm xử lý, nên phải xem đến bản chất của vấn đề, vì Chiến thiếu gia chia sẻ giúp đỡ!

Chiến Thiếu gia nói không cần không cần, thực ra trong lòng vẫn rất thành thật, lúc đó, anh ấy nên là là phải nỗ lực làm ra cơ hội, để Chiến Thiếu gia “trong lòng không muốn” của Cổ tiểu thư này sinh ra xuất hiện cùng một lúc, từ hạnh phúc đi đến sự hải hước lớn của đời người!

Nghĩ thông mấu chốt, tác chiến phương châm của Giang Đào phát sinh rồi, tính cơ bản đã biến hóa.

Bây giờ anh không chỉ ngăn cản Cổ Phi Yên gần với Chiến Mặc Thần, còn bắt đầu vì Cổ Phi Yên nói chăm sóc rồi.

Mặc dù, Chiến Mặc Thần ánh mắt nhìn lướt qua, bị ánh mắt sắc lạnh của anh nhìn, Giang Đào gượng cười trong cổ họng lập tức im lặng mà dùng, giống như là bị người ta bóp cổ con vịt vậy, lại cũng không phát ra bất kì âm thanh nào cả.

“đến tìm tôi sao?” Chiến Mặc Thần lười lạnh lùng, “cậu xác định, cô ấy biết tôi bây giờ đang ở đâu? cô ấy vốn dĩ không biết đây là tài sản của tôi, lại làm sao có thể là đến tìm tôi được chứ?”

Giân Đào, “.....”

“cậu vì cô ấy nói như vậy, có phải là không nhớ ai mới là người đưa cho cậu tiền lương?”

Giang Đào, “.....”

Số phận khổ quá, yêu cầu ham muốn của người đàn ông không làm thỏa mãn được thật đáng sợ!

Còn bản thân đau ở trong lòng, Giang Đào bỗng nhiên phát hiện Chiến Mặc Thần bước đi dài hơn đi về phía trước, nghiêm chỉnh một chút tâm trạng vô cùng không thoải mái, tức khắc không dám lười biếng, mà vội vàng đi theo anh ấy

.....

Cổ Phi Yên không biết bản thân mình trong vô ý đã tức giận cô nhất tâm muốn ghét cái người đàn ông đó, cô vô vô vào mặt, để lộ ra một vài điều cười ngọt nhưng cứng rắn.

Hahahaha

Cô bây giờ ném phải vui vẻ hào hứng!

Đi vào căn biệt thự của Du Diễm Phong, cô cùng với anh ấy chào hỏi, được sự cho phép của anh ta, quyết định trở nợ cho Ảnh Hồ trước, cô cho dù cô chăm chỉ chân thành tìm bối cảnh âm nhạc, không dè dặt gì tìm được, thực tiếp dùng điện thoại mở livestream

Livestream của cô là đang khóa, chỉ có Ảnh Hồ đang xem, tính cả người xem nằm trên ghế sofa cùng với Du Diễm Phong, người xem của cô hết ngày rồi cũng chỉ có hai người.

Nhưng, như vậy cũng tốt.

Cô mới không muốn bản thân ngu ngốc như vậy bị rất nhiều người xem thấy!

Để điện thoại ngắm bản thân mình, Cổ Phi Yên hít một hơi thật sâu, bắt đầu là biểu diễn của cô ấy.

“trước của cây cầu lớn, bơi qua một đàn vịt, nhanh nhanh đếm số, 24678.....”

Hát đến tới đây, Du Diễm Phong không đồng ý, ánh mắt hậm hực, “cô đếm vịt thì đếm vịt, cô cần gì phải chỉ sang tôi làm gì?”

Điện rồ!

Ai kêu anh ngủ ở trước mặt cô?

Cô hát rồi nhảy,ngón tay, vẫn không để từ đầu đầu anh ấy đến dưới?

Cổ Phi Yên lườm mắt trắng dã,không hiểu cái này là trêu đùa,tiếp tục để bản thân biểu diễn.

Du Diễm Phong không có ý định chịu để yên.

Cô tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gianvào hát với nhảy,hát ba bài,anh ta hứng thú nhảy rất lâu.

Ít ra Ảnh Hồ,trước khi kết thúc,một lần này không chỉ như trước gửi một gương mặt cười lớn qua,còn thêm một câu nói.

[cô đáng yêu hơn với trước kia rồi.ư

Cổ Phi Yên, “.....”

Trong lòng cô là sự cực tuyệt.

Hai mươi mấy năm rồi mới khoe tài hát hò,cô không đáng yêu thì ai đáng yêu chứ? Cô còn rất cố gắng nữa! nhưng, ai để Ảnh Hồ vì ông lớn này nói một câu hay,mỗi lần đều để cô dùng cách này làm thù lao ư?

Trong lòng cô đau khổ quá!

Còn khoản nợ của Ảnh Hồ,Cổ Phi Yên lại cùng Du Diễm phong đánh một trận game,đội anh đánh rồi gập phai về phòng đi ngủ thì lệch thời gian rồi,cô mới có thời gian rảnh,có thời gian suy nghĩ việc của bản thân cô.

Mất nhìn lên đã sắp 12h rồi,ngoài cửa mưa rơi nhỏ tí tách tí tách.

Cổ Phi Yên nhìn lên địa chỉ trên điện thoại,không quan tâm đến mưa rơi,đi thẳng ra ngoài cửa,đi đến căn biệt thự của Chiến Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

68105.

Nước Anh chênh lệch 8 múi giờ với Bắc Kinh.

Mới chạng vạng 5h chiều, vì có liên quan đến tầng mây tầng tầng trên trời, ánh sáng của mặt trời bị thu lại không một tia dư thừa.

Đền đường mờ vàng chiếu sáng con phố, tiệm cà phê được trang trí ưu nhã bên đường tỏa ra mùi cà phê ngào ngạt, làn điệu của bản violong xuôi chảy trong không khí, một tách cà phê, một khoảng thời gian thanh nhàn, nhân sinh mãn nguyện.

Thanh niên mặc chiếc áo thun cotton ngồi gần cửa sổ, ánh mắt đặt lên màn hình laptop trước mặt, đôi mắt nâu đậm chứa ý cười thật sâu.

“Dưới cầu lớn, một đám vịt bơi qua, nhanh nhanh đếm đếm xem, hai bốn sáu bảy tám...”

Trong máy tính đang phát một đoạn video, một cô bé dung mạo xinh xắn thanh tú, đáng người rất đẹp vừa múa vừa hát, rõ ràng là nhạc thiếu nhi, hết lần này đến lần khác lại hát ra cảm giác đặng đặng sát khí.

Cô bé rất không kiên nhẫn, khi hát đến “hai bốn sáu bảy tám”, bị người nào đó kích thích, cô bé không cam tâm, trên mặt cuối cùng lộ ra biểu hiện – Lật mắt trắng.

“Phụt...” Thanh niên bật cười, dẫn đến ánh mắt chú ý của người khác.

Anh ta huơ huơ tay, dùng giọng Anh trôi chảy dễ nghe biểu thị sự án náy, người đàn ông đang thấp giọng nói chuyện ở bàn bên cũng khoát tay cười, rất nhanh thu lại đường nhìn.

Vị nữ bồi bàn chừng đôi mươi trong quán cà phê rất chú ý tới thanh niên này, khó mà thấy được gương mặt cười của anh ta, áp chế con tim đang đập thình thình trong ngực đi ra phía sau anh, muốn biết xem vì sao hôm nay tâm tình anh ta tốt như vậy, cũng lo lắng được thưởng thức một đoạn biểu diễn ngắn.

“Chu (Zhou), đây là bạn của anh sao?” Cô hỏi.

“Tĩnh là vậy.” Thanh niên bị gọi là Chu ngẩng đầu lên, trong mắt có tia không vui vì bị quấy rầy, nhưng vẫn lịch sự đáp lời, “Có phải cô bé rất đáng yêu không?”

“Cô bé là bạn gái của anh à? Tôi thấy tôi cũng rất đáng yêu nè.” Nữ bồi bàn tình nghịch nháy mắt, “Chu, anh có thể hẹn hò với tôi không? Gần đây có bộ phim vừa mới chiếu, nghe nói rất hay.”

“Thứ lỗi, bộ phim tôi thích đều xem hết rồi.”

Nói xong, tầm nhìn của thanh niên trở lại màn hình máy tính, tiếp tục nghe ca khúc thiếu nhi thậm không nở nhìn kia, nụ cười trên khóe môi lại dịu dàng hơn.

Cô gái bồi bàn đứng một lúc, cuối cùng thất vọng rời khỏi.

Ngồi một lát, người thanh niên cũng thu dọn đồ đạc.

Đầu tiên, là lưu video.

Đoạn video này được lấy từ một đài truyền hình trực tiếp nào đó, trên video có thể thấy được ký hiệu của đài nhà, người thanh niên để video lưu trong một thư mục có sẵn, đổi tên, tăng thêm số thứ tự 58.

Tổng cộng năm mươi tám video.

Nháy mắt, sắp ở nước Anh được bảy tám năm, cũng nên trở về đi thôi.

Lúc mới tới nước Anh, anh tình cờ quen biết cô bé này ở trên mạng, từng nghĩ ra chủ ý, một lần nào đó đưa giỡn bảo cô hát cho mình nghe làm thù lao, còn phải là kiểu vừa múa vừa hát, để đổi lại sự trợ giúp của anh, cô đành khuất nhục làm theo.

Về sau, thú vui của anh nhiều thêm một mục, xem cô bé này hoặc mặt không cảm xúc, hoặc mặt dờ dẩn hát múa cho anh nghe nhạc thiếu nhi, mỗi lần đều làm cho tâm trạng không sáng sủa của anh trở nên tốt hơn, còn trở thành thú vui xấu xa điều hòa cảm xúc cho anh.

Không biết có gặp được cô bé thú vị này không nhỉ?

Chắc hẳn, có cơ hội.

...

Bóng đêm vô tận, gió mát mưa phùn.

Cổ Phi Yên trong cơn mưa đầy trời lòng thấp thỏm không yên đi lại, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu, hai con mắt cảnh giác nhìn về phía nào đó, giọng nói lạnh lùng cộng tức giận hồ, “Lên lên lút lút đi theo tôi muốn làm cái gì?! Đi ra đây, tôi nhìn thấy rồi đấy!”

Im lặng.

Cái gì cũng không có, chỉ có âm thanh gió làm lay động cành cây.

Cổ Phi Yên, “...”

Cô luôn cảm giác có gì đó ở giữa bóng cây đang theo dõi cô, phảng phất như con quái vật đang sợ sắp xông ra, giương nanh múa vuốt, “grào” một tiếng rồi nuốt chửng cô, nhưng cẩn thận nhìn lại không thấy có gì cả.

Tự mình dọa mình thật ngu ngốc, nhưng cô không thể hết sợ hãi được!

Thử lừa mình, thật sự không có gì hết...

Ồi, vậy cô yên tâm rồi!

“Nhìn nhầm nhìn nhầm! Sau kiến quốc không cho phép thành tinh*, thế giới này chắc chắn không có ma quỷ, nếu như có thật... quý cầu Bồ Tát phù hộ cho con!” Lâm nhảm nói, Cổ Phi Yên vỗ vỗ ngực, tìm vẫn đập như gõ trống.

(*Sau kiến quốc không cho phép thành tinh, lấy từ nguyên văn câu “Sau kiến quốc động vật không thành tinh”, thường dùng để trêu chọc động vật rất đáng yêu rất thông minh, làm ra một số hành động giống người, nói chúng như đã thành tinh. Trong quá trình thời gian sử dụng, câu này dần dần được rút gọn, không đơn thuần để hình dung động vật mà còn dùng trên sự vật khác.)

Quá sợ hãi, cô chỉ có thể dựa vào ca hát để làm dịu sự căng thẳng.

Có thể do quán tính đêm nay, bài cô hát đơn thuần đều là nhạc thiếu nhi, giọng hát to sáng, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, không chỉ làm cho trái tim cô cường hãn hơn, mà còn kinh động đến vài con chim đang thương.

Mỗi biệt thự trên đỉnh Đê Vân Sơn đều chiếm diện tích đất không nhỏ, cho nên khoảng cách giữa các biệt thự cũng không gần nhau là bao, Cổ Phi Yên không biết rõ quy luật phân bố biệt thự ở nơi này, chỉ có thể ngoắc ngoếch đến tìm từng tòa một nhìn bảng tên để phân biệt, điều này làm tăng độ khó tìm kiếm của cô.

Thời gian từng chút qua đi, cuối cùng, đến khi Cổ Phi Yên sắp bỏ cuộc, cô tìm được rồi!

Mặc kệ hiện tại là mấy giờ đêm, Chiến Mặc Thần có ngủ hay chưa, cô ngay lập tức cả gan nhấn chuông cổng.

Cô không lau đi nước mưa trên mặt, cô cảm thấy rất tốt.

Dưới đêm mưa, cô một thân một mình đến tìm Chiến Mặc Thần, hành động thâm tình cơ nào a!

Chính cô cũng sắp bị mình làm cho cảm động, không tin mình không đã động được tên Chiến Mặc Thần kia, một khi anh ta vừa cảm động, chắc sẽ cho cô sắc mặt tốt chứ nhỉ? Phương pháp hơi hèn hạ chút, nhưng ai bảo cô cũng không phải là người thiện lành gì.

Người xấu, nên làm việc xấu, nếu không ai đến phụ trợ cho sự cao thượng của người tốt?

Cổ Phi Yên ấn chuông vài lần, nhưng chuông vang lên rất lâu vẫn không có người ra mở.

Mười mấy phút trôi qua, Cổ Phi Yên nhàu mày, phiền muộn.

Còn có cách nào bây giờ?

Tự vào?

Cô nhìn cánh cổng đen bằng sắt cao lớn rắn chắc, so sánh một chút, có lẽ mình chân tay nhỏ cũng không vượt qua được cánh cổng này, đành bỏ ý định.

Nếu như Chiến Mặc Thần biết cô đang ở ngoài cổng, cô còn có thể tiếp tục khổ nhục kế, diễn tiết mục “chờ mưa si” nhưng bây giờ, anh ta không biết cô ở ngoài cửa, ngay cả gác cổng cũng không được kết nối, dù tài năng diễn của cô có cao đến đâu, vậy chả khác nào đang diễn cho người mù xem!

Không đúng kế hoạch!

Thật sự không đúng kế hoạch tý nào!

Bằng không, hay là sáng mai có mới đến, đêm nay cô có thể trở về nghỉ ngơi thoải mái, đến lúc đó làm cho mình chật vật hơn một chút, ngồi xổm ở cổng nói mình đã đợi anh ta một đêm... Nói không chừng, hiệu quả còn tốt hơn.

Nghĩ ra cách mới, Cổ Phi Yên vui vẻ vỗ vỗ tay, quyết định về chỗ Du Diễm Phong tắm rồi đi ngủ.

Nhưng không ngờ, vừa quay người, cô lại va vào một bức thịt cứng rắn.

“Aui!”

Nắm lấy cái mũi đáng thương, Cổ Phi Yên hít vào một ngụm khí lạnh.

Thế nhưng, cảm xúc của cô nhiều hơn lại là ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

68106.

“Mới được một tý đã nghỉ bỏ cuộc rồi?”

“Không phải đặc biệt tôi tìm tôi sao, không nhìn thấy tôi, em thế nào đã định đi rồi, hử?”

Người đàn ông cao lớn dong dong mang theo một thân hàn ý đứng trước mặt cô, mắt phượng băng lãnh nặng nề nhìn cô, chỗ sâu nhất trong đôi mắt còn tối tăm hơn bóng đêm, cảm xúc đang cháy bên trong, tuyệt đối là nổi giận.

“Tôi...” Theo bản năng, Cổ Phi Yên lùi sau một bước, “Anh, sao lại ở bên ngoài?”

Nghĩ đến gì đó, cô trừng to mắt, “Vừa rồi, là anh một mực theo dõi tôi?”

Chiến Mặc Thần đôi mắt âm trầm không nói.

Chính là chấp nhận.

Cố Phi Yên, “...”

Cô đã nói mà, đất trời sáng tỏ làm sao lại có quỷ được, chính là có người giả thần giả quỷ mà thôi! Cô vừa nãy đã cảm giác có người theo dõi mình, thì ra không phải trong lòng cô sinh sợ hãi, là anh ta cứ theo sau lưng cô!

“Người dọa người, dọa đến chết người, anh có biết không hả?” Cố Phi Yên có chút buồn bực, cũng có vài phần quẫn bách, “Còn nữa, vừa nãy có phải anh nghe thấy tôi hát tăng lòng dũng cảm không?”

Thật quá mất mặt, còn hát nhạc thiếu nhi!

Nếu như sớm biết là anh ta theo sau lưng mình, cô khẳng định sẽ hát mấy loại cái gì mà “Ngân thu bi thương”, hay “Yêu phải một người không về nhà”, sao lại thê thảm đến thế, sao phải thâm tình đến thế.

Chiến Mặc Thần vẫn không nói gì.

Anh ta cứ trầm mặc như vậy, Cố Phi Yên tâm trạng xúc động cũng dần bình tĩnh lại.

Sau đó, cô hậu tri hậu giác nghĩ đến một vấn đề.

“Chiến thiếu, anh đã sớm biết tôi đến đây?”

Nếu như không phải vậy, anh ta làm sao biết có bắt đầu từ biệt thự Du Diễm Phong, liền một đường đi theo cô? Không biết lúc cô ở biệt thự Du Diễm Phong có phải anh ta luôn chờ bên ngoài như vậy không.

Ngẫm nghĩ, trong lòng Cố Phi Yên không biết là cảm xúc gì.

Cô không biết Chiến Mặc Thần biết nhiều như vậy, khi nào thì biết, hiện tại vì sao lại phản ứng như thế... cô nhú nhú mày, bỗng cảm thấy rất nhiều điều không nghĩ thông được...

Nam nhân trước mặt cứ luôn trầm mặc, chỉ dùng cặp mắt u lạnh nhìn cô, đôi mắt thật lâu, Cố Phi Yên có chút không chịu nổi kiểu im lặng găng co, đột nhiên sinh ra tâm tư muốn trốn tránh, vô thức liền muốn đi.

Vừa bước một bước, cổ tay lập tức bị người đàn ông mạnh mẽ nắm chặt.

Lực của anh rất lớn, gần như muốn đứt cổ tay cô, nháy mắt làm cô đau đớn, hốc mắt chảy ra nước mắt sinh lý.

“Anh làm gì?”

Kính hô, Cố Phi Yên dùng sức gãy tay, muốn thoát khỏi kiểm chế của Chiến Mặc Thần, nhưng khí lực của anh lớn như vậy, căn bản cô không thể nào thoát được.

Như cũ một lời không nói, Chiến Mặc Thần trầm trầm dùng vân tay mở khóa, kéo Cố Phi Yên đi vào biệt thự, thái độ cường ngạnh mang cô đi vào bên trong.

Xuyên qua thềm trước bằng phẳng, đập lên đá cẩm thạch trái ngăn ngăn, hai người tiến vào hoa viên tươi tốt xanh um của biệt thự.

Hoa viên trong sắc trời đêm, không thấy được màu sắc hoa tươi kiêu diễm, chỉ có yên tĩnh.

Đi vào giữa rừng cây tĩnh lặng, Chiến Mặc Thần đột ngột đẩy cô, lưng cô bỗng dán lên thân cây rắn chắc ẩm ướt, mà anh lại đột nhiên lấn đến, giống như dã thú bị chọc tức, hung hăng cắn môi cô, liên tục mút lấy.

Mưa, không ngừng rơi.

Nhánh cây có thể ngăn cản phần lớn nước mưa, nhưng vẫn có bụi mưa tinh tế rơi lên mặt Cố Phi Yên, cảm giác lạnh buốt khiến cô sợ hãi. Trên người cô chỉ mặc chiếc đầm mỏng, lưng cọ xát với thân cây thô ráp cọ có chút đau.

Thái độ của Chiến Mặc Thần, càng làm cô sợ mất mặt.

“Anh buông tôi ra!” Cố Phi Yên cố gắng đẩy.

Không có đèn đường, bóng tối ở đây rất đậm,暮色 trời âm đạm, Cố Phi Yên chỉ có thể mơ hồ nhìn được khuôn mặt nam nhân.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ găng đầy sương lạnh, ánh mắt lạnh lẽo, mái tóc ngắn trở nên nhọn như gai sắt, đáng vẻ rất cương ngạnh, thể hiện hết khí chất lạnh lẽo vô cùng tinh tế.

Anh ta lúc này âm trầm mà băng lãnh, giống như đem tất cả tình cả tình cả đều có thể thu liễm vào một nơi, đặt dưới tầng đá cứng rắn.

Cố Phi Yên rốt cuộc cảm nhận được mọi chuyện sắp không thể kiểm soát.

Cô dùng sức quay mặt, miễn cưỡng tránh thoát đôi môi sắp đến, thấp giọng sợ run hỏi, “Chiến thiếu, anh... có phải tâm trạng không tốt không? Anh không muốn tôi đến tìm anh, anh có thể nói ra, đừng như vậy, có được không? Tôi sợ...”

Lời còn chưa nói hết, cái cảm nhỏ tinh tế của cô lại bị nắm.

Nặng nề, rất dùng sức.

Ngón tay thon dài hữu lực của người đàn ông nắm chặt cô, bức bách cô nhìn thẳng mắt anh, cô nuốt nước miếng đối diện với anh, lửa giận trong mắt anh càng thấy rõ ràng hơn.

Cố Phi Yên căng thẳng trong lòng.

Sau một giây, cô lại bị anh hung hăng hôn.

“Xoẹt” một tiếng, là tiếng vải bị xé rách, Cố Phi Yên ô ô phản kháng, nhưng lúc này đây, cô rốt cuộc không thể tránh thoát được sự kiểm chế của anh.

Do sự thô lỗ của người đàn ông, chiếc đầm mỏng khinh bạc trên người cô bị xé thành vài rách treo trên người cô.

Không có quần áo che chắn, chiếc lưng bóng loáng trực tiếp dán trên vỏ cây lạnh lẽo thô ráp, ma sát đau đớn rõ ràng hơn, xúc cảm lạnh băng khiến trái tim cô rơi xuống đáy vực.

Vô biên vô tận sợ hãi cùng sự ủy khuất khiến cô lập tức khóc, trầm thấp cầu xin anh ta.

“Chiến thiếu, anh đừng đối với tôi như vậy, xin anh, đừng...”

“Tôi chỉ là muốn đến tìm anh, anh không muốn gặp tôi không sao, đừng đối với tôi như vậy được không?”

“... A!”

Mắt không chế hết lên, đôi lấy khăn cầu của Cố Phi Yên là sự cường thế của Chiến Mặc Thần, không chút thương tiếc tiến vào.

Giấy phứt hợp hai làm một, Chiến Mặc Thần nháy mắt sững sờ.

Lập tức, mắt anh đỏ lên.

Không đợi cô thích ứng với tồn tại của anh, anh liền dùng sức chinh phạt, mỗi lần đều rất mạnh, phảng phất như muốn đánh sâu vào linh hồn cô, đưa cô từ thân thể tới linh hồn đều khắc sâu dấu ấn của anh.

Thời gian từng chút trôi qua.

Tiếng sấm vang rền, hạt mưa dày đặc hơn.

Hạt mưa lớn chừng hạt đậu, đánh lên da thịt Cố Phi Yên, cô cắn môi, trong cổ tràn ra tiếng khóc trầm thấp, cả người run rẩy, thừa nhận động tác kịch liệt hơn cả mưa to gió lớn của người đàn ông, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cuối cùng một lần kết thúc, Cố Phi Yên từng ngum thờ hồn hên, cho rằng nam nhân phát tiết xong sẽ buông cô ra.

Cô vô ý lui lại, lại bị anh kéo eo.

Anh ta, còn chưa buông tha cho cô.

Cố Phi Yên khăn trương ngược mắt, đã thấy nam nhân lại mất kiên nhẫn giật cả vạt ra, tùy ý ném xuống đất. Sau đó, anh ta nhanh chóng giũt cúc áo từng viên từng viên, bao trùm quần áo cho cô, chặt chẽ che chắn thân hình nhỏ xinh của cô.

Anh thậm chí không rời cô đi, cứ như vậy ôm lấy cô, bước nhanh hướng về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

68107.

Trên đường không gặp bất cứ người nào.

Căn biệt thự xa hoa, đèn hồ ly thạch anh lộng lẫy, trắng lệ, ngoại trừ hai người họ ghé ngang qua, bốn người còn lại không thấy mặt đâu, yên tĩnh đến phát sợ.

Tuy nhiên, không có người càng tốt.

Cố Phi Yên nhìn ngang nhìn dọc, thu lại biểu cảm trong mắt.

Lúc này, trong lòng cô tại sao không tỉnh nguyên, tại sao lại kháng cự, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ôm lấy cổ Chiến Mặc Thần, sợ anh bỏ cô xuống, để người ta nhìn thấy cả người nhếch nhác của mình.

Vậy mà, chuyện cô càng lo lắng hơn không phải không tồn tại.

Thuận theo bước đi của Chiến Mặc Thần, cô rõ ràng cảm thấy sự to lớn của anh lại có cơ thể tinh táo của cô ngẩng đầu lên, hình như cô đã biết trước rõ ràng chốc nữa thôi sẽ một trận phong ba bão táp điên cuồng ập đến cô.

Trước kia cô đã được linh giáo, thể lực của người đàn ông này rất dễ làm người khác giật sồi lên, căn bản cô không đủ sức chịu đựng

“Sau này, cô hãy ở đây.”

Âm thanh lạnh lùng, thái độ không cho phép kháng cự.

Cơ thể bị bế lên tăng theo quán tính, Cố Phi Yên cuối cùng cũng nghe được anh nói một câu.

Cô chưa kịp phản ứng cũng không nói được câu gì liền bị anh thả vào bồn tắm.

Nước nóng từ đầu rỗng chảy xuống, cô bị bắt ngồi mép bồn tắm, nước nóng làm ướt chân, Chiến Mặc Thần ôm lấy cô bắt đầu động tác, đôi mắt nhìn lên cơ thể cô.

Cảm xúc của Cố Phi Yên lúc đầu từ đau lòng, từ thân đến yên lặng khó hiểu.

Tất cả của anh, cô đều lười đáp ứng.

Nước mắt cũng được, van xin cũng hay nhưng cũng không đổi lại được lý trí và sự thương hại của anh, không phải sao?

Thật sự là cô sai rồi, vẫn cho rằng anh còn chút động lòng với mình, cho rằng cô đối với anh rất đặc biệt. Cô thật ngốc, ngốc bị Cố Kiến Quốc ép đến tìm anh, cảm xúc giấu kín trong lòng cô lại là hân hoan vui mừng

.....

Phòng sách.

Bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

Giang Đào nhìn vào ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm túc của anh, cẩn thận từng li từng tí một hỏi, “Chiến thiếu gia, anh thật sự giam cầm Cố tiểu thư ở đây sao?”

Giang Đào không nhận nổi ngáp nhẹ một cái.

4h sáng, anh vẫn đang vì EQ Chiến Mặc Thần xuống thấp mà lo lắng, anh nhất định là trợ lý tốt nhất trên thế giới này!

Chiến Mặc Thần ngẩng lên, liếc nhìn Giang Đào.

“Không phải là giam cầm, tuyệt đối không phải là giam cầm, làum, là kim ốc tàng kiều!” Giang Đào bị dọa đến tỉnh cả người.

Tuy nhiên, sau khi nói được câu chứa chấy, anh vẫn lưỡng lự, “Thực ra tôi cảm thấy tính cách của Cố tiểu thư rất kiên cường, anh cứ cứng với cô ấy, nói không chừng không chỉ không giữ được cô ấy bên mình mà còn làm cô ấy hận anh.làm như vậy không phải cách chọn lựa tốt.”

Anh biết hôm nay xảy ra chuyện gì.

Mặc dù sau khi Chiến Mặc Thần mang Cố Phi Yên đi, anh khôn ngoan không đi theo nữa, còn yêu cầu người làm việc trong biệt thự đều ở trong phòng không được ra ngoài. Anh dùng đầu ngón chân đoán, cũng đoán ra giữa hai người họ phát sinh những chuyện không thể nói ra.

Người lớn cả rồi, đều hiểu thôi!

Chiến thiếu gia một lần xuất mã,nhất định là thiên lôi phá tan địa hỏa!

Vậy mà,vấn đề là, hành động đó làm Cố tiểu thư thật sự có thể chịu đựng được không?

Anh biết Chiến thiếu gia âm thầm vì Cố tiểu thư mà làm rất nhiều chuyện, chờ đợi vậy mà Cố tiểu thư lại đi vào biệt thự của Du thiếu gia cùng hẳn chơi đủ rồi mới nhớ ra kết quả của anh... Bởi vì điều này trong lòng Chiến thiếu gia rất tức giận nhưng Cố tiểu thư không hề hay biết!

Anh giống kẻ ngốc đứng đợi bên ngoài biệt thự Du thiếu gia, ánh mắt tựa như sói dữ rất hung tợn vẫn ngoan ngoãn đợi vài tiếng đồng hồ, trước giờ chưa bị ám ức như vậy, Cố tiểu thư cũng không biết!

“Tôi có thể làm gì được nữa?” Chiến Mặc Thần giọng nói trầm xuống, “Trái tim của cô ấy không đặt vào tôi.”

Anh vĩnh viễn là lựa chọn tiếp theo của cô.

Anh vĩnh viễn là người xã giao bắt đầu đi của cô.

Như vậy không được, anh biết.

Anh còn có thể làm được gì?

Anh đã bước vào cái bẫy đấy rồi, trong lòng anh nóng như thiêu như đốt, một chút cũng không thấy dễ chịu gì!

Cô mấy ngày nay liên tục tìm anh, mặc kệ cô rốt cuộc có mục đích gì, anh vẫn chết trong sự ngốc nghếch, bên ngoài thì cố giấu đi nhưng chỉ là không kéo được mặt xuống tự nhận thua, trong lòng đã muốn đối tốt với cô như nào.

Anh vẫn âm thầm chờ đợi, ai biết tới nay cả người lạnh băng, nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác nắm tay thân mật, cầm bông hoa hồng, bước vào biệt thự...

Anh cảm thấy mình như một thằng hề, trong lòng anh đã kìm nén cơn giận nộ tự bao giờ ai có thể biết được?

“Tại sao không thể?” Giang Đào cảm thấy không phải như vậy, “Tôi cho rằng trái tim của Cố tiểu thư đã đặt lên anh rồi, cô rất quan tâm anh.”

“Cậu nghĩ sai rồi.” Chiến Mặc Thần cười lạnh nhạt, không muốn nói nữa, “Cậu ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Nhưng...”

“Ra ngoài!”

“...Vâng.” lưỡng lự một lúc, Giang Đào lui ra ngoài, đóng cửa phòng sách lại.

Phòng sách im ắng như tờ.

Chiến Mặc Thần châm điều thuốc, điều thuốc ở giữa ngón tay bốc cháy nhưng anh cũng không có hút, làn khói lan tỏa trong không khí, anh điềm đạm nhìn cảnh mưa rơi bên ngoài cửa sổ, thật yên bình, khó nhìn ra sự phiền muộn sâu thẳm trong con người.

Người con gái đó ở ngay phòng bên cạnh, lúc này đang nằm trên giường anh.

Anh làm cho cô quá sức, cô vô lực ngủ thiếp đi.

Xem ra khoảng cách rất gần nhưng cô và anh lại biến trời cách mặt, xa đến nỗi làm cho anh muốn giam cầm cô vĩnh viễn bên cạnh mình.

Đúng, chính là giam cầm

.....

Cố Phi Yên rất nóng

Liên ba ngày, cô bị nhốt trong biệt thự của Chiến Mặc Thần, đã tròn ba ngày rồi!

Mấy ngày này, điện thoại của cô dường như không ngừng kêu.

Du Diễm Phong lúc cô bị nhốt sáng sớm ngày thứ hai đã đến tìm cô rồi, cô nói dối, không dám nói cho anh biết là cô đang ở trong biệt thự của Chiến Mặc Thần, thực ra trong lòng rất sợ anh ta đến tìm

Lúc đó, cô chắc chắn rửa không sạch được.

Không dễ kể qua loa cho Du Diễm Phong, anh đã đến quán bar tìm cô rồi.

Cũng may, bởi vì cô làm bản thiết kế rất tường tận, phụ trách dự án lắp đặt thiết bị cho quán bar, giám đốc cũng là người có kinh nghiệm dồi dào, gặp phải vấn đề gì, cô cùng anh thương lượng giải quyết qua điện thoại, lắp đặt thiết bị cho quán bar cũng không có nguy hiểm đình công.

Chỗ quán bar đóng cửa rồi, Cố Kiến Quốc lại đến tìm cô.

Đối với tên cận thị Cố Kiến Quốc này, cô cũng chả cần khách khí.

Làm cho ông ta tức giận, cô càng thấy thoải mái trong lòng, nhưng Cố Kiến Quốc biết cô bị nhốt trong biệt thự của Chiến Mặc Thần, không đi đốt pháo hoa mới lạ, cô muốn trút cơn tức này cũng chả ảnh hưởng tý gì đến tâm trạng ông ta, ngược lại càng làm cho ông ta vui mừng phấn khởi.

Cuối cùng, cái quan trọng nhất là!

Ba ngày này, Chiến Mặc Thần không có về đây, sau khi cô hồi phục thể lực lần tỉnh thần, muốn xé xác anh một trận nhưng người không thấy đâu.

Anh làm cho cô không thoải mái gì, cô cũng không muốn để anh sống yên nhưng người đầu tìm không thấy, cục tức trong lòng cô vẫn chưa được thoát ra, tưởng chừng như làm cho cô không kìm nén không được, tắc đến suýt nôn ra máu.

Tuy nhiên, ba ngày Cố Phi Yên cũng không có thiệt thòi gì.

Muốn ăn thì ăn, uống thì uống, cô không đi con đường tự làm khổ mình, cũng không gây khó dễ với người làm trong biệt thự.

Đồng hồ điểm đúng 12h trưa, cô làm bữa ăn xong bữa trưa, chuẩn bị vào phòng ngủ một giấc liền nhận được cuộc gọi của Tuấn Thi Kỳ.

“Tiểu Yên, cậu biết không, Viên Tiến xảy ra chuyện rồi!” Tuấn Thi Kỳ câu đầu tiên đã mang đến một tin bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

68108.

“Viễn Tiến?”

“Đừng vậy, chính là hấn, cậu đừng nói tôi rằng cậu không nhớ hấn nhé!”

Tuần Thi Kỳ có chút phiền muộn.

Cô vội vàng gọi điện chính là muốn thông báo tin này cho Cố Phi Yên, không ngờ rằng ngay cả người cũng quên mất, thật thất vọng.

“Không phải, không phải, tôi nhớ, chỉ là chốc lát chưa kịp phản ứng lại thôi.”

Cố Phi Yên có nhiều chuyện lằng nhằng, sớm đã vứt tên cậu bạn Viễn Tiến sang một bên, Tuần Thi Kỳ vừa nhắc đến hấn, cô có chút hoang mang, cảm thấy mấy chuyện kia cách cô xa quá rồi, cũng không hấn không nhớ.

Cô hiểu kỳ hòi, “Hấn xảy ra chuyện gì?”

“Hấn bị xe đâm! Lúc tan ca đạp xe về nhà, không ngờ bị đám người lạ dẫn đến con ngõ vắng, đánh hấn một trận. Đợi lúc hấn đi trên đường, chưa đạp bao xa, thì bị một chiếc xe con chưa sang biển số đâm vào, chiếc xe ngăng trực tiếp vào chân hấn, làm hấn liệt nửa người, ngay cả chỗ đó cũng không dùng được nữa.”

“Cái gì?” Cố Phi Yên tròn tròn mắt.

Cô trong lòng âm thầm chúc mừng Viễn Tiến thậm chí không sai, nhưng không ngờ rằng lời ‘chúc mừng’ của cô lại tiếp sức như vậy!

“Hấn không có phản ứng gì? Chỗ đó, là chân thứ ba của người đàn ông đấy, ha ha ha...” Tuần Thi Kỳ há gặm phì cười, “Tôi hôm nay biết tin này, lập tức gọi cho cậu, thấy thế nào, tôi đủ nghĩa khí chứ! Cậu không biết, sau hôm cậu đi, Viễn Tiến đem tất cả lỗi sai đổ cho cậu, nói là cậu coi quản áo hấn, đối với hấn có dục vọng, tôi thấy mặt hấn lớn như cái dãi ngắn hắt!”

“...” Cố Phi Yên khinh bỉ khều lông mày, “Nói cái loại hấn, chỉ tổ tốn nước bọt.”

“Đừng vậy!” Tuần Thi Kỳ tán thành, “Tiểu Yên, cậu tốt như vậy, tìm anh nào thật đẹp trai nhiều tiền hơn hấn không phải dễ như trò bàn tay à? Trừ phi mắt mù mới nhìn trúng hấn! Tuy nhiên, tôi nghe Tiểu Chur nói, Viễn Tiến luôn hết răng rụng xe không phải sự cố, có người muốn hại hấn.”

“Có người muốn hại hấn? Hấn có phải mắc bệnh hoang tưởng không?” Cố Phi Yên không hiểu.

“Hấn trước đó không phải bị đám người lạ lôi vào con ngõ vắng đánh cho một trận sao? Hấn lúc đó nghe thấy một đứa trong đám người đó gọi tên ‘Triển thiếu gia’, coi như tính số hấn là người họ là ‘Triển’ hay gì gì đó, nói chung là cùng âm Viễn Tiến giờ đang điên rồi, cả ngày trong bệnh viện nói cẩu, còn nói chân không còn nữa, hấn bò trên đất đòi đi tìm kẻ hại hấn.”

Cố Phi Yên trong lòng ngưng lại một lúc.

“Họ Triển?” cô hỏi.

“Có thể là Triển, Triển trong Triển Chiêu, tên họ phát âm như này cũng khó thấy.”

“Cứ coi là vậy.” Cố Phi Yên tay cầm điện thoại toát cả mồ hôi, âm thanh có chút căng thẳng, “Thi Kỳ, cậu giúp tôi theo dõi tình hình của Viễn Tiến nhé, nếu hấn không có tiến triển gì, vẫn là khuyên Tiểu Chur, đừng để cậu ấy không phải phiền lòng tên như vậy.”

Lã Tiểu Trúc và Viễn Tiến thanh mai trúc mã, cũng không biết có nghĩ ra không.

Tuy nhiên, cô nói lời này cũng không hoàn toàn vì nghĩ cho Lã Tiểu Trúc, nghĩ tư lợi nhiều hơn.

“Tiểu Yên, cô thật tốt, vẫn còn quan tâm Tiểu Chur. Ayyy, thật ra cậu ấy rất đáng thương, trước đó cậu ấy nói với tôi có chút đồ kỵ cậu, cũng cần phải phòng bị, nhưng không ngờ cuối cùng Viễn Tiến làm âm mưu vậy, cô đối với Viễn Tiến cũng hết hy vọng rồi.”

“Hết hy vọng càng tốt” Cố Phi Yên gật đầu.

Nói thêm mấy chuyện lật vặt khác mới tắt máy.

Cố Phi Yên trong lòng có chút hoảng loạn.

Đi vòng vòng quanh phòng, cuối cùng cô cũng không nhịn nổi, gọi điện cho Chiến Mặc Thần.

.....

Quốc Tế Đế Cảnh.

Tại tầng cao nhất, phòng hội nghị cấp cao.

Chiến Mặc Thần đang đứng trên bục giải thích phương án, cả phòng hội nghị ngoại trừ giọng nói trầm ấm của anh ra, yên tĩnh vô cùng.

Các đại biểu cao cấp trong bộ âu phục ngồi bao quanh chiếc bàn dài, lúc nào cũng nhìn vào bản báo cáo dự án trong tay, thì thoảng nói nhỏ trao đổi với người bên cạnh, cùng nhau bàn luận phương hướng sang năm phát triển Quốc Tế Đế Cảnh, hội nghị rất nghiêm túc, tất cả mọi người đều chăm chỉ chuyên tâm.

Ngày lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo liên tục, mạnh mẽ xé tan bầu không khí yên tĩnh.

“Là điện thoại của ai chưa tắt?” một vị họ Trần nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn hướng thư ký đang ghi chép hội nghị ở phía sau mình, “Có phải là cậu quên tắt điện thoại không?”

Thư ký giật mình đứng dậy, vội vàng xua tay, “Không phải tôi, tôi không mang điện thoại vào đây.”

“Vậy là của ai?” ánh mắt Trần tổng không vui tìm kiếm, căn bản đây là nguyên tắc của Chiến Mặc Thần, ông chưa tìm được ai, cũng cất lực quả mắng người làm phiền cuộc hội nghị này, “Là ai vào phòng này không tắt âm điện thoại, còn để nhạc chuông trẻ con vậy, đều người lớn cả rồi, còn già lười?”

“Là tôi.”

Đột nhiên, giọng nói trầm ấm truyền đến.

“Là cậu? Cậu, cậu...” Trần tổng vành mặt quay ra, sau đó ngoắt mắt ra, im bặt.

Muốn nói gì đều quên hết.

“Đừng, là tôi.” Chiến Mặc Thần bình tĩnh cầm điện thoại lên liếc nhìn cái tên trên màn hình, trong đôi mắt sâu thẳm yên lặng vô cùng trào lên gợn sóng.

Là cuộc gọi của cô....

“Tìm anh, làm gì?”

Ở biệt thự ba ngày, cuối cùng cũng không chịu được muốn đi rồi vì vậy mới gọi cho anh sao?

“Hội nghị tạm dừng, tôi nghe điện thoại.” Chiến Mặc Thần âm thanh điềm đạm, cầm điện thoại ra khỏi phòng, để đám người ở bên trong trợn tròn mắt ngơ ngác không hiểu gì.

“.....” Trần tổng há hốc mồm mắt nhìn Chiến Mặc Thần đi, hỏi thư ký phía sau, “Nhạc chuông của Chiến thiếu gia, cậu biết là bài gì không?”

Thư ký nghĩ ngợi, “Nếu tôi không nhầm, đây là bài.”

“Nhạc thiếu nhi?”

“Là nhạc thiếu nhi!”

“Gần đây còn thịnh hành nhạc thiếu nhi nào nữa, cậu cho tôi một bài, tôi muốn đổi nhạc chuông, nhìn Chiến thiếu gia học tập!”

“Vậy lấy bài đi!” tiểu thư ký vui vẻ gợi ý cho ông.

.....

Chiến Mặc Thần bước về phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại, để Giang Đào đang nghe trộm nhốt ngoài cửa.

Nghe điện thoại, anh hỏi, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Ah.....” Cố Phi Yên không ngờ anh bắt máy, bị giọng nói trầm ấm của anh làm cô phát hoảng, tim đập nhanh, “Tôi, tôi cũng không có chuyện gì, chỉ có chút chuyện muốn hỏi anh.”

Chiến Mặc Thần con ngươi nhìn xuống, “Chuyện gì?”

Nếu muốn đi, anh không đồng ý.

“Cái đó, anh có phải đã cho người giúp tôi xử lý Viên Tiến?” Cố Phi Yên hỏi.

Chuyện này....

Chiến Mặc Thần trong lòng nhẹ nhõm, “Ừm”

“Anh sao lại làm vậy?” Cố Phi Yên gấp lên, “Anh có biết Viên Tiến đã nói có người gọi tên của anh, bây giờ cả ngày ở bệnh viện đòi tìm được chân tướng, nói muốn kiện anh đấy!”

“Cô lo lắng cho tôi à?”

Cố Phi Yên sững người, thề thốt không chịu nhận, “Tôi tại sao phải lo lắng cho anh, tôi ghét anh không hết, chỉ là không muốn thấy anh đem chuyện này giải quyết không cần thận, đến lúc đó liên lụy đến tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

68109.

“Thật sự là như vậy sao?”

“Đương nhiên!”

“Có hận tôi chứ?” Chiến Mặc Thần châm diều thuốc, kẹp ở giữa ngón tay nhưng không có hút, “Có phải tôi ngày hôm đó không.....?”

“Không phải nhắc đến tối hôm đó nữa, tôi không muốn nghe.” Lên tiếng cắt ngang lời nói của Chiến Mặc Thần, trong mắt Cố Phi Yên lộ ra một chút sự bối rối và yếu đuối, cô hầu như không có suy nghĩ gì cả, tất luôn điện thoại.

“Bíp bíp bíp....” một âm thanh vang lên bên tai, Tinh thần của Chiến Mặc Thần ngưng lại.

Anh lại gọi điện tiếp, nhưng gọi vài lần, đầu dây bên kia không có người nghe, ánh sáng chói trong đôi mắt kia dần bị lụi tắt, cuối cùng lại biến thành sâu thẳm như mực.

Chiến Mặc Thần đi ra ngoài cửa, Giang Đào hỏi, “Chiến Tổng, bây giờ bố trí xe để quay về biệt thự chứ ạ?”

“Không cần, tiếp tục họp trước đã.”

“Cố Tiểu thư ở đó.....”

“Buổi tối tan làm bình thường.”

“Vâng.” Giang Đào vui vẻ đáp lại.

Mấy ngày nay Chiến Thiếu Gia đều ở công ty làm đến tận đêm khuya, sáng sớm mới quay về biệt thự, bỗng nhiên mấy hôm nay đều quay về đây, nhưng lại không nói một câu nào với Cố Tiểu thư, quay về rồi cũng đợi không quay về.

Bây giờ Chiến Thiếu gia nghĩ thông rồi, tình nguyện cùng với Cố Tiểu thư khai thông rồi, anh ấy cũng có thể ít lo lắng hơn chút.

Quăng điện thoại lên trên giường, Cố Phi Yên trốn đi lên sân thượng, dường như điện thoại như là nước lũ với thú dữ vậy.

Tiếng chuông điện thoại của cô nghe rất khoan khoái vui vẻ, tâm trạng cũng rất phức tạp, đợi tiếng chuông điện thoại không kêu nữa, trong lòng cô lại càng thêm sự tội tệ, cô cũng không biết bản thân mình làm sao nữa.

Quay về lại phòng, Cố Phi Yên ôm đầu gối ngồi trên tấm gỗ, ngồi ngẩn ngơ, suy tư.

Nói hận, nhưng lại không ghét cay ghét đắng.

Chiến Mặc Thần âm thầm lặng lẽ vì cô làm rất nhiều chuyện, Viên Tiến cũng đều xử lý xong rồi, biết được thông tin này, đầu tiên cô gọi điện tìm anh ấy để xác nhận, cũng có một chút lo lắng cho anh ấy,..... từ trong lời nói của anh ấy nghe được câu trả lời chắc chắn, tâm trạng của cô rất phức tạp.

Nói yêu, lý trí của cô cũng biết bản thân không thể yêu được.

Cô không phân biệt rõ Chiến Mặc Thần rốt cuộc để cô ở một vị trí gì vậy, lúc đối tốt với cô, rất tốt, lúc không tốt,anh như là để cô trở thành một công cụ để sinh lòng thù tính vậy, không có một chút tí tí thương xót đối đãi với cô cả.

Mấy ngày nay cô rất là mâu thuẫn.

Cô hiểu được tính cách của Chiến Mặc Thần, hôm nay cô gọi điện thoại, buổi tối anh ấy hơn nửa có thể về để tiếp tục nói nốt vấn đề này,anh ấy không thích bỏ dở dang,cho dù là việc này không đáng nói.

Mà cô,bị vây hãm ở đây, chỗ nào cũng không đi được, trốn tránh cũng không được, chỉ có thể gặp mặt anh ấy.

Nghĩ đến đây, Cố Phi Yên lại có chút hối hận rồi.

Nếu như cô có thể trốn đi thì tốt rồi.

Trong lòng cô đang xoắn xuýt lại,nhưng, điều cô không nghĩ đến lại là, cái thời cơ rời đi của cô rất nhanh bày ra trước mắt cô rồi.

.....

“Tôi là mẹ của Chiến Mặc Thần, cháu có thể gọi ta là Chiến phu nhân.”

“Chiến phu nhân, xin chào. “

“Ừm.....” người chăm sóc của Chiến Phu nhân đang ngồi trước mặt Cố Phi Yên. Ánh mắt soi mói nhìn Cố Phi Yên không chừa chỗ nào, trong ánh mắt có sự không thích rõ ràng, “ cháu là nhị tiểu thư nhà Cố Gia.”

“Vâng.” Cố Phi Yên gật đầu.

“ mấy ngày nay, cháu đều ở trong căn biệt thự của con trai ta.”

Cố Phi Yên mỉm cười nhẹ, “ không phải ở mà là bị giữ lại ở đây ạ.”

Cô cũng có chút hơi khó chịu, bị Chiến Phu nhân nhìn,chiều không nổi mới ầu trĩ muốn làm rõ, không phải cô dính vào đứa con trai quý báu của bà ấy không buông tay ra, mà là anh ấy không buông tay cô ra.

“Ồ?” Chiến Phu nhân không ngờ rằng có thể nghe câu trả lời như vậy, ánh nhìn dần dần lạnh, “ ý của cháu là, cháu bị ép buộc, chứ không phải trong lòng tình nguyện?”

Cố Phi Yên cắn môi cười nhẹ, không nói gì.

“Vậy cháu có muốn đi hay không?”Chiến phu nhân với đôi môi mông màu đỏ đậm,khí thế tràn đầy nói, “cháu đã nói là cháu bị ép buộc, vậy để ta đưa cho rời đi, cháu không thể nói chữ “không” chứ.”

“Cháu đương nhiên là muốn tìm cũng tìm không thấy.”

Hầu như không có suy nghĩ gì cả, Cố Phi Yên trả lời lại luôn.

Đội cô ngồi lên xe của Chiến Phu Nhân,cô mới lấy lại được tinh thần, cô thật sự rời khỏi biệt thự của Chiến Mặc Thần.

Đến vào một ngày trời mưa,đi cũng vẫn là một ngày mưa.

Mưa rơi nặng hạt, rơi xuống những chiếc lá “ lách tách lách tách.”

Giữa khu rừng,không khí rất thanh mát.

Có thể là tư tưởng vì muốn làm khó người khác, Chiến Phu nhân cố ý để tài xế mở cửa xe để Cố Phi Yên ngồi bên cạnh,còn hỏi, “ ta ngồi xe có chút say xe, cho nên thích mở cửa sổ cho thoáng. Cố Nhị tiểu thư không có ý kiến gì chứ?”

“Không đâu ạ.” Cố Phi Yên cười nhẹ nhàng,nhìn ra bên ngoài cửa sổ.”

Cô cũng không hỏi, nếu như Chiến Phu nhân muốn thoáng khí tại sao lại không mở cửa bên phía tài xế ngồi, lại muốn mở cửa ghế sau, còn là bên cạnh cô.

Không phải chỉ là mưa dầm thời sao, không có gì to tát cả.

Mưa to tạt vào mặt, tạt lên người,gió thổi vào bên trong làm tóc Cố Phi Yên rối loạn lên, hai tay cô ôm cánh tay,chỉ cảm thấy cơ thể dường như có luồng không khí lạnh vào, để cô có chút lạnh.

Nhưng, cho dù là như vậy, cô cũng không dựa vào giữa một chút, càng không nói muốn đóng cửa sổ lại.

Chiến Phu Nhân không có ý muốn đưa Cố Phi Yên về đến nhà.

Chiếc xe đi đến chân núi, bà ấy cười âm áp và hỏi, “ Cố tiểu thư, không biết cô muốn đi đâu, để cô ở chỗ này có phải là có chút không thuận tiện không?đội lát nữa tôi phải đi đến nhà Tôn Gia thăm Ngọc Kiều con gái của họ rồi, cô ấy là con dâu vừa ý mà tôi đã chọn, cô ấy bị bệnh rồi, tôi cũng rất lo lắng. “

Cố Phi Yên lắc đầu, “ không có không thuận tiện gì đâu ạ, tìm một chỗ bến xe bus rồi để cháu xuống là được rồi ạ.”

Ý của Chiến Phu nhân rất rõ ràng, cô cũng không thể mặt dày đi nhờ tiếp được.

“Vậy được.”

Từ trên xe bước xuống,nhìn Chiến phu nhân ngồi trong xe nghiêng ngàng rồi đi,trong mắt Cố Phi Yên có chút chua xót,trong lòng có chút ảo tưởng không thực tế,bây giờ càng ngày càng cảm thấy nực cười.

Cô và Chiến Mặc Thần,thật sự là không có khả năng.....

Khu biệt thự Đề Văn Sơn cách thành phố rất xa, Cố Phi Yên chuyển hai lần xe bus, hai lần tàu điện ngầm..... đội lúc cô về đến quán bar, trên người vừa nóng vừa lạnh, người cũng có chút mơ hồ.

Cơ thể rất khó chịu, làm việc gì cũng đều không có sức lực, cô đổ nước khoáng vào nửa bình nhỏ của mình, rồi nằm lên giường,đi ngủ lúc trời tối mờ.

.....

Chiến Mặc Thần về đến biệt thự, việc đầu tiên là hỏi người làm, “ cô ấy đang ở đâu?”

“Cố tiểu thư, cô ấy, cô ấy,.....” người giúp việc nói lắp ba lắp bắp, nói cũng không nói ra được nguyên do.

Chiến Mặc Thần trong lòng tức giận, “ Cô ấy đang ở đâu, có phải là xảy ra cái gì rồi không?”

“Là phu nhân, phu nhân hôm nay đến đây, đưa Cố tiểu thư đi rồi, tôi cũng không dám ngăn cản bọn họ, thì.....” người giúp việc nủ xuống, sợ hãi.

Chiến Mặc Thần nhìn bộ dạng anh ta sợ hãi, nghĩ đến bản thân lần này rõ ràng đã giấu rất cẩn thận, nhưng rất nhanh bị lộ thông tin ra,phút chốc nghĩ thông cái mẩu chốt.

Giọng nói của anh vô cùng lạnh, “ anh chỉ là không ngăn cản,hay là làm việc mặt báo tin tức, bản thân anh biết! Anh bị sa thải, bây giờ hãy rời khỏi đây cho tôi.”

“Chiến thiếu gia.....”

“Lập tức.”

“Là phu nhân bảo tôi báo cáo lại tình hình của anh cho bà ấy, tôi cũng không có cách nào cả.” Người giúp việc quý xuống, mặt đau khổ van xin, “cậu nếu như sa thải tôi, thì tiền học phí của con trai tôi tôi đều không thể làm được. Tôi.....”

“Đã như vậy, anh có thể để bà ấy thu nhận và giúp đỡ anh, tôi nghĩ bà ấy có thể rất đồng ý đó.” Chiến Thiếu gia lạnh lùng nhìn lướt qua người giúp việc đang khóc lóc, anh ấy một lời cũng không dám nói ra, tất cả những suy tư nỗi sợ hãi đều bị lộ ra.

Không đợi Giang Đào bố trí xe, Chiến Mặc Thần bước lớn đi ra ngoài cửa, mở cửa xe maybach, tự mình lái xe nghênh ngang bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

68110.

Nhanh như chớp.

Trên đường, Chiến Mặc Thần lái xe rất nhanh.

Đến nơi bên ngoài biệt thự của Chiến Gia, 4 bánh xe dừng lại, trên nền đất còn phát ra âm thanh chói tai, mặt anh tức giận, lạnh lùng mở cửa xe, khuôn mặt lạnh băng nghiêm trọng bước vào cửa lớn.

Chiến phu nhân đang ngồi trên ghế sofa nhàn nhã thưởng thức rượu vang, cổ tay lắc lư nhẹ nhàng, mùi thơm của rượu vang như là mùi máu tươi, trong li rượu vang thủy tinh trong sáng vẽ qua một đường cong tuyệt đẹp.

Bà ấy nói Tôn Ngọc Kiều bị bệnh, nhưng đang ngồi cười vui vẻ bên cạnh bà ấy, ngoan ngoãn đang nói với bà ấy cái gì đó.

Hai người đang nói chuyện rất vui với nhau, không khí cũng rất tốt.

Dáng người cao to của Chiến Mặc Thần xuất hiện đứng trước cửa, lập tức khiến cho hai người phụ nữ chú ý.

“Mặc Thần!” Chiến phu nhân đứng dậy, trong ánh mắt đầy sự kính ngạc, “hôm nay con làm sao lại muốn về đây thăm ta rồi, công ty không bận gì sao? Con nha, bận đến nỗi không phân được ngày đêm gì cả, vẫn tốt có Ngọc Kiều ở đây cùng với ta. Ngọc Kiều, mau đến đây, Mặc Thần của con về rồi này.”

“Chiến thiếu gia, xin chào.”

Tôn Ngọc Kiều từ đằng sau Chiến Phu nhân đi đến, ánh mắt đầy sự hứng khởi thích thú, nhưng bối vì cần trọng, mà không nói, “Mặc Thần ca ca” chào hỏi như vậy có hơi thân mật quá.

“Cô sao lại ở đây?” Chiến Mặc Thần cau mày, nhìn về phía cô ấy, về mặt bất ngờ, còn đem theo vài phần không vui.

Tôn Ngọc Kiều trong lòng run sợ, có chút không xoay sở được nhìn về phía Chiến phu nhân.

Chiến phu nhân xử trí tốt vô vô vào tay cô ấy, quờ trách nói, “là ta gọi Ngọc Kiều đến đây với ta, hai đứa cũng sống chung với nhau rồi, việc này đừng có kéo dài nữa. Để ta xem, qua một thời gian đính hôn rồi, bắt đầu chuẩn bị lễ vật thôi”

Nhà Tôn Gia và Chiến Gia đều ngang nhau, tính cách của Tôn Ngọc Kiều vừa dịu dàng nhã nhặn, Chiến Phu nhân cũng rất thích.

Bà ở trước mặt Cổ Phi Yên nói Tôn Ngọc Kiều đã là con dâu của bà rồi, không phải nói nói mà thôi.

“Bác gái, không cần phải gấp gáp gì cả, con và Chiến Thiếu gia còn chưa có yêu nhau.” Tôn Ngọc Kiều e thẹn rù đôi mắt xuống, một mặt ngọc trắng hồng đỏ ửng. Tay nắm lấy mép váy, có một chút khó chịu nhẹ.

Cô ấy bình thường tự nhiên thoải mái, chỉ có ở trước mặt Mặc Thần ca ca mới để lộ ra thần thái của thiếu nữ, kêu Chiến Phu nhân nhìn thấy lại càng thêm thích.

Thế nhưng, Chiến Mặc Thần lạnh lùng lên tiếng.

“Con không thể kết hôn, càng không thể cùng cô ấy kết hôn được.”

“Chiến Thần!”

“Tôn tiểu thư, phiền cô hãy giải thích với người nhà cô là như vậy. Tôi và cô không phải là mối quan hệ nam nữ.” Đôi mắt như chim ưng nhìn về phía Tôn Ngọc Kiều, trên mặt Chiến Mặc Thần vừa nghiêm túc lại lạnh lùng.

Sắc mặt Của Tôn Ngọc Kiều tái mét vô cùng.

“Con đối với con gái nhà người ta, làm sao lại là thái độ như vậy chứ?”

Chiến phu nhân bảo vệ Tôn Ngọc Kiều, gấp gáp vô cùng, “ta lúc đầu kêu bố con không cần đưa ta đi, nếu như người đàn ông trong nhà này đều nói ta là tóc dài mà kiến thức hiểu biết ngắn, không hiểu mấy người sự theo đuổi của đàn ông, ta nói nhưng mấy người chỉ trả lời cho xong. Bây giờ tốt rồi, con sắp 28 tuổi rồi, còn không kể hôn sinh con, cũng không thể ghét niềm vui hân hoan của người phụ nữ này được, thật là ta rất sốt ruột.”

“Con có thể lấy vợ sinh con, nếu như mẹ không quấy rầy con!” Chiến Mặc Thần không đồng ý nói phản bác lại, thẳng thừng hỏi, “Yên nhi đang ở đâu, con ohair đưa cô ấy đi.”

Chiến Phu nhân da đầu ngứa ngáy, “con..... đã biết rồi.”

“Vâng.”

“Con về khu biệt thự trước rồi mới về đây?”

“Đúng vậy.”

“Con, con không có lòng tâm gì với đứa con gái này cả, ta còn cho rằng con đặc biệt đến đây thăm ta!” Chiến phu nhân vừa sốt ruột vừa tức giận, nghĩ phải chửi vài câu, lại không thể làm được.

Chiến Mặc Thần gấp hời không được gì, dứt khoát đi thẳng tự mình tìm ở trong các phòng.

“Con đang làm cái gì vậy, Mặc Thần, con dừng lại.”

“Mặc Thần.”

Anh tìm rất lâu, Chiến Phu nhân cũng ở đằng sau kêu anh rất lâu, Tôn Ngọc Kiều cũng làm vậy, nhưng trên khuôn mặt tròn đầy sự ngại ngùng.

Dùng với tốc độ rất nhanh, Chiến Mặc Thần nhìn lướt một vòng quanh biệt thự, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Cố Phi Yên, sắc mặt của anh giống như mây đen đè ép xuống, u ám đến khó coi.

“Rốt cuộc cuối cùng là cô ấy ở đâu?” Ánh mắt sắc lạnh, nhìn về phía Chiến Phu nhân.

Tuy là biết đây là con trai ruột của mình, Chiến phu nhân trong lòng cũng rất là sợ hãi, cảm giác như một con thú dữ đang nhìn chằm chằm vậy.

“Ta, ta làm sao mà biết được. “ chân sau của Bà ấy lùi một bước, sắc mặt có chút trắng bệch,” cô ta nói để cô ta ở đường là được rồi,thì ta báo với tài xe dừng xe, không có làm gì với cô ta cả.....”

Nói cũng chưa nói xong, Chiến Mặc Thần giống như là một con gió, đi nhanh ra ngoài cửa.

“Con nhìn xem nó, làm sao có thể như vậy cơ chứ?” Chiến phu nhân thật sự đau lòng.

Tôn Ngọc Kiều trong lòng cũng rất khó chịu, chỉ có thể an ủi bà ấy, “có thể, Chiến Thiếu gia là đang rất gấp.”

.....

Vừa nóng vừa lạnh.

Trong căn phòng ngột ngạt đều là không khí nóng hầm hập, Cơ thể Cố Phi Yên phát nóng, rồi phát lạnh, rất là khó chịu.

Cô mở đôi môi thở,vẫn là trong lòng ngực khó chịu thiếu khí oxy.

Cô hộc khô rát,cô khó khăn lắm mới lấy được chai nước ở trên đầu giường, không nghĩ rằng tay vừa mới lấy được chai nước, cơ thể không vững bị ngã trên đất, đầu đập mạnh xuống đất, rất đau,sức lực yếu ớt dễ kêu đau cũng không có nổi.

Không giữ chặt nổi cái nắp chai, nước ở trong chai đổ hết ra ngoài, cũng không có cách nào để uống.

Cố Phi Yên rất muốn khóc nhưng cũng không biết làm sao được.

Trên đầu có cái gì đó rơi xuống, tay sờ sờ, nhìn trên tay có máu tươi, vừa hoảng sợ vừa đau, cảm giác hoa mắt chóng mặt mẩn liệt đến, cô nhắm mắt rồi bị hôn mê bất tỉnh.

Không biết là bao lâu.

Mơ hồ mơ hồ, cô cảm giác có người bế cô từ dưới đất lên, đáng vẻ rất thương hại, tay sờ lên vết thương trên đầu cô, làm cô có chút đau, cô có rúm lại, cái người đó lại không đụng đến nữa.

Sau đó,hình như có cái gì đó luồn vào tay cô, chất lỏng mát lạnh vào trong xương vào mạch máu của cô, cô cảm giác lành lạnh. Không để người sợ hãi, mà lại để ý trí của cô có vài phần tỉnh táo.

Công tác chuẩn bị cho sức lực, cô mở to mắt, muốn nói mình rất khát, khát sắp chết đến nơi rồi,nhưng lại không có sức lực để mở mồm.

Không dễ dàng gì có thể mở mắt, cô mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng người cao to, giống như là một bóng mờ, người đàn ông diện mạo tuấn tú cũng đang làm to trong đôi mắt của cô.

Ánh nhìn của anh yên tĩnh mà đáng thương,biết nhu cầu của cô,đôi môi mềm mại ấm áp đang đặt lên môi cô, một chất lỏng ấm từ trong mồm anh ấy chuyển qua mồm cô, thoáng chốc cơn khát của cô được thoả mãn dễ chịu hẳn.

Lòng tham của cô nuốt luôn, giống như là một con cá khao khát nước vậy.

Đưa nước uống xong, cô vẫn còn cảm thấy không đủ, cô tự cho cái lưỡi nhỏ của mình tiến sâu vào mồm của anh, quấy rầy phiền phức, cô dùng cái này để biểu đạt sự khao khát của bản thân, đôi mắt chỉ mở một nửa cũng tràn đầy nước mắt.

“Đợi đợi, rồi đến.”

“Ừmm.....” Cố Phi Yên mơ hồ đáp lại một tiếng.

Trong lúc mơ mơ màng màng,cô chỉ biết hơi thở của người đó rất quen thuộc, rất làm người khác yên lòng.

Mùi thuốc lá nhạt nhạt, mùi hương bạc hà thanh mát.

Hình như.....

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

68111.

“Khi nào cô ấy có thể hạ sốt?” Chiến Mặc Thần chuyển mắt, ánh nhìn di chuyển về phía bác sĩ Trương.

Bác sĩ Trương run run.

Đây đã là lần thứ năm Chiến thiếu hỏi câu này trong tối nay rồi đây, không phiền há?!

Mỗi lần hỏi, anh ta đều coi câu mình hỏi trước đó như chưa từng có, ngữ khí nghiêm khắc đó, vẻ mặt cứng lạnh đó, ánh mắt có thể giết người đó, chắc... Bác sĩ Trương lòng không nhịn được âm thầm thổ tào.

Nhưng ông bị người ta chụp từ nhà đến nơi này, vẫn thật sự không dám lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn lên mặt.

Ông lại một lần nữa, cực kỳ cung kính nói, “Tổ chất thân thể của Cố tiểu thư rất khá, nếu như thuận lợi, thì qua hai tiếng nữa sẽ giảm sốt.”

“Ừm” Chiến Mặc Thần gật đầu.

Anh ngồi xuống chiếc ghế trước cửa sổ, tư thế muốn tiếp tục canh giữ.

Giang Đào vội vàng mở miệng, “Chiến thiếu, muộn như vậy rồi, không bằng ngài đi nghỉ ngơi trước đi? Ở đây... đợi Cố tiểu thư tự tỉnh lại, có lẽ là điều tốt nhất.”

“Không cần.”

“Cố tiểu thư đang giận với ngài, hôm nay phu nhân lại chọc một tay, nếu cô ấy tỉnh lại mà thấy ngài, nói không chừng tâm trạng sẽ không tốt.”

“...”

“Nói không chừng, sẽ cãi nhau với ngài.”

“...”

“Dù cho, ngài vừa nãy mới nhân cơ hội trộm hôn cô ấy, dù một phút! Cô ấy chắc chắn sẽ tức giận...”

“Tôi...”

“Ngài đừng nói là uy nước giúp cô ấy, tôi không tin!”

“...” Liếc ngang Giang Đào, Chiến Mặc Thần đưa tay mân mê môi, đôi mắt phương tình mạch lướt qua một tia chặt vật, rất nhanh liền giả bộ điềm nhiên như không, từ tốn đứng dậy đi ra ngoài, một bên nói, “Về Giang Sơn Đền Cảnh, báo hai người U Minh đi theo cô ấy, có tình huống gì lập tức liên lạc với tôi.”

“Không về biệt thự đình Vân Sơn nữa ạ?”

“Ừm” Ngập ngừng, Chiến Mặc Thần nói, “Về sau ở lại bên đó.”

Anh biết, cô gái này rất yêu thích cách trang trí của tòa biệt thự Giang Sơn Đền Cảnh, dù gì đó cũng là nơi anh đặc biệt bố trí cho cô, khẳng định càng hợp với ý cô hơn. Còn về biệt thự đình Vân Sơn, ở đó chỉ toàn ký ức xấu, về sau không cần đi nữa.

“Vâng”

Đứng ở cửa phòng, Chiến Mặc Thần chỉ vào mắt trần phòng, “Ở đây có camera, xóa ghi chép giám sát đi, xóa tất cả dấu vết trong phòng!”

“Vâng!”

“Vậy còn không đi làm việc?” Ánh mắt lạnh lẽo của Chiến Mặc Thần quét qua, Giang Đào quán tính đi theo sau hần lập tức dừng bước chân, bỗng nhiên phát hiện mình chỉ đáp mà không làm.

“Tôi đi ngay!”

Giang Đào hấp ta hấp tấp chạy về phòng Cổ Phi Yên.

Mở máy tính, xâm nhập, chuẩn bị xóa bỏ ghi chép giám sát, nhưng đến giây cuối cùng lại trực tiếp tắt máy tính, ghi chép vẫn nguyên vẹn lưu trong máy tính, không bị xóa bỏ.

Đến dưới ống kính, anh ta nhỏ giọng nói vài câu với camera, sau đó, sinh nổi sợ bị Chiến Mặc Thần phát hiện, nhanh như bay đóng cửa rồi đi.

...

Hôm sau.

Cổ Phi Yên nằm trên nền lạnh băng mở mắt, tuy hơi khó chịu, nhưng lại cảm giác thân thể dễ chịu hơn trước.

Chi là, trong lòng cô có nghi hoặc rất lớn.

Tối hôm qua...

Chống người dậy, cô nhìn quanh bốn phía, nhận ra ở trên nền đất không xa chỉ có một chai nước khoáng còn chút nước, nhất thời cảm thấy mình tối hôm qua hình như nằm mơ rồi, kỳ thực không có ai đến cả, càng không có ai dùng... cách đó để dứt nước cho cô.

Có điều, khi mắt cô đang lơ đãng, lại nhìn thấy trên nu bàn tay có một vết kim tiêm mờ mờ, bất ngờ tròng to mắt.

Không đúng a!

Chẳng lẽ mọi thứ tối hôm qua thật sự cô đang nằm mơ?

Hay thật đã xảy ra rồi?

“Bằng không vẫn nên đi xem camera thôi, có camera, xảy ra việc gì đều nhất thanh nhị sở.” Cổ Phi Yên lẩm bẩm, ở máy tính.

Nhập mật khẩu máy tính, cô quen tay tìm đến thư mục chứa ghi chép về camera giám sát.

Ấn mở video theo dõi tối hôm qua, Cổ Phi Yên càng xem càng đỏ mặt.

Đầu tiên là người đàn ông cao lớn anh tuấn lạnh lùng xông vào phòng, quần đen áo đen, cả người đầy hàn ý.

Nhìn thấy cô đang hôn mê trên giường, trong mắt người đàn ông xưa nay luôn bình tĩnh thông dong lại hiện rõ sự nóng ruột, anh thương tiếc ôm lấy cô từ dưới nền đất, nhẹ nhàng bế lên giường, động tác có sự ôn nhu không nói rõ.

Sau đó, cô khát rất khát, bờ môi khô đến bong da, môi anh chạm môi cô dứt nước, nhưng... thời gian hơi dài, nhìn thế nào cũng thấy giống như đang hôn vậy?!

Bác sĩ cũng là anh gọi tới, thậm chí, cô còn thấy bác sĩ bắt đầu đi tới mức sắp khóc đến nơi rồi!

Cuối cùng của cuối cùng, nhìn thấy Chiến Mặc Thần quyết định rời đi, hơn nữa còn bảo Giang Đào xóa giám sát camera, Cổ Phi Yên trở nên hiếu kỳ.

Nếu như đã quyết định xóa video, vì sao cô vẫn còn xem được ghi chép?

Nghe hoặc rất nhanh được giải đáp.

Khuôn mặt to của Giang Đào xuất hiện ngay dưới camera, lên lên lút lút ngửa mặt lên, lẽ mà chậm chạp, nhỏ giọng khuyên cô, “Cố tiểu thư, Chiến thiếu báo tôi xóa ghi chép, không để cho tiểu thư biết chúng tôi đã tới đây, nhưng tôi nghĩ, vẫn không xóa đi thì tốt hơn, tiểu thư thấy được sự đề ý của Chiến thiếu với tiểu thư, có phải đúng không? Chiến thiếu thật sự đề tâm đến cô, tiểu thư đừng giận đối với Chiến thiếu nữa, tha thứ cho ngài ấy đi...”

Cổ Phi Yên, “...”

Cho nên, người trước đó khuyên Chiến Mặc Thần rời đi, nói lo cô sẽ tức anh ấy, không phải là anh ta sao? Bây giờ lại nói là Chiến Mặc Thần phải đi, mặt anh ta to thật đấy, thật sự coi cô sẽ không xem ghi chép camera sao?!

Cổ Phi Yên bó tay.

Xuống chút nữa tiếp tục xem, cô càng im lặng.

Vốn có đang ngủ trên giường, vì đề nguy trang Chiến Mặc Thần không đến đây, cô trên giường động một cái, liền có một người thân thủ thoăn thoắt từ ngoài cửa sổ xoay người vào trong, đưa cô từ trên giường xuống mặt đất, nhanh chóng lách mình rồi đi.

Thấy cô chưa có dấu hiệu tỉnh lại, anh ta lại tiến tới, đưa cô lên giường, có lẽ là sợ cô nằm trên đất sẽ bị cảm lạnh.

Nhưng... giấc ngủ của cô luôn không sâu.

Lặp lại mấy lần, “công nhân bốc vác” sắp muốn khóc, khổ sở úy khuất đến chỗ trước camera giám sát, “Cố tiểu thư, anh Đào không cho phép tôi xóa ghi chép, cái kia, nếu như tiểu thư nhìn thấy đoạn video này, tuyệt đối đừng để bụng, chúng tôi đều vì tốt cho tiểu thư và lão đại a!”

Cuối cùng, còn nói đỡ cho Chiến Mặc Thần một câu, “Cố tiểu thư, lão đại thật sự rất lợi hại, chúc tiểu thư và lão đại sớm sinh quý tử.”

Cố Phi Yên, “...”

Bất đắc dĩ tắt máy tính, cô nằm lỳ trên giường mình, chôn đầu mình vùi vào gối kêu rên.

Đây thật là...

Mất mặt đến tận ngoài không trung rồi!

Tên hỗn đản Chiến Mặc Thần, trước kia anh ta không phải là thù lĩnh U Minh sao? U Minh là đội binh lính đặc chủng đứng đầu vang tiếng trong ngoài nước, thù hạ anh ta huấn luyện, sao từng người lại ngốc nghếch như vậy?!

Đúng rồi, sau lưng “công nhân bốc vác” đáng thương kia, là anh ta đã sắp xếp bên người cô?

Phát tiết xong, trong tâm Cố Phi Yên lại trào lên suy nghĩ ngọt ngào.

Muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

Lần nữa vùi đầu vào gối, càng không dám ngẩng mặt lên.

Trong lòng cô rất giận Chiến Mặc Thần, có lẽ khi nhìn thấy anh ta sốt ruột xông vào phòng, liền bắt tri bắt giác tức giận tàn nhẫn. Hiện tại tim cô chỉ nhớ rằng, cô có muốn tiếp tục tiếp cận Chiến Mặc Thần, tiếp tục thực hiện hợp đồng với Cố Kiến Quốc không đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

68112.

Được hay không được, nên hay không nên?

Đầu Cố Phi Yên loạn thành một đống.

Chưa nói Chiến Mặc Thần với Cố Minh Châu đã cắt đứt thực sự hay chưa, bây giờ cạnh anh ta còn có một Tôn Ngọc Kiều, có vẻ là con dâu do Chiến phu nhân đã chỉ định chọn, mối quan hệ như đồng rắc rồi, cô không muốn làm nữ chiến sĩ vượt chông gai.

Mặc dù cả người dễ chịu hơn không ít, nhưng Cố Phi Yên vẫn cứ không hài lòng không vực được tinh thần, quyết định không suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Lần này, cô thật sự có chút đau thương.

Không chỉ đau tâm, mà cả người đều đau.

Tối hôm đó bị tên khốn kiếp Chiến Mặc Thần kia loay hoay, dưới mưa tùy ý làm cô, không để ý cô xin tha, cô vừa vội lại vừa sợ, ngày thứ hai cơ thể liền không khỏe.

Vẫn ráng chống đỡ đến hôm qua, bị Chiến phu nhân cố ý cho một trận hứng gió dầm mưa, cơn cảm mạo lại bùng bùng khí thế hùng hổ đến, gần như muốn nửa cái mạng của cô.

Chỉ là...

Nếu như không phải Chiến Mặc Thần kịp thời chạy đến, cô sợ rằng mình sẽ bị đốt nóng đến ngu luôn.

Nghĩ nghĩ như vậy, Cố Phi Yên nhịn không được nhếch khóe môi.

Khẽ gạt mình, cô vỗ vỗ khuôn mặt nóng hổi của mình, thầm tự nắn, “Đổi tốt với mày một tý mày đã động lòng, đồ ý chí không kiên định!”

Dù sao thì, trước hết cô nên chăm sóc tinh thần đã, làm mọi việc ở quán rượu cho tốt đã!

...

Cố Phi Yên trở về vào buổi chiều, Úc Thiên Thần lại tới.

“Úc tổng, ngài đến đây để xem tiến độ sao? Nếu như có cách nghĩ gì, hoan nghênh ngài cho thêm ý kiến.”

Ông chủ đến rồi, Cố Phi Yên không thể không chào hỏi, vội vàng cười nhẹ tiếp đón.

Úc Thiên Thần đánh giá cô một chút, “Cô đeo khẩu trang làm gì?”

Mái tóc dài đến thắt lưng được dây buộc loạn thành một búi tóc đáng yêu sau gáy, gọn gàng sạch sẽ, nổi bật lên là đôi mắt trong veo đen bóng long lanh, rất to.

Nhìn cả người gầy đi trông thấy, rõ ràng mới mấy ngày không gặp.

“A?” Cố Phi Yên rõ ràng không lường trước được anh ta sẽ chú ý đến điều này.

Cô đeo khẩu trang là bởi vì con họ khan, không muốn lây sang cho người khác.

“Cảm rồi, vì vậy phải chú ý một chút.” Cố Phi Yên nhanh nhẹn nói, “Đây cũng là vì nghĩ cho Úc tổng ngài, vì tăng nhanh thật nhanh tiến độ quán rượu của chúng ta, phải đảm bảo sức khỏe cho nhân viên.”

“Miệng cũng ngọt đấy.” Úc Thiên Thần miễn cưỡng phát phát tay, “Được rồi, tôi đi đây.”

Cố Phi Yên, “...”

Vậy, anh ta đến đây một chuyến để làm cái gì?

Không thèm quan tâm đến tên thần kinh Úc Thiên Thần, Cổ Phi Yên cả người vùi vào việc sửa sang trang trí.

Nhập tâm vào công việc, eo cô không nhức nữa, chân không đau nữa, đầu cngx không choáng, hoàn toàn không nhận thức đến vấn đề cơ thể cô ổn không, giống như đc uống máu gà vậy.

Cứ như vậy bận rộn đến chạng vạng tối, Cổ Phi Yên đưa tiền người trợ giúp cuối cùng mới phát giác có chút đói bụng, chuẩn bị ra ngoài ăn chút gì đó, bổ sung đầy đủ năng lượng.

Vừa đóng cửa lại, cô liền nghe được giọng nói quen thuộc vang lên, “Bạn xong chưa, có đi ăn cơm không?”

Vừa nghiêng đầu, Cổ Phi Yên kinh ngạc mở to mắt, “Anh Sở Nghiễn!”

Người đàn ông đáng người thon dài dựa đứng bên tường, áo sơ mi trắng, một tay đút túi quần, khi cặp mắt đen tuyền nhìn qua, ý cười nho nhỏ trong mắt làm cho cả mùa hè nóng bức trở nên trong veo mắt mẽ trong chớp mắt.

Không ngờ rằng Sở Nghiễn sẽ tìm được đến nơi này, Cổ Phi Yên lúc đầu là kinh hi, chuyện khó xử trước đó đều quên.

Thấy trong mắt cô có sự vui sướng, gương mặt tuấn tú của Sở Nghiễn cũng nở nụ cười, thân thiết vuốt đầu cô, ánh mắt cưng chiều, “Gần đây rất vất vả sao? Anh thấy em có vẻ gầy đi.”

Nghe được Úc Thiên Thần nói cô đã trở lại, còn gầy đi, sinh bệnh, anh không chút nghĩ ngợi liền lái xe đến đây, ấn nhẫn khắc chế trước đó toàn bộ đều uống phỉ, từ do dự liền hạ quyết tâm, chỉ là... muốn thấy cô lần cuối cùng.

“Vất vả gì đâu, cái này gọi là giảm cân có hiệu quả!” Cổ Phi Yên nói xong về mình, liền quan tâm hỏi anh, “Anh sao rồi, vết thương trên người đã khỏi chưa? Em rất lâu không đi thăm anh, em...”

Nói đến đây, không biết nên nói gì nữa.

Không biết phải tìm lý do gì, kỳ thực, cô vẫn luôn trốn tránh anh.

Vui mừng gặp lại giảm đi, Cổ Phi Yên lại nhớ đến việc xấu hổ trước đó, ánh mắt né tránh, mắt tự nhiên.

“Anh cái tên này, có phải là cả đời này quên không được chuyện em đen đủi lần trước không? Lần đó là ngoài ý muốn!” Lòng mi dài vương một tầng sương mỏng lung, Sở Nghiễn cười cười bất đắc dĩ, “Nhưng anh chỉ mong vài năm sau, em có thể đứng trước mặt anh tự nhiên hơn một chút.”

“Vài năm sau?” Cổ Phi Yên không hiểu, “Tại sao lại là vài năm sau?”

Dù tính là cô trốn tránh anh, cũng sẽ không muốn trốn đến vài năm không gặp a.

“Anh sắp ra nước ngoài rồi, công ty sáng tạo trong nước không phát triển, anh dự định đi nước ngoài thử liều mạng. Bạn học cùng đại học của anh ở bên đó, đúng lúc gần đây có liên hệ với anh, muốn cùng anh hợp tác làm một hạng mục.”

“...” Cổ Phi Yên mắt trầm lại, rất không nở, “Thật sự phải đi sao?”

“Ừ, mai sẽ đi.”

“Anh Sở Nghiễn, anh không thể suy nghĩ thêm sao?”

“Xin lỗi, Tiểu Yên, anh đã lãng phí tâm lòng của em. Em vẽ rất đẹp, thiết kế xu hướng mới, rất có thần, đáng tiếc anh phải xuất ngoại, không thể để em giúp anh một lá nữa Đồng sơn tái khởi được.” Sở Nghiễn ánh mắt ôn nhu, phảng phất như được ủ loại rượu năm xưa trong đó, “Có điều, Tiểu Yên, anh sẽ luôn đặt em trong trái tim.”

Trong mắt đấu tranh một phen, Sở Nghiễn mở miệng nói, “Anh muốn trở nên thật cường đại, đủ để bảo vệ em, không muốn em vì anh hi sinh thứ gì đó.”

Lời này, buộc phải nói.

Tuy sẽ khiến cô áy nạng lòng, nhưng anh càng sợ cô không hiểu thâm ý của anh hơn, làm cho ý nghĩa rồi đi của anh không còn gì cả.

Cổ Phi Yên quần bách cúi thấp đầu, hạ mắt, nghe đến câu này, lập tức nhìn anh, mấp máy môi, trong lòng ngủi vị tạp trần.

Anh ấy... Chẳng lẽ biết chuyện giữa cô và Cố Kiến Quốc?

Quả nhiên...

“Anh đi rồi, có một số điều em không cần khó xử, đáp ứng anh, làm điều mà em muốn đi.”

“Em không yêu anh không sao, anh không hối hận vì đã tỏ tình tâm ý của mình cho em, anh chỉ là muốn em hiểu một chút, khi em cảm thấy cùng đường không thấy lối thoát, anh sẽ làm con đường cho em yên tâm đi qua.”

“Em có thể tin tưởng anh.”

Cổ Phi Yên kinh ngạc.

Sau lưng người đàn ông là lửa nắng rắng chiều như gấm, tia nắng hoàng hôn dát lên người anh một vàng sáng ấm áp, anh cúi đầu cười với cô, ánh mắt bao dung ôn hòa... Hình ảnh lúc này, cất giữ trong đầu Cổ Phi Yên lâu thật lâu.

Cảm cúm không đánh bại được Cổ Phi Yên, Sở Nghiễn rời đi lại khiến cô không biết phải làm sao.

Cô tự suy xét, có phải vì có một mực trốn tránh, không xử lý tốt mối quan hệ với Sở Nghiễn, nên anh vì quan tâm đến tâm tình cô mà phải đi nước ngoài.

Cô cực kỳ áy náy, xoắn xuýt hai ba ngày, cô chịu đựng cơn cảm cúm gọi điện cho Sở Diễm Diễm hỏi thăm.

Do đó, Sở Diễm Diễm cực kỳ khinh bỉ nói một đoạn dài.

“Bạn học Cố tiểu thư, tôi khuyên cậu đừng xem trọng mình như thế a! Là đàn ông mà, rất khác với phụ nữ chúng ta, đàn bà con gái tình tình yếu yếu, đàn ông truy cầu vui vẻ, ài, anh tôi chính là muốn thử liều ở nước ngoài một phen, bước đến đỉnh nhân sinh, thành công vĩ đại, điều này có liên quan gì đến cậu hả? Cậu nghĩ rằng chỉ cậu lớn lên xinh đẹp chắc, tôi còn phải làm công chức nhỏ của anh tôi đây!”

Cổ Phi Yên, “...”

“Đừng rồi, hôm qua tôi không biết cậu truyền nước ở bệnh viện, lúc tôi đến quán rượu, vừa vận dụng phải hai người đang muốn tìm cậu, trong đó có người nào đó tên là Lữ Tiểu Trúc gì đó, cô ta nói cậu đưa cô ta vào số đen, không có cách nào liên hệ với cậu, bảo cậu mau chóng gọi đến, nói có chuyện gấp tìm cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Lã Tiểu Trúc?

Tắt điện thoại, Cổ Phi Yên trong con người lộ ra sự ngạc nhiên.

Cô cho rằng, từ cái hôm cô chuyển khỏi căn phòng chung ấy là bắt đầu không còn bất cứ quan hệ gì với Viên Tiến và Lã Tiểu Trúc, có chết cũng không gặp lại.

Vì vậy cô một chút yếu lòng cũng không có, coi Lã Tiểu Trúc là người xa lạ, cho vào danh sách đen.

Không ngờ rằng, Lã Tiểu Trúc lại tìm đến tận cửa.

Tuy nhiên, Cổ Phi Yên không chủ động liên lạc với cô ta.

Nếu Lã Tiểu Trúc thực sự có chuyện, sẽ đến quán bar tìm, nếu Lã Tiểu Trúc không đến tìm, cô ấy cũng không nhất thiết kiếm thêm chuyện.

Nên nói câu gì? Đúng rồi, nói “Tôi rất bận, không có chuyện gì dừng đến tìm tôi, có chuyện...càng không nên đến tìm tôi”, nói câu này, rất phù hợp với tâm tình của cô lúc này.

Vậy mà, lần này Cổ Phi Yên nghĩ sai rồi.

Ngày thứ hai, thợ lắp đặt còn chưa đến, Lã Tiểu Trúc đã đợi ngoài quán bar rồi, đi theo sau thợ lắp đặt vào trong quán, gõ cửa phòng làm việc tầng hai.

“Bác thợ, đợi một chút.” Cổ Phi Yên cho rằng giám đốc dự án muốn thảo luận việc lắp đặt với cô, mặc xong quần áo ra mở cửa, vừa nhìn, lại là Lã Tiểu Trúc bối rối vịn phần dầm ngoài cửa.

“Tiểu Trúc?” Cổ Phi Yên mỉm cười, “Nghe bạn tôi nói, cô hôm trước đã đến quán bar tìm tôi, có chuyện gì không?”

“Là có chút chuyện.” Lã Tiểu Trúc căng thẳng cầm mép áo, bước vào trong phòng, “Tiểu Yên, chắc cô đã biết chuyện Viên Tiến bị đụng xe rồi, bây giờ đang ở bệnh viện trị liệu.”

“Ừm, Thi Kỳ đã nói với tôi rồi.”

“Vậy cô có suy nghĩ gì không?”

“Tôi?” Cổ Phi Yên thu lại nụ cười, hỏi lại, “Tôi còn nghĩ gì nữa? Thấy tình cảnh của cô, tôi đã không nói hấn ác giả ác báo rồi, nhưng cô nên biết, tôi không hề phát sinh tình cảm gì với cái loại như hấn.”

Cổ Phi Yên nói hết lời.

Cô có trực giác, Lã Tiểu Trúc lần này đến cũng không hấn là đơn thuần cùng cô tâm sự gì, cảm tình của cô và Lã Tiểu Trúc đã hết, coi như mọi thứ sụp đổ, trực tiếp dùng bạo lực được.

“Cô tại sao lại có thể như vậy, có một chút cũng không thấy chột dạ sao?” Lã Tiểu Trúc ngẩng đầu, mặt đỏ bừng bừng, nói trong tức giận.

“Tôi tại sao lại không được như vậy?” Cổ Phi Yên lông mày trầm xuống, sắc mặt cũng chẳng tốt là bao, giọng nói tựa dòng nước chảy từ băng tuyết vào tiết đông lạnh, “Muốn nói gì có nói hết luôn một lần này đi!”

Lã Tiểu Trúc hét lên, “Viên Tiến chính là do cô hại!”

“Oh?” Cổ Phi Yên nhún lông mày lạnh nhạt.

“Tôi đã biết hết rồi, cô phủ nhận cũng vô dụng thôi! Cô thấy Viên Tiến chương mất liên gọi người đánh anh ấy một trận, cũng là cô cố ý sắp xếp vụ tai nạn xe, chính vì vậy Viên Tiến mới biến thành... thành phế nhân rồi! Viên Tiến trở thành như vậy, cô phải có trách nhiệm tất cả mọi chuyện!”

“Vậy sao? Bằng chứng đâu?”

“Bằng chứng là cô và Viên Tiến đã từng xảy ra tranh chấp, chỉ có cô mới có khả năng gây án!”

“Nếu đã như vậy, cô đi mà báo cảnh sát đến bắt tôi. Tôi hôm nay rất bận không rảnh tiếp cô nữa.” Cổ Phi Yên bước đến cửa, nhìn Lã Tiểu Trúc vẫn đứng ở bên trong, “Tôi chuẩn bị đi rồi, cô vẫn còn chưa ra sao?”

Lã Tiểu Trúc không động đậy.

Ánh mắt cô ta mập mờ, “Tiểu Yên, thực ra tôi và Viên Tiến đều không muốn làm khó ai, nếu có thật sự có thành ý, chúng tôi có thể nhận. Cô biết đó, Viên Tiến giờ nhập viện trị liệu cũng cần tiền....chi cần cô đưa 100 vạn tệ, chúng tôi sẽ không đi báo án.”

“Thật ngại quá, tôi không có tiền, có cũng không hào phóng, đề nghị các người nhanh chóng báo án đi, muộn chút nữa là không điều tra được gì hết đâu.”

Trong phòng có camera, máy tính có cài đặt mặt mã, không sợ Lã Tiểu Trúc động tay động chân, chán phải tiếp tục dằn dũa với cô ta, Cổ Phi Yên quay người xuống lầu.

Cả buổi sáng Cổ Phi Yên đều bận rộn, Lã Tiểu Trúc đi lúc nào cô cũng không biết.

Lúc nghỉ trưa, Cổ Phi Yên nằm trên giường, nhìn lên trần nhà dò người ra.

Viên Tiến đích xác không phải do cô ra tay nhưng đó là do người đàn ông kia!

Cô cũng chẳng lợi lộc gì, một lòng lo lắng cho anh, buổi sáng cũng không để lộ sơ hở gì để Lã Tiểu Trúc nhìn thấy vì vậy ra sức dùng công việc bỏ qua chuyện kia.

Đến giờ mới nhẹ nhõm được, trong lòng cô có chút dằn vặt.

Có nên nhắc cho Chiến Mặc Thần một tiếng?

Anh hành động rất cẩn thận, chắc chắn loại bỏ những sơ hở, sẽ không để lại chứng cứ gì cả? nghĩ như vậy, không nhắc chắc cũng không sao đâu.

Nhưng, nghĩ lại, anh rốt cuộc ra tay cũng là vì cô, giúp cô xả giận, cô biết Viên Tiến muốn quấy rầy nếu không nói cho anh một tiếng hình như có chút vô tâm.

Loanh quanh đến 2h chiều, Cổ Phi Yên hét lên một tiếng, gọi cho Chiến Mặc Thần.

“Có chuyện tìm tôi?” giọng nói trầm ấm từ tính của người đàn ông vang bên tai, Cổ Phi Yên bỗng chốc tim đập nhanh.

Cô gãi gãi tai ngó ý, “Có chút chuyện.”

“Tôi biết rồi, nói qua điện thoại bất tiện, tôi tới qua tìm cô.” Anh lại nói tiếp, “Tôi bây giờ rất bận, đang có cuộc họp, tôi gặp mặt được không?”

“.....Vâng.”

Đồng ý trong mơ hồ, đầu dây bên kia vang lên “Tu tu tu.” mấy bận.

Cổ Phi Yên sững người ra, có chút ngờ ngác không hiểu.

Hai mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại, vô vô đầu phiên muộn trông như con đà điểu vùi đầu vào gối.

Buổi tối, có thật cùng người đàn ông đó gặp mặt không? Có cần bàn không nghĩ tới, chỉ là vội vàng gọi một cuộc điện thoại với nghĩa vụ là nhắc nhở mà thôi, lại hồ đồ nhận lời hẹn gặp đêm nay.

Tuy nhiên, như này có vẻ không đúng.

Lỡ như Lã Tiểu Trúc bọn họ theo dõi thấy cô tiếp xúc với người khác, từ Chiến Mặc Thần sẽ phát hiện ra có liên quan đến người bí ẩn họ “Triển”, không phải sẽ gây phiền phức cho Chiến Mặc Thần sao?

Nếu nói như vậy, cô lộn lnh chữa thành lộn què mất!

Trong lòng lo lắng nhưng nhớ ra Chiến Mặc Thần giờ rất bận, Cố Phi Yên càng không thể gửi tin nhắn cho anh được.

[Tôi muốn nói chuyện rất đơn giản với anh, là như này, Lã Tiểu Trúc hôm nay đã đến tìm tôi là nói việc của Viên Tiến.

Trước lúc Viên Tiến bị đánh, hẳn nghe thấy có người gọi “Chiến thiếu gia”, một lòng muốn tìm kẻ đã ám hại hắn, không tha cho.

Lã Tiểu Trúc lần này đến tìm tôi, nói cô ta nghi ngờ chuyện này cô là người chủ mưu đứng sau, uy hiếp tôi đưa Viên Tiến tiền trị liệu nếu không sẽ báo án. Tôi không biết cô ta lúc nào sẽ cần bằng, hay có chứng cứ gì không, lo lắng sẽ kéo anh vào, vì vậy tôi nhắc anh một tiếng.

Đúng rồi, anh tới anh không cần qua đây, tránh bị người khác phát hiện tôi và anh có liên quan, ảnh hưởng đến anh.]

Gửi đoạn tin nhắn dài dằng dặc.Cố Phi Yên yên tâm.

Chưa đến nửa phút sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của Chiến Mặc Thần. Căn môi mở tin nhắn, cô đột nhiên cục tức ứ ở cổ họng cũng may không làm cô nghẹn chết.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

68114.

[Quá dài không xem, tối gặp.]

Câu trả lời ngắn gọn, vài từ đơn giản, tràn đầy sự kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Cố Phi Yên hình như đoán ra được biểu cảm của anh, anh chắc chắn nhủ lòng mày, ngón tay dài gõ vào màn hình điện thoại không nhanh cũng không chậm, ánh mắt đen sâu thẳm điềm đạm liếc nhìn, thanh lương như băng, hết như trắng lạnh.

Anh lớn mạnh, dường như không có cái gì có thể uy hiếp anh.

Cũng hay chọc điên lên!

Cố Phi Yên, “.....”

Ngoại trừ ‘Ha ha’, còn có biểu cảm gì hợp với tâm trạng cô lúc này?

Tầng cao nhất Đế Cảnh Quốc Tế, phòng làm việc tổng tài.

Giăng Đào nhàn nhã ngồi trên sofa, Chiến Mặc Thần “Bây giờ rất bận”, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái. Sau này anh có theo đuổi nữ nhân nào, nhất định làm y như Chiến Mặc Thần, mặt dày tâm đen, không đạt được mục đích tuyệt đối không từ bỏ!

.....

Thấp thóm không yên chờ đến chạng vạng tối, Cố Phi Yên không thấy Chiến Mặc Thần đến, trong lòng ngược lại thở ra nhẹ nhõm.

Không đến càng tốt, ai biết Lã Tiểu Trúc có theo dõi trong bóng tối nắm được thóp của cô hay không?

Nhưng, đợi lúc cô vào phòng ăn cơm, lúc đang vừa nghe chuyện vừa đóng cửa, giọng nói trầm ấm bỗng nhiên vang lên phía sau cô, làm cô giật mình.

“Tôi đợi cô rất lâu rồi.”

“Ahhh!”

Cố Phi Yên kinh ngạc hét lên một tiếng, cốc thủy tinh không cầm vững tuột tay rơi xuống.

Mắt nhìn chiếc cốc thủy tinh mỏng manh rơi xuống đất vỡ làm bốn phần năm mảnh, một thân ảnh lao theo tựa con báo, cúi người xuống, vươn tay ra, khắc cuối cùng cũng thay đổi được vận mệnh của nó.

Thậm chí, ngay cả nước trong cốc cũng không bị văng ra ngoài.

“Cốc của cô này.”

Chiến Mặc Thần mặt không cảm xúc cầm chiếc cốc đưa đến trước mặt Cố Phi Yên nhưng ánh mắt lộ biểu cảm thích thú.

“Oh.....” Cố Phi Yên ngăn người đưa tay ra.

Cô nắm nửa phần trên chiếc cốc, nửa phần dưới vẫn nằm trong bàn tay chắc khỏe của nam nhân kia, cô muốn cầm cốc lại nhưng anh không buông tay, ánh mắt điềm đạm nhìn vào vết son còn in trên miệng cốc, trầm ngâm cũng không biết đang nghĩ gì.

Đỏ mặt, dần dần hiện lên hai bên má Cố Phi Yên.

Hai người gằng co, bầu không khí trong phòng cũng dần dần xuất hiện dư vị chẳng biết nói như nào, Cố Phi Yên không chịu được rút tay lại, chuẩn bị buông tay lại bị người đàn ông đó nắm lại để cốc đặt trong lòng bàn tay cô.

“Cầm chặt vào.”

“.....Vâng.”

“Về sau đừng đánh son.”

“Hà?”

Cố Phi Yên không hiểu ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy ngón tay của anh đang lau đi vết son môi in trên miệng cốc rồi cho vào miệng nếm vị, đột nhiên nhủ mày, “Tôi không thích son, không tốt bằng vị của cô.”

Khuôn mặt đỏ bừng lên.

Cố Phi Yên cảm thấy cả người như bị đốt nóng.

Nam nhân này nhìn vào thì lạnh lùng, nghiêm túc nhưng lời nói ra lại như treu ghẹo, thật sự làm người khác điên tiết! Hơn nữa, anh một chút tính tự giác cũng không có tự cho rằng lời mình nói ra rất nghiêm túc!

Cũng may, câu nói của Chiến Mặc Thần cũng không đầu tư nhiều tình lực.

Anh hỏi, “Hôm nay cô gọi tôi đến là có chuyện gì?”

“Tôi gửi anh tin nhắn rồi, mọi chuyện đều nói rõ ràng! Hơn nữa, không phải tôi kêu anh đến, là tự anh đến đây!”

Chiến Mặc Thần ngồi trên ghế, vắt chân lên, bầu không khí toát ra vừa mạnh mẽ vừa làm người ta khiếp sợ, trong giọng nói mang ý vị không cho phép cự tuyệt, “Tôi nghe cô nói.”

“.....” Cố Phi Yên xác định rồi, “Được thôi.”

Nói từ việc Tuần Thi Kỳ gọi cho cô đến việc hôm nay, sau đó hỏi, “Chiến thiếu gia, anh có dự định đối phó như nào, có bị lộ sơ hở gì không?”

Chiến Mặc Thần ngẩng đầu lên, “Cô vừa nói gì?”

Cố Phi Yên hít một hơi thật sâu.

Hóa ra, mọi chuyện cô vừa nói đều công cốc hết?

“Tôi vừa nói chuyện, Chiến thiếu gia không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy rồi.”

“Vậy sao anh còn hỏi tôi vừa nói cái gì?”

“.....”

Chiến Mặc Thần khó dò mắt đi, ngón tay gõ nhẹ nhẹ.

Nếu Chiến phu nhân ở đây, nhất định sẽ thấy con trai của bà đang chột dạ rồi!

Lúc trong lòng anh giấu giếm gì đó sẽ làm một vài động tác nhỏ!

Cố Phi Yên không biết, cứ coi cô đã theo đuổi Chiến Mặc Thần tám năm rồi, trong tám năm cũng chưa lần nào tiếp cận gần anh, căn bản không biết động tác nhỏ của anh biểu thị cái gì, còn cho rằng anh đang trầm tư.

“Tôi đang nghĩ vấn đề....” Chiến Mặc Thần khàn giọng hỏi, “Ngày hôm đó, Tuần Thi Kỳ gọi điện cho cô lúc nào?”

“Cái thời gian đó rất quan trọng sao?”

“Ừm”

Nhớ không rõ nhưng cũng may trong điện thoại còn lưu lại nhật ký cuộc gọi, Cố Phi Yên mở điện thoại ra xem, nói thời gian cụ thể cho Chiến Mặc Thần.

Anh nhẹ nhàng gạt đầu biểu thị biết rồi liền hỏi, “Tình hình gia đình của Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến, cô biết không?”

“.....”

Một hồi một trả lời, thời gian tới 11h đêm lúc nào không hay.

Cô cố mở to mắt, “Chiến thiếu gia, mọi chuyện tôi hầu như đã kể hết cho anh rồi, anh còn gì muốn hỏi không?”

“Còn.” Chiến Mặc Thần mặt nghiêm túc, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cứ biết chi tiết, rất nhiều vấn đề chúng ta cũng cần tính kỹ trong đầu.”

Cố Phi Yên, “.....”

Được thôi, cô cảm giác cái này không có vấn đề.

Tuy nhiên.....

“Hôm nay cũng đã muộn rồi, không biết chúng ta ngày mai có thể bàn tiếp được không?” cô gợi ý.

Đợi cả đêm, cuối cùng cũng nói được câu này, trong ánh mắt Chiến Mặc Thần lộ tia ngạc nhiên, vậy mà khả năng tự kiềm chế mạnh mẽ, anh cố ép lại mở miệng nói.

“Được thôi.” Anh đứng dậy cứng nhắc, giọng nói trầm ấm, “Tôi mai tôi sẽ đến, cô yên tâm.”

“Được rồi được rồi.”

Mặc dù một chút cũng không yên tâm nhưng Cố Phi Yên giờ chỉ muốn đi tắm rồi làm một giấc.

Cố tiểu Chiến Mặc Thần từ cửa sổ nhảy ra ngoài, rất nhanh biến mất vào màn đêm, Cố Phi Yên đột nhiên cảm thấy trợ ở đây thật nguy hiểm. Ai đều có thể từ cửa sổ của cô trèo vào trong, lỡ đâu cô gặp phải tên hắc sắc, biết tìm ai mà kêu đây?

Tuy nhiên, ở đây hơn một tháng, đợi quán ba sửa xong, cô cũng nên dời đi, vấn đề này cũng không quan tâm làm gì.

Lúc không có người, Cố Phi Yên tự biết cách phòng thân.

Cô cởi quần dài, đưa tay vào trong tháo khuy áo ngực ra vứt lên giường, chuẩn bị vào phòng tắm, vừa quay người thì đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm.

Người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước mặt cô, bất giác lùi một bước về sau, “Anh, anh tại sao còn quay lại?”

Sau đó, cô liền nhìn người đàn ông lạnh lùng mà nghiêm túc ấy, tai đỏ lên, đôi mắt đen lấy chăm chăm nhìn cô vài giây, quay người không nói một lời trèo qua cửa sổ rồi đi.

Động tác sơ sẩy lần đầu còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

68115.

Cố Phi Yên, “

Đây tính có được tính là lúc đầu gặp là người lạ, lần sau gặp lại thì thành người quen không?Con khi không nhanh như anh ấy?

Lắc lắc đầu khinh thường.Cố Phi Yên với tay lấy bộ quần áo trên trên giường đi tắm. Nhưng nhìn thấy chiếc áo bra màu đen rơi trên giường.

Lúc này, cô mới nhớ ra mình không mặc quần dài, bên trong áo cũng không mặc đồ lót, đều là cô mới cởi ra!có người sao..... Chiến Mặc Thần rất có khả năng đã nhìn thấy cô cởi quần áo rồi!

Nghĩ đến đây, toàn bộ người cô đều không tốt rồi!

.....

Đêm muộn giữa ngày hè.

Chiến Mặc Thần đang đi trên đường bóng đèn đường sáng chum, chiếc maybay màu đen đang đi chậm chậm đằng sau anh, anh một chút cũng không có ý lên xe.

Về mặt của anh rất nghiêm trọng, ánh mắt rù xuồng,đầu óc anh lần tránh kim lòng không nổi như một mặt của bức tranh.

Bóng lưng của người phụ nữ đối diện với cửa sổ đang cởi quần dài xuống,để lộ một khoảng eo nhỏ bé trắng mịn màng,dáng đẹp không chịu nổi, nhìn bên dưới của cô chiếc quần lót màu đen bao trọn cái mông tròn trịa, vừa ngẩng đầu vừa ưỡn ra.

Anh đập vào cửa sổ, nhìn thấy cảnh này,ngây người ngay tại chỗ, mắt đi tắt cả các ngôn ngữ, quên đi cái mục đích đến.

Dường như còn không đủ để kích động người.

Lưng đối với anh ấy, cô lấy từ trong áo ra bộ đồ lót, động tác lười biếng lại dễ thương bước lên trên giường, khi cô quay người đối diện với anh, chiếc rèm mỏng nhanh chóng che lại trước ngực cô cảnh xuân. Anh có thể rõ ràng nhìn thấy nhô ra hai hạt đỏ xinh đẹp chào anh.....

Thật sự là muốn mạng người!

Anh từ không luống cuống, nhưng,anh vừa xong phải chạy vào trong rừng mà trốn.

Không có cách nào.

Nếu như lại không đi,anh một chút cũng không nghi ngờ bản thân lại có thể đứng trước cô mắt mặt vậy, cho dù là bây giờ, anh cũng phải cầm trên tay chiếc áo vét để che đi cái điều dị dạng trên cơ thể mình.

“Chiến thiếu gia, cậu vẫn không lên xe sao?” Giang Đào thò đầu ra ngoài cửa xe, gọi anh ấy, “ bên ngoài vừa ngọt ngào vừa nóng, trong xe vẫn là mát hơn một chút, làm cho người thoải mái, tâm trạng cũng không có khó. “

Giang Đào cho rằng Chiến Mặc Thần và Cố Phi Yên lại cãi nhau không vui về rồi, cho nên tâm trạng mới không tốt, muốn đi một mình.

Thật không ngờ,nội tâm anh ấy đang nóng nảy.

Nhưng,ý kiến của anh được tiếp nhận, Chiến Mặc Thần dừng chân, cuối cùng cũng lên xe.

Trong xe không khí lạnh bao vây lấy anh, anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt dựa vào ghế đằng sau,lặng kể kim nén bên trong.

Được một lúc,cuối cùng anh cũng trở lại bình thường.

Lúc này anh mới nhớ ra, vừa xong là anh muốn đến hỏi Cố Phi Yên có muốn đổi chỗ ở hay không, căn phòng cô ở không khí không được lưu thông,mở điều hoà thì rất khó chịu, không mở điều hoà thì lại nóng, ở như vậy không thoải mái, anh muốn đổi cho cô một căn phòng mới.

Vốn dĩ trực tiếp tặng cũng được, tài sản dưới tên anh rất nhiều, tặng cô ấy thì gang ngọt như đường.

Nhưng, anh còn tính hiếu Cố Phi Yên, biết tính cách của cô ấy hơn nữa là không thể ở hai người khi không có mối quan hệ chắc chắn, nhận đồ đặc rất đắt của anh, cái cách này không có khả thi lắm.

Chỉ là,bây giờ anh lại lo lắng nhiều hơn nữa.

Căn phòng đó ngoài ở không thoải mái ra, thì quan trọng hơn là vấn đề an toàn!

Hôm nay là anh đập cửa sổ đi vào, ai biết ngày mai có thể sẽ là ai chứ? Cho dù anh bố trí sắp xếp người ở gần bảo vệ cô, không thể phát sinh ra cái gì ngoài ý muốn được, nhưng..... nếu như có cái gì đó không mất dài,vô ý nhìn thấy anh cảnh đẹp của anh ngày hôm nay, phải làm sao đây?

Sau việc này đi khoét mắt cũng đã muộn rồi,còn không nhân lúc gần chặn sớm lại.

Ánh mắt đen sâu mờ ra, Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm lắng, lạnh nhạt nói, “ hãy đi thông báo, từ trong tối tìm điều hai người nhân viên nữ ra đây, để hai người đó bây giờ đổi. Đổi cho hai người bên ngoài vào,có thể trực tiếp đưa đi trước một tháng, có kinh nghiệm. “

Không thể không nói, một chút trên đây anh và Cố Phi Yên cuối cùng trái tim có linh hông cũng trở về.

.....

Ngày thứ hai.

Cố Phi Yên còn muốn đợi buổi tối cùng với Chiến Mặc Thần thương lượng ra một nguyên nhân đến, xem xem làm sao xử lý được việc của Viên Tiến, nhưng không nghĩ đến rằng, Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến đến rất nhanh, rất hung hăng.

Buổi sáng 8 9 giờ, đang là ở bên ngoài quán bà đường phố lúc này rất náo nhiệt.

Ở gần quán bar có vài chỗ khu ở giá tốt, sáng sớm có không ít người đến đây đi bộ, cũng hoặc được trải qua vội vã.

Ở lúc này,Lã Tiểu Trúc và Viên Tiến bị người ta khiêng đến bên ngoài quán bà, vài người nhanh chóng cùng với bọn họ đến đây kéo ra vài cái băng rôn biểu ngữ, bên trên viết để cho mọi người nhìn thấy bản luận ồn ào.

Ở đâu cũng không thiếu người nhìn, thời gian rất ngắn, bên ngoài quán bar đã tụ tập một nhóm người rất đông, chỉ chỉ chỏ chỏ,túm năm tụm ba nói chuyện phiếm.

Sự việc càng ngày càng ồn ào lớn, người làm trong quán bar cũng chú ý đến.

“Cố Tiểu Thu, bên ngoài xảy ra chuyện rồi, cô nhanh đi xem xem”

Cố Phi Yên đang xử lý tài liệu thanh toán mua hàng, bỗng nhiên một sự phụ làm thợ mộc chạy đến trước mặt cô, trên mặt đầy sự sốt ruột vội vàng.

“Có việc gì vậy ạ?” Cô ngừng lên nhìn hỏi.

“Bên ngoài có người đang gây rối,hình như là nhằm vào cô.” Tiểu sư phụ do dự một lúc, “ nếu không, cô đừng có ra ngoài, hay là cô đi trốn đi?” Bên ngoài có một vài người đều không giống như là người tốt.

“Tìm tôi ư?” Cố Phi Yên cau mày nhẹ, thu dọn đồ đạc mọi thứ xong rồi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

68116.

Thiếu những lời chửi rủa khó nghe,cửa quán bar cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Cố Phi Yên không có gọi điện cho cảnh sát, muốn xem xem Lã Tiểu Trúc muốn nói cái gì.

Cô cho là, cho Lã Tiểu Trúc sự thể diện cuối cùng.

“Tiểu Yên.....” Lã Tiểu Trúc dùng đôi mắt đang khóc đỏ lên nhìn về phía cô, Viên Tiến nói, “ cậu làm sau một việc rồi,tôi hy vọng cậu có thể nhận cái trách nhiệm của mình, có được không? Chúng ta là bạn với nhau, tôi khuyên Viên Tiến rất lâu,để anh ấy không kiện cậu, anh ấy trả lời tôi rồi,nhưng, tình trạng vết thương của anh ấy thật sự không thể để trễ được, cậu hãy nghe lời khuyên của tôi,cũng như một bước, trả tiền viện phí tiền thuốc cho anh ấy được không?”

“Không thể được.” Cố Phi Yên nghĩ cũng không muốn từ chối, vẫn là cái ý của ngày hôm qua, “ vết thương của anh ta không có liên quan gì đến tôi, tôi không có nghĩa vụ phải trả tiền viện tiền thuốc cho anh ta,cũng không có tiền để đưa cho anh ta.”

“Làm sao lại không có liên quan gì đến cậu chứ? Cho dù không phải cậu ra tay, thì cũng là gián phu của cậu làm! Cậu gọi người dân ông đó ra đây cho tôi, Để chúng tôi đưa anh ta đến đồn cảnh sát!” Mẹ của Viên Tiến dầm chân, chửi bới kêu gọi, “ cô là đồ con đĩ lòng dạ độc ác, tôi nguyện rửa cho cô chết cũng không thể yên ổn được.”

“Tiểu Yên, cậu là nhị tiểu thư nhà Cố Gia, nhà to thế lực lớn, làm sao lại không thề có tiền cơ chứ? Cậu đưa tiền viện phí tiền thuốc của Viên Tiến ra đây đi, không thì người nhà của Viên Tiến sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” Lã Tiểu Trúc cũng khuyên nhủ.

Cố Phi Yên nhìn lướt qua bọn họ kẻ xướng người hoạ, trong đôi mắt lạnh kìa kia đầy sự lạnh lẽo.

Một kẻ vai tốt, một kẻ vai phản diện, thì có thể để tội danh lên người cô, để cô làm một kẻ phá của ư? Lã Tiểu Trúc và người nhà của Viên Tiến, vẫn thật sự cho rằng cô là người dễ bị ăn hiếp ư!

“Mấy người đã lên tiếng nói tôi ra tay với Viên Tiến, vậy thì trực tiếp báo cảnh sát đi!” Cố Phi Yên lạnh lùng nói, “ vừa hay,tôi vẫn còn giữ chứng cứ âm thanh của Viên Tiến quấy rối tôi, có thể đưa cho một bản được rồi!”

Cô cúi đầu mò khoá điện thoại, chuẩn bị báo công an.

Nhân lúc Cố Phi Yên cúi đầu,Lã Tiểu Trúc kéo mẹ của Viên Tiến, đưa cho bà ấy ánh mắt khó hiểu.

“Trời ơi!” mẹ Viên Tiến lập tức kêu lên một tiếng chói tai, nhào lên Cố Phi Yên đang đứng trên bậc thềm, “ Cô hại Viên Tiến nhà tôi thành ra như vậy, còn muốn kiện nó ư,cô mất cái lương tâm của cô rồi,bây giờ tôi phải trừng trị cô.”

“Bụp.” Một tiếng, điện thoại của Cố Phi Yên rơi xuống đất, màn hình điện thoại vỡ nứt ra.

“Bà làm cái gì vậy?” cô dùng tay ngăn mẹ Viên Tiến đang khua tay, trong con người nổi lên sự tức giận uất hận, bà nghĩ xong rồi, bà muốn động tay với tôi, thì đợi cảnh sát đến, ít nhất cũng bị tạm giam 5 đến 10 ngày! Bà không sợ tôi, lẽ nào vẫn không sợ cảnh sát sao?”

“Cô uy hiếp tôi ư? Hừ!pháp luật sẽ không đổ lỗi, tôi mới không sợ cô, chuyện là cảnh sát có dễ chúng tôi có một nhà đều bị bắt vào đấy không! Hôm nay tôi sẽ trừng trị cô con đĩ kia ạ, nhất định sẽ trừng trị!”

Người phụ nữ trong thôn không biết gì cao lớn thô kệch, cho dù không hiểu đạo lý cũng không có tổ chất, nhưng lại có một nhóm sức lực.

Mẹ Viên Tiến túm lấy tóc của Cố Phi Yên, bàn tay như quạt hương bồ đánh lên người Cố Phi Yên tới tấp,Cố Phi Yên nghĩ phải giãy giụa để thoát khỏi, tay của bà ta giống như một con hổ đang kẹo chặt, bóp chết cô mất.

Bị đánh rất đau,Cố Phi Yên cũng sinh ra bị ngẹt thở, vừa hay trong tay cô cầm một cái bút viên ngọc tròn, khi đó ra sức dấn lên người mẹ Viên Tiến,đau quá bà ta phát ra tiếng kêu la hét.

Nhìn thấy Viên Tiến bị chịu thiệt,cùng với Người nhà Của Viên Tiến đến bạo động.

“Hồng Hương, tôi đến giúp cô đây!”

“Đồ dê tiện này lại còn dám động tay, đánh chết cô ta!”

Người của Viên Tiến đến đây đều lên hết, vây Cố Phi Yên trong giữa cùng nhau thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Bác thợ làm ở trong quán Bar nghe thấy việc bị mất kiểm soát liền vội chạy ra, nhưng không chen vào được, chỉ có thể đứng một bên kéo người nhà Viên Gia ra, một bên rất sốt ruột lo lắng. Tiểu sư phụ vừa mới báo tin cho Cố Phi Yên vội vàng mắt đã đỏ lên rồi, nhanh chóng lấy điện thoại gọi báo công an.

Hai tay đấu với bốn tay của địch.

Cố Phi Yên lúc bắt đầu còn phản kháng lại,dò hết cả đôi mắt phải để bản thân chịu tổn thương toàn bộ vẫn quay trở về,nhìn phía sau, cô chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy đầu, thấm hại vô cùng ngồi bệt xuống dưới đất.

Tay đầu và chân không ngừng đánh đập lên thân thể nhỏ bé gầy gò của cô, còn có người đang kéo lấy tóc của cô, không chịu nổi những lời chửi rủa vào tai, không còn là tai nữa rồi.

Đau.

Càng nhiều hơn nữa là sự phản nộ tức giận.

Cố Phi Yên cắn đôi môi của mình, đôi mắt đỏ lên, thần sắc trong ánh mắt càng ngày càng lạnh, tuyệt vọng và không có sự giúp đỡ chiếm đoạt lấy lý trí của cô, để trong lòng cô hận vô cùng.

Cô bắt đầu hối hận,cảm thấy bản thân mình vẫn còn quá ngây thơ.

Nếu như ngày lúc bắt đầu không vương mắc phải mấy người kia, trực tiếp gọi công an, thì cũng không thể có chuyện như bây giờ! Hôm nay mấy người này, cô một mình cũng sẽ không thể bỏ qua được, cô sẽ để cho bọn họ biết thế nào là đau.

“Dừng tay, dừng tay lại cho tôi!”

Lúc Cổ Phi Yên sắp chống đỡ không nổi được, một giọng nói tức giận quát to vang lên.

Mặc bộ đồ cảnh sát, kéo mấy người nhà Viên Gia đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay, bước chân giẫm dẫm khoát đi lên, “kêu mấy người dừng tay lại, còn đánh người ư?rõ như ban ngày, lòng dũng cảm của mấy người đủ lớn rồi!”

Mấy người khác nhìn thấy tình hình vậy, không dám động tay.

Vừa xong người nhà Viên Gia sắc mặt còn hung ác dữ tợn, bây giờ từng người từng người trông hiền lành vô cùng, giống như là người nông dân lương thiện an phận vậy, đứng sang một bên.

“Đồng chí cảnh sát, chúng tôi mới là người khổ.” Mẹ Viên Tiến ngồi bệt xuống đất, vỗ vỗ vào chân rồi khóc, “Viên Tiến nhà chúng tôi bị người phụ nữ độc ác kia hại, cô ta cố ý gây ra tai nạn ô tô, là muốn Viên Tiến nhà tôi chết! Viên Tiến nhà tôi về sau đến đàn ông cũng không làm nổi nữa rồi, phải làm sao đây……”

“Cố Tiểu Thư, cô không sao chứ?”

Tiểu sư phụ báo tin cho Cổ Phi Yên biết từ dưới đất đỡ dậy, nhìn người cô trông rất thảm hại, trong mắt đầy sự phẫn nộ không chịu được.

“Tôi không sao, cảm ơn bác.”

“Tôi cũng không có giúp cô được gì cả.”

“Vẫn là cảm ơn bác.”Cổ Phi Yên vỗ vỗ vào sau vai bác,tóc tai bù xù rồi tung cũng được buộc lên gọn gàng, đi đến trước mặt người cảnh sát, “ chào anh, đồng chí cảnh sát,vừa xong mấy người ngày hành hung đánh tôi, tôi yêu cầu được đi bệnh viện để xem vết thương, tốt nhất hãy giam bọn họ lại”

Đầu tóc cô bị lôi kéo loạn hết cả lên, được lưu lại trên khuôn mặt trắng của cô vài vết tay dơ bẩn, môi rướm rướm máu, trên người có thể nhìn rõ ràng vài vết chân đạp…… nhìn xem, chịu thiệt không ít.

“Được rồi……”

“Tiểu Yên!” Cảnh sát không kịp cúi đầu,hoảng hốt đột ngột kêu lên.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc váy màu trắng từ chiếc bentley màu đen bước xuống, thoáng chốc thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô ấy bước vội và đến trước mặt Cổ Phi Yên, nhìn cô, đôi mắt long lanh thoáng chốc tràn đầy nước mắt,ân cần cầm lấy tay cô hỏi han, “ Tiểu Yên, em làm sao có thể để bản thân thành ra như vậy?”

“Cố Minh Châu.” Cổ Phi Yên chớp chớp mắt, thần sắc trong đôi mắt lạnh lẽo.

“Là chị đây.” Chìa tay ôm lấy Cổ Phi Yên. Giọng nói u ám vang lên bên tai của cô,không giống với sự lo lắng vừa xong, “ em gái yêu quý của tôi, chị tặng em phần quà tặng này, em vẫn còn thích chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

68117.

“Tất cả điều này, đều là cô bày ra?!”

Đẩy mạnh Cố Minh Châu ra, Cổ Phi Yên mang theo vết thương trên mình, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm người phụ nữ có dáng vẻ kịch cỡm trước mặt, trong mắt tràn đầy lòng căm thù lạnh lẽo đến xương tủy.

Cô bỗng nhớ ra rất nhiều tiểu tiết mà mình đã bỏ qua.

Vốn Viên Tiến một lòng muốn tìm người mang họ “Triển”, nhưng Lã Tiểu Trúc đột ngột tìm đến cửa, quy nguyên nhân của chuyện Viên Tiến là do cô, để cô đưa tiền thuốc men cho Viên Tiến trị liệu.

Viên Tiến xuất thân nông thôn, hẳn ta và Lã Tiểu Trúc căn bản không thể biết được thân thế của cô, sao đột nhiên cả Viên gia đều biết cô là Cố nhị tiểu thư?

Hơn thế, bọn họ không chỉ mắng cô câu dẫn Viên Tiến, còn nói cô câu dẫn anh rể…

Thế mà, là cô ta!

Quả nhiên là cô ta!

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chữ trên tấm biểu ngữ dài, trong lòng Cổ Phi Yên đột ngột toát ra con lửa giận, thiêu cháy lý trí cô thành tro, đưa tay đến trước mặt Cố Minh Châu, mạnh mẽ cho thứ giả nhân giả nghĩa một bạt tai!

“Tiểu…”

“Ba!”

Không đợi Cố Minh Châu mở miệng, Cổ Phi Yên tát tiếp một lần nữa, đánh cho mặt Cố Minh Châu lệch sang một hướng.

Cố Minh Châu rất đau.

Gần như trong chớp mắt, trên mặt cô hiện lên hai vết bầm tay đối xứng, lập tức từ một tiểu thư ưu nhã mỹ lệ trở nên vô cùng chật vật.

Trong mắt cô ta lóe lên một tia âm hiểm, bặm mặt, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, “Tiểu Yên, chị biết em đang trách chị đến muộn, hại em phải chịu tội lớn, nhưng… Nhưng chị cũng đâu có biết sẽ xảy ra loại chuyện đó! Em, em sao có thể đối với chị như vậy? Chị là chị gái của em a!”

“Tôi không có loại chị như thế này, cô cắt đi cho tôi!”

“Chị biết em không yêu quý chị, nhưng em đừng phát cáu với chị nữa được không?” Cố Minh Châu kéo tay cô, căn môi, đôi mắt đẹp mang lo lắng và bao dung nhìn cô, “Em hiểu lần gì đó với chị rồi, chúng ta về rồi nói, bây giờ em đang bị thương, chị trước đưa em đi bệnh viện nhé, nhé?”

Cố Minh Châu một câu hai câu chị chị, mục đích chính là một Cổ Phi Yên đáng ghét.

Kéo lấy tay Cổ Phi Yên, cô ta cũng không buông tha cơ hội này, móng tay thật dài cào lòng bàn tay Cổ Phi Yên, quay lưng về phía đám người, trong con người chỉ toàn kiêu khích, im lặng giương lên khóe môi.

Tất cả điều này, đều gọi cho lửa iajin trong lòng Cổ Phi Yên càng thêm lớn.

Cô hung hăng đẩy Cố Minh Châu ra, “Chị gì chứ, cô mới không phải là chị gái của tôi, buông tôi ra! Cô cấu kết với Viên Tiến, hao tổn tâm cơ tìm một đám chó ngoan đối phó với tôi, không phải muốn nhìn tôi thành trò cười sao?! Cố Minh Châu, cô diễn cả ngày rồi, không mệt à?”

“Tôi...”

Bị đẩy lùi về sau hai bước, Cổ Minh Châu đạp hụt, “A” lên một tiếng thất thanh, khuôn mặt kinh hoàng ngã ngửa về phía bậc thang.

Lăn xuống năm sáu bậc, cô ta nặng nề ngã xuống đất, hôn mê tại chỗ.

Màn biến cố này, khiến người ở hiện trường đều im lặng, ánh nhìn rơi trên người Cổ Phi Yên, sắc mặt phong phú.

Cổ Phi Yên, “...”

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm hai tay của chính mình, nhú nhú mảy.

Cô vừa rồi, có đẩy mạnh đến mức như vậy sao?

Hiện tại cô đứng ở chỗ cách bậc thang hơn một mét, Cổ Minh Châu vừa đứng trước mặt cô, không thể gần bậc thang đến mức... sao vừa bị cô đẩy liền trực tiếp đẩy xuống bậc được?

Không có khả năng!

Cổ Minh Châu, chắc chắn là cố ý!

“Cô đừng có mà giả chết, hãm hại tôi một lần, còn muốn thêm mấy lần nữa sao?” Cổ Phi Yên mặt mũi phát lạnh, vội vàng lay động thân thể Cổ Minh Châu, một lòng muốn vạch trần sự giả tạo của cô ta, để cho tất cả mọi người đều biết được chân diện mục ác độc của cô ta!

Thế nhưng, ngay lúc này, một giọng nói nặng nề tức giận vang lên.

“Cổ Phi Yên, dừng tay!”

Tâm Cổ Phi Yên trầm xuống, động tác theo bản năng dừng lại.

Người đàn ông cao lớn mạnh mẽ đứng tại trước mặt cô, đôi giày da sáng bóng xuất hiện trong tầm mắt, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, còn có hai con ngươi lạnh lùng trầm tĩnh.

“Vi sao em động tay với cô ấy?” Chiến Mặc Thần rũ mắt xuống, gương mặt anh tuấn không có lấy chút cảm xúc, “Cô ấy bị bệnh tim, em không phải không biết, lẽ nào em muốn hại chết cô ấy? Cô ấy chết rồi, có ích gì với em!?”

Từng câu từng câu trách móc, hồi đến đầu óc Cổ Phi Yên muốn nổ tung.

Người đàn ông trước mặt tựa như thiên thần, cô rất quen thuộc, nhưng lại không quen chút nào.

Anh từ trước đến nay luôn lạnh lùng, giây phút này, trong mắt anh lại xuất hiện sự ngoan lệ vô tình, dù đang lảng lảng nhìn cô, nhưng tựa như không phải nhìn cô, mà là nhìn vào một người đã không còn hô hấp nữa.

Anh ấy tức giận, rất tức giận!

Bởi vì Cổ Minh Châu!

Thế cho nên, một người đầy đau đớn như cô, anh không nhìn thấy nữa sao?

Trong mắt anh, chỉ có Cổ Minh Châu đang làm bộ làm dáng!

Cảm giác ấy, khiến trái tim của Cổ Phi Yên đau quất lại, ngay cả hít thở cũng không còn thông thuận. Cô nù mắt, hít một hơi thật sâu mới có thể xóa bỏ sự chua chát trong lồng ngực.

Chỉ là, tâm lại đông cứng.

“Vi sao tôi động tay với cô ta, anh nên hỏi thử xem cô ta đã làm gì với tôi!” Cổ Phi Yên giọng đứng dậy từ trên mặt đất, lùi sau một bước, đứng trên bậc cầu thang nhìn thẳng Chiến Mặc Thần, mĩa mai, “Cô ta đã ngắt đi, mặc dù không biết là hôn mê thật hay hôn mê giả, nhưng tốt nhất anh nên mang cô ta đi bệnh viện kiểm tra kỹ càng, đừng để đến lúc cô ta chết rồi còn quay sang trách tôi.”

“Cổ Phi Yên, em...” Chiến Mặc Thần nhú chặt mày.

Muốn nói cái gì đó, nhưng đến cuối anh không nói nữa.

Ôm lấy Cổ Minh Châu đang hôn mê bất tỉnh trên đất, anh lạnh giọng phản phó Giang Đào đứng sau lưng, “Xử lý cho tốt chuyện ở đây, Viên gia, một người cũng không được phép đi, tất cả đều tạm giam ở cục cảnh sát, chờ tôi tới xử lý!”

“Chiến thiếu, còn ngại?” Giang Đào hỏi.

“Trước tiên tôi đưa Cổ Minh Châu đi bệnh viện, đợi chút sẽ quay lại.”

“... Vâng.” Giang Đào âm thầm liếc nhìn Cổ Phi Yên, môi mấp máy, cuối cùng lại thờ dãi, bắt đầu đi chạy đi tìm cảnh sát bàn việc.

Cổ Phi Yên đứng trên bậc thang, nhìn theo Chiến Mặc Thần ôm Cổ Minh Châu vội vàng đi xa dần, lên xe, rồi xe cũng biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh sát phối hợp với Giang Đào giam lại người Viên gia, bao gồm cả Lã Tiểu Trúc đang gào khóc, không chịu đi.

Người thợ ca trang trí ánh mắt phức tạp nhìn cô, muốn tới đây an ủi, dường như vì thân phận chênh lệch quá lớn, mối quan hệ cũng không tính là thân cận gì, xấu hổ đến quá gần cô, đành đứng một bên chần chừ.

Lùi sau một bước, Cổ Phi Yên mất sức ngồi xuống bậc cầu thang.

Trên người, rất nhiều chỗ đau rất đau.

Cô nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu, chỉ muốn ném bỏ từng con từng con choáng váng, không muốn lộ ra khuôn mặt yếu ớt vào lúc này, không muốn như Cổ Minh Châu vô si tò vè yếu đuối khiến người khác đồng cảm.

Thế nhưng, cô thật sự không chịu nổi.

Cô khó khăn mở to mắt ra, đứng đối diện cách đó không xa, ngại ngần vẫy tay với thợ cạo, chờ anh ta tới, cô suy yếu cười cười, “Tôi không khỏe cho lắm, làm phiền anh có thể đi lên văn phòng không?”

“Có thể!” Thợ cạo trẻ đỏ mặt gật đầu.

Dựa vào năng đỡ của cậu thợ, Cổ Phi Yên vừa bước hai bước, cả người liền mềm nhũn, ngất đi.

Bên tai chỉ nghe thấy thợ cạo lo lắng la lên, “Cố tiểu thư, cô tỉnh lại đi, tỉnh lại đi a!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

68118.

Lúc Cổ Phi Yên tỉnh lại đã là chạng vạng tối.

Cô chưa kịp mở mắt, liền nghe thấy bên tai có giọng nói rất nhỏ, hết sức dè dặt, hình như sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi.

“Anh, Tiểu Yên phải chịu rất nhiều giày vò! Trên người toàn là vết ứ đọng xanh tím, bác sĩ nói ít nhất phải nửa tháng mới từ từ biến mất... Anh thật đáng ghét, tại sao cứ phải đi ra nước ngoài cơ chứ?”

“Em biết, anh không muốn cô ấy bị anh liên lụy, không muốn thành gánh nặng của cô ấy, nhưng bây giờ cô ấy sống không hề tốt chút nào, anh sao không dứt khoát mang cô ấy đi cùng?”

“... Cô ấy không muốn? Anh làm sao biết cô ấy không nguyện ý?!”

“Được rồi, em biết rồi, em sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Âm thanh biến mất, tiếp đó là tiếng bước chân đến cạnh giường, tay Cổ Phi Yên đặt trên chân bị nắm chặt, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng người bên cạnh đang nước nờ.

Cổ Phi Yên thăm thò dài một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt, là đôi mắt Sờ Diễm Diễm khóc đến đỏ hoe.

Cô biết, lại là cô gái này.

“Tiểu Yên, cậu tỉnh rồi?” Thấy Cổ Phi Yên mở mắt, Sờ Diễm Diễm lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, trong mắt lộ ra vui sướng nói, “Tôi đi gọi bác sĩ, để người ta kiểm tra cho cậu!”

“Không cần, tôi không có việc gì.” Cổ Phi Yên lắc lắc đầu, cầm lại tay Sờ Diễm Diễm, “Diễm Diễm, cảm ơn cậu.”

“Ngu ngốc, ít làm kiểu đi, tôi mới không cần cậu cảm ơn!” Sờ Diễm Diễm dừng bước chân, lại nhìn không được đỏ cả mặt, “Về sau, cậu học khôn chút đi, đừng đặt mình vào nguy hiểm có biết không?”

“Ừ.” Cổ Phi Yên gật đầu, hỏi, “Sau khi tớ ngất đi, xảy ra chuyện gì, cậu có thể kể cho tôi nghe được không?”

“Cũng không có gì, chính là cảnh sát đã bắt giữ người Viên gia gây chuyện, ngoài Viên Tiến và Lã Tiểu Trúc, những người cũng phải bị giam đến 10 ngày. Việc tu sửa quán rượu tiếp tục thực hiện, không chịu ảnh hưởng gì cả, chỉ là cậu...” Sờ Diễm Diễm mắt lại hồng, “Bác sĩ nói cậu bị chấn động não nhẹ, phải nghỉ ngơi nửa tháng, ít nhất là một tuần. Cậu nói xem, sao cậu lại gặp nhiều chuyện khó khăn như vậy?!”

Nhiều chuyện khó khăn?

Cổ Phi Yên nghĩ nghĩ, môi cong lên bắt đầu dĩ lộ ý cười bắt đầu đi.

Không phải sao?

Ngày trước suýt bị đám lưu manh Cổ Minh Châu gọi tới cưỡng hiếp, coi như đến cuối bọn chúng không đạt được gì, nhưng chân trái của cô lại bị bong, còn bị nứt xương chân rất nhỏ, không ngừng đau đớn.

Hôm nay lại bị đánh đến chấn động não nhẹ, toàn thân trên dưới vô cùng đau.

“Sau này cậu đừng tiếp tục cứng đối cứng nữa, biết chưa hả? Đừng phải điều không hợp thì tránh đi, tuyệt đối đừng xông lên trước, cái thân thể của cậu thật đúng là chịu đủ giày vò!” Sờ Diễm Diễm không yên lòng, căn dặn.

“Tôi có tránh cũng đâu ích gì, phiền phức tìm tới cửa, đều là để đối phó với tôi.” Cổ Phi Yên cười khổ, ánh mắt lạnh nhạt.

Hôm nay cho dù cô có xử lý thế nào, cho dù cô chỉ ở trong quán rượu không đi ra, người nhà họ Viên cũng sẽ tìm lối được cô, vẫn như cũ đánh cho cô một trận. Chỉ vì... tất cả đều do Cổ Minh Châu sai khiến!

Giữa bọn họ nhất định có lợi ích trao đổi gì đó, để đạt được yêu cầu của Cổ Minh Châu, họ sẽ chỉ càng điên cuồng hơn, không bao giờ thu liễm!

“Đừng rồi...” Cổ Minh Châu nghĩ đến một việc, “Viên Tiến bị giam tôi có thể lách giải, nhưng vì sao Lã Tiểu Trúc lại không bị bắt đi? Là do cô ta không trực tiếp ra tay với tôi sao?”

“Không phải, là vì Lã Tiểu Trúc mang thai rồi, vẫn chưa đến ba tháng, không cần thận sẽ có nguy cơ sinh non, cảnh sát không dám cứng rắn giam cô. Càng hướng hồ, cô ta cũng thật sự chưa ra tay.”

“... Ừ.” Cổ Phi Yên rũ mắt, đầu lông mày nhẹ nhàn.

Lã Tiểu Trúc hoài thai, chỉ có thể là của Viên Tiến, sao bố mẹ Viên gia lại nói Viên gia sẽ đoạt từ tuyệt tôn nhà?

...

Bệnh viện.

Lã Tiểu Trúc gục đầu ngồi cạnh bên giường Viên Tiến, cầm chiếc dao sắc bén cẩn thận gọt quả táo, rất im lặng, rất chuyên chú, giống như đang làm việc lớn.

Táo gọt xong rồi, cô ta đưa tới trước mặt Viên Tiến, chỉ đối lại là tiếng cười lạnh của Viên Tiến.

“Buổi sáng không phải con muốn đánh rơi con của tôi sao, sao bây giờ còn làm ra bộ dạng này, giống như cô rất quan tâm tôi ấy?”

Lã Tiểu Trúc chớp mấy môi, không nói gì.

Dáng vẻ trầm mặc của cô ta càng thêm chọc giận Viên Tiến, hần ta phát tay đáng roi quả táo trong tay Lã Tiểu Trúc, hung tợn quát cô ta, “Lã Tiểu Trúc, cô cam chịu số phận đi! Cô đã là nữ nhân của tôi rồi, người nhà cô, người nhà tôi đều biết cô không trong sạch rồi, cô còn muốn gả vào nhà thằng khác, không sợ thầy u trong thôn bị người ta đâm cột sống sao?!”

Trong mắt Lã Tiểu Trúc nổi lên cơn sóng, âm thanh run rẩy nói, “Các người trước đó đã nói, chỉ cần... chỉ cần lấy được tiền, liền tha tôi đi, cũng sẽ không nói chuyện này nói ra ngoài thôn!”

“Đó là trước kia! Bây giờ mẹ tôi đã bị bắt vào cục công an, cả gia đình Viên gia chúng tôi đều vì chú ý của cô mà phải chịu nhiều cực khổ như vậy, cô nghĩ mình không cần gánh trách nhiệm sao?”

“Chuyện này chính các người đã đáp ứng!” Lã Tiểu Trúc biện giải, “Khi Cổ đại tiểu thư tìm tới chúng ta, anh không phải là người đầu tiên gật đầu chác? Chỉ cần việc thành rồi, các người không những có thể lấy được 100 vạn của Cổ đại tiểu thư, mà còn thuận lợi báo thù Cổ Phi Yên, lấy tiền từ chỗ cô ta cũng là của các... Chính vì vậy, các người mới đồng ý!”

Tất cả điều này, có liên quan gì đến cô?

Từ đầu đến cuối Viên gia bọn họ đều không có ý chia tiền cho cô ta, hứa hẹn duy nhất của cô là Viên gia không tìm cô làm phiền nữa, sẽ không quấy rầy cô ta không buông.

“Nếu như không phải cô liên tục khuyên nhủ, tôi mới không đồng ý!” Viên Tiến bạo phát rống lên, “Cố gia, đó là Cố gia, bóp chết cô hay tôi thì đều như bóp chết một con kiến, sao cô có thể tin tưởng Cổ đại tiểu thư sẽ bảo hộ cho chúng ta?”

Từ khi thành phế nhân, tính tình Viên Tiến vô cùng xấu, giây phút này con mắt trần trụi nhìn trừng trừng vào Lã Tiểu Trúc, sắc mặt âm trầm khiến cô ta cảm thấy sợ sệt.

“Đó...” Lã Tiểu Trúc âm ừ, “Không phải tự cô ta nói sao? Cô ta đồng ý rồi, chúng ta yên tâm đi làm loạn Cố Phi Yên, cô ta sẽ bảo hộ cho chúng ta bình an vô sự! Chờ Cố đại tiểu thư hồi phục, thanh tỉnh, cô ta sẽ cứu người nhà các anh ra...”

“Cô ta đã đáp ứng, nhưng cô ta cũng có thể không giữ lời hứa! Nói như đánh rắm ấy, người có tiền không phải đều như vậy sao?”

Sẽ không đâu, Cố đại tiểu thư sẽ không...”

“Sẽ không? Ha ha, ngay cả bản thân cô ta cũng đã bị thương rồi, nói không chừng đang tức giận chúng ta, đang nghĩ xem nên làm như thế nào để xử lý chúng ta đây! Cô còn chỗ nào mà tìm cô ta nói lý, cô ta ở đâu cô còn không biết! Dù sao, về sau cô vẫn là nữ nhân của tôi, nhất định phải theo tôi cả đời, ngày ngày bùng phát hứng nước tiểu cho tôi, vĩnh viễn đừng có mong thoát khỏi tay tôi!”

Trong mắt Viên Tiến lóe ra tia â hiểm thống khóa, tựa như một con chó săn roi xuống vực sâu, cả đời không có duyên với ánh nắng, muốn trong cuộc sống bóng tối vĩnh hằng, điên loạn kéo theo người ta chôn cùng!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Lã Tiểu Trúc hai tay nắm chặt vào nhau, đôi mắt trù xuông, nhìn không rõ thần sắc.

Một hồi lâu, cô ta mới thấp giọng, nói thỏa hiệp, “Các người Viên gia không phải muốn tôi sinh đứa con này sao? Nếu Cố đại tiểu thư 100 vạn tệ không còn nữa, tôi sinh đứa con này xong sẽ đi, được không?”

“Tôi cần gì sinh con? Tôi đã trở thành một phế nhân mới không muốn tốn công tốn sức đi nuôi thêm thứ nữa, có lợi gì cho tôi chứ?” Viên Tiến cười lạnh nhạt, “Tôi muốn cô ở bên cạnh tôi cả đời!”

“Nhưng...nhưng anh đã không thể thành người được nữa, tôi ở với anh không khác gì quả phụ sao? Hơn nữa, trước khi anh xảy ra chuyện, tôi đã nói chia tay với anh rồi...” Lã Tiểu Trúc cả người run cầm cập, bặm chặt môi, nước mắt từ trong khóe mắt tuôn ra, khốc bi thương. “Viên Tiến, tôi cầu xin anh, anh hãy buông tha tôi đi! Nể tình cảm chúng ta trước kia, anh hãy buông tha tôi!”

“Cô cũng biết tình cảm trước kia của chúng ta đẹp như vậy, tại sao rời khỏi tôi? Cô là đồ tiện nhân, thấy tôi bây giờ trở thành như này, cô lại muốn vứt bỏ tôi? Cô đừng hòng! Đứng rồi, cô nói cô không muốn làm quả phụ, không phải là lo lắng không có ai làm tình với cô sao? Đợi sau khi cô già cho tôi, tôi đưa cô về thôn, để bọn còn đồ trong thôn xử lý cô!”

Càng nói, sắc mặt của Viên Tiến càng dữ tợn, ánh mắt điên cuồng.

“Không! Tôi mới không muốn ở cùng anh, tôi không muốn!” dường như bị kích động đến cực điểm, Lã Tiểu Trúc từ trên ghế ngồi bật dậy hùng hổ, tuyệt vọng nhìn Viên Tiến, cất bước chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng hốt hoảng bỏ chạy của Lã Tiểu Trúc, Viên Tiến cong môi, trong mắt để lộ tia u ám.

Bệnh nhân cùng phòng hiếu kỳ đánh mắt sang nhìn, vô tình bắt gặp ánh mắt đáng sợ của hắn, bỗng nhiên rùng mình.

.....

Màn đêm buông xuống.

Đã 8h tối.

Con đường ngoài bệnh viện đã sớm bật đèn, Trong phòng bệnh đèn nóng sáng cũng được bật lên nhưng không có chút ấm áp gì.

Cố Phi Yên chóng mặt không chịu được, không muốn ăn gì, vẫn là Sở Diễm Diễm bón cho vài thìa cháo, mấy miếng hoa quả, chỉ sợ cô không ăn gì vào sẽ chết đói mất.

Điều này làm cô dờ khóc dờ cười.

Ngồi tựa trên giường, Cố Phi Yên chặn miếng táo Sở Diễm Diễm chuẩn bị đưa tới, cười nhẹ, “Được rồi, không cần cho tôi thêm nữa đâu, nếu mà ăn nữa, tôi sẽ nôn ra đấy.”

Bị sốt nhẹ rất dễ nhức đầu, buồn nôn, cô giờ chỉ muốn nằm bất động yên tĩnh nghỉ ngơi.

“Được thôi” Sở Diễm Diễm lo lắng bỏ đĩa xuống, “Tôi ra ngoài mua bát mì, cô ngủ một tý đi.”

“Ừm” Cố Phi Yên nhắm mắt, sắc mặt nhợt nhạt không còn giọt máu.

Sở Diễm Diễm nhìn cô một lúc, than không ra tiếng.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh, Sở Diễm Diễm cũng không đi rửa đồ gì mà mở điện thoại xem mấy tin marketing đăng một video lên trang đầu tìm kiếm Weibo, tức đến con mắt đỏ lừ lừ.

Video này không biết là ai đã quay, là đoạn Cố Phi Yên sáng nay bị người nhà Viên Tiến đánh, còn có khuôn mặt đầy tức giận của cô đây Cố Minh Châu ngã xuống.

Video được cắt xén chỉnh sửa rất tốt, ngắt đầu bỏ đuôi một vài chỗ, thành ra người nhà Viên Tiến có nỗi oan khuất mà Cố Phi Yên lại trở thành câu dẫn anh rẻ, câu dẫn bạn trai người khác, người phụ nữ ác độc xúi giục hành hung!

Bình luận trên mạng, 99% đều chỉ trích mắng mỏ Cố Phi Yên.

Có người còn nhân tính, nói cần tìm Cố Phi Yên để cô giải thích sự thật!

Sở Diễm Diễm không gấp không được nhưng không biết phải làm như nào.

Đột nhiên chuông điện thoại kêu lên.

Sở Diễm Diễm ngạc nhiên nhìn vào điện thoại của mình, phát hiện không có thông báo hiển thị, chờ người một lúc mới phát hiện ra, là điện thoại của Cố Phi Yên đang kêu trong túi xách.

Ngày hôm qua, cô nhận được cuộc gọi của bác thợ mới biết tình trạng Cố Phi Yên không tốt, liền vội vã đến quán bar tìm cô. Lúc đợi xe cứu thương đến, cô phát hiện điện thoại Cố Phi Yên rơi trên mặt đất thuận tay nhặt lên bỏ vào trong túi xách

Vẫn chưa lời ra, cô cũng quên mất.

Cầm điện thoại Cố Phi Yên lên xem, trên màn hình hiện lên tên ‘Cố Kiến Quốc’, cô biết, là bố đẻ của Cố Phi Yên.

Lúc đầu định đưa điện thoại cho Cố Phi Yên nhưng nhớ đến sắc mặt nhợt nhạt của Cố Phi Yên, Sở Diễm Diễm nghe điện thoại, định bắt máy thay cô nói.

“Cố Phi Yên, mày làm trò quỷ gì vậy, ta bảo mày đi lôi kéo Chiến thiếu gia, không phải bảo mày đi hủy hoại danh tiếng của mình, mày lại hại chị mày thành như vậy, mày có muốn được lên trời không?”

Điện thoại vừa thông, một trận phản nộ từ đầu dây bên kia truyền đến, dường như muốn rách cả màng nhĩ.

Sở Diễm Diễm nhân máy nói, “Cố thúc thúc chào ông, tôi là bạn của Tiểu Yên, Sở Diễm Diễm, cô ấy bị người ta đánh lên con sót nhập viện, bây giờ đang nghỉ ngơi, ông có chuyện gì muốn tôi chuyển lời không?”

Cô kể tình trạng của Cố Phi Yên, cho rằng Cố Kiến Quốc sẽ kiêng nể một chút, thu lại một chút nhưng không ngờ Cố Kiến Quốc hất hàm sai khiến, “Cô đưa điện thoại cho cô ta, để cô ta nói chuyện với tôi!”

“Cố thúc thúc, cô ấy đang nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi có gì mà gấp, gọi nó đây không được sao?” Cố Kiến Quốc nói như là điều hiển nhiên vậy, căn bản không có một chút lo lắng gì cho Cố Phi Yên, thậm chí chút nể mặt cũng không có.

“.....” Sở Diễm Diễm con tức lên tới lồng ngực, không nhịn được quát vào điện thoại, “Vậy ông gọi điện có gì mà gấp, chậm nghe máy một chút sẽ chết sao? Tôi không đưa cho cô ấy đấy, ông làm được gì? Ông đến mà tính số tôi!”

Tắt điện thoại, Sở Diễm Diễm càng tức giận.

Cô căn bản không muốn nhờ sự trợ giúp Cố gia, để bọn họ tự có cách ép dư luận trên mạng xuống, không gây thương hại cho Cố Phi Yên, nhưng...không ngờ rằng Cố gia lại lạnh nhạt như vậy, xem ra chả nhờ và được gì.

Có người nhà như vậy, thật là thương tâm!

Nhưng, ngoại trừ người nhà Cố gia, còn có ai có thể giúp Cố Phi Yên?

Chiến Mặc Thần?

Đừng nói cô không muốn tìm, nếu Tiểu Yên tỉnh lại, chắc chắn sẽ không đồng ý đi tìm anh ta!

Cô nghe người ta nói, Chiến Mặc Thần sau khi đến quán bar, vội vã bế Cố Minh Châu đi nhưng Tiểu Yên cũng bị thương như vậy chả hỏi thăm câu gì. Chuyện đã qua lâu rồi, anh ta đến giờ không có tin tức, chắc hẳn vẫn đang bên cạnh Cố Minh Châu!

Không tìm Chiến Mặc Thần, còn có thể tìm ai nữa?

Đúng rồi, Tiểu Yên không phải còn có mối quan hệ không tồi với người bạn tên ‘Ảnh Hồ’, là một hacker rất lợi hại sao? Chỉ cần Ảnh Hồ ra mặt, nhất định sẽ giải quyết phong ba trên mạng?!

Nói làm là làm

Sở Diễm Diễm tìm số điện thoại của Ảnh Hồ, gửi cho anh tin nhắn, đem thân phận và chuyện hôm nay nói một lượt sau đó hỏi nhờ anh ta có thể giúp được hay không.

.....

Nước Anh.

Người đàn ông trẻ tuổi đang sắp xếp công việc, đột nhiên điện thoại nhận được tin nhắn, cầm lên xem, đôi mắt anh tuấn của anh lộ tia kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Ánh nắng mùa hè từ ngoài cửa sổ rọi vào, người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế, những tia nắng rơi trên người anh trở trên dịu nhẹ đi.

Hàng lông mi rủ xuống, nhìn tin nhắn trong điện thoại có chút xuất thần, Trong mắt lộ ra tia khó đoán.

Ngón tay thon dài như ngọc lướt trên màn hình, anh trả lời lại đúng hai từ.

[Được thôi.]

“Oh, cũng chắc chắn rồi!”

Nhận được tin nhắn, Sở Diễm Diễm áp điện thoại lên ngực, như giải quyết xong nhiệm vụ quan trọng, thờ nhẹ một hơi, đôi mắt lấp lánh, cảm thấy tự mình giúp Cố Phi Yên làm một chuyện, có chút kiêu ngạo.

Cho dù Ảnh Hồ nói đồng ý, chứng tỏ anh ta nhất định có khả năng giải quyết việc này, lần tiếp theo không cần phải lo lắng nữa!

Vậy mà cô không biết là, người đàn ông trẻ tuổi đang ở bên Anh xa xôi ấy sau khi kết nối với một cuộc điện thoại trong nước nhưng trước khi điện thoại chưa kịp bắt máy đã tắt luôn, về mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Anh lấy thân phận ‘Ảnh Hồ’ này giúp đỡ, chính là phù hợp với sự việc này, không phải sao?

Cho dù như vậy.....

Vậy đem video đã công bố trên mạng này bôi đen hết đi!

Ừm...theo số lần video bị ẩn vào xem, bắt đầu từ nhà mạng lợi hại nhất!

Người đàn ông trẻ tuổi nhếch môi nở nụ cười diễm đam mà đắc ý, ngón tay thon dài tựa ngọc ấn liên tục trên bàn phím máy tính, tưởng như làm cho người ta đang cảm nhận nhịp đàn piano vậy, dịu dàng chậm rãi mà không khinh suất, lại nhã nhặn mẽ người đến nghệt thờ.

Vậy mà, việc anh đang làm lại làm nhiều người nhanh chóng phát điên lên.

Những dòng con số màu xanh chạy liên tục trên màn hình hiện ra tựa nước chảy, ngón tay anh vẫn gõ, chỉ cần công bố cửa trang mạng của đoạn video đó, nhà nhà đều không thể thoát được, trạng mạng lớn nhất càng phải đứng mũi chịu sào.

Tường cách lửa bị xâm nhập vào, số liệu biến mất, số liệu người sử dụng dị thường.....

Tất cả đều chỉ mạng!

Hậu đài trang mạng công ty bị công kích, sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ, nhẹ thì mất một vài số liệu, nặng thì dẫn đến ngưng trệ Internet, nguyên khí đại thương! Phải tùy vào hacker kỹ thuật xuất thần này muốn kết quả là gì.

“Giám đốc Trần,tường cách lửa thứ nhất của chúng ta bị phá rồi!”

“Giám đốc, tường cách lửa thứ hai đang bị công kích, báo hộ còn dưới 50%!”

“Giám đốc Trần.....”

“Đừng gọi tôi nữa! Bớt nước bọt, tiết kiệm sức đi!” giám đốc Trần của bộ an toàn Internet gấp đến toát cả mồ hôi, đập vào bàn quát lớn, “Một đồng người không đối phó nổi một hacker, bị hấn cho quay lòng vòng, các người đều chết rồi sao? Nhanh chóng chặn hấn lại, lập tức, ngay bây giờ! Nếu như hôm nay xảy ra chuyện gì, tất cả các người đều bị công ty đuổi việc, cố gắng cho tôi!”

Tất cả mọi người, “.....”

Bọn họ cũng muốn chặn lại, cũng muốn phản kích lại!

Nhưng, đây là không đủ khả năng?

Các cung cũng đánh chịu!

Ngay tại lúc tất cả mọi người đang sứt đầu mẻ trán, trong đó có một tiểu viên chức đột lên hưng phấn hét lên, “Giám đốc, người này hình như không có ác ý gì nhiều, hẳn chỉ xóa video chúng ta đã đăng lên đứng đầu tìm kiếm trên Weibo, những ID chữ cái bói đã không còn nữa còn lại hẳn không có động tĩnh gì....”

“Thật sao?” giám đốc Trần đến xem máy tính của tiểu viên chức đó, đột nhiên chửi ầm lên, “Chết tiệt, đồ con rùa này không có việc gì làm, vài vạn tài khoản ra tay từng cái một, lẽ nào không tốn thời gian sao?”

Càng nghĩ càng đau đầu!

Vài vạn tài khoản đều vô duyên vô cớ bị niêm phong lại, các cuộc gọi khiếu nại đến công ty chác chán loạn lên, sau đó các cô nương bên bộ phận chăm sóc khách hàng chắc chắn sẽ đến quấy rầy bọn họ, chỉ thẳng mặt mà nghe chửi, sẵn sàng tặng cho bọn họ vài phát đập vào chân,...

Nghĩ đến đã thấy đáng sợ!

“Đúng rồi, video bị niêm phong nội dung là gì?” giám đốc Trần tò mò hỏi.

Tiểu viên chức đã xem video đó rồi liền trả lời, “Nếu tôi không nhìn nhầm, là video tai tiếng của Cố nhị tiểu thư, nói cô ta câu dẫn anh rể, lại câu dẫn bạn trai của người khác.... Cuối video có Cố đại tiểu thư cũng xuất hiện vào vai bị Cố nhị tiểu thư vui hoa đập liều.”

Từ câu trả lời có thể thấy, tiểu viên chức này đứng về phía Cố Phi Yên.

“Cố gia nhị tiểu thư?” giám đốc Trần đập mạnh xuống bàn, nghiêm túc suy nghĩ, “Cố gia nhị tiểu thư này xi căng đan không ít, trước kia tại sao không thấy có người vì cô ta xuất đầu lộ diện? Lẽ nào, cô ta gần đây làm quen với nhân vật quá tầm thường?”

“Cái đấy thì tôi không rõ, tuy nhiên Cố nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy, người đàn ông đó sao kháng cự được?”

“Đúng vậy....”

Giám đốc Trần đồng ý gật đầu, sau đó, “Pằng” một tiếng súng dừ dội, đột nhiên vang bên tai ông, ông ta còn không có chút chuẩn bị gì, bị dọa đến giun cầm cập, suýt nữa tiểu ra quần!

Đây.....

“Chuyện gì xảy ra vậy, tiếng súng từ đâu ra?” giám đốc Trần kinh ngạc theo sau đó là tức giận, quát lớn.

“Chúng tôi cũng không biết.” mọi người rùng mình nói.

“Mau nhìn xem, đây là cái gì!”

Đột nhiên, tiểu viên chức đứng bên cạnh giám đốc Trần chỉ tay vào máy tính hét lên hoảng hốt.

Giám đốc trần cúi đầu xem, trong khoảnh khắc bị dọa toát cả mồ hôi, kính đeo trước sống mũi suýt bị rơi xuống.

Cả bộ an toàn Internet, không ai tránh khỏi, máy tính mỗi người đều bị xâm nhập, bất luận trước đó đang làm gì, lúc này máy tính của họ đều xuất hiện một hình.

Mảng đỏ kì lạ dần dần xuất hiện trên màn hình, tựa như có một bàn tay vô hình đang tùy tiện quét lên vết máu tươi, chậm chậm quét lên trên mảng đỏ ấy dòng chữ trắng đậm xuất hiện.

[Không cho phép xuất hiện thêm bất kì tin xấu có liên quan đến Cố nhị tiểu thư, nếu không, chết!]

“Pằng!”

Lại là một tiếng súng vang lên, mang theo lời cảnh cáo dư vị sâu đậm!

Trong lòng rõ biết là giả nhưng tất cả mọi người bao gồm giám đốc Trần đều run trong người, tim như ngừng đập. máy tính trước mặt bọn họ như bị bắn trúng đạn, trên màn hình xuất hiện lỗ, theo bốn mảnh năm miếng.

“Ayyy yaaa, Máy tính của tôi!” tiểu viên chức vội vàng xoa màn hình máy tính phát hiện không bị sao, đột nhiên mặt đầy sùng bái, “Hacker này thật lợi hại, không những giỏi về kỹ thuật, mỹ thuật cũng rất mạnh!”

Giám đốc Trần mặt tối xầm lại, đập một phát lên đầu anh, chỉ khí hèn mạt!

Sau đó khoảng 10 phút, video của Cố Phi Yên có liên quan trên mạng đều bị xóa sạch.

Cố Phi Yên vẫn nằm trên giường nhắm mắt, dường như không biết trận phong ba do Cố Phi Yên mang đến vẫn còn chưa xuất hiện trước mặt cô đã bị dập tắt từ lúc mới bắt đầu.

Cứ coi không phải 100% không ảnh hưởng đến cô ấy nhưng dường như con ảnh hưởng đã xuống mức thấp nhất.

Nước Anh xa xôi, người đàn ông trẻ tuổi đã xử lý xong tất cả, nhưng tự mình sớm đã tải xong video, nói một mình, “Đây là thù lao,để tôi biết cô là ai.”

Rất công bằng, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Thời gian trôi nhanh đã sắp đến nửa đêm rồi.

Đèn của phòng bệnh ba người đã tắt rồi,đầu giường của Cố Phi Yên,chiếc đèn nhỏ ngay đầu giường cô.

Chiếc đèn sợi đốt màu trắng tỏa sáng đến nỗi cô vốn dĩ không có khuôn mặt máu càng ngày càng nhợt nhạt,đôi môi đỏ mèm mại cũng giống như là mất đi sức sống vậy,thiếu đi sự xinh đẹp và sức sống,không còn những ngày tươi đẹp nữa.

Cô yên lặng nằm trên giường bệnh,thở rất nhẹ nhàng,mái tóc dài ngang lưng màu đenthả xuống mặt cô,làm tôn lên mặt cô còn trắng hơn so với chiếc ga giường,cả người dường như không hề cập đến sự đáng thương.

Nhìn Cố Phi Yên như vậy,Sở Diễm Diễm không hề cập đến sự lo lắng.

“Cố ấy ngủ như vậy bao lâu rồi,có cần tìm bác sĩ đến xem thế nào không?” Úc Thiên Thần đứng bên cạnh giường cau mày,nói với Sở Diễm Diễm nói, “anh trai em để anh qua đây xem xem có thể giúp được gì không?nếu như cố ấy ở trong tầm mắt của anh mà xảy ra chuyện gì,thì anh làm sao có thể bàn giao lại cho anh trai em chứ?”

“ba tiếng trước cố ấy tỉnh một lần,chưa đến nửa tiếng sau cố ấy lại ngủ tiếp,đây không thể là có vấn đề chứ?” Sở Diễm Diễm vội vã đứng dậy, mặt rất lo lắng. “sắp 12 giờ rồi,bác sĩ bây giờ chắc cũng tan làm rồi,anh đi gọi ý tá trực ban đến xem sao?”

“không cần đâu.....”

Một giọng nói nhỏ bé yếu ớt vang lên,Cố Phi Yên mờ mắt ra.

Chân của Sở Diễm Diễm vẫn chưa kịp bước,thì kinh ngạc vui mừng đứng tại chỗ, “Tiểu Yên,cậu tỉnh rồi? cậu có thấy không thoải mái ở đâu không,tôi đi gọi ý ta đến xem cậu thế nào nha,làm cái kiểm tra cơ bản thôi?”

“không cần đâu,tôi bây giờ tinh thần thất tốt.” Cố Phi Yên cười nhẹ lắc đầu, “cậu giúp mình dựng giường lên một chút,tôi muốn ngồi một lát.”

“Ok!” Sở Diễm Diễm vội vàng làm.

Đợi ngồi dậy,Cố Phi Yên chào hỏi Úc Thiên Thần, “Úc Tổng, cảm ơn anh đã qua đây thăm tôi,làm phiền anh rồi.”

“không phiền gì đâu,tôi cũng là nhiệm vụ được giao phó,trung thành với người khác, Sở Nghiễn biết cô ở bệnh viện,rất lo lắng cho cô,cậu ấy tạm thời không thể về nước được,để tôi thay cậu ấy chăm sóc nhiều cho cô hơn”

“.....”Cố Phi Yên cắn môi,hỏi: “anh ấy bây giờ có khỏe không? Công việc thuận lợi chứ?”

“cái khác đều rất tốt,chi là trái tim đánh roi trên người cô rồi,làm sao cũng không thể lấy lại được,luôn luôn nhớ đến cô.” Úc Thiên Thần nói rất thẳng thắn,không có một tí gì kiêng dè sự ngại ngùng của Cố Phi Yên,trong giọng nói mới mới có chút trêu đùa. “nếu như cô có tâm,thì hãy liên lạc nhiều hơn với cậu ấy,đừng luôn để cậu ấy quấy rối tôi nữa,đầu sao tôi cũng không muốn làm ông tơ nguyệt lão.”

“tôi và Sở Nghiễn ca,không phải như anh nghĩ đâu. ...”Cố Phi Yên nhếch môi,mắt hướng về phía Sở Diễm Diễm xin sự giúp đỡ.

Sở Diễm Diễm làm này không giúp cô nữa, “tôi đứng về phía anh tôi!anh tôi rất là tốt,Chiến Mặc Thần là một kẻ khốn nạn,cậu vẫn không muốn cùng với anh tôi sao!anh tôi tuyệt đối không bỏ rơi cậu,để ôm một người con gái khác chạy đi đâu!”

Cố Phi Yên ánh mắt tối tăm,lông mi dài rũ xuống.

Nhìn thấy cố ấy như vậy, Sở Diễm Diễm có lòng muốn nói hay hay một chút,nhưng lại nghĩ,vẫn không bằng để cố ấy chấp nhận đến hiện tại,là Chiến Mặc Thần làm cắt đứt rất sạch sẽ,lại nói, “Du thiếu gia luôn nói đợi chút rồi qua thăm cậu,Chiến Mặc Thần chỉ sợ là vẫn đang ở bên Cố Minh Châu thôi,đối với cậu một chút cũng không có tâm,cậu còn nhớ đến anh ta làm cái gì nữa?”

“tôi không muốn làm lỡ anh cậu.”

“đừng nói làm lỡ hay không,cô không muốn ở bên cạnh Sở Nghiễn,cũng không cho cậu ấy cơ hội,cậu ấy cả đời này cũng không thể ở bên cạnh người con gái nào khác.” Úc Thiên Thần lên tiếng, “cô cũng rất hiểu anh ấy,biết tôi nói những lời này là không phải nói đùa chứ.”

Cố Phi Yên nhắm mắt lại,trong lòng rất phức tạp.

Cô đương nhiên biết rồi.

Nhưng cô bây giờ người cô đang yêu không phải là anh ấy,cô có thể cảm thấy được bản thân mình đã bỏ nhẹ cái tình cảm của anh ấy,cô không đáng

“tình cảm đều là sống chung với nhau mà ra,Tiểu Yên à.” Sở Diễm Diễm không để lỡ thời cơ khuyên nhủ, “nói lại,trước kia cậu chỉ là yêu thầm anh tôi trước,nói rõ hơn cậu có tình cảm với anh tôi,bây giờ cũng có thể gây dựng tình cảm mà!”

Úc Thiên Thần không biết chuyện nàyvô cùng kinh ngạc nhìn về phía Sở Diễm Diễm,Sở Diễm Diễm gật gắt đầu khẳng định.

Đây là chuyện lúc bọn cô đang học cấp ba.

Lúc đó,Tiểu Yên vẫn ở nhà Thẩm Gia,là yêu thầm anh cô,về sau không biết có chuyện gì,Tiểu Yên âm thầm lặng lẽ rời đi,cắt đứt liên lạc với anh cô luôn.....mặc dù không biết nguyên do trong đó,nhưng ít nhất là đã có tình cảm,là tình cảm có cơ sở!

“được rồi,Diễm Diễm,đừng nói nữa.”

Càng nói càng không đúng,Cố Phi Yên mờ mắt nhìn,ánh mắt nghiêm trọng để Diễm Diễm làm một động tác kéo kéo dây xích,niềm phong mồm lại.

“cô nghĩ ngại cho khỏe đi,đừng nghĩ nhiều chuyện làm gì,tôi nghĩ,Sở Nghiễn cũng không muốn cô bây giờ hao tâm tốn trí.” Úc Thiên Thần lại cho người anh em tốt thấy được thiện cảm,cáo từ nói, “hôm nay tôi xin phép đi trước,chuyện của quán bar cô không phải lo lắng gì cả,có tôi xem không xảy ra chuyện gì hết,an tâm dưỡng bệnh đi.”

“cảm ơn Úc tổng quan tâm tôi.”

“.....”Úc Thiên Thần nháy nháy lông mày,y xấu nói, “tôi không phải quan tâm cô,là quan tâm người trong tim của Sở Nghiễn.”

Cố Phi Yên, “.....”

Thật là đành chịu lại đau đầu,cô ghét bỏ đứng qua mặt,đợi Úc Thiên Thần đi rồi,mới lườm sang SỞ Diễm Diễm, “về sau không được để chuyện của tôi nói với anh cậu,lại để anh ấy lo lắng.”

“cậu cũng biết anh tôi lo lắng cho cậu ư?”

“cậu để lộ tin tức cho anh cậu biết,không phải vì tôi,là muốn kiếm chút tiền từ chỗ anh cậu,làm giàu cái kho bạc nhỏ của cậu sao?”

“hahaha.....” Sở Diễm Diễm vui chết mất,nhưng nhìn thấy Cố Phi Yên lườm cho cái,cô lập tức dừng lại, “được rồi được rồi,về sau tôi sẽ không nói nữa.”

.....

Úc Thiên Thần mới đi không lâu,Du Diễm Phong cũng đến.

Vốn dĩ anh ta không biết chuyện Cố Phi Yên nằm viện,vẫn đang ở trong quán bar rong chơi,nghe thấy có người nói chuyện phiền về Cố Phi Yên,nói tin xấu của cô là video bị đăng lên trên mạng rồi,mới tò mò gọi điện thoại cho Cố Phi Yên,từ trong mồm của Sở Diễm Diễm biết được cô đang ở bệnh viện.

Tắt điện thoại,anh bỏ lại bọn bạn về xấu xa ở trong quán bar,nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Trong lòng rất là lo lắng,anh cũng không biết làm sao nữa,nhưng,khi anh thấy Cố Phi Yên khuôn mặt nhỏ bé nhợt nhạt nằm trên giường bệnh,chi cảm thấy cô yếu ớt như vậy nhìn có chút khó coi,trong lòng con thú dữ bắt đầu tức giận phần nộ.

“cô có bị ngốc không,không thể chăm sóc tốt cho bản thân sao?”con mãnh thú đập vào bóng đèn to của phòng bệnh,Du Diễm Phong tức không chịu được.

Đèn cháy sáng rực ngập tràn toàn bộ phòng bệnh,hoảng sợ hai người bệnh khác trong phòng và người nhà họ,nhưng không ở trong phạm vi theo dõi của Du Diễm Phong.

Anh đi đến trước giường bệnh,véo lên khuôn mặt xấu xí của Cố Phi Yên, “lúc ở trước mặt tôi có nhiều bản lĩnh,làm sao đựng đến người khác thì kinh sợ rồi? nhìn xem có như con ma quỷ vậy,thật là mất mặt tôi quá!”

‘nếu như anh muốn giống như tôi,nói không chừng còn bi thảm hơn tôi!’ Cổ Phi Yên tức giận đánh vào tay anh ấy.

Người này bên dưới tay rất nặng,mặt cô đều tê rồi!

Lúc tức giận,cô bắt đầu đuổi người, “anh có chuyện gì không?không có thì anh mau rút đi cho tôi,nhìn anh tôi lại nóng ruột.”

“làm sao lại không có chuyện?việc tôi phải làm rất nhiều!” Du Diễm Phong khom lưng trực tiếp ôm cô từ trên giường định đẩy, “ ở phòng ba người không cảm thấy không tiện lợi sao? Đi, bốn thiếu gia đây đưa cô đổi sang phòng bệnh khác!”

Bỗng nhiên bị bế đẩy,Cổ Phi Yên đầu có chút chóng mặt,bị dọa cho vội vàng ôm vào cổ anh ta.

Tím đập thỉnh thoảng,cô đã bị bế đi ra xa vào mét,tím vẫn còn sợ hãi khi bị anh ta xông đến, “anh cho rằng bệnh viện là nhà anh sao,anh nói có thể đổi phòng là có thể đổi được sao?”

“thật là nhà tôi.” Du Diễm Phong không kiềm nén được.

“.....”Cổ Phi Yên vẫn không đồng ý, “anh để tôi xuống,tôi không đổi phòng đâu”

“vậy không thể để cô làm chủ được.”

“chuyện của bản thân tôi,làm sao không thể làm chủ được?”Cổ Phi Yên lờm một cái,buồn bực vô cùng,đang chuẩn bị lại nói chút cái gì nói phục Du Diễm Phong,bước chân của anh ta phút chốc dừng lại.

Cô cau mày.

Thuận tầm mắt của Du Diễm Phong,cô đột nhiên run rẩy sợ hãi,đôi mắt rù xuống tâm trạng phức tạp,sự lo lắng không biết làm sao trên mặt cô dần dần biến thành bình lặng,kháng cự nước động không sóng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 122

Người đàn ông cao lớn mặc một bộ vest màu đen,diện mạo anh tuấn lạnh lùng không cảm xúc, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Cổ Phi Yên,nỗi buồn nặng trĩu, giống như mặt biển vào ban đêm vậy,tất cả những con sóng đều ẩn mình vào trong sự im lặng.

Anh trầm lặng mà nghiêm túc, ánh đèn mờ nhạt phản chiếu lên người anh, để khí thế trong người anh càng lạnh lùng hơn.

Cổ Phi Yên chỉ muốn trốn đi.

Lúc trước có bao nhiêu hi vọng, bây giờ có bấy nhiêu thất vọng.

Hơn nữa, vẫn là một lần thất vọng một lần.

Trong lòng cảm thấy chua xót,trái tim giống như bị ai đó dùng tay chèn ép rất hung bạo vậy, không có một chút dễ chịu nào, có thì cũng chỉ là sự đau thương tột cùng.

Cô để mặt gục vào ngực của Du Diễm Phong, tay ôm lấy cổ của anh ấy. Kháng cự im lặng nhằm vào một người đang ở đây, ai cũng đều nhìn ra được.

“Làm sao đây? Là tôi nghe cô, hay là cô nghe tôi?”

Du Diễm Phong nhìn Chiến Mặc Thần với đôi mắt trầm lặng không nói gì, lại nhìn về phía người con gái đang ôm trong lòng sắc mặt nhợt nhạt,càng ôm chặt cô ấy hơn,những lời anh ấy nói rất ý vị sâu xa, từng chữ đều biểu đạt với sự thân thiết của cô ấy,là anh ấy diễn đó.

Không khí trước mặt Chiến Mặc Thần tràn đầy, anh ấy như cũ chơi thế giới bắt kính.

Tướng mạo anh ấy vẫn cứ nữ tính, so với phụ nữ thì ngũ quan xinh đẹp vô cùng, nhưng không có một chút nữ khí, nhũ nhệ lông mày, đôi mắt héch lên nhìn Chiến Mặc Thần, mang một chút hài hước thờ ơ, đáng vẻ trang nghiêm sợ hãi không làm loạn.

Anh là một người thông minh, tự nhiên có thể nhìn ra khoảng cách Cổ Phi Yên và Chiến Mặc Thần không có ấn ý với nhau, lại liên tưởng đến người khác đang nói chuyện phiếm với nhau, biết Cổ Phi Yên là có nút thắt trái tim với Chiến Mặc Thần.

Anh ấy vui khi thấy hai người gây lộn với nhau, không thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại đã rất là hiền hậu rồi, lúc đó tuyệt đối không thể thay Chiến Mặc Thần nói được.

“Không có cái gì làm sao bây giờ cả, đưa tôi về phòng bệnh đi.” Cổ Phi Yên hít một hơi thật sâu, có chút run nhẹ để lộ ra sự yếu ớt của cô.

Không muốn bị người khác nghe thấy, cô lại ổn định lại tinh thần, mới tiếp tục nói, “hoặc là anh để tôi xuống. tôi có thể tự đi được, Diễm Diễm cũng có thể đỡ tôi.”

Sở Diễm Diễm vội vỗ vỗ vào sau vai, “đứng đứng đứng, tôi có thể!”

Lúc nói những lời này, cô còn không quên nhìn liếc sang Chiến Mặc Thần, biểu cảm không hài lòng và không chịu được của cô.

“Thì Có?” Du Diễm Phong không có ý định thả Cổ Phi Yên xuống,ánh mắt kinh thường liếc sang của Sở Diễm Diễm, phá hỏng cô, “ cô tiết kiệm sức lực chút đi, đầu sao cũng đừng để người trước mặt cô như quả trứng chim cút đập cho thành trứng trắng bao đó. Không khí căn thận sau này không lấy ai được.”

“.....anh, con mẹ anh!” Sở Diễm Diễm diện máu chừn lại, giậm chân bắt đầu phản công lại, anh mới là trứng chim cút ý! Anh là trứng chim cút thêm tám xia răng, bên trên tám xia răng có hai quả trứng, đủ rồi!”

“Cô nói linh cái gì vậy? Ông đây rất là to lớn đây 5cm dài 20cm, vượt xa trong nước, dẫn đầu quốc tế. Là một người đàn ông tuyệt đối!”

“Haha, về vâng nói không hành nghề giả, cứ có chuyện anh bây giờ mới lấy ra, dọa chết tôi rồi.”

Du Diễm Phong, “.....”

Lẽ nào trở thành “trong sạch” để chứng minh bản thân, anh thật sự phải cởi quần trước mặt mọi người rồi?”

“Cô tính làm cái gì vậy? Cô cho rằng ai muốn xem bảo bối của tôi, tôi sẽ đưa cho xem?” Du Diễm Phong ngũ quan xinh đẹp đến người đẹp nhất đều cảm thấy tự ti mặc cảm, về hai đường lông mày đen càng làm khí phách dựng thẳng lên, một chút không tức giận sôi máu lên.

Mẹ kiếp, mẹ già này từ đâu chạy ra vậy khẩu vị thật sự rất là nặng vậy?

Đây là thiếu sự chính đồn rồi!

Nhưng, nghĩ đến Chiến Mặc Thần còn đang đứng bên cạnh nhìn hằm hằm, nói không chừng còn đang cười nữa, Du Diễm Phong lập tức nhịn lại, quyết định trước tiên không tính sổ với con nha đầu trước mắt mình.

Dù thế nào, về sau cũng sẽ có nhiều cơ hội để chính đốn lại cô ta!

“Cô cũng là bạn của Tiểu Yên, cô nói là để cô ấy ở phòng ba người là tốt, hay là ở trên phòng hạng sang tốt hơn? Tôi nhìn cô ấy như vậy, chỉ sợ cô ấy phải ở bệnh viện 10 ngày đến nửa tháng mất, điều kiện ở bệnh viện vẫn nên là tốt một chút, cô nói xem?”

Du Diễm Phong nói xong, Sở Diễm Diễm cũng chăm chú suy nghĩ.

Phút chốc, cô hỏi, “miễn phí không?”

“Viện phí một phần cũng không cần, đều do tôi chịu trách nhiệm!” Du Diễm Phong hào khí cúi đầu.

“Như vậy thì không cần, chúng tôi nên đưa vẫn là phải đưa, anh lại không phải là người nào đó của Tiểu Yên, làm sao có thể để anh trả hết viện phí được. Cho dù hai chúng tôi không có tiền, nhưng vẫn còn anh tôi, không cần anh phải bận tâm nhiều đâu! Nhưng, chuyện đổi phòng này, cho là một phần tâm ý của anh đi. “

Khác với những người khác, Sở Diễm Diễm ngồi xổm xuống.

Chiến Mặc Thần không phải là đồ vật, sau này cô phải đẩy mạnh tiêu thụ hàng nhiều hơn cho tư gia của lão ca.

Ba hai xuống, cô thay Cố Phi Yên quyết định, nhìn Cố Phi Yên phải chống cự, cô một câu cũng không thể nói được, “Tiểu Yên, cậu bớt lo lắng đi. Có những lúc, cho dù người đàn ông không thể dựa vào được, thì bạn bè vẫn có thể dựa vào được, tuyệt đối không bỏ rơi cậu mà chạy đâu!”

Nói xong, ám thị nói bóng nói gió, mắt nhìn qua Chiến Mặc Thần.

Cố Phi Yên, “.....”

Vậy thì cứ như vậy đi.

Trong lòng muốn nói những lời lạnh nhạt, nhưng cô dứt khoát không mở lời, để cho Sở Diễm Diễm Và Du Diễm Phong sắp xếp.

Cô không yếu đuối vì tình, cũng không phải người chịu đựng được người khác tốt, bây giờ người khác đối tốt với cô, về sau cô phải trả ơn nhiều hơn, tình cảm, đó không phải chỉ là một cái gì đó đến và đi sao?

Thấy Cố Phi Yên đồng ý rồi, Sở Diễm Diễm chạy về phòng lấy đồ, xin lỗi hai người khác trong phòng bệnh và người nhà họ, rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Cầm đồ đặc lên, cô vẫy tay gọi Du Diễm Phong, “đi thôi, đi lên tầng trên!”

Du Diễm Phong nháy nháy lông mày cũng đi theo.

Ánh mắt của ba người không nhìn, đi qua bên cạnh chỗ Chiến Mặc Thần, giống như là không nhìn thấy anh ấy đứng ở đó vậy, coi anh ấy như là không khí vậy.

Chiến Mặc Thần từ lúc đầu đã trầm lặng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng quay người, trầm lặng nhìn Cố Phi Yên để Du Diễm Phong bế trong lòng, đôi mắt nhỏ đem theo một chút hoang vắng.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên trên người anh ấy, để toàn bộ người anh trông càng thêm cô đơn hiu quạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123

68123.

Du Diễm Phong phân phó một tiếng, nhân viên làm việc ở bệnh viện bắt đầu công việc của mình.

Chờ anh ta ôm Cố Phi Yên lên đến tầng cao nhất, phòng bệnh đặc cấp đã được thu dọn sạch sẽ, hai chị gái y tá cung kính đứng ở cửa phòng chờ, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa như gió xuân.

Sơ sánh điều kiện phòng bệnh đặc cấp với phòng bệnh ba giường, căn bản chính là một trên trời một dưới đất.

Gian phòng to hơn, bố trí có thêm sự ấm áp của gia đình, bớt đi vài phần nghiêm túc khô khan của bệnh viện. Bên trong gian phòng hơi lạnh vừa phải, máy tạo độ ẩm tỏa ra hơi nước trắng mờ, máy lọc không khí phát ra âm thanh nhỏ nhỏ, càng thể hiện rõ sự tinh mịch của đêm khuya.

Cửa sổ thủy tinh sát đất hướng phía nam sạch sẽ long lanh, nằm trên giường vẫn có thể thấy cảnh đêm lộng lẫy.

Cố Phi Yên nằm trên giường xóp thoải mái, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ bình hoa bách hợp trên tủ đầu giường, cả người đều dễ chịu.

Ở đây còn có giường cho người chăm sóc, Sở Diễm Diễm ban đêm phải chăm cô, cũng không cần chịu khổ nữa, mặc dù, cô càng muốn thuyết phục Sở Diễm Diễm ngủ ở nhà hơn, nhưng không khuyên được cô ấy.

“Du thiếu, cảm ơn anh.” Cố Phi Yên mở miệng.

Rất cảm kích.

Khi cô cần giúp đỡ, không ngờ anh sẽ trượng nghĩa như vậy.

Du Diễm Phong này tuy làm việc không kiêng nể gì, thậm chí có chút âm tình bất định, hi nộ vô thường, thế nhưng với tư cách là bạn bè, anh ta thật sự không nói ba hoa.

Nếu như Du Diễm Phong có thể nghe thấy tiếng lòng của cô, nhất định sẽ phản lại mọi câu, “Ai thêm làm bạn của cô”, thế nhưng, hiện tại anh ta có chút kinh ngạc, không liệu được rằng Cố Phi Yên đột nhiên lại nói một câu trịnh trọng như vậy, trái lại quần bách đến tai đó hồng, không được tự nhiên.

Anh ta ho khan một tiếng, khô khốc nói, “Tính gì đâu, cũng chỉ là việc thuận tay thì làm thôi.”

Nói xong rồi lại lập tức bồi thêm một câu, “Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm, tôi đi trước, cô nghỉ ngơi cho tốt, tôi... ngày mai lại tới đây. Cô muốn ăn uống gì, cần dùng gì, đều có thể nói với tôi.”

Cố Phi Yên càng thêm kinh ngạc, mắt hạnh to tròn nhìn về phía anh ta, trong mắt sáng loáng mang đầy nghi hoặc “Sao bỗng nhiên anh tốt thế”.

“... Nhìn gì mà nhìn?” Du Diễm Phong mặt mỗ do bùng, then quá thành giận giải thích, “Cô đừng tưởng tôi quan tâm cô! Tôi nói cho cô biết, tôi chính là thấy cô còn thiếu tôi bốn tới Quyền Hoàng (The king of fighters), không muốn cô bị chính không còn tính lực trả nợ tôi, tôi mới đại phát thiện tâm đối tốt với cô một chút.”

“Thật à?” Cố Phi Yên cảm thấy buồn cười, tùy ý hỏi một câu.

“Nói nhảm! Không thì sao? Chẳng lẽ cô tưởng rằng tôi xem trúng cô, thích cô rồi à? Ha ha ha, tôi kén chọn như vậy, mỗi bạn gái kết giao đều có nơi có chốn, dù tính cô không có những lời đồn kia thì cũng đã làm với Chiến Mặc Thần rồi, còn lâu mới nằm trong phạm vi suy xét của tôi...”

“Du Diễm Phong, anh im miệng!” Mới bắt đầu Sở Diễm Diễm còn nghe, bây giờ thì tức đến nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Du Diễm Phong mắng, “Anh đồ hoa hoa công tử dựa vào đâu mà ghét bỏ Tiểu Yên nhà chúng

tôi, chính bản thân cũng chả phải hạng tốt gì, còn ở đây đắc chí hão, anh có thấy mặt mình rất dày không hả?!”

Bị Sở Diễm Diễm mạnh mẽ cắt ngang, Du Diễm Phong ngược không nói được gì, không phản ứng kịp.

Đáng chết, anh ta vừa nói cái gì?!

Hai tay buông thõng bên phải chốc nấp chặt, anh ta lòng tràn đầy thấp thòm lấy can đảm nhìn phản ứng của Cố Phi Yên, thấy cô nằm trên giường bệnh lặng yên, đôi mắt hạnh trong veo nhìn anh, có chút cong môi, dường như lời anh ta không phải gai nhọn đâm cô, chỉ là điều bình thường.

Nhìn cô không nổi giận, cũng không thương tâm, Du Diễm Phong trông lòng thõ dài một hơi, không hiểu sao ngược lại thêm vài phần phiền muộn.

“Lời tôi mới nói, không phải là cố ý, tôi... Hôm nay tôi làm việc giúp cô rồi, lại phải tăng ca hai đêm thù lao, cộng lại cô thiếu tôi sáu tối!”

“Ừ...” Cố Phi Yên gật đầu, đôi mắt chứa ý cười nhìn anh ta, “Tôi biết rồi.”

Du Diễm Phong, “...”

Mắt cô như nước, bao dung như thế, ôn nhu như thế.

Dường như mọi thứ trong lòng anh, đều vô ý bị nhìn thấu, không chỗ che thân, khuôn mặt tuần tú của Du Diễm Phong đỏ lên, quên cả nói tạm biệt, hoảng hốt kéo cửa chạy đi.

“Tên khốn khiếp, chạy cũng nhanh đấy!”

Sở Diễm Diễm hướng về phía bóng lưng anh ta quơ quơ nắm đấm, hận không thể đuổi theo đánh anh ta hai cái, Cố Phi Yên thì ngược lại, không chút tức giận.

“Anh ta nói cũng đúng, cậu tức cái gì đâu?” Cố Phi Yên buồn cười, “Anh ta vốn có tính cách như vậy, thật ra không có gì ác ý cả, làm người khá tốt, nếu cậu thực sự thấy tức giận thay tôi, ngày mai khi anh ta tới, thì cứ để anh ta thổ huyết chút.”

“Cách này được nha!” Sở Diễm Diễm – tên ăn hàng như gặt đầu như gà mổ thóc, bắt đầu suy tính làm thế nào để thịt Du Diễm Phong một trận.

Đến lúc sắp xếp xong thì cũng sắp 12h.

Du Diễm Phong vừa đi liền chỉ còn Cố Phi Yên và Sở Diễm Diễm hai người, cô lấy cớ buồn ngủ, đuổi Sở Diễm Diễm đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Khi phòng bệnh trở nên yên tĩnh lại, hô hấp Sở Diễm Diễm kéo dài hơn, cô lại trợn mắt không ngủ được.

Đầu giường, một chiếc đèn nhỏ được bật sáng mờ mờ.

Cô lật người, ngán người nhìn tua rua rù xuồng trên chiếc đèn cụp, ánh đèn ảm áp hơn so với chiếc đèn tuýp, thế nhưng, làm thế nào cũng không làm nóng được trái tim lạnh băng thể lương của cô.

Nghĩ đến bóng hình đó, lòng cô lại co rút đau đớn.

Anh đã tới, là bởi vì Cố Minh Châu không còn vấn đề gì nữa, cho nên mới nhớ tới cô sao?

Nói không thêm để ý, làm sao thật sự không để ý đây?

Có lẽ trời cao đang trừng phạt cô, cô làm như không thấy đến chân tâm của Sở Nghiễn, liền cho chân tâm của cô liên tục bị chà đạp... Ý nghĩ này đích xác không còn đạo lý nào chứng minh, nhưng thời điểm lòng người yếu ớt, khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung...

Nghĩ nghĩ, Cố Phi Yên cũng cảm thấy mình rất đáng cười, khoe môi giương lên một độ cong tự giễu.

Nằm trên giường cả ngày, toàn thân khó chịu, Cố Phi Yên rón rén đứng dậy, muốn đi ra ngoài một chút để hoạt động gân cốt. Có lẽ, trong nội tâm cô giấu khát vọng nào đó, đến cô cũng không muốn thừa nhận mình đang chờ mong.

Vừa mở cửa, Cố Phi Yên liền nhìn thấy một thân hình rần rỏi.

Người đàn ông nghiêm nghị không biết đã đứng ở cửa bao lâu, nhưng đáng vẻ trầm mặc kia, phảng phất như sắp đứt bỏ hết thấy những thứ khác, cứ như vậy đứng đến khi sông cạn đá mòn.

Cô phớt chốc nhắm mắt, không muốn nhìn lại, lòng thầm giật mình, sâu tâm khám liền tiếp các cơn đau nhức nhối.

Thấy cô đi ra, Chiến Mặc Thần gần như tức khắc bước đến trước mặt cô.

Dư quang thấy động tác của anh, Cố Phi Yên vô ý thức lùi về sau một bước, trực tiếp đóng cửa lại, thế nhưng, không đợi cô đóng hẳn, một bàn tay thon dài hữu lực nắm lấy khung cửa, ngăn lại động tác của cô.

Giằng co vài giây, Cố Phi Yên nhịn lại chưa xốt trong lòng, cười một tiếng.

Nâng con ngươi trong vắt, cô cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt mình, lên tiếng, “Chiến tổng, chào ngài, ngài có việc gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

68124.

Chiến tổng, chào ngài.

Xưng hô thông thường, hỏi thăm đơn giản, có chút khách sáo, nhưng không tìm ra vấn đề gì nữa.

Thế nhưng, chưa bao giờ, Chiến Mặc Thần cảm thấy kiểu đối thoại qua quýt bình thường này có thể chói tai đến như vậy.

Anh mở to mắt, chăm chú nhìn sâu nữ nhân xinh xắn nhỏ nhắn trước mặt này, ánh nhìn rơi vào khuôn mặt trắng bệch của cô, tay nắm trên khung cửa bất giác siết chặt lại, lời giải thích muốn nói ra miệng, giờ lại như bị nghẹn trong họng, không thể nào nói ra được.

“Nếu như ngài không có việc gì, tôi muốn đi nghỉ, phiền ngài có thể bỏ tay ra khỏi cửa được không?”

Nếu như nói, từ đầu Cố Phi Yên có chút hy vọng, vậy khi người này xuất hiện trước mặt cô, bầu không khí giữa hai người trở nên lạnh lẽo gượng gạo, cô liền hận mình chưa từng mở cánh cửa này ra.

“Nhất định phải đối với tôi như vậy?”

“Không thì thế nào?” Cổ Phi Yên mỉm môi cười khẽ, nhún vai, “Hay là, anh muốn cùng tôi trò chuyện về tình hình của Cố Minh Châu, nói rằng sức khỏe cô ta xấu như thế nào, anh đã bắt đắ dĩ đến mức nào rồi lên với tôi, ôm lấy cô ta nghiền ngang rồi đi?”

Không muốn tỏ vẻ thái độ như thế này chút nào.

Không muốn chất vấn hùng hổ, ko muốn hận thù như oán phụ... Thế nhưng, hiện tại cô có lẽ chưa tu luyện tới nơi tới chốn, cô không cách nào có được tâm lòng bình lặng như nước, không cách nào lạnh nhạt.

Tin đồn ngoài kia nói xấu cô có thể chịu, nhưng cô cũng chỉ là người mới trong tình yêu.

“Tôi không biết em đã bị thương.”

“Ừm, đó là tất nhiên, trong mắt anh chỉ có Cố Minh Châu, sao có thể nhìn thấy một vai phụ nhỏ bé? Không, dựa vào tính cách phòng khoáng của Chiến tổng ngài đây, nhất định không ngại mang tôi một đường, thuận tiện đưa tôi vào trong bệnh viện chữa trị.”

“Tiểu Yên...”

“Được rồi.” Cổ Phi Yên dùng sức, muốn đóng cửa cửa phòng lại, “Đã quá muộn, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Chiến Mặc Thần vẫn không buông tay, chỉ có đôi mắt tinh mịch đen thăm nhìn cô ngoang cường.

“Chiến tổng đến cùng có ý gì? Anh đứng ở đây, muốn nói lại thôi, đừng nói là muốn kéo tôi đi xin lỗi Cố Minh Châu chứ?” Cổ Phi Yên nheo mắt, tràn đầy phòng bị.

Trên người cô mặc chiếc áo sọc trắng xanh của bệnh viện, tóc dài đến thắt lưng rồi tung sau lưng, hiện ra một thân vừa nhỏ vừa đáng thương, khiến người ta yêu, muốn để trong lòng bàn tay nâng niu.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác đều đụng gai toàn thân, khó có thể cho người ta tới gần.

Chiến Mặc Thần kẻo tia phiền muộn trong mắt, “Cô ấy muốn gặp em một lần, muốn giải thchs chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm...”

“Tôi hiểu lầm cô ta?” Cổ Phi Yên thất thanh cười.

Cười xong, ánh mắt đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, giọng nói lạnh băng như mùa đông khác nghiệt, mang theo gai nhọn, “Phiền ngài chuyển lời cho cô ta, tôi không chỉ không hiểu lầm cô ta, tôi còn rất cảm kích cô ta! Lòng tốt của cô ta, tôi khắc sâu trong tim, mãi mãi sẽ không quên! Cái khác không nói, chỉ nói hôm nay ngài xuất hiện ở đây, cũng đều nhờ phúc của cô ta cả!”

“Tiểu Yên...”

“Tôi cảm thấy, tôi và Chiến tổng vẫn chưa thân thiết đến bước này, ngài vẫn nên gọi đầy đủ tên tôi thì tốt hơn.”

“...”

“Được rồi, tôi phải đi nghỉ ngơi đây!”

Bốn mắt đối diện, cuối cùng vẫn là Chiến Mặc Thần lùi bước.

Anh thả tay ra, “Em nghỉ ngơi cho...”

Chữ cuối cùng chưa nói xong, cánh cửa đã bị đóng lại, phát ra tiếng nhỏ nhỏ.

Anh nghĩ rằng, đây tuyệt không phải cô muốn cho anh thể diện, mà động tác chaajmlaji, chỉ là không muốn kinh động đến Sở Diễm Diễm đang ngủ bên trong mà thôi.

Cách tắm cửa thủy tinh mờ, Chiến Mặc Thần có thể nhìn rõ thân ảnh cô gái nhỏ bước đi vào trong, không có ý chần chừ, không có tia quyến luyến, phảng phất như quyết tuyệt rồi khỏi thế giới của anh.

...

“Mặc Thần, Tiểu Yên có đồng ý gặp em không?”

Thấy Chiến Mặc Thần đẩy cửa bước vào, Cố Minh Châu không đợi mà hỏi, còn cúi cổ về phía sau lưng Chiến Mặc Thần, tựa hồ rất mong chờ nhìn thấy một bóng hình sẽ xuất hiện.

Thời gian đã qua rạng sáng, cô ta nằm trên giường đọc sách, chống cự cơn buồn ngủ.

“Em ấy không đến.” Chiến Mặc Thần đứng vững, đậm mạc mở miệng.

“A...” Cố Minh Châu thu lại đường nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, “Em còn tưởng anh đích thân qua mời em ấy, em ấy dù không coi mặt mũi em ra gì, cũng sẽ nể mặt anh đến một chuyến, không nghĩ rằng em ấy vẫn không đáp ứng...”

Vừa xong, cô ta lập tức che miệng lại, ánh mắt lấp lánh, ngại ngùng nhìn Chiến Mặc Thần, “Mặc Thần, em không phải là nói em ấy không cho anh thể diện, không coi trọng anh đâu, chắc chắn do em ấy hiểu lầm em quá mức, cho nên mới đến mức này.”

“Ừm” Chiến Mặc Thần không để ý chuyện này nhiều, mà là hỏi, “Đã một giờ rồi, sao em còn chưa đi ngủ?”

Cố Minh Châu và Cổ Phi Yên không ở cùng một bệnh viện, anh từ bệnh viện tự nhân nơi Cổ Phi Yên đang ở đến đây đã là rạng sáng, anh không nghĩ Cố Minh Châu sẽ chờ đến bây giờ.

“Chuyện do em mà đến mức này, sao em có thể ngủ cho được?”

Đôi mắt trầm tĩnh của Chiến Mặc Thần nhìn Cố Minh Châu, im lặng không nói gì, xem như tận lực thu liễm khí thế, nhưng trên người anh vẫn tỏa ra khí chất khó lường, vẫn còn mấy phần khiếp người.

Cố Minh Châu rú mắt, bàn tay ngọc ngà xoa xoa lấy mặt.

“Anh cũng biết, em buổi sáng tìm tôi Tiểu Yên, chính là muốn hòa hoãn mối quan hệ cùng em ấy, cũng muốn khuyên em ấy mềm mỏng hơn với cha mẹ, đừng cứ làm loạn với họ, khiến thương tâm. Không ngờ, vụn khi xấu lại chạm mặt với nhà họ Viên đến làm loạn, em ấy còn tưởng em tới để cười nhạo em ấy, mọi chuyện cứ như vậy bị em làm đổ vỡ...”

Trên khuôn mặt trắng nõn cianoxmc còn lưu lại dấu tay rõ ràng của Cổ Phi Yên, cực kỳ cực kỳ rõ.

Chiến Mặc Thần dù không thấy Cố Minh Châu bị tát thì nhìn thấy dấu tay này, cũng có thể liên tưởng được lúc ấy Cổ Phi Yên đã dùng lực mạnh đến mức nào, nghĩ tới đây, anh mày kiếm cau lại, ánh mắt trầm ngưng.

Nhìn thấy thế, trong lòng Cố Minh Châu thầm vui sướng.

Trên mặt cô ta giả bộ thương tâm vô cùng, thực tế trong lòng cô ta đang nghĩ gì chỉ có cô ta biết rõ.

“Thật ra, sức khỏe của em thế nào anh rõ nhất, dù có ra sao cũng không thể sống đến 25 tuổi được, tranh giành nhiều đến đâu cũng vô dụng, càng không có lòng đi tranh. Em ngay cả anh cũng có thể tặng cho Tiểu Yên, chỉ muốn đời này các người có thể sống hạnh phúc, thử ngoài thân sao có thể quan tâm đến? Mặc Thần, coi như là Tiểu Yên không tin em, thì anh vẫn sẽ tin em phải không?”

Nói đến sức khỏe của mình, bi ai trong mắt Cố Minh Châu không chỉ một mức độ.

Đúng vậy, sức khỏe của cô ấy rất không lạc quan.

Nếu như không tìm thấy một trái tim thích hợp, cô ấy có thể duy trì đến 25 tuổi đã là không dễ dàng, chứ nói đến sống thời gian lâu hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

68125.

Đưa ra tính toán các kiểu, chuyện này Cổ Minh Châu ai cũng không nói.

Nhưng, đúng hôm nay, cái bí mật mà ai cô cũng không tiết lộ này đã kể cho Chiến Mặc Thần, còn để bác sỹ mang bản báo cáo kiểm tra sức khỏe nói rõ sự thật.

Cũng không còn nguyên nhân nào khác, chỉ bởi vì cô ta dựa vào thông tin này để giữ Chiến Mặc Thần bên mình, để anh lạnh nhạt với Cổ Phi Yên.

Không chỉ như vậy, chỉ cần một ngày không có trái tim nào phù hợp để thay, cô chỉ có thể dùng biện pháp này rất nhiều lần!

Hôm nay cũng như vậy, về sau Chiến Mặc Thần cũng vì cô ta mà hết lần này đến lần khác bỏ rơi Cổ Phi Yên, để cô đau khổ vạn phần, để cô biết...cô Cổ Phi Yên vĩnh viễn không thể với qua cô ta Cổ Minh Châu!

Nếu xác định cô 25 tuổi chết đi, cô không thể giương mắt lên nhìn người mà cô căm ghét sống tốt được! Coi như trước khi chết, cô cũng phải mang theo cơ thể tàn tạ, để cô ta sống không bằng chết!

“Đừng suy nghĩ vớ vẩn, em nhất định sẽ tìm được trái tim phù hợp.” Chiến Mặc Thần cất lời, “Vẫn còn nhiều năm nữa, thời gian không cấp bách.”

“Cố cũng không thử thân gì đúng không?”

“.....”

Cổ Minh Châu suy sụp tinh thần như kiểu không còn hy vọng gì nữa, rất tiêu cực, làm người ta cảm thấy trên người cô ta bao phủ lên một lớp ánh sáng mập mờ. Điều này sẽ khiến cho Chiến Mặc Thần không kim lòng nổi.

Nhưng, với tình trạng như vậy, anh không thể ngay một câu an ủi cũng không có.

Coi như anh là người rất kiêu lời, lúc này cũng phải quan tâm chút gì đó.

Đột nhiên, anh mở lời, “Ngộ nhớ thật sự có ngày đó, thật ra cũng không có gì đáng sợ. Tôi đề nghị embắt đầu từ hôm nay làm chút chuyện có ý nghĩa, làm cho cuộc sống của em thêm đẹp đẽ, thực hiện cuộc sống đáng giá. Như vậy, cuộc sống của em coi như gần cũng không kém những người tầm thường 70-80 tuổi.

Cổ Minh Châu, “.....”

Đối diện với đôi mắt thật lòng của Chiến Mặc Thần, cô miễn cưỡng để lộ sự vui mừng, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt mình cứng ngắc lại!

.....

Cổ Phi Yên ở trong bệnh viện sức khỏe hồi phục nhanh chóng, tinh thần hai ba ngày nay tốt hơn nhiều.

Trong ba ngày này, Du Diễm Phong hầu như ngày nào cũng có mặt, đối diện với Sở Diễm Diễm ‘không có kiêng nể gì’ dọa nạt, anh chỉ cần chưa nhắm mắt xuôi tay là đủ rồi rồi, thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên nói sự thật, chỉ dọa việc tranh giành đồ ăn, trong sự nghiệp vĩ đại của Du thiếu gia không bao giờ có từ ‘thiếu’.

Cổ Phi Yên tránh khỏi bận rộn suốt ngày, có thêm thời gian rảnh, đợi Du Diễm Phong đến cùng anh ta nói chuyện.

Nói hết chuyện này sang chuyện khác, nói đến vợ chồng Thẩm gia.

“Bọn họ đạo này thế nào?” Cổ Phi Yên có chút tò mò.

Tự cái ngày Thẩm Cường và Vương Nguyên đến Văn Thiên Viện tìm cô gây phiền phức, sau khi nhờ Du Diễm Phong đến xử lý giúp, cô cũng không gặp lại đôi vợ chồng ấy, về sau bận liên tục, cô cũng không chú ý tình hình bọn họ.

Thẩm Cường không đến gây chuyện, cô đương nhiên không cho rằng như vậy Thẩm Cường bọn họ biết điều, mà đối với đôi vợ chồng kỳ dị này, cô đoán bọn họ muốn gây phiền phức nhưng lực bất tòng tâm, như vậy mới buông tha cho cô.

Quả nhiên.

Nghe đến câu này của Cổ Phi Yên, Du Diễm Phong nháy nháy lông mày, trông rất hóm hớ, “Tôi còn nghĩ rằng cô cả đời không thèm nhắc đến chuyện này nữa, cũng ít đi cơ hội khoe công lao của tôi, không ngờ rằng trí nhớ của cô vẫn còn tốt!”

“.....” Cổ Phi Yên hí mắt lại, “Đừng phí lời, nhanh nói đi!”

“Bọn họ vẫn đang bị tạm giam, được quản giáo rất tốt, đợi cô thỏa mãn, tôi mới thả bọn họ ra.”

“Vẫn bị nhốt?” Cổ Phi Yên ngạc nhiên, “Bọn họ bị nhốt lâu vậy rồi, anh không bị coi vi phạm giam người sao?”

“...Tôi sao có thể làm chuyện phạm pháp được chứ? Đây gọi là vận dụng hợp lý quy tắc, cô hiểu không?” Du Diễm Phong nhìn Cổ Phi Yên một lượt, “Cố cho rằng tôi thù lĩnh bộ đội đặc chiến huyết lang để làm gì, nhận biết đơn giản vậy còn không biết sao?”

Mặc dù lượng khí hô hấp không đủ nhưng Du Diễm Phong vẫn nói rất từ tốn.

Nói rất thành thật.

“Vậy anh làm như nào?”

“Tất nhiên dựa vào pháp luật mà hành sự! Mỗi lần tôi đều theo thời gian quy định mới thả Thẩm Cường và Vương Phương ra nhưng ai kêu bọn họ ngang bướng không cái, thả ra lại tiếp tục vi phạm chứ? Tôi đường đường thủ lĩnh ‘huyết lang’, tất nhiên không thể chi biết nhìn, vắt và dận dò người dưới chủ ý bọn họ, tiếp tục giam giữ. Ừm, là như vậy!”

“Bắt vào mấy lần rồi?”

“Hả...tôi cũng không biết nữa, tuy nhiên trước khi tôi chưa thu hồi lại, hai người họ chắc chắn vẫn đang bị giam giữ.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên ngược lại Du Diễm Phong rất hóm hớ, ánh mắt long lanh nhìn cô, như chú chó săn với biểu cảm ‘Nhanh khen thưởng tôi đi, làm gì cũng không chê’....Nói ra, còn chả có tý khái niệm khi

phách ‘Thủ lĩnh huyết lang’.

Vậy mà, đây rốt cuộc là tin tốt, Cổ Phi Yên miễn cưỡng gật đầu khen câu, “Làm tốt lắm!”

“Tất nhiên làm tốt rồi, tôi còn là nam nhân 20cm!” chính đáng chưa được vài giây, Du Diễm Phong đã hiện nguyên hình, con người ngấp trăn nào là đào hoa đa tình lẳng lơ liếc nhìn Cổ Phi Yên, được đảng chân lân đảng đầu, “Đợi sau khi cô khỏi bệnh, có muốn cùng tôi cắt gọt mài dũa?”

Cổ Phi Yên đáp lại hai từ.

“Ha ha!”

“Tuy nhiên, cô hãy chuẩn bị tốt, tôi sẽ nói với thuộc hạ, để bọn họ không cần lúc nào cũng nhắm vào Thẩm Cường hai người ấy, thậm chí không chủ động tạo thời cơ để bọn họ lại bị bắt nữa. Tôi làm như vậy, cô có thể hiểu không?”

Nỗi khổ gần đây của Thẩm Cường, không chỉ là mục tiêu của Du Diễm Phong, cũng có nguyên nhân hấn bị Du Diễm Phong quên mất tiêu.Du Diễm Phong sớm bỏ hấn-nhân vật nhỏ này sang một bên lâu rồi, không nhớ sự tồn tại của hấn!

Tuy nhiên, cho dù bây giờ hấn nhớ lại chuyện này, đối với việc không chế Thẩm Cường cũng không thể lại tiếp tục nữa.

Cứ coi như lợi dụng quy tắc nhất nhất nhất Thẩm Cường, để hấn không còn gian ác nữa, giam giữ lâu dài cũng không phải là chuyện. Càng lâu về sau, sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của hấn, hấn trở thành điểm đen bị người ta công kích, đây lại lợi một mà mất mười.

“Tất nhiên có thể.” Cổ Phi Yên gật đầu.

Du Diễm Phong nói sẽ thả Thẩm Cường ra, cô không có ý kiến, tình trạng có chuẩn bị, thậm chí ngay cả Thẩm Cường đều không dám đối đầu.

“Cứ yên tâm đi, đoạn thời gian này cô ở bệnh viện dưỡng thương, tôi đảm bảo bọn họ không có cơ hội đến làm phiền cô.” Du Diễm Phong thật lòng đảm bảo, tuy nhiên, giọng nói anh bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt hướng cửa ra vào ra hiệu Cổ Phi Yên, “Người đó vẫn ở bên ngoài, hấn...tôi không ngăn được.”

Mấy hôm nay, không chỉ Du Diễm Phong mỗi tối đều đến, Chiến Mặc Thần cũng vậy.

Chỉ là, Du Diễm Phong bước vào phòng bệnh nói chuyện với cô, mà Chiến Mặc Thần chỉ có thể trầm mặc đứng ngoài cửa hơn nửa đã đứng thì đứng cả đêm, đến khi Du Diễm Phong đi, anh vẫn nán lại ở đấy.

“Cô hôm nay có định gặp hấn không?” Du Diễm Phong hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126

68126.

Hấn...

Chiến Mặc Thần?

Nhìn theo tầm mắt của Du Diễm Phong, Cổ Phi Yên nhìn xuyên qua cửa kính bất gặp thân ảnh cao lớn đứng ngoài cửa.

Anh dường như là có ý đứng chỗ đó, không những chọn được góc tốt, còn từ chỗ đó đứng bất động, giống tư thế đứng quân đội trên vách núi cheo leo, để cô vừa ngẩng đầu là có thể thấy sự xuất hiện của anh, chỉ là không muốn đối diện mà thôi.

“Tôi vẫn chưa nghĩ.” Cổ Phi Yên nói.

“Vẫn chưa nghĩ?” Du Diễm Phong giễu cợt, “Tôi thấy, là đức hạnh lương lự của cô, cô sớm muộn sẽ bị hấn ta quấn đến tay! Tuy nhiên, tôi muốn nhắc cô một điều, hấn ban ngày còn bên cạnh Cổ Minh Châu hai tiếng đồng hồ ở bệnh viện khác, buổi tối mới đến chỗ cô, cô nói hấn có thật sự quan tâm cô hay chỉ là miễn cưỡng với cô, không muốn mất cô người bạn tình này?”

Đề bôi nhọ Chiến Mặc Thần, Du Diễm Phong ngay cả hai từ ‘Bạn tình’ cũng nói ra nhưng đã liều rồi.

Cổ Phi Yên chớp mắt cười, tràn đầy biểu đạt “Liên quan đến anh con khi khở”.

Thấy đều không thể kích động đến Cổ Phi Yên, Du Diễm Phong trong đầu nảy lên ý nghĩ, bắt đầu câu nói vớ vẩn, “Còn có một điểm rất quan trọng, cô muốn nghe không?”

“Không muốn.”

“Ayyy? Cô không nghe, tôi càng phải nói...tôi nghe bác sỹ nói, bệnh đau đầu của cô sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng, về sau cô mỗi lần không thể làm quá lâu, không thể để người ta dùng lực quá mạnh, cô biết không? Với phong cách của Chiến Mặc Thần, cần bản không hợp với cô!”

“Căn cứ vào đâu?” Cổ Phi Yên hỏi ngược lại.

“Cô muốn có căn cứ? Không vấn đề a!” Du Diễm Phong giậm chân xuống cao hứng đứng dậy, “Tôi bây giờ đi tìm bác sỹ, để ông ta qua đây nói đạo lý khoa học với cô!”

“Ha ha!”

Để tên đàn độn này đi tìm bác sỹ ở bệnh viện tư của hấn phổ cập khoa học cho cô, đây không khác gì cho hấn cơ hội, để hấn đi tìm người giúp sao?

Trừ phi bác sỹ đó đặc biệt có tiết tháo, nếu không, nhất định sẽ rất vui vẻ nói dóc!

Cổ Phi Yên không bị mắc lừa, “Tôi thế nào hình như cũng chả liên quan đến anh, anh lo lắng như vậy làm gì? Anh hình như là người chỉ muốn cặp với các cô em còn trinh, cứ coi như lo lắng cho tôi, cũng không thể để tôi đeo mặt mo chứ!”

“....” Du Diễm Phong đang uống nước, trực tiếp ‘Phụt’ nước ra ngoài, cũng may Sớ Diễm Diễm không có ở đây, nếu không nhất định sẽ cười anh một trận.

Cổ Phi Yên, “.....”

“Cò....khụ khụ khụ, cò lại như vậy, không thể cẩn thận chút sao?”

“Nói với loại người lưu manh như anh đã quá vãn minh rồi, đáng đời!”

Du Diễm Phong, “....”

“Anh không còn chuyện gì thì nhanh đi đi, đừng ở đây chắn mắt tôi! Nhớ trước khi thả vợ chồng Thẩm Cường ra, hãy tăng cường bảo an bệnh viện, nếu không tôi mà xảy ra chuyện gì, sẽ đến làm phiền anh!”

“Hùm!”

Cả người phát ra khí tức như chỉ “Ta đây không vui”, Du Diễm Phong mang theo sắc mặt lạnh lùng bước ra khỏi phòng, định đi. Tuy nhiên, đợi khi hần kéo cửa vào, ánh mắt lộ vẻ đầy dắc ý.

Có người còn đáng thương hơn hần, hần tại sao không thể dắc ý chứ?

“Yo, Chiếm thiếu gia vẫn còn đứng ở đây sao? Anh đứng đây đã mấy tối rồi, tôi cảm thấy mệt cho anh đấy, nếu không tôi mang cho anh cái ghế ra đây, để anh có thể yên tâm làm hòn đá vọng phu?”

Về đề tiện, Du Diễm Phong tiến đến gần trước mặt Du Diễm Phong, biểu cảm khoa trương.

Chiến Mặc Thần thân hình cao lớn, cả người khoác lên mình một màu đen, khí chất trầm lắng, nhìn vào tựa hòn đá đen khổng lồ, mỗi lần đều thu hút các y tá phải quay đầu, không hiểu sao người đàn ông đẹp trai anh tuấn kia tại sao lại trầm mặc đứng trước cửa phòng bệnh.

Vậy mà, trong mắt Du Diễm Phong, cái người mà mấy ngày đứng đợi trước cửa phòng bệnh Cố Phi Yên chỉ là tướng bại dưới tay anh, một chút cũng không đáng để tôn sùng!

Đối diện với sự khiêu khích của Du Diễm Phong, Chiến Mặc Thần chỉ lạnh lùng quét qua hần một lượt, coi hần như không khí.

Du Diễm Phong không vui vẻ gì.

“Chiến đại tổng tài, anh có thể coi thường lúc tôi vào phòng Cố Phi Yên, nhưng đợi ngày cô ấy lên giường của tôi, cùng tôi đêm đêm xuân tiêu, anh còn tiếp tục coi thường tôi nữa không?”

Mắt mở trừng trừng, Chiến Mặc Thần nhanh như chớp giơ tay ra chuẩn bị lao vào giữ tay Du Diễm Phong, kéo hần sang một bên.

Đội Du Diễm Phong đứng vững, hạ ý thức phản công lại, Chiến Mặc Thần sớm có dự liệu mạnh mẽ phát động tấn công, đẩy Du Diễm Phong đập lưng vào bức tường lạnh lẽo, con người đen sâu thẳm lạnh như băng của anh nhìn hần, trong ánh mắt tràn ngập sương lạnh!

Cuộc đọ sức hai người, Chiến Mặc Thần chiếm ưu thế hơn, chắc chắn thắng!

Khuỷu tay của anh đè lên yết hầu Du Diễm Phong, một tay khóa lấy, chỉ cần anh làm động tác ần nhẹ xuống, Du Diễm Phong tuyệt đối kết cục mất mạng tại chỗ!

Mặc dù ai cũng biết anh không thể làm đến bước đó, nhưng chỉ là dọa hần hết hồn!

Cũng dễ cho hần chịu thua!

“Các người đang làm gì vậy?” thời khắc quan trọng, một giọng nói ngạc nhiên vang lên, Cố Phi Yên lao vào hai người họ, con người lừm Chiến Mặc Thần, “Anh thả anh ta ra!”

Chiến Mặc Thần và Du Diễm Phong cùng quay đầu sang cùng nhìn Cố Phi Yên.

Nghe đến chuyện lần trước cũng như vậy, Cố Phi Yên chắn trước mặt Sở Nghiễn, bởi vì Sở Nghiễn mà không thêm nói chuyện với anh, sắc mặt Chiến Mặc Thần tối sầm lại một phần, giống như mây đen tiếp cận.

“Anh bỏ tay anh ta ra, lẽ nào anh thật sự muốn giết chết anh ta sao?” không chỉ nói Chiến Mặc Thần, Cố Phi Yên trực tiếp kéo tay Chiến Mặc Thần đang đè lên yết hầu Du Diễm Phong, “Hai người đều lớn hết rồi không còn nhỏ gì, đứng trẻ con như vậy được không? Muốn đánh nhau thì rút ra khỏi bệnh viện mà đánh nhau, đừng để tôi lo lắng!”

Tay bị Cố Phi Yên giữ chặt, Chiến Mặc Thần thuận theo lực của cô thả ra, không muốn mình lỡ tay làm tổn thương cô.

Chỉ là, sau khi buông Du Diễm Phong ra, anh vội vàng nắm tay Cố Phi Yên, đôi mắt nhìn cô, dường như Du Diễm Phong ở phía sau sớm đã biến mất rồi, trong ánh mắt chỉ còn sự tồn tại của cô.

“Anh bỏ tay tôi ra!” Cố Phi Yên có chút phẫn nộ.

Muốn kéo tay lại, Chiến Mặc Thần một mực không buông tay.

Mặt cô đỏ lên, lông mày rũ xuống, ánh mắt tràn đầy bất lực. Cô vừa từ trong tay Chiến Mặc Thần cứu Du Diễm Phong ra nhưng lại để mình bị kéo theo vào, tại sao nhìn không phải kế hoạch mua bán.

Cô hối hận đã ra ngoài.

“Nếu không hai người vẫn tiếp tục đi, tôi chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi, không muốn tham gia trò trẻ con hai người. Dù sao hai người cũng không phải đồ tốt đẹp gì, ai giết được ai đều trừ hại cho dân.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

68127.

Chiến Mặc Thần hướng đôi mắt nhìn thẳng về phía Du Diễm Phong, hai chữ đơn giản mà thẳng thắn, “cậu đi.”

“Nếu như tôi không đi thì sao?” Du Diễm Phong giương đôi mắt lên nhìn.

Anh cũng không phải là người có tính cách tốt gì cả, sờ xuống yết hầu thì thấy có chút đau, giọng nói của anh đầy sự uất hận, nhìn đôi mắt của Chiến Mặc Thần cũng lạnh lẽo. Đôi mắt lạnh lùng đó gần như thành những cái phi tiêu.

“Nếu như cậu không tự đi, thì bây giờ tôi có thể để người mời cậu ra ngoài!”

“Hahaha!” Du Diễm Phong ôm bụng cười như điên, “Đây là tài sản của nhà họ Du, cậu có tư cách gì mà nói lớn chứ?”

Đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng của Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng để lộ ra một chút không ổn định, góc môi không có bất kì nhiệt độ lên cao nào, nhẹ nhàng nói, “nhưng mà, sau 5 giờ chiều ngày hôm nay, đã không phải rồi.”

“Cái gì?”

“Bây giờ, cái bệnh viện này là dưới tên của tôi rồi.”

“không thể được?” Du Diễm Phong cau mày, “cái bệnh viện này là của nhà họ Du hoàn toàn nắm hết cổ phần, làm sao có thể bị anh thu mua được cơ chứ? Bây giờ không phải ban ngày, mà anh còn nằm mơ giữa ban ngày cũng hơi chút nực cười!”

“Trên thương trường không có cái gì là không thể, chỉ cần phải trả đủ giá, thì xí nghiệp nhà họ Du đều có thể mua cho tôi.”

Bình tĩnh lên tiếng, Chiến Mặc Thần dần dần lấy lại được sự trầm mặc lạnh lùng.

Có thể, đây cũng thuộc về anh ấy bây giờ đang nắm lấy tay của Cố Phi Yên trong lòng bàn tay, lòng bàn tay xúc cảm mềm mại, để cho anh mấy ngày nay trong lòng trống trải đến xoa dịu trình độ nhất định.

Anh như vậy, rơi vào trong ánh mắt của Du Diễm Phong là cái biểu hiện của một tiểu nhân đặc chí.

“Nói lớn thì ai không thể chứ, có điều,cậu để Bảo vệ của bệnh viện đến giao tôi cho họ đi, xem xem đến cuối cùng bọn họ có nghe lời cậu không!” Du Diễm Phong nhảy nháy đôi lông mày, “ hôm nay tôi vẫn sẽ không đi, cậu có thể gây khó dễ cho tôi như thế nào?”

Chiến Mặc Thần nhẹ nhàng nhếch môi.

Lấy điện thoại ra, anh nhìn chằm chằm vào Du Diễm Phong, yên lặng gọi điện thoại, nói một câu rất đơn giản, “ lên tầng cao nhất, đưa cái đồ đã từng là của mấy người mau chóng ra khỏi đây cho tôi!”

Du Diễm Phong, “.....”

Cố Phi Yên, “.....”

Cô ra sức rút tay của mình ra, nhưng đến bây giờ, tay của cô vẫn bị Chiến Mặc Thần nắm chặt trong lòng bàn tay, anh một chút cũng không có ý buông tay cô ra, cho dù tay của cô đã bị nắm chặt đỏ hết cả lên, và có chút đau nữa.

Bây giờ, cô đã dừng không vùng vẫy nữa, nhìn Về phía Du Diễm Phong “Du thiếu gia, anh đi trước đi.”

“Cô cũng muốn tôi đi sao?” Du Diễm Phong tủi thân, “cô không có lương tâm gì cả, vẫn muốn lại cho cậu ta cơ hội nữa?”

Chiến Mặc Thần cũng nhìn về phía Cố Phi Yên, ánh mắt trầm mặc.

Câu trả lời này, đối với anh ấy mà nói cũng rất quan trọng.

“Đương nhiên không phải rồi.” Cố Phi Yên lắc đầu phủ nhận, rồi nói, “ tôi vừa xong nói với anh đều là nghiêm túc, chứ không phải miễn cưỡng lấy lệ với anh, tôi.....” tuyệt đối không thể bị Chiến Mặc Thần làm cho dao động được, vì vậy mới đồng ý anh ấy.

“Cô thật sự đồng ý làm bạn gái của tôi rồi sao?”

Bỗng dưng, Du Diễm Phong ngắt lời của Cố Phi Yên, cũng dọa cho cô ấy một trận, cô ngược mắt lên, cô phát hiện ra Du Diễm Phong với đôi mắt long lanh đang hứng thú nhìn cô, trong mắt đầy sự vui sướng.

Anh đã dùng sự kích động lại không dám tự tin đến nỗi thần sắc thấp thòm lo lắng, cuối cùng cũng xuất hiện “ Thụ Sùng nhược kinh” hàm ý của câu thành ngữ này, biểu diễn kĩ xảo rất tốt, ai cũng không biết bây giờ anh ấy đang nói cái gì cả, ngay cả Cố Phi Yên cũng rơi vào sự nghi ngờ.

Cô vừa xong đồng ý rồi?

Ngắm ngẫm, Cố Phi Yên liếc đôi mắt trắng dã, nhưng cô không phản bác ngay tại chỗ, mà là nhân cơ hội nhìn về phía Chiến Mặc Thần, “Chiến thiếu gia, làm phiền anh bỏ tôi ra,đang ở trước mặt Bạn trai của tôi làm như vậy dường như có chút không hay cho lắm.”

Đưa cho Du Diễm Phong một vai diễn phụ mà thôi, mà lại không phải thật sự làm bạn gái của anh ta, Cố Phi Yên không có ý kiến gì cả, ngược lại Cố Phi Yên cảm thấy có thể mượn được danh chính ngôn thuận để thoát khỏi Chiến Mặc Thần.

Phải biết, lòng người của Chiến Mặc Thần rất kiêu ngạo, Cô đã chấp nhận làm bạn gái của Du Diễm Phong, anh ta không thể lại vương mắc vào cô tiếp được.

Nhưng, lần này cô dự đoán sai rồi.

Ánh mắt tự nhiên trầm lặng đi một chút, giống như màn đêm đen nhanh chóng muốn rơi ra mực đen vậy, Chiến Mặc Thần nắm lấy tay cô rất chặt, tim đập giống như là bị đánh vậy, có một thứ như bị cái lạnh giá xuyên thấu vào.

Yết hầu của Gợi cảm của Chiến Mặc Thần chuyển động, nếm thấy được vị đắng chát vô cùng.

Cô ấy..... đồng ý Du Diễm Phong, làm bạn gái của cậu ta?

Cô ấy là người phụ nữ của anh, làm sao có thể làm bạn gái của Du Diễm Phong được?

Tuyệt đối không, anh không thể cho phép!

Ở lúc này đây,Bảo vệ được Chiến Mặc Thần gọi tới đã tới tầng cao nhất

Được huấn luyện rất cơ bản, mặc bộ quần áo bảo vệ màu đen, giống như thủy triều ba người xuất hiện ra hết như chúng tôi đang ở trên bờ, chỉ dùng vài giây phút ngắn, lúc đó vài người y tá ánh mắt ngạc nhiên bao quanh Du Diễm Phong.

Du Diễm Phong ánh mắt lạnh lùng nhìn, lập tức cười phá lên.

“Chiến Mặc Thần, vì giao tôi cho họ, mà cậu đến cả người ám u tới tâm cũng đều điều động ra hết, cậu có muốn giữ thể diện hay không?”

Nhưng mà, Chiến Mặc Thần không trả lời lại anh ấy.

Đôi mắt anh chỉ nhìn đến Cố Phi Yên, dường như những việc khác anh đều không có hứng thú gì cả, anh chỉ nhìn cô, chỉ để ý đến cô, và chỉ có cô.

Rất nhanh,Du Diễm Phong bị người tới tầm kia cho “ mời “ đi rồi, ý tá cũng trốn đi, hành lang vắng vẻ chỉ hai người Cố Phi Yên và Chiến Mặc Thần.

Ánh đèn sáng rơi xuống, lạnh lẽo như sương.

Tay Cố Phi Yên vẫn còn bị Chiến Mặc Thần nắm lấy, tay của cô rất nhỏ, tay anh rất to, chỉ cần một tay thôi có thể nắm lấy toàn bộ tay cô, cũng để cho cô không có cách nào vùng vẫy được.

Cô có thể cảm thấy được ẩm ướt trong lòng bàn tay của anh ấy, mồ hôi ẩm ướt lên mu bàn tay của cô, cô cảm thấy tron tron, cô dùng lực rút tay ra, nhưng vẫn không thể rút tay ra được.

Cô còn có thể cảm nhận được những con kén dày đặc trên đầu ngón tay và gan bàn tay, đó phải là thời kì dài anh ấy dùng súng ống mà giữ lại những cái kén..... đây thật sự rất đáng sợ, khi xung quanh đều yên lặng, loại tiếp xúc này hình như đối thành sự nguy hiểm

“Anh buông tôi ra,.....”

Cố Phi Yên ngẩng đầu nói, nhưng điều cô không nghĩ tới là, cô mới nói được vài chữ, khuôn mặt người đàn ông anh tuấn đẹp trai lạnh lùng kia, đang ở trong con ngươi của cô nhanh chóng phóng ro ra.

Lông mi dài của anh ấy rũ xuống, nhìn không rõ thần sắc trong mắt, cúi đầu chuẩn bị hôn cô.

Không chỉ như vậy, anh còn gòì truy kích, nhân lúc cô đang nói không có sự phòng bị, anh tiến vào khoang miệng cô, đầu lưỡi ấm nóng vướng phải cái lưỡi nhỏ từ đỉnh hươngh của cô. Nụ hôn hoang dã tiến sâu vào nữa.

Cố Phi Yên sững sờ,bắt đầu vùng vẫy.

Nhưng,sự vùng vẫy của cô rất nhanh được trấn áp vô tình.

Người đàn ông cao to đang đè ép cô trên bức tường lạnh lẽo,một tay anh giữ lấy eo nhỏ của cô,một tay khóa chặt sau gáy của cô,ép buộc cô chỉ có thể kè sát vào cơ thể của anh ấy,bị anh ấy tùy ý yêu hôn.

Đầu mũi, trong khoang miệng, tất cả đều là hơi thở mãnh liệt của người đàn ông này.

Sa vào đó, tất cả lại đi vào một cái vòng lẩn quẩn.

Wướng mắc trong sự gần gũi Cổ Phi Yên thoáng chốc rất tinh táo, nghĩ cũng không muốn cắn vào lưỡi của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

68128.

Trong khoang miệng, phút chốc dày đặc mùi tanh của máu.

Chiến Mặc Thần chỉ là xử lý, giống như là không phải bản thân mình bị thương vậy, vẫn cứ tiếp tục vướng mắc vào, hầu như cơ bản không sợ Cổ Phi Yên lại đối với anh như vậy.

Cổ Phi Yên cũng quả thực là không có cắn anh ấy lần thứ 2.

Nước miếng ở trong mồm cô đều bị nuốt sạch sẽ, bao gồm cả máu vừa xong, khi trong khoang mồm lại một lần biến thành sạch sẽ, chỉ có mùi tanh của máu lờ mờ lúc có lúc không vương vấn không rời, hơn nữa là người đàn ông sạch sẽ ngửi thấy mùi hương bạc hà và mùi của thuốc lá, cô thoáng chốc cảm thấy rất thú vị.

Sự hứng thú này đến rất nhanh, làm cho người ta không thể xử lý được.

Lông mi dài đậm cong đang run rẩy, một chuỗi giọt nước mắt long lanh từ trong đôi mắt của cô rơi xuống.

Khi vị mặn của nước mắt ẩm ướt pha trộn vào trong mồm, trong đó đem theo một chút vị đắng chất để cho con thú ở trong Chiến Mặc Thần bình tĩnh, trong phút chốc dừng lại, đầy gần như có thể dùng sự hoang dã đến miêu tả nộ hân, đôi mắt rù xuống, nhìn về phía Cổ Phi Yên đang lặng lẽ rơi nước mắt.

Nước mắt không ngừng rơi, Cổ Phi Yên cũng dùng đôi mắt đó lên nhìn thẳng Chiến Mặc Thần.

“Anh thỏa mãn rồi chứ?” cô hỏi, giọng có chút nắc nhen, “nếu như không có hải long, thì đợi chút nữa chắc là kéo tôi lên giường để thỏa mãn sự thú tính của anh rồi, như vậy mới có thể chứng minh anh là một người đàn ông?”

Đương nhiên là không phải như vậy!

Chiến Mặc Thần hít thở nặng nề, trầm lắng đáp, trong đôi mắt như sâu hơn không thể nào đo được với biển.

“hai ngày nay, anh đứng ở cửa phòng tôi giả vờ như thật lòng ư?”

“anh quan tâm Cổ Minh Châu, thì ấy thật tâm đi quan tâm cô ta, tôi không thể trách móc anh cái gì được, cũng không thể yêu cầu quá đáng với anh. Anh muốn ở bên cạnh tôi, thì hãy dứt khoát và chỉ ở bên cạnh tôi thôi, đừng đợi đến lúc tôi cuối cùng muốn lòng mình rõ ràng để trả lời anh rồi, thì anh lại bỏ rơi tôi mà đi, để quay về bên cạnh Cổ Minh Châu, rồi cho tôi một cú đánh thật tàn bạo!”

Anh cuối cùng cũng lên tiếng. “anh đồng ý với em, lại cũng không thể lờ là em được.”

“không cần nữa rồi!” Cổ Phi Yên lau nước mắt, giọng nói to hơn rất nhiều, “ Chiến Mặc Thần, bây giờ anh có nói cái gì cũng đều không cần nữa rồi!”

“chỉ cần em tin anh, thì có cần!”

“không phải ai cũng đều có cơ hội ăn năn hối hận, không phải ai cũng đều có cơ hội mất bò mới lo làm chuồng! tôi hối hận bản thân đối với anh lại lần nữa yếu lòng, cho anh cơ hội lần nữa làm tổn thương tôi, nhưng không cần nữa rồi, tôi không có cách nào để thay đổi cái gì được, tôi cũng chỉ có thể chấp nhận sự đau khổ của hiện tại! anh của bây giờ cũng giống vậy, anh để bỏ lỡ cơ hội đã từng cảm đến tay rồi, anh để sự gan dạ đó trái tim run rẩy đi tin nhiệm đã giết chết Cổ Phi Yên của anh rồi, bây giờ nghĩ muốn lại tiếp tục, xin lỗi, tôi không thể đồng ý tiếp dài được!”

“Tiểu Yên.....”

“Mặc dù chúng ta cũng chưa có thời gian đẹp bên nhau nhưng như vậy chúng ta mới dễ dàng rời xa hơn, được không?” Cổ Phi Yên nói hỏi.

Chiến Mặc Thần, “.....”

“tôi thấy không thoải mái, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Trầm lắng rất lâu, Chiến Mặc Thần cố gắng kiềm chế đối với cô, khuôn mặt có chút trầm lắng nhìn cô từng bước từng bước đi vào trong phòng bệnh, cho đến khi bóng dáng gầy yếu của cô mất dần sau cánh cửa.

Sau đó, anh lại bắt đầu chờ đợi giống như lúc trước.

Anh trầm mặc lạnh lùng đứng bên ngoài phòng bệnh, vẫn đứng ở chỗ đó, vẫn ở góc đó nhìn hướng vào trong phòng bệnh, dường như có thể nhìn được một nửa qua kính thủy tinh nhìn tình hình bên trong.

Dường như, phải đợi thời gian dài đằng đẳng.

.....

Ngồi trên giường, Cổ Phi Yên có ý ngồi ở gần đầu giường, bởi vì ở đây nhìn không thấy được bên ngoài hình dáng của người đàn ông cao to anh tuần khai, anh cũng không có cách nào quấy rầy được tâm trạng của cô.

Lau nước mắt trên mặt, cô lấy cái gương nhỏ nhìn bản thân mình, phát hiện mắt của mình đỏ đỏ giống như là một con thỏ, không biết phải là sao để kéo đổi môi của mình.

Ánh sáng là nhìn như vậy, cô nói bản thân mình không quan tâm Chiến Mặc Thần, ai tin được chứ?

Bản thân cô không tin.....

Nhưng, cô bắt buộc phải làm vậy!

Yên lặng ngồi xuống một lát, Cổ Phi Yên lấy điện thoại ra gọi cho Du Diễm Phong.

“Chiến Thiểu Gia, tôi có chút việc làm phiền anh, không biết anh có thể giúp tôi được không....”

Bị nhân viên già mọ tới tìm “áp giải” đến xuống dưới tầng. Du Diễm Phong chỉ có thể dùng hình thức nổi con tam bành.

Nhưng, trong lòng anh chỉ có Chiến Mặc Thần có thể động tay như vậy với anh, anh còn kéo không được mặt xuống và bị một vài nhân viên bình thường đánh, cho nên luôn phải nhẫn nhịn, không ngờ rằng, vừa mới đi đến chỗ bãi đỗ xe lúc anh đang chuẩn bị lên xe, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cổ Phi Yên.

Anh có chút tò mò.

Muốn biết,mấy ngày nay sống chung với nhau,khoảng cách giữaCổ Phi Yên và anh kéo gần lại rất nhiều,mặc dù không đến mức không nói lời nào,nhưng cũng là có thể mở lời nói bạn bè vài cái rồi,cơ bản đều là gọi họ tên của anh.

Bây giờ,một câu chính thức”Chiến thiếu gia”, anh cảm thấy có thể phải ra chuyện lớn rồi.

“có chuyện gì” anh lên tiếng, “chỉ cần tôi có năng lực,thì đảm bảo ở trên người tôi.”

“tôi muốn chuyển viện.” Cổ Phi Yên nhẹ nhàng nói bốn chữ.

.....

Thu dọn đồ đạc xong,Cổ Phi Yên đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa mới mở cửa phòng,cô đối diện với đôi mắt đen láy sâu thẳm,cô rất nhanh rũ đôi mắt xuống,đôi mắt đó vẫn còn nhìn chăm chăm cô, hoặc nói..... hành lý trên tay cô.

“em muốn đi? Chiến Mặc Thần đi lên phía trước,nắm lấy tay của Cổ Phi Yên, “bởi vì tôi mua lại bệnh viện này,em muốn trốn khỏi tôi,chuẩn bị đi sao?”

“đúng.” Cổ Phi Yên ngẩng cao nờ nụ cười rực rỡ,mắt vẫn còn chút đỏ nhìn anh ấy,cười dịu dàng, “Chiến Tổng,nếu như ngài muốn tôi ở trước mặt tôi bày ra cái tài lực lớn mạnh,không bằng tôi đi bệnh viện,thì anh thu mua bệnh viện như thế nào?”

“thật sự muốn đi?”

“đúng.”

Lại một lần nữa lên tiếng kiên định,Cổ Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần vẫn kéo tay anh ấy không buông,thẳng thắn nói, “cho dù anh có thể ngăn cản tôi tạm thời,cũng không có cách nào ngăn cản được tôi cả đời.vì dụ,đội anh ngày mai lúc anh ở bên Cổ Minh Châu,tôi sẽ nhân cơ hội trốn đi.”

“Tiểu Yên, em đừng cố ý làm vậy với anh?” nghiêm túc chuyển tâm nhìn người con gái nhỏ bé yếu đuối trước mặt,Chiến Mặc Thần trong lòng để lộ ra một nỗi ưu tư hỗn loạn, “ồ đây em có thể được chữa trị tốt nhất,không cần vì chuyển viện mà phải bỏn ba.”

“bác sĩ còn nói tôi phải đảm bảo tâm trạng tốt,càng có lợi cho sự bình phục của tôi,nhưng ngày ngày nhìn thấy anh,tâm trạng của tôi có thể tốt được không?”

“em đừng đi,tôi ngày mai sẽ không đến đây nữa?”

“thật ngại quá,tôi cũng không muốn ở lại bệnh viện của anh.”

“em.....rốt cuộc muốn tôi phải làm như thế nào?” trong đôi mắt có chút lẩn tránh trông rất thâm hại,Chiến Mặc Thần giọng nói trầm mặc hỏi, “em thật sự không thể lượng thứ cho tôi được sao?Minh Châu cô ấy.....”

Anh nghĩ muốn nói bệnh tình của Cổ Minh Châu nghiêm trọng,chi có thể sống được thêm hai ba năm nữa thôi,nếu như cô chậm trễ tìm không được tìm phù hợp.nhưng,nghĩ đến Cổ Minh Châu khóc cầu xin,đừng tiết lộ bệnh tình của cô ấy ra,anh lại nín thở kìm nén.

Anh trầm mặc như vậy xảy ra bất ngờ,trong mắt nhìn Cổ Phi Yên là không biết phải làm sao.

Tự hiểu trong lòng cô càng sâu hơn.

Không có nói thêm gì nữa,cô dứt khoát nhanh gọn kéo tay mình ra,đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế bước đi.

.....

Đêm xuống,Cổ Phi Yên chuyển đến một bệnh viện khác.

Bệnh viện này mặc dù không phải là tài sản của nhà họ Du,người góp vốn lại là bạn tốt của Du Diễm Phong,nhờ vào một lần quan hệ,Cổ Phi Yên vẫn như cũ là ở trên tầng cao nhất phòng vip,độ dễ chịu thoải mái không có một chút giảm giá.

Cổ Phi Yên cho rằng,làm này có thể thoát khỏi Chiến Mặc Thần rồi.

Nhưng.....

Rất rõ ràng cô vẫn là quá ngây thơ rồi.

Ngày thứ 2,cô nghe thấy một tin tức làm cô kinh ngạc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129

68129.

“Anh nói cái gì?” Cổ Phi Yên trừng to mắt như gặp quỷ, “Ý của anh là, hiện tại... đây, cái bệnh viện này, cũng thành thuộc sở hữu của Chiến gia rồi?”

“Không phải Chiến gia, là bệnh viện tư của Chiến Mặc Thần, là tài sản riêng của anh ta.”

Cổ Phi Yên, “...”

“Cố định làm thế nào?” Du Diễm Phong hỏi.

“Còn có thể làm thế nào, tiếp tục chuyển viện!”

Cổ Phi Yên nhếch môi, khó nhọc cười.

Người đàn ông Chiến Mặc Thần này thật sự đủ kiên nhẫn, cô chuyển viện tới đâu, anh ta liền thu mua ở đó!

Nếu anh ta đã có quyền thế như vậy, vậy thì cô phải coi trọng anh ta hơn rồi, xem xem tốc độ hần thu mua nhanh hơn, hay là tốc độ cô chuyển viện nhanh hơn!

Dùng tốc độ nhanh nhất, Cổ Phi Yên lại chuyển viện.

Lần này, cô chuyển đến một bệnh viện công.

Bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3, lần này, gã nào đó nhìn như trầm ổn thực tế lại phách lối vô cùng kia, cuối cùng cũng hết cách thu mua loại bệnh viện công này đi?

Bệnh viện tư nhân dễ nói, không khác gì công ty tư nhân không liên quan đến chính trị, muốn bán liền bán, muốn mua liền mua, nhưng... Bệnh viện công không giống như vậy, vừa có liên hệ với chính phủ, việc xử lý hiệp thương sẽ rất khó khăn, trong vòng một ngày tuyệt đối không thể đạt được hiệp nghị mua bán.

Cố Phi Yên lần này rất an tâm.

Cô cảm thấy, mình sẽ được chữa khỏi hẳn bệnh ở bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3 này, rất chi là vui sướng.

Ngày thứ hai, cô không còn nghe được thông tin chính xác Chiến Mặc Thần thu mua bệnh viện nữa.

Nhưng mà...

“Anh nói cái gì? Anh ta trở thành cổ đông của bệnh viện này, nên...”

“Đừng vậy.” Lần đầu tiên Du Diễm Phong cảm thấy đồng tình cho Cố Phi Yên, “Cho nên, nếu cô không muốn bị anh ta quấy rầy, tốt nhất nên đến biệt thự của tôi ở. Tôi trực tiếp mời bác sỹ tư nhân đến cho cô, có thể chăm sóc cho tình trạng sức khỏe của cô trong thời gian thực, như vậy cô có thể không bị anh ta làm phiền, cũng có thể cô được sự chăm sóc đầy đủ, không còn bị hao tổn tinh thần.”

Cố Phi Yên, “...”

“Cô thấy sao?”

“Tôi cảm thấy... có phải anh ta điên rồi?”

Vài ngày ngắn ngủi, không đến một tuần, Chiến Mặc Thần cứ thế mà thu mua hai bệnh viện tư nhân cùng cổ phần một bệnh viện công, anh ta quả thực bị điên rồi!

Cô chỉ muốn tránh anh ta một vchuts, như anh ta lại dùng cách này để chứng minh với cô anh ta sẽ không từ bỏ, đáng không?

Cô đáng giá không?

Nếu như trong lòng anh, cô đáng giá, vậy sao luôn liên tục làm cô tổn thương đến thế?

Hay là, anh đang giận, chỉ chờ cô khuất phục?

Nghĩ tới đây, Cố Phi Yên khẽ cắn môi, một tia thất lạc lướt qua trong mắt cô.

...

Dù Du Diễm Phong có nói quá lời đề nghị như thế nào, Cố Phi Yên vẫn quyết định không dọn đến nhà anh ta ở.

Quan hệ của cô với Du Diễm Phong mặc dù khá tốt, cô không ngại làm phiền anh ta cẩn thận từng li từng tý như vậy, nhưng đến biệt thự anh ta ở... Điều này khiến cô cảm thấy là lạ.

Cô quyết định ở lại bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3.

Hiện tại thời đại này, vào bệnh viện không khác gì đi vào lò sát sinh, đó gọi là thân bất do kỷ (do hoàn cảnh đưa đẩy) Treo số, nhìn sắc mặt bác sỹ, mặc kệ có bệnh hay không trước cứ phải đi kiểm tra rồi nói tiếp, có bệnh trị bệnh, không bệnh cũng phải cho một đồng thuốc chăm sóc sức khỏe mang về từ từ mà uống, không có chuyện miễn.

Nói đã kiểm tra ở nơi khác? Xin lỗi nhé, bệnh viện chúng tôi không chấp nhận. Nếu không muốn kiểm tra thì quay về đi, đừng có chậm trễ thời gian, không thấy đằng sau vẫn còn rất nhiều người đang xếp hàng sao, bác sỹ không có thời gian lãng phí với với đồ mù lòa.

Cố Phi Yên có người hộ giá, tuy tránh được những thứ đó, nhưng vẫn bị chơi đùa không nhẹ.

Cô không muốn nhúc nhích nữa.

Chỉ có điều, cứ thế này, cô không thể tránh khỏi chạm mặt với Chiến Mặc Thần.

Anh dường như rất bất mãn đứng chờ ngoài cửa, thấy cô không có ý tứ dọn đi, ban đêm liền quâ quyết chiếm cứ một giường ngủ trong hai giường bệnh, đường hoàng dự định qua đêm ở bệnh viện.

Cố Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần vụng về phủ chăn màn, sau đó ngồi xuống mép giường, mắt anh nhìn chăm chăm đôi mắt cô đang không thể tưởng tượng được.

Vẫn là Chiến Mặc Thần mờ lòi, “Đêm nay tôi ngủ ở đây.”

“Anh... không sợ bị người ta chụp được, truyền ra lời đồn đại nhảm nhí, để Cố Minh Châu nhìn thấy sao?”

“Tôi với Minh Châu đã chia tay rồi, hiện tại chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần. Và lại, tôi không lo bị người ta chụp được, không có một truyền thông nào chưa được sự đồng ý của tôi can đảm đưa tin về tôi.” Giọng nói Chiến Mặc Thần vẫn giữ trầm tĩnh như thường.

Đạm mạc, nhưng lại có đầy sức mạnh.

Tựa hồ, không có gì có thể làm anh biến sắc, càng không có gì có khả năng công thành được trái tim sắt đá của anh.

“Vậy anh ở đây, là có ý gì?”

“Tôi muốn em biết được quyết tâm của tôi.”

“Quyết tâm?” Cố Phi Yên vênh khóe môi.

Chỉ là có quyết tâm, vậy có để làm gì? Chẳng lẽ lại có thể khiến cô yên tâm với thứ tình cảm chắc chắn sẽ thất bại này, không thềm đề ý tương lai cô sẽ có kết cục đầy mình thương tích, để rồi cùng anh ta đánh cược một trận sao?

Không thể.

Dường như hiểu được đôi mắt Cố Phi Yên tràn đầy ẩn ý tự giễu, Chiến Mặc Thần vẫn chăm chú nhìn cô, dùng giọng nói giàu từ tính, nói, “Quyết tâm ở bên em.”

Cố Phi Yên, “...”

Vừa nhắc dầu, đối diện với cô là một đôi mắt phượng đen sâu thẳm, hình như những ngôi sao rạn rở trên bầu trời đều bị bắt vào đôi mắt tinh mịch của anh, lóa đến mức, chỉ một chút nữa thôi, tâm cô sẽ thất thủ.

...

Tình trạng sức khỏe Cố Phi Yên, mỗi một ngày dần chuyển biến tốt đẹp.

Khi bác sỹ lần cuối cùng đến kiểm tra, xem tình trạng của cô, cuối cùng tuyên bố thứ hai cô có thể xuất viện.

Chỉ là sau khi ra viện, cô phải rất chú ý, không được xảy ra bất cứ va chạm gì đến đâu, càng không được để đầu chịu phải công kích nặng, hơn nữa còn phải tận lực tránh hoạt động quá mạnh.

Cố Phi Yên nhất nhất đáp ứng.

Trong nửa tháng cô nằm viện, việc tu sửa lại quán rượu của Úc Thiên Thần đã được hoàn tất, chỉ còn công việc thu dọn nữa là xong, có thể bắt đầu kinh doanh.

Cố Phi Yên vẫn luôn nhớ kỷ chuyện này, không chờ được muốn đi xem hiện trường.

Ngày thứ hai, Cố Phi Yên vừa dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời đi, vừa nói chuyện với Sở Diễm Diễm về chuyện này.

“Nửa tháng này tôi không giám sát ở hiện trường, cũng không biết hiệu quả thực tế có khác với tưởng tượng hay không, tôi rất lo lắng giám đốc quản lý xem không hiểu bản vẽ, để cho sân khấu nước của tôi bị dờ dờ ương ương.

Đối với những thứ mang tính chuyên nghiệp, Sở Diễm Diễm không nghe hiểu được, cũng không cảm thấy nhục, đôi mắt tròn to tràn đầy lo lắng, “Cậu lo cái gì nha, dù sao tu sửa không tốt, người thua thiệt cũng đâu phải là cậu, là tên khốn nạn Úc Thiên Thần kia cơ mà.”

“...” Cố Phi Yên vốn muốn phân bác lại chút gì đó, nhưng khi nghe lời Sở Diễm Diễm nói, bỗng nhiên hỏi, “Diễm Diễm, gần đây số lần cậu nói đến Úc Thiên Thần hơi nhiều nhì, có phải coi trọng anh ta rồ?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130

68130.

“A... Cái gì đó? Tôi còn lâu mới coi trong Úc Thiên Thần!” Vì để chứng minh cho mình, gương mặt xinh xắn của Sở Diễm Diễm ửng đỏ, kích động đến mức thiếu chút nữa là được nhảy lên, “Anh ta khẳng khái một mực với bạn gái trước, dù bị người ta bỏ mặc nhưng vẫn như cũ kiên trì một lòng không đổi, tôi còn lâu mới thích loại đàn ông không có tiền đồ thế đâu!”

“Đối với tình yêu kiên trì lẽ nào không phải là chuyện tốt sao?” Cố Phi Yên hiểu kỳ hỏi, “Kiểu đàn ông tốt như vậy đốt đèn cũng khó mà tìm, cậu còn ghét bỏ cái gì?”

“Chiến Mặc Thần cũng rất kiên trì, vì sao cậu không chấp nhận anh ta?” Sở Diễm Diễm hỏi lại.

Hai người đàn ông cao to vốn đang định đi vào phòng bệnh, nghe được đối thoại bên trong, liền dừng bước chân, im lặng đứng trước cửa.

“Cậu cảm thấy anh ta rất kiên trì?” Cố Phi Yên mỉm cười một tiếng, lắc đầu, “So với sự kiên trì của anh ta với tôi, tốt hơn nên nói anh ta đang tìm điểm phán đoán cao thấp thì hơn. Anh ta đối với tôi không thuộc về sự hứng thú của đàn ông với phụ nữ, mà là muốn chứng minh năng lực nhẫn nại của mình thôi, hoặc có thể là không cam tâm.”

“Không đúng, anh ấy đối với cậu đâu có thể, có thể là...”

“Là gì?”

“...” Sở Diễm Diễm nháy nháy mắt, “Thật muốn tôi nói thẳng sao?”

“Nói đi!” Cố Phi Yên không quan tâm nhún vai, mắt cười, “Kỳ thực, tôi đại khái có thể đoán được cậu muốn nói cái gì.”

“Ừ, cậu cũng biết, anh ta chỉ là chưa đủ yêu cậu.”

Anh ta chỉ chưa đủ yêu cậu!

Cố Phi Yên luôn cho rằng mình đã nghĩ thông suốt, nghĩ rất thấu triệt, thế nhưng, khi câu ấy được nói ra từ miệng của Sở Diễm Diễm, trái tim cô vẫn như cũ bị đâm sâu một nhát, tia đau đớn truyền đến từ khắp các chi, khiến cô đau đến mức không thở được.

Thì ra, vẫn chưa thể tiêu tan hết được.

Cô giương khóe môi, “Tôi biết, tôi cũng không yêu hắn, tôi đã sớm có lựa chọn...”

Chính là, cách người đàn ông kia càng xa càng tốt!

Cô vẫn luôn cố gắng!

Cố Phi Yên hít sâu một hơi, muốn lần lắng lại sự chua xót trong lòng, cố gắng cười, chỉ ít giờ phút này không ai nhìn ra được trong tim cô có bao nhiêu khó chịu.

Thế nhưng, cô không biết rằng, lúc cô nói cô không yêu anh, cô đã sớm có lựa chọn, người đàn ông đứng ngoài cửa trong mắt lóe lên một tia quang mang, không khí quanh thân đột ngột giảm đi mấy độ.

Đã sớm có lựa chọn...

Ý cô là, cô chọn Du Diễm Phong, và bỏ anh sao?

Cảm giác thất bại như thủy triều cuốn tới, vô tình nuốt trọn Chiến Mặc Thần.

Anh rất bất lực, không biết mình phải làm thế nào.

Tìm người phụ nữ này tựa như ý chí sắt đá, cho dù anh biểu đạt lòng kiên quyết của mình đến đâu, ở trong mắt cô đều chỉ là sự dầy dụa không quan trọng, nỗ lực của anh trong mắt như trò cười.

Cô khinh thường nỗ lực của anh.

Nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, Chiến Mặc Thần ánh mắt âm trầm, ko quay đầu lại, đi xa.

Bước chân của anh cực kỳ nhanh, giống như một trận gió lốc quét qua hành lang, đáng người cao lớn tràn đầy áp bách, trên khuôn mặt rõ ràng sự tức giận, người đi đường đụng phải anh đều tự động lui lại, như sợ chọc phải vị sát thần này.

Chìa khóa anh cầm trong tay, chính là chìa khóa cho ngôi nhà Vân Thiên Uyển.

Anh biết bây giờ Cố Phi Yên không có chỗ đặt chân, phòng làm việc ở quán bar vì một lần nữa khai trương nên không thể ở tiếp được, cô muốn tìm phòng một lần nữa là chuyện rất phiền phức.

Anh vốn muốn đề cô dọn về ở cùng với anh, muốn đề cô san sẻ với anh, đương nhiên, nếu cô không muốn anh, anh cũng có thể không ở lại đó, chỉ cần bản thân cô thoải mái là được.

Nhưng hiện tại, anh biết dù cho anh có tặng đi bộ chìa khóa này, cũng sẽ bị cự tuyệt không chút lưu tình.

Cô ấy thật sự không còn yêu anh nữa, giờ cô ấy đã thuộc về một người đàn ông khác.

...

Thu dọn hết đồ đạc, dưới sự giúp đỡ của ý tá, Cổ Phi Yên rất nhanh hoàn thành thủ tục ra viện.

Rất thuận lợi.

Chỉ là, khi cô bước xuống bậc thang của bệnh viện Nhân dân Thành phố số 3, trái phải xem xét lại không thấy bóng hình bất mắt của người đàn ông cổ chấp kia, trong lòng có tia thất vọng mất mát.

Đêm qua Chiến Mặc Thần vẫn ở lại nghỉ ngơi trong bệnh viện, trước khi tắt đèn, anh còn hỏi cô lúc nào thì xuất viện, cô cũng mả xui quấy khiến nói cho anh ta biết, vậy mà hôm nay anh ấy lại vắng mặt?

Cô... đang chờ người đó ư?

Bởi vì anh không đến, nên cô mới hụt hẫng sao?

Không đúng.

Có thể cô chưa thích ứng.

Cổ Phi Yên tự nói với mình, cũng không nghĩ quá lâu.

Cô không quen thương xuân buồn thu, trong lòng đã chuẩn bị không còn liên quan đến Chiến Mặc Thần, cô bắt mình không nghĩ nữa, tâm trạng rất nhanh trở về ban đầu.

Quán bar không còn ở lại được, điểm này Cổ Phi Yên đã sớm chuẩn bị, khi nằm viện, cô liền nhờ Sơ Diễm Diễm tìm giúp cô một phòng ở.

Phòng trọ có mới thuê là một căn phòng nhỏ, tổng cộng có diện tích chưa đầy 30 mét vuông, sau khi mang đồ dùng trong nhà đến lại càng chật chội, nhưng với Cổ Phi Yên, vẫn là đủ.

Quan trọng nhất chính là, giá thuê nhà rất rẻ!

Thả đồ bên tay xuống, Cổ Phi Yên đứng trong căn phòng nho nhỏ, cả người tràn đầy ý chí phấn đấu!

...

Chiến Mặc Thần chưa có đi xa.

Anh im lặng ngồi trên xe, đôi mắt lặng yên nhìn cửa bệnh viện, thẳng đến khi thấy Cổ Phi Yên xuất hiện, lãnh ý trong mắt mới bớt đi một chút, nhưng trong lòng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Dư vị tự an ủi trước đó của anh, cũng chỉ còn là dư vị.

Đợi đến khi Cổ Phi Yên và Sơ Diễm Diễm hai người đi xa, anh đón lấy ánh mặt trời khô nóng, ngồi trong xe rất lâu, hút hết bốn năm điều thuốc mới khởi động xe đi.

Xe vừa nổ máy, điện thoại lại vang lên.

“Chiến tổng, ngài mau đến đây nhanh lên, nếu như ngài không tới, tiểu thư Minh Châu sẽ bị khi dễ đến chết mất, ô ô ô...” Vừa tiếp cuộc gọi, bên kia liền truyền đến tiếng khóc lóc cuống cuống, khiến cho chân mày Chiến Mặc Thần hung hăng nhíu lại.

Anh lạnh giọng hỏi, “Có chuyện gì xảy ra?”

Người gọi là Điều Lan, là y tá chuyên nghiệp anh gọi đến cho Cổ Minh Châu, xuất thân học viện y danh tiếng, thường tính tình coi như khá trầm ổn, không biết hôm nay bị cái gì kích thích trở nên bối rối như thế.

“Có người đến đây, dắt tay tiểu thư Cổ Minh Châu nói cô ấy là hung thủ, trách cô ấy giết con của nhà họ, còn không chịu nhận nợ gì đó... Tiểu thư Minh Châu không thừa nhận, bọn chúng liền ra tay rất thô lỗ! Chiến tổng, ngài mau đến đây đi, y tá của bệnh viện và bảo vệ đều không thể chế trụ nổi đám người này, tôi sợ rằng Cổ Minh Châu tiểu thư sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Điều Lan nức nở, nhưng vẫn kể mọi chuyện có trật tự.

Có điều, cô cũng chỉ là suy đoán từ lời hùng hùng hồ hồ của kẻ gây chuyện, nguyên nhân rõ ràng hơn cô không biết được, cho nên không thể nói cụ thể được.

“Tôi lập tức tới.” Không chút do dự, Chiến Mặc Thần đạp chân ga phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131

68131.

Chớp mắt cái đã đến trưa, tình hình giao thông cũng không tốt là bao, có chút tắc đường.

Mất nửa tiếng đồng hồ, xe của Chiến Mặc Thần mới đến cổng bệnh viện chỗ Cổ Minh Châu. Anh xuống xe, khóa cửa xong, bước từng bước lớn vào khu nhập viện.

Ra khỏi thang máy, Chiến Mặc Thần đi về hướng phòng bệnh Cổ Minh Châu nhưng cũng không nghe thấy tiếng ồn ào như trong dự tính, cũng không có người đứng ở cửa gây chuyện.

Anh nhíu lông mày.

Lẽ nào Cổ Minh Châu biết anh hôm nay muốn đi đón Tiểu Yên xuất viện vì vậy mới nghĩ ra khổ nhục kế, cố ý gọi anh từ Bệnh Viện Nhân Dân Thành Phố Số Ba quay về đây, nhưng cô không biết rằng, Tiểu Yên căn bản không cho anh cơ hội này.

Đến gần cửa phòng bệnh, anh nghe thấy tiếng nức nở từ trong phòng vọng ra.

Xem ra thật sự xảy ra chuyện.

Anh mới không nghi ngờ gì, bước nhanh vào.

Vừa đến cửa phòng, Chiến Mặc Thần đã nhìn thấy Cổ Minh Châu đang trong bộ quần áo rộng rãi của bệnh nhân cúi đầu ngồi bên giường, che khuôn mặt nhợt nhạt không giọt máu, nức nở khóc, một tay đặt lên đầu gối ra sức bấu chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch ra.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má, cả người cô nhìn vào như bóng hoa trắng nhỏ đáng thương vừa trải qua cơn giông tố điên cuồng vui dập. Ai mà nhìn vào cũng cảm thấy thương tiếc.

Điều Lan khuôn mặt tức giận ngồi cạnh giường, không ngừng lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, nói trong hậm hực, “Không biết đám người đó làm sao nữa, vừa nhìn thấy tiểu thư, không biết phải trái đúng sai lao vào tấn công cô? Tôi thấy bọn họ đúng là mất hết rồi! May là cô tắm lòng lương thiện tha cho bọn chúng, tôi tức chỉ muốn báo cảnh sát!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chiến Mặc Thần lên tiếng.

Anh mở miệng thì hai người trong phòng mới giật mình phát hiện sự tồn tại của anh, cùng ngẩng đầu lên nhìn.

“Mặc Thần!” vội vàng từ trên giường đứng dậy, Cổ Minh Châu loạng choạng bước đến, đôi mắt đầm lệ sà vào lòng anh, ôm chặt lấy cổ nhất quyết không buông. “Mặc Thần, suýt chút nữa là không được gặp anh rồi, em thật sự rất sợ!”

Chiến Mặc Thần cả người cứng đờ ra, nhẹ nhàng đẩy cô ra, “Đã xảy ra chuyện gì, kể chuyện đầu?”

“Em lần này thật sự tai bay vạ gió, những người đó hình như tìm nhầm phòng, nói cái gì mà tìm kẻ thứ ba chen chân vào hôn nhân, kết quả là không hiểu sao lại đổ lên đầu em, em không biết tại sao lại như vậy...”

Cổ Minh Châu lau nước mắt là chữa trên mặt suy sụp tinh thần, che không được vết tát in trên mặt, nhìn vào mà đau lòng.

Chiến Mặc Thần không chú ý đến động tác nhỏ của cô mà hỏi, “Tìm nhầm người?”

“Vâng.” Cổ Minh Châu gật đầu.

“Người mà bọn chúng tìm trông giống em?”

“Không...” Cổ Minh Châu nhanh như chớp, thấp giọng giải thích, “Đám người đó dường như muốn trút giận cho một người phụ nữ...”

Vài từ nói ra, trình tự của Cổ Minh Châu rất mạch lạc.

Cô tiếp tục nói, “Hôm nay người phụ nữ đó với một người đàn ông kết hôn, kết quả người đàn ông ở bên ngoài lăng nhăng, đây dựa vào một cô gái không rõ ràng, người phụ nữ đó biết cô gái này mang thai, mới ra thủ đoạn biến đứa trẻ không còn nữa... cũng không biết bọn chúng nghe được thông tin ở đâu là cô gái bên ngoài đây đang trong bệnh viện này, liền chạy đến đây tính sổ, kết quả, không cẩn thận đổ lên đầu em...”

Một đám ‘nữ nhân’ và ‘nam nhân’ lộn xộn, giữa hàng lông mày của Chiến Mặc Thần nhàn lại càng sâu.

Đàn ông là những đường nét thô, đối với việc giải quyết chuyện phiền phức nam nữ đều không có hứng, càng không chủ động hỏi.

Chiến Mặc Thần so với đại đa số đàn ông khác là thanh minh trầm ổn hơn, càng thêm xuất sắc ưu tú, nhưng ở điểm này, anh và đại bộ phận đàn ông đều giống nhau là không thích chuyện phiền phức.

“Em có bị sao không?” Anh chỉ quan tâm điều này.

Không sao là được rồi.

“Em không sao.” Cổ Minh Châu nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy nhiên, cho dù nói như vậy nhưng cô vẫn cố tình nhô vô tình để lộ ra vết tát in trên mặt, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng hướng về anh, giống như cầu khẩn sự bảo hộ của anh.

Điềm đạm đáng yêu, mong manh yếu đuối.

Chiến Mặc Thần chỉ gật đầu lạnh lùng. “Không bị sao là tốt rồi nhưng vẫn nên để bác sỹ kiểm tra cho em, tránh những vết thương ngoài da mà em không biết. Điều Lan, chăm sóc Minh Châu tiểu thư, có chuyện gì lập tức báo cho tôi.”

“Anh...anh bây giờ muốn rời đi sao?” Cổ Minh Châu vội vàng giữ lấy cổ tay anh, không dám tin, “Mặc Thần, anh không thể ở bên cạnh em sao? Một mình ở đây, em sợ lắm!”

“Tôi sẽ tăng cường bảo an ở đây, không để ai quấy rầy em, hơn nữa, có Điều Lan ở bên em.”

“Mặc Thần.....”

“Tôi ngày mai sẽ quay lại.”

Vỗ vai Cổ Minh Châu, Chiến Mặc Thần nhanh chóng quay người đi, thân ảnh cao lớn biến mất trước mặt cô.

Cổ Minh Châu, “.....”

Trong lòng cô tuôn trào cơn phẫn nộ, vừa xấu hổ vừa giận dữ!

Nếu bây giờ không đặt lực kiểm chế, cô hận không thể hét lên phát tiết cơn bức bối trong lòng.

Đối diện với cô, Chiến Mặc Thần không một chút dao động. Cô cũng không nhìn thấy trong ánh mắt anh có bất kỳ sự thương tiếc nào, dường như đã mất đi sự quan tâm che chở của anh dành cho cô, điều là cô tự mình tưởng tượng ra.

Cô rõ ràng chủ động ra ám thị, anh thậm chí không hỏi cô vết thương trên mặt có đau hay không!

Không chỉ có vậy, ngay cả cách xưng hô ‘Cố tiểu thư’ anh không nói với cô mà để Điều Lan gọi cô ‘Minh Châu tiểu thư’, tương chừng như đang chế diễu cô!

Nắm chặt tay lại, Cổ Minh Châu sắc mặt chỗ trắng chỗ đỏ, cắn chặt môi đến nỗi chảy máu, trong mắt cô không còn điềm đạm dễ thương nữa, thay vào đó là sự căm ghét vô tận.

Cố Phi Yên, sao cô ta không đi chết đi!

Hơn nữa cái đám người nhà Viên Tiến vô liêm sỉ, lòng tham không đáy, tự mình giết chết đứa bé lại để cô chịu tội thay cho Lã Tiểu Trúc, bọn chúng đều đáng chết!

Điều Lan vừa nãy còn an ủi Cổ Minh Châu, lúc này lại đứng sang một bên, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Cô không dám tin mình vừa nghe được những lời đó.....

Minh Châu tiểu thư, dường như đang nói dối thì phải?

Rõ ràng người đó biết cô, còn gọi tên của cô, rõ ràng...Điều Lan cảm thấy không thể nghĩ tiếp được nữa, nếu không, công việc này không giữ được nữa còn đáng sợ hơn, không chừng còn mang đến nhiều phiền phức cho cô hơn.

Điều Lan cẩn thận từng li từng tý một, trong lòng ra quyết định liền nghe thấy tiếng Cổ Minh Châu.

Cô ta đang gọi điện thoại, giọng nói nham hiểm.

“Lưu Á, tôi cần anh làm giúp một chuyện, sau khi xong việc, tôi đưa anh 10 vạn tệ.”

“Đừng tiền mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

68132.

Điều Lan trong lòng run rẩy.

Cô tình nguyện tránh xa khi Cố Minh Châu gọi điện thoại chứ không phải để cô nghe được cuộc nói chuyện này.

Như vậy, cô cũng không thể nhúng sâu vào chuyện này.

Không phải có câu “Biết càng nhiều, chết càng sớm” sao?

Trong lòng thấp thỏm không yên, mất nửa ngày, Điều Lan mới phát hiện không biết từ lúc nào bên tai cô lại không nghe được bất kỳ giọng nói nào....cô tò mò nhìn sang Cố Minh Châu, nhưng đúng lúc đối diện với đôi mắt lạnh lùng.

Điều Lan trong lòng run lấy bầy.

“Cô sẽ giữ bí mật vì tôi, đúng không?”

“...Đúng vậy.” Điều Lan cảm thấy giọng nói của mình có chút run sợ.

.....

Xuất viện ngày thứ hai, Cố Phi Yên không vội đến quán bar.

Mặc dù Cố Phi Yên vắng nửa tháng nhưng may có giám đốc phụ trách dự án lấp đặt là người thiết thực, việc sửa sang quán ba không chỉ đạt được hiệu quả cô dự tính, thậm chí còn hoàn mỹ hơn cô tưởng tượng.

Đèn bật lên, những tia sáng màu xanh lục được phát ra từ đèn huỳnh quang giấu trong những con sóng, tuôn chảy theo dòng nước róc rách, đèn màu xanh tựa như con thủy triều lên xuống bập bềnh, dường như đang tạo nhịp điệu cực kỳ sinh động.

Bầu không khí tĩnh lặng bao quanh những chiếc đèn, kết hợp vũ nữ đang múa ba-lê và ca sỹ của quán bar cất giọng hát trầm bổng trên sân khấu, tình cảm đẹp đẽ mê người từ các góc phát tán ra khắp nơi, làm cho mọi người cảm thấy thông thả, thoải mái trong môi trường yên tĩnh này.

Tốp năm tốp ba bạn bè tụ họp hoặc gọi ly rượu nghe ngạc, đứng ra sự giải trí tuyệt vời nhất, rất có thể theo kịp với thị trường chất lượng cao gần đây.

Úc Thiên Thần căn bản nể mặt Sở Nghiễn đem quán bar giao cho Cố Phi Yên, cũng không biết cô sẽ biến nó thành kiểu gì, không ngờ rằng, anh lại nhận được sự bất ngờ to lớn từ cô, trong lòng nhìn cô bằng con mắt khác.

Trong lòng anh cũng quyết định, sau này sẽ giới thiệu cho Cố Phi Yên nhiều mối làm ăn.

Tuy nhiên, anh nói như vậy cũng không rõ ràng.

Nghiệm thi việc sửa sang quán bar xong, Cố Phi Yên nhận được 5 vạn tệ tiền thù lao từ trong tay Úc Thiên Thần.

Cô giờ sớm biết Úc Thiên Thần là bạn của anh Sở Nghiễn cũng không phải người bà chủ tiệm com tìm đến, cầm 5 vạn tệ của anh, cô có chút áy náy.

Tuy nhiên, một câu nói của Sở Diễm Diễm giải quyết hết vấn đề.

“Áy náy cái gì a, cô hôm nay nhận được lương, mời bọn tôi đi ăn một bữa là xong!” Sở Diễm Diễm tính toán cả, “Một lần nhận được 5 vạn tệ vào tài khoản, cô giờ còn nhiều hơn tiền tiết kiệm của tôi rồi, tôi làm thế nào gọi hai mươi tay phết bỏ vào chứ? Người ta còn muốn ăn cả nướng tôi băm, hầu sống nướng”

Vạch đầu ngón tay đếm một tràng món ăn, Sở Diễm Diễm đôi mắt long lanh nhìn Cố Phi Yên chớp chớp.

Cố Phi Yên phì cười, “Được, được, được, đều nghe cô hết!”

Cô biết đây là ý tốt của Sở Diễm Diễm, quán thịt nướng đầu con ngõ, căng bụng ra có thể ăn được mấy trăm miếng thịt dê, rẻ mà ngon, cô không muốn tiêu pha tốn kém, cũng muốn chăm sóc tâm trạng của cô.

Nhưng, cô lo Úc Thiên Thần ăn không quen, quay sang hỏi anh, Úc Thiên Thần gật đầu, “Có thể, tôi vẫn chưa ăn món ăn bình dân ấy, muốn thử một chút.”

Cố Phi Yên, “.....”

Sở Diễm Diễm, “.....”

Nói như vậy, hình như không có vấn đề gì.

Úc gia ở Bắc Kinh cũng là nhà có uy tín danh dự, Úc Thiên Thần với tư cách là người nhỏ tuổi nhất Úc gia, từ nhỏ đã ngấm thìa vàng, thịt nướng cái gì đó đối với anh mà nói, thật sự là món ăn bình dân.

Ba người đến nhà từ hộp Sở gia tiến quân vào quán thịt nướng đầu ngõ, cuối cùng tiện thể mang theo một đại thiếu gia khác, Du Diễm Phong.

Đồ nướng kết hợp với bia trong đêm hè oi ả cũng coi một loại thưởng thức.

Bốn người đều uống bia, Úc Thiên Thần và Du Diễm Phong mặc dù đều lái xe, nhưng không còn cách nào lái xe về, cuối cùng đều trong phòng khách của căn nhà cấp 4 nhỏ Sở gia, quay thành vòng tròn.

Sở Diễm Diễm nửa đêm khát nước tỉnh dậy, chuẩn bị ngồi dậy lấy nước bỗng nghe thấy tiếng động bên cạnh, hình như có người nhẹ tay nhẹ chân đứng lên.

Cô cũng biết xảy ra chuyện gì, hiểu ý nín thở, nhẹ nhàng quay đầu về phía có tiếng động.

Vừa nhìn thấy, mắt cô đột nhiên mở to ra.

Trong không gian rộng rãi tràn ngập ánh đèn mờ nhạt, một thân ảnh cao lớn nhón chân bước đến bên cạnh Cố Phi Yên đang nằm trên ghế sofa, cúi đầu nhìn cô đang ngủ ngon giấc, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Ahhh!”

Không ngờ rằng lại nhìn thấy cảnh này, Sở Diễm Diễm kinh ngạc che vội mắt lại, nhưng vẫn phát ra âm thanh ngán ngùi.

Là ai?

Cái tên Du Diễm Phong nhún lúc say rượu làm chuyện xấu lập tức quay đầu lại nhìn, đối diện với đôi mắt đang mở to như chuông đồng của Sở Diễm Diễm, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ngón tay chỉ mạnh mẽ hướng đến cô làm động tác móc mắt.

Nữ nhân đáng chết này, mắt tròn to như vậy, tự cho mình là hắc mao cảnh trường sao?

Sở Diễm Diễm, “.....”

“Ngậm miệng lại nếu không muốn chết!” dùng khẩu hình nói ra câu này, Du Diễm Phong đen mặt thêm động tác cắt cổ.

Kiểu như khiếu khích, hấn dơ cao bàn tay, bướng bỉnh cứng đầu lại cay độc tựa như con sói nguy hiểm nơi hoang dã, lao vào con mồi nhẹ hàm răng sắc nhọn.

Sở Diễm Diễm, “.....”

Sợ hãi vội vàng gạt đầu, Sở Diễm Diễm trong lòng vì Sở Nghiễn mặc niệm.

Anh trai à, không phải đứa em gái này không tạo cho anh cơ hội, không như anh nghĩ, thực ra là kẻ địch quá vô liêm sỉ, quá hung mãnh! Vì cái mạng nhỏ bé này, em gái anh chỉ có thể làm một tổ chức vinh quang underground, cổ vũ tinh thần cho anh vậy!

.....

Ngày thứ hai, Cố Phi Yên trên ghế sofa mới tỉnh dậy.

Đã 9h sáng rồi, cô một mình trên ghế ngủ cả đêm, không hiểu sao eo nhức lưng đau.

Vươn vai một cái, Cố Phi Yên dụi mắt, đầm đẩm lưng, vô đầu nhưng phát hiện Sở Diễm Diễm đang ngồi trên ghế sofa, ôm lấy gối, quạ tảo trên mặt biểu cảm phức tạp, cũng không biết đang nghĩ gì.

Cô ném một cái gối qua, “Áy, cô đang nghĩ gì vậy?”

“Không, không có a, tôi chả nghĩ gì cả!” Sở Diễm Diễm mở to mắt, ngẩng đầu nhìn Cố Phi Yên đang công kích cô, gạt mình ngạc nhiên.

“Du thiếu gia bọn họ đâu?”

“Sớm đã dậy đi rồi.”

“Oh...” Cố Phi Yên không để ý hai người đó đi đâu, chỉ cảm thấy Sở Diễm Diễm dường như có chỗ không đúng, tò mò hỏi, “Cô bị làm sao, có phải có lời gì muốn nói với tôi?”

“Ah ah ah ah! Không có, không có, tôi cái gì cũng không muốn nói với cô!”

Hình như bị Cố Phi Yên dọa cho giật mình, Sở Diễm Diễm hồn bay phách lạc chạy vội ra ngoài cửa, biến mất chỉ còn lại đám khói.

Cố Phi Yên, “.....”

Sở Diễm Diễm đồ tiểu quý này không lúc nào không giật mình, Cố Phi Yên không để trong lòng, càng không nghĩ rằng trong lòng Sở Diễm Diễm đang giấu giếm, mới có phản ứng kì quái này.

Ở Sở gia ăn sáng xong, Cố Phi Yên chuẩn bị rời đi.

Cô đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133

68133.

Thật không dễ dàng gì để thanh toán 5 vạn của Úc Thiên Thần, Cố Phi Yên muốn đi đến bệnh viện thăm Bà Thắm.

Cô phải nhanh chóng gom đủ tiền phí phẫu thuật, để cho Bà Thắm được làm phẫu thuật, đợi một lúc đã đến bệnh viện rồi,nói với Bà Thắm là mình vừa mới kiếm thêm được 5 vạn nữa, bà chắc chắn sẽ rất vui.

Nghĩ tới đây, trên mặt Cố Phi Yên nở một nụ cười rạng rỡ.

Từ cửa nhà Sở Gia đi ra, Cô để buổi tối đến bệnh viện nói cho Bà Thắm biết.

Bà Thắm nghe xong cười, từ trong điện thoại có thể nghe thấy bà rất là vui, thế là, tâm trạng của Cố Phi Yên cũng vui hơn nhiều.

Tâm trạng tốt,duy trì rất lâu.

Đặc biệt mua một chút hoa quả cho Bà Thắm, Cô quay về phòng của mình trước nằm nghỉ, trong nhà nấu canh gà mùi rất thơm, lại sào thêm chút rau, dự định đem đến bệnh viện cho Bà Thắm để bổ sung chút dinh dưỡng, và cùng ăn cơm với bà ấy.

Xách đồ đến bên ngoài cửa bệnh viện, Cố Phi Yên chạm phải điều không ngờ tới.

Một bóng dáng tốc độ rất nhanh từ cửa lớn đi ra, lúc cô nhìn thấy đã không kịp tránh rồi, chỉ có thể nhắm mắt, và bị cái người đó đâm vào đầu một cái.

Lực đập vào rất đau, Cố Phi Yên chăm chú vào hoa quả chọn lựa từ trong túi nilong rơi ra ngoài, thùng giữ nhiệt cũng “bụp” một tiếng rơi xuống đất, thùng giữ nhiệt là cô bọc kín, bên trong là nước canh và com rau không có bị rơi ra ngoài.

“Bụp!” Bà vai cô bị người kia đâm vào rất đau, tó vè thất vọng.

Cũng không biết có phải do tâm lý của cô hay không, cô cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng, chóng mặt.

“Tiểu Yên, cô không sao chứ?” Bỗng nhiên, đôi tay đặt lên trên vai cô, người đàn ông giọng nói dễ nghe mát lạnh vang lên,kèm theo là có ý xin lỗi, “thật ngại quá, vừa mới chạy đến quá vội vàng rồi,không nghĩ đến rằng lại có thể đâm vào cô như vậy, cô vẫn ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Cố Phi Yên lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thoát ra khỏi tay của người đàn ông đó.

Mặc dù trong lòng không đau lắm, nhưng người ta đã xin lỗi rồi, cô cũng không muốn truy cứu nữa.

Ngước mắt lên nhìn, Cố Phi Yên có một chút không ngờ tới, gương cao đôi lông mày.

Người đàn ông không ngờ tới đứng trước mặt rất đẹp trai, phong độ, vẻ đẹp siêu đẳng.Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu trắng và chiếc quần bò màu xanh, giống như gió của núi rừng vậy, cho người ta một cảm giác rất thoải mái dễ chịu.

Ánh nhìn của anh ấy đầy sự lo lắng, nhìn ra rất là có lỗi.

“Đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số điện thoại của tôi, tổn thất hôm nay của cô, tôi đều có thể bồi thường cho cô, mong cô hãy tha thứ cho lỗi lầm của tôi hôm nay.” Nhặt hoa quả dưới đất lên,người đàn ông đưa vào tay cho Cố Phi Yên, tiện thể đưa luôn danh thiếp của mình.

“Không cần đâu, tôi không có tổn thất gì cả.” Cố Phi Yên lắc đầu.

Nhưng, cô cuối cùng vẫn là có chút hiếu kì.

Nhờ nhìn vào tấm danh thiếp ở tay của người đàn ông, Cổ Phi Yên nhìn thấy tên của anh ấy.

Lục Tu Chi.

Một cái tên rất hay và người đàn ông tính cách trong trẻo như gió rất phù hợp với nhau.

Cổ Phi Yên trong lòng yên lặng cảm thán một câu, cho rằng đây chỉ là một sự việc nhỏ xem vào thời, nhưng không biết sau cái tên này sẽ cùng với cô vẫn còn có một đoạn liên quan nữa. Đó là những gì cô ấy có bất ngờ vào cuối ngày.

.....

“Tiểu Yên, con gần đây có phải là rất bận không, rất lâu rồi không có đến thăm ta.” Bà Thẩm quả trách cảm lấy tay của Cổ Phi Yên, lườm nguyệt cô một cái, “nhưng mà, con không đến thăm ta cũng không sao, nhưng con phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, có biết không? Đừng có bận quá, rồi để cho bản thân phải chịu khổ!”

“Con biết rồi bà.” Cười một cái, Cổ Phi Yên bày com canh ra cái đĩa nhỏ, rồi đưa cho bà Thẩm một bát canh trước,” bà nội mau nên thử canh đi, buổi chiều con nấu mất mấy tiếng đó, chắc chắn sẽ rất là ngon.”

Bà Thẩm nhắm mắt uống một ngụm nhỏ, không, không ngừng gật đầu, trên mặt biểu lộ ra nụ cười hiền hậu.

“Tiểu Yên nhà ta nấu ăn rất giỏi, về sau không biết tiết từ thời nào sẽ được lợi đây.” Nghĩ tới đây, Bà Thẩm lại hỏi, “đúng rồi, Yên nha đầu kia, khi nào con mới đưa bạn trai ra mắt ta chứ? Con cũng đã 22 tuổi rồi, có thể yêu đương được rồi!”

“Vẫn không phải vội gì cả.” Cổ Phi Yên cười lắc đầu.

Nói đến chuyện yêu đương, trong lòng cô không mong đợi cái người đàn ông cao to đó xuất hiện, chỉ có nghĩ đến đôi mắt đen láy sâu thăm trầm mặc, tâm trạng của cô không tránh khỏi có chút suy sụp, nhẹ nhàng thờ ải.

“Cái gì mà không vội chứ? Cả đời ta đây muốn được nhìn thấy con kết hôn nhất. Đợi con kết hôn rồi, có thể sinh cho ta một đứa cháu, cơ thể của ta tốt, còn có thể bế con của con nữa cơ!”

“Bà nội!”

Ảnh nhìn của Bà Thẩm càng ngày càng xa xăm, khuôn mặt trắng nhỏ của Cổ Phi Yên dần đỏ lên vì xấu hổ.

Người bệnh bên giường bên cạnh cười rồi nói, “ bà lão đừng có nói nữa, cháu gái của bà xấu hổ rồi kia, con bé càng lớn càng xinh, lại hiếu thuận, sau này nhất định sẽ có nhiều người trẻ tốt bụng muốn cưới cô ấy về nhà.

Người bệnh này là một người phụ nữ trung niên, cười trông rất lương thiện hiền lành, nhìn rất phúc hậu, sống rất vui vẻ hoà thuận.

“Đều lớn hết rồi, yêu đương nhất định phải làm rồi, nhưng không thể xấu hổ được.” Bà Thẩm lắc đầu, nghĩ ra cái gì đó, bỗng nhiên hỏi người bệnh của giường xanh, “Triệu Tú,có phải con trai cô cũng chưa có bạn gái đúng không?”

“Vâng! Nó cũng 27 tuổi rồi, tôi lo thay cho nó.”

“Cô xem Tiểu Yên nhà tôi thấy thế nào?”

“Hà?”trong lời nói của người phụ nữ trung niên có chút sững sờ, sau đó đập một cái vào tay, cười lớn, “ bà nhìn xem, tôi làm sao có thể không nghĩ đến được cơ chứ?” Con trai của tôi và cháu gái của bà, nhìn chúng rất là hợp nhau đó!”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bà Thẩm gật đầu tán thành, con trai của cô lát nữa sẽ quay lại đây chứ?” Chúng nó vừa hay có thể gặp nhau,”

“Chú ý này rất hay, vậy nhất trí rồi nhá!”

Cổ Phi Yên, “”

Nhìn thấy Bà Thẩm và người khác nói chuyện rất vui vẻ, cô như có cảm giác bị sét đánh vậy.

Đang muốn trốn đi ra, bên tai coi vang lên giọng nói của Triệu Tú vui mừng, “con trai, con nhanh qua đây đi, mẹ mới tìm cho con một cô vợ tương lai vừa xinh đẹp lại hiếu thuận, đảm bảo con sẽ rất là thích!”

“.....” Cổ Phi Yên không thể nói được gì nữa quay người, nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn thấy cái người không ngờ tới vừa này.

“Là anh?”

“Là cô?”

Cùng đồng thanh lên tiếng, Cổ Phi Yên và Lục Tu Chi trong mắt đều vô cùng kinh ngạc,đều không thể ngờ tới được,vừa xong ở cửa bệnh viện còn ồn ào sau sự cố nhỏ xảy ra,bọn họ đã rất nhanh lại gặp lại.

“Hai đứa biết nhau? Đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Cái này, Bà Thẩm và Triệu Tú rất là tò mò.

Lục Tu Chi kể chuyện vừa xong xảy ra, trước khi sự cố ngoài ý muốn xảy ra, Bà Thẩm và Triệu Tú trong mồm đều biến thành “ một cuộc hôn nhân ngàn dặm.”

Bà Thẩm vui mừng vô cùng, thích thú vui mừng yêu cầu Lục Tu Chi và Cổ Phi Yên ở cùng nhau xem sao, đuổi hai bọn họ đi ra ngoài xem phim, còn phải đứng ở cổng rạp chiếu phim chụp ảnh để làm chứng cứ, bà muốn kiểm tra họ xem có đi cùng nhau hay không.

Bị đuổi đi như con vịt, Cổ Phi Yên và Lục Tu Chi ở trước cửa rạp chiếu phim, sau khi chụp ảnh xong thì ngơ ngác nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 134

68134.

“Nếu không thì, anh cứ đi làm việc bận của anh trước đi, không cần phải ở đây để rồi làm lỡ việc đâu.”

Cổ Phi Yên vuốt vuốt điện thoại,có chút áy náy nên phá vỡ sự im lặng này, “tiền về xem phim tôi gửi qua điện thoại cho anh, tôi sẽ gọi bạn tôi đến xem phim cùng tôi, về xem phim này cũng không phải miễn phí, bà của tôi giống như một đứa trẻ vậy, nên có gì mong anh hãy lượng thứ.”

“Tôi không để bụng đâu,nhưng.....” Lục Tu Chi nở một nụ cười, chỉ vào vé xem phim, “bà của cô hình như nói là, trước khi xem phim phải chụp một tấm ảnh, lúc xem phim cũng phải chụp một tấm ảnh, lúc kết thúc phim vẫn phải chụp một tấm ảnh, tổng cộng ba tấm mới có thể chứng minh chúng ta” rõ ràng’.....”

“Haizz.....” Cô Phi Yên cảm thấy mắt mặt lấy tay che mặt đi, “bà tôi thật là.....”

“Người già cũng giống như trẻ con vậy, bà ấy cũng là vì muốn tốt cho cô.” Lục Tu Chi phì cười, và vỗ vỗ vào bà vai của cô, “đi thôi, phim sắp chiếu rồi.Tôi hôm nay không cần phải làm thí nghiệm, thật may là có thể xem phim thoải mái một chút.”

“Làm thí nghiệm? Anh làm công việc gì vậy?”Cô Phi Yên rất nhanh thay đổi sự chú ý, rất tò mò nên hỏi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Lục Tu Chi dừng lại, nở một nụ cười ấm áp, “chuyên ngành của tôi là về công trình sinh vật.”

“Nghe rất là lợi hại đó, nhưng tôi chỉ là đồ cận bã thôi.” Cô Phi Yên khua khua một tay, không nhin được nên nói, “mặc dù tôi không để thầy cô giáo phải đau đầu, nhưng cũng không phải là một học sinh ngoan giành được vinh quang gì cả.”

Nhờ lúc đầu,cô luôn lấy bài tập đi hỏi Chiến Mặc Thần, mỗi ngày đều làm phiền anh ấy, nhìn thấy cô anh đều nói bóng gió là cô không có não.

Bây giờ nghĩ.....

Không, không thể nghĩ!

“Không, cô bây giờ rất tốt.” Giọng nói ấm áp của Lục Tu Chi kéo mạch suy nghĩ của cô trở lại.

Lúc anh nói những lời này thì vừa hay phim bắt đầu chiếu, vé của bọn học mua gần với màn chiếu nhất, một bộ phim rất hot, mọi người từ mọi phía đến kiểm tra vé vào cổng chen chúc nhau, Cô Phi Yên va vào ngực Lục Tu Chi.

“Ây ya, xin lỗi!” Cô Phi Yên nhanh chóng xin lỗi, ngược đôi mắt lên nhìn,đôi mắt với đôi mắt vừa bao dung vừa ấm áp của Lục Tu Chi sau đó anh còn nở một nụ cười dịu dàng.

“Không có gì.” Lục Tu Chi lắc đầu cười.

Chỉ là một lần xảy ra sự việc nhỏ ngoài ý muốn, Cô Phi Yên tự nhiên cảm thấy mặt mình nóng dần lên.

Lúc xem phim, Cô Phi Yên có ý vô tình giảm bớt số lần nói chuyện với Lục Tu Chi đi, giữ gìn khoảng cách.

Mặc dù xem phim có vẻ sợ hãi, nhưng khi xem đến cảnh đoạ người, cô thà nhắm đến chết chỗ để tay của cái ghế, nhắm tịt mắt lại, cũng sẽ không dựa gần vào Lục Tu Chi một tí nào.

Lục Tu Chi dường như phát hiện sự lạnh nhạt kháng cự ở trên người cô, cũng vẫn lễ phép giữ gìn khoảng cách.

Kết thúc phim, hai người đi ra khỏi rạp phim chụp một tấm ảnh “chứng cứ”, Cô Phi Yên có ý định đi trước.

“Tôi đi tàu điện ngầm, còn anh?” Cô hỏi.

“Tôi cũng đi tàu điện ngầm, nhưng có thể sẽ không cùng hướng với cô.”

“Ừm.....” Cô Phi Yên trong lòng nhẹ nhõm nói ra một câu. Trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, “vậy chúng ta đi thôi.”

Cuộc gặp này, vẫn thật là dễ người ta có chút ngại.

.....

Về đến nhà,Cô Phi Yên gửi trước bà Bà Thắm hai tấm ảnh “chứng cứ” sau đó mới lấy quần áo đi tắm.

Lần này, Bà Thắm vẫn không hỏi âm lại.

Nói ra cũng rất kì lạ.

Lần trước dùng phần ghi âm để gửi tin nhắn cho cô, về sau Bà Thắm cũng không gửi lại tin nhắn như vậy cho cô nữa, viết tin nhắn thì lại càng không thấy.

Tắm xong, Cô Phi Yên nghe thấy tiếng điện thoại kêu. Từ trên giường lấy điện thoại xem, là Bà Thắm.

“Tiểu Yên, ta nhìn con và Tiểu Lục rất là hợp nhau, nghe lời ta, con và cậu ta hãy ở bên nhau đi, có nghe không đấy?” Bà Thắm mở lời là nói về việc gặp gỡ hôm nay, và Cô Phi Yên thấy không tệ lắm.

Cô khóc cười cũng không được, “bà nội, con bây giờ không muốn yêu đương gì hết, con không có cái suy nghĩ đó đâu.”

“Cái gì mà không có suy nghĩ đó!” Bà Thắm không bằng lòng, “con và Tiểu Lục ở bên nhau rất là tốt, cậu ấy lớn lên đẹp trai khôi ngô tuấn tú, lại cao ráo, nghe nói điều kiện trong nhà cũng rất được, ta nhìn rất là hợp với con.”

“Nhưng con không thích.”

“Vậy con thích cái gì? Bạn trai của người khác sao? Ta nói cho con biết,con không được nhớ đến bạn trai của người khác, chúng ta làm người không thể mặt dày được, con biết không?hay là muốn bị người ta đâm cho đến tận xương tủy?”

Cô Phi Yên cau mày, giọng nói cũng có chút không vui, “bà nội, bà nói cái gì vậy?”

Cô lúc nào khi nào nhớ đến bạn trai của người khác cơ chứ?

Không bao giờ, suy nghĩ trong đầu cô lướt qua một cách,nhưng cái cách này phải cùng với sao băng ở nơi xa xoi bay qua,cô vẫn còn kịp để nghĩ ra những cách nhỏ khác, suy nghĩ không được nữa rồi.

“Ya, ta vẫn không phải vì con mà gấp gáp? Thôi thôi,con nếu như không nghe ta một bà già này, thì thôi đi.” Bà Thắm muốn cúp máy, “ta đi ngủ trước đây, con cũng đi nghỉ ngơi sớm đi, không được để mình mệt đấy.”

“Vâng”

“Tiểu Yên à, ta nhìn Tiểu Lục thật sự là một đứa trẻ tốt, con nên suy nghĩ lại đi.”

“..... được rồi bà.”

Tắt điện thoại, Cô Phi Yên vốn dĩ không có đề chuyện này trong lòng.

Cô thật sự không muốn liên quan gì để chuyện tình cảm, hơn nữa, lại cùng với một người vừa mới gặp, đồng ý yêu cầu của Bà Thắm, thực sự là cũng có chút bằng mặt mà không bằng lòng. Nhưng mà,nhận thấy được tình hình, tương tượng của Cô Phi Yên càng ngày càng xa.

Ăn cơm

Xem phim

Đi dạo, đi công viên,.....

Cố Phi Yên và Lục Tu Chi bị miếng cường ở cùng nhau, vậy mà hẹn hò nhau già cũng mấy lần rồi.

Bà Thắm một ngày gọi điện thoại một lần để thúc giục, Cố Phi Yên không muốn mỗi ngày đều tìm một cái cơ để từ chối, một tuần trôi qua, mà cũng cùng vui Lục Tu Cho đi ra ngoài hai ba lần. Mặc dù hai người mặt không biết phải làm sao, nhưng đây là tiếp xúc thật,may là Cố Phi Yên đối với Lục Tu Chi cũng không có ác cảm gì, hai người vẫn là bạn bè.

Bà Thắm nhìn thấy hai người bọn họ thân nhau hơn, tâm trạng không biết có tốt nhiều lên không,lại muốn Cố Phi Yên đăng ảnh cô và Lục Tiể Chi lên trang cá nhân, tuyên bố công khai mình đã có bạn trai rồi, nói rằng bọn trẻ rất thích thể hiện cảm xúc, để cô cũng theo xu hướng đó.

Cố Phi Yên rất là không đồng tình, nhưng ở trước mặt Bà Thắm phải vui vẻ thích thú, cô thật sự ngại từ chối.

Cuối cùng, cô vẫn đăng lên trang cá nhân của mình, cùng với dòng chữ hợp với bức ảnh, nhìn rất có thành ý, nhưng cô có ý định chơi một trò chơi nho nhỏ,cô đăng lên trang cá nhân sau đó để chế độ riêng tư.

Cứ như vậy,ở trên trang cá nhân chỉ có mình cô có thể nhìn thấy, đăng lên rồi cũng như là không đăng.

Có Bà Thắm rất cần mẫn không mệt mỏi làm mối cô với Lục Tu Chi, cơ bản Cố Phi Yên quyết định trước tiên sẽ không gấp đi tìm việc chạy phát tờ rơi,bởi vì chạy phát tờ rơi đơn cần phải ở đình của ngày hè chơi chạng ở bên ngoài chạy đông chạy tây, cơ thể cô có chút không thích ứng được, có thể sẽ không chịu nổi được.

Cô dự định ở nhà nghỉ ngơi khoảng nửa tháng, nhưng bây giờ như vậy,cô chỉ nhàn rỗi một tuần thôi đã không chịu nổi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135

68135.

Ngày nào cũng bị thúc giục đi xem mắt, lúc nào là người cô đơn?

Cố Phi Yên sàu đến gội đầu, mỗi ngày đều rụng tóc.

Nói làm sao bà Thắm cũng không thông được, điều duy nhất bây giờ cô có thể làm, chính là tự mình cải thiện tình hình này.

Muốn nghỉ ngơi cũng không được, chỉ có thể bận hơn.

Đến khi cô nói với bà Thắm phải đi tìm tờ rơi kiếm việc làm, nếu không sẽ không có nguồn kinh tế, bà Thắm mới không kiên quyết để cô ở bên Lục Tu Chi, để cô bận việc của mình.

Chi là mỗi ngày khi gọi điện, cô không tránh khỏi việc phải nhắc đến tên của Lục Tu Chi, dường như đã thành thói quen.

Đối với điều này, Cố Phi Yên chỉ cười cho qua.

...

Cố Phi Yên quyết tâm bắt đầu công việc, ngay lập tức hỏi vài bạn bè, lấy mẫu quán cơm và quán bar của Úc Thiên Thần, để họ giới thiệu cho mình một chút công việc, không giới hạn lớn nhỏ, ai đến cũng không từ chối.

Không bất ngờ, Du Diễm Phong là người đầu tiên liên hệ cô, trực tiếp hẹn cô hai ngày tại quán cà phê ở bách hóa Tinh Quang.

Hôm sau.

Cố Phi Yên ngủ dậy, sáng khoái đi tắm, ra ngoài mua nguyên liệu tươi về nấu ăn, làm xong hết thức ăn rồi đến bệnh viện, dự định trước khi bận rộn làm chút đồ ăn ngon cho bà Thắm.

Sợ bà Thắm lại hợp tác cô với Lục Tu Chi, Cố Phi Yên com nước xong xuôi mới đi, thấy vậy bà Thắm chỉ có thể lắc đầu, cũng may không nói thêm gì nữa.

Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra, không ngờ tới, khi Cố Phi Yên bước ra khỏi đại sảnh bệnh viện, lại chạm mặt Lã Tiểu Trúc tái nhợt tiêu tụy.

Lã Tiểu Trúc sắc mặt nhợt nhạt đến bất bình thường, môi cũng không có huyết sắc, trong khoảng thời gian ngắn như già đi mấy tuổi. Cô ta cầm một tờ đăng ký, dùng sức che bụng, rất rõ ràng thân thể không thoải mái nên đến bệnh viện khám bệnh.

Cố Phi Yên tâm không gọn sóng, chỉ là khó tránh khỏi có chút thổn thức.

Từ sau khi sự việc quán bar xảy ra, cô tuyệt đối không còn là bạn của Lã Tiểu Trúc, không trở mặt thành thù là tốt lắm rồi.

Mặc kệ vì cái gì, Lã Tiểu Trúc và nhà họ Viên đều làm việc cho Cố Minh Châu, cô cảm thấy cô quá tốt bụng khi không tìm họ trả thù.

Lã Tiểu Trúc trải qua tốt hay không, cô không quan tâm, sẽ không tự dung thánh mẫu giúp đỡ cô ta, Cố Phi Yên vừa thấy liền không chớp mắt hướng đến cửa bệnh viện, không chào hỏi Lã Tiểu Trúc.

Nhưng, cô lại bị Lã Tiểu Trúc gọi lại.

“Tiểu Yên!”

“...” Bước chân ngập ngừng, Cố Phi Yên vẫn là quay người lại nhìn cô ta, đạm nhạt hỏi, “Có chuyện gì?”

“Con của tôi đã không còn.” Lã Tiểu Trúc nở nụ cười khổ sở, không đợi Cố Phi Yên hỏi liền nói tiếp, “Chính tôi tự tay phá.”

“A...”

Lã Tiểu Trúc phá bỏ một đứa trẻ, làm một người phụ nữ, trong lòng Cố Phi Yên có chút khó chịu, thế nhưng người ta có lựa chọn của người ta, Lã Tiểu Trúc làm thế nào là tự do của cô, cô không muốn nói nhiều.

Cố Phi Yên không muốn nói, một lòng muốn đi, Lã Tiểu Trúc dường như lại muốn tìm đối tượng thổ lộ, không để tâm đây là nơi công cộng, liền kéo tay nói hết với Cố Phi Yên, như tìm được đường tắt để phát tiết.

“Cô biết không? Tôi và Viên Tiến là người cùng một thôn, chúng tôi từ nhỏ đã quen biết nhau, thành tích của chúng tôi đều rất tốt, đều tốt nghiệp trung học từ thôn ra, chúng tôi trở thành sinh viên đại học duy nhất trong thôn...”

“Thời điểm giấy báo trúng tuyển đến, hai bọn tôi đều rất vui sướng, bởi vì cùng đi vào một thành phố, hai nhà chúng tôi liền hỗ trợ lẫn nhau, chúng tôi cứ thế mà quen nhau.”

“Kỳ thực, trước kia tôi đã thầm thích Viên Tiến, hẳn ta tuy lớn lên không đẹp trai, nhưng thông minh hơn tôi, mỗi lần đều đứng thứ nhất, còn tôi chỉ có thể ở vị trí thứ hai... Vì thế, lúc Viên Tiến hỏi có muốn tôi làm bạn gái hẳn ta không, tôi liền không chút nghĩ ngợi đồng ý...”

“Nửa học kỳ sau của năm đầu đại học, sinh nhật Viên Tiến, tôi không mua được quà cho Viên Tiến, thậm chí hai chúng tôi đều không có tiền đi nhà nghỉ, liền tìm cơ hội giao mình cho hắn ta ở ký túc xá... Hắn nói sẽ đối tốt với tôi cả một đời, nhưng, hắn ta không làm được...”

“Bây giờ nghĩ lại, tôi khi ấy ngu ngốc biết bao nhiêu.”

“Tôi ở cùng với hắn ta nhiều năm như vậy, móc tim móc phổi cho hắn, không nỡ ăn đồ ngon, bỏ tiền đưa hết cho hắn ăn, không nỡ mua quần áo, lại bỏ tiền cho hắn mua hàng hiệu. Thế nhưng hắn ra ngoài tìm được công việc, kiếm được tiền, liền quên đi lời hứa lúc trước với tôi, thường xuyên tán tỉnh phụ nữ bên ngoài, luôn luôn khiến tôi tổn thương, một lần lại một lần...”

“Lần này, hắn ta động chân động tay với cô, còn huyền não đến mức khó coi như thế, tôi cuối cùng quyết định nói chia tay với hắn, hắn ta đáp ứng, nhưng tôi tuyệt không tin được hắn lại bị người ta phỉ đi. Cả một đời còn lại hắn không còn làm đàn ông được nữa, về sau cũng không thể có con, lại không muốn chia tay với tôi...”

“Người nhà họ Viên bức ép tôi sinh đứa trẻ này, bức ép tôi kết hôn với Viên Tiến, nếu không bọn họ sẽ nói những chuyện bẩn thỉu của tôi cho cả thôn biết, để cho cha mẹ tôi không ở lại thôn được nữa. Các nhà trong thôn rất bảo thủ, bọn họ nếu làm như vậy, nhà chúng tôi cả đời sẽ không ngóc đầu dậy được, tôi không dám để họ làm vậy, đáp ứng sẽ sinh đứa bé này, chỉ là không thể cùng hắn ta kết hôn...”

“Đúng lúc này, Cố tiểu thư xuất hiện, cô ta nói sẽ cho Viên gia 100 vạn để bọn họ ra tay với cô, vu khống cô chủ động câu dẫn Viên Tiến, sau khi câu dẫn không thành thì ra tay độc ác với anh ta. Cô ta còn nói, Viên gia dọa dẫm được cô bao nhiêu tiền, đều là dựa vào bản lĩnh của bọn họ, bọn họ có thể cầm về hết cho mình, đây cũng coi như doanh thu...”

“Vì 100 vạn này, Viên gia đã đồng ý, tôi vì để bỏ được đứa bé, cũng đáp ứng phối hợp. Thật không ngờ được, mọi chuyện sẽ phát triển như vậy, Cố tiểu thư té xỉu, không muốn cho họ 100 vạn, người nhà họ Viên lại tìm tới tôi. Tôi bây giờ không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình tìm một nơi khám bệnh, lén lút phá bỏ đứa bé, kết quả...”

Nói đến đây, Lã Tiểu Trúc lộ ra vẻ bi thương, đôi mắt hắn ta màu nhìn về phía Cố Phi Yên, “Tiểu Yên, cô biết không, cái phòng khám ác độc đó đã hại tôi cả một đời! Tôi, tôi về sau không thể làm mẹ được nữa, cô nói, đây có phải là báo ứng của tôi không? Đó là con của tôi a, nếu như tôi không bỏ nó, có phải về sau tôi sẽ được nghe tiếng nó gọi mẹ không? Nhưng bây giờ, cả đời tôi sẽ không còn nghe được nữa!”

Cố Phi Yên một mực trầm mặc nghe xong chuyện đã trải qua, trong lòng không biết là tư vị gì, nghe được Lã Tiểu Trúc hỏi vậy, cô cũng không mở miệng.

“Tiểu Yên, cô có thể tha thứ cho tôi không?” Lã Tiểu Trúc lại hỏi, “Tôi hỏi câu này có chút riêng tư, nếu cô có thể tha thứ cho tôi, tôi có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn một chút, trong lòng cũng sẽ thoải mái hơn.”

“Tôi tha thứ hay không tha thứ, có quan trọng đến thế sao?” Cố Phi Yên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

68136.

“Quan trọng, đối với tôi rất quan trọng!” Lã Tiểu Trúc cầu xin nhìn cô, “Chỉ cần cô tha thứ cho tôi, tôi sẽ không còn cảm thấy tội lỗi của mình sẽ không nặng nề như vậy nữa, ban đêm tôi sẽ không còn mất ngủ, van cầu cô, tha thứ cho tôi đi!”

Lã Tiểu Trúc hình như không chịu áp lực, tinh thần trở nên bất bình thường.

Tha thứ, hay không tha thứ?

Trong lòng thờ dài một hồi, Cố Phi Yên làm ra lựa chọn.

“Vậy tôi chúc phúc cô về sau có thể sống tốt, sống cuộc đời cô mong muốn.” Cô lấy từ trong túi một viên kẹo, đặt vào tay Lã Tiểu Trúc, đôi mắt đen óng trong veo nhiệm túc nhìn về phía cô, “Ăn kẹo, sẽ thấy hơi ngọt, mọi chuyện vẫn chưa tới lúc tuyệt vọng nhất, cô cố gắng lên.”

Cô cũng từng trải qua sự tuyệt vọng sâu sắc nhất, biết từ trong bóng tối có một tia nắng chiếu vào, là sự cứu rỗi to lớn đến nhường nào.

Lã Tiểu Trúc đáng hận, nhưng cũng đáng thương, thấy Chiến Mặc Thần vì cô mà phỉ đi Viên Tiến, gián tiếp gây phản bi kịch cho Lã Tiểu Trúc, cô đối với Lã Tiểu Trúc thật sự không thể ghét bỏ lạnh lùng được.

Cô không phải thánh mẫu, cô không cách nào cứng rắn được.

Lại nói, có đôi khi hận một người cũng không dễ chịu gì, chọn xóa bỏ cũng là buông tha cho mình.

Lã Tiểu Trúc đã được né qua báo, cô không cần thiết phải bỏ đá xuống giếng.

“Cảm ơn cô, cảm ơn.” Lã Tiểu Trúc rơi nước mắt như mưa, tựa hồ, trong lòng đã buông xuống gánh nặng, cả người thanh thản hơn không ít.

“Không cần.” Cố Phi Yên nhẹ nhàng trả lời.

Cô đang chuẩn bị muốn đi, âm thanh sột sệ của Lã Tiểu Trúc lại vang lên, mang theo ý tứ quần bách, “Tiểu Yên, cái đó, cô... có thể cho tôi 52 đồng 5 hào được không, tôi, tôi mua thuốc còn thiếu tiền, Viên gia đến chỗ làm việc của tôi gây chuyện, bây giờ tôi mất việc, tôi thật sự không còn cách nào khác...”

“...” Không nói hai lời, Cố Phi Yên lấy 300 đồng từ trong túi xách ra, “Hôm nay tôi không mang nhiều tiền, số tiền này để cho cô, cô mới đẻ non, cũng nên mua chút đồ bồi bổ, đừng để thêm bệnh. Có điều, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi cho cô tiền, tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ điều này.”

“Tôi hiểu, tôi biết...”

Nhận tiền, Lã Tiểu Trúc đã rơi ra không ít nước mắt.

Không chỉ có hối hận, còn có cảm kích.

Nhìn theo bóng lưng tinh tế của Cố Phi Yên ra khỏi bệnh viện, Lã Tiểu Trúc tay run run bỏ tiền vào túi, cẩn thận từng chút bóc viên kẹo mà Cố Phi Yên đã đưa, cho vào trong miệng.

Hương vị ngọt ngào lập tức tràn ngập trong khoang miệng, Lã Tiểu Trúc che miệng lại im lặng khóc òa, nước mắt lại tuôn rơi, cô đứng ở sảnh bệnh viện khóc như một đứa ngốc.

...

Lên tàu điện ngầm, trong lòng Cố Phi Yên còn chút rầu rĩ, không động sức nổi.

Chuyện của Lã Tiểu Trúc vẫn ảnh hưởng đôi chút đến cô.

Đến khi cô tới của chính của bách hóa Tinh Quang, nghĩ đến chút nữa phải nói chuyện về đơn hàng, Cố Phi Yên biết trạng thái lúc này của mình không thích hợp.

Cô lấy chiếc gương nhỏ từ trong túi xách, cứng nhắc đối diện với gương nở một nụ cười, kết quả... khó coi đến mức tự dơ chính mình!

Xấu như vậy...

Thôi vậy, không nhiệt tình nữa, hôm nay vẫn nên theo con đường cao lãnh đi.

Bách hóa Tinh Quang là sản nghiệp Du gia, hôm nay Du Diễm Phong đến đây để xử lý công việc, thuận tiện hẹn nói chuyện Cổ Phi Yên ở đây, chưa bàn xong công việc, anh ta chưa thể đến được.

Hai người hẹn nhau ba giờ chiều, hiện tại mới hai giờ, còn sớm, Cổ Phi Yên dự tính đi dạo trong bách hóa Tinh Quang một vòng.

Mặc dù không mưa nổi, nhưng nhìn chút có thể làm no con mắt.

Đi lên khu trang sức tầng ba, Cổ Phi Yên đi từng cửa hàng ngắm nghía, cũng chỉ là ngắm mà thôi.

Bàn tay trắng nõn lướt qua mặt nguyên liệu cao cấp, trong nội tâm cô không khỏi cảm thán... Tuy rất không có tiền đồ, nhưng cô vẫn không nhịn được nghĩ đến Cổ gia, dù thời gian sống ở đó trải qua không tốt, nhưng tốt xấu mỗi mùa đều có thể được mua chút quần áo trang sức đẹp để quý giá.

Cổ Kiến Quốc có sĩ diện, ở mặt ngoài vẫn sẽ không bạc đãi cô, dù sao, muốn phù hợp thân phận người Cổ gia, dựa trên tính cách của Cổ Kiến Quốc sẽ không để người ngoài chê cười.

Kể từ khi cô quyết liệt rời Cổ gia, cô đã rất lâu chưa mua quần áo.

Cổ Phi Yên đang ngắm nghía quần áo, lại không biết có vài đôi mắt đang nhìn cô.

“Minh Châu, đó không phải là em gái cô, Nhị tiểu thư đó sao?”

Cổ Minh Châu đang thử đôi giày hiệu quý này bán số lượng có hạn, cô gái bên cạnh Tề Văn Văn dựng nhẹ tay cô ta, ra hiệu cô nhìn về phía cửa hàng quần áo đối diện.

Cổ Minh Châu ngược mắt nhìn lại, vừa vặn thấy thân ảnh Cổ Phi Yên đang đứng trước một loạt giá áo, xa xa cũng có thể nhìn thấy ánh đèn rơi trên người Cổ Phi Yên, biến da thịt như trân châu ngọc bảo của cô mang thêm quang sáng, trong mắt cô ta lướt qua một tia thăm ý.

Cổ Phi Yên, tựa hồ đã thay đổi rất nhiều.

Trước kia Cổ Phi Yên chỉ giống như cái đuôi đi phía sau cô, không tự tin, rất ngu xuẩn, dù trên người mặc quần áo trang sức cao cấp, trên tóc cài cặp thủy tinh tinh xảo, cũng không thể che giấu sự nghèo kiết hủ lậu từ trong xương.

Nhưng bây giờ, Cổ Phi Yên chỉ đơn giản mặc chiếc áo chữ T với quần jean, toàn thân lại dào dạt hương vị tuổi trẻ, làn da căng bóng tinh tế khiến cô ta lóa mắt, hàng via hè mặc trên người giống như sản phẩm hàng hiệu mùa mới.

Cổ Minh Châu không khỏi thán hận.

Dựa vào đâu?

Cô ta vừa mới ra viện, thân thể thì càng ngày càng kém đi, dựa vào đâu Cổ Phi Yên có thể sống tốt như vậy, vui vẻ khỏe mạnh như vậy, còn cướp đi người đàn ông cô muốn có được?!

Nhớ đến cô gái bên cạnh vẫn đang chờ cô ta trả lời, Cổ Minh Châu thu lại thần sắc phức tạp trong mắt, nhẹ giọng mở miệng, “Đúng vậy, là Tiểu Yên nhà chúng tôi.”

“Tôi nghe nói cô ta luôn gây khó xử cho cô, có muốn tôi thay cô đi giáo huấn cô ta không?” Tề Văn Văn hứng trí mở lời, “Tôi cam đoan, sẽ cho em gái cô không chịu nổi nữa, về sau cũng không dám xuất hiện đứng trước mặt cô!”

“Văn Văn, cô có chủ ý tốt gì vậy? Nói ra, chúng tôi đi cùng cô!” Đi cùng Cổ Minh Châu đến đây – Đình Uyển – gia thế không tốt bằng Cổ gia, khắp nơi bám lấy Cổ Minh Châu, tự nhiên bất mãn một mình Tề Văn Văn lấy lòng, lập tức chân chó thể hiện.

Đồ ngu.

Chưa có suy nghĩ còn cứ muốn xông lên, không lấy cô làm vũ khí sử dụng, còn có thể tìm ai?

Tề Văn Văn đảo một vòng con người, vẫy vẫy tay về phía Đình Uyển, Đình Uyển lập tức hưng phấn ghé tai nghe thầm, không chút phát hiện mình bị Tề Văn Văn tính kế.

Hai người họ chít chít nửa ngày, cũng không biết đang nói cái gì.

Cổ Minh Châu rất quan tâm đến hình tượng điệu dàng phóng khoáng của mình, luôn thời khắc chú ý, chỉ muốn làm một cô chị gái tốt bụng giải vây giúp em mình, hôm nay ma quỷ xui khiến, không ngăn cản, thậm chí còn ần ần chờ mong.

Tất cả việc này, Cổ Phi Yên đều không biết.

Cô dạo hết một vòng trong tiệm, đang chuẩn bị đi chỗ khác giết thời gian, không nghĩ tới vừa quay ra đã đụng phải người, cánh tay của cô bị giội ướt hết, bên tai có tiếng kinh hô sắc nhọn, còn có tiếng vang cái gì đổ rơi trên mặt đất.

“Cô bị sao vậy hả, không có mắt nhìn đường à?” Đình Uyển giận dỗi dỗi trừng mắt nhìn Cổ Phi Yên, rút khăn tay từ trong túi xách lau nước trái cây dính trên người mình, một bên nhìn hả hê nói, “Cô đụng phải tôi, tôi không tìm cô tính sổ, nhưng cô làm nước trái cây đổ lên người tôi, làm bẩn cả mấy bộ quần áo, tôi xem cô ra sao!”

“...” Cổ Phi Yên nhũn mỳ nhìn giá áo sau lưng, quả nhiên khoảng sáu bảy bộ quần áo đều bị bẩn.

Quần áo ở đây không rẻ, ít nhất cũng hơn ngàn... Muốn cô bồi thường?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137

68137.

Nếu thật sự cần bồi thường,phải mất mấy vạn tệ.

Giả dụ Cổ Phi Yên vẫn còn ở Cổ gia, đối với cô mà nói, mấy vạn tệ không là cái gì, dù sao cô cũng là Cổ gia nhị tiểu thư, tháng nào cũng được một chút chi tiêu.

Nhưng bây giờ, mỗi đồng tiền cô kiếm được đều phải đổi lấy mồ hôi nước mắt, cô còn không nỡ mua cho mình bộ quần áo mới hướng hồ vì chuyện ngớ ngẩn này mà lãng phí số tiền đó?

Hơn nữa, chuyện này thật đáng ngờ.

Cổ Phi Yên từ kinh ngạc đã kịp phản ứng lại sau đó, cô cảm thấy trong chuyện này có gì không đúng, sau khi cô nhìn thấy dáng người mảnh khảnh, yếu đuối của Cổ Minh Châu xuất hiện trong tiệm, con người đột nhiên thấy gì nữa híp cả mắt lại.

Lẽ nào, đây lại là Cổ Minh Châu gái bấy?

“Vị tiểu thư này, nếu tôi không nhớ nhầm, là cô dựa quá gần vào tôi, mới va vào tôi thì phải? Cô hỏi tôi làm thế nào, tôi cũng muốn hỏi cô làm thế nào?”

Thay đổi suy nghĩ, Cổ Phi Yên hồn nhiên nói.

“Cái gì mà kêu tôi dựa gần cô, cô lại muốn đổi tại sang tôi sao?” Đinh Uyển khuôn mặt phẩu thuật đầy sự khinh thường, ánh mắt bi ối quét Cổ Phi Yên một lượt, “Xi, nhìn bộ dạng nhà quê của cô, chiếc quần chưa đến 500 tệ vậy mà cũng dám đi vào cửa hàng quần áo hạng sang sao? Oh, bây giờ gây ra chuyện, sợ phải bồi thường đến khuynh gia bại sản hết tiền ăn, muốn đổ trách nhiệm lên người tôi sao? Không có cửa đâu!”

“Vậy cô nói tôi biết, vừa nãy cô đứng chỗ nào?”

“Tất nhiên đứng sau cô, đầu cô bị ngu à, mắt trí nhớ rồi sao?!”

“Bên trái hay bên phải.”

“Phi lời, tất nhiên phía sau bên trái rồi!” Đinh Uyển miệng hùm gan sủa đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, nghiễm nghị hỏi, “Cô hỏi đi hỏi lại làm cái gì, lẽ nào cho rằng là tôi cố ý sao?”

“Tôi không có nói là cô cố ý nhưng tôi muốn hỏi rõ tình hình, đây không tính là làm khó nhá?” Cổ Phi Yên bình tĩnh tiếp tục hỏi, “Được rồi, vừa nãy là cô đứng ở bên trái phía sau tôi, vậy tay nào của cô cầm nước hoa quả?”

“Tay trái, không đúng... là tay phải! không, không, không, là tay trái!”

“Rốt cuộc là tay trái hay tay phải, làm phiền cô cố nhớ lại, đây có lẽ là mấu chốt quan trọng. Tôi nghĩ, cô vừa nãy không bị cửa kẹp mắt nào, không đến nỗi mắt trí nhớ ấy chứ?”

“Tôi, tôi...” Đinh Uyển lắp ba lắp bắp căng thẳng.

Cô căn bản đầu óc không thông minh, thấy Cổ Phi Yên từ bắt đầu đến giờ đều rất bình tĩnh, trong miệng từng câu hỏi chất vấn cô, dường như chỉ cần cô thành thật trả lời những câu hỏi đó là có thể chứng minh là do cô cố ý để cốc hoa quả đổ lên quần áo....

Tự mình dọa mình, có một lúc là ruột gan rối bời.

Cô không dám trả lời bừa câu nào, phải tìm viện trợ khắp nơi.

Vừa quay đầu nhìn, Cổ Minh Châu đứng đằng sau cách đó không xa, cô như thấy vị cứu tinh hai mắt sáng lấp lánh nhìn về Cổ Minh Châu.

Vừa đi cô ta còn tủi thân kêu lên, “Minh Châu, cậu mau đến đây xem xem! Rõ ràng là em của cậu va vào làm đổ nước hoa quả trên tay tôi, nhưng bây giờ cô ta lại muốn đổ hết tội lên người tôi, cậu phải làm chủ cho tôi!”

Cổ Minh Châu cảm thấy thật mất mặt, biểu cảm cứng đờ lại.

Tranh chấp ở đây, ngay lúc đầu còn nhỏ nhưng bây giờ âm thanh càng ngày càng to lên, nhân viên phục vụ trong tiệm phát hiện tình hình, một người vội vàng chạy qua.

Đến khi nhìn thấy quần áo trên giá bị làm bẩn, nhân viên phục vụ sắc mặt tái mét, bước đầu tiên cầm điện thoại gọi báo an, “Alo, chỗ tôi là cửa hàng phục trang cao cấp tầng ba, làm phiền hãy điều ba bảo an đến đây, ở đây có người đang gây chuyện!”

Tiếp sau đó, nhân viên phục vụ mới hỏi Cổ Phi Yên, “Có chuyện gì vậy, ở đây vừa xảy ra chuyện gì?”

“Là cô ta!” Đinh Uyển vội nói trước chỉ tay vào Cổ Phi Yên, “Y phục đều là do người này làm bẩn, cô ta là Cổ gia nhị tiểu thư, nhà to nghiệp lớn, không có chuyện bồi thường không nổi đồng quần áo này cho các người, cô trực tiếp tìm cô ta đi!”

“Vậy cô hãy nói cho tôi biết, vừa nãy nước hoa quả là tay nào của cô cầm?” Cổ Phi Yên tiếp tục hỏi.

“Tiểu Yên, cô tại sao cứ bám víu cái câu hỏi đấy không buông?” mắt nhìn Đinh Uyển không chịu nổi, Cổ Minh Châu kéo tay Đinh Uyển, véo véo đối diện Cổ Phi Yên nói, “Nghe lời chị, lần này bỏ qua đi, cho dù em không cần thận làm bẩn y phục, bồi thường là xong, không cần đổ mọi chuyện lên người Đinh Uyển, ở bên ngoài làm ồn ào thật khó coi, để người ta cười cho.”

Cô lại quay sang nhân viên phục vụ, thái độ rộng lượng, “Cô đi xem xem bộ y phục bị làm bẩn kia hết bao nhiêu tiền, mang hóa đơn ra đây.”

“Vâng, vâng.”

Chỉ cần có người bồi thường là không sao nữa.

Nhân viên thấy báo an đến, nói vài ba câu đề họ rời đi.

Bất luận sự việc như nào, cô hôm nay phải lấy lại tiền vài bộ quần áo này, nếu không cô không chỉ phải tự bồi thường mà còn bị mất việc!

“Đội đã!” Cổ Phi Yên kêu cô ta dừng lại.

“Có chuyện gì không ạ?” nhân viên phục vụ dừng bước, có chút không vui, “Tiểu thư, cho dù cô làm bẩn y phục, theo đạo lý là phải bồi thường, chuyện này cô nói đến đâu cũng đều là đạo lý!”

Cổ Phi Yên gật đầu, “Đích xác như này, người làm bẩn quần áo là phải bồi thường tuy nhiên tôi có chút chuyện cần nói rõ....”

“Cái gì?”

“Rất đơn giản, tôi muốn cô ở đây làm nhân chứng. Tôi vừa hỏi vị Đinh tiểu thư này là tay nào cầm cốc nước hoa quả, đây là có nguyên nhân cả, cô ta tránh trả lời câu hỏi này, rất rõ ràng có tật giật mình! Tôi nghĩ ngờ là cô ta cố ý làm bẩn đồng quần áo này!”

Nếu nói Cổ Phi Yên ngay từ đầu không nhận, vậy bây giờ 100% chắc chắn ở đây có quỷ!

Cô lại quay sang Đinh Uyển.

“Đinh tiểu thư, vừa nãy cô nói cô đứng bên trái phía sau tôi, tôi quay về bên trái, nếu lúc đó tay phải cô cầm nước uống, vậy thì khi chúng ta va vào nhau, nước hoa quả trên tay cô nên đổ hướng phía sau mới đúng, không thể làm bẩn y phục được.”

“Ngoài ra trong tình huống này, nếu khi đó tay trái cô cầm nước uống, chúng ta va vào nhau, nước trong tay cô sẽ đổ phía trước nhưng....trách nhiệm này hai ta đều phải chịu, không phải sao? Tình huống rất cuộc là như nào, rất đơn giản, xem camera trong cửa hàng đã ghi lại là xong....”

Trên thực tế, bởi vì phía sau cánh tay trái của mình bị đổ ướt, Cổ Phi Yên càng tư duy càng rõ ràng tình huống này có khả năng.

Tất cả, chỉ cần nhìn xem camera quay lại sẽ tìm ra chân tướng!

“Không phải, không phải như vậy! Là cô ta va vào tôi, dựa vào cái gì tôi phải bồi thường? Cô tự mình không bồi thường nổi mới giả họa cho tôi, mặt cô làm sao lại to như vậy? Tôi thấy, cô không phải ngu nhiều với đàn ông quá mới mắc bệnh phụ khoa, nào cô có bệnh mới đúng!”

Đinh Uyển thẹn quá hóa giận, âm thanh nhọn sắc.

Chửi bới vẫn không đủ, cô ta kích động đơ tay, khuôn mặt tràn đầy căm hận, định hất nửa nước hoa quả còn lại trong tay về phía Cổ Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

68138.

Nước hoa quả ngọt đến phát ngấy hắt lên mặt, lên người Cổ Phi Yên.

Đá lạnh làm cô cực kỳ khó chịu!

Bởi vì nước hoa quả không ngừng nhỏ giọt, cô ngay cả mắt không mở ra được, chỉ có thể dùng tay lau đi.

Đội cô nhẹ nhàng xử lý xong, mở mắt nhìn mình trong gương, con phần nộ trong lòng trào lên, hận không thể xé nát hai người trước mặt mình thành nhiều mảnh!

Cả người cô đều bị nước hoa quả dính nhớp nháp, ướt cả mặt, áo trước ngực bị lộ ra thấy cả nội y, cực kì nhếch nhác.

Tất cả cái này, đều nhờ Cổ Minh Châu và Đinh Uyển ban tặng!

Không chút do dự, từ trong đồng quần áo treo trên giá bị làm bẩn ấy rút lấy một bộ, Cổ Phi Yên chẳng cần vào phòng thay đồ, trực tiếp mặc vào che chỗ khó xử trên người, lại lấy bộ khác lau mặt và tóc, để mình thoải mái một chút.

“Tiểu Yên, cô sẽ không trách Đinh Uyển chứ?” Cổ Minh Châu ra mặt giảng hòa, giọng nói ôn hòa không biết làm sao, “Đinh Uyển vốn nhanh mồm nhanh miệng, tính cách hay bị kích động, tôi đã nói cậu ta bao lần rồi nhưng vẫn trướng nào tấy. Hôm nay xảy ra chuyện này ai cũng không muốn thấy, như này đi, tiền quần áo để tôi già, cô đừng tức giận nữa, được không?”

“Nhanh mồm nhanh miệng? Ý của cô là cô ta nói tôi đã ngủ cùng nhiều đàn ông đến nỗi mắc bệnh phụ khoa, cũng là nhanh mồm nhanh miệng sao?” Cổ Phi Yên đôi mắt lạnh lùng, hỏi lại, “Nhưng tôi nhớ là, lúc tôi đau bụng kinh đến phát khóc, không phải là cô đi cùng tôi đến bệnh viện sao? Cô không biết tình hình cụ thể? Tại sao về sau lại truyền ra tôi lăng lảo, không giữ mình trong sạch, đi bệnh viện khám bệnh phụ khoa này nọ?”

“Đây...” Cổ Minh Châu lắc đầu khó khăn, con người hốt hoảng. “Tiểu Yên, tôi biết cô nghi ngờ tôi nhưng những lời đó thật sự không phải tôi truyền ra. Cô ở ngoài quen mấy bạn trai, lúc ở ký túc xá trường đêm không thấy quay về, tôi trước giờ không nói cho một ai biết, thật sự! Được rồi, chúng ta không nên ở bên ngoài nói mấy lời này, được chứ?”

Không phủ nhận thì chính là thừa nhận.

Không chỉ thừa nhận, còn lòi ra thêm vài chuyện.

Điều này ngay cả nhân viên phục vụ ánh mắt nhìn Cổ Phi Yên đều thay đổi, cực kỳ hiềm khích và không chịu nổi.

Cổ Minh Châu!

Cổ Phi Yên tức đến cả người phát run.

Cô ta Cổ Minh Châu đích xác không nói những chuyện này, đó là bởi vì, cô căn bản không có bạn trai, căn bản không có chuyện đêm không quay về ký túc xá ở trường, Cổ Minh Châu nói gì mà hay vậy?

Nhưng, Cổ Minh Châu lúc này bịa như vậy cứ như cô đã làm những chuyện đó mà cô ta đã che giấu cho cô!

Cổ Phi Yên tức giận muốn phản bác lại, ngay đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, nói chắc nịch, “Tiểu Yên không phải là loại người đó, mong các người đừng suy nghĩ lung tung! Nói vớ vẩn là phải chịu trách nhiệm pháp luật!”

Thần ảnh cao lớn từ bên ngoài bước vào, đến bên cạnh Cổ Phi Yên, kéo cô ra phía sau bảo vệ dường như chắn giúp cô con bảo tổ này.

Cổ Phi Yên ngẩng đầu nhìn, có chút sững sờ, “Lục Tu Chi?”

Anh ta tại sao lại ở đây?

Nhìn về hướng cô, khuôn mặt Lục Tu Chi tràn đầy lo lắng, ôn hòa giải thích, “Tôi hôm nay khó mà xuất hiện một lần, không ngờ lại gặp tình huống này, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Cổ Phi Yên lắc đầu.

“Anh lại là ai, từ chỗ nào ra đây, thấy anh đối với Cổ Phi Yên căng thẳng như vậy, không phải là nô lệ bám váy cô ta chứ?” Đinh Uyển lập tức điều chỉnh con tức, nhẹ nhàng che môi nhìn sang Lục Tu Chi chế giễu, “Vừa này Cổ nhị tiểu thư nói tự mình trong sạch, kết quả a, bây giờ lộ nguyên hình rồi!”

“Tôi là bạn của cô ấy.” Lục Tu Chi lên tiếng.

“Bạn gì cơ. Tôi thấy là ‘bạn tình’ đúng hơn! Cứ coi anh là bạn cô ta, thậm chí là bạn trai, nhưng ngay cả người thân đều không dám nói hoàn toàn hiểu đối phương, anh làm sao chắc chắn Cổ nhị tiểu thư không như loại người mà bọn tôi nói?”

“Tôi...” Lục Tu Chi mặt đỏ lên, rõ ràng không có sự trường cùng người khác tranh chấp.

“Đinh Uyển, cô tự mình trong sạch lắm sao? Tôi có thể đường đường chính chính nói tôi chỉ có một người đàn ông, cô dám không? Cô nếu như trong sạch, cô dám đi bệnh viện kiểm tra chứ?” Cổ Phi Yên không nhận được nhìn Lục Tu Chi bởi vì mình mà bị sặc, lạnh lùng chất vấn.

“Tôi không dám, cô dám chắc? Không lẽ, Cổ nhị tiểu thư muốn nói có đến bây giờ vẫn còn trinh?”

Ngay lúc này, Tề Văn Văn đứng bên cạnh xem kịch rất lâu mới lên tiếng. “Uyển Uyển, cô không biết sao, chính vị Cổ nhị tiểu thư này đã cưới chồng chưa cưới của Minh Châu, cùng anh rể của mình... Cái đó, cô ta sớm không phải trinh nữ rồi, đi bệnh viện cũng không chứng minh mình trong sạch...”

Cô không thích xông pha chiến đấu nhưng rất thích giấu đồ bìn leo.

“Oh? Điều này tôi thật sự không biết...” Đinh Uyển tròn tròn mắt, liếc Cổ Phi Yên một vòng, “Không ngờ rằng Cổ nhị tiểu thư nhìn giản dị đơn thuần, thực tế không có lòng tự trọng như vậy, lại là tiểu tiện nhân treo lên giường anh rể của mình! Minh Châu, cô ta đối với cậu như vậy, cậu tại sao vẫn nói đỡ cho cô ta chứ? Cô qua lương thiện rồi!”

“Tôi... dù sao chúng tôi là chị em...” Cổ Minh Châu cười trong đau khổ, lắc đầu.

Một cảnh đau lòng chỉ bởi vì em gái mà không thể không tui thân nhẫn nhục, làm người ta cũng phải thương cảm.

Mấy người ở trong tiệm ồn ào rất lâu, bên ngoài người đứng một vòng quanh cửa ra vào, đều chỉ chỉ điểm điểm xem náo nhiệt, mà Cổ Phi Yên nhếch nhác càng làm tiêu điểm.

Lục Tu Chi cau mày đứng đó, muốn nói gì đó nhưng không biết nói kiểu gì.

Cổ Phi Yên sớm không còn kích động như trước.

Đối mặt với đồng nước bắn bị hắt tới, cô ngược lại vẫn bình tĩnh, lãnh đạm đứng đó, mặc dù cả người nhếch nhác, đôi mắt đen lay lay tựa như được rửa qua nước suối, lạnh lùng nhìn Cổ Minh Châu.

Ánh mắt cô u tối lại, làm người ta đoán không ra cô đang nghĩ gì.

“Xin hỏi, tôi bây giờ có thể đi lấy hóa đơn được không?” nhân viên phục vụ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong chuyện của mình, hỏi Cổ Minh Châu, “Cổ tiểu thư, là cô thanh toán phải không?”

“Vâng.” Cổ Minh Châu gật đầu, “Chỉ cần em tôi không tức giận nữa, tôi thanh toán là nên làm. ...”

“Cô ta không tức giận, bỗng thiếu gia tôi tức giận!”

Đột nhiên, mọi người vây quanh tiệm bị đám hộ vệ mặc áo đen được huấn luyện có tổ chức tách ra, một nam nhân cao lớn anh tuấn ánh mắt bước vào.

Đến bên cạnh Cổ Phi Yên, anh ta lập tức ôm cô vào lòng, cũng không hiềm khích cô đang bắn, trọng lượng nửa cơ thể thân mật ép lên người cô, chớp hai mắt đào hoa, nhìn Cổ Minh Châu, “Cổ đại tiểu thư, cô cũng rất tận tâm với chuyện người khác nhỉ, mặc dù chỉ là tiểu ninh tính 18 tía, đáng thấy thiện nhĩ đem cuộc sống làm sân khấu mà lên diễn, cô không mệt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

68139.

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô thật sự không còn lời nào để nói nữa rồi.

Nhanh chóng động đến sự tức giận trên đỉnh đầu thì gần như được tiêu tan, trong lòng bởi vì sự uất hận cực độ mà dẫn đến âm u tối tăm và ác ý cũng bay nhanh đi mất, đều bị Du Diễm Phong chen vào nói đùa biến thành không biết phải làm sao.

Du Diễm Phong.....

Từ khi nào, tai họa lại chạy đến đây? mở xong cuộc họp rồi?

Vẫn còn, cái thứ thật sự rất quan trọng!

Cổ Phi Yên xoay người sang một bên ẩn nấp, Du Diễm Phong phải mất một inch, để càng nhiều trọng lượng lên trên người cô, kéo vào càng chặt hơn, đè ép càng lợi hại hơn rồi..... đây là để cô hiểu rằng, anh ta là đang cố ý làm vậy.

Nhà họ Du quyền thế ngất trời, mà Du Diễm Phong càng là thế hệ sau của Kinh Thành này trong số vài người có tiền đồ nhất, chỉ cần có lòng người một chút quan tâm đến phạm vi giới thượng lưu của kinh thành này, thì tuyệt đối không thể không biết đến bản mặt của anh ta.

Bây giờ nhìn thấy anh ta và Cổ Phi Yên sự tương tác thân mật, Cổ Minh Châu và sắc mặt của vào người đều thay đổi.

Bọn họ đều không thể ngờ tới được, Du Diễm Phong nổi tiếng là khó có thể gần gũi được mà lại có thể vì Cổ Phi Yên ra mặt thế này..... giữa bọn họ, là mối quan hệ gì vậy?

“Chiến Thiếu gia, anh thật thích đùa.....” Cổ Minh Châu sắc mặt vừa đỏ vừa trắng bệch, nhưng cố ý không dám thờ mặt, sắc mặt có thể nói là rất khó coi.

“tôi lại không phải là chó của nhà tôi, tôi đùa với cô làm gì, trêu cô vui sao? ông của cô tôi vừa không phải nói tương thanh.” Du Diễm Phong nói một cách lạnh lùng, vẻ mặt ngạo mạn, đáng vẻ rất giống là đòi nợ đánh người vậy, nhưng không có ai dám động đến anh ta.

Cho dù có lòng dũng cảm, cũng phải hỏi xem vệ sĩ bên cạnh anh ấy có đồng ý hay không.

Thần sắc của Cổ Minh Châu găng ngai hơn, cô miễn cưỡng mím mím môi nụ cười dịu dàng nhanh chóng giữ lại không được trên khuôn mặt nữa rồi.

Con đi, lại còn có thể tìm đến Chiến Thiếu Ga nâng đỡ cho, dù cô ta có chuyện! móng tay dài bấm vào bên trong lòng bàn tay, Cổ Minh Châu dù rất là đau nhưng yêu cầu bản thân không được thất lễ, rõ ràng trong lòng hận không chịu được nhưng chỉ có thể kìm nén.

Trong lòng Cổ Phi Yên rất là sung sướng.

Nếu như không phải trường hợp không đúng, thì gương mặt kìm nén tức giận của Cổ Minh Châu đã có nhiều màu sắc rực rỡ rồi, cô thật sự muốn cười thoải mái mà không có hình tượng!

Cô ngẩng đầu nhìn Du Diễm Phong, đôi mắt đen long anh như ngôi sao, “Chiến Thiếu gia, anh sẽ giúp đỡ cho tôi, đúng chứ?”

“đương nhiên rồi, cô lần trước không phải đồng ý bốn thiếu gia là làm bạn gái tôi rồi sao? ông đây không giúp đỡ cho cô, thì ai sẽ giúp chứ?”

Lại đến một câu này.....

Cổ Phi Yên hỏi, “vậy tôi....có thể đánh người không?”

“hãy cẩn thận không tay đau.” Du Diễm Phong thu lại trên gương mặt sự ngông cuồng, tưởng đánh nhau nhau thật nên đã dằn dò cô, “đánh bị đau đến bản thân cô, là tôi sẽ đau lòng lắm đấy.”

“.....” dộp cáo giả hồ, Cổ Phi Yên quyết định để Du Diễm Phong đổ khốn nạn này lợi dụng, đầu sao cũng chỉ là lời nói ngoài miệng, cô ăn không được chứ thiệt thòi cái gì, trong đầu cô có chút miễn cưỡng, “ừm ừm, được rồi.”

Nghĩ có thể cạy thế bắt nạt người, Cổ Phi Yên bắt đầu mở lòng.

Đến mức tay đau, rốt cuộc là cái gì?

Nghe thấy Cổ Phi Yên và Du Diễm Phong đối thoại với nhau, Đinh Uyển bị dọa cho thần sắc biến mất, hai tay che lấy mặt, mặt biểu cảm chết lặng, nhìn Cổ Phi Yên ánh mắt sợ hãi, nhưng, điều cô không nghĩ tới đó là, Cổ Phi Yên không có tìm đến cô làm phiền, mà là thẳng thân để Cổ Minh Châu đi.

“Tiểu Yên.....” Cổ Minh Châu bị dọa cho lùi lại phía sau một bước.

“đừng gọi tôi, tôi rất ghét!”

Chia tay ra giữ lấy tay của Cổ Minh Châu, Cổ Phi Yên đánh vào mặt cô ta hai phát, thêm bốn cái bạt tai!

“Cổ Minh Châu, đây là cái giá của cô ở bên ngoài làm ô uế thanh danh của tôi!”

Lại là bốn cái bạt tai tiếp.

“đây là cái giá của cô lần trước gọi người nhà Viên Gia đến đánh tôi!”

Tiếp tục bốn cái bạt tai nữa.

“đây là cái giá của cô hôm nay cô để con chó của cô hăm hại tôi!”

Đánh xong rồi,cô ném Cổ Minh Châu một phát mạnh xuống dưới đất.

Nhìn Cổ Minh Châu yếu đuối không sức lực ngã dưới đất,Cổ Phi yên nhếch môi,trên mặt nở một nụ cười ác quỷ xấu xa, lạnh nhạt liếc sang nhìn Đinh Uyển và Tề Văn Văn, ‘hai người hãy tự mình ra tay đi,hay là để tôi mời vệ sĩ của Du Thiểu Gia ra tay?’”

Tự mình đánh thì có thể kiềm chế được lực,để mấy người vệ sĩ cao lớn thô kệch đến,cũng không biết mặt sẽ sưng phù bao lâu.....

Tề Văn Văn lòng dạ rất sâu cũng hiểu rõ nhất,lập tức vui vẻ lên tiếng, “là tôi không tốt.....Cổ Tiểu Thu, tự tôi đánh tôi là được rồi,không làm phiền cô.....”

Vừa nói,vừa đánh lên mặt mình,một vòng mắt là đã tát hơn mười cái rồi,địch xác,so với Cổ Phi Yên đánh Cổ Minh Châu không thiếu một cái.

Đội Tề Văn Văn đánh xong.Đinh Uyển còn che mặt không định đánh,mắt đầy sự uất hận nhìn Cổ Phi Yên,đường như muốn thi gan với cô đến cùng.

Cô biết bản thân hôm nay khó mà lương thiện nổi,nhưng,là không thỏa mãn!

Cổ Phi Yên cũng không nói lời thừa với cô ta,càng không có ý định mạo hiểm với Đinh Uyển đánh lẫn nhau,thẳng thần mắt đi một ánh mắt đưa cho Du Diễm Phong,đưa lòng bàn tay cho anh ta xem, “Chiến Thiểu,mặt của Đinh tiểu thư đây quá,tôi sợ tôi đánh không nổi.anh xem,tôi vừa mới đánh Cổ đại tiểu thư,mà tay đã đỏ hết cả lên rồi.”

Giọng nói của Cổ Phi Yên nhu mì điềm đạm,lại có ý thêm tí hàm lượng đường vào nữa,ngọt ngào khiến Du Diễm Phong đảo mắt.

Người phụ nữ này,thật thực tế!

Cuộc sống của con người nhiều hơn là cô ấy muốn móc nối mọi người khi họ thực sự đặc biệt.

Du Diễm Phong không tin điều này nhủ nhủ màu,ho hai tiếng,tay để phía đằng sau người làm một động tác “ lên”, khi đó có ba người vệ sĩ từ đằng sau người anh đi ra,Đinh Uyển chạy đi.

“Mấy người đừng qua đây,mấy người đừng.....aaa!”

Đinh Uyển dọa hét toáng lên chạy ra ngoài, nhưng cô ta làm sao lại làm ồn ào, còn bị vệ sĩ tóm được nữa.

Hai người bảo vệ một phải một trái giữ không chế cô ta, không để cho cô ta vùng vẫy được, ngoài ra còn dùng với tốc độ rất nhanh đánh cho cô ta vài cái bạt tai,trực tiếp đánh cô ta học máu mồm rồi nhưng cô ta vẫn còn kiêu căng hung càn làm quấy, mắt nhắm lại rồi ngất đi.

“Chiến thiếu gia, cô ta ngất rồi!”vệ sĩ báo cáo lại.

“Để ở đây trông thật chừng mắt, ném cô ta ra ngoài kia trước đi, rồi đợi một lúc lại xử lý tiếp.” Du Diễm Phong không nhẫn nại được xoa xoa tay, giống như muốn đuổi mấy con ruồi nặng đáng ghét kia đi vậy.

“Vâng!”

Không có một chút thương tiếc nào. Hai người vệ sĩ kéo tấm vải rồi kéo Đinh Uyển đang hôn mê ra bên ngoài, ném cô ta ra bên ngoài đường đông người qua lại.

Nhìn Đinh Uyển trình trạng như vậy,Cổ Minh Châu có cảm giác như một cọ ngựa đau cả đàn bò cô vậy.

Bị Cổ Phi cho bao nhiêu người đứng trước mặt tát như vậy, Cổ Minh Châu là tên của cô, có thể ở Kinh thành này sẽ biến thành một trò cười cho xem! Cô bảo vệ Đinh Uyển không nổi, bản thân cô cũng bị tổn hại, về sau vài người thân với cô, chắc chắn cũng sẽ không thân với cô nữa!

Suy nghĩ,Cổ Minh Châu thấy đau lòng bị thương từ trong ra ngoài.

“Tiểu Yên.” Cô che khuôn mặt đỏ lại,nước mắt rung rung, “em thật sự làm như thế có phải quá đáng lắm không?em để người ta ra tay với chị? Em không còn nhớ đến tình cảm của những năm tháng qua ư? Em cướp Chiến Mặc Thần đi, chị đều không nói gì cả, để anh ấy cho em, chị không yêu cầu em phải đối tốt với chị, nhưng em tại sao lại muốn làm tổn thương chị đến vậy?”

“Cô để anh ấy cho tôi? Rõ ràng là cô ngầm ngầm mưu tính anh ấy và tôi, nếu như cô nghĩ đến những tình cảm trước kia, vậy thì cô có mượn Chiến Mặc Thần để đá tôi ra khỏi nhà Cổ Gia không?Cô đến ngay cả tình cảm có thể lợi dụng được, khắp nơi đều muốn hăm hại tôi,còn hi vọng tôi sẽ nhìn cô với sắc mặt tốt sao, cô không điên chứ? Cô thật ngây thơ, có phải cô vẫn cho rằng mình vẫn là một bảo bối chứ, còn nữa,cô nói tôi cái câu này ‘ không thể tha thứ cho người khác được’, tôi rất đồng ý với điều này! Bây giờ người cũng đánh rồi,chúng ta hãy cùng xem xem cuối cùng là tôi xử oan cô, hay là mấy người ra sức muốn hăm hại tôi!”

“Em muốn làm cái gì?”

“Tất nhiên là kiểm tra camera giám sát rồi!” Cổ Phi Yên không nói lời thừa thãi, trực tiếp nhìn về phía Du Diễm Phong, “Chiến Thiểu gia, tất cả cửa hàng bách hoá starlight đều là của anh, anh xem phải làm thế nào đi.....”

Du Diễm Phong một tay vẫy “ kiểm tra đi.”

Nhân viên trong cửa hàng sớm bị dọa cho chân mềm nhũn, nghe thấy Du Diễm Phong nói vậy, vội vàng đi điều tra camera giám sát của cửa hàng.

Du thiếu gia tức quá đỏ mặt, sự việc này ở cửa hàng bách hoá Starlight đều loan truyền ra hết rồi, mọi người xung quanh đều đến xem vở kịch hay này, tụ hợp ở cửa túm năm tụm ba bàn tán,thì thầm với nhau, chỉ là,vừa xong người thăm hại lại là Cổ Phi Yên, bây giờ chỉ chờ bàn tán lại là Cổ Minh Châu và người của cô ta.

Rất nhanh, giọng nói của nhân viên nói ra, “Du thiếu gia, camera giám sát đã tra ra rồi ạ.”

Cổ Phi Yên ánh mắt long lanh.

“Đi, chúng ta đi xem thôi.”

Cô kéo Du Diễm Phong còn chưa đi được hai bước, nghe thấy trong đám người một trận ồn ào, còn có giọng nói vui mừng của Cổ Minh Châu, “Chiến Thần, sao bây giờ anh mới đến, em đợi anh lâu lắm rồi, em đang ở trong đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140

68140.

Trong thiết lập cơ thể, Cổ Phi Yên dùng chân cứng đờ người.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc của người con trai ấy, giọng nói lạnh lùng dường như từ trong không gian xa xăm vọng đến chui vào trong tai cô, “Minh Châu, em xảy ra chuyện gì vậy, làm sao lại làm ra thành như vậy?”

“Chiến Thần!” Cổ Minh Châu khóc nức lên, hai chữ ngắn gọn, đơn giản rung động đến tâm can.

Cổ Phi Yên quay người,nhìn thấy Cổ Minh Châu đang trong lòng của Chiến Mặc Thần.

Vội và không thể chờ được,gióng như sữa yalin.

Trong lòng cô cười lạnh lùng một tiếng,mắt có chút cay cay.

Du Diễm Phong nói không sai, mặc dù Cổ Phi Yên có 18 đường tiểu minh tinh, nhưng diễn kịch này đã ăn sâu vào xương tủy rồi, luôn luôn sống vì trên sân khấu diễn vở kịch tình cảm máu chó này,còn cho rằng bản thân mình là một bông sen trắng độc lập.

Nhưng Chiến Mặc Thần thì sao?

Aaaaa.....

“Là ai đánh em?” Chiến Mặc Thần tức giận, đặt tay lên vai Cổ Minh Châu, không để cho cô tiến vào trong lòng mình, nhưng trên mặt cô nổi bật lên dấu vết đỏ, anh là người mù mới không nhìn thấy, làm không được thì dùng qua hỏi.

“Là.....” Cổ Minh Châu ngập ngừng, không nói,ánh mắt nhút nhát nhìn về phía Cổ Phi Yên.

Chiến Thắng thăm lặng, Chiến Mặc Thần cũng nhìn về phía Cổ Phi Yên.

“Không sai, là tôi.” Cổ Phi Yên thẳng thắn lên tiếng.

Cô đi theo tầm nhìn của Chiến Mặc Thần đến trước mặt anh ấy, hất nhẹ cằm lên, giọng mỉa mai hỏi lại, “Chiến Tổng gần đây sức sống rất thông thả, nghiệp vụ bảo vệ lẽ phải mở rộng rất rộng lớn, hôm nay còn đến đây để giúp đỡ cho bạn gái cũ của anh sao? Nhưng, lần này anh sẽ phải rất thất vọng đấy, bởi vì tôi cũng có chỗ dựa vững chắc, mới không thể để anh ức hiếp được.”

Nói xong, Cổ Phi Yên quay lại tay kéo Du Diễm Phong đến bên cạnh mình, còn bản thân thì đứng đằng sau lưng anh ấy nói nhỏ hỏi, “Chiến Thiếu gia,quân địch rất là mạnh, anh chống đỡ được không?”

Du Diễm Phong, “.....”

“Anh không thể lại giống như lần trước ở bệnh viện được, bị anh ta đuổi đi ư?” Cổ Phi Yên bộ dạng rất là thoải mái.

Người phụ nữ đáng chết này!

“.....” Du Diễm Phong buồn bực nhăn nhó, giống như là đang mở lời thể thoát vậy, “lần trước là tôi không có chuẩn bị, lần này tuyệt đối sẽ không để cậu ta dạt được đâu.”

“Vậy thì tốt.” Cổ Phi Yên vỗ vỗ vào ngực Du Diễm Phong, “Du thiếu gia, nếu như lần này anh có thể ngăn cản được anh ấy, tôi thừa nhận là anh không có kém cỏi!”

Du Diễm Phong cạ lời nhìn trên trời.

Mẹ kiếp!

Không tin tưởng anh ấy, thì có chuyện đừng có lời anh ấy ra làm là chán!

Tiền thể sau đó mới hỏi anh có ngăn được không, thật sự rất tức giận!

Nhưng trên mặt, Du Diễm Phong tuy tiện kéo Cổ Phi Yên vào trong lòng thân mật, nhàu mày nhìn về phía Chiến Mặc Thần, “Chiến Mặc Thần, bạn gái cũ của cậu là do bạn gái tôi đánh đó, cậu có chuyện gì thì nói với tôi là được rồi, chúng ta đều là người quen, nhìn lên thể diện của cậu, tôi có thể sẽ bồi thường nhiều tiền hơn rồi.”

Cái gì “bạn gái cũ” cái gì “bạn gái tôi, lời nói khiêu khích này, đều không thể làm cho gương mặt lạnh lùng của Chiến Mặc Thần biểu lộ ra bất cứ một tí gì gay gắt cả, càng không có cách gì có thể làm anh ấy tức giận.

Đôi mắt anh trầm lặng, vẫn như cũ lạnh lùng và nghiêm trọng, chỉ lên tiếng lạnh nhạt hỏi, “tốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy không có ai trả lời, ánh mắt anh nhìn quanh một vòng, cuối cùng đi đến chỗ của nhân viên, “cô nói đi.”

“..... tôi, tôi.”

“Đừng.”

Bị trực tiếp gọi tên, người nhân viên đáng thương lại làm sao muốn làm người vô hình, cũng chỉ có thể lên tiếng, cô biết Chiến Mặc Thần giống như không phải là trêu đùa.

Nhấn nhò có khả năng bị sợ hãi thành giận cá chém thớt, cô nghiêm túc đư sự việc về trạng thái cũ,việc không kể to nhỏ mà cố gắng không đem trên người sắc thái, miễn dưng chạm bắt cứ cái gì không thích của một phía.

Nói xong rồi, cô đề lại trong đầu nói tiếp, “Chiến tổng sự việc là như vậy.”

“Là như vậy sao?” Chiến Mặc Thần cụp mắt xuống nhìn về phía Cổ Minh Châu đang đứng ở bên cạnh, “lời cô ấy nói, có cần phải bỏ sung thêm chỗ nào nữa không?”

“Vâng.” Cổ Minh Châu gật đầu, lại lắc đầu, “không có.”

Tay cô trắng bệch che lại gương mặt đang đỏ, vết thương nghiêm trọng trên mặt càng lộ rõ ràng hơn, giọt nước mắt lăn dài trên má, trông rất là đáng thương.....

Chỉ đáng tiếc là,cô rõ ràng là với tư thế đánh người, không có để Chiến Mặc Thần đối với cô bất công nhiều hơn.

Anh thẳng thừng quay mặt về phía Cổ Phi Yên, “đã như vậy, vậy thì trực tiếp xem camera giám sát đi.”

Lần này gấp mặt, Chiến Mặc Thần đầu tiên vẫn là nhìn về phía cô.

Cổ Phi Yên người.

Hừ?

Làm to sự việc này, với hoàn toàn tương tượng của cô ấy không giống nhau.

Vẫn là Du Diễm Phong đẩy đẩy cô, “cô không phải muốn đi xem camera sao, mau đi đi!”

“Ồ ờ.....” Cổ Phi Yên vẫn có chút mơ hồ,nhưng người nhân viên thu tiền đã đi mất rồi.

Kết quả này với dự đoán của Cổ Phi Yên cũng tương đối như nhau. Đinh Uyển là một người có tính cách bị kích động không có não,hất nước hoa quả với điệu bộ nhìn là biết không học giỏi về vật lý,hoàn toàn làm trái người với thường lý,ai cũng đều nhìn ra sự có ý trong thành phần.

Có camera giám sát làm bằng chứng, Cổ Minh Châu phân biệt nổi được, lại cũng không có cách gì để nói Đinh Uyển là vô tội.

Nhưng, cô ta vẫn còn cái đạo lý của mình.

“Cho dù Đình Uyên có sai, nhưng, chị đã làm sai cái gì.” Cô ta đau lòng nhìn về phía Cổ Phi Yên, tủi thân hỏi, “Tiểu Yên, lẽ nào tất cả mọi người sai, em đều dồn hết đầu đầu chị sao?”

“Đúng vậy!” Cổ Phi Yên gật đầu chắc chắn, “Cho nên, cô tốt nhất hãy cầu nguyện cho tôi về sau thuận lợi đi, không thể lại đụng đến đồ vô dụng kia chuyện xui xẻo, không thì tôi người đầu tiên tôi tính sổ sẽ là cô đó!”

“.....” Cổ Minh Châu hít một hơi thật sâu, chuyển hướng mắt nhìn về phía Chiến Mặc Thần, mặt đáng thương hỏi, “Chiến Thần, anh xem Tiểu Yên em ấy nói cái gì vậy, em ấy làm sao có thể đối với em như vậy chứ? Anh không thể không quan tâm được, đúng không?”

Nhìn Cổ Minh Châu trầm mặc, Chiến Mặc Thần mỉm cười mỗi thành một đường thẳng, không nói gì,rõ ràng là có chút không chịu đựng được.

Rất rõ ràng, anh ấy không có ý định giúp Cổ Minh Châu.

Ánh mắt của anh ấy lạnh nhạt lại thờ ơ, Cổ Minh Châu dần dần không có sự đương nhiên rồi, trong lòng trái lại nghĩ mà sợ thiếu tự tin..... Chiến Mặc Thần, sẽ không thể làm khách làm cho cô khó xử được?

Nếu như có như vậy,thì cô sẽ thành trò cười của cả Kinh thành này mất, về sau cũng sẽ không thể như ngày trước muốn gió có gió muốn mưa có mưa được.

Cô luôn nói với bên ngoài rằng cô và Chiến Mặc Thần có quan hệ rất tốt, bây giờ, cuối cùng cũng đến ngày tuyên bố rồi sao?

Cổ Minh Châu bị mất tập trung, sau đó, cô nhìn thấy Chiến Mặc Thần đang bước dần về phía Cổ Phi Yên.

Đứng trước mặt cô ấy, nói nhỏ vào tai cô ấy, “Tiểu Yên, đi cùng anh.”

Đơn giản năm chữ, chân thật đáng tin.

Du Diễm Phong lần đầu tiên phản ứng lại, “dựa vào cái gì? Cô ấy là người phụ nữ của tôi rồi!”

“Cậu khẳng định cô ấy là người phụ nữ của cậu? Tôi nhớ, cô ấy hình như từ trước đến nay không hề có thừa nhận qua!”

“Nhưng cô ấy cũng không có phủ nhận, cho nên là ngầm thừa nhận.”

“Ồ?” Trong mắt Chiến Mặc Thần lộ ra một cái giọng mỉa mai, “đã như vậy, thì hãy để cô ấy quyết định đi.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Hai người đàn ông, hai đôi mắt nhìn về phía cô, cô vốn dĩ không có nghĩ đến việc này sẽ diễn biến thành ra như vậy,..... cô phải lựa chọn sao đây

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

“Đi theo tôi.”

Cổ Phi Yên nửa ngày không thể hiện thái độ gì, Chiến Mặc Thần trực tiếp cường thế chế trụ cổ tay cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô, không cho cự tuyệt.

“Tôi hôm nay mới là công thần cho em chỗ dựa, em đừng có mà qua sông đoạn cầu, nữ nhân chết tiệt!”

Du Diễm Phong sắc mặt bất thiện, kéo lấy tay còn lại của cô.

Cổ Phi Yên cảm giác hai cánh tay không còn là của mình nữa, tình cảnh trở nên gian nan. Cô thể, cô chưa bao giờ nghĩ rằng hôm nay đã trải qua một trận loạn, vậy mà lại thêm một trận loạn nữa!

Trước mặt người xung quanh cái gì mà bị hai thằng đàn ông tranh đoạt...

Sướng thì sướng, nhưng xấu hổ thì càng nhiều hơn!

Đầu đầu suy nghĩ vài giây, Cổ Phi Yên chán thành đề nghị, “Kỳ thật chúng ta đã là người trưởng thành rồi, đừng chơi mảy trò như kiểu “Nghỉ giữa giờ vào nhà vệ sinh” nữa, chúng ta phải học cách độc lập tự chủ, vui về ai về nhà nấy, tự tìm mẹ mình, có được không?”

Nhưng mà, không ngạc nhiên, kiến nghị của cô đã bị phủ quyết.

“Tôi đưa em về.” Chiến Mặc Thần cố chấp.

“Tôi mang cô đi sắp xếp, đợi lát nữa bàn về đơn hàng, đây không phải là cuộc hẹn hôm nay của chúng ta sao?” Du Diễm Phong cắn răng hỏi.

Cổ Phi Yên, “...”

Hai người này đều không để đối phó.

Mặc dù cô có khuynh hướng nghiêng về đề nghị của Du Diễm Phong hơn nhưng mà... Nói cô dễ mềm lòng cũng tốt, nói cô không có tiền đồ cũng được, cô biết đàn ông lúc nào cũng có sự sĩ diện của mình, cô không muốn gây khó xử cho Chiến Mặc Thần.

Vẫn nên nghĩ cách khác thì hơn.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ đối sách, khuôn mặt Cổ Minh Châu lại trắng bệch đến đáng sợ, thân thể lung lay như sắp ngã... Cô ta không nghĩ rằng, Chiến Mặc Thần cứ như thế cho cô một cái tát mạnh trước mặt người ngoài, khiến cô ta khó xử!

Trong mắt anh, Cổ Phi Yên là một viên trân châu, còn cô, lại chỉ là một con cá thối rữa!

Anh không chỉ không tính sổ Cổ Phi Yên giúp cô ta, còn nói muốn đưa Cổ Phi Yên trở về, chỉ thiếu chút nữa nói rõ ra câu cô ta gieo gió gặt bão, điều này này khiến cô ta không khó xử thì là gì?

“Mặc Thần...” Tâm tư biến ảo, Cổ Minh Châu không ngăn được oán trách trong lòng, nước mắt chực rơi kéo tay áo Chiến Mặc Thần, “Đầu em hơi choáng, anh... có thể đưa em đi bệnh viện không?”

Dù cho dùng sức khỏe để lấy cớ, nhưng chỉ cần Chiến Mặc Thần mang cô ta đi, ắt kể vì cái gì, cô ta cũng sẽ không mất mặt như vậy nữa.

Chỉ cần anh đáp ứng!

Thế nhưng, hôm nay một chiều này của cô ta không dùng được nữa, Chiến Mặc Thần giận tiếp chối cô, “Tôi bảo Giang Đào đưa em đi.”

Anh liếc mắt sang Giang Đào.

Giang Đào vội vàng đi tới, cung kính mời Cổ Minh Châu, “Tiểu thư Minh Châu, thân thể của tiểu thư không tốt, tôi sẽ đưa ngài qua bệnh viện khám thử, miễn cho chút nữa té xỉu xuống đất.”

Giang Đào thật ra không quá đẽ y Cổ Minh Châu ra vẻ thanh cao, giờ phút này động tác hay cách nói đều rất cung kính, nhưng trong mắt lại tỏ rõ sự qua loa.

Anh ta khẳng định Cổ Minh Châu không dám làm loạn.

“Anh...” Cổ Minh Châu gần đến cả người run rẩy, không ngờ rằng Giang Đào dám nhìn cô như vậy, nhưng cô ta thật sự không thể trở mặt Giang Đào.

Phải biết, bên ngoài Giang Đào chính là đại diện của Chiến Mặc Thần, đánh chó còn phải xem mặt chủ, cô không cho Giang Đào mặt mũi, chính là trở mặt với Chiến Mặc Thần trước mặt mọi người, đối với cô ta không tốt chút nào.

Cổ Minh Châu còn chưa quyết định xong, Cổ Phi Yên đã nghĩ kỹ càng.

Cô đánh mạnh vào hai cái tay bám mình, chỉ vào Lục Tu Chi nói, “Tôi quyết định rồi, tôi đi cùng anh ta!”

Không đợi Chiến Mặc Thần và Du Diễm Phong phản bác, cô nhanh chóng nói, “Việc gì cũng đều có trước có sau, việc hôm nay cũng không ngoại lệ, lúc tôi bị ức hiếp, là Lục Tu Chi đứng ra bênh vực lẽ phải cho tôi, thế nên... Tôi đã định cùng anh ấy đi rồi!”

Lục Tu Chi có chút kinh ngạc, không ngờ Cổ Phi Yên thế mà lại chọn anh.

Nhưng, nếu cô đã chọn, anh cũng như một người đàn ông, đứng ra ôn hòa nói, “Tôi đưa cô về.”

“Cảm ơn.” Cổ Phi Yên cảm kích cười với anh ta.

Việc lớn đã định, chuyển dịch được việc phải thuyết phục hai người đàn ông khó đối phó kia.

Chuyển mắt nhìn Du Diễm Phong, Cổ Phi Yên nói, “Du thiếu, tôi muốn tìm chỗ để sửa sang lại người mình, nhưng đồ bên trong bách hóa Tinh Quang tôi mua không nổi, anh không ngại tặng tôi một bộ quần áo chứ? Hôm nay xảy ra chuyện này, tôi thật sự không còn tâm trạng để bàn công việc, có thể hẹn lần tới được không?”

Rất tự nhiên, Cổ Phi Yên không nói chuyện khách khí với Du Diễm Phong, chỉ như vậy, mới thấy được quan hệ của họ thân cận thế nào.

“Đương nhiên có thể, cô muốn cái gì có thể tùy ý chọn!” Du Diễm Phong như một con sư tử được vuốt lông, dấu hiệu bùng nổ vừa nảy mảy may biến mất, nhường mảy nhìn về phía Chiến Mặc Thần, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Cổ Phi Yên lại nhìn về phía Chiến Mặc Thần.

Lần này, trong đôi mắt trong veo của cô lướt qua tia phức tạp, hơi giương khóe môi, nhẹ nhàng nói, “Chiến thiếu, cảm ơn anh...”

Đối diện với đôi mắt của cô, bàn tay đặt xuôi của Chiến Mặc Thần nắm chặt lại.

Cho dù thái độ của cô đã mềm đi, ko còn xa lánh như trước, nhưng bây giờ cô vẫn không muốn thân cận với anh!

Giải quyết triệt để hệ trường sự cố, Cổ Phi Yên quần áo nhân viên chuẩn bị liền chuẩn bị rời đi cùng Lục Tu Chi.

Khi cô đi Cổ Minh Châu còn chưa đi, cũng không biết có phải bị tức giận làm cho choáng váng hay không, bỏ đi hình tượng từ trước đến nay của mình, Cổ Minh Châu vậy mà hướng về phía lưng cô hô lớn một câu giống như phát tiết, “Đừng có mà đắc ý, mày nhất định sẽ bị báo ứng!”

...

Đối với lời đe dọa của Cổ Minh Châu, Cổ Phi Yên ngay cả bước chân cũng không ngừng, Lục Tu Chi lại có chút bận tâm.

Ra khỏi bách hóa tinh quang, nghe Cổ Phi Yên nói muốn đến khách sạn đối diện thuê phòng ngắn hạn, anh lập tức lo lắng nói, “Đề tôi đưa cô đến khách sạn đi.”

“Anh đang lo lắng Cổ Minh Châu sẽ trả thù tôi sao?” Cổ Phi Yên cười khoát tay, “Không có việc gì đâu, cô ta dù tâm địa ác độc đến đâu, hành động cũng sẽ không nhanh như vậy, trừ phi cô ta đã sớm bố trí trong tôi, nếu không, tôi nghĩ hôm nay không cần đề phòng cô ta.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, anh muốn đưa tôi đến cửa khách sạn, vậy thì đi thôi. Có điều lời đã định rồi, đưa tôi đến cửa là được.” Dù sao chỉ ở đối diện, cũng không nên làm mất thời gian.

Đang đi trên đường, Lục Tu Chi nhận được một tin nhắn, anh nhìn qua liền thả đi động về túi, Cổ Phi Yên cũng không để ý lắm đến khúc nhạc dạo này.

Đến khách sạn rồi, Cổ Phi Yên thuê xong một phòng riêng một giờ, nhưng Lục Tu Chi vẫn chưa có ý đi.

“Một mình tôi được rồi, anh bận việc của mình đi.” Cổ Phi Yên có chút cảm động nhìn về phía anh, “Anh không cần lo lắng quá cho tôi đâu.”

“Không mất nhiều thời gian đâu, cô cứ tắm rửa ở phòng, tôi chờ cô ở ngoài.”

Lục Tu Chi ôn tồn lễ độ, nhưng không nghĩ rằng, người càng ôn hòa thì càng cố chấp.

Cổ Phi Yên muốn nhanh nhanh xử lý nước trái cây dính trên thân và tóc mình, cũng không còn tâm tư nói thêm với anh, đành bắt đầu đi giặt đầu, “Được rồi được rồi, tôi sẽ nhanh chóng xử lý, tranh thủ không làm mất nhiều thời gian. Chỉ là anh cũng không cần đứng ngoài đợi, ở trong phòng chờ tôi là được, tôi không tin ai ngoài anh nha.”

Cô đùa nói.

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142

Cửa phòng vừa đóng lại, Coy trùng mắt lớn.

Xong đời rồi!

Cô sao có thể quên, thiết kế trong phòng khách sạn đâu có cản trở đâu?

Cô còn thuê một phòng đơn, là loại cực kỳ rẻ, giữa phòng tắm, ngăn cách giữa phòng chính với phòng tắm chỉ có một tấm kính pha lê dày không đến một centimet.

Không giống với thiết kế nhà trọ trước kia, khách sạn bây giờ đều thiết kế rất phóng khoáng, đặc biệt là phòng tắm, khách sạn bảo thủ chút thì trong phòng tắm có thêm tấm màn, khách sạn chủ yếu cho các cặp đôi có đôi khi còn để nửa mở.

Cổ Phi Yên chọn khách sạn này coi như tương đối bảo thủ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, giữa phòng tắm và phòng chính cũng chỉ có tấm màn mỏng có thể ngăn cản ánh mắt.

Đây thật sự là đám lao phải theo lao.

Giây phút mở cửa phòng Cổ Phi Yên lập tức hồi hận, chỉ là có hồi hận đến đâu, cũng không thể báo Lục Tu Chi đứng chờ hành lang, chỉ có thể tận lực lúc tắm không phát ra âm thanh lớn.

“Anh chờ tôi bên ngoài chút, tôi lập tức xong ngay.

Bỏ lại một câu, Cổ Phi Yên không kịp đợi đi vào phòng tắm, để lại Lục Tu Chi cũng đang xấu hổ.

Tiếng nước rất nhanh vang lên.

Trên khuôn mặt tuần dật của Lục Tu Chi hiện lên một màu đỏ nhàn nhạt, sắc mặt hơi quần bách. Bỗng nhớ ra cái gì đó, anh lấy điện thoại đi động nhìn một chút, thấy được tin nhắn mới nhất trên điện thoại từ bên kia, trong sâu đôi mắt hiện hiện một tia gầy dựa.

Tắm sạch sẽ với tốc độ nhanh nhất, Cổ Phi Yên một bên dùng khăn lau mái tóc ẩm ướt, một bên bước ra gian chính.

Hơi khát nước, cô đang chuẩn bị vận một bình nước khoáng, Lục Tu Chi lại đem chai nước đưa tới trước mặt, “Biết cô tắm xong sẽ khát nên tôi vận ra trước cho cô, uống đi.”

Cổ Phi Yên cười cười nhận lấy, “Cảm ơn.”

Dòng nước mát lạnh trượt xuống cổ, cô thoải mái nheo mắt lại, uống hơn nửa chai.

Tiện tay đặt chai nước lên bàn, Cổ Phi Yên lấy máy sấy sấy tóc được khô nửa, chỉ là, rất nhanh cô nhận ra có gì đó sai sai.

Một cỗ nhiệt khô nóng dâng lên từ trong cơ thể, máu trong người lao nhanh như muốn phá mạch máu, mặt cô rất nóng, gió mát của máy sấy thổi vào cô khiến cô càng thấy nóng đến khó nhịn.

Cô không ngu, cũng hiểu tình hình không ổn rồi.

Nhưng vừa rồi...

“Là anh?” Không dám tin quay đầu nhìn về phía Lục Tu Chi đang áy náy, ngay lúc đó bị một bàn tay bỏ vào cổ khiến cô choáng váng.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô mơ hồ nghe được câu xin lỗi, còn có tiếng thở dài đầy phức tạp.

Cùng lúc đó, trên internet đã loạn hết cả lên.

“Hai con rồng vàng tranh đoạt mỹ nhân, cuối cùng lại bị nam nhân thần bí đắc thủ - Biên tập nhỏ làm rõ thân phận nam nhân thần bí cho bạn!”

“Đóa hoa quốc tế nổi tiếng Kinh thành trước sau từ chối tổng giám đốc Đế thần Quốc tế và Thái tử gia Du gia, thế mà lại chọn anh ta!”

Đây là nhưng tiêu đề đang lan truyền rộng rãi trên các trang web.

“Đầu óc Cổ Phi Yên có bị sao không vậy, Chiến thiếu và Du thiếu tốt như thế không muốn, vậy mà lại theo một thằng đàn ông lạ hoắc!”

“Thân phận thật sự của người thứ ba ở ‘hiện trường địa ngục’, có người nào cảm thấy hần ta rất quen không?”

“Tôi biết nam nhân mang Cổ Phi Yên đi kia là ai, tin tức lớn, tuyệt đối chân thật, trả lời comment 588, chủ comment nhất định có vạch trần!”

“Được ba người đàn ông đồng thời tranh đoạt, đúng là nữ nhân hạnh phúc... Cổ Phi Yên thật sự đủ tư cách đó sao?”

“Comment 818, Cổ Phi Yên những năm đó từng có một chân với đàn ông!”

Đây là hot topic trong các diễn đàn.

Những tiêu đề liên tục được truy cập, còn có video Cổ Phi Yên ra tay tát Cổ Minh Châu, video sau khi Đinh Uyển hắt nước trái cây vào người cô, video bị bọn người Đinh Uyển khi dễ.

Đây đều là video được người đi đường đi qua thu lại rồi đăng tải lên, sau khi đề tài này được bối lên, bọn họ liền nhao nhao tìm đến hàng tồn trong điện thoại.

Nhưng Cổ Phi Yên còn đang hôn mê, cái gì cũng không biết.

...

“Chiến thiếu, không liên lạc được với số 1 và số 2, tạm thời không biết được Cổ tiểu thư đang ở đâu. Hơn nữa, cần tôi không chế dư luận không?”

Giang Đào ngồi vị trí ghế phó, cẩn thận nhìn về phía Chiến Mặc Thần.

Ngẩn ngơ có nửa tiếng, chuyện xảy ra ở bách hóa Tinh Quang đã được đưa lên mạng thành chủ đề nóng, khí thế ngất trời, dường như có bàn tay to lớn nào đó đang thao túng. Sau khi biết tin Chiến Mặc Thần cảm giác có chuyện chẳng lành, lập tức liên lạc với Cổ Phi Yên, lại nhận ra đi động của cô đang ở trạng thái bất ổn.

Liên lạc với số 1 và cả số 2, thế mà đều như nhau.

Số 1 và số 2, là hai nữ bao về Chiến Mặc Thần cố ý phải đi theo Cổ Phi Yên, bình thường đều ẩn mình, nếu không xuất hiện tình huống nguy hiểm, các cô sẽ không để lộ danh tính, cho nên phải không có ai biết đến sự tồn tại của các cô mới đúng.

Thế nhưng lần này, khi hàng tung của Cổ Phi Yên không nắm bắt được, hai người này cũng không liên hệ được...

Rất quý đi!

Bởi vậy có thể thấy, chuyện này không đơn giản như tưởng tượng, phong ba trên mạng dù trước mắt chỉ có ý bôi nhọ thanh danh của Cổ Phi Yên, nhưng nhìn theo sự phát triển, rất có thể sẽ xảy ra bất lợi cho Cổ Phi Yên.

Vốn Chiến Mặc Thần dự định trở về Đế Thần quốc tế, hiện tại xảy ra việc này, chiếc Maybach đen trực tiếp dừng lại ven đường.

Chiến Mặc Thần ngồi ghế sau cởi bỏ hai cúc áo, lộ ra hầu kết và xương quai xanh gợi cảm, ống tay áo đen cũng vén tới khuỷu tay, làn da màu lúa mì rắn chắc, đường cong đẹp đẽ, rất có mị lực đàn ông, hormone tràn đầy.

Nhưng mà, khiến người ta càng dễ ý hơn, là sắc mặt âm trầm lạnh lẽo của anh.

Sau khi nhìn lướt qua các topic hot trên mạng, mặt Chiến Mặc Thần rất khó coi, âm trầm đến mức Giang Đào cũng không dám cùng anh nói chuyện, sợ chọc vào điểm xấu của anh.

Chiến Mặc Thần lạnh giọng mở miệng, “Lập tức liên hệ các trang web lớn cùng các diễn đàn không chế dư luận, báo bọn họ lập tức xóa hết các bài viết, còn có, dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra ai đăng sau giờ trò quý!”

“Vâng!” Giang Đào lập tức trả lời, lại hỏi tiếp, “Vậy chúng ta làm gì lúc này?”

“Lập tức quay đầu.”

“Quay đầu?”

“Trở lại bách hóa Tinh Quang, lấy bách hóa Tinh Quang làm tâm, lật tìm hết tất cả các khách sạn xung quang, nhất định có thể tìm được cô ấy!” Chiến Mặc Thần rất chắc chắn.

Bị người nào đó dây dưa đủ tám năm, anh sao lại không biết thói quan nhô của cô.

Cô thích ăn cà rốt.

Cô không ưa mặc váy.

Mùa hè đến lúc nào cô cũng cặp tóc lên, bởi vì sợ nóng.

Cô rất ưa sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không bao giờ cứ một người đầy nước trái cây đi về nhà... Huống chi, trước khi rời bách hóa Tinh Quang, cô đã mang một bộ quần áo để thay.

“Vâng!” Giang Đào lên tiếng.

Xe quay đầu về hướng bách hóa Tinh Quang, còn Giang Đào thì đang chú ý đến động tĩnh dư luận trên internet.

Lại lần nữa tài mới diễn đàn, bỗng nhiên anh ta nhìn thấy một tiêu đề màu đỏ, ngón tay dừng lại, con mắt trừng lớn, “Chiến thiếu, Lục... thân phận Lục Tu Chi, hình như được đưa ra ngoài ánh sáng rồi!”

“Đưa tôi xem.”

Chiến Mặc Thần nhận lấy máy tính bảng trong tay Giang Đào, không chú ý đến sắc mặt muốn nói lại thôi của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Chiến Mặc Thần ngay lúc đầu không để ý, vậy mà, khi anh nhìn vào tiêu đề được đánh dấu đỏ trên trang iPad, ngón tay siết chặt đến nỗi vỡ cả màn hình iPad, con bảo tó trong con người bỗng nhiên nổi lên dữ dội vô cùng.

Lục Tu Chi!

Hay cho tên Lục Tu Chi này!

“Điều động tất cả mọi người, tăng tốc độ nhanh nhất tìm cô ấy về đây cho tôi, ngay lập tức!” Chiến Mặc Thần trầm giọng ra lệnh, sắc mặt tối sầm lại tựa con giông vùn vù khắp bầu trời.

.....

Không biết bao lâu rồi.

Cố Phi Yên dần hồi phục ý thức, cô cố mở mắt ra, cảm thấy cả người mình như ở trong lò nung, mỗi tắc da đều bị bao phủ hơi nóng này.

Nóng đến nỗi cô không chịu được lấy tay cởi quần áo ra nhưng bị ai đó giữ lại.

Cô ngẩng lên, ánh mắt Lục Tu Chi nhìn cô phức tạp, trên khuôn mặt anh tuần tràn đầy sự day dứt, “Đừng động, cô không được động...”

Tay của anh rất mát, thật thoải mái.

So với cơ thể đang nóng như lửa đốt này, Cố Phi Yên sà vào trong lòng anh, để mình thoải mái lên một chút, nhưng... cô cuối cùng cũng nhớ ra, sau khi cô tắm xong đi ra ngoài, anh đã đưa cô một bình nước....

Cố Phi Yên móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, dùng cái đau để giảm bớt sự khao khát trong nội tâm, giọng nói run rẩy, “Là anh... đúng không? Tại sao?”

Là anh đã hạ thuốc!

Nếu không cô tại sao lại biến thành như thế này?

Từ cửa hàng bách hóa Ánh Sao ra, cô chỉ uống nước mà Lục Tu Chi đưa cho, cũng không có cái khác!

“Là tôi.” Lục Tu Chi không phủ nhận.

“Tại sao?”

“Xin lỗi, tôi có lý do của mình.” Lục Tu Chi rũ mắt xuống không nhìn Cố Phi Yên nữa.

“Ha....” Cố Phi Yên cười nhẹ, hít một hơi thật sâu, “Vị vậy, anh....bây giờ dự định đối với tôi như này? Chụp ảnh, quay video cùng tôi phát sinh quan hệ? Hay lácòn đợi có người đến chứng kiến?”

“.....” Lục Tu Chi im lặng không nói được gì.

Anh rất lưỡng lự, không biết có nên động tay hay không.

Nếu không vậy, anh đã không thể để Cố Phi Yên thuốc phát tác dụng làm cô hôn mê, vẫn lưỡng lự đến bây giờ.... Chỉ bởi vì anh không muốn ra tay với cô, cũng không thể ra tay.

Nhưng, nếu không ra tay, anh phải làm sao đây?

Anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Im lặng rất lâu, Lục Tu Chi cuối cùng cũng luồn tay vào run rẩy kéo quần con mòng manh ra ngoài, trong ánh mắt cô lộ ra sự kinh hoàng, sợ hãi, anh thấp giọng, “Tiểu Yên, xin lỗi.....”

Mặc dù, không có bất cứ ý nghĩa gì khác.

Xin lỗi.....

Xin lỗi là hai từ yếu ớt vô lực nhất trên thế giới này!

Cố Phi Yên rất muốn đứng dậy phản kháng, rất muốn chửi bới Lục Tu Chi nhưng giờ tất cả sức lực của cô đều không lại bản năng của cơ thể.

Đối mặt với tay của Lục Tu Chi vươn tới, điều duy nhất cô có thể làm là cắn chặt môi, kiềm chế cơ thể không để mình sà vào lòng hắn, thậm chí, cô hi vọng vẫn có thể giữ được lý trí, não không bị chi phối bởi thuốc.

Đồ lót mỏng không còn khuy cài gò bó nữa, từ cơ thể trượt xuống giường, để lộ ra làn da trắng trẻo không tỳ vết của Cố Phi Yên, cơ thể dụ con nóng một chút nhưng trong lòng cô càng lạnh lẽo hơn.

Cô chỉ phí sức ôm lấy người, lừa mình dối người.

Nhắm chặt mắt, cô cố gắng không để nước mắt chảy ra, biểu cảm tuyệt vọng thôn tính tham vọng cuối cùng của cô...

“Pằng!”

Ngay tại lúc này, âm thanh tựa như sấm vang lên.

Cửa phòng bị đập tung ra, tiếng súng to cực đại từ tường bên cạnh phát ra, cả không gian chấn động.

Lục Tu Chi vội vàng nhìn hướng cửa ra vào nhưng chưa kịp nhìn rõ là ai thì bị người đàn ông bỏ nhào đến đâm vào mặt, từ trên giường ngã xuống đất, đầu óc quay cuồng.

Cố Phi Yên trợn tròn mắt, người đàn ông đẹp trai anh tuấn mà lạnh lùng xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Là anh....

Anh đã đến rồi!

“Chiến Mặc Thần?”! Lắm bầm nói tên người nam nhân đó, Cố Phi Yên không ngờ rằng anh lại xuất hiện ở đây.

Nhưng cô lại tự dối lòng mình, cũng không thể là nhìn thấy anh lúc này, lòng cô tuôn trào niềm hạnh phúc vô bờ được. Cô đã nghĩ rằng anh sẽ không đến cứu cô, nhưng anh đã đến rồi!

“Chiến Mặc Thần.”

“Mặc Thần....”

Cô nhẹ nhàng gọi anh, khàn giọng, hết lần này đến lần khác, nước mắt không kìm được cuối cùng cũng tuôn ra, ướt cả khuôn mặt nóng bỏng của cô, làm người ta nhìn vào đã thấy sự nương tựa trong mắt cô.

Còn anh, cũng không còn bất cứ kiên nhẫn gì nữa, giọng nói trầm ấm trả lời cô, “Tôi đây!”

Trong lòng Cố Phi Yên yên tâm rất nhiều, nhưng đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hiện tại, cô càng không thể không luống cuống giải thích, “Tôi bị hạ thuốc, không phải tôi muốn cùng anh ta như vậy....”

“Tôi biết”

“Tôi...tôi giờ rất khó chịu.”

“Tôi biết.”

“Anh...anh có thể...”

Câu cuối, Cố Phi Yên khó mở miệng.

Cô tại sao không biết xấu hổ mà nói với anh, để anh ta làm thuốc giải chứ?

Nhưng cô lúc này thật sự rất khó chịu, cô không biết nên làm như nào....cảm nhận của cơ thể rất trực quan, có lẽ trong tiềm thức người mà mình yên tâm dựa vào đang gần trong gang tấc, Cố Phi Yên cố gắng kiềm chế đã thu vũng sức phá vỡ dấu vết cạm bẫy....

Vậy mà, không đợi cô mở lời, người đàn ông tuấn tú đôi mắt thật lòng, trân trọng hôn cô, “Đây là vinh hạnh của tôi!”

Giải trừ những nguy hiểm làm người ta phẫn nộ, anh đối với sự cố lần này thậm chí có vài phần cảm ơn.

Nếu không như vậy, anh làm sao có thể thấy cô tiếp nhận mặt này của anh chứ?

Bé Cố Phi Yên từ trên giường dậy, Chiến Mặc Thần lạnh giọng dặn dò Giang Đào, “Dem người đi, trông chừng kỹ! Ngoài ra, thuê một phòng tốt nhất cho tôi!”

Giang Đào lặng lẽ liếc Cố Phi Yên một lượt, lập tức cúi đầu xuống không dám nhìn thêm.

“Vâng, Chiến thiếu gia!” anh nói xong đi luôn.

Thuê một phòng làm gì?

Đương nhiên để chiến đại tổng tài ‘giải độc’ giúp Cố tiểu thư rồi!

.....

Hai người không phải lần đầu ở bên nhau, thậm chí, Chiến Mặc Thần không phải lần đầu được phân công làm nhân viên phòng cháy đập lửa cho Cố Phi Yên, yêu của đối phương hai bên rất quen thuộc, tất cả xảy ra đều rất hợp logic. Nước chảy thành sông.

Công hiệu của thuốc mặc dù không làm lí trí của con người mơ hồ nhưng biểu cảm rất dễ đánh chiếm đại não.

Trong thế giới tuyệt đẹp, khuôn mặt Cố Phi Yên trắng trẻo pha chút đỏ hồng, hồ hấp dẫn hấp, cảm thấy người đàn ông như mang đến cho cô một làn sóng thủy triều, mỗi tế bào của cơ thể đều đang hân hoan nhảy nhót, run rẩy, cũng làm trái tim cô đã mềm yếu lại càng mềm yếu hơn, không thể cự tuyệt anh.

Nhật thẳng nguyệt lạc.

Tia nắng sáng sớm rơi vào trong căn phòng, đập vào mắt Cố Phi Yên là chiếc cảm võng chắc của người đàn ông, trên còn có râu mới mọc... Cô chớp mắt, khoảnh khắc ký ức tràn về, cô ngạc nhiên che vội miệng.

Trời ạ!

Cô có thể lật mặt không nhận nợ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

Hiển nhiên là không thể.

Trong đầu Cố Phi Yên không ngừng suy nghĩ lung tung, người đàn ông đẹp trai ấy đang ngủ bỗng mờ đôi mắt đen sâu thẳm, chặn đứng khả năng cô trốn mất.

Khi ánh mắt rơi trên khuôn mặt trắng trẻo của Cổ Phi Yên, bỗng nhiên sững sờ lại, âm áp hơn.

Anh chăm chú nhìn Cổ Phi Yên, rất lâu, đưa tay vén vài sợi tóc rơi trên quai hàm cô ra sau tai, giọng nói trầm xuống tựa như âm thấp của đàn vi ô lông, “Chào buổi sáng”

Cổ Phi Yên, “.....”

“Cơ thể còn thoải mái không?” Chiến Mặc Thần tự nhiên từ trên giường đứng dậy, cơ thể mạnh mẽ dưới ánh sáng dịu dàng của mặt trời hiện lên tràn đầy sinh lực và mỹ cảm.

Anh cúi đầu nhìn Cổ Phi Yên, hình như không để ý đến sự bối rối của cô, cằm áo sơ mi vắt trên thành ghế mặc vào, cài từng cúc áo, động tác đơn giản càng làm anh phong độ vô cùng, tràn đầy sức quyến rũ nam tính.

Cổ Phi Yên lung tung rũ mắt xuống, “...Vẫn, vẫn tốt.”

Tuy nhiên, sự tự nhiên của Chiến Mặc Thần, rốt cuộc cũng làm cô nhẹ nhõm một chút.

Thậm chí cô không cần vừa tỉnh lại đã đối mặt với tình huống ‘nhìn nhau không nói được lời nào’, cũng không cần người phá tan tình thế căng thẳng này trước.

“Vẫn tốt ý là gì? Nếu cô còn muốn tiếp tục....” ngừng một lúc, Chiến Mặc Thần tiếp tục nói, “Ý của tôi là, tôi lúc nào cũng vì cô phục vụ, chỉ cần cô muốn.” anh nói rất thật lòng, dường như còn đặt tại góc độ của nhân viên phục vụ.

“.....Không, không cần.” Cổ Phi Yên vội vàng lắc đầu, vô tình lè lưỡi liếm môi cả đêm khát nước mà khô lên, “Tôi khá ổn, đã tốt lên rồi, ừm....”

Chỉ sợ Chiến Mặc Thần không tin, cô còn thêm câu “Ừm” chắc chắn, vậy mà, cô lại không biết, động tác nhỏ của cô đối với anh lại là sự hấp dẫn không nói lên lời.

Động tác cởi khuy áo dừng lại, Chiến Mặc Thần đứng tại chỗ nhìn Cổ Phi Yên một phút, đột nhiên không nói lời nào cởi cúc áo ra. Tốc độ cởi khuy áo ra còn nhanh hơn tốc độ cài vào gấp mấy lần!

Cổ Phi Yên, “.....”

Bị động tác xảy ra bất ngờ của Chiến Mặc Thần làm cô khó hiểu, nghi hoặc hỏi, “Anh làm gì lại cởi quần áo ra?”

“Bây giờ không cần mặc.”

“Há? Tại sao? Muốn đổi bộ khác?” trong đầu Cổ Phi Yên có chút mơ hồ vừa tỉnh ngủ.

Cô từ trên giường ngồi dậy, chiếc chăn vốn đắp đến bả vai cô đã bị trượt xuống để lộ ra xương quai xanh tuyệt đẹp, còn có đôi bờ vai mượt mà, có thể thấy rõ ràng những vết tích cuồng nhiệt đêm qua trên làn da trắng ngà của cô.

Nhìn thấy cảnh này, Chiến Mặc Thần động tác nhanh lên vài phần.

Mạnh mẽ vút áo sơ mi xuống, anh phủ phục để Cổ Minh Châu xuống đệm lần nữa, tiện thể nói mục đích của mình, “Tôi muốn làm cùng cô, rất muốn!”

Cổ Phi Yên, “....”

Cô có chút phát hoảng, không ngờ rằng sự việc đột nhiên chuyển hướng như vậy.

Nhưng, rất nhanh cô ngay cả cơ hội suy nghĩ cũng không có nữa.

Xong rồi!

Ngủ trong chiếc chăn, trên người cô không mảnh vải che thân, khi người đàn ông lao đến, dễ dàng khống chế cô trong lòng bàn tay, da thịt chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể anh tựa như thép nung, nóng bỏng đến nỗi cô phải phát ra “ưm” một tiếng.

Một tiếng này, tựa như tiếng cổ vũ lại như kích thích, người đàn ông vốn đang kiềm chế càng bị kích động hơn, trận diễn cuồng đêm qua còn lưu lại chút ẩm ướt càng làm anh nhập vào trong cơ thể của cô, cũng như hai hợp làm một.

Cổ Phi Yên muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng lại bị anh chặn lại.

Nụ hôn nồng cháy, anh ghé vào tai trầm giọng gọi tên của cô, nói ra sự kích thích của anh, “Yên Nhi, em thật âm áp....”

Cùng lúc đó, động tác của anh vẫn không dừng lại.

Rất lâu rồi chưa được làm, vậy mà cái cảm giác tuyệt vời đến cực điểm lại làm anh trước giờ không thể quên, hôm nay cơ hội lại đến lần nữa, anh là kẻ ngốc mới bỏ qua cơ hội này.

Anh một khắc không nghỉ, dường như nữ nhân dưới cơ thể anh không thể nói ra lời cự tuyệt.

Mang khí thế hào hùng, Chiến Mặc Thần động tác mở rộng, tần suất tốc độ làm vỡ lì trí của Cổ Phi Yên, để cơ thể cô ngập chìm trong tình triều không thể tự mình khống chế, lời cự tuyệt cũng biến thành lời khản cầu...

“Chậm một chút, xin anh đó...nhẹ một chút....”

“Nhẹ rồi, chậm rồi đó, cô có sướng không, hử?”

Đối mặt với lời khản cầu của cô, nam nhân đó thậm chí ngày càng táo tợn hơn.

Mồ hôi nóng bỏng theo làn da lúa mạch của người đàn ông trượt xuống, thuận theo đợt xung kích mạnh mẽ hết lần này đến lần khác, giọt mồ hôi lấp lánh bị lực xung kích cực đại rơi trên làn da trắng trẻo mượt mà của Cổ Phi Yên, trong mắt cô toát ra lấp lánh.

Khí tức hòa vào nhau, dường như tất cả sự ngăn cách đều tiêu tan hết.

Cổ Phi Yên đôi mắt mơ màng lấp lánh nhìn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông, rơi vào trong lưới tình của anh nhưng lại không cự tuyệt mà là không muốn cự tuyệt.

Đêm qua là bị thuốc khống chế, bây giờ không thể đưa ra viện có nào nữa.

Đã sa ngã vào rồi...

Vậy thì tiếp tục đi.

Bị người đàn ông không biết mệt mỏi bắt làm hai lần, Cổ Phi Yên mất thấy nam nhân này còn có tư thế trở lại xâm lược, tức khắc mang tất cả sự yếu đuối trong lòng cho cún ăn, trực tiến giờ chân giẫm lên bộ ngực cường tráng của anh, chặn giữ động tác phủ phục dựa gần mình.

“Chiến Mặc Thần, anh phải biết một vừa hai phải, hiểu không?” Cô rõ ràng miệng hùm gan sứa, khuôn mặt ửng hồng, giọng nói khàn khàn vài phần vui sướng, uy hiếp cũng không có một chút sức.

Chiến Mặc Thần, “.....”

Nghĩ vài phần chuyện hài hước, cố ý, đôi môi mông của anh nhếch lên cười, giờ tay nắm lấy bàn chân Cổ Phi Yên, ánh mắt thuận theo bộ đùi cô từ trên di động, một chút chút nữa leo qua làn da cô, thẳng đến...

Đây là làm gì vậy?

Động tác này của anh làm Cổ Phi Yên lập tức bối rối, ánh mắt chế nhạo càng làm cô nhận ra ý đồ của anh.

Anh

“Chiến Mặc Thần, anh đồ khôn nạn!” không rút được chân lại, Cổ Phi Yên chỉ có thể thu người quán thành vòng tròn tiện thể kéo chiếc chăn đắp lên, không để Chiến Mặc Thần nhìn thấy chỗ bí mật của mình.

Thật là xấu hổ!

Cô giấu mình trong chiếc chăn, cũng không sợ không thể thở được, càng không thể đối diện người đàn ông đang đắc ý kia.

“Được rồi, tôi không đùa có nữa.” vỗ nhẹ trên chân, trong âm thanh của Chiến Mặc Thần không có chút cảnh giác, “Đừng bịt kín mình như vậy, ha?”

Vừa này khí thế còn mạnh mẽ, giờ lại giống như con rùa rút cổ lại, thật là... ngốc đến đáng yêu.

Khuôn mặt ửng hồng của Cổ Phi Yên từ trong chăn thò ra, Chiến Mặc Thần bẻ cô lên bước vào nhà tắm, mặc kệ cô đồng ý hay không, tựa như tắm cho thú cưng vậy, chính đốn từ đầu đến chân cho cô một lượt.

Cổ Phi Yên, “.”

Trước mặt nam nhân này, sự nhục nhã của cô còn lại chẳng có là bao, mới lúc đầu cô còn uống công phản kháng, đến cuối cùng cô cũng nhắc để đầu tựa vào thành bồn tắm, để anh chăm sóc mình.

Đội hai người xử lý xong xuôi, bốn mắt nhìn nhau, ngược lại còn ngượng ngùng hơn nhiều so với lúc sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

Cổ Phi Yên ngồi bên cạnh giường uống một ngụm nước, uống một ngụm là phân rõ ý của quan hệ, “cái đó, cảm ơn anh tối hôm qua đã giúp đỡ tôi, hai lần sáng sớm hôm nay còn giúp tôi trả nợ, ừm. thì là như vậy, tôi, tôi đi trước đây....”

Nhưng mà, cô sợ không có gan nghĩ chạy trốn, một câu nói của Chiến Mặc Thần làm cô dừng bước chân.

“Lục Tu Chi vẫn còn ở trong tay tôi, em không muốn gặp mặt cậu ta sao?”

Thấy Cổ Phi Yên không quay người, Chiến Mặc Thần lại tiếp tục nói, “ em không tò mò tại sao cậu ta lại ra tay với em sao? Rốt cuộc là thân phận gì?”

“tại sao?”

Lần này, Cổ Phi Yên quay người, biểu cảm trên mặt có chút ngại không nhìn, trong đôi mắt chứa đựng nỗi uất hận sâu thẳm.

“Anh ấy là thân phận gì?” cô lại hỏi, “có phải là làm công việc liên quan đến công trình sinh vật không?”

“làm sao có thể?” lạnh nhạt nhìn Cổ Phi Yên, giống như là rất tò mò rằng cô ấy tại sao có thể hỏi một câu hỏi kỳ lạ như vậy. Chiến Mặc Thần đứng dậy, tự nhiên cầm lấy tay cô, “tôi đưa em đi gặp cậu ta, sự việc được lộ chân tướng rồi.”

Cổ Phi Yên mim môi rất căng thẳng,

.....

Lại một lần nữa nhìn thấy Lục Tu Chi, là ở trong biệt thự ở Giang Sơn Đế Cảnh của Chiến Mặc Thần.

Đây là biệt thự có lắp đặt thiết bị mà Cổ Phi Yên thích nhất, mỗi một nơi đều phù hợp với ngôi nhà mong ước của cô, cô là lần thứ hai đến đây, nhưng vẫn bị phong cách cổ điển của ngôi nhà thu hút.

Chiến Mặc Thần luôn chú ý đến biểu cảm của cô, nhìn thấy hai mắt cô sáng long lanh, trong đôi mắt để lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Đây là nguyên nhân tại sao anh ấy muốn sắp xếp để Lục Tu Chi ở trong căn biệt thự này.

Đây cửa phòng chưa đồ, bật đèn lên, một đêm không thấy được sự thay đổi của Lục Tu Chi hắc không chịu được đang hiện ra trước mặt Cổ Phi Yên.

Rất rõ ràng, anh ấy không có đối xử tốt.

Trong phòng chứa đồ chật hẹp, hai tay anh ấy bị trói ở trên ghế, ánh đèn chiếu xuống, sắc mặt anh ấy tái nhợt, bên dưới mí mắt lộ ra một lớp màu đen nhạt nhạt, căn bản mới làm cho tính khí nhẹ nhàng và tinh tế của anh ấy thêm một chút buồn.

Nhìn thấy Cổ Phi Yên đi vào, sắc mặt anh ấy càng khó coi hơn, cúi đầu trốn ánh mắt của cô ấy.

“tại sao phải ra tay với tôi, anh rốt cuộc là thân phận gì.” Không có bất kì lời nói nào cả, Cổ Phi Yên thẳng thừng hỏi cho ra vấn đề cô muốn biết nhất.

Từ lúc Chiến Mặc Thần hỏi cô bắt đầu tò mò về thân phận của Lục Tu Chi, cô biết, thân phận của Lục Tu Chi chắc chắn có vấn đề.

“không phải cô đã biết rồi sao?” Lục Tu Chi cười đau khổ.

“tôi biết? tôi biết ở đâu chứ?” Cổ Phi Yên hỏi lại.

“trên mạng không phải đã lan truyền khắp nơi rồi sao?”

Trên mạng?

“.....” Cổ Phi Yên quay đầu về phía Chiến Mặc Thần.

Về mặt lạnh lùng của anh không thấy kinh ngạc gì cả, đôi mắt trầm lặng như màu của đêm đen của mặt biển bao la, lạnh lùng lên tiếng, “thứ ở trên mạng, hôm qua tôi đều xử lý hết rồi, cho nên em không biết. tôi nghĩ, đi xem những lời ngôn luận trên mạng không biết thật hay giả, không bằng nghe bản thân cậu ta nói thì hơn.”

Đạo lý này không diễn rõ gì cả.

Cổ Phi Yên lại quay người về phía Lục Tu Chi, “ anh không phải làm công việc về công trình sinh vật sao?”

“anh tiếp cận tôi là có mục đích gì?”

“có phải Cổ Minh Châu kêu anh ẩn nấp ở bên cạnh tôi không?”

“anh để mẹ anh ở bệnh viện,là vì muốn tiếp cận với bà tôi,để bà ấy lắng mỗi cho hai chúng ta,đúng không?”

“anh đưa cho tôi thuốc,có phải là Cổ Minh Châu đưa cho anh?”

“.....”

Hỏi một loạt những vấn đề,Lục Tu Chi cúi đầu không trả lời,nỗi buồn của Cổ Phi Yên cũng không có nữa rồi bắt đầu lạnh lùng,cô càng ngày càng tức giận,cuối cùng hét lớn lên, “Lục Tu Chi,tôi rất là tin tưởng anh,lúc đi tắm cũng đều để anh ở trong phòng đợi tôi,vậy mà anh lại đối xử với tôi như thế ư? Có ta cho anh bao nhiêu cái có lợi,anh thậm chí còn không còn cái lương tâm nữa rồi?”

Lúc tám,Lục Tu Chi ở trong phòng?

Hôm qua đến hôm nay Chiến Mặc Thần không có nghĩ đến vấn đề này,trong mắt anh trong lòng anh chỉ có Cổ Phi Yên,chỉ muốn cùng cô ấy thật lâu thật lâu,nhưng bây giờ anh híp mắt lại nhìn Lục Tu Chi chán chường,bỗng nhiên cảm thấy ven vên chỉ là trời anh ta ở đây quá tiện lợi cho anh ta rồi!”

“tôi không phải là người tốt,chỉ là bán rẻ mình cho thân phận nhỏ bé này thôi.”

Sau khi im lặng một lúc lâu,Lục Tu Chi cuối cùng cũng lên tiếng

Anh ta ngừng đầu,đôi mắt mệt mỏi nhìn Cổ Phi Yên, “tôi rất xin lỗi vì đã làm tổn thương cô,vẫn là có mưu tính làm tổn hại cô,nhưng.....tôi cũng không có cách nào khác.,thật sự rất xin lỗi cô.”

Nhận lỗi như vậy,Cổ Phi Yên không thể nào chấp nhận được.

Mà lại còn chính Lục Tu Chi tình nguyện nói ra,cô vừa để những vấn đề cô muốn biết đều hỏi hết một lần.

Hỏi xong cái vấn đề cuối cùng,Cổ Phi Yên cũng có chút mệt mỏi,thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

“hỏi xong rồi thì đi thôi.” Chiến Mặc Thần đề nghị.

“ừm” Cổ Phi Yên gật đầu.

Đi trước,Cô cũng không có nhìn Lục Tu Chi một cái,quay người dứt khoát.

.....

Ngồi trên ghế sofa,tay cô cầm cốc nước ép hoa quả,vừa suy nghĩ những thứ Lục Tu Chi nói rõ.

Lục Tu Chi là người đàn ông quan hệ xã hội,vẫn là một người nổi tiếng trong một cái vòng tròn,nhưng,anh ấy không phải vì giải quyết nhu cầu sinh lý của phu nhân giàu có quyền thế,mà là vì phục vụ cho những người đàn ông có tính cách đặc biệt!

Chỉ có vậy thôi,Cổ Phi Yên chấp nhận không nổi.

Cho nên,những ngày này cô và một người con trai đồng tính luyến ái làm bạn tốt với nhau, lại còn có mối quan hệ rất tốt nữa,bị anh ta nhân cơ hội thấy trống liền đi vào?

Đồng tính luyến ái cô không kì thị,nhưng tôi tệ hơn là bị một người đồng tính luyến ái bắt nạt làm nhục,cô thật sự rất rất đề ý! Loại cảm giác này,thật kinh tởm hơn là bị sỉ nhục đơn thuần!

Cô lúc trước luôn cho rằng Lục Tu Chi cuối cùng không có ra tay với cô,là bởi vì anh ấy vẫn còn một chút lương tâm,cho dù là bị thúc ép,ít nhất vẫn có suy nghĩ một chút về tình bạn giữ họ.....nhưng bây giờ,cô biết anh ấy chỉ là không muốn cùng với một người phụ nữ làm,cô nên mới do dự như vậy.

Đây thật là một sự hiểu lầm đáng xấu hổ,cũng để cho Cổ Phi Yên càng tức giận hơn.

Rốt cuộc là ai ở đằng sau Lục Tu Chi,anh ấy nói là một tên trùm côn đồ.

Bởi người em trai nhỏ tuổi trong nhà anh ấy nay lĩu cao,cho nên cái bọn côn đồ đó mới đầu tư thúc éo vào anh,nếu như anh một ngày không trả lời thì bọn chúng sẽ chặt tay chặt đầu của em trai anh.

Bị đe dọa không biết phải làm sao,anh chỉ có thể qua lại với cô.

Thuốc cũng là do bọn côn đồ đó đưa cho anh,anh chỉ cần tìm thời cơ thích hợp để thả vào trong nước,để cho cô uống.....

Tất cả chân tướng đều làm rõ,nhưng,thật sự là chân tướng đều làm rõ rồi sao?

Cổ Phi Yên không cảm thấy như vậy.

Tương phản,vẫn có một việc gì đó rất là buồn cười,người Triệu Tú đó và Bà Thẩm ở cùng một phòng bệnh,nhiệt tình để “con trai của mình”và Cổ Phi Yên ghép thành một đôi,chỉ là cầm đầu của bọn côn đồ đã mời một nhóm người diễn viên đến đây.

Kĩ năng diễn của Triệu Tú rất được,rõ ràng sau này sẽ thành sao thành người nổi tiếng mà.

Chỉ là đùa với cô,cô tuyệt đối không thể để Triệu Tú qua một cách dễ dàng được!

Cổ Phi Yên ngăn người rất lâu,cô ấy cuối cùng từ trong mạch suy nghĩ trở lại bình thường,sau khi uống một ngụm nước hoa quả,Chiến Mặc Thần mới hỏi cô, “em nghĩ làm sao để xử lý Lục Tu Chi và Triệu Tú Chưa?”

“.....à?” Cổ Phi Yên không chút manh mối,đề vấn đề này ném cho Chiến Mặc Thần, “anh nói xem?”

Có chút mong đợi,cô nhìn Chiến Mặc Thần.

Bây giờ cô sẽ không khách khí với anh ấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Nói thật ra,Cổ Phi Yên vẫn rất là tự mình biết mình.

Cô biết cho dù trong đầu cô có một vạn thủ đoạn báo thù,nhưng bây giờ là chính thực lực của cô,cô có thể làm theo dự đoán cũng là đánh Lục Tu Chi một trận,hon nữa,vẫn là Chiến Mặc Thần cho người đến trời Lục Tu Chi trước.

Không thì,cô cũng không thể đánh nổi.

Đã như vậy,cô vẫn dựa vào Chiến Mặc Thần thì hơn,nhìn xem anh ấy dự định sẽ làm như thế nào.

Anh đã hỏi cô như thế,chắc chắn cũng có ý định nhúng tay vào,cô chỉ cần không từ chối là được rồi.

“có thể giao cho anh.” Trong lòng dự tính một ý nhỏ,Chiến Mặc Thần nghiêm túc nói, “xử lý những việc như thế này em không có kinh nghiệm,cũng không có thời gian,không thì hãy giao cho anh chịu trách nhiệm,đợi anh xử lý xong rồi sẽ báo cho em kết quả,em cảm thấy thế nào?”

“ok.”không có chút do dự nào,Cổ Phi Yên gật đầu.

“được,việc này đã quyết định như vậy,vậy chúng ta bàn đến vấn đề khác thôi.”

Chiến Mặc Thần đôi mắt đen láy trầm mặc nhìn về phía Cổ Phi Yên,đưa một tấm ảnh đẹp đẽ vào tay Cô,bên trên dùng chữ viết tay viết vài dòng nhìn chữ mẹ đẻ và chữ số nhìn không có ý nghĩa gì cả.

“đây là cái gì?” Cổ Phi Yên hỏi.

“đây là mặt khẩu để vào căn biệt thự này.”

“hả?” Cổ Phi Yên tròn tròn mắt, “tại sao lại nói với tôi.”

“anh hi vọng em có thể chuyển đến đây ở.”

“tôi.....” hơi bất ngờ,Cổ Phi Yên chỉ về hướng cái mũi của mình hỏi, “tại sao đột nhiên lại nói cái này?”

“mọi thứ ngoài ý muốn đối với em quá nhiều rồi,em cảm thấy thế nào?”

“.....hình như là.” Cổ Phi Yên gật đầu không khẳng định.

Cô gần đây thật sự là có chút xử xéo,xuất hiện rất nhiều việc,nhưng.....đây tất cả đều là có nguyên nhân của nó!

Cái người đứng đằng sau thao túng chỉ phớt tay cả,lẽ nào không phải Cô là Minh Châu làm sao? Thực giác của người phụ nữ,cô cảm thấy lần này Lục Tu Chi ra tay với cô,cũng là bởi vì sự sắp xếp của Cổ Minh Châu!

Cô ở starlight tất Cổ Minh Châu mười mấy cái bạt tai,Cổ Minh Châu thì muốn cho cô đẹp mặt,để cô dùng cái cách không thể chịu đựng được thân bại danh liệt này.....

Nghĩ,Cô nhủ tiểu thư bị đuổi ra khỏi nhà,quyền rũ anh rể của mình,trước mọi người từ chối hai người đàn ông tốt,cuối cùng lại cùng với một người đồng tính luyến ái cùng nhau lăn lộn trên giường,thật là một sự vạ vao,thật tuyệt vời,trông mắt thu hút rất nhiều!

Cổ Phi Yên không có bất kì chứng cứ nào cả,nhưng thực giác câu cô là chứng cứ!

Chỉ là lời nói này cô không có ý định nói với Chiến Mặc Thần,kinh nghiệm trải qua nói với cô,cho dù nói thì cũng vô dụng.Cổ Minh Châu cơ thể ốm yếu là bùa hộ mệnh của cô ta,cô ta vẫn là không muốn bán chuyện không thú vị.

Nhìn thấy Cổ Phi Yên im lặng,Chiến Mặc Thần còn cho rằng cô đang do dự phải trả lời hay là từ chối.

Anh tiếp tục nói, “bên cạnh em không được bình yên,đây là sự thật! đã như vậy,em càng nên ở những nơi có an ninh tốt,ngoài ra,anh muốn cho em hai người vệ sĩ nữ,ở bên cạnh em bảo vệ suốt 24 giờ,anh hi vọng em đừng từ chối.”

“hả?” Cổ Phi Yên lại kinh ngạc.

“em luôn không mong lại bị người ta bỏ thuốc vào,vẫn không có một chút năng lực phản kháng ư? Lần này anh có thể kịp thời may mắn tìm thấy em,lần sau thì sao?em có thể bảo đảm rằng lần sau lần sau nữa chúng ta có may mắn,anh có thể đến kịp lúc khi mà em cần nhất?cho dù em có tình nguyện cả cuộc,thì anh cũng không tình nguyện,anh không có cách nào để tha thứ cho cái người mà đụng đến người phụ nữ của anh cả!”

Nói đến đây,đôi mắt của Chiến Mặc Thần đột ngột trầm lặng xuống,trong con ngươi đen như mực khí lạnh tràn ra mạnh mẽ.

Cổ Phi Yên, “.....”

Im lặng,khuôn mặt trắng của cô có chút đỏ,gục đầu xuống,hai bên tai đều có thể nhìn thấy màu đỏ đậm.

Từ trong lời nói của Chiến Mặc Thần nói ra có một vài lời làm giết người,nhưng,cũng có chút quá thiết tha,đây giống như là tâm ý của anh phân tích cho cô biết,cô nghe thật sự có chút hoang mang.

Nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu,sau khi suy nghĩ cô vẫn lắc đầu từ chối.

“việc về căn phòng tôi chắc chắn muốn từ chối,tôi xin lỗi, tôi ở trong đây không thuận tiện,cách thành phố quá xa,bất lợi cho công việc của tôi,việc về vệ sĩ tôi cũng không muốn đồng ý,tôi sau này sẽ chú ý đến bản thân mình nhiều hơn,nhưng tôi không muốn có người đi theo tôi,vậy sẽ làm cho tôi không có chút không gian riêng tư,tôi sẽ không que.”

“anh sẽ sắp xếp cho em một căn phòng ở trong thành phố,Vân Thiên Uyển em cảm thấy thế nào?”

“không,cũng không cần.” Cổ Phi Yên lắc đầu, “tôi mới thuê một căn phòng đơn cũng rất được,cũng ở ở một khu nhỏ an ninh rất tốt,chỉ là căn phòng có chút nhỏ mà thôi,tạm thời không muốn lại chuyển nhà nữa.”

Chuyển nhà cũng là một chuyện phiền phức,Cổ Phi Yên tạm thời không muốn làm đi làm lại nhiều lần nữa.

Chiến Mặc Thần không nói nữa.

Anh biết tính cách Của Cổ Phi Yên,người con gái nhỏ bé này nhìn rất yếu đuối,dễ dàng,nhưng rất là kiên cường,rất có chủ ý của bản thân,lúc cô ấy thích bạn có thể để bạn thấy được bạn còn quan trọng hơn với bản thân cô ấy,lúc không thích bạn thì sẽ dứt khoát thẳng thừng từ chối,đi rất xa rất xa,hận không được chân trời góc bể.

Trước Kìa anh có không quá chú ý đến,bây giờ nghĩ muốn lấy lại trái tim của cô ấy,anh vẫn còn cả một đoạn đường dài phải đi nữa.

Nhưng anh không cảm thấy phiền hà gì cả.

Cũng không nản lòng.

Tối thiểu,tôi qua bọn họ đã có một sự đột phá mới rồi,không phải sao?

Việc sắp xếp vệ sĩ cũng làm tốt,cô ấy đã không muốn bị người ta đi theo bên cạnh,vậy thì vẫn là giống với trước bí mật bảo vệ là được rồi.

Lần này,việc số 1 và số 2 bị người ta cho hôn mê,anh cũng phải đi kiểm tra thật kĩ,xem xem rốt cuộc đã xảy ra việc quý quái gì!

.....

Cổ Phi Yên rất kinh ngạc,cô mà lại có thể thuyết phục dễ dàng Chiến Mặc Thần như thế sao.

Nhưng,cô cũng không phải chịu sự tàn bạo về thể chất,Chiến Mặc Thần muốn tôn trong cái suy nghĩ của cô,cô vẫn rất là vui vì điều đó.

Được Chiến Mặc Thần đưa đến tận cổng khu nhà trọ,Cổ Phi Yên xuống xe vẫy tay với anh ấy, “ tạm biệt.”

“Ừm, tạm biệt.” Chiến Mặc Thần gật đầu nhẹ.

Bỗng nhiên,anh cảm thấy anh rất thích hai chữ “ tạm biệt”,cái này luôn tốt hơn với tạm biệt cũng sẽ không gặp lại.

Bởi vì trong lòng có sự thích thú vui vẻ xảy ra bất ngờ,Cố Phi Yên đã đi được vài bước xa rồi,anh vẫn nâng cao giọng nói thêm vào câu, “về nhớ nghỉ ngơi thật tốt nha,đừng để bị mệt đó.’

Anh vốn lạnh lùng im lặng,nói ra những câu như vậy rất là khó.

Cố Phi Yên quay người,lại vẫy vẫy tay với anh ấy,kèm theo là đôi mắt cười như ánh sáng mặt trời vậy,về mặt rất rạng rỡ tươi đẹp.

.....

Về đến căn phòng nhỏ,Cố Phi Yên nằm xuống giường.

Quần áo cũng không có thay,cứ như vậy mà ngủ thiếp đi,ngủ một mạch đến ngày hôm sau,cô bị tỉnh là do bụng đói cồn cào.

Đi ra ngoài ăn sáng xong,cô lại đi mua một chút rau,đặc biệt chọn xương và củ cải tươi ngon,dự định ninh xương cur củ rồi mang đến cho Bà Thẩm.

Chi căn cô có thời gian,là cô sẽ làm,đây giống như là đã thành một thói quen của cô vậy.

Tiếp sau chuyện của Lục Tu Chi,Cố Phi Yên không còn quan tâm nữa,một mặt là không muốn cho bản thân mình thấy ám ức,một mặt cũng là tin tưởng Chiến Mặc Thần.Cô Cảm thấy Chiến Mặc Thần chắc chắn sẽ xử lý chuyện này tốt,không thể để danh tiếng của cô bị chịu ảnh hưởng gì cả,cũng không thể gây ra hậu quả xấu gì cả.

Đương nhiên,về sau cô sẽ phải hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 147

Sở dĩ Cố Phi Yên hối hận, không phải vì những cái khác, mà là cô căn bản không ngờ được Chiến Mặc Thần sẽ dùng cách thức nổi bật như vậy để xóa sạch hiềm khích cho cô, nói với quần chúng cô không có quan hệ gì với Lục Tu Chi...

Nếu sớm biết, cô khẳng định sẽ không đồng ý, sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để ngăn anh lại, nhưng hết lần này đến lần khác dù có tiền cũng khó mà sớm biết được.

Huống chi cô cũng không có tiền.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau đó.

...

Cố Phi Yên cảm hộp giữ ấm đến bệnh viện thì bà Thẩm đang ăn cơm.

Thấy Cố Phi Yên bước vào phòng bệnh, bà ngạc nhiên đến mức đánh rơi cả đôi đũa xuống đất.

“Bà, sao bà đã ăn cơm rồi nha?” Cố Phi Yên có chút buồn bực, nhặt đũa rơi trên đất, lấy chén rót nước ấm đun sôi, đưa tới tay bà Thẩm.

“Con hôm nay không nói với bà là sẽ tới đây, bụng bà đói rồi, nên ăn cơm sớm hơn một chút.” Bà Thẩm cười hiền lành, hỏi, “Hôm nay con mang đồ ngon gì tới thế? Cách hộp giữ ấm đã ngủi thấy mùi thơm, nhất định là thức ăn bà thích đúng không?”

Đây đơn thuần muốn chọc Cố Phi Yên cười.

Hộp giữ ấm không chỉ cách nhiệt, mà cả mùi cũng không tiết ra ngoài được, căn bản là người không thấy.

Thế nhưng Cố Phi Yên rất vui vẻ.

Nhìn bà Thẩm vẫn chưa ăn bao nhiêu, cô lấy từng hộp nhỏ trong hộp giữ ấm ra, múc cho bà Thẩm một chén canh, “Bà, bà trước uống chút canh đi, canh xương rỗng rất có dinh dưỡng, con có vớt váng dầu ra rồi, uống sẽ dễ chịu hơn.”

“Tiểu Yên nhà chúng ta là ngoan nhất.” Bà Thẩm uống một ngụm canh, giờ ngón tay cái về phía Cố Phi Yên, “Tay nghề càng ngày càng tốt, cháu gái ngoan của ta giỏi ghê.”

Bà Thẩm ăn uống ngon miệng, Cố Phi Yên rất vui.

Cơm nước xong xuôi, Cố Phi Yên bỗng nhớ tới một việc, “Đúng rồi, bà ơi, bác gái Triệu lúc nào xuất viện ạ?”

Trước đó mong muốn của bà ấy là muốn cô và Lục Tu Chi đơn thuần làm bạn bè, lại có quan hệ tốt với bà Triệu và bà Thẩm, nên cô không gọi Triệu tú (cách gọi tôn trọng) quá xa cách, liền gọi bà ấy là bác gái. Bây giờ chuyện đã bại lộ, nhưng bà Thẩm còn chưa biết sự việc đó, cô vẫn gọi như cũ.

Triệu tú đã ra viện hay chưa, kỳ thực không phải là chuyện to tát gì, cô chỉ thấy tò mò.

“Hình là hôm qua hay hôm kia thì phải.” Bà Thẩm trả lời.

“Vậy ạ...”

Đáp lại một tiếng đơn giản, Cố Phi Yên không tiếp tục đề tài này nữa, mà nói chuyện khác với bà Thẩm. Bởi bà Thẩm hỏi lâu, thấy bà ăn xong hơi buồn ngủ, Cố Phi Yên hạ giường xuống cho bà để bà đi ngủ.

Nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều, cô cũng dự định về nhà.

Chi là, khi nhìn thời gian, cô phát hiện không biết từ lúc nào điện thoại của mình bị chuyển sang chế độ máy bay... Khó trách điện thoại cứ im lặng như vậy, không có thông báo, không ngờ là do điều này.

Chưa phải suy nghĩ, đây nhất định là do Chiến Mặc Thần làm!

Cố Phi Yên xì một...

Người đàn ông kia nhất định là không muốn cô liên lạc với người khác ỉ? Về phần người khác là ai, Du Diễm Phong chắc chắn có trong danh sách.

Bởi vì ảnh hưởng của việc này, đến khi Cố Phi Yên lên tàu điện ngầm về nhà, cô mới phát giác hôm nay có gì đó không đúng khi ở cùng với bà Thẩm.

Không chỉ một chút, mà là cực kỳ không thích hợp!

Trong lòng cô hơi hốt hoảng.

Nhưng cô còn chưa nghĩ ra không thích hợp ở đâu, Sở Diễm Diễm gọi đến.

“Tiểu Yên, tình hình cậu thế nào rồi? Con mẹ nó, điện thoại của cậu sao đến giờ mới gọi được vậy, hôm qua cậu đã làm cái gì, buổi sáng hôm nay làm cái gì, cậu mẹ nó có phải bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi không?”

Vừa bắt máy, Sở Diễm Diễm lập tức gào lên như điên, Cổ Phi Yên, “...”

Đợi Sơ đại tiểu thư gào xong, cô mới hỏi, “Cậu có phải đã thấy mấy bài viết trên mạng, sợ tôi xảy ra chuyện hoặc nghĩ quẩn nên lo lắng?”

“Phi lòi, cậu nói xem? Lần này cậu lại hot, còn mẹ nó có đồng lời đồn nhảm đang bay đầy ngoài kia kìa! Tôi không liên lạc được với cậu, cũng không biết tìm ai giúp cậu, đành đăng nhập tài khoản của cậu đi tìm Ảnh Hồ, đúng rồi, thêm một câu, cậu đừng có mắng tôi trộm thông tin riêng tư của cậu đấy! Có điều, không hiểu sao Ảnh Hồ lần này không trả lời lại tôi, cũng không biết đã nhìn thấy tin nhắn của tôi chưa, sốt ruột chết tôi rồi!”

“Tôi bây giờ rất tốt, sự việc trên cơ bản đã được xử lý xong rồi. Còn về Ảnh Hồ, có thể anh ấy đang bận, ở nước ngoài có thời gian lệch so với bên mình, anh ấy không thấy tin nhắn cũng dễ hiểu...”

Cổ Phi Yên không quá chú ý điều này.

“Vậy cậu có trách tôi lấy mất mã tài khoản của cậu không?”

“Sẽ không...”

Cổ Phi Yên còn lâu mới cho rằng Sở Diễm Diễm thật sự lo lắng cô tức giận đâu, cô ấy chỉ muốn nũng nịu trước mặt cô mà thôi.

Đức hạnh đâu!

Nhớ đến hôm nay là cuối tuần, cô dứt khoát ra lời mời Sở Diễm Diễm, “Cậu qua đây tìm tôi đi, sau khi tôi dọn nhà xong còn chưa mời cậu ăn bữa cơm nào, nếu không thì tối nay tôi nấu cho cậu một bữa?”

Trù nghệ của Cổ Phi Yên không tệ, đối với Sở Diễm Diễm loại hay ăn hàng này mà nói, lời nói này có lực dự hoặc rất lớn.

Sở Diễm Diễm lập tức xun xoe cái đuôi, “Tiểu Yên, cậu là tốt nhất, tôi bây giờ đến tìm cậu! Tôi cũng không ăn không, tôi đi siêu thị mua thiệt nhiều, nhồi đầy tủ lạnh nhà cậu mới thôi!”

Nói hết liền cúp máy, đoán chừng là bại gia đang rất phấn khởi đi siêu thị.

Cổ Phi Yên, “...”

Sở Diễm Diễm luôn có cái tính vô tư như thế, cô cũng không quá ngạc nhiên.

Lắc lắc đầu, cô bỏ điện thoại vào túi.

Bị Sở Diễm Diễm xen vào suy nghĩ, trong đầu cô đột nhiên có ý nghĩ khiến cô toát mồ hôi lạnh, khiến phỏng đoán của cô yếu đi rất nhiều, làm cả người cô phát lạnh.

Chỉ là, nghĩ đầu đuôi mọi chuyện, sự phiền muộn trong mắt Cổ Phi Yên ngày càng sâu.

...

Cổ Phi Yên cùng Sở Diễm Diễm ăn xong bữa cơm, dọn dẹp lại nhà cửa, hai người làm tổ trên ghế sofa thì thầm nói chuyện phiếm.

“Bây giờ cậu nói với tôi được chưa? Còn ra về bí mật, nhất định sau bữa cơm mới nói, tôi khó chịu đủ rồi đó!” Điều Sở Diễm Diễm muốn biết nhất, đương nhiên là chuyện hai ngày nay của Cổ Phi Yên.

Trong lòng Cổ Phi Yên có phiền muộn, cần có người đứng ngoài cho cô ý kiến, cũng không thừa nước đục thả câu.

“Tôi chỉ sợ cậu nghe xong lại ăn không ngon.” Cổ Phi Yên liếc Sở Diễm Diễm.

Đem chuyện về Lục Tu Chi nói một lần, khi kể về thân phận thực sự của Lục Tu Chi, Sở Diễm Diễm liền làm bộ buồn nôn, “Thế giới này thế mà lại có người vô si mật dày đến vậy!”

“Tôi cũng thấy rất cảm khái.” Cổ Phi Yên nhún vai.

Đối với Lục Tu Chi, tâm tình của cô rất phức tạp, một mặt, cô rất tiếc cho anh ta một người ôn nhu làm phong lại có cáccannhrooj như vậy, nhưng mặt khác, cô lại cảm thấy sợ hãi trước tâm cơ âm hiểm của anh ta.

Bất quá, lời đề nghị cô muốn Sở Diễm Diễm cho mình, không phải là chuyện này.

“Diễm Diễm, tôi cảm thấy bà Thẩm cso vấn đề.” Cổ Phi Yên sắc mặt nghiêm trọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148

“Vi sao?” Sở Diễm Diễm tính thẳng thắn, căn bản không nghĩ nhiều.

“Tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy! Cậu nghĩ xem, trước lúc tôi nhận ra bộ mặt thật của Lục Tu Chi, bà ấy liên tục ghép đôi tôi với Lục Tu Chi, thế nhưng, đến khi chuyện đã xảy ra, bà ấy lại không hề nhắc đến Lục Tu Chi một lần nào, cậu không thấy kỳ lạ sao?”

“Cái này có nói rõ cái gì đâu?” Sở Diễm Diễm lắc đầu, “Có thể chỉ là trùng hợp thôi.”

“Vậy ư?” Cổ Phi Yên nhiu mày.

Cô cũng rất mong đây chỉ là trùng hợp, có điều, trực giác nói cho biết tất cả đều có sự liên quan nào đó... Chỉ là, cô cũng không muốn suy nghĩ rõ ràng, cũng không muốn nghĩ...

Tạm thứ cứ để xem xem

Nếu như thế giới này người thân duy nhất của mình không có tình cảm thực sự với cô, cô không biết mình sẽ trở nên ra sao, có lẽ cô rất nhu nhược, nhưng cô thật sự không dám tự tay lật lên tầng giấy mỏng đó.

“Có lẽ là vậy.” Cổ Phi Yên gật gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười yếu ớt, “Có lẽ là tôi quá nhạy cảm, trước đó luôn bị bà ấy thúc giục yêu đương, bây giờ không còn nữa, ngược lại không quen.”

“Người mà, đều có lỗi nhỏ.” Sở Diễm Diễm rất tán đồng gật đầu, trêu chọc đến Cổ Phi Yên tức giận đập lên đùi cô.

“Chùng nào thì cậu tìm được bạn trai?” Cổ Phi Yên hỏi.

“Tôi cũng muốn tìm lắm chứ! Tôi cũng muốn thoát khỏi kiếp độc thân chứ! Tôi cũng muốn nếm cảm giác thứ cùng đàn ông làm lắm chứ! Nhưng mà... Chị gái đây chưa tìm thấy thôi!” Vừa nhắc đến chủ đề nam nhân, Sở Diễm Diễm lại phẫn nộ, “Bộ dạng tôi lớn lên như thế này, tôi còn có thể làm gì, tôi cũng rất tuyệt vọng a! Cậu không nhớ Du Diễm Phong đã nói về tôi thế nào ư? Hắn ta cảm thấy như thế còn không có hứng thú với tôi, cậu nói tôi còn có thể tìm ai nha?”

Thật quá mệt mỏi a!

Sở Diễm Diễm ôm gối up mặt khóc không ra nước mắt.

Cổ Phi Yên ôm bụng, bà vai run run, nhin cười không được “ha ha”.

Không phải cô cười trên nỗi đau của người khác, mà đáng về bị phần của Sở Diễm Diễm thật sự quá đáng yêu.

Bình tĩnh lại mà nói, Sở Diễm Diễm nhìn rất khá, khuôn mặt trái táo tròn tròn như trẻ con, hai mắt to đen bóng có sức sống, tỏa sáng long lanh, kết hợp với cái mũi nho nhỏ cùng đôi môi phấn nộn, rất dễ thương, tuy cô ấy không theo con đường mỹ nhân truyền thống, nhưng trên cân bản xem ra là một em gái nhà bên ngay thơ đáng yêu.

Nếu dùng lời của Du Diễm Phong, yêu và lên giường với Sở Diễm Diễm, chắc chắn sẽ là cảm giác dụ dỗ trẻ em gái phạm tội.

“Cậu còn cười, cậu còn cười!” Sở Diễm Diễm nhảy dựng lên, bóp cổ up hiệp Cổ Phi Yên, “Tôi nói cho mà biết, nếu đời này tôi không gả đi được, tôi sẽ trường kỳ ở nhà cậu, Chiến Mặc Thần nhà cậu nếu không tìm cho tôi một thằng đàn ông, tôi cả đời làm bóng đèn của hai người!”

Chiến Mặc Thần...

Nhà cô?

Nghe đến cái tên này, Cổ Phi Yên giật giật khóc môi, không cười cho nổi.

“Đừng nhắc đến anh ta, nói đến tôi liền đau đầu.” Cô tê liệt ngã ngửa trên sofa, tùy ý để Sở Diễm Diễm bóp cổ cô làm loạn, buồn bực hỏi, “Cậu nói xem, quanh đi quẩn lại một vòng lớn như vậy, tôi lại kéo anh ta đi cùng, tôi nên làm gì giờ?”

Cô thật sự chưa có chút chuẩn bị tâm lý nào!

Trước kia, cô bị Cổ Kiến Quốc up hiệp đi câu dẫn Chiến Mặc Thần, khi đó cô không còn cách nào khác, chỉ đành phải đi.

Nhưng sau đó Sở Nghiễn vì không muốn ảnh hưởng đến cô mà ra nước ngoài, Cổ Kiến Quốc không còn dùng công Tiểu Yên Sở Nghiễn để uy hiệp cô được nữa, lợi dụng duy nhất chính là đoạn video kia, sự thúc ép của ông ta ít dần.

Cô cảm thấy bản thân không cần phải quá tuân thủ hiệp ước giữa mình với Cổ Kiến Quốc, đánh cược Cổ Kiến Quốc sẽ không công khai đoạn video kia. Ôm ý nghĩ như vậy, cô luôn lá mặt lá trái với mệnh lệnh của Cổ Kiến Quốc.

Ngược lại, bởi vì không muốn đưa trái tim mình ra, cuối cùng làm cho đầy mình thương tích, về sau cô trốn tránh Chiến Mặc Thần liên tục.

Nhưng đến bây giờ, trời xui đất khiến lại quẩn nhau, hết thấy trước đó trở thành công cốc!

Cô đâu có mưu đồ gì?

Sở Diễm Diễm trái lại không tìm không phổi, “Còn có thể làm gì, tiếp tục ngủ với anh ta thôi, không phải câu nói thể lực anh ta rất tốt sao?!”

Cổ Phi Yên, “...”

Cô có nói sao? Không có mà!

Chi là... Lời đó hoàn toàn không sai chút nào, sức chiến đấu của người nào đó thực sự rất cường hân!

...

Tám giờ tối.

Đưa tiễn Sở Diễm Diễm, Cổ Phi Yên nhớ lại trước đó Du Diễm Phong ở bách hóa Tinh Quang nghĩa khí ủng hộ cô, gọi điện cho anh ta hỏi thăm.

Nếu như hai ngày nay anh ta không liên lạc với cô, cô coi như gọi điện đến báo bình an, nếu như không liên lạc, giữa bạn bè gọi điện cũng không sao, trên mạng xảy ra chuyện lớn như thế, hiện tại không sao nữa rồi, thông tri đến anh ta cũng coi như lễ phép.

Không ngờ rằng, bên kia vừa bắt máy, vị Thái tử gia Du thiếu này liền không chịu bỏ qua cho cô, sau khi dạy dỗ một trận, nói cô không biết nghĩ, nhất định phải bỏ sung vào nợ mấy tội của cô.

Đúng lúc gần đây cô đang rảnh rỗi, cũng có phần muốn tránh mấy chuyện phải suy nghĩ nhiều, Cổ Phi Yên cũng đáp ứng.

Không phải đi chơi Quyền Hoàng sao?

Coi như đi giải sầu đi!

Cứ như thế, Cổ Phi Yên Cổ Phi Yên gửi thông báo cho bạn bè nói muốn bế quan, trực tiếp đến biệt thự Du thiếu ở hai ngày hai đêm. Cuối cùng chơi chán đến sắp nôn, mới tính miễn cưỡng thoát được nợ nần với Du Diễm Phong!

Trùng đôi mất gấu trúc trở về căn phòng mình thuê, Cổ Phi Yên nhào lên giường nằm ngủ, ngủ đến giữa trưa ngày thứ hai mới rời giường. Cũng may có nguồn vốn tuổi trẻ, ngủ đủ, cả người lại trở nên có tinh thần.

Thời gian kế tiếp, liên tiếp mấy ngày, Cổ Phi Yên đều đưa cơm cho bà Thẩm.

Mỗi ngày cùng bà Thẩm trò chuyện chủ đề bình thường, bầu không khí xem như hòa hợp, nhưng rồi, tâm tình Cổ Phi Yên lại từng chút từng chút trở nên u ám, khi bà Thẩm chưa phát giác, ánh mắt cô nhìn bà cũng dần có nhiều điều suy nghĩ...

Đã mấy ngày rồi, bà Thẩm chưa hề nhắc đến Lục Tu Chi một lần nào, điều đó bình thường sao?

Ngày trước thì hận không thể một lần lại một lần hồi tiền triển của cô với Lục Tu Chi, hận không thể để họ cưới nhau rồi sinh con, nhưng bây giờ, bà lại ngậm miệng không đề cập tới Lục Tu Chi, có phải vì bà đã biết gì đó?

Hay là... Lục Tu Chi tiếp cận cô, bà Thẩm đã biết hết rồi?

Càng nghĩ, Cổ Phi Yên tâm càng kinh.

Lừa mình dối người thực sự quá khó.

Kỳ thực cô không phải là người chuyện gì cũng có thể giấu trong lòng, nhất là khi liên quan đến người thân cận nhất, trong nội tâm cô, cảm giác lo được lo mất rất nhanh lên men thành xúc động, xoắn xuýt mấy ngày trời, vẫn muốn hỏi cho ra nhẽ.

Ngày đó chuẩn bị đi, cô đã đến cửa phòng bệnh, lại nhanh chóng quay lại, đến trước giường bệnh của bà Thẩm, đôi mắt sạch sẽ đen bóng nhìn bà, hỏi, “Bà, vì sao mấy ngày nay bà không nhắc đến Lục Tu Chi nữa, có thể nói cho con biết nguyên nhân không?”

Cô không quanh co lòng vòng, mà trực tiếp hỏi.

“Bà...” Bà Thắm do dự một hồi, “Cái đó, chuyện Lục Tu Chi bà đã biết rồi. Tiểu Yên à, chuyện này bà có lỗi với con, bà quen nguwofi nhưng không hiểu người a!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

“Là Cố Minh Châu nói với bà?” Cố Phi Yên rất ngạc nhiên.

Cố không ngờ lại nghe được đáp án này.

Chuyện này đã được cất giấu trong lòng cô mấy ngày nay, cô nghĩ rất nhiều khả năng nhưng chưa bao giờ đoán được là Cố Minh Châu đã kể cho bà Thắm.... Không, thực ra cô nghi ngờ rằng bà Thắm đã biết rõ mọi chuyện, thậm chí nghi ngờ cô có xấu chuối với Cố Minh Châu.

Bởi vì cô luôn hoài nghi Cố Minh Châu mà biểu hiện của bà Thắm cũng làm cô cảm thấy đáng nghi, vì vậy trong tiềm thức, suy nghĩ này của cô mặc dù cũng không chắc chắn nhưng đã đoán được dấu vết từ phương diện này, chỉ là cô mấy hôm nay không dám tìm hiểu sâu, không dám đối mặt.

Nhưng cô không nghĩ rằng sau khi hỏi câu này, bà Thắm lại thẳng thắn vô tư như vậy, tự nhiên nói ra làm cô không còn cách nào chất vấn câu trả lời, còn nói ra tên Cố Minh Châu, một chút cũng không tránh né.

Xem ra, hình như bà Thắm thật sự không bị Cố Minh Châu xúi giục, chắc không cố ý làm mối cô với Lục Tu Chi?

Bởi vì như vậy mới không chột dạ?

Nghĩ đến đây, Cố Phi Yên vẫn có nghi vấn.

“Bà, Cố Minh Châu đến thăm bà lúc nào vậy?”

Bà Thắm từ lúc nào có quan hệ thân mật với Cố Minh Châu, cô tại sao không biết?

Cô có cảm giác bị lừa dối trong chuyện này, loại cảm giác không tốt đẹp gì.

Cô có thể không để ý Cố Kiến Quốc và Chu Cầm Tiên đối tốt với Cố Minh Châu, cũng không quan tâm Thẩm Cường và Vương Nguyên cũng đối tốt với cô ta nhưng cô lại để ý bà Thắm có đối tốt với Cố Minh Châu không!

Cô không có vĩ đại như vậy, cô không muốn để tâm thần tình duy nhất này ra ngoài, cô chỉ muốn thuộc về cô, có một không hai!

Vậy mà...

Lúc cô không ý thức, thì đã không còn nữa sao?

“Minh Châu không có đến thăm bà, chỉ là....chỉ là đã gọi điện thoại cho bà.” Sắc mặt Bà Thắm có chút bối rối, nắm chặt tay Cố Phi Yên, đôi mắt mờ đục cẩn thận dè dặt nhìn cô hỏi, “Tiểu Yên, cháu có phải không thích bà với Minh Châu liên lạc? Bà, nhưng cô ấy rốt cuộc cũng là cháu gái của bà, Ayyy....Đã nhiều năm rồi, bà cũng không tận lực làm tròn bổn phận của người bà, cô ấy gọi điện cho bà, bà không nghe cũng không được....”

“Tất nhiên là không rồi.” Cố Phi Yên miễn cưỡng nở nụ cười, không có vết tích thu tay mình lại, “Bà nghỉ ngơi cho khỏe, cháu về đây.”

Đột nhiên nhớ lại tấm ảnh Cố Minh Châu được giấu dưới gối bà Thắm, trái tim cô như bị đục khoét một lỗ, trong lòng tức giận không thể phát tiết được, có chút khó chịu không nói lên lời.

Lạc long, khó chịu, hoặc là ghen tị....

Đúng, cô rất ghen tị Cố Minh Châu!

“Tiểu Yên....”

“Được rồi, bà, cháu phải đi rồi, lần sau lại đến thăm bà.”

Bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, Cố Phi Yên vội vàng bước đến góc ngoặt chỗ cầu thang, một mình trong xó xĩnh,nước mắt không ngừng rơi.

.....

Đội Cố Phi Yên vừa đi, bà Thắm nặng nề hít một hơi thật sâu.

Trên khuôn mặt của bà ánh lên nụ cười đôn hậu, lúc này đây, lại tràn đầy sự day dứt, ánh mắt đấu tranh.

Từ chiếc tủ cạnh giường lấy ra một chiếc điện thoại dành cho người già, bà Thắm mở danh bạ, tìm số điện thoại lưu sẵn tên “Tiểu y tá” liền ấn nút gọi.

Từ danh sách nhật ký cuộc gọi có thể thấy, số điện thoại này liên lạc với bà Thắm rất nhiều lần, còn nhiều hơn Cố Phi Yên mỗi ngày gọi một lần.

Đội một hồi lâu sau, điện thoại cũng có người bắt máy.

Khẩu ngữ nói chuyện không hay, “Alo? Bà tại sao lại gọi cho cháu, có chuyện gì không? Nếu có thì mau nói, không có thì cháu tắt đây, cháu ở đây đang rất bận!”

Bà Thắm cũng không kì kèo.

Ánh mắt phức tạp của bà hướng ra ngoài cửa phòng bệnh, chắc chắn Cố Phi Yên đã đi xa rồi bà mới bước ra ban công mở miệng, “Minh Châu à, chuyện đó không xảy ra vẫn để gì chứ? Cháu lúc đầu không có nói bà biết tên Lục Tu Chi kia đã hạ thuốc Tiểu Yên, suýt nữa hại danh tiết của cô ấy, cháu chỉ nói lợi dụng thân phận Lục Tu Chi làm danh tiếng của Tiểu Yên khó nghe một chút, Chiến gia sẽ không chọn cô ấy làm con dâu nữa!”

Cố Minh Châu đầu đầy bên kia sững sờ người, âm thanh thấp đi vài phần, tỏ ra đáng thương tội nghiệp, “Bà à, bà đang chỉ trích cháu? Chuyện này không phải bà sớm biết sao, bây giờ đi lật lại chuyện cũ?”

“Bà cũng không muốn nói nhưng hôm nay Tiểu Yên hỏi bà tại sao mấy ngày nay không thấy nhắc Lục Tu Chi nữa, bà lo cô ấy nghi ngờ bà!” bà Thắm ánh mắt đau khổ, bàn tay nhăn nheo che mắt lại, “Nó là đứa bé bà nuôi từ nhỏ đến lớn, bà nhìn thấy nó có chút không đúng.”

Thật là đần độn!

Cố Minh Châu trong lòng thầm chửi một tiếng, nội tâm đối với bà Thắm tràn đầy sự khinh thường.

Biết thế sớm nói với bà ta làm sao ứng phó Cố Phi Yên, giờ nước đến chân mới nhảy để lộ dấu vết, còn luống cuống gọi điện cho cô, đây không phải ngu xuẩn thì là gì? Không liên lụy đến cô còn may, đây ngộ nhờ mang liên lụy đến cô, thật là phiền phức!

Trong lòng rất bức bối nhưng Cố Minh Châu đột nhiên nói dối không chớp mắt, “Cháu cũng không biết tại sao lại xảy ra như vậy, cái tên Lục Tu Chi rõ ràng chỉ cảm thấy thú vị với nam nhân, cháu trước đó đã hỏi rõ

ràng rồi. Bà không phải đang nghĩ là cháu có ý hại Tiểu Yên sao? Cháu làm sao có thể chứ? Cháu chỉ là không muốn mất Chiến Mặc Thần, cháu và anh ấy đã ở bên nhau lâu như vậy, Tiểu Yên lại cướp anh ấy khỏi cháu, cháu....”

Cố Minh Châu khóc rất rõ ràng, khóc như kiểu bị hiềm khích.

“Bà, bà không phải, Minh Châu cháu đừng khóc.....” bà Thẩm đột nhiên cuống lên, “Nhưng, Tiểu Yên bây giờ nghỉ ngơi bà, bà không muốn làm tổn thương Tiểu Yên! Bà bị bệnh, không có một ai để ý bà sống chết ra sao, chỉ có Tiểu Yên quan tâm, bà làm nó đau lòng, bà trở thành loại người gì đây?”

“Bà trước kia đối xử tốt với Tiểu Yên như vậy, xem cô ta như cháu gái, còn cứu mạng cô ấy, bây giờ cô ta đối xử tốt với bà một chút, báo đáp công ơn dưỡng dục của bà, không phải là nên làm sao?”

“Nhưng.....”

“Bà à, bà cứ nghĩ vậy, bà là bề trên, chúng cháu đối tốt với bà, tôn kính bà là điều đương nhiên. Tiểu Yên làm chuyện sai, ngay cả giường của anh rể cũng dám trèo lên, nếu đặt vào trước kia sẽ bị đánh chết, bà bây giờ làm chút nỗ lực này đều để bà cai tà quy chính, vì tốt cho bà. Cô ta nếu có trách bà, chứng tỏ suy nghĩ của cô ta có vấn đề, còn không nhận thức lỗi lầm của mình!”

“Thật sao” bà Thẩm có chút lưỡng lự.

“Đương nhiên là thật rồi!”

“Nhưng, lần này suýt nữa hại đến danh tiết của Tiểu Yên, nếu như nó tức giận bà, phải làm sao?” bà Thẩm vẫn rất rõ ràng. Tiền viện phí bây giờ của bà đều là Cổ Phi Yên cầm, nếu Cổ Phi Yên không nhận bà là người thân, bà cần bán chỉ còn một con đường chết.

Người già ngược lại càng sợ chết, bà không dám chịu đựng điều bất trắc!

“Cô ta làm sao có thể tức giận bà được? Cô ta nếu có tức giận, cũng là hại người cô ta, tuyệt vọng chà trách vào thân cô ta.” Cố Minh Châu rất chắc chắn nói, “Bà yên tâm đi, cháu đã tìm được người chịu tội thay rồi, chỉ cần chúng ta không phải lo lắng, tuyệt đối không có liên quan lên người chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

Bà Thẩm yên tâm một chút, “Cho dù cháu có xử lý xong xuôi, vậy lần này coi như cho qua. Tuy nhiên, lần sau bà sẽ không làm chuyện bất lợi cho Tiểu Yên, đây thật sự là lần cuối cùng! Minh Châu, cháu cũng đừng trách bà bất công, suy cho cùng Tiểu Yên vẫn là đứa bé một tay bà nuôi lớn, tình nghĩa này bà không thể quên.”

“Cháu biết rồi bà.” Cố Minh Châu giọng ngọt ngào hứa theo, vậy mà, trong lòng lại không như vậy.

“Vậy Minh Châu, cháu...cháu khi nào rảnh?”

Nói đến lời chưa được nói, điện thoại sắp tắt, bà Thẩm vội vàng nói ra câu hỏi đầy kỳ vọng.

Bà đã thấy Cố Minh Châu đứng hai lần, đứa trẻ này lớn lên rất giống Thẩm Cường hồi nhỏ, Thẩm Cường không hăng hái tranh giành, bà còn có một cô cháu gái không chịu thua kém ai, nói đi đâu là nó đều có mặt!

Cố Minh Châu lần trước đến, rất khéo léo, vừa nhìn đã đã biết lớn lên trong sự nâng niu nuông chiều, bà còn nhớ mọi người trong phòng bệnh đều khen bà đã nuôi một đứa cháu gái tốt! Những ánh mắt đó, đều cực kỳ ngưỡng mộ!

“Cháu gần đây rất bận, không qua thăm bà được, bà nếu như muốn ăn gì, uống gì thì để Tiểu Yên mua cho bà, để cô ta không nợ tiền. Cháu cũng không để cô ta tiêu sạch tiền, đợi đến sinh nhật của cô ta, cháu sẽ tặng một chiếc túi xách hàng hãng phiên bản có giới hạn, tầm mười đến mười mấy vạn, coi như cảm ơn cô ấy đã có tâm ý thay cháu chăm sóc bà chu đáo.”

“Được, được, được.” ngoài trừ gật đầu, bà Thẩm không biết còn có thể nói được gì nữa.

Đợi bà lại muốn nói thêm một hai câu nữa, trong điện thoại thông báo máy bận.

Cố Minh Châu đã không chịu đựng được nữa tắt máy.

“Đứa trẻ này.” Lắc đầu quở trách, bà Thẩm quay vào phòng bệnh, trên mặt nở nụ cười đầm đìa.

Sau này, bà còn muốn Tiểu Yên tốt hơn một chút, đứa trẻ này số khổ. Mặc dù biết Minh Châu mới là cháu gái ruột của mình nhưng bà cũng không thể bất công, bà già rồi nhưng còn có lương tâm, nếu có bất công thì cũng nên thiên về Tiểu Yên.

.....

“Chiến thiếu gia, Lục Tu Chi vẫn không chịu khai kê chủ mưu đứng sau là ai, chúng ta bây giờ phải làm sao?”

Cửa mở ra, Giang Đào có chút không nhẫn nại vò đầu.

Việc bức cung Lục Tu Chi, là anh năng nổ xin nhận.

Anh cảm thấy, mặc dù Lục Tu Chi trước đó thú nhận là một tên vô lại đe dọa anh nhưng giữa tên vô lại này và Cổ Phi Yên cũng không có ân oán tình thù gì cả, cũng không có lợi ích dây dưa, tại sao lại ra tay với Cổ Phi Yên?

Đây rõ ràng có kỳ quái!

Anh phái người bắt tên vô lại đó, không ngờ rằng người nhà đều đã biết sẽ xảy ra chuyện này, sớm trốn ra ngoài, sự việc rất đáng ngờ! Nhưng bây giờ chỉ còn lại mỗi Lục Tu Chi, tự nhiên không thể dễ dàng buông tha, cần phải hỏi ra điểm gì mới được.

Vậy mà, anh lại không lường trước được, người đàn ông Lục Tu Chi hào hoa phong nhã như vậy mà miệng lại cảm như hến, bị đánh đến rách da hở thịt, chút hơi tàn, vẫn ngoan cố.

“Hắn ta vẫn không khai?” Chiến Mặc Thần thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, từ từ quay người, “Đi thôi, tôi qua đó xem”

“Vâng!” Giang Đào có chút ẻo ỏi.

Anh cảm thấy chuyện này không làm tốt, còn để Chiến Mặc Thần lo lắng, là anh vô dụng.

“Đứng rồi, tôi nhớ không nhầm Lục Tu Chi còn có một em trai?” Chiến Mặc Thần đột nhiên hỏi, “Nắm bắt tình hình em trai của hắn thế nào rồi?”

Giang Đào mắt sáng lên, “Chiến thiếu gia, ý anh là, chúng ta có thể thông qua em trai của hắn để uy hiếp hắn?”

“Nếu như đúng như hắn nói thật sự quan tâm em trai mình, vậy thì không sợ cạy không ra miệng của hắn!” Chiến Mặc Thần nhẹ nhàng nhếch môi, giọng nói lạnh lùng.

“Vâng! Tôi bây giờ lập tức hành động!”

“Đợi chút!” Chiến Mặc Thần gọi Giang Đào dừng lại lập tức sắp xếp người, “Số một hai ngày nay có động tĩnh gì không?”

Số một và số hai là hai vệ sỹ mà Chiến Mặc Thần phái đi bảo vệ Cố Phi Yên, thông thường đều là số một thông báo tin tức về tay Giang Đào, nếu như có xảy ra chuyện gì bất thường, Giang đào sẽ bẩm báo lại Chiến Mặc Thần.

“Không có, nghe nói tất cả đều ổn.” Giang Đào lắc đầu.

“Cố ấy hai ngày nay làm gì?”

“Hình như ra ngoài gặp bạn bè, sau đó về bệnh viện thăm bà Thắm vài hôm, không làm chuyện gì khác.”

“Không có liên hệ với đàn ông khác chứ?”

“Hình như là không, trong nội dung hồi báo của số một không nhắc đến.”

“Ừm” Chiến Mặc Thần ánh mắt hải lòng, phút chốc suy nghĩ, nói, “Có thể giới thiệu vài mối làm ăn cho cô ấy, cô ấy thích bận rộn, thì giúp cô ấy tìm việc mà làm.”

“.....”Giang Đào há hốc mồm, “Nhưng, thiết kế phòng cỡ nhỏ, công ty chúng ta không có liên quan tới. Tập đoàn của chúng ta là công ty thiết kế mô hình lớn thông thường đều là dụng cụ lao động, động một tý là hơn mấy nghìn vạn”

“Không có cơ hội, lẽ nào không thể tạo ra cơ hội?”

Giang Đào, “.....”

Con người Chiến Mặc Thần mở đi, chỉ có thể nói rõ một chút, “Đi mua vài cửa hàng, cậu xem làm chút gì đó, chuyển sửa sang giao cho cô ấy.”

“Vâng!” Giang Đào lập tức lớn tiếng đáp ứng.

Anh thường cảm thấy, nếu hai chuyện này anh làm không tốt, vị trí của anh sẽ nguy khốn!

Nếu không,trước đó ôm lấy chân Cố Phi Yên, để cô nói giúp anh vài lời hay trước mặt Chiến thiếu gia? Chân của chủ mẫu tương lai, chắc chắn sẽ đủ?

Giang Đào một bên tính toán tâm tư trong lòng, một bên bước đi thật nhanh.

.....

Cố Phi Yên về đến nhà, mở điều hòa nằm lên giường, cảm thấy mình như sống lại một chút.

Ngày mai, cô không đến bệnh viện.

Có vài chuyện trong lòng hiểu rõ.

Cô cũng nghĩ kỹ, thị phi đen trắng, cô nhất định điều tra rõ ràng.

Với một mình ở đây đau đớn nghĩ ra cách, hoài nghi cái này cái kia, còn không bằng cần một đáp án chính xác, nào sợ câu trả lời này sẽ làm cô đau đến ứa máu, nhưng cũng bắt buộc phải trải qua.

Cô không thể sợ hãi, không thể bởi nỗi sợ này mà ngập ngừng không tiến lên, do đó không một chút phòng bị để người thân bên cạnh mình hãm hại, rơi vào tình cảnh khốn cùng đáng sợ.

“Ding doong.”

Âm thanh báo có tin nhắn vang lên.

Cố Phi Yên lật người, cầm điện thoại lên xem, người gửi tin nhắn là Ảnh Hồ.

[Cô đã xảy ra chuyện gì, giờ đã giải quyết xong chưa?]

Tin nhắn này nên gửi cho Sở Điềm Điềm.

Trước đó cô xảy ra chuyện, Sở Điềm Điềm đã đăng nhập tài khoản của cô ấy lên hệ cho Ảnh Hồ, muốn nhờ Ảnh Hồ giúp đỡ, cô gắng xoay chuyển tình thế giống lần trước nhưng Ảnh Hồ vẫn chưa có trả lời lại.

Cô cho rằng Ảnh Hồ sẽ không nhắc lại chuyện này, không ngờ rằng bây giờ anh vẫn còn nhớ, đáng thấy, anh còn chút nghĩa khí. Cũng là, đã quen mấy năm vậy rồi, Ảnh Hồ đều rất đáng tin cậy, mỗi lần làm việc đều có đầu có đuôi, rất có trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, Cố Phi Yên mỉm cười.

Cô trả lời, [Tôi không có chuyện gì, bây giờ rất tốt. Ngược lại anh, có phải anh mấy ngày nay đi ra nước ngoài?]

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Ảnh Hồ rất nhanh gửi một đoạn tin nhắn dài qua, vì ở nước ngoài rất lâu rồi nên mới nói giọng nói diễn hình như vậy.

[thấy ngại quá, hôm đó không có nhìn thấy tin nhắn của bạn cô gửi, sau đó cũng không có thấy hiển thị lên tin nhắn chưa đọc, có thể là phần mềm có chút vấn đề rồi, làm cho tôi không nhìn thấy những tin nhắn mới đến....., hôm nay cần liên lạc với cô, mới nhìn thấy cái tin nhắn đó, mặc dù có thể không cần nữa rồi, vẫn nên là hỏi một tí, cô không sao chứ? Nếu như cần tới, tôi rất vui về đồng ý vì cô làm chút chuyện.]

Cố Phi Yên mỉm môi cười: [tôi không sao rồi, còn anh, dạo này thế nào rồi?]

[tôi đã về nước rồi, hôm đó đang ở trên máy bay về nước, mấy ngày hôm nay bận xử lý nhiều chuyện, vẫn chưa ra ngoài ăn cơm đây. Thấy thế nào, muốn mời tôi một bữa vì tôi là người từ xa về ư?”

Cố Phi Yên, “.....”

Không thể chứ, đây là có ý muốn gặp mặt ư?

Mặc dù ở trên mạng nói chuyện với Ảnh Hồ rất nhiều năm rồi, mối quan hệ cũng rất là tốt, nhưng, trong thực tế cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp mặt!

Trong lòng hoang mang, Cố Phi Yên nắm lấy tóc vì không thể xử trí được.

Từ chối sao. Từ chối sao. Vẫn là từ chối sao?

Ba chọn một, cứ từ chối trước đã!

Đã cảm thấy cần phải từ chối, vậy thì cần phải có một cơ thật tốt, mượn cơ ư, mượn cơ ư!

Nghĩ không ra được một cái viện có được!

Cổ Phi Yên mất ngắn lẹ, nhưng,cô đang điên cuồng không biết phải từ chối kiểu gì, “leng keng” một tiếng, tin nhắn lại đến rồi.

Ảnh Hồ: [lần trước cô tìm tôi giúp đỡ, biết tôi tại sao lại không tìm cô để lấy thù lao không?]

Cổ Phi Yên đàn ra,[tại sao?]

[bởi vì lần đó đã xử lý cho cô một bài đăng trên diễn đàn lớn, tôi không chỉ biết được thân phận thật sự của cô, còn biết cô lớn lên như thế nào. Cho nên,tôi đã tự mình quyết định để thông tin đó làm thành cái thù lao cô trả cho tôi,tôi đã biết cô là ai rồi, cho nên, cô dường như không cần phải xoắn xuyết lên cô nên ra gặp tôi hay không, có phải không?]

Hiếm thấy, Ảnh Hồ còn thêm icon mặt cười ở sau đoạn tin nhắn, dường như đang cười tinh thần của Cổ Phi Yên lúc này.

“Hả!”

Giật mình kêu một tiếng, Cổ Phi Yên từ trên giường bật dậy,sững sờ nhìn điện thoại, mắt mờ mờ to ra!

Não của cô không hoạt động nữa rồi!

Cô vốn dĩ không có nghĩ đến cái điều này!

Cũng vậy.....

Cô với bộ dạng rất thảm hại đều bị Ảnh Hồ nhìn thấy hết rồi, còn sợ gặp mặt ư?

Cô cũng không cuồng quyết nữa rồi?

Cô hỏi, [được rồi, vậy tôi sẽ mời anh đồ ăn thật ngon.]

[biết cô kinh tế không có dư dả gì cả, nhưng,tôi có thể muốn một nhà hàng có điều kiện hạng vừa không? Đồ ăn trung quốc đồ ăn tây đều được, sau đó, tôi cũng không thích ăn cay lắm]

[đương nhiên là có thể chứ, nhân tiện hỏi luôn, anh lúc nào thì thuận tiện hơn?]

Quyết định gặp mặt rồi, Cổ Phi Yên không nhịn nổi liền nở một nụ cười, trong lòng dần dần cũng có chút mong đợi.

Ảnh Hồ ư, anh ấy có thể là một người như thế nào nhỉ.

Đứng rồi.....

Cô vẫn có thể bảo anh ấy giúp một việc, để anh ấy theo dõi điện thoại của Bà Thẩm và Cổ Minh Châu, và tình hình sử dụng mạng của Cổ Minh Châu, xem xem có tìm thấy một chút manh mối nào không?

Nghĩ đến là làm, Cổ Phi Yên kể đầu đuôi câu chuyện cho Ảnh Hồ,xin nhờ anh ấy việc này.

Ảnh Hồ rất tự nhiên đồng ý.

Anh ấy hỏi âm lại, [đã như vậy, đợi tôi điều tra rõ việc này rồi hãy gặp mặt, thấy như thế nào? Vừa hay, tôi có thể làm cái này thành món quà gặp mặt tặng cho cô, không cần thù lao.]

Đây là đùa vui thôi.

Cổ Phi Yên gửi qua một tấm ảnh kỉ lạ [lợi cho anh quai rồi]

.....

Cổ Phi Yên mời được viện trợ nước ngoài rồi, để Ảnh Hồ điều tra chân tướng sự việc này, mà Giang Đào bên này, cũng bắt được em trai của Lục Tu Chi Lục Tiểu Bảo trong tay.

Nhân tiện cũng điều tra một chút việc về nhà Lục Gia.

Nhà Lục Gia, thì Lục Tiểu Bảo là người được chiều chuộng nhất.

Chi đáng tiếc là,Lục Tiểu Bảo là một kẻ dốt nát vô học, từ bé đến lớn đều được chiều chuộng hết mức, ở trong nhà muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, ở bên ngoài cũng thành thói xấu rất nhiều,trong đó có đánh cờ bạc.

Lục Tu Chi từ nhỏ học hành giỏi giang đa tài, chỉ là bởi vì trên cái tình cảm dẫn đến với người bình thường không giống nhau,từ trước đến nay đều bị mọi người trong nhà đối xử như quái vật.

Đương nhiên, đây cũng là có nguyên nhân của nó.

Là bởi không biết ai đi loan tin khắp nơi, nói rằng đồng tính luyến ái dễ bị lây nhiễm bệnh AIDS, cũng không biết Lục Tu Chi có biết cái loại bệnh này không,nói không chừng anh ấy cũng có thể bị cảm hoá luôn mất.

Bởi vì Lục Tu Chi, mọi người ở gần nhà Lục Gia bắt lộn nam hay nữ đều trốn tránh nhà họ thật xa, sợ bị lây nhiễm bênh AIDS.

Thì như vậy, Cho dù Lục Tu Chi là một người khoẻ mạnh, trong nhà không chỉ phải đối mặt với sự chỉ trích nặng nề và sự ghét bỏ, còn phải chịu đựng ánh mắt xa lạ của hàng xóm.

Lúc kinh tế trong nhà khó khăn, anh đến quán bar làm việc kiếm tiền sinh sống,không nghĩ rằng âm dương sai trái làm một người đàn ông quan hệ giao tiếp đó cũng được. Người ở nhà đợi anh ấy kiếm tiền về nuôi, anh cũng không có cách nào khác, cũng chỉ có thể luôn chăm chỉ làm việc.

Lần này, nếu như không phải vì Lục Tiểu Bảo vay lãi cao để đánh bạc, thì Lục Tu Chi cũng không cần phải kiếm chắt như vậy.

Nói thẳng ra, Lục tu Chi là một người rất đáng thương,bị người nhà làm liên lụy cho thành như vậy, không có được một ngày nào tốt đẹp cả,nhưng lại cứ ghét bỏ bản thân mình, đến mình cũng không nhìn ra được chính mình, vì người nhà giống như con sâu hút máu nằm bò trên cơ thể để hút máu, chỉ để muốn bọn họ chấp nhận.

Đưa Lục Tiểu Bảo bắt đầu trước mặt Lục Tu Chi, Lục Tu Chi từ lúc bắt đầu đã không định nói,nhưng khi Giang Đào cho người chặt tay của Lục Tiểu Bảo, Lục Tiểu Bảo không xúc phạm nữa rồi.

“Ca, anh nói đi? Rốt cuộc là ai đã xúi giục anh? Anh mau nói đi? Anh không nói là muốn để người ta chặt mất tay em sao? Hả! Nếu như anh muốn em như thế, em về nhà sẽ nói với ông bà, để bọn họ đánh anh!”

“Mấy người là một bọn khốn nạn, tại sao muốn chặt tay tôi cơ chứ? Mấy người phải chặt tay anh ta chứ, mấy người hãy chặt tay anh ta đi!”

Lục Tiểu Bảo vừa đau vừa sợ, một kẻ tiểu nhân.

Lục Tiểu Bảo chửi ầm lên vì đau quá, Lục Tu Chi biểu cảm rất chán nản chịu khuất phục rồi.

Anh bình tĩnh nhìn Giang Đào, “tôi nói”

Anh lúc đầu rất ngang ngược là vì bảo vệ người nhà, nhưng người nhà bây giờ ở trước mắt anh xảy ra chuyện rồi, tất cả sự kiên trì của anh đều không có lý do nữa rồi.

Giang Đào cho người đưa Lục Tiểu Bảo đang khóc lóc ôm sòm đi, tiếp tục tra hỏi Lục Tu Chi, “nói, rốt cuộc là ai đã xui giục anh, kẻ cầm đầu nhóm côn đồ có quan hệ gì với anh, cái người đứng đằng sau xúi giục anh có quan hệ gì?”

Lần này, Lục Tu Chi rất phối hợp.

Kẻ cầm đầu đó tên là Lư Á, anh ta đột nhiên tìm đến tôi,giống như là lợi dụng thân phận của tôi để đối phó với Tiểu Yên,cho nên mới.....”

“Hur!” Lại là một cái roi, Giang Đào độc ác đánh lên người Lục Tu Chi, “người phụ nữ của Chiến Thiếu gia chúng tôi, mà anh cũng có thể gọi như vậy được sao? Gọi là Cố Tiểu Thư, nghe rõ chưa?”

“Vâng.....” chịu đựng đau, Lục Tu Chi cười đau khổ, tiếp tục nói, “người đứng sau cù giục tôi là Lư Á, nhưng, tôi đã từng vô tình nhìn thấy Lư Á và một người phụ nữ trẻ gặp mặt. Chúng tôi không có chứng cứ, nhưng tôi cảm thấy người phụ nữ đó chắc chắn là có vấn đề. “

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 152

“Không có chứng cứ, ai biết được là anh có đang nói điều hay không?” Giang Đào cười nhẹ nhàng lạnh lùng.

Anh để roi cái roi thấm nước xuống, bước nhanh đến trước mặt Lục Tu Chi,đột nhiên túm lấy tóc của Anh ta, “Lục Tu Chi, tôi khuyên anh tốt nhất là đừng có ăn nói lung tung,đừng cho rằng như vậy là có thể thay đổi được mục tiêu, để tôi nể tình nhẹ tay với anh!”

Giang Đào bình thường đứng đằng sau Chiến Mặc Thần, xử lý tất cả mọi việc trong công ty,xem ra là người rất có văn hoá nói rất hay, nhưng, bên trong con người anh ấy vẫn có sự u tối bên trong đó là nuôi dưỡng ra sự mãnh liệt vô cùng.

Anh tuyệt đối không giới đối phó,không phải ai cũng đều có thể qua loa được.

Mấy ngày hôm nay tra hỏi đã làm cho sự nhẫn nại của anh ấy kiệt sức.Nếu như Lục Tu Chi lại muốn trêu đùa với anh ấy, vậy thì đừng nghĩ sẽ có kết thúc tốt đẹp!

Điều này, Lục Tu Chi rất rõ.

Từ lúc mà Giang Đào dứt khoát chặt tay của Lục Tiểu Bảo, là anh ấy đã biết rồi,bản thân đối với sự nhận biết của trợ lý này là mãi mãi không đủ.

“Tin hay không,mấy người hãy điều tra camrera giám sát ở đường không thì có thể quyết định?” Lục Tu Chi rất bình tĩnh nói, “người phụ nữ đó có hai cái Porsche màu trắng, xem ra trông rất là trẻ, nhưng, lại đeo kính râm, tôi không có nhìn rõ được mặt cô ấy.”

“Ở đường nào?”

“Để tôi nhớ lại xem.....” hồi tưởng lại, Lục Tu Chi nói một tên địa chỉ không chắc chắn lắm.

“Anh khẳng định không?”

“Anh có thể từ ngõ nhỏ đó bắt đầu kiểm tra dần, tôi khẳng định, ở gần chỗ đó, nếu có sai thì cũng không quá 500 mét.”

“.....được” nhẹ nhàng liếc đôi mắt, Giang Đào thả lỏng tay, “tạm thời sẽ tha cho anh.”

Anh chỉnh lại quần áo, khôi phục lại hình tượng của một trợ lý.

Lục Tu Chi khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên được, “em trai tôi.....”

“Nếu như tôi có thể thả một người ra, để cho anh lựa chọn giữa anh và em trai anh, anh sẽ chọn ai?” Bỗng nhiên Giang Đào có chút hiếu kì tò mò.

Lục Tu Chi, “.....”

Rất lâu rất lâu sau, anh ấy không nói lại nữa.

.....

Có được thông tin từ trong mồm của Lục Tu Chi nói ra, Giang Đào đêm muộn bắt đầu đi điều tra.

Không kiểm tra không biết, kiểm tra xong, anh cau mày nhăn chán, càng ngày càng có cảm giác kinh hoàng sợ hãi.

Lúc bắt đầu, anh cho rằng trong lời nói của Lục Tu Chi người phụ nữ trẻ đó và Lư Á qua lại với nhau là Cố Minh Châu, ở Kinh Thành này cũng chỉ có Cố Minh Châu mới có động cơ ra tay hãm hại với Cố Phi Yên, mà anh chỉ cần tìm chứng cứ đưa cho Chiến Mặc Thần là được.

Như vậy,cũng hoàn thành xong nhiệm vụ.

Nhưng,khi anh để máy ảnh theo dõi, anh phát hiện ra người phụ nữ trẻ đó có khả năng chống trình sát mạnh mẽ,thậm chí không tệ hơn những người được nuôi dưỡng ở nether.

Cô ta không chỉ không để máy ảnh chụp được mặt của cô ta, còn biết máy ảnh của cả kinh thành này phân bố rất rõ từng nơi một, có thể sớm dự đoán được sẽ có người thông qua cách này để theo dõi, cô ta ung dung khởi động xe hướng đến chỗ không có camera, để Giang Đào không có cách nào theo được.

Đội xe chạy đến hết đoạn đường không có camera, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của Giang Đào,hình bóng tung tích của người phụ nữ này mất hẳn. Ngoài mờ xe thì còn có người khác nữa.

Giang Đào Điều tra biển xe của chiếc Porsche màu trắng, phát hiện ra hai chiếc xe này thuộc về một công ty hôn nhân, bình thường đều để dùng làm xe hoa, chủ yếu nhận làm một vài đoàn xe hoa, nhưng cũng có thể cho thuê rải rác,chiếc xe có thể là cho người khác mượn tạm thời để đi.

Anh gọi điện đến công ty hôn nhân đó, nghĩ công ty hôn nhân đó không thể không báo cáo. Giả làm nhân viên xử án, để tra hỏi về tình hình của hai chiếc xe đó, quả nhiên là phản hồi đến rất rõ ràng.

Ngày hôm đó,có một người phụ nữ ăn mặc rất đẹp đến công ty hôn nhân để thuê xe, thuê hai chiếc xe porsche màu trắng.

Nhưng mà, người tài xế lái xe đó không lâu sau đó bị hôn mê, bỏ vào trong cốp sau của xe,hôn mê bất tỉnh,lúc anh ấy tỉnh dậy phát hiện mình đang ở trong cốp xe phía sau, vừa giật mình vừa sợ hãi từ trong xe xuất hiện ra, phát hiện ra chiếc xe dừng lại ở trên đoạn đường không có camera, thật may cuối cùng không có phát sinh ra việc gì đáng sợ cả, anh bình an đưa xe về công ty.

Tất điện thoại, sắc mặt của Giang Đào càng nghiêm trọng hơn!

Đây..... làm sao có thể?

Hàng loạt thủ đoạn này thực ra không khó, nhưng khó là khó ở thuận lợi thoát khỏi camera giám sát, cho dù là phần tử tội phạm cực kì thông minh, để hiểu được rõ đến đâu có camera giám sát là chuyển động bình thường, cái camera giám sát nào bị hỏng đều rất khó, trừ khi, bọn họ có thể vào được nội bộ hệ thống.....

Nghe tới đây,Giang Đào phát ra hai chữ, “ Máu sôi!”

Ngoài âm u ra, chỉ có người máu sôi mới có thể có khả năng chống trình sát lớn mạnh đến như vậy, để việc này làm cẩn thận chặt chẽ như vậy.

Anh làm sao có thể quên được, ngoài Cổ Minh Châu đối với Cổ Phi Yên trong lòng không phục,muốn phá hoại cô ấy ra,còn có một người nhìn chăm chăm vào Cổ Phi Yên, nhưng,cái người này ôm lấy mục đích là muốn có được cô ấy!

Du Diễm Phong!

Nếu như tất cả đều là Du Diễm Phong bố trí, vậy thì có thể giải thích được rồi. Bao gồm số một và số hai tại sao có thể dễ dàng để lộ hành tung rồi, bị người thần bí làm cho hôm mê không sao nói rõ được.

Đạt được cái kết luận này,Giang Đào vội vàng xử lý một hồi, dự định đi đến chỗ Chiến Mặc Thần báo tin.

.....

Ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào,qua chiếc rèm cửa màu xanh nhạt, làm cho căn phòng nhỏ phủ một lớp vải nhẹ màu xanh của nước.

Cổ Phi Yên vươn người một mới, lần qua lần lại vài lần rồi mới dậy.

Người nghèo không có vui chơi!

Hôm nay có việc hẹn với Du Diễm Phong, vẫn là ở cửa hàng starlight, cô không thể đến muộn nữa, nếu như không có tiền thật nhiều, cũng không biết tiền viện phí của Bà Thẩm khi nào mới có thể gom đủ được.

Cái suy nghĩ này phát ra, nhớ đến hôm qua nói chuyện với Bà Thẩm, Đôi mắt đen láy trong sáng của Cổ Phi Yên lại u ám.

Quên nó đi, không nghĩ nữa!

Trước tiên hãy sống qua mỗi ngày thật tốt!

Vỗ vò vào mặt, Cổ Phi Yên làm cho bản thân phấn khởi hơn.

Thoái mái đi ra ngoài, cô gọi điện cho Du Diễm Phong trước “ Du Đại thiếu gia, anh có dậy hay không? Đừng có đợi tôi đến quán cà phê rồi, mà anh vẫn còn ở trên giường nghỉ ngơi dưỡng sức nha!”

“Nhất định phải dậy chứ, hôm nay muốn hẹn gặp với cô, ông đây làm sao có thể đến muộn được chứ, để các cô gái nhỏ đợi ông.ông đây không có một chút tâm lý nào gánh vác cả, nhưng để cô đợi, ông đây không nổi!”

“Cút, có thể nói từ từ được không, nói tiếng người mau?”

“Lão đây đã đi ra khỏi cửa rồi,cô có thể không thúc giục được không, giục linh hồn ư?!” Du Diễm Phong bỗng chốc bình thường trở lại, “đứng rồi, báo vệ của cửa hàng Starlight tăng cường thêm hai người, mỗi người đều có tầm nhìn của cô để cô điểm tự nhận biết. Cô vuốt mặt có thể gọi báo vệ, ngộ nhờ đụng đến việc cũng đừng sợ hãi, nghe thấy không hả?”

“Cảm ơn anh nha! Tôi không nghĩ sẽ đụng đến việc gì đâu, cho nên anh nhanh chóng đến tìm tôi đi!”

Lườm một cái, Cổ Phi Yên tắt điện thoại, tiện thể còn để im lặng luôn, trực tiếp để hoi oa oa gọi Du Diễm Phong che chở cho.

Lần này,Du Diễm Phong rất đúng giờ.

Đội cô lát là đến cửa tiệm cà phê, nhìn thấy Du Diễm Phong ngồi trong một cái ghế bên cạnh cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 153

Du Diễm Phong nghiêng người ngồi dựa vào thành ghế.

Anh ta mặc một chiếc áo màu lam ngọc tinh xảo, cổ áo cời bỏ hai cúc, ống tay xắn lên tới khuỷu lộ ra quanh cổ tay chiếc đồng hồ Vacheron Constantin có khối giá trị không nhỏ, chiếc áo trong được cắt xén tỉ mỉ phác họa toàn bộ thân thể điều luyện đầy chất đàn ông, khiến nhan sắc anh ta cũng được tôn lên.

Anh ta lười biếng đỡ tay lên mặt bàn, ngón tay gõ từng nhịp, gương mặt tuấn mỹ bởi quá mức tinh xảo mà có thêm tia âm nhu, nhưng khi khòe môi anh ta nở nụ cười tà ý nhìn qua, đáng vẻ xấu xa rất dễ làm cho trái tim các thiếu nữ đập rộn ràng, lòng mang ảo tưởng.

Đặc biệt, đối diện với ánh đèn pha lê của cửa hàng, dường như dát lên người anh ta một tầng ánh sáng nhu hòa, điều đó khiến xung quanh anh ta càng thêm mộng ảo, khí chất ngang tàng hiển hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

Thật là một nam nhân hại nước hại dân.

Yêu nghiệt!

Cổ Phi Yên không thể không thừa nhận, nhìn thấy bộ dáng này của Du Diễm Phong, cô cũng có vài phần kinh diễm, ngăn ngor một lúc.

“Lại đây!” Du Diễm Phong hướng về phía cô vẫy vẫy tay, ra khẩu hình.

Cổ Phi Yên lấy lại tinh thần, theo bản năng bước nhanh hơn, lại nghe thấy sau lưng có cô gái trẻ nào đó bụm miệng hét lên, tựa hồ đã bị cái vẫy tay này của Du Diễm Phong câu mất trái tim thiếu nữ.

Ồi trời!

Đồ mỹ nhân hại nước hại dân!

Cô thầm mắng Du Diễm Phong vài câu.

“Du đại thiếu, có mấy đơn hàng cần tôi ký đây?” Đặt túi xuống, Cổ Phi Yên đi thẳng vào vấn đề, “Nếu thời gian không gấp, có bao nhiêu đơn tôi nhận bấy nhiêu, bảo đảm mỗi việc đều sẽ tận sức tận lực làm thật tốt. Nếu như thời gian gấp gáp... Ồm, vậy tôi lấy tờ đơn kiểm được nhiều tiền nhất, anh thay tôi chọn lựa một chút, tôi tin tưởng anh.”

Quan hệ đã lâu với Du Diễm Phong, Cổ Phi Yên không có ý định khách khí với anh ta.

Dù sao những đơn hàng này đều là anh ta cầm đến đặt trước mặt cô, nói rõ những tờ đơn này anh ta có thể làm chủ được, cô chăm chỉ làm tốt mỗi hạng mục chính là không cô phụ tâm ý của anh ta rồi.

Du Diễm Phong không còn gì để nói, “Gặp tôi đã đòi đơn, tổn thương cho tôi biết bao a, hai chúng ta không thể trò chuyện tình cảm trước được sao?”

“Trò chuyện tình cảm tổn hại đến tiền, vẫn nên nói chính sự đi.” Cổ Phi Yên liếc mắt nhìn anh ta, “Đợi anh bàn xong việc chính với tôi, tôi mới có hứng trò chuyện tình cảm. Có thực mới vực được đạo, người ngày xưa đã hiểu được đạo lý này, anh không hiểu chính là đồ ngốc!”

Du Diễm Phong, “...”

Anh ta thể mà không phản bác lại được.

Du Diễm Phong đúng là không đặt những việc nhỏ này vào trong mắt, có điều, Cổ Phi Yên đã ra ý tứ, anh ta cũng rất lịch sự làm theo, trước tiên bàn chính sự.

Anh ta đem tất tổng cộng 5 hạng mục.

Trong đó bao gồm một quán bar, một quán com ở Tứ Hợp viện, hai hạng mục trang trí nhà cửa, một hạng mục trang trí biệt thự.

“Đơn của quán bar, là một người anh em của tôi nhìn trúng thiết kế cô đã làm cho Úc Thiên Thần, xin tôi bắc cầu, đây là công lao của cô. Những cái khác đều là tôi cướp được... Ồ, không, là tôi kéo được, có cứ xem đi, muốn nhận cái nào thì nhận, không cần vội vã.”

“Thù lao tính sao?”

“Thù lao có nghĩ rồi đưa giá, bọn họ tuyệt đối có thể trả được.” Cho dù không trả được, anh ta vác thứ đó đến trước mặt họ đi một vòng, chắc chắn sẽ thành trả được.

Cổ Phi Yên, “...”

Thấy khẩu khí của Du Diễm Phong, sao cô lại cảm thấy không đáng tin cậy nhỉ? Chỉ là, dù sao cô cũng sẽ không ra giá lung tung, điểm này để sau cũng không sao.

Cô bắt đầu nghiêm túc xem xét đơn hàng, dựa vào tình hình trong đó định ra một khoản dự toán và báo giá, đến khi cô nhìn đến đơn hàng cuối cùng, lông mày nhăn lên.

“Biệt thự này...” Cổ Phi Yên ngẩng đầu, “Nếu như tôi nhớ không nhầm, vị trí của biệt thự này cực kỳ tốt, giá trị ít nhất cũng đến 40, 50 ngàn vạn, anh xác định bạn của anh muốn giao nó cho tôi ư, không sợ tôi làm xấu nó?”

Nói thật, đây đúng là một đơn hàng lớn a!

Cô có chút hưng phấn, nhưng càng nhiều hơn còn có chút không tự tin, không biết bản thân có thể nắm chắc được cơ hội lần này hay không để mà nộp được một phương án mần nguyện nhất.

“Sẽ không.” Đôi mắt hoa đào Du Diễm Phong hiện lên nét mừng thầm, anh ta còn lâu mới lo lắng no bị thiết kế xấu đi.

“Anh ta không đưa ra yêu cầu, không có sở thích nào sao?”

“Yêu phụ nữ tốt đẹp có tính không?”

Cổ Phi Yên, “...”

“Ha ha, đùa thôi mà!” Du Diễm Phong ngưng ngưng cười, khụ khụ hai tiếng, “Chủ nhân của biệt thự này là anh em tốt của tôi, thẩm mỹ không khác với tôi cho lắm, muốn thiết kế cho nữ nhân mình thích sống ở đây, cái đó... Cô nhìn rồi xem thế nào, vui vẻ làm thôi, dù sao anh ta cũng không hiểu sở thích của nữ nhân là gì.”

“Anh chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

“Được... Tôi sẽ đưa ra sơ đồ cơ bản trước khi khởi công, đến lúc đó sẽ thảo luận kỹ hơn về những chi tiết nhỏ rồi chúng ta mới bắt tay làm.” Cổ Phi Yên giải quyết dứt khoát.

Như thế này có thể tránh được sai sót.

“Không thành vấn đề!” Chính sự đã bàn xong, Du Diễm Phong cũng phần phần trở lại, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn Cổ Phi Yên, “Trước đó tôi bảo cô làm bạn gái của tôi, trước mặt mọi người cô không phản bác, có phải đã động tâm với tôi không? Cô cứ thẳng thắn nói, ông tuyệt đối sẽ không chế giễu cô! Bất luận cô coi trọng linh hồn hay thể xác của ông, ông đều cảm nhận được!”

Anh ta giờ ngón cái lên, bộ dạng rất tán thưởng Cổ Phi Yên.

“Tôi động tâm với anh cái gì, đó không phải là tự chuốc lấy nhục sao? Anh chỉ thích mỹ nữ thanh thuần, chướng mắt loại trái qua nhiều chuyện như tôi, tôi biết từ lâu rồi, trong lòng đâu có dám trèo cao.”

“Lúc nào tôi nói thế, cô không lấy ra được bằng chứng, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận!” Du Diễm Phong một miệng bác bỏ lời nói ngu ngốc nào đó, mặt dày vô si nói, “Tôi luôn thích loại có tính cách như cô, cho tôi giờ chưa từng thay đổi! Dù gì tôi cũng từng nói cô là người phụ nữ của tôi, cô không chối bỏ, thì chính là chấp nhận!”

“Biến đi!”

Mặt Cổ Phi Yên có hơi ửng đỏ, đối mặt với câu nói thô lỗ của Du Diễm Phong, cô không thể nói trong lòng mình có chút lay động, nhưng căn bản không tin mấy lời chết tiệt của Du Diễm Phong.

Phải biết trước đây anh ta đã từng công khai ghét bỏ cô thế nào!

“Được rồi, việc đã xong xuôi, tôi cũng phải về đây.” Bị Du Diễm Phong nhìn thẳng cũng rất cần tổ chất tâm lý cực mạnh, Cổ Phi Yên cảm thấy hơi xấu hổ, cầm lấy túi xách muốn đi.

Du Diễm Phong kéo túi của cô lại, về mặt chân thành nhìn cô, “Tôi nói với cô rất nghiêm túc, cô không theo tôi còn có thể theo ai? Chẳng lẽ, cô vẫn còn nhớ đến tên cận bã Chiến Mặc Thần kia?”

“Anh buông tay!” Có chút quần bách, Cổ Phi Yên dè dặt giọng nói.

Du Diễm Phong không chịu buông.

Ngay lúc ai người đang giằng co, một thân ảnh màu đen như con gió lốc nhanh chóng đứng giữa hai người họ, kéo cổ áo Du Diễm Phong dằm cho anh ta một quyền.

Bát đĩa trên mặt bàn rơi xuống đất, phát ra tiếng chói tai, một màn bất thành linh hồn dọa người trong quán cà phê, tiếng thét không ngừng vang lên bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154

“Rầm!”

Du Diễm Phong bị lực bất ngờ đánh ngã xuống bàn.

Anh ta không không chế kịp lưng đập mạnh làm đổ cả cái bàn, chèn đĩa vắng khắp nơi, cả phê đồ tung tóe tóa ra thứ mùi nồng đậm, vấy lên quần áo của anh ta, khiến anh ta từ khí chất thông dong thành hết sức chật vật.

Như một con cá, anh ta bật dậy từ dưới đất, hung ác nhìn người mới đến, “Chiến Mặc Thần, mày nổi điên cái gì?!”

Cùng lúc, trong lòng anh ta cũng có chút chột dạ.

Không phải là hắn đã nghe thấy anh nói mấy câu “đào góc tường” chứ? Nếu như là anh, anh cũng sẽ hận không thể cho thằng đàn ông “đào góc tường” chém thành trăm mảnh.

Có điều, nếu anh chính là người “đào góc tường”, anh lại cảm thấy, Chiến Mặc Thần không trân trọng người con gái bên cạnh mình thì đúng là đáng đời! Trong nháy mắt, Du Diễm Phong liền bùng bùng khí thế.

“Tao nổi điên?” Chiến Mặc Thần như ma thần tiến đến, một lần nữa không thèm giải thích đám cho Du Diễm Phong một quyền.

Như con cọp nổi điên đang lạnh lùng tiếp cận.

Chiến Mặc Thần hung dữ, Du Diễm Phong cũng không cam chịu yếu thế, rất nhanh hai người liền lao vào đánh nhau.

“A! Áo của tôi!”

“Nhanh lên, đi mau!”

“Chồng ơi, ô ô ô... túi xách của em!”

“... Hai người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Hai người đàn ông không chút kiêng kị đánh nhau trong quán cà phê, tiếng hét và sự hỗn loạn đằng sau như đang mua vui cho bọn họ.

Cố Phi Yên đứng ngoài cuộc chiến, cảm giác hai người họ vẫn còn giữ lại chút lý trí, thế mà cô không bị cuốn vào vòng đánh nhau. Bọn họ như có sự ấn ý từ trước, dần dần cách xa vị trí của cô, để cô đứng ngoài nhìn... Lợi hại đấy!

Thế nhưng, đây là điều cô muốn chắc?

Bọn họ tưởng rằng làm thế là có thể không khiến cô sốt ruột sao?

Chiến Mặc Thần lại nổi điên cái gì vậy... giây phút này, cô và Du Diễm Phong có cùng điều thắc mắc.

Hai người đàn ông đánh nhau đến mức cao độ, ai cũng làm mặt nghiêm túc, đôi mắt ngoan lệ nhìn chăm chăm vào đối thủ, quyết tâm mạnh mẽ không hề giữ lại.

Mất thấy quán cà phê bị hai người họ làm rối tung, tứ phía toàn là bàn nghiêng và chén đĩa đổ vỡ, Cố Phi Yên nhận thức được, nếu như cô đi khuyên can, khẳng định là rách họng cũng không xong.

Khi cô đang rất nóng vội, cô bỗng nhiên nhớ tới lời Du Diễm Phong nói với mình.

“Đừng thế, bảo vệ ở bách hóa Tinh Quang tăng gấp đôi, mỗi người đều nhớ kỹ mặt cô trong ảnh, cô có khuôn mặt này là có thể gọi bảo vệ, ngộ nhờ gặp chuyện cũng đừng sợ, cso hiểu không?”

Cô không sợ!

Cô không trị nổi bọn họ, vậy để người khác đến trị!

Vội vội vàng vàng chạy ra ngoài quán cà phê, Cố Phi Yên đến chỗ có bảo vệ, giữ chặt một người hỏi, “Này... Anh có biết tôi không?”

“A... Có tiểu thư, tôi tất nhiên biết cô!” Anh bảo vệ trẻ nhẹ gạt đầu, trên mặt mang nụ cười hiền hòa, nhanh chóng nhiệt tình hỏi, “Xin hỏi cô gặp phiền phức gì sao, có cần tôi giúp không?”

“Cần cần, anh trước đi cùng tôi sau đó gọi người, bảo họ tới quán cà phê đó!” Cố Phi Yên chỉ rõ phương hướng

“Vâng, Có tiểu thư.” Anh bảo vệ trẻ vừa đi vừa nói với đồng nghiệp qua bộ đàm

Vừa đến cửa quán cà phê, quản lý khuôn mặt đau khổ với vài nhân viên phục vụ lập tức vây quanh, “Anh bảo vệ đẹp trai, các người mau mau ngăn lại hai người kia đi, không thì cửa hàng này của chúng tôi sẽ bị phá nát mất!”

Vừa sốt ruột vừa hoảng loạn, biểu cảm quả thực không thể cay đắng hơn.

“Không vấn đề gì!” Bảo vệ vỗ vỗ ngực, nhưng, khi hắn ta bước vào nhìn thấy bóng dáng họ, lập tức mở to mắt quay đầu nhìn Cố Phi Yên, không dám tin hỏi, “Có tiểu thư, đó... người đang đánh nhau là Du tổng của chúng tôi sao?”

Cố Phi Yên ngay tức khắc đen mặt, “... Đúng vậy.”

“Vậy người đánh nhau với ngài ấy, tiểu thư biết không?”

“Là Chiến Mặc Thần.”

“A?!” Anh bảo vệ trẻ trợn mắt há mồm nhìn Cố Phi Yên, một lúc mới phản ứng lại, vội vàng hô qua bộ đàm, “Lão Trương lão Trương, điều gấp ba nhân thủ đến đây, người đang đánh nhau là nhân vật cấp Boss, chúng ta người ít chỉ có thể mất kinh nghiệm thôi!”

Cố Phi Yên, “...”

Sao cô lại đang cảm giác nhân thủ Du Diễm Phong sắp xếp rất không đáng tin nh?

Thật là bi thương!

Sự thật đã chứng minh cho suy nghĩ của Cố Phi Yên, trực giác của cô rất chính xác, cho dù nhiều hay ít bảo vệ đến, những người này căn bản không xen vào được, một mặt thực lực cách biệt quá nhiều, một mặt khác bọn họ cũng đang ở tình thế khó xử, không biết nên ra tay với ai.

Những ý này, là do anh bảo vệ đó lái nhai với cô.

Động thủ với Du thiếu, ngộ nhờ Du thiếu bị Chiến thiếu nhân cơ hội đánh lén, những người bảo vệ an ninh như họ còn có thể sống tiếp không?

Động thủ với Chiến thiếu... Con mẹ, vậy họ cũng cần phải đến gần Chiến thiếu mới được a!

Không thể nhịn được nữa, lo lắng trong lòng khiến Cố Phi Yên trở nên bực tức!

“Đừng đánh nhau nữa, đều dừng lại cho tôi!”

Cô vọt tới gần, ném túi xách trong tay về phía hai người họ, trong tích tắc họ dừng lại, cô lập tức như gió chạy tới trước mặt Du Diễm Phong, bỏ nhào về phía anh ta, muốn dùng lưng chặn lại thế công của Chiến Mặc Thần.

Cô đang đánh cược, Chiến Mặc Thần sẽ không tổn thương cô.

Quả nhiên...

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cái ghế trên tay Chiến Mặc Thần làm vũ khí giây phút sắp nện xuống Cổ Phi Yên đột ngột dừng lại, cách cô vên vên 1cm, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió làm bay tóc cô!

Gắt gao nhắm tịt mắt, tim Cổ Phi Yên đập như trống.

Thẳng đến khi xung quanh yên lặng, không có bất kỳ tiếng động nào, cô mới chậm rãi nhả ra một hơi.

Tiếng gió vừa rồi, giống như đang đối đầu với ma thần địa ngục Chiến Mặc Thần, cô mới thật sự biết sợ.

Nhẹ thở một hơi, cô quay lại nhìn về phía người đàn ông ngang ngược kia.

Gân xanh nổi lên trên tay anh, ánh mắt cũng trầm lạnh đến cùng cực, “Cổ Phi Yên, đừng có tìm chết!”

“Tôi tìm chết thì sao, chẳng lẽ cứ phải đứng nhìn hai người các người đánh nhau, đứng một bên không làm gì?!” Cổ Phi Yên không chút nghĩ ngợi hét lên với Chiến Mặc Thần, so với anh còn phách lối hơn, trong mắt hân hào lên con giận như thiêu đốt, trách mắng, “Chiến đại thiếu võ công cái thế, bây giờ ngài có thể nói rồi chứ, chưa biết tốt xấu đã xông đến đánh người, lần này anh lại có lý do gì?”

Cô thật sự sắp bị hù chết!

Tâm trạng cô đang rất xấu!

“Hắn muốn cướp em đi, chẳng lẽ không phải là lý do?” Chiến Mặc Thần hung hăng ném ghế sang một bên, lạnh lùng nhìn Cổ Phi Yên, giọng nói lạnh như gió thổi từ động sâu.

Anh không ngờ được, anh đến đây để tìm Du Diễm Phong tính sổ, lại bắt gặp hai người họ đang tán tỉnh!

Anh hao tâm tổn sức giúp cô, cô lại đi anh em em với người ám toán mình, nữ nhân này, làm sao có thể ngu xuẩn như vậy?! Ngốc đến mức bị người ta bán đi còn muốn kiếm tiền trả cho người ta!

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô không ngờ rằng lại nghe được câu này, liên tưởng cuộc đối thoại của cô và Du Diễm Phong trước khi Chiến Mặc Thần xuất hiện, trên mặt cô có chút không tự nhiên, âm thanh thấp xuống không ít, “Cái đó, cái đó thì sao? Anh không phải không có mắt nhìn, không có tai nghe, anh lúc nào thấy tôi tiếp nhận?”

“Hắn ta dám có tình tứ với cô, tôi đánh chết hắn!”

Cổ Phi Yên cũng tức giận, “Không được, tôi nói không được phép là không được! Anh hôm nay còn động đến Du Diễm Phong, vậy thì chúng ta không còn gì để nói nữa!”

Chiến Mặc Thần rất kiên quyết nhưng Cổ Phi Yên cũng không chịu nhượng bước.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, Du Diễm Phong mong muốn gây rắc rối đứng đây, dùng ngón tay lau đi vết máu ở khóe môi, trong con ngươi nham hiểm lộ ra sự đáng sợ, mỉm cười, “Tiểu Yên, cô tránh ra, đây là chuyện giữa hai người đàn ông chúng tôi.”

Hắn có như nào cũng không cần núp dưới sự bảo hộ của nữ nhân, huống hồ, đối diện với Chiến Mặc Thần hắn còn không sợ!

Muốn đánh nhau thì đánh đi!

“Anh ngậm miệng cho tôi!” Cổ Phi Yên quát hắn một câu.

Cô cũng không muốn ‘lời tỏ tình’ của Du Diễm Phong lại gây ra chuyện, cho rằng là hắn nói đùa, cảm thấy mình với hắn trong sạch, làm sao có thể vì Chiến Mặc Thần ghen mà ảnh hưởng đến Du Diễm Phong chứ.

Nếu không, thật là xấu hổ a.

Người ta đã giới thiệu cho cô nhiều đơn đặt hàng vậy, cái cô mang cho hắn lại là một trận đánh...đây hình như có chút không phải?

Nghĩ đến đây, Cổ Phi Yên càng kiên quyết hơn.

Nhưng, sự kiên quyết của cô càng kích động cơn phản nộ của Chiến Mặc Thần lên đến cực điểm.

Đôi mắt anh lạnh lùng, “Cô bảo vệ hắn nhưng cô có biết hắn đã làm gì với cô không, há? Có ngu ngốc cho rằng hắn là nhân vật quang minh chính đại gì sao, đáng để cô tin cậy? Nếu như cô nghĩ như vậy, không bằng cô hỏi hắn, tại sao lại để Lục Tu Chi cố ý tiếp cận cô?”

Cái gì?

Du Diễm Phong...để Lục Tu Chi tiếp cận cô?

Cổ Phi Yên rất ngạc nhiên.

“Lẽ nào không phải Cổ Minh Châu sao?” cô không dám tin cũng không dám nghĩ tiếp liền hỏi lại, “Chiến Mặc Thần, không phải bởi vì anh muốn Cổ Minh Châu thoát tội nên mới vứt tất cả mọi chuyện lên người Du Diễm Phong chứ? Tôi nói anh biết, tôi không phải kẻ ngu, tôi tự biết phán đoán!”

“Cô có thể phán đoán nhưng tôi có chứng cứ, nó nghĩ ai thuyết phục hơn?”

Có chứng cứ?

Là trực giác có lực thuyết phục hơn, hay chứng cứ thuyết phục hơn, kết quả không nói cũng biết.

“.....”Cổ Phi Yên im lặng.

Nếu Chiến Mặc Thần đưa ra chứng cứ, có phải chứng tỏ anh đã chắc chắn hoàn toàn mới tố cáo Du Diễm Phong?

Nghĩ đến đây, cô đi về phía Du Diễm Phong.

Vậy mà cô lại không thấy bất kỳ sự hoảng loạn toát ra trên người Du Diễm Phong.

Du Diễm Phong có vài phần kinh ngạc, tuy nhiên, sau khi kinh ngạc xong là cảm thấy đáng cười.

Anh nhếch nhẹ lông mày, ánh mắt chế giễu nhìn Chiến Mặc Thần, “Không ngờ vị lãnh đạo u tối lại có ngày đầu óc hồ đồ như vậy, đem chuyện tôi chưa từng làm đổ tội lên người tôi. Anh cho rằng người khác mù sao, nhìn không ra kẻ sách xuất thần của anh, hay là đánh thấp năng lực của tôi, nghĩ rằng tôi không dám đối đầu với anh, để cho anh vấy nước bẩn?”

“Phải nước bẩn hay không tự người biết!” Chiến Mặc Thần lãnh đạm thu hồi ánh mắt, nhìn sang Cố Phi Yên, không cho phép cự tuyệt, “Đi cùng tôi.”

“Vậy thì không được, hôm nay người hẹn với cô ấy là tôi!” Du Diễm Phong giữ chặt tay Cố Phi Yên.

“Cô tự chọn!”

Chiến Mặc Thần lạnh lùng nhìn Cố Phi Yên, mặc dù nhìn vào như cho cô cơ hội tự do chọn lựa nhưng ánh mắt sắc lạnh trên khuôn mặt lại rõ ràng để cô biết, nếu cô không chọn anh, tuyệt đối sẽ không có chuyện đối mặt với mưa thuận gió hòa.

Lúc này, Cố Phi Yên tự cảm thấy hình như quay trở về trần Asura lần trước.

Chi là, lần này không thể có một Lục Tu Chi giúp cô giải vây.

Có chút hốt hoảng nhưng Cố Phi Yên biết chuyện này không thể tiếp tục âm ỉ nữa, làm lớn chuyện, với ai cũng khó nhìn.

Cô lùi một bước về sau đứng bên cạnh Du Diễm Phong, giải quyết dứt khoát, “Tôi hôm nay có hẹn bàn chuyện với Du Diễm Phong, xin lỗi.”

“Cô chắc chắn?” Chiến Mặc Thần sắc mặt cực kỳ khó coi.

Anh dường như không nghĩ đến sự lựa chọn của cô, giây phút này trong con người sâu thẳm càng u tối hơn, như nhuộm dần từng lớp từng lớp mực đen, trên người anh toát ra hơi lạnh lẽo, lạnh lùng kim nén sát khí trùng trùng.

“.....” chống đỡ với khí thế mạnh mẽ của anh, Cố Phi Yên gật đầu, “Tôi chắc chắn.”

Chiến Mặc Thần nhếch môi, “Được!”

Cố Phi Yên thở nhẹ nhõm.

Vậy mà, chính lúc cô cho rằng Chiến Mặc Thần quay người rời đi, anh lại bước từng bước lớn đến trước mặt cô, đập ngã Du Diễm Phong chưa kịp phòng bị gì, vác cả người cô lên vai.

“Ahhhh!” Cố Phi Yên hét lên, vội vàng ra sức đập vào lưng Chiến Mặc Thần, “Chiến Mặc Thần, anh điên rồi, thả tôi xuống!”

“Người mau thả cô ấy ra!”

Du Diễm Phong quát lên đuổi theo, Chiến Mặc Thần sớm dự liệu, liền giờ chân ra đá chiếc ghế bay lên không trung hướng về phía Du Diễm Phong, đợi Du Diễm Phong giờ tay đỡ chiếc ghế, khoảnh khắc này Chiến Mặc Thần đã nhanh chóng đưa Cố Phi Yên ra ngoài tiệm cà phê.

“Du thiếu gia, chúng ta cần cướp người lại không?” có hộ vệ rất nhanh nhìn ánh mắt.

“Cướp cái gì mà cướp, làm thương nữ nhân của ta thì làm sao? Người bị thương không phải là nữ nhân của người, người tất nhiên không thấy đau lòng, nhưng lão tử đau lòng!”

Du Diễm Phong lao vào đám hộ vệ vô tội chửi bới, nhìn bóng dáng Chiến Mặc Thần đưa Cố Phi Yên rời đi, tức đến nổi đập mạnh lên mặt bàn của tiệm cà phê, lại một chiếc bàn đi xong.

Ánh mắt hân hưng dữ, nghĩ đến những lời Chiến Mặc Thần vừa nói.

Hắn nói Lục Tu Chi là do hắn sắp xếp, còn có bằng chứng?

Cục rảm thối!

.....

“Chiến Mặc Thần, anh mau thả tôi xuống!”

“Anh điên rồi sao, nhiều người nhìn như vậy, anh không phải muốn ngày mai cùng tôi lên đầu trang báo sao? anh làm như vậy, Cố Minh Châu biết không, lẽ nào anh không sợ cô ta bệnh tim tái phát sao., anh sẽ mất vị hôn thê thanh mai trúc mã!”

“Ông nội anh, thả tôi ra!”

“.....”

Cố Phi Yên bị Chiến Mặc Thần vác đi, đánh anh, mắng anh, căn bản không nhìn môi trường xung quanh, đợi cô bị nam nhân thô lỗ vứt lên ghế sau xe, cô mới hoảng hốt phát hiện anh đưa cô đến bãi đỗ xe.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” cô hỏi.

“Lái xe.” Chiến Mặc Thần ngồi vào xe, lạnh lùng dặn dò Giang Đào trước mặt, “Về Gian Sơn Để Cảnh.”

“Vâng!” Giang Đào đồng ý nhìn Cố Phi Yên một lượt, rất chu đáo nâng tấm kính chắn trước sau lên.

Cố Phi Yên, “.....”

Dường như Cố Phi Yên hiểu ra tại sao Giang Đào lại nâng tấm kính chắn lên.

“Cố Phi Yên, cô rất tốt! trong mắt cô không có sự tồn tại của tôi sao, lại có thể để cô khiêu khích đến lần thứ ba, hả?”

Giọng nói chất chứa sự phẫn nộ của người đàn ông vang bên tai, Cố Phi Yên còn chưa kịp nói gì liền cảm thấy cánh tay đẩy lực của anh sờ lên xương quai xanh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Cố Phi Yên cho rằng người đàn ông đó sẽ bóp cổ cô, giống như lần trước cô với anh từ trên giường tình dục, khi Cố Minh Châu đang khóc lóc, anh chán ghét lại lạnh nhạt bóp lấy yết hầu cô, để cô suy tởm chết dưới tay anh....

Cả người cô run lên, căng thẳng ngay cả hô hấp như ngưng lại, ánh mắt sợ hãi nhìn anh.

Nhưng, anh cũng không làm gì.

Trong ánh mắt của nam nhân trầm tĩnh mà lạnh lùng, điểm đậm liếc nhìn cô không có bất kỳ sự ám áp nào.

Cánh tay dài mà có lực của anh nhẹ nhàng vuốt cổ cô, dường như sự tiếp xúc lại càng làm cô sợ hãi, vậy mà anh chỉ chạm lướt qua rồi đột nhiên dừng lại, sau đó tại ánh mắt sợ hãi của cô, mạnh mẽ kéo một bên cổ áo xuống.

“Xoạc!” âm thanh miếng vải bị xé rách vang bên tai, cùng lúc đó, cúc áo văng vào cửa kính ô tô.

Cô bị dọa đến hét lên “Ahhhh!” một tiếng, giữ chặt ngực.

Y phục bị xé rách, cúc áo cũng bị mất vài cái, chiếc bra màu đen lộ ra, che không hết làn da trắng nõn nà trước ngực cô, cô lấy tay che cũng vô dụng.

Trong xe tràn đầy hơi lạnh, cơ thể Cổ Phi Yên run lẩy.

Nếu mà không hiểu rõ ý đồ của người đàn ông, Cổ Phi Yên 8 năm theo đuổi anh coi như đi tong.

“Chiến Mặc Thần, anh thả tôi ra, đây là ở trên xe!” cô vùng vẫy cố gắng mở cửa xe nhưng động tác của cô bị người đàn ông không chút lưu tình giữ lại.

“Nếu không muốn để người khác biết cô đang cùng tôi làm gì, thì nên thành thật một chút!” giọng nói lạnh lùng của anh vang lên, động tác không ngừng.

Cổ Phi Yên xấu hổ chỉ muốn chết.

Làm chuyện trong xe âm thanh quá to, đừng nói người qua đường có phát hiện hay không, nói ngay đến Giang Đào đang ngồi trước lái xe, anh ta nhất định nghe thấy.

Nhưng, Cổ Phi Yên cũng không quan tâm nhiều.

Cô cứ làm ầm lên, ầm đến nỗi anh không dám động vào cô.

Nữ nhân cần thể diện, lẽ nào nam nhân không có?

Cô không muốn làm với anh không thanh không bạch như vậy, không muốn bị tra tấn ở nơi như thế này chịu sự làm càn của anh, càng không muốn lúc cô đang không có tâm trạng đi ứng phó chuyện này...

Cổ Phi Yên căn bản không bị ức hiếp, càng kịch liệt phản kháng.

“Tôi thành thật? Tôi còn thành thật như thế nào nữa?” con người lấp lánh của cô nhìn người nam nhân trước mặt, để lộ ra lớp sương mù, âm thanh cũng có chút nghẹn ngào, “Chiến Mặc Thần, tôi không muốn làm cùng anh, tôi căn bản không muốn làm cùng anh, anh nghe thấy không? Anh có thể giống đàn ông một chút không, ngoại trừ cường bức tôi lên giường cùng anh, anh còn có bản lĩnh gì khác đối phó tôi không?”

“Không muốn cùng tôi làm, lẽ nào cô muốn cùng Du Diễm Phong làm?” cắn chặt môi, Chiến Mặc Thần tức giận, “Bây giờ hắn ta chắc đang ở trong tiệm cà phê si mê đợi cô, cô muốn tôi đi gọi hắn xuống, để hắn thỏa mãn cô?”

“Cùng anh ta có gì không được? Thậm chí anh ta còn ám áp, chu đáo hơn anh, không như anh tên bạo quân chỉ biết cường bức tôi!”

“Cô chưa từng làm cùng hắn, cô sao biết hắn chu đáo hơn tôi? Cổ Phi Yên, cô đừng chọc tôi tức giận, ngoan ngoãn đi!”

Nói đến câu này, âm thanh Chiến Mặc Thần lộ ra dư vị vài phần nguy hiểm.

Nhưng, Cổ Phi Yên không biết điều.

“Tôi tại sao không từng làm cùng anh ta chứ? Tôi ở biệt thự của anh ta hai ngày hai đêm, không biết làm bao nhiêu lần, mỗi lần đều sáng khoái thoải mái, cảm giác đó anh chưa bao giờ cho tôi, anh lẽ nào không biết anh căn bản không bằng anh ta sao?”

Bị chọc tức, Cổ Phi Yên cũng không quan tâm nữa, nói vô tội vạ, cô cũng không ngờ rằng một lời nói ra, trong xe đột nhiên yên tĩnh lại, lặng im như tờ.

“Cô nói, cô ở biệt thự của hắn hai ngày hai đêm?”

Chiến Mặc Thần ánh mắt rơi trên người Cổ Phi Yên, cô không kim nổi cơ thể đang phát run của mình.

Vậy mà, cô còn cứng miệng, “Thì đã làm sao? Tôi có sự tự do của mình, anh không có quyền quản tôi!”

“Lúc nào?”

“.....” lần này, Cổ Phi Yên không nói thêm nữa.

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt đỏ ngầu của nam nhân, cô đột nhiên cảm giác như bị ai đó bóp cổ, không thể nói bất kỳ câu khác, cô không phải kẻ ngốc, thấp thoáng cảm giác người đàn ông này đã bị cô kích động tức giận đến ranh giới của sự nguy hiểm, bề mặt rất yên tĩnh, trong lòng càng kịch liệt.

Anh chăm chăm nhìn cô, con ngươi đen như mực ẩn náu sự phẫn nộ không che giấu gì, còn có thương tâm và đau khổ, dường như, cô mà nói thêm một câu thương tâm nữa, con tim đầy thương tích của anh như bị chém thêm một nhát dao.

Nhìn anh như vậy, cảm thấy rằng khí tức trên người anh đang kiềm chế lại, không ngờ được, trong lòng Cổ Phi Yên có vài phần đau lòng còn có hối hận.

Nhưng.....

“Xin lỗi, anh thả tôi ra đi, tôi không muốn như này...” Cổ Phi Yên cúi đầu mở miệng.

Xin lỗi?

Chiến Mặc Thần sắc mặt nặng nề.

Cô lại nói xin lỗi với anh? Vừa này không phải còn nhe nanh múa vuốt sao, đối với anh vừa hung vừa quát, bây giờ tại sao còn nói hai từ xin lỗi ấy? Là bởi vì cảm thấy lên giường cùng Du Diễm Phong, xin lỗi sự cố chấp vô tâm của anh sao?

Trầm mặc.

Yên lặng một hồi lâu, người đàn ông nhẹ nhàng lên tiếng, “Được, tôi buông tha cô.”

Cũng buông tha chính anh!

Mạnh mẽ mở cửa xe, Chiến Mặc Thần xuống xe, kéo Cổ Phi Yên từ trong ra, cô bước đi loạng choạng, một chỗ đứng trên đất không có, vậy mà, anh một chút cũng không đau lòng, từ cao nhìn cô.

“Cổ Phi Yên, đầu tôi mới bị thiêu cháy rồi mới để trái tim mình bị cô gây xước! Cô muốn ở cùng Du Diễm Phong, vậy đi đi, bây giờ tôi để cô đi! Tôi cũng không thể không có tự trọng giữ cô lại, chỉ hi vọng cô về sau đừng hối tiếc!”

“Từ giờ về sau, tôi với cô không còn bất cứ quan hệ gì nữa!”

Mang theo cả người lạnh lùng lên xe, Chiến Mặc Thần lạnh lùng dặn dò, “Chạy xe!”

Giang Đào hạ tấm chắn xuống, nói một cách cẩn thận, “Chiến tổng, Cố tiểu thư chỉ là nói trong tức giận, anh.....”

“Tôi nói, chạy xe!”

“Vâng, vâng....”

Biểu cảm của người đàn ông rất tồi tệ, Giang Đào không dám nói bất kỳ lời nào, chỉ có thể chần chờ nhìn Cố Phi Yên ở bên cạnh, lái xe.

Xe vừa đi một đoạn, Cố Phi Yên mới phản ứng lại, chạy theo xe hết lớn, “Chiến Mặc Thần, ông nội anh!”

Quần áo của cô!

Cô như này, sao dám ra ngoài gặp người ta?!

.....

Cố Phi Yên co ro thu mình trong góc khổ sở đợi đến khi thấy bóng dáng Sở Diễm Diễm xuất hiện trước mặt, cô mới nhận ra người thân, “Cô tại sao bây giờ mới đến, tôi ngồi đây mau mọc thành nấm rồi!”

“Cô cũng chơi đàng qua nhì, là Du Diễm Phong làm cô thành như này? Haizzz... Tôi biết ngay, tên quý ấy đối với cô có thù oán!” Sở Diễm Diễm nhìn Cố Phi Yên cười khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157

Cố Phi Yên không có tâm trạng để nghe Sở Diễm Diễm treu đùa,khi cô đang đánh rắm,tự nhiên cũng bỏ qua mất tin tức của Sở Diễm Diễm nói bùng nổ,đối với “lòng muông dã thú” của Du Diễm Phong không có gì để biết.

Trốn vào trong nhà vệ sinh thay quần áo,biểu cảm trên mặt Cố Phi Yên mới không có chán nản thất vọng gì cả,cuối cùng cũng thoải mái nói ra một câu.

Bắt kì ai trốn ở dưới đất đều dừng xe mới đến hai tiếng,còn áo somi thì không can đối,đều không thể cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Cũng may mắn hôm nay là cuối tuần,không thì Cố Phi Yên vẫn ngại khi làm phiền Sở Diễm Diễm chạy qua đây một chuyến,dẫu sao,ai cũng đều bận với việc của mình.

“cậu hôm nay lại làm sao rồi?”

Đội Cố Phi Yên đi từ nhà vệ sinh ra,Sở Diễm Diễm rất tò mò nên hỏi

“còn không phải là Chiến Mặc Thần cái người đàn ông đáng chết đấy sao?!” Cố Phi Yên lườm một cái,nhìn vào gương chỉnh lại tóc, “đội tôi làm sau lại nhìn thấy anh ấy,xem tôi xử lý anh ấy thế nào!”

“cậu vẫn còn có thể xử lý anh ta sao,tôi xem,là cậu bị anh ta xử lý cũng tương đối rồi đó.” Sở Diễm Diễm không nhịn được cười,gian xảo sát lại gần bên tai Cố Phi Yên, “trung thực khai báo nhanh,có phải lần này xem chút nữa lại bị cưỡng ép rồi không? Tôi xem xem,hai người chơi rất là quyết liệt nha!”

“khốn nạn,tôi giống như kiểu người để người khác chà xát sờ vào người sao?”

“yo yo,còn chà xát vào nhau nữa ư? Xoa ở đâu,nặn nhào ở đâu vậy? có thoải mái dễ chịu không?” Sở Diễm Diễm cười quái dị,ánh mắt liếc trước ngực Cố Phi Yên vừa pha trò lại có ý xấu xa,anụ cười ẩn ý trong ánh mắt,nhìn thấy sắc mặt Cố Phi Yên bắt đầu đỏ dần.

“Sở Diễm Diễm,cậu im miệng cho tôi!”

“không thì! trừ khi cậu nói với tôi,được xoa có phải là rất thoải mái dễ chịu không!”

“cậu muốn thì tự đi mà tìm đàn ông đi.”

“tôi thì không sao cả,yêu cầu nữ hiệp sĩ Cố Phi Yên hãy ban thưởng cho tôi một khuôn mặt.....”

“khốn nạn!”

“hahaha.....”

Hai người ồn ào ầm ĩ,tâm trạng của Cố Phi Yên cũng tốt hơn một chút.

Chỉ là,ngồi đợi ở trên tàu điện ngầm,nhớ đến Chiến Mặc Thần ánh mắt lạnh lùng im lặng ấy đem theo một chút sự kiên quyết dứt khoát,trong lòng cô không có từ nào để miêu tả được lại cảm thấy không thoải mái.

Anh ấy nói anh và cô về sau sẽ không còn quan hệ gì nữa.....

Vậy thì không có quan hệ gì nữa đi!

Dẫu sao thì cô cũng không yêu thích gì tới việc có liên quan dây dưa đến anh ấy!

.....

Về đến nhà,Cố Phi Yên mới phát hiện điện thoại của mình có một tin nhắn mới chưa đọc.

Là Ánh Hồ gửi đến.

Lúc trước Cố Phi Yên muốn anh ấy giúp điều tra liên lạc giữa Bà Thắm và Cố Minh Châu,anh ấy gửi tin nhắn đến là kết quả mấy ngày nay theo dõi.

Anh theo dõi mấy ngày,phát hiện giữa hai người hầu như không có liên lạc gì cả,duy nhất nói hôm đó Cố Phi Yên và Bà Thắm sau ván bài lật ngửa là không thích hợp,Bà Thắm rất nhanh gọi điện cho Cố Minh Châu,xem ra giống như là có chút chột dạ,nhưng mà cuộc điện thoại cũng không có kéo dài.

Bên cạnh đó,hai người về sau lại không có liên lạc gì nữa.

Từ đầu đến cuối liên lạc với nhau không nhiều,muốn nói Cố Minh Châu và Bà Thắm thông đồng với nhau bị ngăn chân bởi việc của Lục Tu Chi,dường như cũng có chút gượng gạo.

Nhưng, bởi vì điều này mà không nghi ngờ Cố Minh Châu,Cố Phi Yên lại cảm giác quá đơn giản rồi.

Không phải là vẫn có nơi nào đó mà cô không có chú ý đến?

Hoặc là.....

Lẽ nào thật sự nói với Chiến Mặc Thần như vậy,bàn tay tội phạm đứng đằng sau chính là Du Diễm Phong?

Làm sao có thể chứ!

Cái ý nghĩ này phát ra,bản thân Cổ Phi Yên đã phủ định trước rồi,mà cảm thấy có chút xin lỗi Du Diễm Phong. Biết anh ta bao nhiêu năm nay,bây giờ cũng tính là người bạn rất tốt,cô biết Du Diễm Phong tính cách như thế nào mà.

Anh ta có vẻ xấu xa,nhưng đối với người bên cạnh là không có nói vậy.

Không nói người khác,mà nói cô từ lúc trở thành bạn với Du Diễm Phong.Kỳ Viễn Bạch con chó trung thành đi theo Cổ Minh Châu,lại cũng không có xuất hiện trước mặt cô nữa rồi.

Bây giờ nghĩ,đó không phải là trùng hợp,đoán là Du Diễm Phong đã ngăn chặn giúp cô rồi.

Muốn dừng lại nỗi lòng này,Cổ Phi Yên gửi lại cho Ảnh Hồ một tin nhắn, [cảm ơn nha,rất nhanh có thể điều tra ra rồi,anh đúng là lợi hại]

Cũng không biết Ảnh Hồ có phải là luôn trong coi điện thoại ở bên cạnh mình hay không,tốc độ trả lời tin nhắn lại rất nhanh khiến người ta giật mình, [dừng có cho rằng như vậy là đồ súp cho tôi,tôi không nhớ việc có ngy tôi một bữa cơm đó,cô trốn thoát không được đâu.]

“haha.” Cổ Phi Yên không nhịn nổi cười.

Cô đang ở trên ghế sofa ngồi xuống,rất nhanh gửi lại tin nhắn, [anh yên tâm,địa điểm tôi đều đã chọn xong rồi,là chỗ này.....]

Gửi xong địa chỉ,Cổ Phi Yên đột nhiên nghĩ ra một ý nghĩ.

[chúng ta vẫn là lần đầu gặp mặt,nếu gặp nhau sớm quá không có ý nghĩa gì cả,nếu không thì.....chúng ta làm một cái mật mã liên hệ?]

[mật mã ám hiệu gì?]

[chúng ta đều mặc váy,thấy thế nào?]

[hahaha.]

“hì hi.” Không có khoe gì cả,Cổ Phi Yên chịu không nổi để lộ ra một nụ cười xấu xa,cũng không có làm chuyện gì cả.

Người đàn ông bình thường,chắc chắn đều không thể đồng ý với những ám hiệu mật mã vô nghĩa như vậy,nhưng cô đây là chơi với Ảnh Hồ một trò chơi nhỏ nhỏ thôi,ai kêu anh ấy phần lớn thời gian đều không có cảm giác hài hước gì cả.

[vậy như thế này,tôi mặc một cái áo váy màu xanh,trên tóc cài một bông hoa bách hợp,anh cũng mặc một cái áo màu xanh,cầm một tờ báo hoặc là một cốc cà phê trên tay,thấy thế nào?]

[.....ok.]

Từ trong đầu chấm lững,cô thế thấy rõ cảm giác không biết phải làm sao của Ảnh Hồ.Cổ Phi Yên trêu đùa cho anh ấy vui,không nhịn được bật cười.

Trong căn biệt thự thanh nhã ở Kinh Thành,người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn mở to mắt nhìn điện thoại,phát hiện điện thoại không có sáng nữa,nhẹ nhàng lắc đầu,mỗi nờ một nụ cười nhẹ nhàng.

.....

Ngày hôm sau.

Cổ Phi Yên đến chỗ hẹn gặp ảnh Hồ rất sớm.

Cô chọn một nhà hàng nhỏ riêng tư kiểu Trung Quốc,mặc dù danh tiếng không nổi,nhưng nó rất có tiếng ở trong phạm vi này,không chỉ sang lại đẹp] để yên tĩnh,mùi cũng rất là được.

Vì bữa cơm này,mà ngân quỹ nhỏ của cô trống đi không ít,cũng là lấy ra sự thành ý.

Ngồi vị trí ở gần cửa sổ,Cổ Phi Yên thảnh thơi nhìn xung quanh bên ngoài,mắt nhìn khoảng cách thời gian hẹn còn có 10 phút nữa,một người con trai mặc chiếc áo somi màu xanh,chiếc quần màu trắng xuất hiện trong tầm nhìn của Cổ Phi Yên.

Người con trai kia với thân hình cao lớn diện mạo xuất chúng,trên anh ấy còn kèm theo một nụ cười nữa,ngũ quan hài hòa,lập thể giống như là nhà điêu khắc có sản phẩm nghệ thuật trong tay đẹp hoàn mỹ,giống như là con lai vậy.

Càng dễ cho người nhìn chịu đựng không nổi,khí chất của anh ấy điềm tĩnh,giống như hoàng tử từ trong chuyện cổ tích đi ra vậy,cao quý mà không kiêu ngạo khinh người.

Cổ Phi Yên lúc bắt đầu còn rất là kinh ngạc,nhưng,khi ánh mắt cô rơi trên tay của người đàn ông đang cầm đồ trên tay,lập tức bị hạ gục,cười và nước mắt nhanh chóng xuất hiện rồi.

“thật ngại quá.....”người đàn ông đã bước đến trước mặt Cổ Phi Yên,nhìn cô ấy không thể chống đỡ được niềm vui,có một chút không biết phải làm sao giờ cao cái đồ ở trên tay, “ không có tìm được tiệm cà phê,chi có thể dùng trà sữa để thay thế.”

Không chỉ như vậy,hình như báo cũng không có mua luôn.

Cho nên,một tay anh cầm một quyển giấy trắng,trên giấy viết to hai chữ “tờ báo.” Tay kia thì cầm một cốc trà sữa trân châu,bên ngoài cốc cũng dán một tờ giấy trắng,viết lên trên chữ, “cà phê.”

Người đàn ông vốn dĩ đợi trai anh tuấn vô cùng,bởi vì cái này,rõ ràng là có chút ngốc nghếch.

Cổ Phi Yên chịu đựng rồi lại chịu đựng,đây mới là đỉnh điểm đứng đây không có hình tượng,dụi dụi vào khuôn mặt đau xót,cố gắng chia một tay ra thực nữ, “ xin chào,tôi là Cổ Phi Yên.”

Người đàn ông cũng chia tay ra,trong ánh mắt còn đem theo một cái nhìn ám áp, “xin chào,tôi là Chu Từ Ngan.”

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158

Cổ Phi Yên mặt mày ngẩng lên.

Cầm lấy tay của cô ấy,ánh mắt của Chu Từ Ngan thoáng chốc ngẩn ngơ.

Người con gái trước mặt mình,và như trong tưởng tượng của anh ấy có chút không giống nhau.

Không phải lần đầu thấy dung mạo thật của Cổ Phi Yên,dung mạo của cô ấy đối với anh rất thân thuộc,thậm chí còn nhìn qua khuôn mặt cứng đờ của cô ấy,mặt vô cảm,dáng vẻ hát nhảy không thể yêu thương được,nhưng,khi người thật của cô ấy xuất hiện trước mặt anh thật sinh động,anh vẫn còn tin ấy thật tượng.

Ồ Trong lòng anh bỗng nhiên có chút vui mừng.

Người con gái ngoại quốc làm sao lại có thể nhiệt tình coi mờ,mà anh lại càng yêu thích hơn,dường như nó vẫn là một món quà tuyệt vời,người phụ nữ đẹp không sa vào những bộ tục lệ,cảm giác là như vậy,chỉ có ở trong nước mới có thể tìm thấy được.

Không thì,cho dù anh làm sao lại không hi vọng,anh cũng có thể không thể ở nước ngoài mà không đòi hỏi gì nhiều về chuyện nam nữ cả.

Chỉ là trong lòng anh ấy cảm thấy thích,cái suy nghĩ này không có đại diện anh với Cố Phi Yên có chuyện nam nữ gì cả,chỉ là thích đơn thuần và trong lòng xúc động mà thôi.bây giờ,anh vốn vẹn chỉ là để cô ấy trở thành một người bạn tốt muốn tiếp tục cùng nhau mà thôi.

Nhận thấy cái nhìn câu Chu Tử Ngan,Cố Phi Yên rất thẳng thắn vô tư,“đây là lần đầu tiên trong thực tại gặp tôi,có phải là cảm thấy tôi không ngốc nghếch giống như trong video đúng chứ? Nhưng, tôi phải vì bản thân mà nói một tiếng bị oan,đại mĩ nhân nào quốc sắc thiên trời ở trong ống kính nhảy múa hát hò,đều tuyệt đối nhảy không ra được mỹ cảm hoa thơm có lạ đẹp đẽ được!”

Chu Tử Ngan nhẹ nhàng hát mới lên,“oh,cô là đang hát đang nhảy ư? Tôi cho rằng,cô là đang nhảy điệu nhảy phá chiêu của Lan Linh Vương.”

Cố Phi Yên,“.....”

“mỗi lần livestream cô đều sát khí bùng bùng” Chu Tử Ngan bổ sung thêm

“hahaha.” Cố Phi Yên không nhịn được cười.

Hình như là.

Cô rất là người lớn rồi,mặc dù mỗi lần đồng ý Ánh Hồ đưa thù lao cho thì rất là vui,nhưng việc mất mặt này cũng không phải là tự nguyện làm,việc hát nhảy cho người khác thật là nhục nhã,cô cảm thấy đó là cái lịch sử đen tối của mình.

Nghĩ đến đây,cô vội tròn tròn mắt,“hày,anh chắc là không phải là lưu cái lịch sử đen tối đó của tôi rồi chứ?”

Chu Tử Ngan nhớ lại trong máy tính cũng phải lưu được 60 cái video rồi,lắc đầu rất tự nhiên,“không có.”

“thật không?”

“đương nhiên rồi.”

Nhìn thấy biểu cảm của Chu Tử Ngan ung dung bình tĩnh,còn có cái đáng về mỹ mộng gió nhẹ,Cố Phi Yên yên tâm rồi.

Nói chuyện một lúc,trong lòng Cố Phi Yên có chút căng thẳng nho nhỏ không có ý định rời đi.

Nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng trông tự nhiên.

Có thể,là bởi vì nguyên do làChu Tử Ngan trong tay có “báo” và “cà phê”,để cô thoải mái hơn và cũng là lần đầu tiên ở trong thực tại gặp mặt với anh ấy mà sự ngại ngùng và căng thẳng cũng ít đi rất nhiều,cũng thấy thoải mái và tùy tính nhiều hơn chút.

Có thể,là bởi vì thể loại “nhạc thiếu nhi” đã kéo mỗi quan hệ của hai người gần nhau hơn,có nói chuyện rồi,lúc trước ở trên mạng hiểu ngầm nói chuyện.

Tóm lại.....

Cố Phi Yên rất vui vì có một người bạn,không chỉ giới hạn trong mạng lưới.

Anh say này sẽ ở lại trong nước chứ,còn có quay lại Anh tiếp không?” Nếu như Chu Tử Ngan rất nhanh lại phải đi,Cố Phi Yên sẽ cảm thấy có chút đáng tiếc.

“không,sau này tôi sẽ thường xuyên ở trong nước,cho nên,đối với người bạn như cô rất đáng trân trọng.” Chu Tử Ngan giải thích một câu,giờ cốck lên,“cho nên,phải cạ ly vì tình bạn của chúng ta chứ?”

“cạ ly!”

Cố Phi Yên nâng cốc rượu và cụng ly nhẹ với anh ấy,rượu nho mùi thơm ngào ngạt bởi vì cụng ly mà lưu chuyển,ánh sáng chiếu qua chiếc ly chiếu vào trong mắt của Cố Phi Yên,để cho đôi mắt đen kịt trong trẻo của cô ấy càng rõ sự linh động.

Người con gái xinh đẹp dễ thương,người đàn ông thận trọng có văn hóa,tiệm cơm tư gia lịch sự nho nhã cảnh quan của rừng trúc trở thành bóng hình của hai người,khi bọn họ nhìn nhau cười,g giống như có đèn chiếu lên người của bọn họ, khiến cho ánh nhìn mọi người kìm lòng không nổi.

Những người ăn cơm cùng trong phạm vi đó không ngừng lặng lẽ quan tâm,không thể không than vãn về điều đó.

Và cảnh này cũng được chụp lại âm thầm của những người ăn mình trong bóng tối.

.....

Và Ánh Hồ,không,bây giờ phải gọi là Chu Tử Ngan rồi,và gặp Chu Tử Ngan xong,tâm trạng của Cố Phi Yên luôn rất vui.

Cô là một người rất là trọng tình,trong những năm cô còn nhỏ Bà Thẩm đối với cô rất tốt,cô tự nguyện để bản thân mình chịu khổ,cũng phải gom đủ tiền viện phí Cho Bà Thẩm.Sở Gia đã từng cho cô sự ảm áp và tình yêu thương,cô cũng tình nguyện để bản thân chịu ức tui nhục,cũng không muốn làm ảnh hưởng đến Sở Nghiễn.

Mà Chu Tử Ngan,cũng giống như vậy.

Cô rất trân trọng người bạn nhiều năm nói chuyện với nhau ở trên mạng,cũng bởi vì,trước khi gặp mặt có thể có chút thấp thòm lo lắng nho nhỏ,chỉ sợ xảy ra cái gì đó giống như “nhìn thấy là chết đứng”,giữ lại trong Chu Tử Ngan cái ấn tượng không tốt,về sau thì đến cả bạn bè cũng không thể làm được nữa.

Bây giờ,tất cả đều rất tốt!

Tâm trạng rất tươi đẹp,Cố Phi Yên đi trên đường đem theo gió,nhiệt độ cao của cái nóng đêm mùa hè cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ thoải mái của cô ấy.

Mà Chu Tử Ngan tâm trạng cũng rất vui.

Chỉ là.....

Trên xe,anh ấy nói chuyện với trợ lý Vệ Quân của anh ấy,“đi điều tra Cố Tiểu thư, sự việc của tám năm trước,cụ thể một chút,điều tra xong lập tức báo cáo với tôi luôn.”

Vệ Quân sửng sốt,lập tức,nghe đến vừa xong trong cái nhìn thoáng qua tuyệt sắc của Cố Phi Yên,anh ấy tự nhận vì đoán được một chút gì đó.

“còn cần đi điều tra cái gì,cái này tôi đều biết!Tiểu Chu tổng,tôi nghe nói Cố tiểu thư từ nhỏ bị tráo đổi,được người nhà họ Thẩm nuôi đến khi lớn,sự việc bên trong có thể rất phức tạp,tôi nói.....”

“tôi biết.”Chu Tử Ngan lạnh lùng,nhìn Vệ Quân với ánh mắt cảnh cáo,“anh cảm thấy,vì mối quan hệ của tôi và cô ấy,tôi sẽ không biết anh đang nói cái gì sao?”

Trên sự thật,Cố Phi Yên dễ anh trở thành bạn tốt,rất nhiều chuyện,anh ấy biết rõ hơn hầu hết những người nghe nó,hơn nữa,anh đôi khi là một người tham gia thực sự,bao gồm.....người phụ nữ đó là làm sao mà hứng thú đi theo đuổi Chiến Mặc Thần.

Nhớ Cổ Phi Yên lúc trước phạm phải sự ngu ngốc,anh ấy lại không nhin được cười.

Trong ánh mắt để lộ ra một chút cung chiều nhẹ.

Anh chỉ là một đứa con ngoài giá thú không thể nhìn thấy ánh sáng,từ sớm đã bị Chu Gia đưa đến Anh, chuyện gia đình,anh và người của Chu Gia hầu như không có cái gì cả,bao gồm người bố trên danh nghĩa của anh ấy.

Mà Cổ Phi Yên, một cô gái xinh đẹp yêu kiều,lúc nhìn thấy cô ấy,anh có thể nghĩ bản thân mình sẽ mềm nhũn ra,người em gái thích làm nũng với anh nhưng cô ấy đã mất sớm trong một vụ tai nạn,đó là người thân duy nhất anh ấy chấp nhận.

Cũng bởi vì,mang theo một chút tư tưởng bù đắp,thực ra anh có chút bỏ mặc Cổ Phi Yên.

Vệ Quân mặc dù bị ghét bỏ rồi,nhưng nah ấy có chút cũng không sợ Chu Từ Ngan tức giận,anh ấy và Chu Từ Ngan mặc dù là mối quan hệ cấp trên cấp dưới,nhưng càng giống với bạn bè hơn,bình thường trêu đùa thì không sao cả.

Anh ấy tò mò hỏi, “ vậy anh vẫn để tôi đi điều tra,là bởi vì không ki kỳ càng tí mỉ sao?anh làm sao tự nhiên lại tò mò về trước kia của Cổ Tiểu thư vậy!anh không thể xem như là người nhà sao?”

“câm miệng!” Chu Từ Ngan tâm trạng tốt liền lập tức bay đi mất rồi,tức giận lên tiếng. “kêu anh điều tra thì anh điều tra,sao nói nhiều lời vậy,có phải là ở lại Anh vẫn chưa đủ?”

“đủ rồi đủ rồi!” Quân vệ nhếch mép cười,không hỏi lại nữa.

Chu Từ Ngan nhìn ra ngoài cửa xe cảnh vật lùi lại,trước mắt hiện ra gương mặt xinh đẹp của Cổ Phi Yên,đột nhiên có chút sững sờ mê mẩn.....

Anh lại nói, “ những việc khác không cần phải hao tâm tổn trí,điều tra xem tám năm trước cô ấy có phải từng bị bắt cóc không.”

“vâng!”lần này,Vệ Quân trả lời rất dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159

Tâm tình lạc quan trở lại khu cho thuê.

Cổ Phi Yên một bên lấy ra chìa khóa trong túi xách, một bên bước chân ra thang máy, chuẩn bị về nhà sẽ tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc thật ngon.

Thế nhưng cô không ngờ tới, khi cô vừa bước ra khỏi thang máy, ngược nhìn cửa nhà mình lại thấy một bóng đen to lớn!

Cô ngẩn ra.

Cái bóng rất mơ hồ, chỉ nhìn ra đó là một người đàn ông cao lớn, mùi máu tươi nhàn nhạt lan tới, cô bỗng nhận ra có những bãi máu đỏ tươi kéo dài từ trước cửa thang máy đến cửa nhà, lập tức kinh hãi “A” một tiếng.

“Anh là ai, sao lại đến nhà tôi?!”

Tâm hoảng ý loạn hỏi một câu, Cổ Phi Yên mới nhớ ra, bây giờ không phải là lúc hỏi vấn đề đó.

Ai mà biết người đàn ông xa lạ này có thể sẽ làm gì cô?

Giây phút này, ba mươi sáu kế chạy mới là thượng sách!

Chỉ cần chờ một giây, Cổ Phi Yên lập tức nhanh chóng trở vào thang máy, cô nhấn tầng 1 rồi liên tục nhấn nút đóng cửa thang máy, hận không thể lập tức đóng lại, lòng chỉ muốn rồi đi càng nhanh càng tốt.

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc suy yếu truyền vào trong tai cô.

“Tiểu Yên...”

Cổ Phi Yên nhủ mảy.

“Tiểu Yên, là tôi...”

Giọng nói rất quen thuộc, mắt thấy cửa sắp đóng, Cổ Phi Yên nhấn mạnh nút mở cửa thang máy.

Cửa một lần nữa được mở ra, ngón tay cô đè xuống nút hoãn thang máy, lại bước ra khỏi đó.

Chỉ chậm trễ chút thời gian, hẳn là không sao... Cô chỉ là muốn xác định có phải mình đã nghe nhầm rồi không, người trước cửa nhà cô này, có phải là người cô đang nghĩ...

“Tiểu Yên, là tôi.”

Lại nói một câu, bóng đen tựa trên cửa khó nhọc ngẩng đầu, nương theo ánh đèn lộ ra khuôn mặt quen thuộc trắng bệch không huyết sắc, chỉ vèn vện một cái liếc mắt, Cổ Phi Yên đã nhận ra thân phận của người đến.

“Lục Tu Chi?” Cổ Phi Yên kinh ngạc hỏi, “Sao anh lại ở đây?”

Còn bị thương nặng như vậy...

Chuyện gì đã xảy ra?

“Tôi... Khụ khụ khụ...” Vừa mới nói một chữ Lục Tu Chi đã ho dữ dội, tựa hồ rất đau đớn, dù không rên ra chữ nào, nhưng cơn đau làm cả người anh ta gục xuống.

“Anh sao vậy?” Chần chờ một chút, Cổ Phi Yên bước tiến về trước.

“Tôi, tôi không sao...”

Cổ Phi Yên tròn mắt.

Có sao hay không sao đều không quan trọng, nếu đã không là bạn, vậy cô không có nghĩa vụ chăm sóc anh ta.

“Vì sao anh tới tìm tôi?” Tâm tình khó nói hết, Cổ Phi Yên nhìn Lục Tu Chi hỏi, cô không biết phải đối mặt thế nào, “Anh chờ một lúc, tôi gọi xe cứu thương cho anh.”

Đội xe cứu thương tới rồi, thứ còn lại không liên quan đến cô.

Người trước mặt đã từng hại mình, không thêm bỏ đá xuống giếng, cô cảm thấy mình đúng là một thanh niên tốt của thế kỷ XXI!

Vừa gọi xong xe cứu thương, lại xem xét Lục Tu Chi, cô phát hiện anh ta đã hôn mê bất tỉnh.

“Này! Tỉnh tỉnh!”

“Lục Tu Chi, anh đừng có giả chết được không hả?”

“Tỉnh, tỉnh lại đi!”

Chọc chọc vào vai Lục Tu Chi, thấy anh ta không có bất kỳ phản ứng nào, Cổ Phi Yên có chút bối rối, duỗi ngón tay dò hơi thở của anh ta, lúc này mới thở ra một hơi.

Giờ làm sao?

Đã gọi xe cứu thương rồi, lúc nào xe tới thì không thể nói trước được.

Cứ như vậy để mặc Lục Tu Chi ngoài cửa, ngộ nhờ anh ta sắp chết thật, cô sẽ ra sao? Chẳng lẽ về sau lưng sẽ đeo một mạng, nửa đời còn lại lòng khó an ư?

Hay là, cô gọi cho Chiến Mặc Thần hỏi vì sao Lục Tu Chi lại ở đây?

Kỳ thật ý tưởng này là đáng tin nhất, nhưng ngẫm lại hôm qua mình vừa mới tách ra với Chiến Mặc Thần, hôm nay mình liền gọi điện qua cho anh ta, không khác gì cảm giác cúi đầu chịu thua... Nếu Chiến Mặc Thần cho là cô đang lấy lòng, ý lại anh ta, anh ta lại quần tới thì sao?

Trái lo phải nghĩ, Cổ Phi Yên không tìm ra được giải pháp nào, đứng ở chỗ này cũng không làm được gì, cuối cùng chỉ có thể mở cửa kéo vai Lục Tu Chi đang hôn mê tiến vào gian phòng của mình.

Một màn này, ở góc Cổ Phi Yên không biết, cũng bị người trong tới lấy máy ảnh ghi lại.

...

Lôi Lục Tu Chi vào phòng, Cổ Phi Yên đỡ mờ hồi cả người.

Mở điều hòa, cô nhìn Lục Tu Chi đang bất tỉnh trên mặt đất, gấp ca khó rồi.

Bây giờ nên làm gì?

Thôi vậy, cô không quản được thứ khác, trước vẫn nên lau người cho anh ta đi.

Ngồi xổm trên mặt đất, Cổ Phi Yên có chút cứng nhắc cởi bỏ cúc áo sơ mi Lục Tu Chi, từng nút từng nút, còn không ngừng tức giận lầm bầm, “Tôi đây đang làm việc tốt, làm việc tốt sẽ có báo đáp tốt... Người không thể thấy chết mà không cứu, dù con mẹ nó không muốn cứu, cũng không được thể hiện rõ ràng...”

Còn có một lời chưa nói.

Ngộ nhớ, chết ở cửa nhà cô thì làm sao bây giờ?

Lẽ nào phải chuyển chỗ ở một lần nữa? Rốt cuộc là cô có bao nhiêu vận chuyển nhà vậy?!

Hơn thế...

Lục Tu Chi lúc cuối không ra tay với cô, cô cũng không quá hận anh ta, cũng không làm được chuyện nhắm mắt làm ngơ.

Chi là, cô không muốn đối quá tốt với anh ta.

Mặt đau khổ, Cổ Phi Yên cứ như vậy để Lục Tu Chi nằm trên sàn nhà, dùng khăn nhúng nước ấm lau người cho anh ta, thế nhưng khi lau, cô nhận ra anh ta thực sự rất thể thảm, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào lành lặn, lau lau cũng không có ích gì, máu vẫn chảy, dường như chảy đến hết mỗi thối.

Nhất định phải cầm máu mới ngừng được.

Trong nhà không có thứ như bông băng vải, Cổ Phi Yên cầm túi xách đi ra ngoài, nhận mệnh ghé tiệm thuốc.

Cuối cùng cũng xử lý xong vết thương trên người Lục Tu Chi, Cổ Phi Yên cả người mệt mỏi tê liệt, nằm trên ghế sofa không muốn cử động. Nhưng xe cứu thương vẫn chưa đến, cô vẫn phải ở trong phòng cùng với Lục Tu Chi.

Không biết đã qua bao lâu, Lục Tu Chi nằm trên đất phát ra tiếng rên rỉ vô ý thức, Cổ Phi Yên bật dậy từ trên sofa, đến trước mặt Lục Tu Chi xem xét, phát hiện gương mặt tái nhợt không biết từ lúc nào đã đỏ bừng, một đôi mắt đen phức tạp nhìn cô.

“Anh phát sốt rồi.” Cổ Phi Yên hạ người ngồi xổm, mu bàn tay đụng trán Lục Tu Chi, nóng hổi.

“Không chết được.” Lục Tu Chi cười cười.

Anh ta cười, cô vui không nổi, ngữ khí trở nên ác liệt, “Tôi mặc kệ anh có chết được hay không, chỉ cần đừng có chết ở cửa nhà tôi là được.”

“Được.” Lục Tu Chi đáp lại.

Cực kỳ dễ dàng, làm Cổ Phi Yên bị ghen.

“Tôi đã gọi xe cấp cứu giúp anh rồi, khi xe tới, mời anh lập tức rời đi.”

“Được.” Lục Tu Chi khó nhọc gật đầu.

Anh ta càng dễ nói chuyện, Cổ Phi Yên càng hoài nghi có phải anh ta đang có ý đồ nào đó, việc anh ta xuất hiện ở cửa nhà cô đã rất quái dị rồi, không thể trách cô nghĩ nhiều.

“Anh tốt nhất nói được làm được, đừng có chơi trò hề với tôi!” Cô cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160

“Tôi biết, tôi cũng không muốn đem phiền toái cho cô, nhưng mà...” Lục Tu Chi sắc mặt đáng ghét, “Tôi lần này khả năng thật sự đem lại phiền phức cho cô, tôi vốn muốn nói sớm từ trước, nhưng không nghĩ sẽ ngắn đi.”

“Anh có ý gì?” Cổ Phi Yên lập tức nhảy dựng lên, vừa giận dữ vừa phòng bị nhìn người đàn ông trên đất, “Lục Tu Chi, tôi coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ anh, nếu anh định lừa tôi lần thứ hai, anh còn là đàn ông không!”

Cô rất tức giận.

Hóa ra cô phát thiện tâm, đổi lại lần nữa tìm việc xấu cho mình sao?

Sao cô lại ngu ngốc như vậy!

“Tôi đã sớm không còn là đàn ông...” Không ngờ, Lục Tu Chi nói một câu như vậy.

“Cái gì?” Cổ Phi Yên trừng lớn đôi mắt đen trong veo, một nỗi lửa giận như bị mang đi, hiểu kỳ hỏi, “Anh... anh bị thiện?”

“Ánh mắt không kim lòng nhìn dưới thất lung Lục Tu Chi, trong mắt mang theo đồng tình.

Lục Tu Chi gạt mình, “Không phải cái đó.”

“Nếu đã không phải, sao anh nói mình không phải đàn ông?” Cổ Phi Yên lập tức mất đi sự đồng tình.

Đề tài nói chuyện hình như càng lúc càng xa.

“...” Lục Tu Chi trầm mặc mấy giây, cười khổ lòi chủ đề trở lại, ráng chống đỡ nói, “Tôi bị người ta nhét ở cửa nhà cô... Hôm nay tôi bị Chiến thiếu xử lý cho ra khỏi biệt thự, gượng chống đỡ đi trên đường được nửa giờ thì bất tỉnh, mơ hồ có người nói muốn đưa tôi đến cửa nhà cô, hình như còn nói muốn chụp ảnh lại đưa cho Chiến thiếu, tôi không phản kháng. Tôi đoán, hơn phân nửa là muốn lợi dụng tôi chăm ngòi lý gián tình cảm cô với Chiến thiếu, muốn tôi đẩy báo tin này cho cô, chính cô nên cẩn thận một chút...”

Cổ Phi Yên, “...”

“Chuyện đã nói xong rồi, cô đưa tôi... Khụ khụ khụ, bỏ đi, bây giờ tôi đi liền, tự mình đi.”

“Đợi đã! Anh đi đâu đó?” Mắt nhìn Lục Tu Chi ráng chống đỡ muốn đi, vết thương trên thân được băng bó kỹ lại bị nứt toác, chảy máu đỏ ướm băng gạc, Cổ Phi Yên nhíu mày hỏi, “Bộ dạng anh bây giờ, còn có thể đi đâu?”

“Tôi xuống tầng chờ xe cứu thương, sẽ không làm phiền cô nữa.”

“Người muốn chụp ảnh cũng đã chụp rồi, anh hiện tại muốn tránh hiềm nghi cũng vô ích, anh vẫn nên ở lại đi.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả, tôi với Chiến Mặc Thần đã tách biệt rồi, dù một màn tôi mang anh vào nhà bị người ta chụp cho Chiến Mặc Thần thấy, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào với mối quan hệ giữa tôi và hắn ta.”

Nếu nhất định ảnh hưởng, cũng chỉ là sự chênh lệch kém và kém hơn mà thôi.

Cổ Phi Yên đã không còn quan trọng.

Hôm qua ánh mắt lạnh băng nhìn đau đớn của Chiến Mặc Thần hiện lên trước mặt cô, một giây nào đó cô đã hoảng hốt, có sự sợ hãi, cảm thấy mình không còn dũng khí đối diện với anh, càng chưa đề cập đi vãn hồi gì.

Dù bây giờ khó chịu đến hít thở không thông, nhưng cuối cùng cũng đã có một ngày cô có thể bình tĩnh đối mặt đi?

Trầm mặc rất lâu, Cổ Phi Yên đứng dậy.

Bởi thiện ý của Lục Tu Chi, cô cũng một tay lòng tốt, rót cho anh ta một cốc nước, “Đói bụng không? Nếu đói anh cứ trực tiếp nói ra, không thì tôi e rằng anh sẽ tắt thở trước khi xe cứu thương đến.”

“Tôi vẫn tốt, cảm ơn.” Lục Tu Chi nhận cốc nước, thành khẩn nói.

Lại rất rất lâu không nói gì.

Cổ Phi Yên có chút mất tự nhiên, Lục Tu Chi cũng vậy.

Trước kia có lẽ Lục Tu Chi không có ý tốt chủ tâm tiếp cận cô, nhưng trong khoảng thời gian ngắn Cổ Phi Yên trốn tránh, hai người cũng coi là bạn bè, quan hệ khá tốt. Nhưng giờ đây, cảnh còn người mất, đã từng có tình cảm tốt đẹp nhìn lại lại thấy buồn cười.

Hai người vốn nên cao bồi không qua lại với nhau, nhưng họ đều chưa nghĩ qua, có một ngày, họ lại lấy cách như vậy gặp mặt nhau.

Vẫn là Lục Tu Chi phá vỡ trầm mặc, “Kỳ thật tính hướng của tôi không có vấn đề.”

“Gì?” Cổ Phi Yên quả nhiên bắt đầu hiểu kỳ, “Anh... anh không phải là do không giống người khác, nên mới đi làm, làm cái gì đó à?”

Lục Tu Chi cười một tiếng, anh biết, cô sẽ tò mò với điều này.

Mặc dù có chút chuyện mãi mãi là thống khổ trong lòng mình, lật lại một lần thì khó chịu thêm một lần, nhưng giờ có thể làm chủ đề nói chuyện coi như có giá trị. Cũng coi như, là anh đang bồi tội với cô đi.

“Không phải.” Lục Tu Chi chậm rãi từ dưới đất ngồi dậy, hít sâu một hơi, chịu đựng đau đớn nói, “Tính hướng của tôi luôn bình thường, chưa bao giờ thay đổi. Chỉ là, có đôi khi vận mệnh trên người, năm đó khi tôi lên cấp 2...”

Từng trải của Lục Tu Chi, là một câu chuyện khó mà làm người ta tin được.

Từ nhỏ dung mạo anh tuần tú vô cùng, tuy không có các bạn nữ hâm mộ, nhưng trong nam sinh vẫn là người xuất chúng, cũng bởi đó, mà cấp 2 một năm đó, anh bị nam sinh cùng trường lớp trên khi dễ.

Đàn ông cưỡng ép phụ nữ, phụ nữ vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà nhìn đau đớn, giấu đi vết thương đang chảy máu, dù điều đó để cho người đã cưỡng ép nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, thế nhưng, tại xã hội này, đó lại là sự lựa chọn của đại bộ phận nữ giới.

Mà khi nam giới cưỡng ép nam giới, làm phía người bị hại, thống khổ Lục Tu Chi tiếp nhận còn hơn nhiều so với nữ giới.

Không chỉ đau đớn trên thân thể, mà còn là đau đớn trên tinh thần, với lòng tự tôn bị phá hủy.

Bị người ta đồng cảm, bị người ta khinh thường, bị người ta ghét bỏ, bị bạn bè coi rẻ... Khi anh vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ, đã được ném trái đắng cay nhân gian, đồng thời là sự bất lực.

Từ đó, anh không còn hướng đến tình yêu, cảm thấy mình bẩn, không xứng ở cùng với bất kỳ một cô gái tốt nào, cho nên thời điểm người nhà anh buộc anh đi làm nghề đó, quý xui thần khiến, anh đồng ý.

Có lẽ, anh vẫn còn mang trong mình một chút hy vọng, hy vọng mình hữu dụng, người nhà sẽ không bỏ mình, chỉ ít sẽ cho mình một căn phòng, để anh khi mệt mỏi có thể nghỉ ngơi một thời gian ngắn ngủi.

Cổ Phi Yên lúc đầu chỉ ôm lòng hiểu kỳ, nhưng nghe kể, tâm trạng của cô lại trở nên nặng nề.

Đang muốn nói chút gì đó thì một trận tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Mở cửa! Có ai không, chúng tôi là nhân viên công tác ở bệnh viện!”

“Là xe cứu thương!”

Lặng lẽ lau vết nước mắt ở khóe mắt, Cổ Phi Yên bước nhanh đến cửa mở ra.

“Bệnh nhân ở đâu?”

“Ở đây.” Cổ Phi Yên tránh sang một bên.

“Các người đã xảy ra chuyện gì, người ta thành bộ dạng như thế này, trên dưới cả người không có một chỗ nào lành lặn, có cứ như vậy để anh ta dưới mặt đất, có người đối xử với bạn trai như vậy sao?” Y tá xem xét tình trạng của Lục Tu Chi, nhắm ngay Cổ Phi Yên mắng cho một trận.

“Tôi...” Ngón ngừ Cổ Phi Yên đĩnh trệ.

Cô bây giờ mới nhớ ra, Lục Tu Chi ngồi trên đất, còn cô lại ngồi trên sofa nghe anh ta kể chuyện thương tâm, nghe đến say sưa, ngay cả việc trên người anh ta có thương tích cũng quên luôn, lập tức áy náy tràn ngập trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161

“Tôi không phải bạn trai của cô ấy, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường...” Lục Tu Chi bị đặt lên cáng cứu thương, không quan tâm tình trạng vết thương, hai mắt nhắm lệ nhìn về phía cô y tá của Cổ Phi Yên vừa quở trách mình, giọng nhẹ nhàng thay Cổ Phi Yên giải thích, “Y tá tiểu thư, tôi như này không phải lỗi của cô ấy.”

“Cứ coi như không phải lỗi của cô ấy, tại sao cô ấy lại chăm sóc anh như này? Hoàn toàn không có một tí gì về kiến thức thông thường.”

“Là tôi có lỗi với cô ấy.”

“Anh cứ chiều người yêu anh đi! Bệ như vậy vẫn còn bảo vệ cô ta, anh còn là đàn ông không?” y tá tiểu thư cũng có thể tức giận như nào cũng không nên nói câu đấy ra..

Cổ Phi Yên từ đầu trong lòng thấy hổ thẹn nhưng nghe cô y tá nói như vậy, không biết tại sao trong lòng trào lên cơn tức giận, đột nhiên nâng cao giọng, “Anh ta tại sao không phải đàn ông chứ trong khi rõ ràng thế!”

Y tá, “.....”

“Trợn mắt với tôi làm gì? Anh ta là đàn ông!”

Liếc nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Cổ Phi Yên, Lục Tu Chi vội lấy tay che mắt mình lại, y tá mắng một câu “Đồ thần kinh”

Cổ Phi Yên không nói câu gì lườm cô ta.

“Được rồi, là tôi lo chuyện bao đồng!” sắc mặt cô y tá khó coi chẳng kém.

Đôi tình nhân mâu thuẫn với nhau, hai người đều thần kinh nói cái gì mà “Anh ta là bạn trai của tôi, cô ta không phải bạn gái tôi” như một trò hề, thật tổn sức thần nại của cô, tuy nhiên, cô mới lo lắng!

Cổ Phi Yên không muốn cùng cô y tá kỳ kèo thêm nữa, cô thấy biểu cảm tức giận của mình có chút quái lạ, nhưng trong lòng cực kì khó chịu.

Thang máy vừa mở, Lục Tu Chi nằm trên cáng cứu thương được đưa vào trong, Cổ Phi Yên không có đi theo, trước khi thang máy vừa đóng lại, Cổ Phi Yên dường như nghe được giọng nói của Lục Tu Chi truyền đến.

“Y tá tiểu thư, cô ấy thật sự không phải bạn gái của tôi, tôi làm gì có phúc phận đấy...”

Nghe được câu này, kỳ là thay, Cổ Phi Yên rơi nước mắt.

Cô cảm thấy trong lòng đặc biệt, đặc biệt khó chịu.

.....

“Chiến thiếu gia.”

Bước vào phòng sách của Chiến Mặc Thần, Giang Đào cung kính đứng bên bàn sách cách một mét.

“Điều tra thế nào rồi?” Chiến Mặc Thần từ trong đồng hồ kịên ngẩng đầu lên, con ngươi đen sâu thăm thẳm nhìn Giang Đào.

“Cố tiểu thư....thật sự có ở trong biệt thự Du thiếu gia hai ngày.”

“Xoạc!” một tiếng, Chiến Mặc Thần xé rách đồng hồ liệu trên bàn. Giang Đào ngẩng đầu lên liếc trộm, trong lòng âm thầm vang lên tiếng thống khổ.

“Tại sao Số 1 không thấy báo chuyện này lên?”

Hôm qua cho rằng Cổ Phi Yên nói những lời tức giận, trong lòng chỉ là bị chọc tức cảm thấy không thoải mái, liền sai Giang Đào đi điều tra, không ngờ chuyện này lại là thật!

“Cô ấy cũng định báo cáo, nhưng có chút mơ hồ.”

“Mơ hồ?” Chiến Mặc Thần ngẩng mắt lên nhìn.

“Vâng.” Giang Đào gật đầu, “Số 1 có thể không nghĩ Du thiếu gia là tình địch của anh, cho rằng hắn là bạn của Cố tiểu thư, vì vậy trong hồi báo có nhắc đến Cố tiểu thư ở nhà bạn ở hai ngày, cùng chơi game.”

“Chơi game?”

“Mặc dù biệt thự Du thiếu gia phòng bị nghiêm ngặt nhưng Số 1 có một lần đột nhập được vào, phát hiện Cố tiểu thư và Du thiếu gia ở trong phòng chiếu phim chơi game, tuyệt đối không phát sinh chuyện gì khác!”

“Đù rồi, những chuyện không liên quan này có cần phải thông báo với tôi không?”

Chiến Mặc Thần dường như tỏ vẻ không quan tâmCổ Phi Yên cùng Du Diễm Phong chơi game hay lên giường cùng nhau, chỉ là, Giang Đào tuyệt đối không nghĩ như vậy.

“Du Diễm Phong, căn bản không có tư cách làm tình địch của tôi.” Chiến Mặc Thần bổ sung thêm.

Giang Đào, “.....”

Ngữ khí này đúng kiểu nói một đằng làm một nẻo, nghe xong mỗi anh cứ giật gùt.

Phải rồi, Chiến đại tổng tài lại bắt đầu cứng miệng.

Nếu không quan tâm, tại sao từ qua đến giờ lòng này cứ cau lại không thoải mái, mặt dần thối ra, cứ như phần mộ tổ tiên trong nhà bị đào lên vậy? Đây rõ ràng là để ý, rất để ý!

“Cậu ra ngoài đi.” Chiến Mặc Thần điềm đạm mở miệng.

Nhìn mặt Giang Đào, anh biết cậu ta đang nghĩ gì, đa phần nghĩ rằng anh cứng miệng, chỉ là, anh lười giải thích cái gì.

Anh đối với Cố Phi Yên thật sự không có một chút tình tứ gì, có lẽ Giang Đào không tin nhưng chính xác là như vậy.

“Chiến thiếu gia, tôi còn một chuyện cần thông báo.” Nhanh bị đuổi đi, Giang Đào mới phản ứng mạnh mẽ còn có một chuyện.

“Nói!”

“Vừa nãy trong mail của tôi nhận được một tập ảnh có người gửi đến, anh xem xem.” Giang Đào chuyển điện thoại mình sang.

“Đó là cái gì?” Chiến Mặc Thần không có ý nhận.

“Là.....ảnh Cố tiểu thư và người đàn ông khác.”

Yên lặng chốc lát, Chiến Mặc Thần ngừng đầu, “Cùng người đàn ông khác?”

“.....Vâng.”

Ngay lúc này, điện thoại trong tay Giang Đào bị người đàn ông cao lớn lạnh lùng cướp lấy.

Chiến Mặc Thần lật từng bức ảnh trong mail của Giang Đào, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Trong hộp mail, không chỉ có những bức ảnh Cố Phi Yên và Du Diễm Phong ở biệt thự cười cười nói nói, còn có những bức ảnh Cố Phi Yên cùng một người đàn ông lạ mặt nâng ly cạn cốc, cười rất vui vẻ, thêm nữa là những bức ảnh Cố Phi Yên đỡ Lục Tu Chi đang trọng thương vào phòng bệnh.....

Nhìn vào thời gian những bức ảnh là được chụp gần đây, hình như là hôm nay.

Người đàn ông nào cô cũng đối tốt, ngay cả Lục Tu Chi người hại cô, cô cũng có thể tha thứ, duy nhất ngoại trừ anh!

Đáng chết!

Vết thương trong lòng dường như bị người ta kéo rộng ra, máu chảy đầm đìa, bức tường cao mới xây trong tim đã bị đổ nát!

Cái gì mà buông tay, cái gì lạnh nhạt, cái gì mà có chết không gặp lại, lúc này đây không còn trong đầu Chiến Mặc Thần nữa.

Mạnh mẽ ném điện thoại xuống, kìm nén cơn tức giận, cơn người lạnh lùng ra lệnh, “Đi lái xe, tôi muốn ra ngoài!”

“Chiến, Chiến thiếu gia, anh muốn đi đâu?” đau lòng nhìn chiếc điện thoại vỡ bốn mảnh, đầu óc Giang Đào chậm một nửa.

“Cậu nói xem?”

“Tôi.....” Giang Đào phản ứng lại, “Tôi, tôi hiểu rồi!”

Còn cứng miệng sao! Nói cái gì mà, “Chuyện không cần thiết” không cần thông báo cho anh ta, bây giờ lại không lo lắng đây ra ấy?..... Ah... chiếc điện thoại đáng thương của anh, vừa mới mua không lâu!

.....

Tiền Lục Tu Chi, Cố Phi Yên lau nước mắt, lau vết máu trong phòng, ngồi ngầy người trên ghế sofa.

Khó tránh, cô nhớ đến Chiến Mặc Thần.

Lục Tu Chi nói đánh gãy những người của hắn, rồi ném hắn trước cửa phòng cô, là bởi vì cô yếu lòng đi chăm sóc hắn rồi chụp ảnh gửi Chiến Mặc Thần, làm phá vỡ tình cảm của cô với Chiến Mặc Thần.....

Chuyện này cô tin Lục Tu Chi không lừa cô.

Hắn cũng không có động cơ lừa cô.

Vậy mà.....

Chiến Mặc Thần có nhìn thấy những bức ảnh đó không?

Anh ấy sẽ làm như thế nào?

Sẽ tức giận chứ?

Hay vẫn bình thản, không chút quan tâm?

Rốt cuộc, hôm qua anh nói buông tha cô, cũng không tổn bất kỳ tình cảm gì với cô nữa, anh trước giờ tính cách nói làm là làm, nhất định sẽ xì mũi giễu cợt những tấm ảnh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 162

Đồng hồ tích tắc chạy, Cố Phi Yên yên lặng ngồi trên ghế rất lâu, càng ngày càng cảm thấy căn phòng bé nhỏ cực kỳ trống trải.

Trống trải đến nỗi cô càng cảm thấy cô đơn.

Từ trên ghế đứng dậy, chuẩn bị lấy quần áo đi tắm rồi ngủ một giấc, không ngờ chuông cửa vang lên.

“Ai đấy?” bước đến cửa, Cố Phi Yên hỏi vọng ra ngoài.

Mắt mèo trên cửa hồng rồi, cô không nhìn thấy tình hình bên ngoài mới hỏi như vậy.

Cô mới chuyển đến đây không lâu, ngoại trừ Sở Diễm Diễm ra, chắc hẳn không có ai biết cô ở đây mới đúng. Không, không đúng. ...đám người lối Lục Tu Chi đến cũng biết, hơn nữa còn không tốt đẹp gì.

Nghe đến đây, Cổ Phi Yên bắt đầu phòng bị, điện thoại trong tay chuẩn bị báo cảnh sát, đợi bên ngoài có gì không đúng thì báo cảnh sát.

Nhưng, làm cô không ngờ rằng, ngoài cửa bỗng truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Là tôi.”

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông tựa mùi rượu mạnh đậm đà.

Cổ Phi Yên sững người ra, không dám tin hỏi, “Anh là ai?”

“Chiến Mặc Thần.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Người này, sao bây giờ đến đây làm gì?

Lẽ nào thật sự muốn tìm cô tính số?

Ma xui quỷ khiến, cô mở cửa, vậy mà đến khi cô nhìn thấy người đàn ông cao lớn đứng ngoài cửa, chạm vào ánh mắt đen sâu thẳm ấy, lạnh lẽo đến nỗi như muốn chiếm đoạt cả người cô, Cổ Phi Yên ngạc nhiên muốn đóng cửa lại nhưng bị tay của người đàn ông đó giữ cánh cửa lại.

“Anh, anh bỏ ra!” Cổ Phi Yên có chút căng thẳng, “Anh hôm qua không phải nói buông tha tôi, cũng không đến tìm tôi nữa sao, vậy mà hôm nay béo nhờ nuốt lời? Anh không sợ mình biến thành tên béo phì sao?”

“.....” Chiến Mặc Thần điềm đạm quét cô một lượt, “Béo nhờ nuốt lời không phải nghĩa đấy.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô dù sao cũng tốt nghiệp đại học, đương nhiên biết ý nghĩa của câu đó, cô chỉ là châm biếm anh một chút, không ngờ lại bị anh nắm thóp chế giễu cô không có văn hóa,... quá đủ rồi!

“Tránh ra.” Người đàn ông thấp giọng lên tiếng.

Âm thanh của anh không cho phép cự tuyệt, cảm giác lạnh buốt xương, dường như đã làm trái anh một chuyện rất đáng sợ.

Cổ Phi Yên hạ ý thức có chút muốn lui lại, hếch cằm đánh đố, “Không tránh!”

“Tránh ra!”

“Anh hôm nay đến, là nhìn thấy những bức ảnh người khác gửi cho anh, đặc ý qua đây bắt tôi và kẻ gian Lục Tu Chi phải không? Tuy nhiên, ngại quá, vừa nãy xe cứu thương đến, tôi đã đưa hắn đến bệnh viện, anh giờ cũng không bắt được tại hiện trường nữa rồi!”

Cổ Phi Yên nhếch nhếch lông mày chế giễu, “Vất vả Chiến tổng chạy đến một chuyện, thật có lỗi quá.”

Cùng Lục Tu Chi hôm nay gặp mặt rõ ràng để trong lòng cô không thoải mái, bây giờ nhìn thấy Chiến Mặc Thần quả nhiên cả người phát lạnh, mặt dần ra, trong lòng cô càng không vui, cô lại càng muốn chế giễu anh, để anh khó chịu!

Xem anh làm như nào!

Chiến Mặc Thần cũng không muốn làm gì cả, anh chỉ là bước từng bước lớn vào trong phòng, cơ thể to lớn cứ thế lao vào phía trước, dường như phía trước mặt chỉ có gì có thể ngăn cản được.

“Này, anh làm gì hả!” mắt hai người gần chạm vào nhau, Cổ Phi Yên luống cuống lùi phía sau một bước, Chiến Mặc Thần tự nhiên bước vào trong phòng, đóng cửa lại.

Cổ Phi Yên, “....”

Đồng hồ vẫn cứ chạy, trong phòng rất yên tĩnh, hai người đứng trước cửa tròn mắt nhìn nhau, bầu không khí có chút grom sùng sẵn sàng.

“Anh ra ngoài cho tôi!”

“Ha...”

“Cho dù vào đây, vậy coi giày ra, tôi không muốn thay tấm thảm khác.”

Cổ Phi Yên uy hiếp, rút ra đôi dép giành cho đàn ông từ trên kệ giày ném trước mặt Chiến Mặc Thần. Cô hôm nay tâm trạng không tốt, không muốn cãi nhau tức giận.

Chiến Mặc Thần không động đây.

Cô ngẩng mắt nhìn anh kỹ lại, đột nhiên hiểu ra, “Anh yên tâm mà đi vào, dép mới, chưa có ai đi vào.”

“Mua cho ai, ở đây còn có đàn ông nào vào đây nữa?” Chiến Mặc Thần vẫn không động đây, giọng nói lạnh lẽo.

Nếu anh của vừa nãy còn đang kìm nén biểu cảm tội tệ thì anh của bây giờ càng lạnh lợi hơn.

“...Anh hoài nghi tôi?” Cổ Phi Yên cứng đờ người, nhận cũng không nhận được nữa, khuôn mặt đỏ lên chỉ tay ra bên ngoài cửa, “Anh quản tôi mua cho ai, anh muốn đi hay không, không đi dép thì ra ngoài cho tôi! Đây là nhà tôi càng không phải biệt thự to lớn của anh, tôi mới không quen anh!”

Bởi vì trong phòng chỉ có mình cô là con gái, vì vậy đặc ý mua một đôi dép giành cho đàn ông, còn xếp một đôi ngoài cửa gọi Sở Diễm Diễm qua lấy, đôi giày cũ của Sở Nghiễn vẫn để đó là bởi vì nói cho người ta biết trong nhà có đàn ông, để bọn trộm cắp ít nghĩ đến cũng coi là bảo hiểm.

Bây giờ Chiến Mặc Thần cùng cô kỳ kèo đôi giày thuộc về ai, cô cũng một chút nói không rõ.

Cô chỉ có chi có vui thầm là anh không để ý đôi giày nam cũ để ngoài cửa, nếu không, còn không biết anh còn đây vì cô bao lâu!

Oh, không đúng, bọn họ bây giờ đã là người dưng rồi, anh dựa vào cái gì chất vấn cô?

Cô mới không quản anh kỳ kèo hay không!

Nghe đến đây, Cổ Phi Yên đối với Chiến Mặc Thần sắc mặt chảnh tởm là bao.

Chiến Mặc Thần nhìn sắc mặt Cổ Phi Yên thay đổi, cũng không biết đang có tâm sự gì, dù sao thái độ càng ngày càng tồi tệ với anh.

“Cổ Phi Yên, cô rốt cuộc muốn như thế nào?” anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi muốn như thế nào? Tôi còn muốn hỏi anh muốn như nào nữa! Hôm qua chúng ta đã nói rõ rồi, anh về sau sẽ buông tôi ra, tôi cũng buông anh rồi, chúng ta có chết cũng không gặp lại, anh không lẽ quên rồi sao?”

“Không có!”

Chiến Mặc Thần vội vàng nhếch môi, ánh mắt sâu thẳm.

“Cho dù anh còn nhớ, vậy anh nói đi hôm nay đến tìm tôi có chuyện gì, nói xong đi luôn, nếu không có chuyện, làm phiền anh bây giờ rồi khỏi đây!”

Cổ Phi Yên cảm thấy đầu mình như nước dội vào.

Không có chuyện còn mở cửa cho anh, không có chuyện mà để anh vào phòng, đây không phải tự làm mình ảm ức sao? Căn phòng nhỏ bé, anh vừa bước vào, cả không gian dường như càng nhỏ đi, cô không thấy tự do!

“Cô thật là ở trong biệt thự của Du Diễm Phong cùng hán hai ngày hai đêm?” Chiến Mặc Thần hỏi.

“Đúng!”

“Cùng người lạ ăn cơm, là à?”

“Việc anh à?”

“Cổ Phi Yên! Tại sao cô ngay cả Lục Tu Chi cũng tha thứ cho hán, nhưng không nhìn tôi chút thiện cảm gì?” nắm lấy bàn tay Cổ Phi Yên, Chiến Mặc Thần ép gần cô, đôi mắt tức giận nhìn cô, “Cổ Phi Yên, cô thật vô tâm vậy sao?”

“Tôi làm sao mà vô tâm?”

“Téo cô có tâm, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi đối xử với anh như nào? Tôi ngăn anh thắng quan hay là ngăn anh phát tài, hay là ngăn mỹ nhân của anh không nghỉ ngơi? Tôi cái gì cũng không làm, mới không muốn bị anh khống chế!” nói xong, Cổ Phi Yên có chút bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163

“Chiến Mặc Thần, cầu xin anh đừng có làm phiền tôi có được không? Nếu như anh muốn tìm một người phụ nữ, anh hãy trung thành đi chiều chuộng Cổ Minh Châu không phải sao? Nếu như anh không có ta nữa, anh vẫn có thể đi tìm người phụ nữ khác được mà, đảm bảo là sẽ có người phụ nữ đang đợi anh chiều chuộng, anh không thể buông tha cho tôi sao?”

Cổ Phi Yên nhìn người đàn ông trước mắt với ánh mắt tức giận, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, bất kì ai cũng có thể nhìn ra được sự tức giận lúc này của cô ấy.

Buông tha cho cô ấy.....

Nhưng, ai sẽ buông tha cho anh!

Hơi thở của Chiến Mặc Thần dồn dập, cánh tay buông xuống bàn tay nắm lại.

Hôm qua cũng nói với cô ấy giống như vậy, “ tạm biệt rồi sẽ không gặp lại”, nhưng ai cũng không thể biết được trong lòng anh thật sự rất khó chịu.

Anh lấy công việc để làm mất cảm giác của bản thân mình,phê duyệt văn bản giấy tờ đến hơn ba giờ sáng vô tình ngẩng đầu lên nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, nhìn thấy ngôi sao đang lấp lánh và dần biến mất khỏi bầu trời đang hừng sáng, vội nghĩ lúc cô ấy từ chối anh, đôi mắt long lanh của cô ấy không che giấu được sự chán ghét, lập tức thấy vòng cung bức bối, trong lồng ngực dường như có một luồng khí mà đuổi cũng không đi.

Anh không biết bản thân mình xử lý chỗ nào không tốt, tại sao có thể với cô ấy biến thành ra như vậy.

Anh không cảm thấy mình là một người ngu xuẩn, nhưng nắm lấy cô ấy thì lại không có một tí cách nào cả.

Anh còn có thể làm sao làm được chứ?

“Em đã chạm vào tôi rồi, vậy thì đừng có đi chạm vào người đàn ông khác!” Cấn chặt răng, anh uy hiếp đe dọa cô.

“Hor..... dựa vào cái gì?” Cổ Phi Yên cười lạnh lùng, “nhưng tôi không có chủ động chạm vào anh, tôi không có cái gì để xin lỗi anh hết, lần đầu ở với anh là điều ngoài ý muốn, về sau không phải là bị anh cưỡng bức mà là bị anh ức hiếp, anh còn muốn phải làm như thế nào nữa?”

“Tôi muốn như thế nào ư? Tôi là muốn hỏi em, Cổ Phi Yên, cuối cùng là em muốn như thế nào?! Sau lưng tôi thì tức mắt đưa tình với người đàn ông khác, một ngày em sống mà không có đàn ông thì không chịu được sao, mỗi ngày phải ngủ cùng với đàn ông thì mới thấy thoải mái dễ chịu sao?”

Ở bên cạnh anh ấy không được sao? Tại sao luôn là đi đụng chạm người đàn ông khác chứ?

Không phải Du Diễm Phong, thì là Lục Tu Chi,thậm chí còn cười quyến rũ với một người đàn ông lạ mà anh không hề biết,trong mắt long lanh nụ cười dịu dàng,xinh đẹp, đó là đáng về cô ấy muốn quyến rũ đàn ông.

“Tôi, tôi khi nào liếc mắt đưa tình với đàn ông chứ?”Cổ Phi Yên kinh ngạc sững sốt, mà sau đó lại càng tức giận hơn, “Chiến Mặc Thần, anh ít ngậm máu phun người đi! Tôi có phải trong sạch hay không lẽ nào tôi không biết!”

“Em nói bản thân mình trong sạch thì có công dụng gì, em có bằng chứng gì để chứng minh không?”

“Tôi làm sao lại không thể chứng minh chứ, cho dù tôi có không trong sạch, thì cũng không cần anh phải bận lòng!”

“Em còn có thể làm sao chứng minh chứ? Em đã là không trong sạch rồi!” Chiến Mặc Thần hỏi lại một cách lạnh lùng.

Thần thể Cổ Phi Yên cứng đờ.

Cô.....không trong sạch sao?

“Em của lúc trước vẫn còn có một lớp da mỏng,rất xấu để có thể chứng minh em không phải như trong mồm người khác nói cái loại phụ nữ vừa dâm đãng lăng lại vừa dối vừa khát,bởi vì như vậy, em cũng không thể nào phát sinh một cái nào đó với người đàn ông khác. Nhưng bây giờ em đã bị tôi làm bao nhiêu lần rồi, cho dù lại bị người đàn ông khác làm nữa, rửa sạch sẽ rồi cũng không có ai biết được, cho nên,bản tính của em bị lộ hết ra rồi, có phải không? Bởi vì như vậy, em mới không thể ngừng đi quyến rũ người đàn ông khác, hận không được bị người ta hành hạ trên giường, có phải không? Em hãy trung thực trả lời tôi,à có phải không?”

Nói Rút hàng ác,Chiến Mặc Thần hỏi người phụ nữ trước mặt anh,Chiến Mặc Thần lạnh lùng trầm mặc mà đến chán nản, giống như là có một ngọn lửa đen bùng cháy, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào thần hình gầy gò ốm yếu của Cổ Phi Yên, vô tình mà lại lạnh lùng nghiêm nghị, để sắc mặt cô tái mét đi.

Cổ Phi Yên trợn tròn mắt, đôi môi không dám tự tin mở to.

Cô không biết, hoá ra, cô ở trong lòng anh ấy lại là người như vậy, anh ấy lại cảm nhận như vậy.....

Cô tức đến nổi tay cô run run nhẹ, đôi môi động đậy, nhưng vẫn không thể nói ra được cái gì cả.

Im lặng song song khó khăn, Chiến Mặc Thần kim nén tức giận, trút cảm giận đầm lên trên tường, lại đối với người con gái dường như để lộ ra ngần nước mắt, sự bức bối trong anh càng tăng thêm, vết đau trên tay anh như không có cách gì để anh lại lạnh lùng nữa.

Đáng chết!

Anh vừa xong rồi cuộc đã nói cái gì vậy?

Rõ ràng là anh không muốn như vậy.....

Nhìn Cổ Phi Yên muốn nói một chút gì đó, trong lòng Chiến Mặc Thần còn có chút lo lắng, ngăn ngại cúi đầu, anh trực tiếp hôn vào đôi môi của cô, tăng tăng lớp lớp, lấp kín tất cả mọi thứ cô ấy muốn nói ra.

Anh không muốn lại chiến tranh nữa.

Không muốn!

Vừa mới đụng chạm, đôi môi mềm mại của người con gái đó thoáng chốc đã lấy đi lý trí của anh.

Trái tim anh giống như là để ở trong cái nồi dầu đun lên, nhưng gần gũi với cô ấy, giống như là dội một gáo nước lạnh lên trái tim anh ấy vậy, để toàn thân anh sáng khoái gần như lỗ chân lông ra.

Lúc này đây, Chiến Mặc Thần chỉ có một cảm giác, đó là điều anh muốn nhất, thật sự rất muốn nhất.

Điều anh muốn, thì cô có chạy đằng trời!

Động tác của anh rất nhanh, Cổ Phi Yên bị hôn một cái, đôi mắt đen láy mờ to, không hiểu được lúc đó là đang cãi nhau rất kịch liệt, làm sao lúc này này biến thành ra như vậy.

Không phải nói lại cũng không có liên quan chứ?

Tại sao.....

Người đàn ông hơi thờ mẫn liệt che phủ cô, cô có thể ngửi thấy mùi bạc hà thanh mát duy nhất trên cơ thể của anh, mùi thoang thoang nhẹ nhàng của thuốc lá, rất hấp dẫn người ta, nụ hôn của anh ấy vừa nồng nhiệt mà lại nhiệt tình, thậm chí còn thô bạo, không đợi cô từ chối, nhân cơ hội tiến thẳng vào trong, quân quyết lấy đầu lưỡi của cô.

Anh rất là kịch liệt, hầu như không để cho cô nghỉ ngơi, cũng không có lực để chống đối lại.

Mỗi một tác trong mồm đều bị liếm mất thô lỗ tử tế kỉ càng Cổ Phi Yên muốn đẩy người đàn ông thô lỗ làm càn này ra nhưng không thể đẩy ra được, một cái phản kháng nhỏ như vậy, ngược lại trong quá trình anh ấy trấn áp cô lại càng tiến sâu vào hơn.

Chiếc áo của cô cô sơ vịn đều bị tháo ra, đôi tay của người đàn ông lún sâu vào trong, xoa lên eo nhỏ của cô, lòng bàn tay của anh ấy làm cô giật mình, ra sức

Để anh ấy dừng làm quá mức độ, cuối cùng cũng đến cơ hội để nghỉ ngơi.

Cô nói giọng lớn để cảnh cáo, “ Chiến Mặc Thần, anh bỏ tôi ra, không thì..... không thì tôi sẽ kiện anh.....”

“Kiện đi!”

Người đàn ông giọng nói quỵên rũ thách thức vang lên, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm cô vài giây, khuôn mặt anh tuấn lại đè ép cô xuống, không quan tâm đến tất cả mọi thứ.

Động tác của anh, cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Ba xuống hai xuống xé luôn áo của cô ra, bước nhanh vài bước, ôm cô ném xuống ghế sofa, thân thể của người đàn ông nặng như núi đè nặng cô xuống.

Trước khi bị đè xuống, anh còn không quên cởi sạch quần áo trên người mình ra.

Thân người anh cao to, bờ vai rộng eo nhỏ, không có chiếc áo che, với một làn da màu lúa mì nóng bỏng, bóng loáng như sáp mặt dưới ánh sáng của ánh đèn chiếu xuống, cơ bắp của anh ấy săn chắc, những đường nét mượt mà và đẹp đẽ của phần trên cơ thể tràn đầy sức mạnh, đem theo một mùi nam tính mạnh mẽ.

Bên bên lằm vì bị ép bức, Cổ Phi Yên không thể yêu thích nổi sức lực và cái đẹp của người đàn ông này.

Cô ra sức vùng vẫy, đôi mắt nổi lên sự tức giận căm phẫn, giọt nước mắt trong suốt, đôi mắt căm phẫn biến thành màu đỏ nhìn người đàn ông này, dùng đôi mắt im lặng để biểu đạt sự tức giận và chống cự của cô.

Nhưng mà, người đàn ông này lại thờ ơ không chút động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164

Anh ấy giống như là hòn đá ngầm cao chót vót.

Cao to, nhưng âm trầm u sầu.

Cho dù sóng biển kéo dài không ngừng đập, anh cũng tuyệt đối không lùi về phía sau một bước, kiên trì lại cứng rắn, tuyệt đối không chịu khuất phục.

Anh rất là khó mà lay động được.

Cổ Phi Yên nhắm chặt mắt lại, giọng nước mắt từ lông mi rơi xuống, yếu đuối trong lòng làm cho cô không biết phải làm sao.

Người đàn ông đã thú ý hôn cô.

Cuối cùng ngăn cản bởi một lớp quần áo, bàn tay của người đàn ông vừa to vừa dày đem theo một chút cứng rắn nắm lấy con thỏ ngọc trắng mềm của cô, ra sức xoa bóp, một chút cũng không có thương hoa tiếc ngọc.

Cổ Phi Yên đau đến phát tức, nhưng cho dù là như vậy, cô phát hiện cơ thể cô lại vì anh ấy mà không kim nổi lòng mình.

Thật là nhục nhã!

Trong lòng rất cự tuyệt, nhưng cơ thể lại không làm chủ được mình, Cổ Phi Yên vừa xấu hổ vừa nôn nóng sốt ruột, nhục nhã bất lực làm cho cô cảm thấy bức bối có một sự thôi thúc muốn hét lên.

“Chiến Mặc Thần,tôi hận anh.”

“tôi ghét anh!”

“anh mới là không sạch sẽ,anh là loại cảm thú,anh là đồ mất dạy,anh là cái đồ không có lòng tự trọng! chính anh cưỡng ép tôi,còn có ý nói tôi nữa,anh là đồ khốn nạn!”

Giọt nước mắt rơi xuống,chảy dài xuống gương mặt trắng của cô,cô phát điên lên túm tóc đánh vào đầu của người đàn ông,nhân cơ hội anh ta đang hôn khắp nơi trên người cô,cô đã cắn lên bả vai của anh ấy,trong mồm cô nếm được vị ngọt tanh của thịt sống,cô mới ngo ngấn nhà ra.

Cô khó chịu khó thành tiếng, “ đồ khốn nạn,anh hãy buông tôi ra!”

“không buông!”

“Chiến Mặc Thần anh là đồ điên!”

“liều do em ép buộc tôi!” ánh mắt tức giận,ngăn cản kéo ra đằng sau,Chiến Mặc Thần tiến một bước đánh chiếm thành trì,đưa cậu bé cứng rắn của mình vào sâu trong cái nơi ấm nóng nhất của người phụ nữ,một tí là động đến nơi sâu nhất.

“à!” đột nhiên cảm giác sung lên,làm cho Cổ Phi Yên giật mình thốt lên.

Cô vẫn còn chưa chuẩn bị gì cả,anh đã dễ cậu bé chiếm lấy cô,con đường lan khắp nơi,Cô Phi Yên cắn chặt môi,nước mắt rơi xuống càng nhiều.

“đừng có tự cắn mình.” Tay anh sơ lên mặt cô,khó có thể giải cứu được đôi môi của cô khỏi răng,Chiến Mặc Thần để đầu cô dễ lên bả vai của mình, “ đau thì hãy cắn tôi.”

Cổ Phi Yên tức giận,đôi mắt đỏ lên,cắn vào vai anh ấy.

Người con gái này!

“ùm...” người đàn ông cau mày lại,phát ra một âm thanh rên rỉ nhỏ nhoi,trong lòng tức giận phát điên lên giống như là vô hình trung bị sét giã một chút.

“tôi không sợ đau.”

Cô ấy không hỏi,anh nói rất nhỏ.

.....

Mưa rơi không ngừng.

Chìm nổi thẳm trầm giống như là không có kết thúc vậy.

Đôi tay cường lực của người đàn ông đang cưỡng bức trói buộc người phụ nữ,để cô không thể chạy trốn được,chi có thể hòa tan vào trong cái ôm nồng nhiệt của anh ấy.người phụ nữ đánh đá chua ngoa từ lúc bắt đầu đến lúc mê muội trăm lảng sau này,dần dần quên đi sự phản kháng.

Không biết là bao nhiêu lâu,cuối cùng cũng trời yên biển lặng.

Cổ Phi Yên như sắp chết nằm nhàoai trên giường,sắc mặt đỏ ửng,thờ hồng hộc,mồ hôi rơi xuống khuôn mặt cô,tầm nhìn của cô mờ nhạt,giương đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía đồng hồ treo trên tường,cô kinh ngạc sững sốt phát hiện ra đã sắp rạng sáng rồi!

Toàn thân co một mồi,muốn lấy tay sờ vào đầu mà sức lực cũng không có,người đàn ông tinh thần sáng khoai dễ chịu dựa vào đầu giường,ngón tay thon dài”lạch cạch” một tiếng mờ chiếc bật lửa,để hút thuốc.

“muốn hút thì đi ra ngoài hút,tôi không muốn hít phải khói thuốc!”Cổ Phi Yên tính khí không vui lên tiếng.

Chiến Mặc Thần, “.....”

Im lặng cái gì cũng không nói,anh ấy vừa mới châm một điếu thuốc vẫn chưa kịp hút,vứt luôn vào trong thùng rác,động tác rất nhanh nhẹn.

Chỉ là như vậy cũng dẫn đến ngại ngùng.

Không hút thuốc,không nói chuyện.....

Thời gian dường như đang ngưng lại,Cổ Phi Yên bắt đầu có chút hối hận vì đã ngăn cản anh ấy.

Cô nghĩ,cô phải dứt khoát thẳng thắn đuổi anh ấy đi?

Lúc này đây,âm thanh chuông điện thoại phá tan bầu không khí tĩnh lặng này,vì hai người hiểu được sự bao vây này.

“trước cổng cây cầu phía bên dưới,boi qua một đàn vịt,nhanh đến nhanh đến đếm số.....”

Cái âm thanh nhạc chuông này....

Cổ Phi Yên sững sờ.

Từ khi nào mà Chiến Mặc Thần đã đổi sang cái nhạc chuông trẻ con này?nhạc chuông điện thoại của anh ấy,không phải luôn đều là cái nhạc chuông điện thoại tự cài đặt thường thấy nhất sao?

Cô không biết,nghe đến âm thanh nhạc chuông vang lên,Chiến Mặc Thần trong mắt cũng có chút không dễ chịu,trong lòng lén lút phê bình cái người đang gọi điện thoại đến.

Anh cầm lấy điện thoại,nhìn vào màn hình điện thoại có chút không vui,là Giang Đào gọi đến.....nếu như là Giang Đào có chuyện rất quan trọng thì mới gọi điện đến,có thể anh ấy sẽ suy nghĩ không nhận điện thoại của Giang Đào,không thì.....haha!

Nhận điện thoại,Chiến Mặc Thần giọng nói lạnh lùng hỏi, “ có chuyện gì không?”

Giang Đào đợi ở dưới tầng và tiếng vợ vã hỏi,” Chiến thiếu gia,cậu và Cổ tiểu thư nói chuyện thế nào rồi ạ,hôm nay vẫn quay về chứ ạ?”

“anh nói xem?”

“nếu như Cổ Tiểu Thư không mở cửa cho anh,tôi nghĩ anh nên quay về nhà trước đi.” Giang Đào ý kiến rất nhiệt tình.

“cút!” nhẹ nhàng thốt ra một chữ,Chiến Mặc Thần tắt điện thoại,và tắt nguồn điện thoại luôn.

Cổ Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần,mặt đem theo sự châm chích mỉa mai,vì Giang Đào mà bất bình, “Giang Đào tốt xấu như thế nào thì cũng đã ở bên cạnh anh nhiều năm rồi,cái thái độ của anh đối với anh ấy,thật sự gọi là người có trái tim lạnh giá!nếu như tôi là anh,tôi tuyệt đối sẽ không như anh lòng lang dạ sói.”

Chiến Mặc Thần liếc mắt lạnh lùng qua, “ em có tư cách gì để lo lắng vậy,em là ai của tôi,có thể quản tôi ư?”

Cổ Phi Yên,”.....”

Trong lòng thực sự là rất tội tệ.

Mẹ kiếp!

Vốn dĩ là muốn sắc anh ấy,kết quả là cô bị sắc vô cùng!

“tính tình tang tang.....”

Nhận điện thoại,lần này là điện thoại của Cố Phi Yên kêu lên,cô khó khăn lắm mới lần một vòng trên giường,từ cái gối trên đầu giường lấy điện thoại.

Nhưng,nhìn thấy một cái tên xuất hiện ra,cô lập tức nhếch môi,nở một nụ cười.

Quan sát của cô thời điểm này nhìn thấy trạng thái của Chiến Mặc Thần,đôi mắt kim nén.

“alo,Ảnh Hồ,anh tìm tôi?”

“Vẫn gọi tôi là Ảnh Hồ sao?” Chu Từ Ngạn âm thanh cười vang lên, “tôi cho rằng,lần trước sau khi chúng ta gặp nhau,cô sẽ gọi tôi một tiếng Chu Từ Ngạn.”

“.....hìhì.” Cô Phi Yên có chút ngại.

Sờ sờ lên tóc,cô đang chuẩn bị giải thích một chút cho bản thân vì từ hai lần trước rồi đổi thành ba lần vẫn có chút không quen,cầm điện thoại trong tay nhưng lại bị người ta kéo mạnh đi.

Ngẩng đầu nhìn,cô đang thấy sắc mặt tối sầm của Chiến Mặc Thần đang ném điện thoại vào tường một cái.

“bịch”một âm thanh rất lớn,điện thoại vỡ thành bốn năm mảnh,cũng không biết người đàn ông này dùng bao nhiêu sức lực nữa.

“Chiến Mặc Thần,anh bị điện rồi sao!”

Điện thoại của cô!

Vừa nóng tính lại đau lòng,Cố Phi Yên nhịn không được đứng dậy muốn đi lấy điện thoại,nhưng,vẫn chưa xuống giường,tay của cô đã bị người đàn ông đằng sau giữ lại,rút ra cũng không rút được.

“đồ điên,anh buông tôi ra!” không biết sức lực ở đâu đến,cô cầm lấy cái gối ném thẳng vào mặt Chiến Mặc Thần,một cái rồi lại một cái nữa.

Kêu anh ấy ức hiếp cô,cô đánh chết anh ấy!

“tôi điên sao?rõ ràng là em quá yêu sự đụng chạm!”

Chiến Mặc Thần tức giận ném cái gối qua,nằm xuống giường,giống như lực lượng mạnh cứng rắn đè ép xuống, nhẹ nhàng giơ hai tay Cố Phi Yên để lên trên đỉnh đầu để kim hãm cô ấy,đôi mắt trầm mặc đen lấy sâu thăm thẳm mẽ nhìn chăm chăm cô,nhìn thấy trong lòng cô có chút phát hoảng.

“anh..... anh muốn làm cái gì?”

“anh!”

Cô ấy đã không nghe lời,anh làm cho đến khi cô nghe lời thì thôi!

Anh nghĩ thông rồi.

Khi trong lòng một người thấy bị bách ngột ngạt khó chịu,nhìn thấy cô ấy không có lòng dạ gì cả lại còn cùng với một người đàn ông khác chào hỏi nhau,anh vẫn là dùng thủ đoạn cứng rắn để trói buộc cô ấy ở bên cạnh mình,để cô ấy có chạy đằng trời!

Anh vốn dĩ không phiaà là người tốt gì cả,cũng lười khi phải ở trước mặt cô ấy làm người tốt!

Cố Phi Yên tròn tròn mắt,chỉ cảm thấy việc lớn không hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165

Ảnh mất người đàn ông vừa trầm vừa lạnh, màu sắc con người đậm như màu mực cô đặc lại, thoáng nhìn có vẻ bình tĩnh vô cùng, nhưng dưới bóng tối ấy chứa sóng trào mãnh liệt, thanh thế kinh người.

Anh nhìn chăm chăm cô, tựa như đang nhìn con mồi nhỏ bị dầy nơi nơi tận cùng hẻo lánh.

Theo bản năng, trái tim nhỏ của Cố Phi Yên nhảy lung tung, hai chân muốn nhũn ra, cô thấy mình rất không có tiền đồ, bởi vì, cô nghe thấy tiếng khóc nức nở của chính mình vang lên, “Chiến Mặc Thần, tôi bị anh chơi đùa một lần rồi, anh khiêm tốn chút...”

Nhưng, không có tác dụng...

Cầu anh ta vô dụng!

Chớp mắt, người đàn ông động thân xuyên vào, ngồng cuồng bóp đau da thịt non mềm của cô, thủy triều lần nữa cuốn lấy cô, cuốn cô vào trong sóng lớn đang quay cuồng, chỉ có thể mặc cho vị chúa tể chìm nổi.

Càng làm cô thấy đáng sợ hơn, anh còn bức cô, được một tắc lại muốn thêm một thước!

“Về sau lúc tôi không ở trước mặt còn dám nhận điện thoại của thằng đàn ông khác hay không?”

“Không, không nữa...”

“Tôi có bị thần kinh?”

“... Không phải.”

“Còn dám khiêu khích tôi nữa?”

“Không, không...”

“Tôi có to không?”

“...”

“Có to không?!”

“To...”

Hai tay chống hai bên thân Cổ Phi Yên, hai con ngươi sáng như sao lạnh, mồ hôi từ đường gấn rõ ràng trượt xuống, anh nhìn cơ thể nhỏ nhắn của người con gái dưới thân, chỉ muốn đem cô hung hăng khảm vào xương cốt trong mình.

Điền cuồng lại tùy ý, cảm giác như có người trên thảo nguyên đang sung sướng thúc ngựa phi nước đại nhanh như gió.

Mà Cổ Phi Yên, sớm đã xụi lơ như bùn.

Chiến Mặc Thần khí thể nặng nề lên tiếng hỏi, cô phản ứng một tiếng, âm thanh mơ hồ, thật sự không còn sức lực nào.

Trong mắt Chiến Mặc Thần, cô rất ngoan ngoãn nhu thuận.

Rất tốt!

Chiến Mặc Thần trong tình nòng cũng dụ đi không ít, trước mắt nữ nhân này, nguyên tắc của anh đều không còn, muốn tâm địa cứng cáp đối xử với cô, đều bị cô thuần phục biến thành ngón tay mềm.

Anh không muốn thừa nhận bị cô ảnh hưởng, nhưng lòng cũng phân không rõ, không biết rốt cuộc là anh chinh phục cô, hay anh bị cô bắt làm tù binh.

Chỉ là, giày vò một phen, thật sự là vừa lòng thỏa ý.

Đôi mắt hàm ý cười, cúi đầu hôn cái trán Cổ Phi Yên đang cháy mồ hôi, Chiến Mặc Thần nấp mờ cần cần lỗ tai cô, thấp giọng bên tai hỏi, “Có phải em thích tôi như vậy, hửm?”

Lần này, Cổ Phi Yên cực kỳ không muốn trái lương tâm, mắt hạnh trũng đến tròn xoe, dùng hết khí lực nói, “Không thích!”

“Không thích? Vậy thì làm đến khi em thích mới thôi!” Kéo môi cười một tiếng, trong đôi mắt Chiến Mặc Thần nhiệt độ lại tăng lên, ý cười không đạt đáy mắt, anh trầm mặt lại tiếp tục một màn mới.

Cổ Phi Yên, “...”

Mẹ anh!

Không thích, là bởi vì làm quá nhiều có được không?

Ảo não muốn đập giường, nhưng sức để đập cũng mất luôn.

...

Ngày thứ hai tỉnh lại, Cổ Phi Yên có loại cảm giác đau nhức bị sử dụng quá độ, toàn thân trên dưới không có lấy một tấc da thịt hoàn hảo.

Đây còn bình thường.

Dù sao ai bị lật lại một cá một buổi tối cũng không thể ngày thứ hai đã nhảy nhót tung bồng, tràn đầy sức sống được, cô cũng đâu phải cái gỏi có thể tự động đàn hồi!

Nghĩ đến người đàn ông mỗi lần đều chinh phạt không biết nặng nhẹ, từng ngum như chó liếm láp cần mủ trên người cô, Cổ Phi Yên cắn chặt, trong lòng hận không kể xiết... Tên nam nhân chết tiệt, không phải ý mình thân cao chân dài khi lúc lớn khi để cô sao?

Hà, cái gì mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cô còn lâu mới kiên nhẫn như thế, cô một buổi cũng không chờ được, cô nhất định phải cho anh ta đẹp mắt!

Anh ta làm cô tỉnh bị lực tẫn, cô liền để anh ta lực bất tòng tâm!

Chờ đó, xem cô khôi phục thể lực, xem cô làm sao giày vò anh ta!

“Xoạch xoạch” hai tiếng, cửa mở ra rồi lại đóng.

Cổ Phi Yên quay đầu nhìn, cô chưa chờ đến cơ hội, chỉ chờ được Chiến Mặc Thần tiến vào phòng, cô lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra, không biết từ lúc nào anh ta không còn ở nhà, vừa từ ngoài trở về.

Còn...

“Lúc nào anh có chìa khóa nhà tôi?” Chiến Mặc Thần trợn mắt, giọng nói bất mãn.

“Lấy từ trong túi của em”

“Về sau không cho phép cầm, đó là chìa khóa của tôi! Anh trộm lấy túi của tôi, không hỏi mà lấy luôn chính là trộm, giáo viên tiểu học của anh không dạy anh sao?!”

“Có thể, dạy rồi.” Chiến Mặc Thần gật đầu, thong dong lấy ra một chiếc chìa khóa, “Tôi tự làm một chiếc, về sau không cầm cái của em.”

Cổ Phi Yên bị tức chết, “Anh...”

Ai cho anh đánh khóa, anh đánh, tôi đổi khóa khác!

“Đương nhiên, em cũng có thể thử đổi khóa khác. Em muốn đổi khóa mới cần trên trăm đồng, nhưng với tôi cũng chỉ là vấn đề đánh lại khóa lần nữa thôi, em có thể tự cân nhắc việc đó có đáng giá hay không.”

“Tôi...”

Xông vào nhà dân, cô có thể báo cảnh sát.

“Đúng vậy, có thể báo cảnh sát, nhưng không ai quản được người đàn ông thương nữ nhân của mình.”

“Tôi không phải...”

Mới không phải là nữ nhân của anh!

“Em có thể nói em không phải nữ nhân của tôi, nhưng người ta có tin không?” Bước đến bên giường, Chiến Mặc Thần đặt túi nylon lên giường, mắt phượng trầm tĩnh nhìn cô, “Mặc dù trong lòng em tôi không chỗ nào, khiến em chán ghét, nhưng trong mắt người khác, tôi nguyện ý cung chiều nữ nhân của mình, em sẽ không từ chối tôi.”

Cổ Phi Yên, “...”

Cô muốn nói cái gì, Chiến Mặc Thần như trong nháy mắt cô vừa mở miệng đã hiểu ý của cô, ngay cả cái cô cũng không còn lời nào.

Cô đạo lý qua nhì!

Cô tức giận.

Sau đó, cô lại nghe thấy giọng của anh.

“Trừ phi em lấy được chứng cứ em và tôi không yêu đương, giữ lại dịch tôi và em lúc làm tình bắn ra làm chứng cứ, hoặc đi bệnh viện bảo bác sĩ trực tiếp lấy chứng cứ, sau đó tố cáo tôi không quan tâm em có muốn hay không cưỡng hiếp em... Như thế, đợi tôi bị giam trong tù, liền không quấy rối em được nữa.”

“Chiến Mặc Thần, anh cho rằng tôi không dám?” Trong lòng nổ lên ngọn lửa, Cổ Phi Yên tức đến cắn môi.

Anh ta chắc hẳn nghĩ cô không dám làm thế?

“Tôi chờ em tố cáo tôi, nhưng trước đó, mỗi tối tôi sẽ tới đây làm em! Có người nói âm đạo là con đường ngắn nhất đến lòng phụ nữ, tôi muốn thử đường tắt xem, có lẽ ông trời sẽ hiểu ý tôi để em cam tâm tình nguyện, sẽ không còn cố tình gây chuyện nữa.”

“Tôi có tình gây chuyện? Rõ ràng là chính anh ham dâm, chính anh muốn làm đến cùng, còn tìm cớ gì chứ?!”

Anh ta cần bản không muốn tâm của cô, chỉ muốn thân thể cô, còn nói rất đường hoàng, không phải lúc làm không thêm quan tâm tới cảm nhận của cô sao?

Cổ Phi Yên vừa đáp trả câu này, Chiến Mặc Thần nhưn mày nhìn cô, “Em thế mà hiểu tôi đẩy nhì.”

“...”

“Tách chân ra.” Anh lại đậm mặt ra lệnh.

“Cái gì?”

“Tách – chân – ra!” Chiến Mặc Thần lạnh giọng, lặp lại từng chữ.

Cổ Phi Yên trợn mắt há mồm, “Anh lại muốn, con mẹ, Chiến Mặc Thần anh con mẹ nó có phải chó không vậy, anh không thể nghỉ ngơi một chút sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166

“Bôi thuốc cho em.”

“Bôi thuốc, bôi thuốc gì?” Cổ Phi Yên nghi ngờ.

Cô từ đầu đến cuối đều cảm giác, không có lúc nào Chiến Mặc Thần không mang ý đồ xấu!

Nhưng mà, cô không nghe được câu trả lời của Chiến Mặc Thần.

Không hề có ý giải thích nào, Chiến Mặc Thần đẩy nhẹ vai cô một cái, cô bị đẩy cả người lay động, mắt sức mềm nhũn ngã về phía sau, lưng ngã sấp xuống giường.

“A! Đồ xấu xa, anh làm gì?”

Cô cảm thấy mình không khác gì đâm con hổ giấy, đâm một cái đã rách, điều này khiến cô rất tức giận.

Chóp mắt tiếp theo, chân cô bị tách ra, người đàn ông áp chế thân thể cô, cúi người lấy cả vạt trời cổ tay cô lại, cầm chặt nhét dưới nửa thân trên cô, làm cô không cách nào ngồi dậy được.

“Anh làm gì, anh làm gì thế hả?” Cổ Phi Yên bị ép nằm xuống trái phải lộn lộn, thể sống thể chết không yên, “Anh đồ chó chết, anh đồ cầm thú! Tôi đã như vậy rồi, anh còn ức hiếp tôi, đồ thần kinh, đồ điên!”

Cô không thành thật, Chiến Mặc Thần chỉ có thể thêm gối đầu chặn lại hai cái đùi đang đập lung tung.

Chờ đến khi trấn áp cô xong, anh lúc này mới dùng ngón tay lấy thuốc bôi bôi thuốc cho cô, không để tâm cô la hét động dậy, mặc dù có chút khó khăn, nhưng rất kiên nhẫn bôi cho cô.

Thuốc bôi lạnh lạnh mát mát cảm giác rất nhanh chỗ giữa hai chân Cổ Phi Yên bớt đau rát, cô phản ứng lại, thì ra là bôi thuốc thật a.

“Anh thật sự chỉ muốn bôi thuốc cho tôi?” Cô hỏi.

“Ừm.”

“Không làm cái khác.”

“Ừm.” Người đàn ông đáp lại trầm thấp.

“A...” Đau đớn được làm dịu khiến Cổ Phi Yên dễ chịu, đã ném được chỗ tốt, tất cả đều để anh ta, không làm loạn nữa, dù sao anh ta đã thấy hết của cô, bây giờ xấu hổ đâu còn kịp, vẫn là thân thể gấp hơn.

Lại nói, anh ta đưa cô thành bộ dạng này, hầu hạ cô là điều nên làm, cô không chịu thiệt còn có thể gây vò anh ta, ra lệnh cho anh ta, có sao không làm nhỉ?

Nghĩ vậy, Cổ Phi Yên hết bị ràng buộc.

Cô ngoan ngoãn không phản kháng nữa, nằm trên giường như Thái hậu chờ tiểu thái giám hầu hạ, Chiến Mặc Thần cũng không phải phòng bị cô động dậy lung tung, cũng an tâm hơn mấy phần, buông lỏng kiểm chế với cô.

Nghiêm túc bôi thuốc cho cô, trong đôi mắt tĩnh mịch lướt qua tia đau lòng.

Đêm qua quá mức làm cản, làm cô tổn thương, anh cũng mới sáng sớm thấy cô mơ màng ngủ, lại khó chịu kêu hừ hừ, khi anh kiểm tra xong, biết cô không thoải mái nơi nào, lúc này mới vội vàng xuống dưới mua thuốc.

Nhớ đến lúc ánh mắt nhân viên bán thuốc kia hiểu kỳ tìm tới lại nhìn anh chỉ trích, như anh là thằng đàn ông tàn bạo vô lương, Chiến Mặc Thần lại trầm mặt.

Động tác của Chiến Mặc Thần rất nhanh, cộng thêm Cổ Phi Yên phối hợp, chỉ hai ba phút liền bôi xong.

Anh cầm lấy chân đắp lên người cô, giọng nói mang theo áy náy nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, “Thuốc bôi xong rồi, em hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, cố gắng đừng rời giường, tôi bảo người ta mang đồ ăn cho em, em...”

Lời còn chưa dứt, bàn chân trắng trắng mềm mềm của Cổ Phi Yên trực tiếp đạp lên mặt anh, chính giữa mũi, trong nháy mắt, Chiến Mặc Thần đau đến mức muốn ứa nước mắt.

Anh nhắm mắt lại, nhịn đau không xoa mũi.

Nữ nhân này!

“Ai da, thật có lỗi!” Cổ Phi Yên xoay người, mắt hạnh đen bóng, khỏe mới hơi vênh, một bộ dạng đạt được mục đích dương dương đắc ý, cổ ý giả mù sa mưa hỏi, “Tôi bị run chân, không ngờ bắt cần đập phải mặt anh, không đau lắm nhỉ?”

“...” Chiến Mặc Thần sắc mặt bình tĩnh, “Không đau.”

“Ha ha, tôi biết anh không đau mà, da mặt anh dày như vậy, kim còn không đâm thủng được, chỉ là một phát đập nhẹ sao anh đau được đây?” Cổ Phi Yên mắt hạnh gào hoát, “Đêm nay anh có đến nữa không?”

“Em muốn tôi đến?”

“Muốn, rất muốn, muốn đến chết!” Cổ Phi Yên cười nhẹ nhàng, trong mắt cất giấu một ngọn lửa nguy hiểm.

Cô tất nhiên muốn rồi!

Cô còn đang muốn đối phó lại anh ta, nếu anh ta không đến, sao cô xử lý được nha?

“Được, tôi đến.” Chiến Mặc Thần gật đầu.

Cổ Phi Yên yên tâm

Việc đã thương lượng xong, cô bắt đầu đuổi người, “Anh đi được rồi đó, trước mười giờ tối tôi không muốn thấy anh.”

“...” Chiến Mặc Thần đứng dậy, ánh mắt đảo qua đôi dép cho nam cạnh giường, cuối cùng vẫn là nhìn không được hỏi, “Đôi dép này là chuẩn bị cho ai?”

“Anh còn hỏi, có biết phiền không hả?” Cổ Phi Yên không xoắn xuýt, tức giận mở miệng, “Chưa nói đôi dép ở không, bên ngoài tôi còn bày đôi giày cho anh Sở Nghiễn nữa đấy, đừng nói anh muốn nói gian phu của tôi là anh Sở Nghiễn nha? Thật ngại, người ta đang ở nước ngoài, muốn làm gì với tôi là điều không thể!”

Chiến Mặc Thần, “...”

“Anh còn chưa đi? Nếu anh không đi, buổi tối đừng có mà tới nữa!” Cổ Phi Yên nhướn cằm, trong mắt khiêu khích.

Chiến Mặc Thần đen mặt nhắm mắt ại, nhìn tên tiểu nhân đắc chí cô có chút ngứa tay, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ gạt nhẹ đầu, lấy đồ chuẩn bị rồi đi.

Chưa đi đến cửa, anh đã hiểu hết.

Anh tung hoành nhiều năm vậy, tính nhạy khôn khéo, tí mĩ suy nghĩ liền đoán được nguyên nhân không phải ở đôi dép nam kia.

Trong lòng có chút yêu cô không hết.

Chỉ là, anh từ trước tới nay thích giấu mọi sự trong lòng, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, dù cho trong lòng là khí thế ngất trời hay sầu triển miên, trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, không nhìn ra bất cứ tia biến hóa nào trên đó.

Trước khi đi, anh nói với Cổ Phi Yên đang phòng bị, “Ngày mai tôi sẽ mang chút thứ tới.”

Cô muốn có chút đồ vật của đàn ông trong nhà, có thể để anh.

Đồ của anh.

“Tôi còn lâu mới thèm!” Cổ Phi Yên hiểu sai ý của anh, mới vừa cười xấu xa, giờ lại lập tức xù lông, “Chiến Mặc Thần, tôi cho anh biết, anh đừng có tới ở chỗ tôi! Tôi chết cũng không đồng ý!”

Không lời đáp, cửa đã đóng lại.

“Anh, ông nội nhà anh!” Cổ Phi Yên tức đến đập gối.

Khi cô nhìn thấy điện thoại chia năm xẻ bảy trên đất, lòng cô càng đau đớn hơn!

Đêm qua cô quá thể thâm rồi, mắt cả chì lẫn chài, không ai khổ hơn cô... Buổi tối chờ gần kia đến, ha ha, xem anh ra sao!

...

Cổ Phi Yên nằm trên giường cả ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức!

Kỳ thực không thể không nằm, cô thật sự không động dậy được nữa.

Làm tình không chỉ sinh ra người, mà con mẹ nó còn muốn mạng người, cô không gánh nổi.

Cũng may ăn uống không phải lo, ăn xong thức ăn Ngự Thiện Phường Giang Đào đưa tới, cô lấy cơ mình khó chịu, bảo Giang Đào mua cho chút thuốc giảm đau và thuốc ngủ, chờ khi Giang Đào đi rồi, cô nhìn viên thuốc trên tay cười âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167

Đêm đã canh tư.

Đứng trên tầng 28 phóng tầm mắt nhìn xuống dưới, mọi nhà đèn đóm như những vì sao điểm sáng màn đêm dày đặc ấy, dòng người đông nghịt tựa trôi đưa giống như dải ngân hà với những vì sao sáng lấp lánh.

Ngước lên trên trời, bầu trời về đêm đã bị ánh đèn phủ lên nhìn không rõ từng ngôi sao, ngược lại có chút tẻ nhạt.

Cảnh sắc vào mắt nhưng không vào lòng.

Cổ Phi Yên đứng trước cửa sổ nhìn cảnh đêm đơn thuần chỉ là cho khoảng thời gian còn lại trôi đi, cũng thuận tiện đoán xem mọi người khi nào trở về...Mặc dù, cô biết mình như vậy cũng uống công, căn bản không thấy xe của anh quay về.

Nhưng, cô có thể làm như nào đây?

Cô không chịu được!

Cô đang đợi chờ!

Thu hồi ánh mắt vào trong cốc nước cầm trên tay, Cố Phi Yên nhếch môi nhẹ nhàng đóng cửa sổ.

Vừa quay người, cửa đã mở ra.

Nam nhân cao lớn anh tuấn từ ngoài cửa bước vào, rất tự nhiên lấy đôi dép gài cho đàn ông trên giá dây đi lên, ngẩng đầu nhìn, giọng nói trầm ấm, “Cơ thể cô thế nào rồi?”

“Cũng ổn, chính là tối nay không làm tình được, để anh phí công đến một chuyến rồi.”

Chiến Mặc Thần quét một lượt phi cười, trong con ngươi đốt lên hai ngọn lửa nhỏ nhìn nữ nhân, chỉ cảm thấy cô giống như đóa hoa hồng nở tùy ý, cô một chút cũng không che đậy sự chế giễu với anh, dường như sẽ vạch lên người anh hai đường máu.

Cô như vậy, rất bình thường, cũng rất tràn đầy sức sống.

“Đã ăn gì chưa?” Anh hỏi.

“Ăn rồi.”

“Ăn cái gì rồi?”

“Anh để Giang Đào mang đồ ăn cho tôi, anh tự mình không biết còn hỏi tôi?”

Trong mắt Chiến Mặc Thần Có chút bối rối khó hiểu, anh đích xác không biết hỏi gì nữa.

“Vị thế nào?” ho nhẹ một tiếng, anh hỏi tiếp

“Ông chủ đứng sau nhà hàng hoàng gia là một đại gian thương, thu phí giá trên trời, nếu vị mà không được thì sớm sập rồi không phải sao?”

“Cô thích là tốt rồi.”

“Tôi không thích, nhưng tôi không thể không ăn, bị tên vô lại làm cho không xuống giường được, còn phải uống thuốc giảm đau mới ngủ được vài tiếng, tôi làm sao có thể tự mình xuống giường nấu ăn được chứ?”

Chiến Mặc Thần, “....”

Một người đàn ông vốn trầm lặng kiệm lời đầu khấu với nữ nhân miệng mồm lanh lợi, ngoài miệng thật sự rất khó chiếm thượng phong, huống hồ, anh cũng không tình nguyện sa vào kiểu tranh chấp này.

Muốn tìm một nơi khác, dạy cô thế nào làm người nhưng anh hôm qua làm quá lợi hại, cô hôm nay còn bị thương...

Lần này, Chiến Mặc Thần yên lặng cắn chặt môi.

Con ngươi đen sâu thẳm của anh nhìn lại, để tâm can lá phổi của Cố Phi Yên đều cứng đờ ra, cô vội vàng lùi về sau, phòng bị, “Anh muốn làm gì?”

“Cái này.....” Chiến Mặc Thần dời ánh mắt, cầm chiếc hộp đặt trên kệ giấy, “Cô xem xem.”

“Đây là cái gì?”

“Cô mở ra thì biết.”

Cố Phi Yên hoài nghi đặt cốc nước xuống, mở hộp quà ra xem, bên trong là một hộp nhỏ nữa kí hiệu quen thuộc in phía trên, đây là điện thoại thuộc hãng điện tử nổi tiếng.

“Điện thoại?”

“Ừm.”

Cố Phi Yên đã hiểu ra.

Hôm qua có người nào đó đã làm rơi vỡ điện thoại của cô, bây giờ đền bù cái mới.

Điện thoại thật sự rất cần thiết, cô hôm nay ca ngày giống như đũa ngọc ở trong nhà vậy, không có điện thoại lướt, tivi không muốn xem, cả người sắp phát độc..... đối diện với chiếc điện thoại mới, cô không thể cự tuyệt.

Thứ ở trong tay, đũa ngọc mới vứt đi!

Tuy nhiên.....

“Anh nạp tiền điện thoại cho tôi chưa?” cô lại được vui đòi tiền.

“.....Chưa.” không nghĩ trước cô hỏi như vậy, Chiến Mặc Thần ngừng lại một lúc mới mở miệng, “Tôi lập tức để Giang Đào xử lý, cô muốn bao nhiêu?”

“Hả? À..hahaa, cái đó tùy vào thành ý của anh rồi!”

Cô đâu có ngờ như vậy, cô nói một con số anh sẽ nạp ngay cho cô từng ấy, còn chứng tỏ anh rất hào phóng, cô nếu nói ít, thì cô chịu thiệt, cô nói nhiều, rõ ràng nghĩ cô lòng tham không đáy, cô nếu như không nói.....anh tuyệt đối không nở đưa cô ít.

Đây chính là tâm lý Chiến Mặc Thần a!

“Được.” Chiến Mặc Thần gạt đầu.

Bầu không khí giữa hai người vốn kỳ kỳ, bây giờ không nói câu nào, càng bối rối hơn.

Đôi mắt xảo quyệt chớp chớp, Cố Phi Yên phá vỡ sự yên lặng.

Cô tiện tay cầm cốc nước vừa đặt trên kệ giấy lên đưa trước mặt Chiến Mặc Thần, “Này có muốn uống nước không? Nói một hồi từ nãy đến giờ, lấy hết lời nói của anh giành cho một tháng hôm nay nói xong rồi, anh không khát hả?”

“Khát.” Chiến Mặc Thần đón lấy cốc nước.

Lúc uống nước, con ngươi sâu thẳm của anh vô tình bắt gặp đôi môi của Cố Phi Yên, trong ánh mắt đầy ham muốn và ám thị để Cố Phi Yên không thể không nhìn thấy, cô nhìn anh một đường, khuôn mặt trắng trẻo điểm lệ dần dần ửng hồng.

Tâm trạng cực kỳ vui, ánh mắt không giấu nổi vui sướng, môi của Chiến Mặc Thần cong lên cực độ.

Vô tình đã uống hết cốc nước.

“Xử chết anh!” Cố Phi Yên cướp lấy cốc, mắt lườm Chiến Mặc Thần một lượt, quay đầu đi, như kiểu đang tức giận.

Vừa quay người, cô nở nụ cười.

Rất tốt!

Cá lớn đã cắn câu!

.....

“Tỉnh dậy, tỉnh dậy!”

Cố Phi Yên vỗ vào khuôn mặt người đàn ông, lực vẫn chưa thu vào, nhưng nam nhân ấy hôn mê như chết vậy, không chút cảm giác.

“Chết tiết, thuốc an thần này không phải cho nhiều rồi chứ, tại sao công hiệu mạnh vậy?” Cô cau mày, một bên nói thầm, một bên rành phát hoảng véo má người đàn ông lay dậy, “Tuy nhiên đàn ông da thô thịt dày, thêm từ nhỏ đã bắt đầu được huấn luyện đặc biệt, liều lượng mà ít cần bản không đồ gục được anh, vậy cũng không được....”

“Dậy đi....này, Chiến Mặc Thần, anh dậy dậy!”

“Này.....”

Lần này, tay Cố Phi Yên còn chưa vỗ vào gương mặt anh tuấn của người đàn ông, liền đột nhiên đối diện với con người đen đang mở to cửa anh, bị ánh mắt lạnh lợi của anh xuyên qua, cô nuốt nước bọt, lời nói ứ đọng

Người đàn ông này thực sự tỉnh rồi!

Có lẽ là người đàn ông này thể lực thật trọng, Cố Phi Yên bị áp bức bao lâu đối với Chiến Mặc Thần có kiểu cảm giác sợ hãi, cho dù tình hình hiện tại cô rõ ràng chiếm thể thượng phong, con tim nhỏ bé của cô không ngừng đập nhanh, suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tay giờ trở xấu bụng xuống, cô nở nụ cười, “Chiến thiếu gia, anh tỉnh rồi à?”

“Ừm” Chiến Mặc Thần trả lời

Ngay lúc đó anh ngạc nhiên phát hiện mình lại mất đi tự do!

Biểu cảm trong con mắt chói lạt mất một đi, anh ngừng đầu nhìn nữ nhân ngồi trước mặt, trầm giọng hỏi, “Là cô làm sao?”

Cố Phi Yên rất đắc ý, cười lạnh lùng, “Đúng vậy, là tôi làm!”

“Tại sao?”

Chiến Mặc Thần dùng lực, không thoát ra được.

Trong lòng, đột nhiên yên lặng lại.

Anh không ngờ rằng nữ nhân đứng trước mặt mình mang theo nụ cười đầy khinh thường, hỏi lại, “Tại sao ư?!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168

Vốn là người bình tĩnh thanh minh, đột nhiên bây giờ bị thuốc ảnh hưởng, Chiến Mặc Thần chớp mắt đã nghĩ ra mấu chốt quan trọng.

Từ lúc bước vào cửa bắt đầu, anh đã bị cô tính kế.

Cô cố ý dẫn anh nói chuyện, cố ý cùng anh đấu khẩu, tức giận anh, làm anh bỏ phòng bị không có chút nghi ngờ uống hết cốc nước cô đưa cho anh!

Nhưng cô hà cớ phức tạp như vậy?

Chỉ cần cô đưa cho anh cái gì, coi như cô không cần dùng nhiều tâm kế gì, lẽ nào anh sẽ cự tuyệt cô?

Không, không thể!

Nghĩ đến sự ngu dại của mình, Chiến Mặc Thần trong lòng càng lạnh hơn.

Chắc sợ anh tức giận làm thương người khác, cô không những hạ thuốc anh, còn trói hai tay hai chân anh lại, có lẽ trong nhà không tìm thấy dây thừng nên là thứ trói chân tay anh lại là bọc cuộn thực phẩm đường như không thể xé đứt được!

Cúi mắt nhìn xuống trên giường vút cơ man óng rỗng, đúng như Chiến Mặc Thần đoán.

Trong mắt anh lướt qua tia giễu cợt, “Làm sao, quá hận tôi, vì vậy muốn giết tôi sao?”

Muốn giết anh, chuẩn bị mà vẫn còn không đầy đủ như vậy?

Mặc dù anh xoay người liên tục không còn tí sức gì nhưng ánh mắt của anh nếu có thể đông cứng thành vật chất, nhất định sẽ hóa thành mũi dao cực kỳ sắc nhọn, cứ thế đâm dần vào trong mắt Cố Phi Yên.

Cố Phi Yên bị đâm sưng người ra.

“Giết anh? Tôi làm gì có công phu đó! Giết anh không những phải ném xác đi mà còn nghĩ cách xóa sạch dấu vết....., quá vất vả lại bị bắt, tôi mới không rảnh!” phản ứng lại, cô lắc đầu khinh thường.

“Vậy thì tại sao?”

Chiến Mặc Thần trong lòng nhẹ đi.

Cũng là, là anh phản hồn nát phần tính rồi.

Nữ nhân này sao lại hận anh, cũng không phải anh trước kia cực kỳ hung dữ, cô làm sao có thể hận đến mức muốn lấy mạng anh chứ? Là anh quá ngạc nhiên vì vậy mới nghĩ cực đoan.

Tuy nhiên, lòng tự tôn của người đàn ông không muốn để anh rơi vào cảnh này,

Dùng lực vùng vẫy, vẫn không thể khống chế chân tay, anh chỉ có thể lên giọng ra lệnh người phụ nữ trước mặt mình, “Cố Phi Yên, cô là nữ nhân! Không nên đùa với tôi kiểu này, thả tôi ra, nghe rõ chưa?!”

Nếu cô ngoan ngoãn, có lẽ anh cũng không tức giận như vậy, sẽ ít trừng phạt cô một chút!

“Ha ha....thà anh ra?”

Hồ xuồng đồng bằng bị khuấy bắt nạt, coi như lúc này cả người Chiến Mặc Thần toát ra hơi lạnh tựa như rút mũi kiếm sắc nhọn đường như cũng không đáng sợ là mấy.

Cổ Phi Yên gan to lớn mặt.

Vỗ lên khuôn mặt anh tuấn của Chiến Mặc Thần, cô hì hì cười, “Anh thà cứ hỏi tôi tại sao lại ra tay với anh, không bằng đoán xem, tôi tiếp theo chuẩn bị đối phó anh như nào.....Nếu anh đoán đúng, chị đây có thưởng!”

“Chị?” Chiến Mặc Thần ngẩng mặt lên.

“Ừm, chị của anh chính là tôi!”

“Có thưởng?”

“Nếu anh đoán đúng hoặc để tôi vui mới có.”

“.....” Chiến Mặc Thần rù mắt xuống, “Cổ Phi Yên, cô một vừa hai phải!”

Anh không uống công vùng vẫy, đợi sức lực hồi phục, anh chỉ cần ra sức một phút, đồng giấy bọc thực phẩm kia sẽ tan tành ngay....đồ quái quỷ, dám trối anh lại!

“Ha ha ha...”

Địch yếu ta mạnh, lấy lòng Cổ Phi Yên, suýt nữa chống nạnh cười điên cuồng rồi.

Cô từ trên giường cầm con dao, cười lên người Chiến Mặc Thần, khua dao trước mặt anh, “Thứ này, anh biết chứ?”

Ánh đèn chiếu xuống, lưỡi dao lóe sáng.

Chiến Mặc Thần, “.....”

Không đợi anh trả lời, cô kéo áo sơ mi anh từ trong cặp quần ra một cách dứt khoát, tiếp theo là mũi dao đưa xuống.

“Từng cúc áo cửi ra cũng chậm quá, không bằng xé y phục ra nhanh hơn phải không?”

Chiến Mặc Thần không nói gì, hơi thở càng nặng hơn.

“Lúc anh xé quần áo tôi vui như vậy, tôi cũng muốn thử cảm giác đó, đáng tiếc ah, tôi không thô bạo được như kiểu của anh, chỉ có thể dựa vào lưỡi dao này thôi mái chút, tuy nhiên, hiệu quả vẫn không tồi...”

Cắt xong đường cúc áo, Cổ Phi Yên nắm chặt hai bên miếng vải dùng lực xé một nhát.

“Xoạc” một tiếng, tiếng vải xé rõ ràng làm cho thể xác và tinh thần sáng khoái dễ chịu, Cổ Phi Yên hai mắt cong cong, con ngươi lấp lánh, nụ cười gian trá.

Một lưỡi dao, xoạc một tiếng, lại một lưỡi dao.

Không phải đợi lâu, Cổ Phi Yên đã xé chiếc áo sơ mi đen được làm rất tinh xảo ra làm bảy tám phát, trên giường rơi xuống từng mảnh, miếng vải còn lại ở nửa thân trên của anh cũng che không hết cơ thể cường tráng to lớn của anh, làm da màu lúa mạch đỏ lên trước mặt Cổ Phi Yên.

Cô giờ tay vuốt ve một lượt, “Oh, vóc dáng không tồi ah.”

Vai rộng eo hẹp, bụng tám múi....

Chọc thử, vẫn rất cứng.

“Cổ Phi Yên, cô dùng tay, dùng đùa với lửa!” Giọng Chiến Mặc Thần có chút khàn khàn, con ngươi trầm xuống, không biết đang nghĩ gì.

“Ha ha! Tôi không có đùa với lửa, tôi đang đùa với anh!”

Đều đến nông nổi này rồi, còn chưa nhận rõ hiện thực sao?

Cổ Phi Yên cũng không bằng lòng, ánh mắt rơi trên thất lưng da giữa eo của nam nhân.

Nửa thân trên đã xong, phía dưới còn chưa bắt đầu nữa!

Tiếp tục!

N ngón tay trắng nõn nà của cô thăm dò đầu kim loại bạc trắng giữa thất lưng, cô nhẹ nhàng cảm lên, “Rắc” một tiếng, đầu thất lưng dễ dàng tháo ra. Dùng lực rút, Cổ Phi Yên kéo cả dây ra, vút trên mặt đất.

Không có dây thất lưng gò bó, chỗ đó của người đàn ông lòi lên rõ rệt.

Cổ Phi Yên cười gian, dùng dao đâm xuống.

“Chiến tổng, anh quá kích thích rồi, tôi còn chưa bắt đầu cởi quần nữa, anh vội quá không chờ được sao? Anh có phải không có tự trọng, hay là tật xấu của người đàn ông, bị người ta ức hiếp đều có thể cứng lên, anh nghĩ tôi không dám xử lý anh sao, đúng không?”

Chiến Mặc Thần hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngăm ngăm chịu đựng, “Cổ Phi Yên, cô bây giờ dùng tay còn kịp, nếu không....”

“Nếu không thì sao?”

“Tôi.....”

“Tôi ức hiếp anh, dù sa anh cũng không đánh lại tôi được!”

“Cô....”

Cổ Phi Yên nhếch môi, “Làm sao, anh muốn uy hiếp tôi?”

Hôm qua bị Chiến Mặc Thần chặn không kịp nói câu nào, hôm nay đến lượt cô!

Ba mươi năm Hà Đông, Ba mươi năm Hà Tây, trời xanh tha cho ai ah!

Cổ Phi Yên dùng lực kéo quần của người đàn ông đó xuống.

Còn lại lớp vải mỏng manh cuối cùng, cần bàn không chấn nổi sinh vậy to lớn tựa như dãy núi nhấp nhô, nơi đó toát ra hơi nóng bỏng dường như cách không gian truyền đến mặt Cổ Phi Yên, làm hai má cô đỏ lên.

Cổ Phi Yên bặm môi, có chút bất tiện.

Đáng tiếc đã làm chuyện xấu đến nỗi này, cô bây giờ đánh chiêu thu binh, hình như có chút sợ hãi, sợ Chiến Mặc Thần tên vô lại này, huống hồ ác ý trong lòng cô còn chưa lộ ra!

Hít một hơi thật sâu, Cổ Phi Yên chuẩn bị tâm lý vững vàng, cơ thể trào lên phía trước, tay mò dưới gối Chiến Mặc thần lấy ra dụng cụ gây án.

Chiến Mặc Thần, “...”

Thật sự muốn lấy mạng!

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169

Nếu như nói vừa xong anh ấy chấp nhận sự đau khổ, vậy thì bây giờ đau khổ gấp trăm nghìn lần thêm vào cơ thể!

Cô nằm trên người anh ấy, mặc dù cơ thể không kề sát nhau, nhưng rất gần nhau.

Mùi thơm của cô xa tít nhưng vẫn quanh quẩn ở mũi.

Rũ mắt xuống, Chiến Mặc Thần có thể nhìn thấy một làn da trắng mịn hơn ánh trăng, anh nhắm mắt lại, muốn kiềm chế sự khát vọng trong lòng lại, người con gái nghịch ngợm này không buông tha anh, trên gương mặt anh, trên cái cổ gầy rồi, nhanh chóng gây ra cho bản thân một ngọn lửa không thể nào tắt được nữa.

Hơi thở của anh mạnh mẽ, lồng ngực đập mạnh. Hai cánh tay vì bàn tay dùng lực nắm chặt lấy mà nổi lên gân xanh.

“Được rồi!”

Chiến Mặc Thần bây giờ đang cảm thấy bản thân mình sắp nổ tung ra mà lúc trốn đi, bên tai nghe thấy một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Cổ Phi Yên cuối cùng cũng tìm thấy được công cụ bản thân mình chuẩn bị rồi.

“Đây là cái gì?” Chiến Mặc Thần mở to mắt nhìn, Chiến Mặc Thần nhìn thấy trong mắt cô ấy chan chứa dạt dào niềm vui, vẫn còn..... trên tay cô ấy cầm một cái lông vũ màu trắng mềm mềm.

“Tiểu lông vũ đó!” Cổ Phi Yên nhìn Chiến Mặc Thần một cách ngốc nghếch, “cho dù bản thân anh có sắp bị tôi chơi xấu, thì trong đầu anh cũng không có xấu chứ? Điều này không biết được?”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Anh đương nhiên là biết rồi.

Nhưng điều anh không hiểu được là, cô ấy cầm lông vũ để làm gì chứ!

“Anh có phải rất tò mò là tôi đánh muốn làm gì đúng chứ?”

“.....”

“Muốn biết không?”

“.....muốn.”

“Hahahaha. Vậy thì anh tiếp tục muốn đi, tôi sẽ không nói cho anh biết đâu, để cho bản thân anh từ từ lĩnh hội!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Anh có một linh cảm có điều gì không hay sắp xảy ra.

Cầm lấy lông vũ, Cổ Phi Yên cũng không tiếp tục xấu hổ nữa, trực tiếp kéo lóp vào mông cuối cùng ở thân dưới của Chiến Mặc Thần ra, Người đàn ông thoát khỏi sự trói buộc của đứa bé thiên thần đã không muốn ra ngoài ngay lần đầu tiên, thiếu chút nữa thì đánh trên mặt cô.

“A!” Bể cổ này đã dọa cho Cổ Phi Yên lùi sau một bước, tay cũng thả ra.

Một chút là kéo tôi tay nhờ của Cổ Phi Yên, quần sịp nhanh chóng đàn hồi bật lại, Chiến Mặc Thần vừa mới cho đứa bé thiên thần ra ngoài thoáng chốc lại bị ép quay về.

Rất nghiêm trọng.

Ở chỗ đây anh vừa mới bị vương bởi bụng dưới và trong quần sịp, một nửa ở bên trong, một nửa lộ ra bên ngoài, chiếc quần sịp liên tục co giãn ở chỗ cậu bé thiên thần của anh đang chiến tranh dâng trào, lần đánh này rất chân thực, đau đến nỗi trên chân anh rơi mồ hôi xuống.

Nếu như không phải cố gắng kiềm chế để không muốn mất mặt, thì anh đã hét lên rồi.

Cổ Phi Yên tròn tròn đôi mắt, kinh hoàng vô định.

Quá nguy hiểm!

Cổ Phi Yên đang chuẩn bị để Chiến Mặc Thần sống dở chết dở, không ngờ rằng là bản thân mình lại bị dọa cho phát sợ,..... vẫn may, vẫn may là không có đụng đến!

Cổ Phi Yên thốt ra một câu, vỗ vào ngực, thật ngu ngốc khi phải làm như vậy.

“Cổ Phi Yên!” Chiến Mặc Thần giọng nói nhỏ, đôi mắt đen sâu thẳm trầm mặc nổi máu lên, nhìn xiên lên dọa người, “em chơi đã đủ chưa vậy? Nếu Không muốn chết, thì bây giờ hãy thả tôi ra! bây giờ! Lập tức!”

“Thả anh ra, tôi mới có thể chết rất nhanh đó!”

Cổ Phi Yên mới không làm.

Lần này cô sẽ chuẩn bị rất tốt, không thể lại giống như vậy được.

Lại một nửa kéo quần dưới của Chiến Mặc Thần ra, cô ghét đụng phải và cũng không muốn đụng vào chỗ đó, cầm tiểu lông vũ màu trắng trong tay nhẹ nhàng quét lên trên, một bên vừa giờ trò xấu còn một bên có dụng ý xấu hời anh ấy, “Chiến Tổng, có ngứa không?”

Chiến Mặc Thần nhăn nhó.

“Không ngứa sao? Xem ra ý chí của anh rất là kiên trì cứng rắn đó!”

Cô cho anh ấy thêm lửa!

Cổ Phi Yên cười một nụ cười xấu xa, bỗng nhiên đứng dậy, cởi quần áo.

Mái tóc đen dài mượt xoả đàng sau lưng, trên người cô chỉ mặc mỗi bộ đồ lót màu đen, bờ vai của cô mịn màng, con thỏ trắng nhỏ được bao bọc bởi một lớp vải tơ mỏng, đang run rẩy, rất thu hút hấp dẫn người.

Nhìn thấy như vậy, Chiến Mặc Thần trong lòng phải kìm nén lại.

Anh chỉ cảm thấy máu ở trong cơ thể mình đang sôi sùng sục châu xiết càng thêm sự mạnh mẽ dữ dội, đôi mắt âm trầm dường như đang bốc hỏa chết lặng nhìn dung nhan xinh đẹp của Cổ Phi Yên và cơ thể uyển chuyển của cô, giống như sự kiên quyết ở trên môi anh, đó là nơi anh ấy chào đón có một cách trung thực.

Cổ Phi Yên vẫn cảm thấy chưa đủ!

“Như này, anh cảm thấy thế nào?” Con mèo trèo lên phía trước, cô thổi một hơi ấm vào tai người đàn ông, “Chiến Mặc Thần, đừng cho rằng anh có thể làm khổ tôi, bà cô nhà anh, tôi cũng không phải là tròn dứa!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

“Gọi tôi một tiếng chị, tôi sẽ hôn anh một cái, anh thấy thế nào?”

Chiến Mặc Thần nhúm mắt chết lặng, thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Không gọi ư?” Cổ Phi Yên cắn nhẹ vào tai anh ấy, trước tiên cho anh nếm vị ngọt, cắn tai của anh thấy thoải mái không? Nếu như anh ngoan ngoãn gọi tôi là chị, nói không chừng..... tôi có thể sẽ hôn chỗ đó của anh đây.”

Chiến Mặc Thần ngưng thở.

Ở đây?

Cảnh vật tưởng tượng, anh cảm thấy mình giống như đang ngồi ở chỗ núi lửa vậy, luôn luôn có thể phun ra, giống như là không thể điều khiển được, anh cho rằng lực điều khiển sẽ làm cho ta kiêu ngạo, kẻ sát sự tan vỡ, giống như ở nhiệt độ cao xuống sẽ biến thành tan tro.

Nhưng, anh vẫn ngoan cường cứng rắn, anh không muốn thỏa hiệp.

Giữa nam nữ, anh phải nắm được sự chủ động tuyệt đối.

Nhất định không thỏa hiệp!

Nhất định không!

Nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ của Cổ Phi Yên, Chiến Mặc Thần bỗng nhiên nhắm mắt lại, nói lớn, “nhất định không!”

“Thật sự không gọi sao?” Cổ Phi Yên cười dễ thương rồi nhún nhún vai, “nếu như anh không gọi chị, tôi sẽ tiếp tục làm cho anh ngứa, tôi rất là lương thiện, do anh bắt ép tôi phải giờ trò xấu ra, tôi cũng thật sự không có cách nào cả.....”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Hai tay anh ấy nắm chặt lại, cảm thấy người phụ nữ bé nhỏ này ở trên người anh tùy ý gây chuyện, trái tim giống như là bị cho vào nồi rồi đun lên vậy.

Cô rất chủ động, rất xinh đẹp, rất là mê.....

Nhưng anh chỉ có thể nhìn, toàn bộ người như phồng lên biến thành một trái bom mìn liệt dữ dội, nhưng cô vẫn rất là xấu xa tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, cô không cho anh ấy bất kì một tí an ủi nào cả.

Anh không thể thỏa hiệp, chỉ có thể ngoan cố chống lại, đợi cho cô ấy mất đi sự nhẫn nại sẽ lại không hành hạ anh nữa.

“Không chơi nữa.” Chơi một hồi lâu, Cổ Phi Yên không có hứng thú nữa rồi.

Cô cảm thấy chơi không vui nữa rồi.

Cô cũng không có quá đáng, chỉ là muốn nghe người đàn ông nhận tội sai chịu thua, nhưng anh ấy lại là một hòn đá vừa đáng ghét lại vừa lạnh lùng, không hiểu phong tình không nói, lại còn chết cũng không chịu khuất phục..... hừ, thật là rất vô vị!

Bỏ Cái đồ vật gây án trong tay xuống, Cổ Phi Yên lại rót một cốc nước đưa cho Chiến Mặc Thần.

Trong cốc nước có thuốc ngủ, đủ để anh ấy ngủ từ giờ đến sáng mai, cô cũng có ý định đi tắm.

Ngày thứ 2.

Cổ Phi Yên bị tiếng chuông điện thoại của Chiến Mặc Thần đánh thức, nhạc chuông điện thoại của anh ấy đổi rồi, không phải là cái nhạc chuông trẻ con khó nghe như trước nữa, cô chỉ là ngần ngại người cũng không có đề ý quan tâm.

Là Giang Đào gọi đến.

Cổ Phi Yên nhìn về phía Chiến Mặc Thần, phát hiện anh ấy cũng tỉnh rồi, đôi mắt trầm lắng nhìn cô, không tức giận.

Đạo con người một vòng, Cổ Phi Yên nhận điện thoại.

“Chiến tổng, lát nữa có cuộc họp bắt buộc anh phải có mặt, anh vẫn còn ở chỗ Của Cổ Tiểu Thư chứ ạ? Nếu như hôm nay anh không tiện đến, thì để tôi đi thông báo dời ngày lại, hay là thế nào ạ? “Tốc độ nói của Giang Đào rất nhanh, chớp mắt một cái đã nói xong rồi.

Mà Cổ Phi Yên.....

Cô cắn cắn vào môi, nở một nụ cười xảo quyệt, giọng nói nhỏ nhỏ làm nũng, “Chiến Thần, ư ư ư, đừng..... đừng ở chỗ đấy.....a.....”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Giang Đào đầu bên kia điện thoại, “.....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170

Rất nhanh,điện thoại bị tắt đi.

A.....thành công rồi!

“bíp bíp bíp” tiếng âm thanh truyền lại,Cố Phi Yên rất mệt mỏi liền quăng điện thoại,che mồm lại ngáp một cái,đối người đàn ông không nói được gì nói, “ được rồi, lại rót cho anh một cốc nước,chúng ta có thể tiếp tục ngủ.”

Giang Đào là một người rất là biết điều,chắc chắn sẽ không gọi điện lại để làm phiền bọn họ đâu,người trợ lý bên mình,tất cả đều là người giỏi giang chỉ cần đưa mắt ra hiệu là biết rồi.

“em vẫn muốn đưa tôi thuốc sao?”

“không đưa cho anh thuốc,anh chạy đi thì làm sao?” Cố Phi Yên hếch mặt lên rất là đương nhiên.

“em để tôi uống nhiều nước như vậy,không nghĩ là tôi sẽ mót sao” sắc mặt Chiến Mặc Thần tối sầm lại,cắn răng,từng câu từng chữ nói, “ thả tôi ra, tôi cần phải đi vệ sinh.”

“Ngộ nhớ anh đánh tôi phải làm sao?”

“Tôi không đánh phụ nữ.”

“Không không không, đừng có nói dứt khoát như vậy.” Cố Phi Yên xua xua tay, “tôi cảm thấy sự chán ghét của tôi đã vượt qua được giới tính rồi, vẫn là rất nguy hiểm.....”

“Tôi không đánh em”

“Nhưng người nhà rất mạnh mai yêu điệu, vẫn là rất sợ đó, ngộ nhớ anh kiểm chế không được?”

Làm bộ làm tịch!

“.....” Chiến Mặc Thần hít một hơi thật sâu, hỏi lại, “ Cố Phi Yên, em muốn để tôi ở trên giường đi tiểu sao?”

“Đương nhiên là không muốn rồi! Vị tráng sĩ này không cần phải nóng vội làm gì, Bà cô này sẽ nghỉ hai lần!”

“anh muốn!”

“a... tôi có cách này rất hay!” ra về làm bộ làm tịch suy nghĩ,Cố Phi Yên chớp chớp mắt,đi xuống giường tìm một cái bình nước lọc,mở nắp ra rồi đưa cho anh ấy, “ ày,dùng cái này giải quyết đi,tôi không ghét anh đâu.”

Chiến Mặc Thần, “.....”

“nhanh lên đi,tôi đợi.”

“Cố! Phi! Yên!”Chiến Mặc Thần quá tức giận,gọng nói run rẩy, “em để tôi,em....em.....”

“đi tiểu đi,không đi tiểu thì cút!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Hơi thở gấp gáp,ánh mắt im lặng,nếu như anh lúc này có thể tự do đi lại,nhất định sẽ cho cô khóc không thành tiếng luôn!

Người phụ nữ đáng chết này!

Anh cuối cùng biết thế nào gọi là hổ xuống đồng bằng bị bắt nạt, người con gái nhỏ bé đáng ghét này đặc chí, thật là để cho người ta ghét cái vãi mà!

Nhưng mà,bị ép buộc cũng đành chịu....

Mối thù này tôi sẽ nhớ.

Lúc Cố Phi Yên đang đưa nước cho anh ấy uống,Chiến Mặc Thần nhìn chăm chăm cô,đường như là muốn nhìn sâu vào tâm hồn của cô vậy,để công kích vào thần cô,nhưng mà,người nào đó mơ mơ màng màng vốn dĩ không có quan tâm đến sự giận dữ ở trong lòng anh,miễn cưỡng đưa anh nước xong lại lên giường ngủ tiếp.

Công dụng của thuốc đang ngấm từ từ,Chiến Mặc Thần không thể vùng vẫy được chỉ có thể nhắm mắt lại không biết làm gì cả.

Có thể,anh không có ngoan cường kháng cự lại công dụng của thuốc,chỉ bởi vì trong lòng anh anh biết bản thân không thể để sinh mạng nguy hiểm được,thậm chí,chuyện tồi qua xảy ra.....anh mặc dù không có mong đợi,nhưng cũng không phải không vui chút nào.

Nếu như cô vừa xong không đối với anh như vậy,cũng có thể anh cũng không tức giận như vậy.

Thậm chí bây giờ.....

Người con gái đang ngáp kia,thì anh làm sao có thể giết cô ấy chứ!

Cố Phi Yên cuối cùng cũng nhắm mắt ngủ,Chiến Mặc Thần nhắm mắt chán nản thất vọng,rồi hôn mê.

.....

Ba giờ chiều.

Ngủ một giấc ngon lành,Cố Phi Yên cuối cùng cũng được nghỉ ngơi khỏe lại.

Kí ức đêm qua lại về trong suy nghĩ của cô,cô nhìn sang bên trái,rồi nhìn sang bên phải,cuối cùng ở trên giường phát hiện có một sinh vật thân hình cao to oai phong.....ừmm,Chiến Mặc Thần,Chiến Đại tổng tài!

Cho dù là lúc anh ấy ngủ,khi chất vương bá trên người cũng kêu người không thể xem nhẹ được.

Nhìn người đàn ông anh tuấn đẹp trai ngủ một phát đến nửa ngày,lý trí của Cố Phi Yên thu hồi lại đánh một cái rùng mình ớn lạnh.

Không thoải mái.

Chuyện lớn không hay rồi!

[chiếc vừa được một con mắt lạnh,sau khi bị hóa tảng]

[mười lần sự cô chín lần nhanh,chạy xe quá tốc độ!]

[lối rẽ,bước ngoặt của cuộc đời!]

Tất cả những suy nghĩ ở trong đầu Cổ Phi Yên đang có dấu hiệu cảnh báo bị nhét đầy trong phút chốc,nói với cô chuyện bị cô gây ồn ào quá nhiều rồi,đó là một phần của việc tiêu diệt con người,và nhịp điệu của khối bụi.

Thật đáng thương!

Cổ Phi Yên mát xa cái cổ của mình,cảm thấy sau khi mát xa có chút mát mát.

Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách!

May mà cô sớm đã chuẩn bị rất đầy đủ,cô gây ra không được thì cô trốn đi!

Nhanh chóng thu dọn tất cả mọi thứ,Cổ Phi Yên có tấm lòng lương thiện tốt mặc quần áo vào cho Chiến Mặc Thần,vừa trời tay anh ấy lấy một chút giấy bọc thực phẩm quần vào bảo vệ bàn chân của anh ấy,lưng đeo cái túi nhỏ,không quay đầu lại nữa.

Đi xuống dưới tầng,Cổ Phi Yên gọi điện thoại cho Du Diễm Phong.

“Du đại thiếu gia,anh đang ở đâu vậy?việc hôm trước nói với anh anh còn nhớ không,tôi đã đi ra ngoài rồi,trong vòng nửa tiếng anh có thể đến đón tôi được không?càng nhanh càng tốt,cứu sống người và xây dựng một pháo đài bây cấp!”

“bổn thiếu gia đang ở dưới chỗ nhà để xe!”

“hà,cái gì?” Cổ Phi Yên trợn tròn mắt há hốc mồm,cho rằng bản thân đang nghe nhầm, “anh nó đang ở dưới chỗ tầng để xe sao,anh thật sự không có đùa tôi chứ?”

“đùa cô? Tôi muốn đùa cô thì có thể lên trời đi dạo một vòng không?! Bổn thiếu gia đã đợi cô ba tiếng rồi! nhanh cút xuống đây cho tôi!” Du Diễm Phong bên đầu dây điện thoại bên kia phát ra một tiếng tức giận,mở mớ áo ào hồi âm lại,phải là ở dưới nhà để xe chắc chắn quá quyết.

“aaaa,đợi tôi,tôi lập tức đến ngay!”

Không dám chậm trễ,Cổ Phi Yên vào thang máy.

Đợi thang máy đến tầng một,cửa mở ra,Cổ Phi Yên nhìn thấy Du Diễm Phong đang dựa người vào chiếc xe lamborghini,tóc ngắn cùng với tinh thần sát thép đứng thẳng lên trời,dôi mắt quyền rũ người đang không vui nhìn cô,tinh khí còn đỏ mà rất ngoan.

“xin lỗi,xin lỗi,để ngài phải đợi lâu rồi.”

“hư!”

Lên xe, Cổ Phi Yên tiếp tục nện nọt,nở nộ cười tươi để lấy lòng Du Diễm Phong, “Chiến Thiếu Gia anh thật là quá chu đáo rồi,bạn bè gặp khó khăn,lập tức ra tay giúp đỡ! Có người anh em như anh,tôi thật sự là có phúc ba đời!”

“ông đây không tham gia vào!”

“cái gì?”Cổ Phi Yên nghe không hiểu.

“không có gì,nhanh thắt dây an toàn vào,có hiểu thường thức lái xe an toàn không?” Du Diễm Phong không có hung ác nói một câu.

“.....ò,được rồi.”

Cổ Phi Yên quay đầu tìm dây thắt an toàn,thoáng chốc,thân hình người đàn ông đang ép về phía cô,một bóng hình bao phủ cô.

Cô giật mình quay sang nhìn,là Du Diễm Phong xuất hiện trước mặt cô gương mặt anh tuấn đẹp không tì vết,hai người cách rất gần nhau,khoảng cách chỉ có vài cm,gần đến nỗi giống như chỉ cần cô chớp mắt thôi,thì lông mi dài có thể chạm đến mặt anh ấy.

Thở hổn hển,cô ngửi thấy trên người anh ấy có mùi của mới cạo râu,nhẹ nhàng thoang thoang,rất có mùi của đàn ông,như này làm cô cảm thấy càng không thoải mái.

Nín thở,Cổ Phi Yên lưng kề sát vào ghế,cơ thể cứng đờ,cố gắng đảm bảo giữ khoảng cách với Du Diễm Phong.

Nói thời gian nhanh,nhưng thời gian đang trôi đi rất chậm.

Nói chậm,thực ra lại chỉ trong thoáng chốc.

“răng rắc” một tiếng,Du Diễm Phong ngồi vào vị trí lái xe lại,nheo mắt lại nhìn khuôn mặt khó chịu của cô,đùa giỡn hỏi, “cài dây an toàn cho cô mà thôi,cô trốn cái gì mà trốn,mặt đỏ cái gì chứ,không phải là lại có ý với tôi đây chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171

Trong mắt Du Diễm Phong quang mang đang nhảy nhót, sáng rực nhìn cô, hơi chút chờ mong.

“Ha, ha ha...” Cổ Phi Yên cười gượng. “Sao có thể, tôi có muốn cũng không dám ngấp nghé tranh lấy vị trí lần đầu tiên của Du thiếu anh đâu, tôi rất hiểu bản thân mình, thật đó!”

Sớm biết anh muốn cài dây an toàn cho cô, cô đã không khấn trương như thế có được không?! Rõ là dọa chết người ta.

Du Diễm Phong nín thở, mặt đen xì.

Mẹ nó, đoạn lịch sử đen tối đây vẫn còn chưa qua à?!

Anh hiện tại cực kỳ hồi hận, tại sao lại đi lải nhải trước mặt nữ nhân này, nói những lời trái lương tâm lại không thiết thực lại khiến mình có bộ mặt đáng chết? Nhưng bây giờ anh không chỉ mất mặt, mà lớp lót cũng mất luôn.

“Lần này rất cảm ơn anh, anh lần sau đừng dựa gần vào tôi như vậy.” Không nghe thấy tiếng lòng Du Diễm Phong đang kêu trời trách đất, Cổ Phi Yên về mặt chân thành bổ sung thêm.

Du Diễm Phong thấy có chút hy vọng, “Vì sao, cô sẽ khấn trương à?”

“Không, tôi sợ tôi hất xì hơi.”

“...”

“Đến lúc đó hát xì vào mặt anh, tôi ngại biết bao nhiêu, dù gì mặt anh cũng rất tuần tú!” Cổ Phi Yên mắt nhìn thân người đàn ông bên cạnh.

Không thể không nói, đáng đáp thật sự là được trời cao ưu ái.

Đã là anh chàng trẻ trung anh tuấn, dung mạo lại tinh xảo khiến cô tự ti mặc cảm, đúng là yêu nghiệt.

“Cổ Phi Yên, cô không sát phong cảnh thì sẽ chết sao?”

Một câu mắng người nói ra làm mất hết khí chất.

“... Chắc là không đâu, a!”

Du Diễm Phong đột ngột khởi động xe, chân đạp mạnh ga, lực đẩy ngược to lớn dọa sợ Cổ Phi Yên, lưng liên tục đập thành ghế phía sau, tiếng hét lên kết thúc cuộc đối thoại không vui.

...

Hai tiếng sau.

Cổ Phi Yên được Du Diễm Phong dẫn tới chỗ sản nghiệp trên danh nghĩa khác của anh ta, Gia viên Dương Quang, một tòa nhà kiểu chung cư.

Phòng tốt thì tốt, nhưng so với loại căn hộ thì không lớn lắm.

Vì quá nhỏ, Cổ Phi Yên cảm thấy nơi này không giống chỗ mà Du Diễm Phong sẽ đưa cô đi. Anh ta là người hay xúc nổi, sẽ nguyên ý ở căn phòng chỉ có mấy chục mét vuông chắc? Ngủ ở chiếc giường mấy chục mét vuông còn tạm được.

Xuống xe, cô tò mò hỏi, “Không đi biệt thự của anh à?”

“Nơi đó Chiến Mặc Thần biết, hôm nay tôi phí rất nhiều công sức mới tách đám người của hắn ra, đưa cô đến đây, cô nên biết đủ đi.” Du Diễm Phong nghiêng đầu, một bộ khinh bỉ Cổ Phi Yên thích bắt bẻ.

Phòng ở đây, có lẽ là anh ta hai ngày nay mua trên danh nghĩa của người khác, chỉ để cô tự nạn.

“Tôi không phải không biết đủ, tôi đang muốn cùng anh chơi Quyền Hoàng để trả ơn anh ra tay tương trợ, bây giờ lại không có điều kiện trả ơn, sao tôi vui cho được.”

“Cô tốt như vậy cơ à?” Du Diễm Phong không tin.

“Tôi không tốt với anh à?”

“Cô hung dữ với tôi như thế, ở đâu ra tốt?”

“Chỗ nào cũng tốt a, nếu không phải vì anh, anh nghĩ tôi muốn chơi Quyền Hoàng chắc?”

“Rõ ràng là cô muốn chơi, còn đồ cho tôi, đúng là mất mặt!”

Trong lòng nhảy lên một cái, không biết vì sao Du Diễm Phong rất muốn cười lớn, nhưng nhìn thấy đôi mắt đầy lửa giận của Cổ Phi Yên, anh ta đành hất cảm lên, hừ lạnh một tiếng, đóng cửa xe rào bước đi.

Ko có lấy chút cao quý lãnh diễm.

Cứ bước bước, trong mắt anh hiện lên ý cười nho nhỏ.

Cổ Phi Yên đuổi theo, “Này này này, xừ nữ Du đại thiếu, anh nói ai mất mặt? Anh nói lại cho tôi xem! Đứng rồi, anh vừa nói đã bỏ rơi người của Chiến Mặc Thần, anh ta phải người theo tôi à?”

“Cô bảo tôi nói tôi sẽ nói chắc, tôi đâu có ngốc?”

“Anh vốn đã ngốc rồi!”

Hai người vừa đầu khẩu vừa bước ra thang máy.

Vừa vào phòng, Cổ Phi Yên liền bỏ nhào lên sofa, người mềm nhũn.

“Cô sao đấy, bộ dạng thoi thóp thế kia, chưa ăn cơm à?” Du Diễm Phong đá đá cô.

“Anh đừng có động tôi.” Cổ Phi Yên quay mặt ra chỗ khác.

Không, cô không phải chưa ăn cơm, mà là đã ăn quá no.

Mặc dù đã nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày, nhưng cô muốn khôi phục tinh thần, tốt nhất cần ba bốn ngày nữa.

Chủ yếu là do gã đàn ông Chiến Mặc Thần phẩm chất trên giường quá kém, tuy điều kiện phản cứng là hàng đầu, nhưng cô không chịu được kỹ thuật quá mức chênh lệch a! Thêm nữa đêm đó anh ta giận dữ khi dễ cô, thời gian của anh ta càng kéo dài, càng kéo dài cô càng chịu khổ.

“Không động thì không động...” Lắm bảm một câu, Du Diễm Phong ngồi xuống sofa trải dưới sofa, tiện tay mở tivi.

Qua mấy phút, không thấy sau lưng không có động tĩnh gì, anh quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt ngủ ngon lành không chút phòng bị của Cổ Phi Yên.

Vì nằm sấp, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp bị đè ép ra hai má mấp mấp, đôi môi mơn mởn, như một đóa hoa hơi hé nụ, dự người nôi tâm muốn hái...

Nuốt nước miếng, Du Diễm Phong ánh mắt hung hực.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào sợi tóc bên mặt Cổ Phi Yên, anh vừa vui sướng lại vừa tức giận, “Đồ con gái ngu ngốc, thật đúng là không cả thèm dè phòng tôi, tin tưởng đến vậy sao?”

Muốn hôn mà không dám hôn, cực kỳ gầy vò người ta a!

...

Mặt trời hạ hoàng hôn.

Cổ Phi Yên dụi dụi mắt.

Ngồi dậy, xoay xoay cổ và lưng đau nhức, cô nhìn qua Du Diễm Phong đang ngủ trên chiếc sofa đơn, nhấc chân đạp anh ta, “Du thiếu, tôi khát, muốn uống nước.”

Du Diễm Phong bị đạp tỉnh, cau chặt mày.

“Tôi muốn uống nước.”

“... Ông nội cô.” Bực mình mắng một câu, Du Diễm Phong đứng dậy bước vào phòng bếp, mang ra phòng khách hai chai bia lạnh, ném cho Cổ Phi Yên một chai, “Muốn uống thì uống, không thì hết.”

Anh lười nhác đun nước.

Cố Phi Yên, “...”

Cô bỗng nhớ đến Chiến Mặc Thần, lúc cô nhét cho anh ta bình, hẳn anh ta muốn giết người lắm nhỉ?

Bia lạnh buốt trượt qua cổ họng xua tan cơn buồn ngủ vẫn còn lưu luyến, Cố Phi Yên nhìn đồng hồ treo trên tường, nhận ra thời gian mới trôi qua một tiếng, cô không ngủ quá lâu.

Đã đến giờ cơm tối, có chút đói.

Tùy tiện lấp đầy bụng, Cố Phi Yên hồi thần, lại đập đập Du Diễm Phong bên người, “Du thiếu, câu nói trước đó của anh là có ý gì?”

“Cái gì cơ?”

“Anh nói anh tách ra khỏi người của Chiến Mặc Thần.”

“Ồ.”

“Người đó là bảo tiêu của Chiến Mặc Thần sao?” Cố Phi Yên hỏi, “Nếu như thế, chẳng phải là chúng ta vừa ra khỏi nhà, bọn họ sẽ đi cứu Chiến Mặc Thần sao?”

“Không, là người theo chân cô.” Du Diễm Phong tò mò, “Có hai người phụ nữ luôn đi theo cô, chính cô không biết sao?”

“À?” Cố Phi Yên há mồm tròn mắt, “Phụ nữ gì cơ?”

“Hai người phụ nữ dung mạo phổ thông, ném vào đám đông liền không thể nhận ra, là người trong tối, thân thủ có vẻ rất tốt, có thể người Chiến Mặc Thần thả bên cạnh cô để bảo vệ... Chắc, tôi cứ cho là cô biết có người đi cạnh đây, xem ra tên biến thái Chiến Mặc Thần đang giám thị cô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172

Cố Phi Yên, “...”

Cô nhớ đến trước kia Chiến Mặc Thần từng đề nghị để người cạnh cô, cô không đồng ý, cho là anh ta đã bỏ qua, không ngờ thật sự sắp xếp người bên cạnh. Nếu không phải Du Diễm Phong không không nói, chính cô cũng không bao giờ biết.

Anh ta rốt cuộc bố trí bao nhiêu thứ bên người cô?

“Hai người phụ nữ giờ ở đâu?” Cô hỏi.

“Tôi sao mà biết được, đều bị tôi tách ra xa rồi, chắc là quay về tìm chủ của mình rồi.”

Cố Phi Yên, “...”

Nghĩ đến Chiến Mặc Thần, cô không rét mà run.

“Du thiếu, nơi này của anh rất an toàn phải không, sẽ không có chuyện mới qua vài tiếng đã bị Chiến Mặc Thần tìm tới chứ?” Cố hỏi.

“Chỉ cần có không ra dấu, tôi đảm bảo anh ta không tìm được nơi này.” Du Diễm Phong đắc ý nhướn mày, “Thân thủ của tôi không kém hơn Chiến Mặc Thần là bao, cái phương diện khác cũng đủ sức ra trận, cô có thể yên tâm.” Đây là cách nói khiêm tốn.

Sự thật thì, từ sau khi Chiến Mặc Thần chuyển mặt sáng sang mặt tối, anh cảm thấy tỷ lệ Chiến Mặc Thần nghiền ép mình chỉ là việc vài phút. Ở giây phút này, anh ta đã qua đi sự thật lần trước giao đấu với Chiến Mặc Thần không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

Cố Phi Yên, “...”

Nhưng cô vẫn hơi lo lắng.

Chi là, lo lắng không có ích gì.

Nhập gia tùy tục, nhiều năm khổ sở như vậy đã tôi luyện rất khá tố chất tâm lý của Cố Phi Yên, cô rất nhanh chóng bắt mình tỉnh táo lại.

Nhàm chán, cô lấy di động trong túi lên xem diễn đàn, không nghĩ rằng vừa mới khởi động ầy liền có cuộc gọi.

Chiến Mặc Thần!

Trên màn hình hiện lên chân dung to của Chiến Mặc Thần, sắc mặt lạnh lùng như băng, đôi mắt đen như chấm chú nhìn cô, dọa cô suýt chút đã ném điện thoại đi... Mẹ ơi, sợ muốn chết!

“Cuộc gọi của ai?”

“Chiến, Chiến Mặc Thần...”

“Không muốn nhận thì tắt đi, xem cô lấp ba lấp bắp kia.” Du Diễm Phong bực mình, ngữ khí xấu đi, “Hon nữa đừng có nói tôi không nhắc cô, cô tốt nhất nên tắt máy luôn đi, càng đừng liên lạc với bên ngoài, miễn đi động cũng bị truy tung tới.”

“... Được.”

Không nói lời thứ hai, Cố Phi Yên tắt máy.

Cái gì cũng không thể làm, cũng may còn có TV có thể xem, hai người ở cùng một chỗ xem chương trình hài kịch, đôi khi ha ha hai tiếng, so với việc chỉ có một người xem, cũng không quá mất hứng.

Thời gian của đến số 8, Cố Phi Yên liền đuổi đuổi Du Diễm Phong, “Này, anh nên đi rồi đó.”

“Đi đâu?”

“Anh không về à?” Cố Phi Yên chỉ chỉ cái giường duy nhất trong phòng bên, “Trong phòng đó có đúng một cái giường, anh còn không về, chẳng lẽ lại ngủ với tôi? Lớn thế rồi, cũng không phải là trẻ con mới bú sữa, anh đừng có bám dính tôi.”

“... Bú sửa cái gì, đâu có bú của cô.”

“Anh nói gì?”

“Không có gì, tôi đi đây.” Mặt Du Diễm Phong hơi đỏ lên, may mà vừa nói thắm không bị nghe thấy, nhìn trái nhìn phải, anh lại nói, “Cái đó... Cô đừng có nhớ tôi quá, tôi rảnh sẽ sang đây thăm cô, đi đây.”

“Đi đi, đi đi.”

Ai sẽ nhớ anh?

Tiền Du Diễm Phong đến cửa, bỗng nhớ đến một việc, cô lật túi xách để ở chỗ thay dép ngay cửa, từ bên trong lấy ra một lọ thuốc nhỏ màu trắng, chuẩn bị uống thuốc của hôm nay.

Mở cửa, Du Diễm Phong vẫn còn chưa đổi giày sắc mắt nhìn, hỏi, “Đây là cái gì?”

“Thuốc.”

“Cô mắc bệnh?”

“Không phải...” Cô Phi Yên còn chưa nói hết câu, lọ thuốc trong tay liền bị Du Diễm Phong cướp lấy.

Nhìn rõ chữ trên lọ nhựa, Du Diễm Phong mặt trầm xuống, thần sắc phức tạp nhìn cô, “Cô Phi Yên, sao cô lại uống thuốc tránh thai dài ngày? Cô, cô...”

Cô Phi Yên đỏ mặt, xấu hổ hỏi lại, “Tôi không uống, lẽ nào chờ cho mang thai sao?”

Từ lần uống thuốc tránh thai gây khó chịu khi đến kỳ kinh, cô liền dự trữ sẵn loại thuốc tránh thai dài ngày có tác dụng phụ rất nhẹ này, mỗi ngày không quên uống...

Lần này trốn khỏi Chiến Mặc Thần, cô cũng theo thói quen đi tìm thuốc, bắt gặp bị Du Diễm Phong bắt gặp.

Điều này khiến cô rất xấu hổ.

Cứ như, Chiến Mặc Thần không phải là người ép buộc cô, mà cô cũng rất cam tâm tình nguyện để xảy ra chuyện gì đó với anh ta, vì thế không tiếc mình uống.

Quả nhiên...

“Cô sợ mang thai, lẽ nào không hiểu không nên lên giường với anh ta?!” Du Diễm Phong mặt kiên nhẫn quát.

“Anh nghĩ tôi muốn sao? Tôi cũng đâu muốn vui về gì!”

“Cô có thể cự tuyệt hẳn!”

“Tôi muốn cự tuyệt, vậy cũng phải xem tôi có đủ khả năng để cự tuyệt không! Đàn ông các người khi muốn ép buộc một người phụ nữ, sẽ để cho cô gái trước mặt mình chạy thoát được sao?” Cô Phi Yên trừng mắt, “Du Diễm Phong, trả thuốc hoco tôi, tôi rất biết ơn sự trợ giúp của anh, nhưng anh nên bớt can thiệp vào chuyện của tôi thì hơn!”

“Không trả!”

“Anh thật sự không trả?”

“Không trả, tôi không cho phép cô uống cái thứ quái quỷ này!”

“Du Diễm Phong, ông nội anh!”

Anh ta không hợp tác, Cô Phi Yên chỉ có thể tự cướp lại.

Cô kiễng chân với lấy lọ thuốc Du Diễm Phong giờ cao, lấy không được, cô giật tay anh cần một cái.

“A a!” Du Diễm Phong hét thảm một tiếng, nhìn dấu răng đỏ bầm trên tay mình, không dám tin, “Cô Phi Yên, cô con mẹ nó là chó à?”

“Đừng thế đấy, giờ anh mới biết sao?”

Dù vô cùng đau đớn, nhưng Du Diễm Phong quyết không thả tay.

Hai người một không chịu trả lại, một hết lần này tới lần khác muốn lấy lại, cãi nhau âm ỉ, so với chơi Quyền Hoàng còn căng thẳng hơn.

Giành giật, Cô Phi Yên mất vữa chớp thò chân lăm Du Diễm Phong đang tức hỏn hỏn lão đảo vấp ngã.

Không ngờ, Du Diễm Phong vấp thì có vấp, trái lại vui quá hóa buồn, cánh tay cô bị kéo theo, cũng bị trượt chân, tro mắt nhìn thân hình cao lớn vượt lên trước mặt cô, hai người nháy mắt chồng lên nhau, cả người không ổn định ngã xuống đất!

“Szz!”

Bị người đàn ông nặng nề đè dưới thân, Cô Phi Yên hít ngậm khí lạnh, chỉ cảm thấy phổi tạng sắp bị ép đến nổ tung, thấy Du Diễm Phong trên người còn không có động tĩnh, cô lập tức nổi giận đẩy anh ta.

“Anh còn không xuống, còn muốn ép tôi đến lúc nào hả?!”

“Tôi, tôi...” Du Diễm Phong giờ mới phản ứng kịp, chân tay luống cuống, chống dậy, lại không liệu trước, trong lúc nóng vội vậy mà một tay đè lên ngực Cô Phi Yên.

Mềm mềm, mịn mịn...

Du Diễm Phong trừng to mắt, đầu chết máy.

Anh sững sờ nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Cô Phi Yên, cảm giác cái tay đặt lên khuôn ngực kia không còn là của mình, đại não hạ mệnh lệnh “Thả ra, buông tay” căn bản không chấp hành được.

“Anh còn không buông tay ra?” Cô Phi Yên vừa thẹn vừa giận, mặt đỏ như máu, dùng sức đẩy anh ta.

“Tôi, tôi...”

Du Diễm Phong mặt đỏ tới mang tai đang muốn buông ra thì đúng lúc này, một con kinh phong to lớn đột ngột đánh đến, người đàn ông áo đen xông từ ngoài cửa vào như mãnh hổ xuống núi, nắm cổ áo sau gáy anh ta hung hăng kéo hất lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173

Muốn chết mà không chết được, sau lưng đứng lức va vào góc nhọn của bàn, coi như da thô thịt dày được rèn luyện như nào, Du Diễm Phong cũng đau đến mức toát mồ hôi lạnh, con ho kịch liệt đau hai bên hông mỗi khi thở.

Anh vẫn còn chưa từ trên đất đứng dậy, bên tai đã nghe thấy giọng Cố Phi Yên hốt hoảng, “Chiến...Chiến Mặc Thần?”

Chiến Mặc Thần?

Du Diễm Phong ngẩng đầu nhìn, người đàn ông đứng ở cửa ra vào không phải Chiến Mặc Thần còn là ai nữa?

Cả cơ thể của nam nhân toát ra hơi lạnh, cao lớn mà nghiêm nghị chặn lấy cửa ra vào, mặt trầm như nước, bất ngờ tự uy, giữa hàng lông mày bao phủ sự mỉa mai giễu cợt, dường như hai người bọn họ là vai hề nhảy nhót.

“Du Diễm Phong, lại là người!”

Cũng không nhìn Cố Phi Yên, Chiến Mặc Thần ánh mắt lạnh lùng quét lên Du Diễm Phong một lượt, chỉ là ngừng lại một lúc, đáng vẻ tựa luồng điện cấp tốc lao đến, lại là một cú đâm móc mạnh mẽ dưới cằm hần.

Vừa mạnh vừa đau, không có một chút dư địa nào, đánh đến nỗi hần đầu óc quay cuồng choáng váng.

Vị tanh mùi máu, bao phủ cả răng lẫn môi.

“Chiến Mặc Thần, người đừng hòng mang cô ấy đi!”

Bị đánh đến nỗi nộ khí chạy toán loạn, Du Diễm Phong tức giận nói.

Hần cũng không phải ăn chay gì, tựa điều hâu từ trên mặt đất nhảy dậy, lạnh lùng tựa cơn gió quét chân Chiến Mặc Thần một lượt, giờ chân đạp vào lưng anh một cách mạnh mẽ mười phần mười công lực.

Hai người vừa gặp không nói một lời đã xông lên đánh nhau, căn phòng nhỏ bé rất nhanh biến thành đồng lộn xộn.

“Các người dừng tay cho tôi, đừng đánh nhau nữa!” Cố Phi Yên nhúc nhủ đầu nhưng căn bản cũng không ngăn được cục chiến này, chỉ có thể huy động cánh tay hết trong vô vọng, “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Chiến Mặc Thần làm sao mà đến nhanh như vậy?

Nơi này tại sao bị điều tra ra nhanh thế được?

Trong đầu Cố Phi Yên có rất nhiều câu hỏi nhưng bây giờ cái cô muốn nhất là hai người nam nhân này dừng lại, đừng tiếp tục đánh nhau nữa!

Đáng tiếc, cô hết thế nào cũng không chặn được.

Vào đúng lúc cô cấp bách đến lúc lục thần vô chủ, đột nhiên, cô nhìn thấy ánh mắt Du Diễm Phong âm thầm ám thị cho cô, “Ra ngoài cửa.”

“Ra ngoài cửa?”

“Ừm.”

Cố Phi Yên còn muốn hỏi nữa nhưng khi Du Diễm Phong đang bị phân tâm đã bị lĩnh hai cú đâm của Chiến Mặc Thần, cơn tức Chiến Mặc Thần đánh cho hắn quay một vòng, căn bản không kịp phản ứng với cô.

Được rồi, không quan nữa!

Cố Phi Yên bậm môi chạy ra phía cửa, định xem xem.

Cô không dễ đi chuyển đến cửa, đột nhiên, Du Diễm Phong trong cục chiến giờ chiếc ghế ném về phía Chiến Mặc Thần, kéo tay của cô chạy ra ngoài cửa, “Đi!”

Hai người nhảy qua bậc cửa, mắt nhìn muốn rời xa khoảng cách với Chiến Mặc Thần, vậy mà, “Pằng!” âm thanh tiếng súng bất ngờ phá loạn tiết tấu, cũng làm cho trái tim Cố Phi Yên sững sờ lại.

“Du, Du thiếu...”

Cả người Cố Phi Yên cứng đờ, quay đầu lại một cách cứng nhắc, Du Diễm Phong đau đến méo mặt, sau lưng anh, Chiến Mặc Thần lãnh đạm đứng đó, sát khí trên người không ngừng toát ra ngoài, làm người ta ớn lạnh.

“Phịch!”

Du Diễm Phong đầu gối quỵ xuống đất, cả đùi truyền đến cơn đau dữ dội, máu từ vết thương chảy ra ngoài, tựa như dòng suối chảy cuộn cuộn, rất nhanh làm ướt sũng chiếc quần, dính lên chân.

Anh quỳ trên đất cùng Cố Phi Yên, ánh mắt lơ mờ nhìn về phía sau.

Miệng súng trong tay vẫn còn ra khói, Chiến Mặc Thần chậm rãi dắt súng vào sau eo, ánh mắt lạnh lùng tựa cơn thần từ địa ngục bước ra, từng bước từng bước đến chỗ hai người.

“Đi cùng tôi!”

Không cho phép giải thích, Chiến Mặc Thần kéo Cố Phi Yên ở bên cạnh Du Diễm Phong lại.

“Không, tôi không đi!” Cố Phi Yên vùng vẫy, “Đợi, đợi đã....Anh bỏ tay tôi ra trước,! Chiến Mặc Thần anh thả tôi ra, anh làm thương Du Diễm Phong, tôi muốn đưa anh ta đến bệnh viện, anh đồ khốn nạn!”

“Du thiếu gia, Du thiếu gia!”

Căn bản không ngờ rằng Chiến Mặc Thần sẽ nổ súng, Cố Phi Yên vừa sợ vừa ngạc nhiên lại tức giận, trong lòng hoảng loạn. Bị Chiến Mặc Thần kéo tay đi, cô gào khóc vùng vẫy, chỉ muốn chạy ra xem vết thương của Du Diễm Phong, nhưng vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi xiềng xích của Chiến Mặc Thần.

Rất nhanh, cô không nghe lời đã bị Chiến Mặc Thần vác lên vai, mạnh mẽ đi về phía thang máy.

Nước mắt giàn dụa, cô chỉ nhìn thấy Du Diễm Phong quỳ trên mặt đất, dòng máu chảy ra từ chân anh không ngừng, làm ướt cả mặt đất dưới chân hắn, cô hét lớn, “Du Diễm Phong, anh mau đi bệnh viện, mau đi!”

“Tiểu Yên!”

Mắt trừng trừng nhìn Cố Phi Yên bị mang đi, Du Diễm Phong muốn đuổi theo, nhưng vừa đi được hai bước, một đám hộ vệ áo đen chắn trước mặt hắn, “Chiến thiếu gia, mong anh đừng để chúng tôi khó xử.”

“Chết tiệt.”

Du Diễm Phong mạnh mẽ đập vào cánh cửa, chân không ngừng chảy máu đứng dậy, ánh mắt u tối tựa đêm đông lạnh lẽo.

.....

“Phịch!”

Bởi vì lực cực lớn của người đàn ông, Cổ Phi Yên bị ném vào trong xe tựa như bay, đầu trực tiếp va vào cạnh xe, đau đến mức mắt nhìn thấy sao.

Tuy nhiên, đây là cơ hội.

Cô quay người, Cổ Phi Yên mở cánh cửa xe gần tay muốn chạy ra ngoài, đáng tiếc, tay của người nam nhân còn nhanh hơn động tác của cô.

Anh giữ bà vai cô lôi về sau, cô lại ngồi dậy lồm lồm nữa, mắt nhìn Giang Đào khóa cửa xe.

“Chiến Mặc Thần, anh rốt cuộc muốn như nào, anh điên rồi sao?” nhìn về hướng người đàn ông trầm lặng, Cổ Phi Yên càng phẫn nộ trong lòng nói, “Du Diễm Phong chỉ là giúp tôi, anh lại nỏ súng, anh có còn là người không?”

“Ha... làm thương một chân hần có là gì?” Chiến Mặc Thần kim nén sát khí, điềm đạm liếc nhìn, “Tôi tính khí không tốt, nếu hần lần sau còn dám phạm trước mặt tôi, tôi đánh không chỉ là chân nữa! Cô cũng tốt nhất làm rõ ràng một chút, nếu để bất cứ đàn ông nào khác động vào cô, tôi sẽ cho cô biết sự lợi hại của tôi, đừng cho rằng tôi sẽ không động vào cô!”

“Anh...”

“Lái xe!”

Lạnh lùng ra lệnh Giang Đào, Chiến Mặc Thần nhắm mắt dựa lưng vào ghế tựa như núi băng không lồ toát ra hơi lạnh lẽo, làm người ta khó mà dựa gần, cũng không dám đến gần.

Cổ Phi Yên hô hấp nặng nề, nhìn vào anh, đứng khựng trong người giờ như nước cuốn trôi hết.

Chiến Mặc Thần như vậy thật đáng sợ.

Ý thức được tình hình, cô chỉ biết bặm chặt môi.

Thời gian một chút trôi đi, cô càng ngày càng cảm thấy khó mà chịu đựng được, trong lòng dần đến sự sợ hãi, con gầy vò càng lâu thay thế thành lo lắng.

Du Diễm Phong ra sao rồi, có đi bệnh viện không, bị thương có nặng không...

Đều là cô hại anh, cô làm sao vô tâm không hỏi thăm được?

“Du thiếu gia...” Thấp giọng xuống, Cổ Phi Yên đột nhiên nhớ ra trong túi xách cô đang cầm trong tay, có điện thoại trong đó, vội vàng lôi điện thoại ra, bàn tay run run gọi cuộc điện thoại cho Du Diễm Phong, “Alo, Du thiếu gia anh đang ở đâu...”

“Cổ Phi Yên!”

Lời vẫn chưa nói xong, điện thoại bị giật lấy, người đàn ông nhìn cô chăm chăm, đôi lông mày lạnh đến nỗi có thể đóng băng lại.

“Chiến, Chiến Mặc Thần...”

“Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi, hử?!” Cô cho rằng tôi hết lần này đến lần khác dung túng cô, nhìn cô cùng thằng đàn ông khác nói chuyện, tôi có đầy như vô hình, cô nghĩ tôi là ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174

“Tôi không có....”

“Cô không có? Cô không để hần dè lên người cô, không cùng hần thuê phòng làm tình, còn không cùng hần nắm tay ngay trước mặt tôi bỏ chạy, như đôi uyên ương gặp nạn?! Cô nói đi!”

“Không phải! Đó là ngoài ý muốn, tôi cũng không...”

“Cô không muốn cùng hần bỏ chạy? Cô nói lại đi, cô tiếp tục ngụy biện!”

“Tôi... Khụ khụ khụ....”

Ngay lúc này, giọng Cổ Phi Yên bị cản lại.

Giương mặt đẹp trai của người đàn ông u sầu, cánh tay dài có lực bóp lấy cổ cô, dùng lực nhẹ, cô liền cảm thấy yết hầu đau dữ dội, làm cô cực kỳ khó chịu, nói không ra lời, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“Thả, thả tôi ra....”

Cổ Phi Yên ra sức lắc đầu, đập vào tay Chiến Mặc Thần.

Khó chịu, rất khó chịu!

Nỗi đau ngạt thở rất đáng sợ.

Cô tổn công mở miệng, yết hầu bị bóp chặt, âm thanh không truyền ra được, đau đến chảy nước mắt, ánh mắt mơ hồ, dung mạo anh tuấn của người đàn ông cũng lộ mờ đi.

Không khí càng ngày càng ít đi, cô mở to miệng nhưng không hít được tý không khí nào, phổi nóng lên khó chịu, thần trí cũng dần dần mơ màng, cô đột nhiên có cảm giác mình sẽ chết đi như này.

Cuối cùng cô ngừng vùng vẫy.

Chân tay vô lực rơi xuống, cô nhắm mắt, sự khinh bỉ trong lòng thu lại nơi sâu nhất của con người.

Lúc cô hoàn toàn mất hy vọng, Chiến Mặc Thần chán ghét đẩy cô ra.

“Huhu, khụ khụ khụ... huhu...”

Phản ứng bản năng cơ thể, cô hít thở từng hơi lớn, luồng không khí tươi mới mang theo hơi lạnh, bộ phổi chưa cay đều giảm đi, vậy mà nỗi đau gấp ranh với cái chết còn tàn lưu lại trong đầu cô.

Cổ Phi Yên vừa ho, vừa men theo mép cửa xe trèo lên ghế trước, cô ôm lấy đầu gối mình co tròn lại, nhìn người đàn ông trầm mặc ấy một lượt, trong ánh mắt tràn đầy phòng bị và sợ hãi.

Lại một lần nữa, Chiến Mặc Thần nuốt nữa giết cô!

Anh thật sự muốn giết cô.

Rất sợ hãi, Cổ Phi Yên nhìn chiếc điện thoại rơi xuống, chỉ là muốn gọi một cuộc điện thoại cho Du Diễm Phong vậy mà anh lại đối với cô như vậy, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Trước mặt anh, cô dường như cô càng khóc nhiều hơn.

Mọi việc sao lại biến thành như vậy?

Rõ ràng trước đó anh vẫn tin tưởng cô, coi như cô người đã gửi cho anh những bức ảnh quá trốn của cô, anh cũng cả đêm đó thổ bạo với cô rất lâu, nhưng, từ tận đáy lòng cô cảm thấy thực ra anh cũng có vài phần tin tưởng mình...

Anh chỉ muốn câu trả lời của cô, muốn cơ thể của cô.

Không thể giống như hôm nay được, anh cảm hận đến nỗi muốn giết cô.

Là sai chỗ nào?

Là bởi vì cô giáo huấn anh?

Cô cho rằng đó chỉ là đùa thôi, cô thật sự không muốn làm hại anh.

Là bởi vì cô và Du Diễm Phong tai nạn phát sinh đúng lúc bị anh nhìn thấy sao?

Cô có thể giải thích, đó chỉ là hiểu nhầm!

Là bởi vì...

Đột nhiên, cảm Cổ Phi Yên bị nam nhân đó giữ chặt, tất cả những suy nghĩ chốc lát bị làm phiền.

“Vẫn còn nhớ hần?”

“Không, không có...” cô rụt lại, muốn tránh khỏi tay anh.

Nhưng, cô không tránh được.

“Cổ Phi Yên, cô thật không coi ai ra gì!”

Người đàn ông cười lạnh lùng, mặc kệ Giang Đào đang lái xe ghế trước, mặc kệ tấm kính chắn chưa kịp nâng lên, trực tiếp kéo cả người cô đang run rẩy vào lòng mình, nụ hôn thô bạo lên môi cô, bàn tay to lớn nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô về nắn.

“Vừa nãy hần còn chưa vuốt ve cô, vì vậy cô vẫn còn nghĩ đến hần, đúng không?”

“Không, không phải...”

“Cô lại đói khát như vậy, tôi thỏa mãn cô!”

“Dừng, Chiến Mặc Thần anh dừng tay, vết thương vẫn chưa khỏi...còn có người ngoài ở đây, cầu xin anh đấy, đừng đối với tôi như vậy...”

Cổ Phi Yên khóc đến khàn giọng nhưng con phần nộ của người đàn ông lại không nghe vào bất cứ lời giải thích của cô, cánh môi mềm mại đưa xuống nuốt tất cả tiếng kêu gào của cô vào trong bụng.

Hàng ghế sau rộng rãi, Cổ Phi Yên càng muốn tránh thì lại càng không tránh được.

Có lẽ niềm an ủi duy nhất của cô là Giang Đào đã nâng tấm kính chắn lên, cũng coi như anh có thể nghe được động tĩnh phía sau, cô cũng có thể tự an ủi mình anh không nghe thấy, không nhìn thấy...

Yết hầu có dị vật mảnh liệt, họng cô nóng cay khó chịu.

Cơ thể cũng vậy.

Tim càng hơn vậy.

Trái tim cô đau như bị dao cứa nhiều nhất.

Người đàn ông thô bạo kéo chiếc quần lót cuối cùng trên người cô xuống, giống như vị thần tôn kính từ trên cao liếc nhìn cô, ngón tay xâm chiếm không có bất kỳ sự báo trước gì trực tiếp đâm vào.

“Ahhh!” Cổ Phi Yên kêu lên thảm thiết, dường như ngắt đứt.

Đau.

Chỗ đó của cô đã bị anh tối hôm ấy vì quá thô bạo dẫn đến đau sưng đỏ lên vẫn chưa khỏi, bây giờ lại bị anh ngang ngược đâm vào như vậy, trong khoảnh khắc, cô đau đến cong người lại, sắc mặt tái mét.

Giọt nước mắt tuôn ra càng nhiều.

“Chiến Mặc Thần, anh khôn nạn, khôn nạn....”

Cô nức nở mắng chửi anh, vừa khó chịu vừa tủi thân.

Chiến Mặc Thần cũng sững sờ người ra.

Anh yên lặng một lúc lâu thả cô ra, do đó cô cố tránh càng xa càng tốt, cũng không nhìn cô nữa. Ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu vào lúc sáng lúc tối, góc mặt anh lúc trong chỗ tối càng nhìn không rõ ánh mắt.

.....

Giang Sơn Đế Cảnh.

Cổ Phi Yên nhẹ nhàng từ trên xe xuống, khoác lên chiếc áo của anh phía sau lưng, cả người đều phát run.

Cô vội vàng nắm chặt quần áo, cúi thấp đầu xuống.

Cô ra sức nắm chặt quần áo đến nỗi tay trắng bệch ra, nhưng không dám có một chút đại ý nào, chỉ sợ quần áo rơi xuống đất sẽ lộ ra cơ thể bên trong cô.

Vết thương trong lòng còn còn có thể che giấu lại nhưng vết thương trên cơ thể nhìn thấy mà đau lòng...

Ngọt ngào và đau khổ đan chéo vào nhau, làm cho cô cảm thấy lúc này cô chút hốt hoảng, từng bước cứng nhắc đi về phía trước, cứ như đứng trên ruột bòng của chiếc đệm mềm mại, lướt nhanh, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Sau này cô sẽ ở đây, không có sự cho phép của tôi không được ra ngoài.”

Bước đến phòng khách cổ kính độc đáo của biệt thự, người đàn ông để lại một câu rồi bước đi.

Như vậy không được!

“Chiến tổng...” Cố Phi Yên vội vàng ngắt đầu, gọi anh lại, “Trong tay tôi còn mấy đơn hàng, tôi muốn làm việc...”

Nam nhân không quay đầu lại, lạnh nhạt trả lời, “Nếu cô tự mình từ bỏ, tôi có lẽ sẽ không sai người đi kiểm phiền phức cho mấy vị khách của cô, bọn họ còn có thể giữ lại sản nghiệp. Nếu cô cương quyết không buông tay, không những cô không hoàn thành công việc, bọn họ sẽ vì cô mà chịu tổn thất.”

Uy hiếp cô....

Anh lại uy hiếp cô!

“Được, anh có thể ép tôi, tôi cũng không thể tùy ý nhận đơn hàng đó hại người ta, nhưng tôi muốn trả tiền viện thuốc cho bà, cái này anh biết, anh muốn ép tôi đến độ nào nữa?” Cố Phi Yên đau buồn cầu xin, “Anh có thể nhốt tôi nhưng hãy để tôi tiếp tục công việc được không?”

“Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, tiền thuốc thang tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“Nhưng...”

Cố Phi Yên còn muốn nói gì đó nhưng lại bị anh làm đứt đoạn, “Cố Phi Yên, tôi sẽ không mềm lòng với cô nữa, cô tốt nhất biết điều chút!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175

“Trước đây là do tôi tin nhầm em,cho rằng em cũng....., say này nếu như muốn đến thăm bà của em, thì tốt nhất em hãy ngoan ngoãn nghe lời.”

“Chiến Mặc Thần, tôi cũng là người, tôi không thể giới hạn cái sự tự do của mình được!”

“Vậy sao? Tôi còn cho rằng em là thú cưng của tôi nữa.” Người đàn ông nhẹ nhàng cười, bước đi, và không có ý dừng lại.

“.....”

Cố Phi Yên cắn đôi môi, nhìn bóng lưng của người đàn ông đang đi xa dần, trong lòng chán nản buồn bực.

.....

“Loạt soạt.” Y tá rất nhẹ nhàng băng bó tay, Du Diễm Phong vẫn còn đau thốt ra một câu, nếu như không phải là phụ nữ, thì chỉ muốn đập cho một cái, “mau rút ra ngoài, để tôi tự làm”

Xuất thân từ quân đội, anh ấy từ nhỏ ở trong quân đội nuôi dưỡng đánh đánh đấm đấm, đại thiếu gia đây không phải thân thể ngọc ngà gì cả, lúc roi mỗ hơi roi máu rất là kiên cường, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Nhưng anh ấy hôm nay trong lòng rất buồn bực, bình thường không tính toán gì cả anh ấy là một người da thô thịt dày, bây giờ một chút đau nhỏ cũng làm cho anh ấy tức giận bốc hỏa.

Trong lòng không thoải mái,thái độ của anh ấy rất tồi tệ, đối với cô y tá dịu dàng ấm áp thì mũi cũng không phải là mũi, mắt cũng không phải mắt,hoàn toàn không có một chút phong độ của thân sĩ, lại càng đừng có nói cái gì là thương hoa tiếc ngọc.....

Vốn dĩ đó là không thể!

“Chiến Thiếu gia.....” Cô y tá bị ghét bỏ, cầm lấy cái khăn lau lau nước mắt, rồi nhìn sang Du phu nhân.

“Cút cút cút, phụ nữ phiền nhất là đứng bất động rồi khóc, cô cho rằng cô là em gái sao, xấu xí, khóc cũng không có một chút nữ cảm.” Du Diễm Phong càng bực mình hơn,lời nói rất độc ác.

“Cô đi ra ngoài đi, hôm nay tâm trạng của nó không tốt, cô hãy thứ lỗi nó, tôi thay nó xin lỗi cô.” Giọng nói của người phụ nữ ấm áp dịu dàng vang lên.

“Không dám, không dám ạ, Chiến Thiếu Gia tính cách rất tốt.....”

“Hừ.....” y tá bây giờ đều nhìn người nói tiếng người, nhìn thấy quý thì nói tiếng quý rồi, tôi tính cách tốt, tôi làm sao lại không nhỉ?”

Cô y tá vẫn chưa nói xong, đã bị giọng nói lạnh lùng của Du Diễm Phong cắt ngang,lập tức đứng một chỗ thấy xấu hổ, không biết phải làm như thế nào mới tốt,mặc dù tướng mạo chỉ là bình thường, đáng thương thật sự.

“Cô đi đi.”

“vâng, phu nhân.”

Du phu nhân lên tiếng, cô y tá lúc đấy mới nhẹ nhàng lên tiếng, vội vàng rời đi.

Người giàu có mới vào được Phòng bệnh vip, bình thường phải là một người xuất thân nhà giàu, người đàn ông diện mạo khôi ngô tuấn tú vào ở,y tá trẻ phải chăm sóc cẩn thận, chăm sóc quan tâm đặc biệt,nhưng đại thiếu gia Du Diễm Phong.....

Ai cũng đều biết vị thiếu gia này rất ngoan ngoãn, không hay tức giận.

Mặc dù toàn bộ bệnh viện này đều là của Du Gia, theo lý thì người nên lấy lòng nhất phải là vị thái tử đây, nhưng cũng bởi vì như vậy, mà mọi người đều biết tính cách của Du Diễm Phong dở tệ như thế nào, không có một y tá nào dám gây sự chú ý với Du Diễm Phong cả, trốn anh ấy còn không kịp, chỉ sợ bản thân phải chịu trách nhiệm với cuộc sống thường ngày của Du Diễm Phong.

Cô ấy không cần nói, thì cũng giống như vậy.

Đóng cửa lại, cô y tá cảm thấy không khí ở bên ngoài tươi mới hơn rất nhiều trong phòng bệnh.

“Đề ta đến băng lại cho con.” Du phu nhân đứng dậy.

Chồng xuất thân là quân nhân, lúc trẻ mang vết thương trên người về nhà là chuyện bình thường, bà ấy mặc dù không phải là y tá, nhưng bởi vì lo lắng cho chồng, nên là qua bệnh viện học một chút kiến thức liên quan đến hộ lý, chuyện nhỏ này vẫn có thể làm được.

Lúc trước là chăm sóc cho chồng, bây giờ là chăm sóc cho con trai, bà chỉ cảm thấy số phận của mình có chút long đong lận đận.

Hai bố con nhà này, một người không lo hơn một người.

“Con không cần mẹ làm.” Du Diễm Phong lắc đầu, “để con tự làm.”

Vết thương của anh là ở chân chứ không phải tay, tự mình băng bó cho mình là chuyện bình thường,thành thạo lắm là được rồi, rất dứt khoát linh hoạt.

Làm xong rồi, anh mới hỏi cái vấn đề quan tâm nhất, “ hôm nay đi đến nhà Cổ Gia, Cổ Gia nói như thế nào vậy, đã định ngày chưa?”

Ngẩng đầu nhìn Du phu nhân, trong mắt anh đầy mong đợi.

Cho dù Chiến Mặc Thân cắt đứt với Cổ Phi Yên rồi lại như thế nào? Chỉ cần Cổ Phi Yên là vợ tương lai danh chính ngôn thuận với anh, cô ấy chỉ cần là người phụ nữ của anh, ai có thể cười thì đến cuối cùng mới là điều quan trọng nhất!

Du Phu Nhân im lặng.

“Làm sao, mẹ mau nói đi.” Du Diễm Phong vội vã, đột nhiên có một linh cảm chẳng lành.

“Cổ Gia không đồng ý.”

“Cái gì? Mẹ vừa xong không phải nói như vậy!”

“Vừa xong là sợ con không chịu đến bệnh viện, ta, ta,…….” Du Phu nhân ánh mắt lần trốn.

“Nói điều quan trọng đi!”

“Quan trọng là Cổ Kiến Quốc không đồng ý kết ý thông gia với chúng ta, con trai, lần này ta thật sự không lừa con.”

“Không đồng ý?” Du Diễm Phong cau mày nhăn chán, ánh mắt nghi ngờ, “mẹ,mẹ không phải là miễn cưỡng lấy lệ với con, thực ra mẹ không có đến nhà Cổ Gia để kết thông gia? Cái đức hạnh của một người thất học Cổ Kiến Quốc, biết Nhà Du Gia chúng ta muốn kết thông gia với nhà họ,ông ta chắc cười không khép mồm lại được, vỗ vào mông ngựa bùm bụp, làm sao có thể không đồng ý cơ chứ?”

“Ta thật sự đã đến đó, nhưng ông ta thật sự là không đồng ý!” Du Phu Nhân oan ức nhìn sang con trai mình, “ con thật sự không tin ta sao? Nhưng ta là mẹ con đó!”

“Mẹ vừa xong mới lừa con!”

“…….” Du Phu Nhân không thể nói được gì.

“Chỉ cần mẹ giúp để con sẽ đưa người con dâu đến tận tay, đừng nói để con kêu là mẹ, mẹ để con gọi là chị cũng được! Nhưng bây giờ mẹ không làm được, vậy thì con chỉ có thể nghỉ ngơi về năng lực của mẹ, mẹ đó, thật là không chịu nói được!” Du Diễm Phong thốt là một câu, vội vã từ trên giường tèo xuống, xô giày rồi đi ra ngoài, “ con phải tự mình đi hỏi lão cáo già Cổ Kiến Quốc đó, xem xem ông ta có phải là đang làm bộ làm tịch không?”

“Con trai, chân của con!” Du phu nhân đôi mắt đỏ lên, vội kéo anh ấy lại, “ con í, làm sao lại không để cho người khác bớt lo được? Yêu cầu của Cổ Kiến Quốc giống như con sử từ gặm lên vậy, ông ta không phải gà con gái đi mà là bán con gái đi, con tự mình đi đến đó, ông ta cũng sẽ không thay đổi lời nói đâu! Còn nữa, danh tiếng của Cổ Phi Yên cũng rất tệ, làm sao có thể phù hợp với con chứ?”

“Cho nên, mẹ vẫn là vì không thích Tiểu Yên, cho nên mới không có làm hết lòng mình?”

“……. ta đã tận tâm hết lòng rồi.” Du phu nhân không có phụ nhận là không thích Cổ Phi Yên, nhưng tận tâm hết lòng hay không, bà ấy là hỏi lòng có thấy hổ thẹn không.

“Mẹ, Tiểu Yên thật sự là một người con gái tốt và cô ấy sông rất hoà thuận, mẹ sẽ rất thích cô ấy, “ ngồi xuống bên cạnh giường, sự tức giận của Du Diễm Phong đã tan biến hết và có ý định đường cong cứu nước, “ con nhớ không nhầm, mẹ của Chiến Mặc Thân Chiến Phu nhân với mẹ trước kia là tình địch của nhau, bởi vì bà ấy cướp đi bố của Chiến Mặc Thân, chia cắt hai người, cho nên mẹ mới lấy bố con, đúng không?”

“Sao lại tự nhiên nói đến chuyện này vậy? Ta và bố con tình cảm rất tốt, con không được ăn nói hồ đồ.”

“Vậy thì đó không phải trọng điểm, trọng điểm là……. bây giờ, Chiến Mặc Thân đang mất mặt để Cướp đi Tiểu Yên của con,phát bắn ngày hôm nay, là do anh ta đã bán con,không phải là gián tiếp trả thù cho mẹ năm đó,cũng có thể cho một nhát dao ở trong lòng Chiến Mặc Thân?”

“…….”

“Con biết mẹ và bố con rất đảm đảm, chuyện của năm đó đã không còn quan tâm nữa rồi, nhưng có thể cho Chiến Phu nhân thấy ấm ức, lại có thể để cho con trai mẹ ôm được mũ nhân về nữa, cứ sao mà không làm chứ, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 176

“……hình như cũng là vậy.” Du phu nhân ngốc nghếch đến ngọt ngào gật gật đầu,bà ấy thật sự là cũng không thích Chiến phu nhân.

Chuyện của năm đó đã qua rồi,bà ấy bây giờ đang rất hạnh phúc,chồng và con đều. ……

Được rồi,đều cũng không phải là loại nghe lời.

Nhưng,bà ấy cũng thật sự không nhận đau khổ gì cả,hai người đàn ông trong nhà mặc dù đều rất yêu thương bà ấy,ở bên ngoài đều bảo vệ bà ấy,người khác ức hiếp bà ấy,mặc dù việc rất là nhỏ,bọn họ đều sẽ liều mạng mình,không để bà ấy phải chịu một chút oan ức nào cả.

Nhưng,cho dù như vậy,Chiến phu nhân năm đó hồng hách ngang ngược,mặt diện mạo trên cao nhìn xuống,bà ấy vẫn nhớ rất rõ,nghĩ đến cảm thấy rất là ghét.

Lại nói con trai,khẩu súng này không thể bị bắn trắng trợn được!

Dựa vào cái gì mà người phụ nữ đó bắt nạt bà ấy,con trai của người phụ nữ đó còn muốn bắt nạt con trai bà?quá thật là không thể nhịn được!

Nghĩ đến đây,Du phu nhân có một chút bị thuyết phục.

Có hi vọng!

Du Diễm Phong đôi mắt sáng long lanh,cười rất rực rỡ, “mẹ,mẹ yêu của con,vậy con đến đón vợ tương lai được không,khi nào mới có thể đón được cô ấy,thì phải nhờ vào mẹ.”

Đón nhận,tất cả về mặt của anh ấy, “Chiến Gia đưa điều gì với nhà Cổ Gia,chúng ta sẽ đưa gấp hai lần,không tin lão cáo già Cổ Kiến Quốc khi không động lòng!chúng ta phải để Cổ Gia biết sự thô bạo ngang ngược của nhà họ Du chúng ta,đừng tiền dập chết bọn họ!”

“được!”Du Phu nhân gật gật đầu.

Sự ngốc nghếch ngọt ngào của Du phu nhân rất tốt lặc lư rung rung,tinh thần chân thật,để việc kết thông gia trở thành nghĩa vụ sinh mệnh.

Rất hiểu mẹ của mình,Du Diễm phong than thở nhệ nhõm.

Nằm xuống giường,ngủ đến Cổ Phi Yên lúc bị đưa đi rất hoang mang lúng túng sợ hãi,trước mắt anh dường như lại hiện ra đôi mắt cô đang khóc,con nứa,anh rất quan tâm và lo lắng cho cô.

Cô bây giờ như thế nào?

Cô bị Chiến Mặc Thần đưa đi đâu,cậu ta đối xử với cô ấy như thế nào?điện thoại gọi được một nửa thì bị cướp mất,cậu ta chắc chắn không thể đối tốt với cô ấy,nói không chừng đang nhiều lần hành hạ làm khổ cô ấy chăng?

Một người đàn ông muốn làm khổ một người phụ nữ có rất nhiều cách,nhưng,khi nghĩ đối tượng để làm khổ hành hạ thì là một mình có hứng thú với phụ nữ đẹp,hầu như người đàn ông chỉ có thể dùng một chiêu_____ đó là làm tình!

Mẹ kiếp!

Ngủ đến đây,Du Diễm Phong lại buồn bực.

.....

12 giờ đêm

Cổ Phi Yên đang co quắp ở trên ghế sofa,không có ngủ một chút nào.

Trong căn biệt thự rất lạnh lẽo,cô đắp chiếc áo khoác của Chiến Mặc Thần nằm xuống,chân để lộ ra bên ngoài,lạnh đến nỗi phát run.

Cô hơng nóng rất khó chịu,không cần đi soi gương cũng biết bên trên chắc chắn có một vòng ngực xiết lại,cơ thể không thoải mái,trong lòng càng khó chịu,cho dù con buồn ngủ đang ập đến,nhưng cô mệt mỏi dựa vào ghế sofa thì ngủ không được.

Tiếng bước chân đang tới.

Cổ Phi Yên mệt mỏi,không có quay đầu lại nhìn.

Trong căn biệt thự không có người làm,chi có thể là Chiến Mặc Thần,nếu như không phải là anh ấy,vậy thì chi có thể là ma,cô rất là sợ ma,nhưng nếu như thật sự có ma đến,lấy đi mạng của cô cũng được.

“đi lên tầng,”người đàn ông đi đến, giọng nói lạnh lùng.

Cổ Phi Yên không động dậy.

Nhìn thấy cô ấy không có phản ứng,người đàn ông cúi người xuống,trực tiếp bế cô vào lòng,ánh mắt nhìn vào vết tích ở cổ cô,ánh mắt của anh nặng nề,nhưng cô bướng bỉnh không có nói và anh cũng lạnh lùng.

Đi lên tầng hai,hia người đi vào phòng ngủ.

Là căn phòng lúc trước Cổ Phi Yên đã nhìn thấy.

Trước kia Cổ Phi Yên cảm thấy ở trong đây rất đẹp,cho dù cô có bị giam cầm ở đây cũng là cam tâm tình nguyện,nhưng bây giờ,cô cảm thấy cái điều đó thật buồn cười.

Chiếc giường hình tròn bằng gỗ được phủ một lớp màu trắng,trông giống như là một đám mây trắng mềm mại vậy,để cô xuống dưới giường,Chiến Mặc Thần đứng bên cạnh giường im lặng nhìn cô,rồi quay người rời đi.

Trước khi đóng cửa,giọng nói lạnh lùng của anh ấy vang lên, “ trong phòng thay đồ có quần áo của em đó.”

Rất lâu sau,Cổ Phi Yên mới ở trên giường động dậy.

Trên người rất khó chịu,cô đi đến phòng thay đồ tìm quần áo,dự định đi tắm luôn.

Người khác ức hiếp xi nhục cô,nhưng cô sẽ không thể để bản thân mình xử tệ với bản thân mình được.

Đi vào phòng thay đồ,Cổ Phi Yên bị dọa cho một trận.

Vốn cho rằng trong phòng thay đồ cũng có vài bộ quần nữ dễ tượng trưng thôi,nhưng điều cô không nghĩ tới đó là,tất cả tủ quần áo trong phòng thay đồ đều được lấp đầy,quần áo nam và quần áo nữ được sắp xếp ngăn nắp có thứ tự,quần áo nữ đều được treo lên trên móc,quần áo nam thì có vết tích đã từng mặc qua rồi.

Ngơ ngác,cô liền phản ứng lại.

Những đồ đạc này trước kia cô cũng có nhìn qua rồi,chi là quên mất,nhìn thấy lại vẫn có chút giật mình.Không biết lần này cô phải ở trong đây bao nhiêu lâu,những đồ này có dùng hết chứ.

Lấy quần áo ngủ,Cổ Phi Yên tắm xong rồi leo lên giường.

Lần này,cô sẽ đi ngủ.

.....

Lại một lần nữa bị tỉnh,Cổ Phi Yên cảm thấy ngực mình giống như có cái gì đó đè lên,rất nặng,làm cho cô sắp không thở nổi được,mở hé mắt nhìn,nhìn thấy mái tóc của người đàn ông đen thui.

Anh ấy đang vùi vào trước ngực cô cắn vào da của cô,giống như là một loài dã thú vậy,ngực nhói nhói thấm ướt đều là kiệt tác của anh ấy,mái tóc đen của anh ấy rất cứng,chọc vào mặt của cô có chút kích thích.

Vừa giật mình vừa sợ hãi.

Cô đưa tay đẩy đầu của anh ấy ra,anh ấy đang đồng thời tiến vào cô,

“a.....”

Không ý thức được,Cổ Phi Yên hoảng hốt kêu lên,cau mày vì đau quá.

Không có màn dạo đầu,không có sự dịu dàng nào cả,bất thành linh bị xông vào,chỗ đó của cô,cái nơi sung phù lên đó mặc dù đã không có lợi hại rồi,nhưng vì người đàn ông lại lần nữa thô lỗ xông vào mà biến thành nóng rất,đau đớn cũng đi theo đến.

Chiến Mặc Thần thoáng chốc ngược mắt lên,đôi mắt đối với cô có một chút quyến rũ,ánh mắt anh rất trầm mặc lạnh lùng,không có một chút yêu thương,cũng bởi vì nhìn thấy cô ấy tỉnh mà động tác mạnh mẽ hơn,một lần rồi lại một lần nữa,giống như có một thanh kiếm đang xông thẳng vào cô rất hung ác vậy.

“Chiến thiếu gia,đừng mà.....”

“.....cầu xin anh buông tôi ra,cầu xin anh đó.....”

Đau đến chết đi sống lại,giọng nói cầu cứu của Cổ Phi Yên đang phát run lên.

Bất luận cô có cầu xin như thế nào,người đàn ông cũng không di chuyển.

Tối hôm qua anh ấy bốc hỏa,trai qua một đêm lên men giống như biến thành lực khí càng hưng hực hơn,phải từ trên cơ thể cô tìm về vùng đó,làm cô đau,làm tổn thương cô,trái tim anh bị ràng buộc thì mới có thể thả

ra.

Làm đến cuối cùng,Cổ Phi Yên cắn vào đôi môi của mình,và không lên tiếng nữa.

Cầu cứu cũng vô dụng,cô không muốn lại cầu cứu anh ấy nữa.

Nếu như anh ấy lại tức giận,nhất định phải dùng cách này để trừng trị cô,vậy thì đến đây đi.

Cô cũng không muốn lại cầu cứu anh ấy nữa!

Nằm ở trên giường Sắc mặt của Cổ Phi Yên trắng bệch nhợt nhạt, để mặc cho người đàn ông tùy ý làm,đội anh ấy lên tiếng rên rì ở trong cơ thể cô là đã thả ra rồi,toàn bộ người cô mở hời dằm đĩa,giống như từ trong chậu nước bước ra vậy.

Làm xong rồi.

Không có bất kì lời nói nào cả,Chiến Mặc Thần chỉnh đốn lại bản thân,quay người rời đi.

Qua một lúc,có người gõ cửa phòng,rời đi vào.

“Cổ Tiểu thư,Chiến thiếu gia nói tôi mang thuốc cho cô,cô hãy chịu đau một chút.”

Một người phụ nữ trung niên đi đến,lật người cô lại,dang hai chân của cô ra dùng tấm bông thấm vào thuốc và đi vào chỗ đó của cô,động tác khôngđược kĩ càng tí mĩ,không có một chút gì đáng về của người chăm sóc cả.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177

“Bà nhẹ tay...”

Cổ Phi Yên đau đến nháu mảy, hít thở khó nhọc.

“Nhẹ tay?” Người phụ nữ trung niên cười nhạo một tiếng, “Cô không biết xấu hổ bảo tôi nhẹ tay, vừa nãy sao không cầu xin Chiến thiếu thương tiếc cô chút đi? Các cô là loại điểm bán thân, chẳng phải thích ở trên giường bị đàn ông thượng rồi gào lên “Nhẹ một chút, chậm một chút” sao?”

Kẻ đến không thiện.

Cổ Phi Yên tay gất gao nắm thành nắm, lạnh giọng mờ mịt, “Đặt thuốc xuống, bà đi ra ngoài.”

Cô tình nguyện đội một lát để hồi lại sức, còn hơn để bị một người làm hạ nhục.

“Thật ngại quá, đây là công việc của tôi.” Người phụ nữ trung niên tăng thêm sức ép trên chân Cổ Phi Yên, không quan tâm thương thế của cô, tách hai chân cô rộng hơn nữa, một bên vừa bôi thuốc cho cô, một bên chặc chặc, “Nhìn xem chỗ sung này, khẳng định là bị đàn ông thao nhiều mới biến thành như vậy nhì? Cũng không biết Chiến thiếu nhìn trúng cô điểm nào, thế mà không chê cô bán...”

Lời của người làm, Cổ Phi Yên không nghe tiếp nữa.

Nhắm mắt lại, xoay đầu, thân thể không tiện, cô chỉ có thể tự lừa dối người.

Chiến Mặc Thần...

Đây là người anh ta có ý an bài sao? Anh ta hận cô đến mức hận không thể giẫm cô vào vũng bùn ư?

...

Liên tục nửa tháng, Chiến Mặc Thần đi sớm về trễ.

Mỗi ngày anh ta sẽ đến tìm cô, coi thất lưng rồi để cô xuống làm, tuyệt không thương tiếc cô chết đi sống lại, đợi cho đến khi lửa nhiệt đã tắt, anh ta lập tức mặc quần áo lạnh lùng rời đi, nhét cô vào một gian phòng.

Sau khi anh ta làm xong, bà Vương, người phụ nữ trung niên sẽ lập tức cầm theo một hòm thuốc đến bôi thuốc cho cô, cô vừa mất hết khí lực không thể phản kháng động tác của bà ta, vừa phải nghe bà ta dùng hết ngôn ngữ hạ nhục mình.

Mỗi ngày đều như vậy.

Anh cả người sạch sẽ gọn gàng, mà cô mỗi lần đều bị ném vào trong vũng bùn, còn bị một người làm lấy tay đụng chạm, dùng những lời lẽ bẩn thỉu nhất để hạ nhục mạ.

Có lẽ con người đều rất dễ hèn, liên tục bị vũ nhục, cô vậy mà lại thấy quen thuộc.

Vết thương trên người lành lại, lòng cô cũng biến thành chết lặng, ban đêm Chiến Mặc Thần gầy vò cũng không còn phản kháng.

Cơ thể của cô rất thành thật, luôn vì anh ta mà run rẩy, nhưng, tại giây phút chói lọi cực hạn ấy, cô gất gao cắn môi, không phát ra một thanh âm.

Cô không muốn đáp lại anh, cho dù chỉ là một chút ít.

Tâm đã chết, cô cho rằng cuộc sống như một cái xác không hồn sẽ kéo dài thật lâu, thẳng đến khi, cô vô tình nghe thấy bà Vương với người làm khác nói chuyện...

Ngẩn ngơ cho đến khi đèn lên.

Để tránh Chiến Mặc Thần, Cổ Phi Yên tâm trạng mơ hồ ngồi trên sofa dưới tầng xem TV, đổi kênh này sang kênh khác, nội dung trong đó cô một chút cũng không nghe thấy, đôi tai bám lấy tiếng công vang bên ngoài, gạt mình lên như một con thỏ.

Cửa đã mở.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, vồn đang lên bậc thang, nhưng bất chợt ngừng lại, chuyển hướng về phía sofa bên này.

Là anh ta, anh ta tới!

Lòng Cổ Phi Yên run lên, hai tay không tự chủ nắm lại với nhau.

“Sao hôm nay không ở trong phòng đợi tôi?”

Sau lưng, người đàn ông lạnh lẽo cười nhạo, “Cho rằng ở dưới này, tôi liền không có cách làm cô, hử?”

Trái tim Cố Phi Yên căng lên, “Không...”

Đích xác cô không muốn để anh lại đụng đến cô, nhưng giờ phút này, rất đáng sợ, chỉ riêng ngữ khí lạnh như băng cũng đã khiến toàn thân cô phát run.

Có lẽ, sợ hãi của cô với anh đã ăn sâu xương tủy.

“Không cái gì?” Vây quanh trước người cô, ngón tay thon dài của Chiến Mặc Thần nâng cằm cô lên, nhìn không sót sợ sự hãi và chán ghét trên mặt cô, ánh mắt cũng trở nên ác liệt, vô tình nói, “Cố Phi Yên, cô rất tốt, là gan càng lúc càng lớn, dám phản kháng tôi!”

Khuôn mặt bình tĩnh áp người xuống, anh như không đợi được để chứng minh năng lực khống chế của mình với cô, trước mặt mọi người giật vẩy ngu trên người cô ném xuống đất, để cô xuống ghế, cắn cổ cô như một đả thú.

Cố Phi Yên kinh hô một tiếng muốn trốn, lại bị anh kéo tay lại ngã trên sofa, “Cố Phi Yên, khi tôi muốn, cô phải ngoan ngoan mở chân ra, đây là thứ cô thiếu tôi! Trốn? Đừng nghĩ quá ngây thơ!”

Cô thiếu anh?

Thật đáng cười!

Nước mắt từ hốc mắt lăn xuống, Cố Phi Yên sụp đổ hết lên, “Chiến Mặc Thần, anh đến tốt cùng muốn tôi làm thế nào? Nếu như muốn mạng của tôi, thì mau lấy mạng của tôi đi, dù sao cái mạng này cũng do anh cứu, tám năm tôi sống này, tôi trả lại cho anh không thiếu cái gì! Nhưng nếu cái anh muốn chỉ là phát tiết dục vọng, sao anh không đi tìm Cố Minh Châu?!”

“Cô cũng biết tôi cần phát tiết dục vọng, sao tôi nỡ để em ấy chịu khổ được?” Chiến Mặc Thần lạnh lùng mở miệng, “Tìm Cố Minh Châu không tốt, không chịu được giày vò, mà cô là đồ chơi của tôi, đây là bổn phận của cô!”

Ánh mắt lạnh lẽo đánh giá Cố Phi Yên, Chiến Mặc Thần nhếch môi, hững hờ nắm lấy ngực cô thương thức, đầu ngón tay ác ý đảo quanh đầu ngực đỏ hồng, dùng sức bóp lấy, không chút thương tiếc.

Nhìn cô run rẩy, anh mang theo vài phần ác ý, “Hôn nữa, cơ thể của cô cũng rất thích bị tôi thao, không phải sao?”

“Tôi không có, tôi không có!” Hắt tay Chiến Mặc Thần ra, Cố Phi Yên run rẩy khóc, “Tôi là người, tôi không phải đồ chơi, không phải!”

“Vậy sao, ngại quá, đã từ lâu bỏ cô đã bán cho tôi rồi, nếu tôi nhớ không lầm, ông ta đã ký hợp đồng với cô không phải sao? Giấy trắng mực đen, giờ cô muốn lấp liếm?”

“Không, đó là thứ không có hiệu lực của pháp luật, đó không phải là hợp đồng bình đẳng, tôi có thể đi tố giác!” Nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, không biết lấy dũng khí từ đâu, Cố Phi Yên phản bác lại, “Chiến gia các người không phải chú trọng nhất thân tâm chính đáng sao? Nếu bọn họ biết anh là loại ác ma như vậy, xem họ có thể sẽ đuổi anh, đuổi tên cháu ruột bất hiếu ra ngoài không?!”

“Không nhọc cô hao tổn tâm trí!”

Mắt trằm xuống, Chiến Mặc Thần bóp mạnh eo cô, hung hăng tiến vào.

“A!” Móng tay Cố Phi Yên đâm vào lòng bàn tay, sự đau đớn đột ngột xuất hiện khiến người cô đau đến run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu.

Nhưng rất nhanh, cảm giác thoải mái đến làm trái tim cô lạnh băng.

Luôn luôn như vậy, cô luôn động tình vì hắn ta.

Cô thật sự không có chút lòng tự trọng nào!

Không biết đã qua bao lâu, lần muốn này của Chiến Mặc Thần tựa hồ cực kỳ hưng mãnh, hai người dây dưa trên sofa ở đại sảnh, người làm bắt tri bắt giác né tránh đi, đèn không còn sáng, chỉ có ánh sang chớp tắt từ TV, ánh lên cơ thể chấp trùng của đôi nam nữ.

Làm xong, Cố Phi Yên lại mất hết khí lực.

Nước mắt trượt vào tóc, cô nhìn người đàn ông đứng lên, thông thả sửa lại quần áo, tựa như cuộc chơi kích thích vừa rồi chỉ có một mình cô diễn một vai, trái tim lại tràn thêm dòng nước băng lạnh.

Khi Chiến Mặc Thần đứng dậy chuẩn bị đi, sau lưng truyền đến giọng nói lãnh đạm, “Chiều thiếu, chúc mừng anh cùng chị tôi đã đính hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Chiông Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178

“Cô đã biết?” Chiến Mặc Thần dừng bước.

Không biết lấy sức từ đâu, Cố Phi Yên chống tay đẩy người dậy, đôi mắt đen nhuận nhìn anh trà phúng, “Lẽ nào, anh không muốn cho tôi biết?”

Không đợi Chiến Mặc Thần trả lời, Cố Phi Yên lại nói.

“Cũng đúng, anh đương nhiên không muốn để tôi biết. Tôi đây tuy thanh danh không tốt, lại hơi ngu ngốc, nhưng đáng người cũng không tệ, sức khỏe cũng tốt, chịu thao, đúng không?”

“Đúng...” Chiến Mặc Thần thông dong quay người lại, ánh nhìn đánh giá cô, “Chính xác, rất chịu thao.”

“...” Cố Phi Yên hô hấp trì trệ, càng hận hơn.

“Cô nói mình rất chịu thao, là đang ra hiệu tôi thao cô thêm nhiều lần nữa?” Nói vậy, anh bắt đầu cời dây lưng, “Nếu cô muốn, có thể nói sớm một chút, đừng để quần tôi nâng hạ xuống uồng phí mất thời gian, tôi còn chưa tận hưởng, có thể chơi cô vài lần nữa.”

“Không!” Cẩn rắng nghiêng lợi, Cố Phi Yên luôn miệng nói, “Không phải, không phải, không phải!”

“Thật không phải?”

“Anh đừng tay lại cho tôi, tên khốn kiếp!”

Giống như khi một người đang đau khổ cũng sẽ đánh mình thật đau, cô không nỡ động thủ đối với mình, chỉ là muốn nói lời gièm pha mình, chọc tức anh ta một chút, không ngờ trái lại anh ta không bị tức mà chính cô còn phải tức muốn thổ huyết.

Động tác tay của Chiến Mặc Thần ngừng lại, lạnh lùng nhìn cô.

Cố Phi Yên hít sâu một hơi, “Tôi biết anh nghĩ như thế nào! Ở với em gái thân tiên của anh không được sung sướng, thì có thể lấy tôi để đạt được, Cố gia dễ buộc được anh, sẽ vì anh giấu giếm chuyện của tôi, để anh càng thêm áy náy, càng cho bọn họ thêm nhiều chỗ tốt. Dù cho anh làm chuyện không bằng cảm thú với tôi, ở bên ngoài vẫn luôn giữ mình trong sạch, là Chiến tổng sắc mặt không đổi, đúng chứ? Anh thật đúng là giỏi tính toán!”

“Ha...”

Đội Cố Phi Yên nói xong, cười lạnh một tiếng, Cố Phi Yên quay người đi.

Đây chính là điều trong nửa tháng này họ ở chung.

Trước tiên là “thường” ngày, sau đó là lạnh lẽo.

“Anh đứng lại!”

Cố Phi Yên không muốn để anh ta đi, giữ chặt tay anh lại.

Cô đã ngo ngắc nửa tháng, không muốn tiếp tục như vậy nữa.

“Còn muốn nói?”

“Đứng.” Cố Phi Yên gắt đầu.

Cô nhìn người đàn ông xoay người lại, nhìn hai con ngươi lạnh yên, nửa tháng này, đây là lần đầu tiên cô không né tránh.

Cô hơi hoảng hốt.

Trước đây, cô khó khăn không theo đuổi được anh, anh là núi cao tồn tại trong lòng cô, không chứa được con sâu con kiến bé nhỏ đáng khinh như cô, anh coi như đối với cô lạnh lùng, nhưng chỉ cần nhìn cô một cái, cô lập tức có thể nhảy cẫng lên vui sướng cả một ngày.

Sau này, cô trời xui đất khiến cùng anh ngủ trên một chiếc giường, cô bị anh nhọc nhằn, cô rất đau khổ, nhưng cô đã quyết tâm không yêu anh nữa, cô cũng đau khổ rồi cho qua đi.

Lại về sau...

Anh rõ ràng nói yêu, nói đã chia tay Cố Minh Châu, mỗi giây mỗi phút âm thầm thể hiện tính chiếm hữu của mình với cô.

Cô đã nói cô không yêu anh, nhưng vẫn nhịn không được động tâm vì anh.

Dù cho có nóng tính điên cuồng yêu cô, nhưng vẫn tự mình đi mua thuốc trị thương cho cô, nghiêm túc từng ly từng tý bồi thuốc cho cô, đáng vẻ chăm chú ấy khiến cô trầm mê, dù cho bị cô đập lên mặt, ánh mắt vẫn như cũ cương cường...

Cô cho anh uống nước có thuốc ngủ, anh uống, cô trối anh lại bắt nạt, ánh chỉ là dọa lại, ánh mắt nồng cháy ấy vẫn cho cô hiểu rõ, anh thích cô tới gần, thích cô thách trời thách đất cầu dẫn anh.

Thế nhưng, bây giờ thì sao?

Anh của bây giờ, căm hận cô.

Sự ngọt ngào của ngày trước bị thiếu cháy khiến cô đau lòng khó nhịn, đốt từng khúc thành tro.

Không có chờ mong thì sẽ không có thất vọng, chưa từng yêu thì sẽ không bị tổn thương, trước kia cô không chiếm được nhưng cũng không bị thương tổn, nhưng đã từng được anh yêu, hiện tại lại chịu đau khổ, cô như từng giờ từng khắc sống trong địa ngục, cực kỳ đau khổ.

Cô không biết mình đã làm sai điều gì để anh muốn đối xử với cô như vậy, nhưng cô không muốn tiếp tục thêm chút nào nữa,

Cô muốn cùng anh nói chuyện.

“Chiến thiếu...” Căn nhắc dùng từ, Cố Phi Yên mở miệng, “Giữa chúng ta, có phải đã có hiểu lầm gì đó?”

“Hiểu lầm?” Anh hỏi lại.

“Đừng vậy.” Mở chủ đề này, gan Cố Phi Yên quá nhiên rất lớn, đương nhiên, cũng có nguyên nhân làm cô không thể không cùng anh nói chuyện, cô nói, “Tôi chấp nhận, trước đó là tôi sai, nhưng tôi cảm thấy anh không phải vì tôi đã trối anh lại mà làm điều này với tôi, có phải không?”

“Dĩ nhiên không.”

“Vậy... là bởi vì anh nhìn thấy tôi với Du thiếu ngồi trên đất, mới như thế này?” Cố Phi Yên lắc đầu giải thích, ngữ khí hơi kích động, “Đó là ngoài ý muốn, tôi có thể giải thích! Tôi trối anh một ngày một đêm ở cột giường, đó... Tôi sợ bị anh tóm được, mới gọi Du thiếu lái xe đưa tôi đi...”

“Vì sao phải là gã đó?”

“Ồ Bắc Kinh, cũng chỉ cso anh ta có thể chống được anh, sắp xếp chỗ cho tôi, khiến anh tìm không thấy... Tôi muốn đợi anh bớt giận lại, rồi lại đến tìm anh.”

“Ha...” Chiến Mặc Thần thấp giọng cười, mang theo âm thanh trào phúng vô tận, “Cô chắc chắc cô sẽ lại tới tìm tôi?”

“Vì sao không?” Cố Phi Yên hỏi lại, “Tôi...”

Cô thích anh, không phải sao?

Có điều, giờ khắc này cô nói ra miệng, sẽ khiến cô có một loại cảm giác hạ mình hèn mọn. Anh đã đối xử với cô như vậy, cô còn nói yêu, cô không phải người tự cuồng ngược đãi, dù trong lòng vẫn không buông được, nhưng ngoài miệng cũng không muốn tùy tiện chịu thua.

“Cô làm sao? Nói không ra lời, có phải không?” Tay buông xuôi bên người nắm thành quyền, ánh mắt Chiến Mặc Thần phút chốc trở nên lạnh lẽo, “Cố Phi Yên, cô nên giết chết ý nghĩ muốn trốn khỏi tôi đi, tôi chưa bỏ qua cô, cô chạy không thoát đâu!”

“Anh đã đính hôn với Cố Minh Châu, vậy khôn tôi là ý gì?”

“Không phải cô đã tự hiểu rõ thân phận của mình rồi sao? Cô chỉ là món đồ chơi của tôi, cung cấp để cho tôi phát tiết.”

“Chiến Mặc Thần!” Bị chọc giận, Cố Phi Yên đỏ mắt nhìn anh chăm chăm, “Anh trước kia luôn miệng nói yên tôi, là đang đánh rắm thôi sao? Anh nói yêu tôi, lại luôn vì Cố Minh Châu làm tôi ủy khuất, bây giờ lại muốn chà đạp tự tôn của tôi, anh có còn là người nữa hay không?!”

“Cũng bởi bất mãn với tôi, cho nên cô mới đi ôm ấp gã đàn ông khác? Người khác nói cô phong lưu hoa tâm, đúng là nói không sai!”

“Tôi không có! Tôi với Du thiếu chỉ là ngoài ý muốn!”

Anh đã chiếm thân thể cô, còn nói cô như thế, anh ta mất mủ rồi sao?

“Ngoài ý muốn? Ha... Có Phi Yên, cô đừng có giả vờ trước mặt tôi, cô có biết hay không, tôi ghét nhất nhìn bộ mặt giả mù sa mưa này của cô!”

“Vậy anh thả tôi ra!” Có Phi Yên hét to, không ngưng roi lệ, “Anh chán ghét tôi, thì thả tôi ra, mỗi ngày về đây lại tra tấn tôi là thế nào? Cùng một nữ nhân mình ghét lên giường, Chiến đại thiếu anh đúng thật là hăng hái!”

“Thả cô, để cô cùng Du Diễm Phong tự do sao?”

“Tôi với anh ta không có khả năng, anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa!” Có Phi Yên như sắp hồng mắt.

Thế nhưng, bên tai cô lại là giọng nói nam nhân lạnh lùng truyền đến.

“Không có khả năng? Nếu như không có, Du gia sẽ đến Cổ gia đề nghị hôn ước? Nếu như không có, Du phu nhân sẽ luôn miệng nói cô và Du Diễm Phong tình đầu ý hợp? Nếu như không có, Du gia sẽ bỏ ra giá gấp ba, buộc tôi đưa cô ra?! Có Phi Yên, cô đừng giả vờ nữa được không, đáng về này của cô khiến tôi buồn nôn!”

“Cái gì?” Có Phi Yên giật mình,

Du gia đến Cổ gia cầu hôn?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179

Cuộc đàm thoại đi vào ngõ cụt, không giải quyết được vấn đề gì, hiểu lầm ngược lại càng thêm sâu.

Có Phi Yên nằm trên ghế sofa ngongác, cả người như biến thành hòn đá, ngay ánh mắt cũng dờ dẩn. Hôm nay nghe được hai tin giật gân đến nỗi mắt hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại được.

Rất lâu, rất buồn ngủ.

Cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết mang theo những vết đỏ trên người.

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường, được thay bộ quần áo sạch sẽ.

Nghĩ chắc là người hầu trong biệt thự làm.

Trong biệt thự có hai người hầu, đều là con gái, một người là Vương Ma, người còn lại là Trần Tẩu nhìn vào rất trung thực và yên phận, nghĩ chắc là Trần Tẩu thấy cô đáng thương mới đưa cô lên lầu.

Đều là nữ nhân, Có Phi Yên cũng không để ý, sau khi tỉnh dậy cô ngồi trên giường ngác nhiên, con đau ở tim không còn nữa, không biết làm sao đau đi.

.....

Những ngày tiếp theo, hồi phục lại trạng thái bình thường.

Điều duy nhất làm cô cảm thấy nhẹ nhõm là buổi tối Chiến Mặc Thần không về Giang Sơn Đế Cảnh, dù sao trong đêm cô cũng có vài phần yên tĩnh, mặc dù vẫn buồn tẻ, nhưng không phải chịu tội.

Chiến Mặc Thần nửa tháng không quay về, gan của cô cũng to lên một chút.

Cô vẫn bị nhốt ở Giang Sơn Đế Cảnh, dưới sự dận dò của Chiến Mặc Thần, điện thoại và máy tính cô không được phép sử dụng, không những thế nhốt, cô còn không có cách liên lạc với thế giới bên ngoài.

Chiến Mặc Thần rất lâu không đến, cô lạnh lợi thương lượng với Vương Ma đang trông coi cô, cô đưa Vương Ma tiền, Vương Ma đưa cô điện thoại.

Số tiền nhăng lên một vạn, Vương Ma mặt dần ra đưa cô điện thoại, mỗi ngày chỉ cho phép sử dụng hai tiếng.

Chuyện đầu tiên khi nhận lại điện thoại, cô liền gọi một cuộc cho Du Diễm Phong.

“Tu tu tu” cuộc gọi chờ vang lên, nhưng không có ai bắt máy, cô lại gọi, thì hiện lên “không có số này”

Không tin vào mắt mình, Có Phi Yên tiếp tục gọi, nhưng giọng nữ dịu dàng vẫn không chút thay đổi nhắc nhở cô không có số này, lẽ nào cô gọi nhầm.

Sao có thể như vậy được?

Sững sờ một lúc, cô gọi cho một số khác.

“Hôm nay có chuyện gì mà liên lạc với tôi?” giọng Chu Từ Ngan đầu dây bên kia vang lên, “Lần trước gọi điện cho tôi, cô bỗng nhiên xảy ra chuyện gì vậy? Điện thoại vừa nói một nửa đã tắt máy, tôi lo cô gặp chuyện, tháng này mỗi lần tôi gọi cho cô, mấy đều tắt nguồn, còn cho rằng cô chặn tôi rồi chứ.”

“Không có.” Có Phi Yên giọng xin lỗi, “Ngại quá, lần trước là tôi có chút chuyện.”

“Cô bây giờ sao rồi?”

“..... Vẫn tốt.”

Đột nhiên Có Phi Yên có chút chùn chân.

Cô muốn để Ảnh Hồ điều tra cho cô tình hình của Du Diễm Phong, nhưng Ảnh Hồ bây giờ đã không phải là Ảnh Hồ trước kia nữa rồi, cô không thể hát nhạc thiếu nhi trả thù lao cho anh, cô cảm thấy xấu hổ.... Coi như làm phiền anh, còn không biết lấy gì trả thù lao, cô sa có thể mặt dày được?

Đánh trống lảng, Có Phi Yên hỏi, “Lần trước anh gọi cho tôi là có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là muốn hỏi cô một chuyện.”

“Anh nói đi.”

Chu Từ Ngan cười nhẹ, dường như có chút lưỡng lự, “Thực ra cũng không có cái gì, cũng không phải chuyện gì gấp gáp....”

“Anh nói đi, đừng như tôi ah.” Nghĩ rằng anh ngại mở miệng, Có Phi Yên nói chắc chắn, “Anh nếu không nói, tôi cứ tò mò đấy.”

Anh đã giúp cô nhiều như vậy, chỉ cần anh nói, cô sẽ tận tâm tận lực giúp anh.

“Cô ấy...” Chu Từ Ngan phì cười, “Tôi chỉ muốn hỏi cô, 8 năm trước, cô có phải đã từng bị bắt cóc.”

“Anh làm sao biết?” không ngờ Chu Tử Ngan đột nhiên lại hỏi chuyện này, Cổ Phi Yên tròn tròn mắt, “Chuyện này đã bị Cổ gia làm chìm xuống rồi, lẽ ra không còn ai biết mới đúng.”

“Cô có phải bị người ta bắt đến công trường bỏ hoang ở Thành Tây?”

“Đúng vậy...” Anh nói rất rõ ràng, địa chỉ cũng chính xác, Cổ Phi Yên càng ngày càng thấy kỳ quái, “Cái đó, anh làm sao biết được rõ ràng vậy?”..

“Tôi biết, là bởi vì tôi cũng đã ở đó.”

“Hà?”

“Còn nhớ ai đã bế cô ra khỏi đồng lửa cháy ấy không?” người đàn ông đó cười.

Là ai?

Không phải chính là Chiến Mặc Thần sao?

Chính là bởi vì Chiến Mặc Thần đã cứu cô ra từ trong đám lửa, cô mới coi anh là vị thần trong mắt mình.

“.....” kìm chế biểu cảm ki dị trong lòng, suy nghĩ quay vòng, Cổ Phi Yên ma xui quỷ khiến, giả vờ ung dung hỏi lại, “Mặc kệ là ai, chắc không thể là anh đâu nhỉ? Anh những năm đó không phải đều ở Anh, không có về nước chứ?”

“Cô quả nhiên không nhớ tôi rồi, lúc đó cô nâng nặc bám lấy tay tôi không chịu buông, gào khóc lên muốn gã cho tôi, cũng chỉ là nói chưa có suy nghĩ thôi?” Chu Tử Ngan phì cười, “Vẫn may tôi chưa nghĩ lời cô nói là thật, nếu không đau lòng biết bao.”

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô mất đi khả năng nói.

Đầu óc loạn tung lên.

Không biết cuối cùng ai tắt máy trước, Cổ Phi Yên ngồi trên ghế mây tại sân thượng, ngồi từ lúc hoàng hôn đến đêm canh tư hồn vẫn chưa quay về.

Cổ Phi Yên khi bước vào Giang Sơn Để Cảnh trời vẫn là ngày hè nóng nực, đến hôm nay lại là gió thu thổi đến, nhiệt độ không khí bỗng hạ xuống, sau khi mưa thu rơi xuống, nhiệt độ lạnh vô cùng, đặc biệt trong đêm lạnh đến buốt cơ thể.

Cô mặc bộ quần áo ở nhà mỏng manh, dường như không cảm thấy cơn gió lạnh trong cơn mưa mùa thu thổi qua.

Bên tai, giọng nói ấm áp của Chu Tử Ngan vang lên.

[...Gào khóc lên muốn gã cho tôi, cũng chỉ là nói chưa có suy nghĩ thôi.... Vẫn may tôi không coi lời cô nói là thật, nếu không đau lòng biết bao.]

Tại sao không tưởng là thật?

Cô tưởng thật đã 8 năm rồi!

8 năm này, cô theo đuổi Chiến Mặc Thần, chịu đựng đủ khuôn mặt lạnh lùng của anh cô cũng coi ngoi như đường, chỉ bởi vì cô lúc đầu sau khi được người ta cứu ra từ trong đồng lửa, là được anh ôm vào trong lòng.

Cô mờ mắt ra nhìn thấy người đầu tiên là anh.

Cô cho rằng là anh đã cứu cô, anh trước giờ không có phản bác lại.

Không, anh đã nói qua.

Lúc anh bị cô làm phiền cũng đã nói rồi.

Anh nói không có cứu cô, chỉ là nhìn thấy cô đáng thương mới giúp một tay, giúp người khác nữa, nhưng cô không tin, anh một ngày không nói ra rốt cuộc là ai đã cứu cô, chính vì thế cô nghĩ anh đã nói dối, lại thêm một ngày ngốc nghếch theo đuổi anh.

Bây giờ nhìn lại.

Hóa ra anh không nói dối, người cứu cô thật sự không phải anh mà là Chu Tử Ngan, là Ảnh Hồ, là người bạn cô ngẫu nhiên quen biết trên mạng, duyên phận... thật là kỳ diệu.

Chỉ là, tại sao Chiến Mặc Thần lúc đầu cố ý không nói tên của Chu Tử Ngan?

Tại sao?

.....

Thiên cung.

Đèn đỏ rượu xanh, xa hoa đồi trụy.

Sau đêm này, với tư cách là nơi sinh hoạt về đêm cao sang nhất của Bắc Kinh, Thiên Cung trước giờ không thiếu người đẹp và nam nhân đi sấn.

Trong ghế lô, Chiến Mặc Thần cầm ly rượu đỏ vào trong miệng, gương mặt anh tuấn không chút biểu cảm, một ly rượu mạnh xuống bụng, kích thích yết hầu và thực quản cay nồng, anh ngay cả mắt cũng không chớp xuống.

Ngồi đối diện trước mặt anh, nam nhân tuấn tú trầm ổn cười nhẹ, hỏi anh, “Cô bé năm đó đã được tôi cứu, cậu còn nhớ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180

“Cô bé nào?” Chiến Mặc Thần lại rót ly rượu nữa.

Vài ly rượu mạnh xuống bụng, thần trí anh vẫn thanh tỉnh nhưng phản ứng vẫn là chậm một nhịp, cũng không nhớ đến chuyện nhiều năm trước.

“Chính là cô bé được tôi cứu ra khỏi đồng lửa ở công trường bỏ hoang ở Thành Tây, lúc đầu gào khóc muốn gã cho tôi, cậu không nhớ sao?” Chu Tử Ngan nhấp một hơi, xúc động nói, “Không ngờ rằng, tôi và cô ấy duyên phận sâu như vậy...”

Trong lòng Chiến Mặc Thần nghiêm lại, trên người cảm giác say bỗng chốc biến mất, ánh mắt lơ mơ hỏi lại, “Duyên phận?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện như thế nào?”

“Cậu lại hiểu kỳ?” Chu Tử Ngan có chút ngạc nhiên.

Anh không phải cổ ý như Chiến Mặc Thần, anh thật sự cảm thấy ngoài ý muốn.

Người bạn này của anh trước giờ tình cách hi nộ bất thường, đối với chuyện chính mình đều bình thản, lạnh lùng, chứ đừng nói đến chuyện người khác... Từ lúc nào, cậu ta lại tò mò như vậy?

Tuy nhiên, nói ra, người con gái của anh và tên ngoan cố kia có chút quan hệ.

Đối diện với lời trêu đùa của Chu Tử Ngan, Chiến Mặc Thần yên lặng không tin, lại uống cạn ly rượu trong tay, lại được thêm Chu Tử Ngan thái độ muốn nói không nói ấy.

“Tôi biết, cậu vẫn là cái đáng lạnh lùng điềm đạm ấy, đối với cái gì cũng không để tâm.” Chu Tử Ngan nháy nháy lông mày, mặc kệ Chiến Mặc Thần trong lòng nghĩ thế nào, anh muốn nói, càng phải nói, “Tôi trước đó trên mạng quen được một đứa em gái, tôi đã nói với cậu chưa nhỉ?”

“Ừm, cậu nói cô ấy giống Nhược Liễu.” Chiến Mặc Thần mở miệng.

Nhược Liễu là em gái, đã mất lâu rồi vì sự cố ngoài ý muốn.

“Cũng không hẳn là giống, chỉ là cảm giác giống. Tôi vẫn cho rằng tôi chỉ liên hệ với cô ấy trên mạng, trong hiện thực sẽ không có giao kết gì nhưng không ngờ cô ấy bị người ta ở trên mạng hắt nước bẩn vào, bạn của cô ấy liên lạc với tôi, nhờ tôi xuất hiện làm chìm dư luận trên mạng xuống, tôi mới phát hiện cô ấy lại là Cố gia nhị tiểu thư.”

Chiến Mặc Thần cầm ly rượu trong tay sững lại, “Cậu xử lý như nào?”

Người đó lại là Chu Tử Ngan?

Chà trách anh tra lâu như vậy, vẫn không tìm được.

Chu Tử Ngan trả lời, “Bôi đen tất cả máy phục vụ, đầu xuôi đuôi lọt.”

“Cậu biết cô ấy là Cố gia nhị tiểu thư, vẫn chưa xem những video và tấm hình đó sao?” Chiến Mặc Thần sắc mặt quái dị.

“Tôi xem một lượt... Làm sao? Tôi trước đó có gọi video call cho cô ấy, biết dung mạo cô ấy, đối với cái này cũng không kỳ lạ gì, vì vậy cũng không xem nhiều.” Chu Tử Ngan nghi hoặc, cảm thấy Chiến Mặc Thần hôm nay có chút không đúng.

Mới đầu, anh giúp Cố Phi Yên chìm con dư luận trên mạng xuống, cũng biết thân phận của cô nhưng những video và bức ảnh đẩy lại không phải thứ gì tốt, là đòi tư của cô ấy, anh cảm thấy nếu xem là không tôn trọng cô.

Hon nữa anh là đại nam nhân, vốn đối với những chuyện vô căn cứ, việc nhà cửa cần bản không hứng thú, dung mạo hiểu kì nhất anh cũng sớm biết rồi, vậy mà những mảnh giấy đó anh chỉ lướt qua một lượt, ngay cả tiêu đề cũng không xem kỹ, càng không rõ cụ thể phát sinh chuyện gì.

Bây giờ Chiến Mặc Thần hỏi như vậy, anh nghĩ lại xem trong đó có thứ gì đó anh bỏ lỡ không, quên theo dõi.

“Tôi có nên xem kỹ không?” anh hỏi.

Chu Tử Ngan không biết mình đã bỏ lỡ cái gì, Chiến Mặc Thần cũng không có nhắc ý đó.

“Không có gì...” Anh cúi mặt xuống nói, “Anh nhớ được gì thì tiếp tục nói.”

Kiểu mắt tự nhiên.

Thực ra không hỏi, anh cũng đoán được.

Nếu như đã xem rồi, Chu Tử Ngan không thể dùng giọng điệu này nói chuyện đó trước mặt anh được, bởi vì anh cũng là một phần chủ nhân công của mảnh giấy đó. Mặc dù những mảnh giấy đó đa phần nội dung là Cố Phi Yên đứng trước cửa giáo huấn Cố Minh Châu nhưng mỗi mảnh giấy đều không ít nhắc đến anh.

Chu Tử Ngan không xem kỹ vì vậy mới trước mặt anh tự nhiên nói ra.

Năm đó, Chu Tử Ngan không biết thân phận người con gái anh đã cứu và bởi vì hành tung của anh không thể lộ thế, không thể đích thân đưa cô gái đến bệnh viện vì vậy anh đưa Cố Phi Yên giao cho Chiến Mặc Thần, tự mình vội vàng rời Bắc Kinh đến Anh.

Đối với Chu Tử Ngan lúc đó, anh ban ơn không cần báo đáp, thân phận của cô gái anh cũng không quan tâm, cũng không dự định dây dưa vào. Vậy mà bây giờ, bọn họ có ‘duyên phận’ lâu rồi, anh còn có thể không để ý sao?

Nếu Cố Phi Yên biết thì sao?

Chu Tử Ngan rời đi 8 năm, Cố Phi Yên cho rằng người cứu cô là Chiến Mặc Thần, một mực theo đuổi anh 8 năm.

8 năm này...

Chiến Mặc Thần trong lòng khó chịu nóng như lửa đốt, lại uống thêm một ly rượu.

Rượu nặng vào yết hầu, lửa cháy trong lòng càng mạnh hơn.

“Tiếp tục cũng không có gì, chỉ là sau có có gặp mặt cô ấy một lần, phát hiện cô ở bên ngoài nhìn vào rất giống người đó, thì hỏi cô ấy, không ngờ lại là thật.”

“Người gì?” Chiến Mặc Thần có chút ngạc nhiên.

“Là người con gái năm ấy tôi đã cứu ra khỏi đồng lửa cháy đó.” Chu Tử Ngan cười nhẹ, “Vì vậy có thể nói, có rất nhiều chuyện tình cờ, không nghĩ rằng đi vòng tròn, tôi và cô ấy lại có duyên như vậy.”

Thực ra, anh từ đầu sớm biết là Cố Phi Yên.

Lúc gọi video call cho cô cũng không biết là cô có che đậy dung mạo, chỉ là trang điểm đậm một chút, mặc dù nhìn vào không đến nỗi ghét, cũng rất tinh trí, xinh đẹp tìm không ra chút cảm giác nào, nhưng là cô ngu quan bị che hết, biến thành cứng nhắc quá, linh khí chỉ bằng một phần một trăm so với ngoài đời.

Cũng vì thế, anh không phát hiện ra cô là cô gái anh đã từng cứu.

Nghĩ đến đây, Chu Tử Ngan phì cười.

Anh mỉm cười, tâm trạng của Chiến Mặc Thần càng nặng nề hơn.

Uống hết ly rượu này đến ly khác, cảm xúc của anh dần dần hỗn loạn.

“Mặc Thần!” Chu Tử Ngan cuối cùng cũng phát hiện sự dị thường của anh, giữ ly rượu trong tay anh lại, cau mày hỏi, “Cậu hôm nay rớt cuộc là làm sao? Chúng ta nhiều năm không gặp mặt, không dễ có tụ tập, cậu làm sao tâm sự nặng nề như vậy?”

Nghĩ một lúc, hôm nay anh bắt đầu vẫn còn bình tĩnh, là lúc nào lại có chỗ không đúng như này?

Là sau khi nhắc đến Cố Phi Yên?

Lẽ nào giữa anh ta và Cố Phi Yên có gì đó sao? Nhưng, anh không phải đã đính hôn rồi sao, đối tượng lại là chị của Tiểu Yên? Nếu không phải sự trùng hợp này, anh cũng kể chuyện này ra nói đùa, anh nghĩ rằng sự trùng hợp này sẽ gây cười.

“Tôi không sao.” Chiến Mặc Thần nhếch môi, “Anh hỏi cô ấy lúc nào?”

Làm sao lại hỏi vấn đề này?

Chu Tử Ngan sững người ra, trả lời, “Là hôm nay.”

“Anh cùng cô ấy gặp mặt?”

“Không phải, là cô ấy gọi cho tôi, chúng tôi nói chuyện qua điện thoại...” Chu Tử Ngan cau mày hỏi, “Mặc Thần, cậu sao vậy? Cậu sao lại miễn cảm với chuyện của Tiểu Yên, có phải hiểu lầm cô ấy gì sao, không thích tôi nhắc cô ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181

“Điện thoại? Hiểu lầm? Không thích?Ha.....” liền một lúc hỏi ba câu, Chiến Mặc Thần phát ra một tiếng cười trong cổ họng, trong đôi mắt đen kịt im lặng dính phải một chút sương mỏng. “tôi không sao.”

Anh ấy thật sự không sao.

Không phải là đã sớm quyết định rằng sẽ không yêu cái người phụ nữ bất chấp kia sao? Anh ấy thật sự không sao.

Đứng dậy có hơi chút lung lay, anh mở cửa đi ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Chu Tử Ngan hỏi.

“Đi về.”

“Về đâu?”

“.....về nhà.”

Thân hình người đàn ông cao to vẫn rất kiên cường cứng rắn, nhưng nhìn đằng sau lưng thì lại vô cùng hiu quạnh, Chu Tử Ngan cau mày, vội lấy điện thoại ra.

.....

Về đến Giang Sơn Đế Cảnh, Chiến Mặc Thần đi thẳng lên tầng hai.

Đêm mưa gió lạnh thổi vào, người anh cảm giác như là say đã bị thổi tan biến hết, đầu óc cũng tỉnh táo rõ ràng rất nhiều, trong lòng càng ngày càng cảm thấy cô đơn trống vắng.

Mở cửa phòng ra, anh nhìn thấy Cố Phi Yên đang ngồi ở chiếc ghế mây ngoài ban công.

Nửa tháng không nhìn thấy, cô gầy đi rất nhiều.

Gió đêm thổi rất lạnh, cô chỉ mặc mỗi bộ quần áo ngủ ở nhà, hình như không biết ấm lạnh.

Không biết là đang nghĩ chuyện gì, cô để cảm xuống dưới đầu gối rồi ngồi ngáy người ra, gió thổi nhẹ nhẹ, thổi bay vào áo của cô ấy, mái tóc đen dài của cô ấy hoà quyện vào trong màn đêm tĩnh lặng. Đường như người tiếp theo biến mất sẽ là cô ấy vậy.

Trong lòng, cảm giác hoang mang sợ hãi không biết dùng từ ngữ gì để biểu đạt được.

Bước đến ngoài ban công, Chiến Mặc Thần có ý để tiếng bước chân rất nặng nề, nghe thấy tiếng, người con gái đang ngáy người đã quay lại nhìn, động tác này làm người cô cuối cùng cũng có chút tức giận.

Lúc nhìn thấy anh ấy, cô rõ ràng có chút sững sờ.

“Việc này, em biết rồi?” Không có nói những lời thừa, Chiến Mặc Thần nặng trĩu lên tiếng.

Anh không có bất kì lời giải thích nào cả, anh biết, cô chắc chắn nghe hiểu.

Quả nhiên.....

Chần chừ một lúc, Cố Phi Yên gật đầu.

“Tôi và Chu Tử Ngan là bạn, từ nhỏ.”

“.....ừm.” Cố Phi Yên lại gật đầu

“Tôi đã từng nói với em rồi không phải tôi cứu em, là do bản thân em không tin!”

“Tôi nhớ!”

“Em đã thích tôi tám năm, trong tám năm này, tôi đã vô số lần từ chối em, Cố Phi Yên..... điều này, Em nên nhớ chứ?” Không phải anh ấy xin lỗi cô, mà cô đã đến đây để gây sự với anh ấy trước.

Nặng nhàng gật đầu, Cố Phi Yên không tránh được, “tôi đều nhớ cả.”

“Em không có điều gì muốn nói với tôi sao?” Người phụ nữ trước mắt lạnh nhạt, giống như cả thế giới này chỉ có một mình anh gầy vò nội tâm của mình vậy, trong lòng Chiến Mặc Thần bỗng chốc đã tràn ngập sự tức giận, nâng cao âm lượng, giọng nói đầy tức giận hỏi, “Cố Phi Yên, em đã biết từ đầu người cứu em không phải là tôi, vậy em không có gì muốn nói sao?!”

“Tôi hình như không có cái gì cần nói cả.” Cố Phi Yên đứng dậy, không thấy có gì sốc cả, thực sự điều cần nói là, “là do bản thân tôi đã để anh nhận sai biết lỗi..... anh, anh cũng đã từng nói qua với tôi, người cứu tôi không phải là anh, là do bản thân tôi không tin.....”

“Tôi phân biệt rất rõ.”nói ra một câu rất nhỏ,dung nhan trắng trẻo xinh đẹp nở một nụ cười nhẹ nhàng, “mặc dù, tôi không biết bên trong nó có phức tạp gì,mà có thể làm ra như vậy, nhưng tất cả đều là câu hỏi của bản thân tôi, và không có liên quan gì đến anh.”

“Em không trách tôi sao?” Chiến Mặc Thần với đôi mắt nặng trĩu.

Cô không trách anh,cô rất là bình tĩnh mà cũng rất lạnh lùng, điều này rất bất ngờ với anh,và cũn để trong lòng anh càng khoa chịu hơn.

Không biết là tại vì sao, nhưng anh muốn đánh chết cái sự bình tĩnh ở trên mặt cô!

Anh rất muốn thay đổi sự lạnh lùng ở người cô, để cô ở trong lòng anh lại biến thành sự nhiệt huyết.....cho dù cô có tức giận với anh,như vậy cũng rất tốt đương như mọi chuyện có thể thoải mái thể hiện ra.

“tôi không trách anh”.Cổ Phi Yên lắc đầu.

Rất khó để hai người có thể bình tâm mà nói chuyện như vậy,có ấy mượn cơ hội này để nói chuyện về chuyện của Du Diễm Phong.Cô vốn dĩ không biết chuyện Du Gia đến nhà Cổ Gia để nghị kết thông gia,lần đầu biết là từ mồm anh ấy nói ra,hôm nay liên hệ với Du Diễm Phong nhưng lại không liên lạc được,cô muốn hỏi xem cuối cùng là tình hình gì.

Giữa Cô và Du Diễm Phong không có chuyện tình cảm nam nữ,cô không thể để chuyện này phát triển thêm được,không thể cùng với anh ấy kết hôn được.

Còn Cổ Minh Châu.....

Anh và Cổ Minh Châu đã chính thức đính hôn rồi,anh và cô bây giờ không nên vương vãi vào nhau nữa.

Nói chuyện thật vui vẻ,sau đó gấp mặt xong rồi chia tay thôi.

“chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi,bình tĩnh hòa nhã.” Cổ Phi Yên lên tiếng.

Vẫn cònbình tĩnh hòa nhã được sao?

Ha!

Cổ Phi Yên nói ra một câu,sắc mặt của người đàn ông lúc đó lại càng khó coi hơn, “ không nói chuyện! giữa chúng ta không có gì để nói cả!”

“ tại sao lại không?” Cổ Phi Yên không hiểu được thái độ của anh ấy.

“em nói không nói chuyện thì không nói chuyện,em nói muốn nói chuyện thì nói chuyện,tôi tại sao phải nghe lời em chứ?em là phụ nữ,tôi là người đàn ông của em,là em phải nghe lời của tôi,chứ không phải tôi nghe lời em!”

“giải quyết vấn đề sớm một chút,sẽ đều có lợi cho chúng ta,không phải sao?”

“không phải.”

“anh không cảm thấy khó xử sao? Lê nào,anh thích phiền phức?anh luôn ngủ cùng với tôi,không sợ Cổ Minh Châu tìm đến anh gây phiền phức sao,không sợ Cổ Gia sẽ trở mặt với anh sao?”

“nếu như em là sự phiền phức đó,vậy thì tôi thích sự phiền phức đó,tôi sẽ không buông em ra đâu,mãi mãi!” người đàn ông với khuôn mặt nặng nề, nói rất có lý chẳng sợ.

“.....” Cổ Phi Yên kinh ngạc.

Lần trước cô tức giận trách mắng anh,nói anh không biết xấu hổ vô liêm sỉ,nói anh giam cầm cô chỉ vì cơ thể của cô,muốn cô trở thành của riêng anh ấy,hình tượng của anh ấy ở bên ngoài không bị hư hại,quay về còn có thể hưởng thụ vui thích quan hệ thân mật.

Nhưng, thực sự trong lòng cô không phải là nghĩ như vậy.

Cô hiểu anh ấy,biết anh ấy là một người đàn ông không thể khuất phục,anh ấy rất nghiêm túc,cho dù phải đối phó với người ta như thế nào cũng có thói quen đàn áp mạnh mẽ,có thể rất dã man thô bạo nhưng không thể dùng mưu quỷ kế,anh ấy cũng không có cái suy nghĩ nham hiểm thâm độc đó.

Bình tĩnh xuống,cô cảm thấy ánh sớm muộn gì cũng sẽ thà cho cô tự do,mà bây giờ,cô muốn làm là để thời gian sớm hơn.nhưng điều cô không nghĩ đến là,anh ấy lại có thể phản ứng như vậy.

Cô chưa có nhìn thấy Chiến Mặc Thần như vậy bao giờ cả,như vậy.....đã mất đi sự bình tĩnh,đổi thành một cú càu kình gắt gỏng,thậm chí,Chiến Mặc Thần còn có chút ấu trĩ,làm cho cô cảm thấy không quen.

Cổ Phi Yên vẫn còn kinh ngạc,người đàn ông mất kiên nhẫn,cầm lấy cổ tay của cô,kéo cô vào lòng,và ôm cô.

“Chiến Mặc Thần,anh làm cái gì vậy,anh mau bỏ tôi ra!” biến cố xảy ra bất ngờ,bỗng nhiên Cổ Phi Yên sắc mặt trắng bệch mắt trợn lườm,dùng tay nắm đấm đánh lên người Chiến Mặc Thần,và có chút tức giận, “ nói chuyện thì hãy nghiêm túc nói,anh đừng có động tay động chân!”

“điều em nói tôi không muốn nghe,em không nghe lời,tôi sẽ làm cho em phải nghe lời!”

“cái gì?” cô trợn tròn mắt.

Suy nghĩ của người đàn ông này,làm thế nào mà cô lại không thể theo kịp được chứ?

“tôi muốn làm cùng với em,làm đến khi em ngoan ngoãn nghe lời của tôi,không thì trong lòng tôi lại rất là khó chịu.” đi đến bên giường,Chiến Mặc Thần để Cổ Phi Yên lên trên giường,toàn bộ người lao nhanh giống như một con báo vậy,đề lên trên người cô,để cô không thể trốn thoát được.

Bị ngã xuống có chút chóng mặt,sự bức tức trong lòng của Cổ Phi Yên phát ra,tức giận gào thét lên với anh ấy, “ Chiến Mặc Thần anh là đồ điên,cho dù anh có làm với tôi,tôi cũng sẽ không nghe lời anh đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182

“vậy thì là do tôi làm không đủ rồi,tôi sẽ cố gắng hơn.” Người đàn ông với ánh mắt nghiêm túc bảo đảm.

“.....”Cổ Phi Yên cạ lại rồi, “ Chiến Mặc Thần,không phải tất cả những việc này đều có thể dùng cách làm tình để giải quyết được,anh có biết không hả?”

Lúc trước anh ấy là người độc thân,cô và anh ấy quấn vào nhau chỉ là chuyện giữa hai người,nhưng bây giờ anh ấy đã đính hôn rồi,anh ấy lại đến đụng chạm đùa với cô,thật sự là làm cho lòng tâm của cô sắp nổi khùng lên rồi.

Cô cảm thấy rất khó chịu!

Nhưng,trong phút chốc,đôi môi của người đàn ông đã chạm lên môi cô rồi.

Anh ấy không giải thích.

Anh ấy chỉ là hôn cô rất thắm thiết,cạy mở răng của cô ra có chút thô bạo,quần lầy đầu lưỡi ẩm nóng của cô,gióng như cô là cái đồ gì đó rất là ngon vậy, nụ hôn triển miên dai dẳng hôn từng ngóc ngách trong miệng cô,mút rất nhiệt tình và ham mê.

Kèm theo là hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông đồng thời còn truyền đến mùi rượu nồng nặc,Cổ Phi Yên cuối cùng biết người đàn ông này tại sao đêm hôm nay lại thất thường rồi,là anh ấy uống rượu,số lượng tuyệt đối không thể ít được,đến nỗi uống say rồi.

Anh ấy từ trước đến nay chất lượng uống nghìn cốc cũng không say,lại còn tự hạn chế mình,anh ấy có thể uống đến lúc say là đã rất là khó rồi,cô từ trước đến nay chưa có nhìn thấy bộ dạng say của anh ấy.

“Chiến Mặc Thần,anh uống say rồi đó!”Cổ Phi Yên dùng lực đẩy anh ấy ra,định giảng đạo lý với một người đàn ông đang say, “ anh hãy nghe tôi nói, cho dù đêm hôm nay anh có cưỡng ép tôi,làm với tôi một lần,tôi cũng không sẽ không thay đổi cách suy nghĩ của tôi đâu.tôi quyết định muốn đi,thì nhất định sẽ đi.”

“một lần không được,vậy thì hai lần.”

“hai lần cũng không được.”

“ba lần!” càng nhiều,anh ấy càng thích.

“.....”Cổ Phi Yên cảm thấy nói không rõ cái lí lẽ với người đàn ông này,vùng vẫy muốn xuống giường.

Nhưng,cô vốn dĩ chẳng có cơ hội.

Cho dù là uống rượu say,lực đấu tranh của Chiến Mặc Thần vẫn rất lớn mạnh kiên cường, khiến cho cô không có một chút phản kháng nào cả,không,sau khi anh ấy uống rượu say lại càng tùy ý mình muốn làm gì thì làm,càng làm cho người ta khó để chống cự hơn.

Anh của lúc này,đường như tất cả các hạn chế và giới luật những thứ phải chịu trách nhiệm trên người ở trong quá khứ đều đã bị mất đi,chỉ làm mọi thứ vì một người,bản năng của một người đàn ông là ôm cô ấy vào lòng với tất cả sự chân thành của mình,tất cả những suy nghĩ đều bày ra rất rõ ràng trước mặt cô.

Anh ấy cần cô,anh ấy rất rất cần cô.

Anh ấy không muốn cô đi,anh ấy phải dùng cái cách mạnh mẽ mà cứng rắn này để giữ cô ở bên cạnh mình,để cô vào tận trong xương máu của anh ấy,để cô lại không thể trốn thoát được,không thể rời đi được,mãi mãi bị anh ấy giam cầm lại.

Hôn tùy tiện,Cổ Phi Yên trốn tránh,nhưng vẫn bị người đàn ông giữ lấy cảm hôn sâu thắm thiết.

“um.....”cô vùng vẫy,cảm giác khí oxy có chút loãng.

Lúc cô bị thiếu khí oxy mặt đỏ tía tai,người đàn ông mới bỏ cô ra,mỗi chạm mỗi âm thanh trầm xuống đem theo sự thỏa mãn cực độ, “ Yên nhi,tôi thích em,rất rất thích em.....”

Thích ư?

Anh biết cái gì gọi là thích không?

Khi người đàn ông một người phụ nữ,lẽ nào chỉ là quỳ lễ đối với cơ thể cô,chi thể thôi?

Không,mãi mãi không đủ!

Nếu như anh yêu cô,anh phải nên tôn trọng cô,không để cô rơi vào những lời bịa đặt những chuyện vô căn cứ,không chỉ yêu cơ thể của cô,mà phải yêu cả trái tim của cô,cho cô cái danh phận,để cô đường đường chính chính đứng bên cạnh anh,có thể kiêu ngạo với bất kì một người nào đó nó rằng cô là người phụ nữ của anh ấy.

Cổ Phi Yên muốn phản bác lại,nhưng môi lại trần ra là những bài hát nhẹ nhàng.

Thật là không có triển vọng.

Trong lòng cô đang rất là xem thường bản thân mình.

Và người đàn ông đã làm qua rất nhiều lần,anh ấy quen thuộc với mọi cảm xúc của cô,có thể tùy tiện triều trọc tình cảm của cô.

Tay của anh ấy đang tự do trên người cô,đường như đem theo luồng điện,để mỗi lớp da của cô đều hoạt hóa,để đưa cảm xúc chưa chất đó vào từng tế bào,cô không kim nổi lòng đã lên tiếng ngâm nga,mà đây là sự khích lệ tốt nhất với anh.

Động tác của người đàn ông càng tùy tiện hơn,gióng như tư thế hào hùng đạp giẫm sông núi vạn lý,dem theo một khí thế chưa từng có cuốn sạch hết tất cả thế giới của cô,để cô ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy anh ấy,và cũng chỉ có thể nhìn anh ấy.

Một lần.

Hai lần.

Đến lần thứ ba,Cổ Phi Yên cuối cùng chịu không nổi đã khóc lên,vung nắm đấm đánh vào ngực của anh ấy, “Chiến Mặc Thần,anh đủ rồi đó,tôi không muốn nữa,không muốn nữa.....”

“còn muốn nói chuyện với tôi nữa không?”

“không nói,không nói nữa!”

“có rời xa tôi nữa không?”

“.....”Cổ Phi Yên chấp nhận người sự va chạm của người đàn ông mạnh mẽ,hiểu được chỉ nói với cô ấy,lúc này không thể nhà ra,cô mất mát lại tràn đầy nước mắt,bướng bỉnh nói, “ muốn đi.....”

Vừa nói xong,động tác của người đàn ông lại mạnh mẽ trở lại.

Một đêm nay,anh ấy giống như là cái máy không biết mệt mỏi vậy,làm đi làm lại nhiều lần với cô và không để cô nghĩ,lời nói thật phải được thực hiện,chi cần không nhà ra,thì anh sẽ làm cho đến khi cô nhà ra thì thôi.

Thế lực của người đàn ông và người phụ nữ khác xa nhau,hon nữa là đối với một người đàn ông mạnh mẽ như Chiến Mặc Thần,Cổ Phi Yên lại làm sao có thể bướng bỉnh chống đỡ lại được,trong lúc mơ màng không biết là bị anh ấy ép nói cái gì nữa,cuối cùng cũng đến yên lòng.

Chỗ khuỷu tay của người đàn ông,bị anh ấy ôm rất chặt, Cổ Phi Yên nhẹ nhàng thở dài,chỉ cảm thấy bản thân giống như là một con cá bị thiếu không khí vậy.

Cô giương mắt lên nhìn người đàn ông,nhìn thấy chiếc cằm của anh ấy rất cứng rắn.

Ánh mắt nhận ra cô ấy,người đàn ông cúi đầu xuống,đôi mắt đen kịt sâu thẳm nhìn cô,trong mắt là hình ảnh ánh đèn mờ giống như những ngôi sao,lúc nhìn cô,ánh mắt của anh nóng bỏng nhìn chăm chú,còn đem theo sự thích thú không để cô được.

Đối diện rất lâu,Cổ Phi Yên dường như muốn để đôi mắt như vậy để hấp dẫn th hút đi vào tâm trạng.

Giữa lúc cô đang đắm chìm vào,từ trước đến nay luôn luôn lạnh lùng nghiêm túc,người đàn ông mặt không biểu cảm bỗng nhiên nở một nụ cười rạng rỡ với cô,gióng như là gió nhẹ và ấm áp rung động lòng người,và lại giống như là lúc bắt đầu mùa xuân phù lên sự ấm áp,nó làm tan chảy tất cả những gì con người có thể thể làm cho trái tim chúng ta.

Cô từ trước đến nay chưa từng thấy anh cười bao giờ,nhìn thấy có chút ngơ ngẩn ngẩn.

Anh lại ôm cô vào lòng,gọng khăn khăn và đem theo một chút sự tui thân oan ức, “ Tiểu Yên, em biết không?trước kia tôi trời không sợ đất không sợ,luôn cảm thấy trên thế giới này không có cái gì có thể làm tôi sợ hãi cả,nhưng hôm nay,khi trở về đây tôi đã rất sợ.....”

“anh sợ cái gì?”Ý thức được tình hình,Cổ Phi Yên hỏi lại.

“tôi không phải là người cứu em,tôi sợ em không cần tôi nữa.”

“.....” Cổ Phi Yên có chút lay động.

Ôm chặt lấy cô ấy,người đàn ông dường như là không biết mình đang nói cái gì nữa,nói thì thào bên tai cô ấy, “ Tiểu Yên,đừng rời bỏ tôi,tôi chỉ cần em,và em cũng chỉ cần tôi thôi,rồi sẽ có một ngày,tôi sẽ để tất cả mọi thứ đưa cho em,trong đó có cả sinh mạng của tôi nữa.”

Lần này,Cổ Phi Yên không có nói gì.

Im lặng rất lâu,cô ở trong lòng của anh ấy âm thầm rơi nước mắt,không muốn để anh ấy nhìn thấy cô như vậy,không muốn để anh ấy cho rằng cô đã bị dao động rồi.

Cuối cùng tâm trạng cô cũng bình tĩnh lại,cô lấy hết sức để hỏi, “anh đã nói muốn đưa tất cả cho tôi,vậy thì tại sao lại dính hôn với người khác chứ,để tôi làm một kẻ thứ ba không thể nhìn thấy ánh sáng chứ?”

Tại sao,lại muốn để cô chịu đựng nỗi đau này chứ?

Nhưng,cô rất lâu sau không có đến đợi câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183

Ngước mắt lên, người đàn ông nhắm mắt lại, hồ hấp kéo dài, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cổ Phi Yên, “...”

Cảm giác thất bại trong lòng càng đậm, cũng rất bất đắc dĩ.

Một trận triền miên đến cực hạn làm cả người cô ướt nhẹp mồ hôi, sợi tóc dính bết bên mặt, cứ như vậy bị nam nhân ôm vào lòng, da dính da, cô chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Lặng lẽ kéo tay người đàn ông vòng qua lưng mình, Cổ Phi Yên rón rén đứng dậy, xuống giường, cô muốn đi tắm.

Tắm xong trở ra, nhìn người đàn ông vẫn đang ngủ say sưa, thùy nham anh tuần không chút phòng bị, Cổ Phi Yên cuối cùng vẫn không nịn được, ước lượng nhiệt độ nước phù hợp rồi đổ đầy chậu,ti mi lau rửa người cho anh.

Anh rất đáng ghét, giây phút nào cũng chiếm cứ một chỗ trong tim cô, khiến cô nịn không được lại mềm lòng, biết rõ phía trước là vực sâu, nhưng cô vẫn chần chừ đứng cạnh vực sâu đó mà do dự.

Anh cũng rất tốt, cô không phải là người vô tri vô giác, cô vẫn cảm nhận được tình cảm của anh đối với mình.

Mọi thứ anh không sợ hãi, nhưng lại sợ cô không cần anh, điều đó khiến lòng cô lúc thì ngọt ngào lúc thì chua xót, pháp phỏng pháp phỏng, đến bản thân cũng thấy khác.

Tâm trạng rất phức tạp...

Lau người cho nam nhân sạch sẽ thoải mái, Cổ Phi Yên lúc này mới lên giường, lùi gần đến mép giường cách anh ta rồi mới ngủ.

Ngày mai, cô nhất định phải nói chuyện với anh, càng không được để anh ta dặt mũi.

...

Hôm sau.

Bởi vì đêm qua triền miên đến mức hoang đường, Cổ Phi Yên sau khi chống đỡ tắm rửa xong đã là cực hạn thể lực, cô vừa ngủ, là ngủ đến hôn thiên ám địa.

Sắp đến trưa, Cổ Phi Yên mới yếu ớt tỉnh lại.

Thò tay sang phía bên cạnh tìm tôi, quả nhiên đã rời giường, ngay cả nhiệt độ cũng đã tiêu tán, xem ra người đã đi rất lâu.

Cô ngáy ra.

Dường như, tối hôm qua hết thấy chỉ là một giấc mơ, Chiến Mặc Thần ngày thơ trong mộng kia, người đàn ông ôm cô nói sợ ấy, chỉ là đáng vẽ cô tưởng tượng ra.

Bụng trống trơn, cô muốn xuống tầng ăn một chút gì đó.

Bụng một cốc nước xuống tầng, Cổ Phi Yên đứng lúc nhìn thấy Trần tẩu đi ngang qua, liền hỏi, “Trần tẩu, những người khác đi đâu cả rồi?”

“Không đi, chẳng lẽ phải ơ đây phục vụ cho cô sao? Nghĩ mình tai to mặt lớn chắc!” Trần tẩu còn chưa kịp trả lời, bà Vương từ phòng bếp đi ra liền mở miệng chằm chọc khiêu khích, khinh bi xem xét Cổ Phi Yên, “Không soi gương xem mình có đức hạnh gì, lớn lên có được cái vẻ bề ngoài, già về đẹp đẽ, còn muốn đãi ngộ của của vợ chính thức, đúng là đồ vô si!”

Anh nhìn Cổ Phi Yên lạnh lẽo, “Bà nói chuyện sạch sẽ một chút đi!”

“Chỉ có miệng tôi là không sạch sẽ, còn cô thì cả người bẩn thỉu, tôi làm sao, bà đây không sạch sẽ thì vẫn mạnh hơn đồ tiện nhân bán mình như cô! Không chỉ ở bên ngoài câu tam đáp tứ mà còn đoạt vị hôn thê của chị ruột mình, loại như cô nên bị ngâm nước trong chuồng lợn thì hơn!”

Bà Vương nổi nóng phách lối, gần như nhảy chân lên mắng.

Đã nhịn rất lâu, Cổ Phi Yên luôn lười không so đo với loại đàn bà này, trước đó thì ngơ ngác ngác không có sức nói lại bà ta, nhưng lúc này đây, cô thật sự không nịn được nữa!

Tiếp tục bỏ qua cho bà ta, người đàn bà chanh chua này vẫn sẽ cho rằng cô là người dễ ăn hiếp!

Trực tiếp đập cốc nước trong tay, Cổ Phi Yên ánh mắt lẳng liệt, lạnh giọng quát lên, “Nếu như bà đã biết miệng mình không sạch, vậy thì nên làm sạch miệng một chút! Nếu bà tự rửa không sạch, thì để tôi rửa giúp bà!”

Ly thủy tinh đập lên trán bà Vương, có tiếng vỡ thanh thủy, quần áo và điện mạo bà Vương bị ướt hết, bà trừng to mắt, lấy tay lau mặt, mấy giây sau mới không dám tin rằng to một tiếng, “Tiện nhân, mày thế mà dám đánh tao!”

Che lấy cái trán, bà Vương đánh tới Cổ Phi Yên đang đứng trên bậc thang, khí thế hung hăng, giống như một con cua giương càng.

Cổ Phi Yên lạnh lùng cười nhạt.

Không dám đánh?

Cô không chỉ dám đánh, mà còn đánh cho bà ta đau!

Đối phó với loại người ngu xuẩn này, Cổ Phi Yên không có ý định cứng đối cứng.

Cô lạnh lùng đứng trên bậc thang không nhúc nhích, trước khi bà Vương bỏ nhào vào người mình, cô linh hoạt đón đầu, xen chân, bà Vương mất cân bằng, bất ngờ “Ngao” lên một tiếng ngã mạnh xuống thềm cầu thang.

Mặt bà ta hướng xuống đất, môi răng chưa rõ sống chết đúng lúc va đập góc nhọn trên cầu thang, bà ta không chỉ có răng cửa lung lay sắp rụng, mà bờ môi còn bị rách da chảy đầy máu, trông thật sự rất thê thảm.

Run rẩy chỉ tay về hướng Cổ Phi Yên, bà Vương đau đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng run run.

“Mày... Con tiện nhân! Trời đất ơi, có còn vương pháp hay không, ở đây tôi chỉ là người làm chứ đâu phải tội nhân a, chủ thế mà lại dám đánh tôi, còn biến tôi thành dạng như thế này, tôi không muốn sống nữa!”

“Chiến thiếu sao đã đi rồi, nếu ngài ấy nhìn thấy ở đây, biết tâm địa ác độc của đồ tiện hóa cô, ngài nhất định sẽ vì tôi chủ trì công đạo!”

“Bà Vương tôi sống cả đời, lần đầu tiên đụng phải con điểm vô si lại phách lối như vậy, ông trời sao không xử lý cô ta đi!”

Bà Vương đập đùi rồi khóc lớn.

Bà ta khóc ròng ròng lau khuôn mặt toàn máu, kể cả nước bọt phun ra cũng toàn máu, trong mắt tràn đầy oán hận nhìn Cổ Phi Yên.

Nói thật, Cổ Phi Yên không biết mình theo chân bà ta đến Vương tâu này, bây giờ rất rõ ràng không phải là lúc hỏi thăm, nhưng cô càng không có ý định làm tiêu tan hiểm khích với bà Vương.

Giọng nói nhục mạ của bà Vương vang bên tai không dứt, Trần tẩu đứng một bên rất sốt ruột, lâm vào tình thế khó xử.

Tranh chấp cùng với dạng người này thật sự là mất địa vị, Cổ Phi Yên không có dự định tiếp tục dây dưa với bà Vương, quay người chuẩn bị lên tầng. Mới đi hai bước, một thân hình cao lớn mạnh mẽ đã xuất hiện ở bậc thang cuối cùng, khiến cô không tự chủ trừng to mắt.

Chiến Mặc Thần?

Sao anh ta lại ở nhà...

“Sao lại ồn ào như thế này?” Chiến Mặc Thần nhíu mày, mắt quét qua mấy người, khi nhìn thấy bà Vương trong con ngươi tăng thêm lãnh ý.

Chỉ là, Cổ Phi Yên đã sớm thà tầm mắt, không nhìn được thần sắc trong mắt anh, nghe thấy tiếng anh ta chất vấn, tay đề cuối bên người bắt an nắm lại với nhau, lòng hoàn toàn lạnh lẽo.

Bà Vương là người anh đã sắp xếp, hiện tại gây loạn đến như vậy, chỉ cần bà Vương cáo trạng vài câu trước mặt anh, nói không chừng anh ta sẽ nổi trận lôi đình với cô.

Nhưng mà...

“Nếu tôi nghe không lầm, bà ở trước mặt tôi mắng nữ nhân của tôi?”

Âm thanh âm trầm của người đàn ông vang lên, nghe ra được, anh ta cực kỳ không vui.

“Chiến, Chiến thiếu...” Bà Vương cũng sửng sốt, nhanh như gió bỏ chạy từ dưới đất, ác nhân cáo trạng, “Là Cổ tiểu thư ta tay với tôi, hại tôi bị ngã thành bộ dạng này, tôi không dám bắt kính với với Cổ tiểu thư a!”

“Vậy sao?” Chiến Mặc Thần không có biểu cảm, khí thế càng thêm khiếp người, “Cô ấy muốn chinh bà, bà phải thành thật chịu! Dám bắt kính với cô ấy, là ai cho bà cái gan đấy?!”

“Tôi...”

“Giang Đào!” Chiến Mặc Thần quát lạnh, Giang Đào lập tức đến bên cạnh anh, nghe phản phó, “Hai mươi cái tát, dạy bà làm người như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184

“Vâng, Chiến thiếu!”

Giang Đào gắt đầu lĩnh mệnh, trong lúc bà Vương đang chấn kinh e sợ, anh ta lạnh lùng tiến tới, nắm chặt cổ áo của bà ta, như kéo đầu chó chết từ dưới mặt đất.

“Ba ba ba” tiếng đánh không dứt bên tai, Giang Đào không có dấu hiệu dừng lại, thật sự cho bà Vương hai mươi cái tát!

Tốc độ anh ta rất nhanh, nhanh đến mức lời cầu xin tha thứ bà ta cũng không thể mở miệng được.

Bởi vì xuất thân lính đặc chủng, khí lực trên tay anh ta rất lớn, bà Vương gắng gượng ăn 20 cái tát, bị đánh cho đầu váng mắt hoa, răng lỏng lẻo, mặt sưng phù giống như bánh báo.

Giang Đào tùy tiện vứt xuống đất, thân thể bà ta run rẩy, môi cũng run rẩy, hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu, cái miệng không sạch sẽ vừa rồi mắng chửi người, hiện tại căn bản không nói được một chữ.

“Được rồi, ném bà ta ra ngoài đi, tránh làm bẩn nơi này!” Chiến Mặc Thần lạnh lùng mở miệng, “Về sau, không có lệnh của tôi, bà ta không được bước vào Bắc Kinh nữa bước!”

“Vâng!” Giang Đào kéo bà Vương nửa chết nửa sống lui xuống.

Trần tẩu nom nớp lo sợ đứng một bên, sắc mặt trắng bệch nhìn Chiến Mặc Thần.

“Bà cũng đi xuống đi.”

“Vâng.” Có được lời phân hó của Chiến Mặc Thần, Trần tẩu lúc này mới đi.

Trước khi đi, bà phước tạp nhìn Cổ Phi Yên, bỗng nhớ đến điều gì, bà thu tầm mắt, cúi thấp đầu bước nhanh.

“Khi một mình em ở nơi này, lão thái bà kia đã dùng thái độ đó với em?” Người đi hết, ánh nhìn thanh lãnh của Chiến Mặc Thần rơi trên thân Cổ Phi Yên, có ý tứ hận không thể rèn sắt thành thép.

“Anh thấy sao?” Cổ Phi Yên hỏi ngược lại.

Không muốn cùng anh ta nói chuyện, cô bước qua anh ta rồi lên tầng.

Chiến Mặc Thần bước nhanh theo, sau lưng nhìn cô đậm nhạt ở miệng. “Tôi không biết em sẽ vô dụng đến thế, ở trước mặt tôi thì điều vô giương oai, trái lại bị một người làm ăn hiệp gắt gao, đến tận hôm nay mới dám bùng nổ.”

“Tôi vô dụng?”

Cổ Phi Yên trừng lớn mắt, suýt chút nữa đâm sầm vào người Chiến Mặc Thần.

“Á!” Cô bị dọa phải lùi lại đằng sau, nhưng chân lại không vững, nếu như không phải Chiến Mặc Thần nhanh tay lạnh lẽ nắm lấy eo cô, chỉ sợ sẽ ngã chổng vó trên mặt đất.

“Anh buông tôi ra!” Khuôn mặt vặn vẹo, Cổ Phi Yên tránh thoát ôm ấp của nam nhân.

Lần nữa ngẩng đầu, đôi mắt trong veo đen bóng nhẹ mìa mai, “Anh còn không biết xấu hổ nói tôi vô dụng? Trước đó anh đối với tôi như vậy, coi tôi như ko phải người, người làm tất nhiên sẽ có gió làm đà học theo, xem tôi như bù nhìn! Tôi thấy, người đáng bị chinh nhất, phải là anh mới đúng!”

“Vậy em tới chinh tôi?” Chiến Mặc Thần nhướn mày, tràn ngập thâm ý nhìn cô, khóe môi xuất hiện ý cười.

Cổ Phi Yên, “...”

Gã đàn ông này, da mặt thật sự quá dày!

Đêm qua anh ta ác như vậy, gần như muốn giết chết cô, có trời mới biết hôm nay cô phải có ý chí thế nào mới có thể xuống giường đi lại, nếu như bình thường... Đoán không chừng còn đang nằm co quắp ở trên giường!

Kết quả, bây giờ anh ta lại phát tình với cô?

Cổ Phi Yên nguy hiểm nheo mắt, đang định châm chọc Chiến Mặc Thần vài câu, nhưng lời chưa nói ra, bỗng nhiên nhìn thấy bên tai nam nhân vậy mà có màu đỏ đậm khả nghi.

Không chỉ vành tai đỏ đến nhò máu, ngay cả cổ cũng có một tầng màu hồng.

Này là...

Cổ Phi Yên tròn mắt há mồm, người đàn ông này không phải đang xấu hổ chứ?

Được thôi, coi như coi như anh ta xấu hổ đi, vậy... anh ta ngại cái gì?

Nghĩ thế nào cũng thấy đây là một chuyện rất kinh dị, Cổ Phi Yên không kiềm lòng rung mình, người đàn ông trong những ngày lãnh tức không hòa bình, trên giường điên cuồng như da thú, thế mà lại quý dị đỏ mặt nói chuyện...

Quá đáng sợ!

Xoay người rồi đi, Cổ Phi Yên muốn cách xa người đàn ông này, nhưng chưa đi được hai bước, cổ tay của cô đã bị kéo lại.

“Yên nhì, sau này có chuyện gì đều phải nói với tôi, tôi sẽ cho em chỗ dựa!”

Giọng nói người đàn ông rất chân thành.

Cổ Phi Yên quay đầu lại, đối diện hai con ngươi tinh mạch của nam nhân, dường như cô có thể nhận ra tâm tư chân thành của anh ngay lúc này, chợt nhớ ra đáng về cười xán lạn với cô đêm qua, trong nội tâm không nhận được nhìn ra.

Thế nhưng, cô vẫn sát phong cảnh hỏi, “Nếu như người khi dễ tôi là anh thì sao?”

“Tôi vĩnh viễn không khi dễ em.”

“Anh có!” Cổ Phi Yên chịu không nổi nữa, nuốt xuống sự chua xót trong cổ họng, cô bất lực nói, “Chiến Mặc Thần, anh chỉ thích thân thể của tôi, lại không nguyện ý cho tôi danh phận... Tối hôm qua, anh ý vào uống say buộc tôi không được rời đi, nhưng tôi nó cho anh biết, trong lòng tôi là không muốn!”

Cô rất quật cường, rất sĩ diện, trong lòng cô đầu ùy khuất, cô khi tức nổi điên thậm chí sẽ lựa chọn những câu nói trái lòng, nhưng đêm hôm qua cô rất thanh thực nói ra, khiến lòng mình đau xót, cô hỏi câu nghi vấn khiến cô không hiểu nổi nhất.

Vì sao anh lại đánh hôn với Cổ Minh Châu, anh không đáp lại.

Vậy thì, bây giờ cô hỏi lại lần nữa.

“Nếu anh thật sự quan tâm tôi, muốn tôi đem cả đời còn lại bồi cạnh anh, vì sao ngay cả sự tôn trọng nhất còn không cho tôi? Đừng nói tình yêu có thể vượt qua tất cả, càng đừng nói trừ giấy kết hôn ra cái gì cũng có thể cho tôi, Chiến Mặc Thần, tôi muốn anh nói với tôi, vì sao anh luôn miệng nói quan tâm, nhưng ngay cả đường đường chính chính đứng bên cạnh anh cũng không cho!”

Im lặng, không có bất kỳ can xúc gì, nói xong, Cổ Phi Yên hai mắt chứa nước nhìn người đàn ông trước mặt, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của anh.

Thời điểm chờ đợi, tim cô đập rất nhanh.

Rất nhanh.

Cô cũng rất sợ sẽ phải nghe điều mình không muốn nghe, có thể sẽ không chịu được nổi... Nhưng cô vẫn quật cường kiên trì đến cùng.

Có lẽ thỉnh thoảng cô sẽ yếu mềm một chút, nhưng từ nhỏ chịu thói đời nóng lạnh, thời gian cô kiên cường nhiều hơn là mềm yếu, cho dù có khả năng nghe được điều mình không muốn, cô cũng muốn đau cho tình, không còn hồ đồ nữa.

Trầm mặc rất lâu!

Chiến Mặc Thần nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ bướng bỉnh trước mặt mình, bỗng, trong lòng thấy ảm áp.

“Vị thế, e muốn trở thành người đàn bà của tôi, gả cho tôi?” Anh hỏi.

“Đương nhiên! Có một bản giấy kết kết hôn còn tốt hơn so với việc không có, chỉ ít, sau này mỗi người đi một ngã, có thể chia một nửa tài sản của anh, đây là pháp luật quy định, anh không cho thì tôi đi thưa kiện, hồ chết anh!” Cổ Phi Yên hừ lạnh, “Nếu như anh nói những câu đó chỉ là nói nhảm, thì tôi chết cũng sẽ không phụng bồi!”

“Được!” Chiến Mặc Thần nghiêm túc lên tiếng, đột nhiên ôm ngang cô gái trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 185

“Chiến Mặc Thần, ông nội anh, anh đang yên lành lại phát bệnh gì rồi, anh mau thả tôi xuống!” bị người đàn ông bế lên một cách mạnh mẽ, khuôn mặt xinh đẹp Cố Phi Yên bị anh dọa giật thót lên.

Cô vừa nảy còn rộng lượng với anh, trên danh nghĩa còn muốn chia nửa tài sản cho anh, nhưng khi anh vừa tiến lại gần, cô còn cho rằng tiếp sau đó sẽ giáng cho cô một trận không chút lưu tình nào lên người, cứ coi không đánh chết cô, thậm chí chắc phải tàn tật một nửa, kết quả....

Anh lại bế cô lên không buông ra!

Người đàn ông này tính làm gì vậy?

Còn không phải cãi nhau trận nhỏ vui vẻ sao?

Không những không bị cô dọa cho, mà tâm trạng lại cực kì tốt, anh không thể là bề ngoài tiến công mà nội tâm bạo dâm chứ? Đã không được lời đường mật thì thôi, còn bị ăn bộ roi và nện sao?

Thật là kỳ quái!

“Tôi không có bị điên, tôi thật sự rất tốt!”

Chiến Mặc Thần không biết người phụ nữ trong lòng mình đang oán thăm cái gì, con người đen sâu thẳm để lộ ra sự vui mừng, đôi mắt sáng lấp lánh tựa những vì sao tinh tú trên bầu trời đêm, bất cứ ai đều có thể nhìn thấy được tâm trạng anh cực kỳ tốt.

Bé Cố Phi Yên bước ra ngoài biệt thự, đợi lên xe, thắt dây an toàn cho cô, kiểu căng lại hơn hờ nói ra mục đích của mình, “Tôi rất vui khi cô đang gấp gấp muốn gả cho tôi, nề tình cảm của cô đối với tôi quyết một lòng, tôi quyết định thỏa mãn nguyện vọng vầy của cô.”

“Cái....cái gì?” Cố Phi Yên nhâng cằm lên, có cảm giác như bị sét đánh.

Cô.....

Vừa nảy không phải nghe nhầm chứ?

Mặt khác, Chiến Mặc Thần với tốc độ nhanh nhất, thân thể cường tráng nhảy vọt lên ghế lái xe, khởi động xe.

“Đợi đã!” Cố Phi Yên kịp phản ứng lại vội vàng nói, không dám tin vào mắt mình, “Chiến Mặc Thần, anh vừa nảy đùa với tôi phải không? Chuyện đó...anh nói, anh muốn thỏa mãn nguyện vọng của tôi?”

Cô đưa tay lên trán anh kiểm tra nhiệt độ, xem anh có bị sốt không.

“Không phải là tự cô nói cô muốn gả cho tôi sao?” Chiến Mặc Thần nháy mắt, nói vui vẻ.

“Không...anh nghe nhầm rồi, tôi chỉ là ví dụ!”

“Mặc kệ cô ví dụ hay không, tôi hiểu tâm lòng của cô là được rồi.”

“Nhưng tôi không muốn gả cho anh!” Cố Phi Yên như điên lên.

Cô chỉ là miệng lưỡi nhanh một chút, lúc nào biến thành cùng anh cầu hôn rồi?

Có nhầm gì không vậy?!

Không có hoa tươi nhẫn cưới, không có tình cảm lãng mạn, vừa lúc này họ còn đang cào xé đánh nhau, bây giờ đã bách niên hảo hợp? Thần ạ, là cô không hiểu, hay là thế giới này thay đổi nhanh chóng? Cô làm sao nghĩ không ra chứ?

Thật là có kiểu cảm giác quần bách không biết giải thích ra sao!

Cố Phi Yên cố gắng để mình bình tĩnh lại, nghĩ kỹ lời mình vừa nói trước đó, “Chiến Mặc Thần, Chiến đại tổng tài, ý của tôi là, tôi hy vọng anh và tôi ở cùng nhau không phải để chơi đùa mà là mục coi kết hôn như mục đích qua lại, anh hiểu không? Tôi chỉ là muốn anh làm điểm này, không phải nói bây giờ muốn cùng anh kết hôn.”

“Yêu, có phải vì kết hôn?”

“.....Đúng vậy.”

“Cô không phải rất yêu tôi sao?” nam nhân hỏi quá trực tiếp.

Cố Phi Yên đỏ mặt dứ khoát, “Không yêu!”

“.....” Chiến Mặc Thần ánh mắt chuyển lạnh, điềm đạm liếc nhìn cô, nói nhẹ nhàng, “Tôi vẫn nhớ, hôm qua lúc cô cùng tôi làm trên giường, cô hình như không phải nói như vậy!”

“Anh trật tự!” Cố Phi Yên mặt càng đỏ hơn.

Lời nói trên giường, có thể tin sao?!

Xã hội hiện đại, xuống giường đều là người lật mặt!

Chiến Mặc Thần cũng không chịu nghe, “Không nói trước đó, ít ra lời hôm nay cô nói đã thông báo cho tôi một chút, cô muốn ở bên tôi, cũng là coi kết hôn như mục đích, phải không?”

“.....”

“Có hay không?”

Hình như.....

Cố Phi Yên lưỡng lự gật đầu, “.....Có”

“Vì vậy, tôi kết hôn với cô.”

Cố Phi Yên, “.....”

Cô bây giờ thật sự mơ hồ, cô ôm đầu nghĩ thật kỹ mới ngẩng đầu lên, giải thích thật lòng cho người đàn ông đang lái xe, “Không phải như vậy, hôn nhân không phải trò chơi, tôi cũng không muốn bây giờ kết hôn! Mâu thuẫn giữa chúng ta vẫn còn chưa tháo ra, không phải sao? Hiện tại, tình cảm của chúng ta còn chưa ổn định, tôi không muốn hôm nay kết hôn cùng anh như một trò đùa, qua hai ngày sau biến thành người phụ nữ ly dị

thê thăm!”

“Cô sai rồi, mâu thuẫn giữa chúng ta sẽ được giảm đi nhờ tờ giấy kết hôn, chỉ cần có giấy kết hôn, cô sẽ không cãi nhau với tôi nữa, tình cảm của chúng ta sẽ ổn định lại, cô càng không muốn trốn chạy!”

Cố Phi Yên, “.....”

“Sau này, chúng ta cùng ở chung một nhà, quang minh chính đại.” Chiến Mặc Thần nói.

Anh có chút chủ nghĩa của đại nam tử, trong cuộc sống quân đội đã nuôi dưỡng ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, làm anh quen với phương thức xử lý công việc, nói ra những lời không dễ nghe lắm.

Anh rất khó cho rằng trước đó đã nói những lời xin lỗi đã làm cô đau lòng, nhưng, anh có thể dùng hành động thực tế để chứng tỏ thái độ.

“.....” Cố Phi Yên yên lặng một lúc, hỏi, “VẬY...Cô Minh Châu thì sao? Anh cùng cô ta đã đính hôn, cô ta giải quyết như nào? Anh làm như vậy, lẽ nào không phải biến cô ta thành trò cười sao?”

Chiến Mặc Thần nắm lấy vô lăng ngừng lại một lúc rất nhanh hồi phục bình thường, chỉ là, trong ánh mắt giấu đi niềm vui không còn thấy nữa.

Một hồi lâu, anh mới mở miệng.

“Chuyện tình cảm giữa chúng ta không có liên quan đến cô ấy...mọi việc tôi sẽ xử lý tốt, cô không phải lo lắng”

“Tôi sao phải lo lắng? Đây chính là mâu thuẫn của chúng ta, một ngày không giải quyết là tôi ngày đó không thoải mái! Nhìn anh như này, cứ coi hôm nay chúng ta đăng ký kết hôn, anh cũng không thể lập tức cùng cô ta hủy bỏ hôn ước, đúng không?”

“.....” Chiến Mặc Thần mở miệng, “Đúng vậy.”

Cố Phi Yên tròn mắt há miệng.

Cô không ngờ mình nói ra lời vô tâm vậy, lại thật sự đoán ra sự phát triển câu chuyện, cô không thể nghĩ thêm liên hỏi, “Chiến Mặc Thần, anh như vậy qua cận bã rồi! Anh nói muốn cùng tôi kết hôn, lẽ nào là âm thầm kết hôn? Nếu như là âm thầm kết hôn, anh nói cái gì quang minh chính đại cơ?!”

“Tôi xử lý như vậy có nguyên nhân của tôi, chỉ là.....tạm thời không thể nói cho cô.” Chiến Mặc Thần ánh mắt trầm xuống.

Anh bây giờ nói, đã là đạt đến độ giới hạn lớn nhất anh có thể nói rồi, nếu muốn tiếp tục, anh không thể mở miệng.

Cũng may, Cố Phi Yên không hỏi kỹ.

Cô cúi đầu xuống, đang suy nghĩ gì đó.

Liếc nhìn có một lượt, Chiến Mặc Thần không nhìn được nói, “Ít ra có giấy chứng nhận kết hôn, cô có thể yên tâm, cô có thể nói chính mình, cô là của tôi.”

Cố Phi Yên, “.....”

Nhìn vào người đàn ông bên cạnh, mọi suy nghĩ của cô đều rối bời, sau đó quay ra phía cửa sổ.

Cô cảm thấy mình chả có triển vọng gì, nhưng, nghe được câu nam nhân nói ra “Cô là của tôi” bốn từ đó, trong lòng cô đang tuôn ra sự ngọt ngào không thể kiềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186

Trong thời gian tiếp theo, hai người bỗng yên lặng lại.

Bầu không khí trong xe rất yên tĩnh, cũng không có ngưng ngừng gì.

Giống như người ở bên nhau lâu rồi ngồi cùng nhau, nào sợ việc gì cũng không làm, hoặc việc của ai người đó làm, cũng an nhàn tự tại.

Kết hôn.....

Cố Phi Yên cảm thấy có chút ngẩn ngơ.

Hai người trước giờ chưa từng nhắc chuyện này, coi lúc tranh chấp ngày càng lợi hại, cũng chỉ nói giữa Cố Minh Châu và cô, không chỉ muốn cô ở bên cạnh mà anh còn vì Cố Minh Châu làm oan cô.....

Tại sao đột nhiên lại nhắc đến vấn đề kết hôn, thậm chí mạnh động lái xe đến cục dân chính?

Bọn họ thật sự sẽ kết hôn sao?

Sau khi kết hôn, cần làm gì?

Tất cả như trước, hay sẽ có cuộc sống mới?

Nghe ý của Chiến Mặc Thần, anh và cô cũng chỉ là âm thầm kết hôn, bên ngoài vẫn chưa hủy hôn ước với Cố Minh Châu, vậy cái quang minh chính đại này có vài phần không minh bạch, cô thật sự phải chấp nhận sao?

Rất nhiều vấn đề đều không có một đáp án chính xác, nhưng đột nhiên như vậy, cô cũng rất kích động.

Coi như là ngẫu nhiên, nhưng cô cũng yêu anh 8 năm ah!

Đã từng cho rằng anh có ơn cứu mạng với mình, cô yêu người đàn ông này cực kỳ sâu đậm, cảm thấy anh như vị thần cứu cô giúp cô thoát khỏi cảnh đau khổ tuyệt vọng.

Anh đã cứu mạng cô, cô đem cuộc đời còn lại của mình giành cho anh, có thể không chút lưu giữ.

Bây giờ, coi như biết người cứu mạng mình là Chu Tử Ngạn nhưng tình yêu của cô giành cho anh vẫn không đổi.

Cô khó mà tỉnh táo.

Cô vì cảm kích mà yêu Chiến Mặc Thần, nhưng yêu đến bây giờ, tình cảm ấy đã không chỉ là cảm kích nữa rồi.

Với Chu Tử Ngạn, cô cảm kích anh, tin tưởng anh, nhưng cũng chỉ là tình cảm giành cho anh trai, coi như chân tướng đặt ngay trước mắt, cô cũng không thể yêu Chu Tử Ngạn, chỉ là đơn thuần ngạc nhiên khi biết sự thật.

Còn Chiến Mặc Thần.....không biết từ lúc nào, trái tim của cô đã rơi xuống, không thể thu hồi lại.

Có lẽ thờ gian ở bên nhau, cô yêu anh, đã trở thành thói quen ngấm đến tận xương tủy.

Cố Phi Yên hít thở sâu.

Trái tim cô càng đập nhanh, từng chút từng chút một, giống như có người cầm búa đập nhẹ lên tim cô vậy, làm cô căn bản không thể coi nhẹ từng nhịp đập.

Nhưng, sau khi sự đập rộn lên này qua đi, cô bắt đầu bình tĩnh lại.

Cô không cần kích động quá sớm!

Cô cảm thấy đây như là âm mưu của Chiến Mặc Thần, có ý nói cái gì mà kết hôn, làm chuyện lớn như này để dọa cô! Đáng tiếc, anh nghĩ sai rồi, cô từ nhỏ đã bị dọa vụ lớn thế rồi, còn sóng gió gì chưa gặp nữa?

Đi một bước nhìn một bước, xem anh có thể chơi trò gì!

Nghĩ như vậy, Cố Phi Yên ung dung hẳn.

Đương nhiên, cô có chút hựt hẫng, mặc dù cô không muốn thừa nhận.

Tâm sự của cô được cất giấu rất kỹ, nhưng biểu cảm trên mặt cô đều bị người đàn ông bên cạnh nhìn trúng rồi.

Tâm trạng anh rất vui, khó mà kiềm chế được.

Nếu không phải dốc hết sức khả năng của mình để kiềm chế lại, không muốn biểu cảm của mình giống như mấy bọn trẻ trâu, có lẽ anh không chịu nổi bật cười ra tiếng, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể hiệu đạt rõ tâm trạng của anh.

Trước đó, anh không hiểu tâm tư của con gái, căn bản trước đó không nghĩ đến chuyện kết hôn.

Hôm nay người con gái của anh giúp anh hạ hỏa, anh nhạy bén tìm ra bà từ quan trọng “giấy kết hôn”, bỗng nhiên rạn rở hẳn, tìm ra cách giải quyết vấn đề tốt nhất.

Có chuyện, anh không thể không làm, cũng không thể nói bất cứ ai, nhưng anh cố gắng làm giảm mâu thuẫn đến mức thấp nhất, dùng hành động thực tế cho cô bảo đảm.

.....

Đến cực dân chính gần nhất, Cố Phi Yên cho rằng anh trực tiếp lái xe đi vào, không ngờ anh lại rẽ phải tìm quán ăn nào đó dừng xe.

Dẫn Cố Phi Yên vào quán, anh lấy ghế ra.

“Làm gì vậy, không đi lấy giấy sao?” Cố Phi Yên ngồi lên ghế mặt nhìn lên người đàn ông cao lớn.

Giọng nói vài phần chế giễu, trong lòng nói không ra sự hựt hẫng còn chọc ngoáy.

Chiến Mặc Thần không có nói rõ ý đồ gì.

Con người đen sâu thăm nhìn cô một lượt, điềm đạm nói, “Bình tĩnh không cần vội.”

Không phải anh không hỏi hỏi, trên thực tế anh còn hỏi hỏp hơn cô.

Ngộ nhớ lãng phí thời gian, nữ nhân này không đồng ý cùng anh nhận giấy kết hôn thì làm sao?

Nhưng, khi anh bình tĩnh lại, anh phát hiện tự mình dẫn Cố Phi Yên vào cục dân chính rất không sáng suốt.

Rêu rao gây sự chú ý như vậy, khác gì thông báo thiên hạ anh đã kết hôn, Cố gia nhất định sẽ biết, như vậy kế hoạch tiếp theo của anh sẽ bị hủy hoại, anh không cho phép.

Nếu anh muốn giấu chuyện này, thì không thể hành sự như thế.

Đứng dậy, Chiến Mặc Thần gọi cuộc điện thoại, trầm giọng dặn dò, “Là tôi, Chiến Mặc Thần, cậu tìm vài người đến đây, tôi muốn lấy giấy chứng nhận.”

“Chiến, Chiến thiếu gia? Thật sự là anh? Anh muốn tìm tôi làm giấy chứng nhận gì, cái này, cái này....”

“Cậu là cục trưởng cục hành chính, tôi tìm anh tất nhiên làm làm giấy chứng nhận kết hôn rồi, không lẽ tôi tìm anh làm giấy khai sinh? Nói bớt lời, mau qua đây!”

Cục trưởng cục hành chính đáng thương có cảm giác tinh thần rối loạn, anh đương nhiên không thể ngốc thiệu cho họ nghiệp vụ của cục còn có giấy chứng nhận ly hôn, anh có chút mơ hồ hỏi, “Chiến thiếu gia, tôi không nghe lầm chứ?”

“Đúng vậy, không nghe lầm!”

“Nhưng...”

“Còn hỏi, tôi cảm thấy lúc cục trưởng cục hành chính có thể đổi người làm rồi đấy, cậu nghĩ sao?”

“...Không không không, Chiến thiếu gia đợi một chút, tôi lập tức qua đây!”

“Trong vòng 10 phút đến địa chỉ tôi đã đưa cho anh, mọi giấy tờ tôi đều mang đủ, cần thận chút, tránh để bất cứ ai chú ý đến, nghe rõ chưa?!”

“Vâng!”

Tắt điện thoại, tâm trạng Chiến Mặc Thần rất tốt, quay về quán ăn.

Cố Phi Yên đã chọn vài món, lúc anh đang bận bịu, cô bắt đầu ăn.

Quán ăn này là quán ăn điển hình, cũng không có gì đáng nói, nhưng vị cũng không tồi, Cố Phi Yên căn bản cũng không kén chọn, ăn rất vui vẻ, Chiến Mặc Thần bước vào, cô còn có tâm trạng chào anh, “Anh cũng ăn một chút đi.”

Chiến Mặc Thần vui vẻ ngồi xuống, nhìn cô ăn mà không uống canh, còn gọi thêm bát canh đặt bên cạnh cô.

“....” Cố Phi Yên chưa từng được hưởng đãi ngộ như này, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, đột nhiên bị ánh mắt của anh dọa cho, làm cô nổi da gà.

“Uống chút canh.”

“....Oh.” Cố Phi Yên cầm bát canh lên uống, phát hiện Chiến Mặc Thần đang nhìn cô, đột nhiên không nhin được mở miệng, “Chiến thiếu gia, anh không phải sáng nay quên uống thuốc chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187

“.....”Chiến Mặc Thần sắc mặt nghiêm túc,ánh mắt chăm chú nhìn, “làm sao, em không thích sao?”

“cũng không phải không thích,là có một chút làm cho khiếp sợ.”

“làm sao lại sợ.”

“anh trước kia không phải như vậy.....” Cố Phi Yên lắc đầu, “anh của lúc trước bá đạo ngang ngược, kiên cường,tính cách vừa xấu xa lại cứng rắn,nói một không có hai lại còn thích bắt nạt người,sau đó.....”

Nói đến đây,Cố Phi Yên bỗng nhiên hoàn hồn bình tĩnh lại.

Cô có phải là không có dũng cảm quá lớn sao?

Người nhà cho cô một chút ánh sáng,thì trông cô rất là rực rỡ tươi sáng như cảnh xuân vậy, giống như có chút mạo hiểm.....người đàn ông này có một chút dã thú,cô làm sao có thể chỉ vì một con hổ già ở trước mặt mà ngù gục được,còn chuyện nhỏ rầu hần thì sao?

Chuyển ánh mắt nhìn Chiến Mặc Thần,quả nhiên phát hiện ra sắc mặt của người đàn ông này đã thay đổi thậm tệ,cô lúc đó cười mỉa.

“ôi ôi....”cô ôi vài tiếng. “ cái đó, là tôi cảm thấy anh hôm nay có chút không thoải mái,có vẻ như đặc biệt nói chuyện rất tốt,thật là để tôi cảm thấy trong lòng chíp bóng,anh vẫn nên là khôi phục giống như trước đi.”

Nếu không,cô rất là rụt rè!

Chiến Mặc Thần mặt tối sầm lại,trên gương mặt lạnh lùng không biểu cảm của anh,gọng nói kim nén lại, “ tôi nhìn em là một con nọ.” đối với cô ấy không tốt,cô vốn dĩ lạnh lùng với anh ấy,còn hơn anh ấy là có thể kim nén được con giận,đối với cô tốt một chút,cô lại làm nũng cưng chiều,không phải nọ thì là gì?

Cố Phi Yên, “.....”

Cô cũng cảm thấy bản thân mình nọ,tối hôm qua vẫn cảm thấy anh ấy là là một kẻ bảo hành độc ác,bây giờ nghĩ lại,bản thân cô cũng có một thê chất run rẩy.

Tốt,cô vẫn là không nói.

Cô không nói,Chiến Mặc Thần cũng không có lên tiếng.

Đội một lát còn phải làm chuyện nghiêm túc,anh ấy tự đưa cho mình một hộp com,lấy ra ăn với tốc độ hành quân tác chiến.

Ăn không đến mấy phút,âm thanh gõ cửa vang lên.

“mời vào!” Chiến Mặc Thần để bát đĩa xuống thong thả ung dung,gọng nói kim nén vang lên.

Cửa của ghế lõ mở ra,một người đàn ông trung niên cười tí mắt đi vào, “Chiến thiếu,đồ đạc tôi đều đã chuẩn bị xong rồi,cậu xem là cậu sẽ cùng với ai đi lấy giấy kết hôn? Cậu nói ra, tôi đảm bảo sẽ làm cho cậu chuyện này ổn thỏa.”

Chiến Mặc Thần cười cười,nhìn ông ấy, “ có một người phụ nữ ở trong ghế lõ này,không cùng với cô ấy lấy giấy kết hôn,vậy thì tôi cùng với ông ở cùng một hộ khẩu?”

Người đàn ông trung niên mồ hôi trên trán nhanh chóng rơi xuống, “không,tôi không dám.....”

Ông ấy chỉ là một cục dân sự nhỏ,ở trước mặt Chiến Mặc Thần ông ấy là cô ở dưới chân một ngọn núi lớn,vốn dĩ không dám tự ý tùy tiện, phục vụ vị thiếu gia này hết sức lo sợ,nhưng càng lo lắng lại càng dễ nói sai,đứt khoát cái gì cũng không nói.

Trực tiếp làm đi!

Tất cả đều chuẩn bị xong rồi,chi thiếu sự phối hợp của Cố Phi Yên thôi.

Toàn bộ người Cố Phi Yên đều lơ mơ không biết gì cả,lúc trước ở trong suy nghĩ phản ứng diễn luyện tập đều không giống,cô ngần ngại dờ mắt ra,gióng như là một con vịt đã được ban cho một cơ thể vậy.

Cô bị Chiến Mặc Thần kéo để cái ghế gần tường ngồi,nghe sự chỉ huy của người chụp ảnh và Chiến Mặc Thần cùng chụp một tấm ảnh,sau đó..... trong vài phút ngắn,trên tay cô cầm một quyển sách đồ màu sắc rất đẹp.

Đây.....

Cô cảm thấy bản thân giống như là đang có một giấc mơ không thật vậy,còn có một chút sương mây mờ.

“Chiến thiếu, chúc mừng chúc mừng!” Cục trưởng cục dân chính lấy ra kẹo mừng đã chuẩn bị từ sớm, “ hôm nay là đại hi của cậu, ăn kẹo, ăn kẹo đi,.....” nhân tiện, còn trao cho một cái hồng bao rất dày nữa.

Chiến Mặc Thần bày tỏ hành động với cái người chuẩn bị kẹo mừng rất tốt, nhưng hồng bao lại không lấy, giấy kê hôn đến tay sẽ ra hiệu qua sông phá hủy cây cầu, mấy người này làm gì nên đi đâu.

Đội mọi người đi hết rồi, Chiến Mặc Thần kéo Cố Phi Yên vẫn đang ngăn người ra qua một bên, ép cô vào tường và hôn cô.

Hơi thở của người đàn ông mạnh mẽ ùn ùn kéo đến,eo bị đè ép vào, đôi môi đỏ bị hôn, Cố Phi Yên chấp nhận bị sự nhiệt tình của người đàn ông động vào, cảm giác hôm nay anh ấy hôn lại càng dùng lực tùy tiện, khi đôi tay ấm của anh ấy dính trên da của cô, trong cơ thể của anh ấy sự nhiệt tình hiện ra giống như là muốn đè cô tan ra vậy.

“a!”

Ngay lúc này,hai người đang mê muội bị giật mình.

Chiến Mặc Thần giương mắt lên nhìn,người nhân viên phục vụ sau khi mang chút đồ ăn điểm tâm đến trọn tròn hai mắt,khó xử không biết là tiến hay lùi,ngay lúc đó thấy được ánh mắt nghiêm khắc, “ cút!”

“vâng vâng vâng.....”

Người nhân viên mau chóng rời đi,nhưng hứng thú của hai người cuối cùng cũng bị quấy rối.

Mặt Cố Phi Yên đỏ lên đây người đàn ông này ra,lấy túi xách của mình rồi đi ra ngoài,đi chưa đến hai bước,đôi chân của cô ấy đã rời khỏi mặt đất,lại bị người đàn ông bế vào trong lòng.

“em đi rất chậm,để anh bế em đi.”

Cố Phi Yên, “.....”

“về nhà sớm một chút,tôi muốn được chứng nhận.”

Cố Phi Yên, “.....”

Trên đường,người đàn ông đi với tốc độ rất nhanh,rõ ràng là hơi thở của chiếc maybach rất ổn định,mà lại bị anh ấy đi với tốc độ ỉa-ra rất mạnh mẽ,bình thường xe đi phải khon một tiếng,nhưng thái độ hình dáng gương gao bị giảm đến 40 phút lặn.

Đến Giang Sơn Để Cảnh,Chiến Mặc Thần mở cửa xe,bế cô lên trên lầu,xe còn chưa có khóa.

Đi vào phòng,anh để cô lên trên giường,thân hình người đàn ông khỏe mạnh to lớn sắc bén đè xuống.

Anh chăm chú nhìn cô,cũng có thể là nguyên nhân bị nhiễm dục vọng,gìọng nói trầm êm tai rất cảm động lòng người,gữa những ngôn từ không phải là rất uyển chuyển,nhưng ngược lại có chút uy hiếp nhẹ nhẹ, “ Yên Nhị,sau này em là người của anh rồi,tốt nhất đừng có lại nói muốn đi,không thì anh không chắc mình sẽ làm gì với em đâu.”

“em …..”

Mới từ từ nói ra một chữ,Cổ Phi Yên đã bị chấn động môi lại.

Ở trong nhà,không phải là ở bên ngoài,làm việc gì cũng đều tự do tự tại,sự nồng nhiệt của người đàn ông có thể thổ lộ ra mà không kiêng nể gì cả.

Thuận tiện cho anh ấy rồi,cô trốn cũng không được.

Hai,ba, kéo quần áo ra,bàn tay to thô của người đàn ông xoa lên làn da mềm mại như đậu phụ của cô,cúi đầu xuống cắn lên viên ngọc mềm trước ngực của cô ấy,đầu lưỡi ẩm nóng cuốn vào một chút với nụ hôn nhỏ xinh,kêu lên một tiếng khiến cô ấy không kìm nổi lòng mình.

Cô rất nhạy cảm,cơ thể bị khiêu khích trên ghẹo mềm nhũn ra.

Quý thủ thần,Cổ Phi Yên nghĩ đến quyển sách màu đỏ đỏ mà nóng bỏng,nghĩ bản tám ảnh nửa người thân mình Và Chiến Mặc Thần trong quyển sách đó,nghĩ đến mình ở trong tấm ảnh đó khuôn mặt có chút cứng nhắc và ngốc nghếch……

Kkhông biết phải làm sao,sự phiền muộn lâu dài ở trong lòng đã ngưng lại mà tiêu tan thành mây khói rồi, do người đàn ông ở trên người cô tùy ý tùy tiện,do anh ấy muốn làm gì thì làm,nhẹ nhàng nhắm mắt lại,đạp lại sự nhiệt tình của anh ấy.

Một trận mây mưa,dại đẳng đau đớn.

Có thể là băng tuyết tan,tinh sâu nghĩa nặng,lần này so với những lần trước đều phải vui vẻ thích thú.

Tối qua Cổ Phi Yên không có nghỉ ngơi,hôm nay lại thể lực lại bị làm miễn cưỡng mệt nữa,làm xong liền đi ngủ luôn,là do Chiến Mặc Thần không có nhận được bất kì sự ảnh hưởng nào cả.

Anh chính dồn lại mình,nhẹ nhàn đi đến phòng sách,

Mới ngồi xuống phía sau bàn sách,Giang Đào gõ cửa,đi vào.

“Chiến Thiệu,ngày mai anh sẽ cùng với Minh Châu Tiểu thư đi tham gia từ thiện,đến lúc đó chắc chắn sẽ bị báo chí phát hiện ra.Cổ tiểu thư nếu như biết,có thể tâm trạng sẽ không được thoải mái?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188

Giang Đào cảm thấy sinh mệnh của bản thân mình là một sự lo lắng.

Bản thân vẫn là một con gà con đau khổ bị đe dọa,phải lo lắng suốt cuộc đời vì Chiến đại tổng tài,nhà ai có anh ấy trợ lý sẽ rất vô tư thân thiện lương tâm tốt?

Anh thấy Chiến Mặc Thần không quan tâm,trong lòng gằng chán nản thất vọng.

Tận tình khuyên bảo, “ Chiến Thiệu,mặc dù kế hoạch của chúng ta phải bảo mật,nhưng nếu như ảnh hưởng đến tình cảm cuộc sống của cậu cũng không tốt,u tối trước mắt chúng ta một mình cậu không phải là lưu manh còn đó,nếu như cậu cũng bị vứt đi…… haizz,vậy sự vụ tối tăm của chúng ta cũng quá là bí hiểm rồi,nhưng cậu phải kiên trì đó!”

Chủ yếu nhất là,mặc dù Chiến Thiệu ở chỗ Cổ tiểu thư chịu đựng sự lạnh nhạt cũng không thể lấy được trút con giận dữ của bọn họ,nhưng anh ấy trầm mặc lạnh lùng nhìn rất mát mẻ,bây giờ nhiệt độ dần dần hạ xuống tháo,mắt nhìn thì muốn vào thu rồi,anh ấy không muốn phải mặc áo khoác sớm!

“vậy anh cảm thấy như thế nào?” Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng ngẩng mặt nhìn Giang Đào,ánh mắt không lương thiện.

Anh ấy kà một người đàn ông anh nhìn uy phong có thể sẽ bị vứt bỏ?

Có chứng minh trên người,Chiến Mặc Thần rất tự tin.

“tôi cảm thấy,cậu cũng có thể nên giải thích một ít với Cổ Tiểu thư.Cổ tiểu thư không phải là người không hiểu chuyện,và nói rõ với cô ấy về sự thiệt hại câu mối quan hệ này,cô ấy không thể để việc này lộ ra ngoài đâu.”

“không cần, có lịch trình rồi thì bắt buộc phải theo lịch trình mà làm,không thì phép tắc lập ra là để làm gì,lẽ nào là vì bị phá hoại làm hỏng? vấn đề tôi đã giải quyết rồi,không cần lại phải lo lắng đến tính cảm cuộc sống của tôi.” Nói xong việc chính sự,tất cả diện mạo của Chiến Mặc Thần,ngôn từ rất chắc chắn.

“anh giải quyết như thế nào ạ?” Giang Đào rất tò mò.

Thì anh ấy biết tất cả,nhà anh ấy Chiến Đại tổng tài là một nhà tình ái hầu như vì lẽ tề vụn vặt,làm sao có thể nghĩ được cái giải quyết gì tốt được?đến thời gian khác làm, tình cảm với Cổ tiểu thư trái lại càng ngày càng xa lạ,haizz……

Nhìn kkhông được,Giang Đào trong lòng thốt lên một câu.

Nhìn Giang Đào như vậy,Chiến Mặc Thần biết trong lòng anh ấy đầy sự nghi ngờ đối với bản thân mình.

Ha……

Đưa tay vào trong túi áo trước ngực lấy ra một quyển sách màu đỏ,lạnh lùng kiêu ngạo ném cho Giang Đào,nhẹ nhàng thanh thản dựa vài ghế, cảm khẽ hắt lên, “ mở to mắt chó của cậu ra mà nhìn!”

Giang Đào không cho rằng sẽ nhận được nó,cúi đầu nhìn,con người tròn tròn lên.

“đây,đây đây đây……”

“hiển nhiên là như cậu nhìn thấy,tôi đã là người có vợ rồi,” ánh mắt Chiến Mặc Thần rất vui vẻ.

Anh ấy như vậy dường như là cởi bỏ sự lạnh lùng ở trên người,vị tình người cũng nhiều hơn một chút.

Giang Đào vẫn không dám tin vào.

“.....” do dự hồi lâu,anh dần do mãi mới dám hỏi, “ Chiến Thiểu,đây là đức tính của cậu.ò,không,cậu không hiểu được tính chất của sự thú vị,Cố tiểu thư là không suy nghĩ nhiều mới đồng ý đi đăng kí giấy kết hôn với cậu? cậu không phải là dùng súng ép Cố Tiểu thư đi đó chứ?”

“dùng súng?” Chiến Mặc Thần không thể kiểm soát được, “ chính xác là dùng súng.”

Trước khi đến phòng sách,anh ấy vẫn dùng rất tốt “ súng” của anh ấy với người phụ nữ bé nhỏ của anh đi sâu vào giao lưu,là súng thật đấy.

Kết quả là rất tốt,rất đáng nhớ.

Trong phòng sách thoáng chốc xuất hiện bong bóng màu hồng khiến Giang Đào nổi cả da gà lên,anh ấy vẫn muốn lại nhìn giấy kết hôn ở trong tay,quyển sách đó bị người đàn ông kia nhanh như chớp giật lấy.

Quý trọng đề vào trong túi áo,trong lời nói của Chiến Mặc Thần có phần ghét bỏ với anh ấy, “ nhìn một cái là được rồi,nhìn tới nhìn lui,nhìn nhìn lại thì làm sao,cậu chịu trách nhiệm nhá?!”

Giang Đào, “.....”

Anh chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm,anh không tin cái giấy kết hôn này vẫn thất sự có thể bị anh nhìn nhận được!

“không có việc khác thì mau đi ra ngoài đi,đừng đứng ở trong đây ngửa mặt .’

“.....vâng.” Giang Đào đáp lại

“đứng rồi.....” trước khi Giang Đào đi,Chiến Mặc Thần lại kiêu ngạo cho anh ấy một đòn nữa, “ anh về sau không cần phải lo lắng đến cuộc sống tình cảm của tôi nữa,việc của tôi sẽ tự lo liệu,anh có thời gian rảnh thì hãy nghĩ xem bản thân làm sao lại vẫn cô đơn, đã 26 tuổi rồi còn không có bạn gái,đồ đặc thì cũng giống như vôi nước,để lâu không dùng nói không chừng không còn dùng được nữa.đây là một người thành công chia sẻ cho cậu kinh nghiệm đó!”

Giang Đào, “.....”

Còn người thành công ư, cũng không biết là ai nửa tháng giờ không khí trầm lắng,mỗi ngày nhốt bản thân mình ở công ty làm việc như điên dại, đến Giang Sơn Để Cảnh cũng không dám về,cho rằng bản thân che giấu rất tốt,kết quả ai cũng đều biết anh ấy đang bị thất tình.....

Nhưng,Giang Đào cũng dám oán thán hai câu.

Người đàn ông nồng nàn trong tình yêu, chìm đắm trong thế giới của mình,nói với anh ấy cái gì đó mà nghe đều không vào.

.....

Phòng sách.

Đội không khí xung quanh yên tĩnh xuống,Chiến Mặc Thần lại từ trong lòng lấy ra giấy kết hôn màu đỏ,giao ra trước mắt nhìn,chi cảm thấy màu sắc đỏ đều rực rỡ quay vòng,gióng như một mặt trời treo trời.

Nhìn không nổi,mỗi anh ấy nhếch lên,để lộ ra vẻ mặt khó coi thường ngày.

Rất tốt!

Về sau, anh ấy là người đã có vợ rồi,mà vợ của anh ấy cũng là người của anh ấy ở thực tại,cũng không thể chạy trốn khỏi anh ấy được nữa,chi có thể ở bên cạnh anh ấy một đời một kiếp.

Trước ngày hôm qua,anh không nghĩ đến rằng cơ duyên thật trùng hợp có thể để anh ấy đi đến tận đây,nhưng,anh cảm thấy cái ngày này cũng không đến sớm như vậy.

Nếu như biết sớm sẽ lấy giấy kết hôn như vậy có thể để cho tim của Cố Phi Yên ổn định lại,cũng là để cho bản thân mình ổn định lại nữa,có thể lúc anh ấy phát hiện bản thân có tâm ý,thì sẽ dùng cái cách này này để hai người có thể ở bên nhau rồi.

Vẫn may,bây giờ vẫn không muộn.

Cho dù thông tin kết hôn của bọn họ bây giờ không thể công khai, miễn là không đánh rạn động rừng,nhưng vẫn như là một phản động lý làm nặng trĩch.

Bởi vì tin tức thân phận của anh ấy là tuyệt đối bí mật,rất ít người có quyền lực mới có thể tra ra được,không cần tận lực hết sức làm giả,mà Cố Phi Yên chỉ là một người bình thường,rất nhiều người đều có thể tra ra ngay,cho nên hãy nghe theo lời của anh ấy,trong hệ thống của cục dân sự,thông tin của anh là một người đã kết hôn, thông tin của Cố Phi Yên là một người chưa kết hôn,để tránh khỏi đến lúc bị người ta điều tra ra manh mối.

Đến mức Cố Minh Châu.....

Nghĩ đến đây,nụ cười trên mặt của Chiến Mặc Thần ta ra,đôi mắt sâu thăm trầm xuống biến thành sự lạnh lùng.

Lòng dũng cảm của nhà Cố Gia càng ngày càng lớn,lòng ham muốn cũng càng ngày càng lớn,rõ ràng phạm tội với bên ngoài ranh giới tổ chức vô liêm sỉ cấu kết thông đồng, không chỉ rộng lượng đi lậu tất cả mọi kim loại hiếm,còn mua bán cơ quan thân thể,thật là tàn tạn lương tâm,tội không thể tha thứ được.

Cố Kiến Quốc là một con cáo già rất tinh trọng,làm việc hầu như có thể nói là rất cẩn thận chặt chẽ,ông ta từ trước đến nay không trực tiếp tham gia vào tất cả mọi sự giao dịch buôn bán, nên không có chứng cứ để làm rõ được,cũng không thể phản bác lại được,khoản mục của công ty Cố Thị lại càng làm đẹp đề hơn,tìm không thấy bất kì vết bẩn nào cả.

Nếu như không phải trong quá trình vây bắt tổ chức tội phạm,tình hình cực kì rất ngẫu nhiên biết Cố Gia trộn lẫn với tất cả mọi giao dịch,bất luận ai nhìn ra,xí nghiệp Cố Thị mặt ngoài đều là một công ty tích cực hăng hái,đóng thuế đúng hạn,xí nghiệp tốt đẹp nhiệt tình công ích.

Xí nghiệp Cố Thị Cố Kiến Quốc,có thể nói là một căn bệnh ung thư ẩn núp cực sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189

"Doanh nghiệp Cố thị"

Trầm giọng, Chiến Mặc Thần mặt nghiêm trọng, như có điều gì suy nghĩ.

Nói ra thì, chuyện Cố Kiến Quốc và anh đã làm có những chỗ rất trùng hợp.

Có điều, Đế Thần quốc tế là nơi anh lấy làm môi giới để thực hiện một số việc trong tối không tiện đưa trực tiếp ra ngoài ánh sáng, giành lợi ích cho quốc nội, đảm bảo chắc chắn môi trường trong nước ổn định.

Mà Cố Kiến Quốc, ông ta làm hại lợi ích của quốc nội, tranh lợi ích riêng tư cho mình, độc ác đến vô cùng!

Sau khi biết tình hình, cuộc hành động điều tra được âm thầm mở ra.

Thế nhưng, do Cổ Kiến Quốc phòng bị cẩn thận, bộ đội đặc chủng được phái đã xâm nhập vào Cổ gia cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, cuối cùng đành tay không trở về.

Nhiều lần thăm dò mà không đạt được gì, anh chỉ có thể tự mình ra tay.

Để không đánh rắn động cỏ, tiếp cận Cổ Kiến Quốc không dấu vết, lấy được bằng chứng phạm tội Cổ gia thông đồng dịch bán nước, tẩu tẩu qua nhân khẩu, anh bắt buộc phải lấy được tín nhiệm của Cổ gia, để Cổ gia coi anh như người nhà mình.

Vậy nên làm như thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy Cổ Minh Châu chính là điểm đột phá nhanh nhất, đây cũng là lý do anh thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng đính hôn với Cổ Minh Châu... Bởi vì, như vậy có thể bước lớn xoá bỏ được nghi ngờ về Cổ Kiến Quốc!

Chỉ là, cứ như vậy, con gái của ông ta trở nên đau khổ vì anh, nhưng do quy định nghiêm khắc của tổ chức, anh không thể lấy chuyện riêng tư báo cáo hết.

Anh có thể hiểu.

Ban đầu, khi biết tin Du gia đến Cổ gia cầu hôn, cho dù lý trí nói với anh việc đó không liên quan đến Cổ Phi Yên, cô ấy thậm chí còn không biết đến tình cảm của Du Diễm Phong, nhưng anh vẫn không thể kiểm chế con giận.

Anh không cho phép ai bắt cứ ai ao ước cô, mắt cô phải nhìn anh, chỉ có anh!

Cùng đó, anh tự nhiên hiểu rõ khi cô biết tin anh đính hôn với Cổ Minh Châu, là tức giận, thất vọng từ tâm.

Trước khi anh chưa tìm thấy cách giải quyết, anh luôn cấu kinh như con thú bị nhốt lại, tâm tình lo được lo mất và thiên chức của quân nhân giao chiến với nhau như lửa như nước.

Anh luôn muốn giấu tin tức mình đã kết hôn với Cổ Minh Châu, có thể giấu lâu thì giấu, lấy thêm thời gian để anh nghĩ ra đối sách.

Chỉ là suy nghĩ của anh vẫn rơi vào khoảng không, cô đã biết tin anh đính hôn, thái độ cô với anh càng thêm lạnh lùng.

Do vậy, anh càng không dám đối mặt cô, cả nửa tháng không có can đảm trở về tìm cô.

Ngay lúc rời bỏ, một con say rượu lại bất ngờ kéo khoảng cách của anh với cô lại...

Nói ra thì, có lẽ anh phải cảm ơn Chu Từ Ngạn đã vô ý kích thích anh.

Bây giờ mọi thứ đều trở về đường ray!

Chiến Mặc Thần đứng dậy, đến ấn nút đỏ trong góc tối sau giá sách, trong mắt mang theo vài phần đắc ý.

Ra khỏi thư phòng, hướng đến phòng ngủ chính.

Cửa vừa mở, anh liền nhìn thấy cô gái nhỏ xinh rất đáng thương đang chìm trong giấc ngủ say, sợi tóc mềm mại rủ hai bên má, gương mặt trắng nõn nhuộm màu hồng nhạt, dường như đang mơ giấc mộng đẹp, khoẻ mồi hơi vênh, đáng vẻ hồn nhiên nhu thuận khiến trái tim anh lập tức mềm mại.

Cúi đầu hôn bên tai cô gái, âm thanh trầm thấp dễ nghe của anh vang lên, mang theo một chút tâm tình phức tạp.

"Xin lỗi, anh... Yêu em."

Anh không quen xin lỗi, không giỏi nói ra lòng mình.

Có lẽ, chỉ khi cô ngủ, anh mới không chút kiêng kị tùy ý biểu lộ nội tâm của mình.

...

Cổ Phi Yên tỉnh lại, đúng lúc Trần tẩu đứng ngoài gõ cửa.

"Cố tiểu thư, bữa tối đã làm xong, tiểu thư có muốn dùng bữa không?"

"Được." Cổ Phi Yên đáp lại.

Đổi xong quần áo rồi ra ngoài, lúc xuống tầng cô nhìn xung quanh, nhưng không thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Cô không nhận được hỏi, "Chiến thiếu đâu rồi?"

"Chiến thiếu đi công ty, nói rằng trong công ty có việc gấp nhất định phải đến một chuyến, bảo tôi nói với tiểu thư một tiếng." Trần tẩu ôn hoà cười mức cho cô một bát canh, "Đây là canh cá trích hầm đậu phụ trắng Chiến thiếu cố ý phân phó tôi nấu, nói là Cố tiểu thư ngài thích uống."

Cổ Phi Yên mỉm môi cười khê.

Đích xác có thích món này, khi cô ở Thẩm gia chưa từng ăn món nào hẳn hoi, món ngon nhất trong ấn tượng chỉ là một bát canh cá trích hầm đậu phụ trắng giá không đắt lại rất mỹ vị, cho nên cô luôn yêu thích nó.

Không ngờ, Chiến Mặc Thần loại đàn ông lạnh lùng cứng rắn kia vậy mà chú ý tới chuyện nhỏ xáu này.

"Anh ta có nói bao giờ thì về không?" Cô hỏi.

"Cái đó không có." Trần tẩu lắc đầu, ánh mắt có vài phần cười đùa thiện ý, "Nếu Cố tiểu thư thấy khó chịu trong người, ban đêm đừng chờ muộn quá. Trước khi đi Chiến thiếu căn dặn tôi, nói rằng hôm qua và buổi chiều có rất mệt, bảo tôi chú ý cô, để ban đêm cô ngủ sớm một chút."

Cổ Phi Yên, "..."

Mặt đỏ tới mang tai ăn cơm xong, cô như đang chạy trốn về phòng ngủ, cầm lấy gối đắp một cái, giống như đang đánh Chiến Mặc Thần, cắn môi, trong mắt đầy sự xấu hổ.

Tuy quan hệ đã cải thiện, nhưng "lệnh cấm chỉ" vẫn không được bỏ xuống.

Không được dùng điện thoại, không được dùng máy tính, không được...

Cổ Phi Yên trước mắt không tìm thấy Chiến Mặc Thần để kháng nghị, tạm thời chỉ có thể tự mình tìm vui.

Tìm trong phòng sách một quyển sách, cô cũng coi như khoan thai tự đắc.

Vừa đọc, liền đến mười một giờ đêm.

Cổ Phi Yên có chút mệt mỏi, cũng không có ý định chờ Chiến Mặc Thần trở về, nhưng khi cô muốn tắt đèn đi ngủ, ở cửa lại truyền đến tiếng đóng lại, cô chuyển mắt, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn thẳng tắp

đứng ở cửa.

Thấy Cổ Phi Yên còn chưa ngủ, Chiến Mặc Thần hơi ngạc nhiên, trái lại ánh mặt lại thêm mấy phần nhu hoà, "Sao còn chưa ngủ, không phải đã bảo em đừng chờ tôi nữa sao?"

Nam nhân nói có phần tự mình đa tình, Cổ Phi Yên có chút chột dạ, mập mờ nói, "Đây không phải là đang đợi anh quay trở lại hay sao, thực ra không tính là muộn."

"Ừm, lấy cho tôi quần áo." Chiến Mặc Thần cời tây trang ngoài, đưa qua.

Bên trong đôi mắt phương tình mịch của anh có vài phần chờ mong, điều này khiến Cổ Phi Yên có cảm xúc không biết làm sao, giống như... Bọn họ đã thật sự là vợ chồng, đôi bên đang thử nghiệm vai diễn vợ chồng.

Không, không phải giống như, mà đã...

Cổ Phi Yên nhận lấy áo khoác, hỏi, "Cần tôi xả nước tắm cho anh không?"

"Không cần." Chiến Mặc Thần rất hiển nhiên muốn tự lực cánh sinh, không cho phép kháng cự nói, "Thời tiết lạnh, em lên giường nằm đi, đừng đứng ngu người chỗ này đến mức đông cứng, tôi không muốn thấy nước mũi của em tứ tung."

Cổ Phi Yên, "..."

Đưa mắt nhìn người đàn ông tự mình đi đến phòng tắm, cô không nhận được oán thán.

Bây giờ mới đầu thu, dù thời tiết so với lúc nóng nhất mùa hè lạnh hơn chút, nhưng không đến mức xuống giường là bị đóng lạnh, người đàn ông này... Không biết là quá nhiều hay không có thường thức.

Có điều...

Trong lòng vẫn nóng lên.

Có lẽ kỳ vọng của cô không nhiều, chân tâm của anh làm cho cô cảm thấy được đặc biệt trân quý.

Mê muội chôn mặt trong áo khoác nam nhân, Cổ Phi Yên muốn ngửi một chút mùi người đàn ông của mình... Bất ngờ ngửi thấy mùi nước hoa nhạt nhạt.

Cô không bao giờ dùng nước hoa, nhưng cô rất quen thuộc với mùi này, nếu cô nhớ không lầm... Kiểu nước hoa thanh nhã này, là mùi yêu thích nhất của Cổ Minh Châu!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190

Mặc dù trong lòng rất chán ghét, nhưng Cổ Phi Yên lại ngửi lần nữa, cuối cùng chắc chắn mình không ngửi nhầm.

Trên áo là mùi của loại nước hoa Cổ Minh Châu từng dùng.

Có lẽ mỗi phụ nữ khi hoài nghi người đàn ông không chuyết thuy cũng sẽ biến thành Holmes, Cổ Phi Yên tỉ mỉ kiểm tra quần áo Chiến Mặc Thần cời ra, sau lưng áo khoác ấu phục tìm được một sợi tóc đen.

Sợi này tóc trắng tấp, trắng tấp, một tý cô đã liên tưởng đến Cổ Minh Châu một đầu tóc mềm mại dài ngang đến tay.

... Cái gì cũng phù hợp, đó chính là mình chứ?

Cổ Phi Yên cầm quần áo treo lên móc, trừng mắt ngồi trên giường, hai tay đặt trên đầu gối, chỉ cảm thấy trái tim vừa ấm áp mới qua mấy phút ngắn ngủi, cứ như vậy bị tạt một chậu nước lạnh, thật buồn cười.

Thế sự vô thường, trong lòng cô cũng sinh hoài nghi với Chiến Mặc Thần, cô chưa bao giờ biết, người đàn ông này cũng sẽ nói dối.

Không đến một lúc, Chiến Mặc Thần bước ra.

Nhìn nam nhân quần khăn tắm, trên người còn tàn ra hơi nước nóng, Cổ Phi Yên thanh đạm trực tiếp hỏi, "Tối hôm nay, thật sự là anh có việc trong công ty?"

"..." Chân chữ giấy lát, Chiến Mặc Thần gặt đầu, "Phải, sao bỗng nhiên hỏi cái này?"

Cổ Phi Yên không nói lời nào, cứ như thể nhìn anh.

Bị ánh mắt của cô nhìn làm cho hơi run rẩy, Chiến Mặc Thần nhiu mày, hỏi, "Sao thế?"

"Không có gì... Tôi chỉ muốn hỏi một chút, Cổ Minh Châu bây giờ cũng đi làm ở cô g ty anh sao? Có lẽ, cô ta là trợ lý thiếp thân của anh?"

"Em muốn nói cái gì?" Chiến Mặc Thần chân mày nhu chặt hơn, đôi mắt phương sâu thẩm nhìn chăm chăm Cổ Phi Yên, lộ ra mấy phần lảng lẽ, "Em có phải lại nghe đồn nhảm gì không? Tôi không phải không cho em dùng đi động, không cho em dùng máy tính? Có phải em lại dùng cách gì đó để vòng qua Trần tâu, không nghe lời tôi?"

"Tôi mới nói có một chút, anh đã chột dạ như vậy, vậy nếu tôi nói tôi ngửi thấy mùi nước hoa của Cổ Minh Châu trên quần. Áo anh, tìm được tóc của cô ta... Anh có phải lại muốn nói, những thứ đó là do người phụ nữ khác lưu lại? Nếu phải, anh nói cho tôi biết người phụ nữ khác đó là ai!"

Chiến Mặc Thần, "..."

Anh mặt mày trầm nặng, tình thế khó xử.

Anh không là nam nhân quen cách ứng phó phụ nữ, có những chi tiết anh tự nhiên không chú ý được, huống chi anh không cảm thấy mình bắt cả hai tay, chỉ cảm thấy đang làm nhiệm vụ diễn kịch với Cổ Minh Châu, cho nên tâm càng rộng, không có ý niệm phải che lấp nào.

Không nghĩ tới, Cổ Phi Yên vậy mà từ những thứ đó đoán được động tĩnh đêm nay của anh, anh trong nháy mắt lâm vào từ cục.

Nói là Cổ Minh Châu, Cổ Phi Yên tất nhiên sẽ náo loạn với anh.

Mà nói là những nữ nhân khác...

Không phải càng thêm muốn chết sao?

Trong lúc nhất thời, Chiến Mặc Thần nhanh chóng suy nghĩ đối sách, từ ngoài nhìn vào, anh ta đã chấp nhận chuyện này, còn lạnh lùng xem thường.

Cổ Phi Yên cảm thấy tức giận.

"Thôi bỏ đi, anh không cần nói với tôi, tôi đều hiểu! Cổ Minh Châu là nữ thần của anh, tôi là một cây cỏ dại, anh dẫn tôi kết hôn với anh, kỳ thực cái gọi là thị trường Cục Dân chính chỉ là giấy chứng giả, anh đưa tôi giấy hôn thú là loại bản một, hai trăm đồng bán trên quảng cáo đó phải không? Không thì, trước kia anh dính Cổ Minh Châu như thế, sao bây giờ lại sáng khoái kết hôn với tôi?"

"Không phải..." Chiến Mặc Thần muốn giải thích, lại phát hiện miệng mình không nói ra lời.

Cổ Phi Yên đợi nửa ngày, khuôn mặt nhỏ càng thêm tức đỏ.

"Không phải cái gì, anh còn không mau nói đi! Bị tôi nói trúng tâm, cho nên không nói ra được đúng không? Cũng phải, chỉ có loại anh lén lút lút, không hề quang minh chính đại lừa đảo, mới có thể khoá tôi trong biệt thự, còn hạn chế tôi liên lạc với bên ngoài! Tôi coi nhìn rõ anh rồi!"

"Hôm nay tôi đứng là đã đi cùng Cổ Minh Châu, nhưng tôi thật sự có chính sự, không nói với em là sợ em nghĩ nhiều... Yên nhi, tôi không phải cố ý không nói, nhưng tôi làm việc là có lý do của tôi, tôi hy vọng em có thể hiểu. Còn về giấy kết hôn, tôi thế với mạng của mình, đó tuyệt đối là thật, không hề tồn tại chút giờ trò đùa nào!"

Chiến Mặc Thần đau đầu, lấy tay nhu nhu mi tâm.

Tiểu nữ nhân của anh khó chơi, quả thực có thể so với thiên quân vạn mã.

"Miệng anh nói không phải là bằng chứng, sao tôi có thể tin tưởng?"

"Vậy em muốn thế nào?"

"Ít nhất đem di động của tôi đưa tôi, để tôi tự do!"

"Tiểu Yên!"

"Nếu anh không đồng ý, vậy chúng ta không còn gì để nói." Cổ Phi Yên rất kiên định.

Trầm mặc nửa ngày, Chiến Mặc Thần mở miệng, "... Được."

Anh không có khả năng nhốt cô cả một đời.

Tuy anh rất muốn làm như vậy, nhưng anh biết nếu anh khăng khăng để cô sống cuộc sống phong bế này, anh rất tình nguyện, nhưng cô lại rất nhanh sẽ mất hứng. Cô bây giờ không cách nào dễ dàng tha thứ, anh cứ tiếp tục cường thế, sẽ chỉ kích thích phản kháng trong sâu nội tâm của cô.

Đến khi đó, chỉ mất mà không bù được.

Kéo lại một phần.

Cổ Phi Yên lấy lại được điện thoại và máy tính.

Việc đầu tiên, cô mở điện thoại ra tìm kiếm.

Thế nhưng, khi cô nhìn thấy tin tức mới nhất trên báo, thấy bên trong là ảnh chụp Cổ Minh Châu kéo tay Chiến Mặc Thần, tựa đầu nhẹ nhàng trên cánh tay anh, cô hận không thể đập điện thoại ngay lập tức.

Đây chính là chính sự mà anh nói, mang Cổ Minh Châu cũng đi tham gia tiệc từ thiện, cho cô ta đánh một chiếc dây chuyền giá trị ba trăm vạn?" Cổ Phi Yên nhắm điện thoại ngay cho Chiến Mặc Thần, bên trong mắt hạnh thật to nhiễm anh nước.

"Đúng thật là chính sự."

"Anh dứt ngay cho tôi, tôi không muốn nói chuyện cùng loại người trong lời nói không bao giờ có một câu thật lòng!" Cấn môi, Cổ Phi Yên kéo lấy tay nam nhân, đẩy anh ra phía bên ngoài.

"Tiểu Yên, đừng làm loạn với tôi nữa, có được không? Trước khi xuất phát tôi đã để lời lại cho em, tuy không nói rõ, nhưng cũng là nói chuyện của tối nay, em không nhìn thấy sao, hả?"

"Không có!" Đẩy người đàn ông khuôn mặt bất đắc dĩ ra ngoài cửa, mắt Cổ Phi Yên nhuộm một tầng hơi nước căm tức nhìn anh, "Chiến Mặc Thần, đêm nay anh đi ngủ thư phòng đi, tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt xấu xí này của anh!"

Chiến Mặc Thần cau mày, "Tôi xấu?"

Trước kia là ai theo đuổi nói anh đẹp trai?!

"Đàn ông chân đạp hai thuyền, đầu mẹ nó là nam nhân xấu, mặt xấu tâm cũng xấu! Cút đi!" Cổ Phi Yên phẫn nộ đóng cửa.

Chiến Mặc Thần, "..."

Vừa mới quay người lại, anh liền đụng phải Giang Đào đang đi tới.

Giang Đào, "..."

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Giang Đào phá vỡ trầm mặc, "Chiến thiếu, thật khéo."

"Khéo cái gì?" Chiến Mặc Thần đen mặt, "Có việc?"

"À..."

"Vào thư phòng nói."

"Vâng." Giang Đào đáp lại, nhìn không được lại hỏi, "Ngài không cần mặc quần áo sao? Bây giờ thời tiết đã lạnh, bộ dạng này của ngài không sợ đông cứng sao?"

Chiến Mặc Thần trừng mắt nhìn khăn tắm vây quanh hông, thật sự không muốn nói mình bị đuổi ra, giây phút này mặc quần áo cũng không có đường mặc.

Anh không biểu cảm gì, "Thời tiết lạnh? Sao tôi lại cảm thấy rất nóng."

Nói xong, nhanh chân đi đến thư phòng, để lại Giang Đào trợn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191

Sau khi đuổi Chiến Mặc Thần ra khỏi cửa, Cố Phi Yên nhìn vào tay mình ngăn người ra, cảm giác không thể nhận thức được.

Cô như vậy mà đuổi được Chiến đại tổng tài sao?

Cái này.....

Thật sự quá tuyệt rồi!

Haha

Tâm trạng Cố Phi Yên không phải rất tốt, nhưng trong đầu lại không ngừng nghĩ đến lời nói của Chiến Mặc Thần, nếu anh viết thư cho cô, trong lòng giấu đi chút kỳ vọng. Lục tung căn phòng lên, cuối cùng cô cũng tìm được mảnh giấy đặt dưới gối.

Giấy trắng chữ đen, chữ của người đàn ông trầm ổn mang theo chút lạnh lợi.

Cố Phi Yên cảm thán chữ viết, sau đó xem nội dung.

[Tôi hôm nay tôi có việc quan trọng, 1h đêm mới về, không cần đợi tôi. Có lẽ việc hôm nay và ngày sau sẽ làm em không vui, nhưng em phải tin vào tôi, tin tưởng tất cả cái này là biểu tượng, tin vào giấy chứng nhận kết hôn trong tay em. Những lời nói bên ngoài không cần để ý, em không được dùng mắt nhìn, hãy dùng trái tim mình mà cảm nhận. Hiểu không?]

Hiểu không?

Không hiểu!

Cố Phi Yên bấu môi vo tròn mảnh giấy vứt vào thùng rác, bực bội lên giường nằm.

Chiếc giường mềm mại tiếp lấy cơ thể cô, bật lên như viên đạn.

Lấy mảnh giấy vứt trong thùng rác sạch sẽ ra, cô vuốt phẳng lại, nhìn từng câu từng chữ, vuốt cảm suy nghĩ.

Chiến Mặc Thần.....

Thực sự có chuyện khó nói sao?

.....

Ngày sau đó.

Sáng sớm vừa tỉnh dậy, Cố Phi Yên cảm thấy có chút không đúng.

Lúc tối hôm qua ngủ còn cảm thấy trống trống chỗ, nhưng bây giờ rõ ràng có chật chội, sau lưng như áp vào lò lửa, bị nướng đến toàn thân phát nóng.

Quay mắt sang nhìn bên cạnh mình, người đàn ông đẹp trai tuấn tú đang chìm vào trong giấc ngủ, cô bị anh khóa chặt vào trong lòng, chi cần ngẩng đầu lên chút nữa là trán của cô chạm vào cánh môi mềm của anh.

Cố Phi Yên hai má hồng lên.

Nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy, bị người đàn ông đang ngủ giữ chặt eo.

“Anh già vờ ngủ?”

Cố Phi Yên nhìn chằm chằm, giọng nói khàn khàn vừa tỉnh, một chút cũng không có khí thế, càng không dọa được gương mặt của người đàn ông làm người ta im như thóc.

Chiến Mặc Thần nhếch môi, ánh mắt để lộ ra sự vui sướng, kéo cô lại ôm vào lòng, không nói gì cả, nhưng từ cổ họng phát ra tiếng thở thoải mái, làm cho Cố Phi Yên bỗng nhiên mềm lòng đi.

Cô gờ tay bấu vào eo cứng cáp của người đàn ông, ra sức mới véo được miếng thịt, “Anh hôm qua viết thư cho tôi có ý gì?”

“Để em không ghen loạn lên.”

“Tôi ghen loạn sao, đùa hả?” Cố Phi Yên ‘ha’ một tiếng, ánh mắt lờm anh, “Tôi giống kiểu người không hiểu chuyện đi ghen loạn xạ không? Vấn đề là, anh với tư cách là người đàn ông của Cố Phi Yên tôi, bên ngoài quyền rũ phụ nữ khác thì bỏ qua, đây lại còn quyền rũ người tôi ghét nhất, chọn người tôi ghét nhất tôi kết hôn với anh không có nhân cưới hoa tươi, anh lại mua cho Cố Minh Châu, anh coi tôi là gì? Người vợ nội trợ làm ấm giường cho anh?”

Chiến Mặc Thần, “.....”

“Mau trả lời ah!” cô ra sức véo.

Lực của cô không lớn, không cảm giác đau, trái tim anh tê dại đến mơ hồ.

Thật ra anh là người có EQ tình yêu không cao, nhưng, ngay lúc này, anh dường như không cần dây cũng hiểu trong lời nói người phụ nữ này có chút thấp thòm không yên, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cô hằm hằm giận dữ với anh, thực ra, trong con người chứa đựng những tia sáng, làm anh chỉ muốn cẩn thận che chở.

“Tôi đích xác cùng Minh Châu tham dự hội từ thiện đó nhưng tôi chỉ coi cô ấy như em gái, không có bất cứ tình cảm gì.” Chiến Mặc Thần ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thật lòng giải thích, “Mặc dù bởi vì rất nhiều nguyên nhân, tôi không thể giải thích rõ ràng cho em tại sao tôi vẫn giữ mối quan hệ với cô ấy, thậm chí dùng danh hôn để che mắt thiên hạ nhưng tôi mong em tin tôi, tạm thời tui thần chút.”

“Thật sự không thể nói với tôi?”

“Không thể.”

“Nếu như tôi tức giận, anh cũng không nói với tôi?”

“Không thể.”

“Tôi muốn ly hôn, anh cũng không nói với tôi?”

“.....” Chiến Mặc Thần sắc mặt đột nhiên tối lại, ánh mắt sắc nhọn, hai cánh tay vội vàng ôm chặt cô, cắn vào tai cô nói, “Không thể!”

Ly hôn...

Nữ nhân này lại dám nói ly hôn!

Giấy chứng nhận kết hôn anh còn chưa cầm ấm tay, cô đã nói muốn ly hôn? Tuồng như... làm anh hận không thể nuốt cô vào trong bụng, để cô không còn cách nào nói muốn đi được!

“Anh lại có thể kiên quyết như vậy?” Cố Phi Yên có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không có thất vọng, dù sao cô cũng tùy miệng nói, nghĩ lại, cô hỏi, “Vậy...tôi có thể hỏi anh vài vấn đề được không?”

Chiến Mặc Thần tâm trạng không tốt lắm ‘Ủm’ một tiếng.

“Giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta là thật không?”

“.....” Chiến Mặc Thần đôi mắt mơ màng, “Thật!”

“Anh cam tâm tình nguyện cùng tôi kết hôn?”

“Đúng vậy.”

“Sẽ mua nhẫn cho tôi chứ?”

“.....Có.”

“Sau này, có tổ chức đám cưới không?”

“Tất nhiên, nhưng không rõ thời gian cụ thể, tôi không còn cách nào chấp thuận.”

“Nếu có ngày anh làm tổn thương trái tim tôi, tôi có thể....”

“Không thể!” Chiến Mặc Thần chắc như đinh đóng cột ngắt lời nói của cô, sắc mặt dần ra, “Cổ Phi Yên, em tốt nhất đừng cậy được cung chiều mà kiêu ngạo, cho rằng tôi chiều là em không kiêng nể gì cả thách thức giới hạn của tôi!”

Cả đời này, cô cho dù đã cùng anh lên chung một thuyền, vậy thì đừng nghĩ có ngày xuống được.

Cô nghĩ rằng anh là ai, có tính khí tốt như vậy để cô ngang ngược sao?

Cổ Phi Yên, “.....”

Cô thực ra chỉ là muốn hỏi có thể đánh anh không.....

Kết quả anh nói anh chiều cô, cô cậy nuông chiều mà kiêu ngạo, vị tiền sinh này mặt anh to từng nào mới có dũng khí này? Nếu như không phải cô quá quen thuộc tâm tư và suy nghĩ của người đàn ông này, tiếp tục theo cách chiều chuộng của anh, không có người con gái nào sẽ thích anh!

Anh chủ nghĩa đại nam tử như vậy, không hiểu tâm tư con gái như vậy, cứng rắn như vậy, lại lạnh lùng tựa như hòn đá....với tư cách là người tình, anh quả thật cả người khuyết điểm!

Nhưng.....

“Tôi hỏi anh câu cuối cùng.” Cổ Phi Yên thật thà nhìn vào mắt của người đàn ông, khuôn mặt biểu cảm nghiêm túc, dường như chỉ cần theo câu trả lời của câu hỏi này mà trong lòng có suy tính.

“Em nói.” ngữ khí của Chiến Mặc Thần trầm xuống.

“Giả dụ những câu hỏi vừa nãy anh không lừa tôi, vậy tôi muốn hỏi anh. anh chắc chắn không nói tôi nguyên nhân tiếp cận Cổ Minh Châu là bởi vì có liên quan đến công việc của anh?”

Đã sớm trước đó Cổ Phi Yên đã âm thầm đoán, nhưng cũng không nghĩ sâu, bây giờ liên hệ với biểu cảm trầm tư của Chiến Mặc Thần, cảm thấy anh có vẻ giống khả năng như cô nghĩ.

Đột nhiên, bầu không khí như ngưng trệ lại.

Một hồi lâu, Chiến Mặc Thần lạnh tiếng hỏi, “Em đều biết cái gì?”

Anh từ trên giường ngồi dậy, con ngươi lạnh lợi lạnh lùng nhìn lại làm cho Cổ Phi Yên phát run lên. Thấy phản ứng này của cô, Chiến Mặc Thần phát hiện mình có chút hơi quá, thu lại vài phần.

Chỉ là, vẫn nghiêm túc hỏi, “Tại sao em hỏi tôi như vậy? Nói rõ ràng cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192

“Là tôi đoán.” Cổ Phi Yên rút cổ lại, “Người bên cạnh anh, bao gồm Giang Đào đều không giống một trợ lý bình thường. ..Còn có, Du thiếu gia nói rằng bên cạnh tôi được xếp hai nữ nhân tướng mạo phổ thông vào, biến mất vào trong đám người quay lại đã không thấy đâu, nhìn người mờ ám, lên lút....”

“Cô có thể phân biệt ra?”

“Ừm...hồi trước đuổi theo sau lưng anh, có nhìn qua những cấp dưới của anh trong Âm Phủ, trên người Giang Đào có cảm giác đó, vì vậy...tôi thấy, tôi có thể cũng không chính thức từ Âm Phủ từ chức, có lẽ, lão đại đứng sau là anh, Giang Đào cũng là một trong những thuộc hạ của anh, anh thành lập Quốc Tế Đế Cảnh là có mục đích đặc biệt gì....”

Càng nói, Cổ Phi Yên càng phát hiện ánh mắt Chiến Mặc Thần càng âm u, đến cuối cùng miệng ngậm lại cứng ngắt.

Trên người anh toát ra hơi lạnh đến đáng sợ!

Cô chỉ là tính cách khá mạnh mẽ, lại không ngốc nghếch, ngoại trừ lúc bị chọc tức đến phát điên, phần lớn thời gian cô đều rất xu lợi tránh hại, mắt nhìn người nào đó tâm trạng không vui, cô là đứa ngốc mới tiếp tục trêu chọc anh.

“Em đã biết chuyện này?” Chiến Mặc Thần ánh mắt xâm chiếm, trầm giọng hỏi.

“Cái gì?” Cổ Phi Yên chớp mắt.

Thần ạ.

Đến tiết tấu này rồi, không thể giết người diệt khẩu chứ?

Quả nhiên....cô lại đoán đúng!

“Có câu nói ‘biết càng nhiều càng nhanh chết’, em đã nghe qua chưa?”

“Tôi....không có....”

“Mau nói thật!”

“....Cô nghe qua.” Cổ Phi Yên sắp khóc, “Nhưng, tôi chỉ là đoán bừa, tôi cái gì đều không biết! Anh đừng dọa tôi, tôi không văn hóa, tôi gan nhỏ!”

“Hừm!” Chiến Mặc Thần lạnh một tiếng. “Tôi không nói em đoán những chuyện đó rồi cuộc có thật hay không, nhưng dựa vào cái gan này của em mà nghĩ như vậy, chính là vấn đề! Em nói không có cửa, với tư cách là nữ nhân bên cạnh tôi, ngộ nhờ em sau này cũng đối ngoại nói ra như thế, em cảm thấy lời của em có khả năng dẫn đến bao nhiêu phiền phức?! Em cảm thấy anh có thể bảo vệ em không?!”

“Em sẽ không nói!” Cổ Phi Yên vội vàng bảo đảm

“Tôi tin em thế nào được?”

“Anh đương nhiên có thể tin tưởng tôi, nếu không, anh giám sát điện thoại tôi, cuộc nói chuyện của tôi, để hai người đó âm thầm theo dõi tôi?” Cổ Phi Yên xoa cổ, cảm thấy có chút phát lạnh, vội vàng tỏ ra rung thành, “Hơn nữa, anh làm sao không thể bảo vệ tôi được chứ, Chiến đại tổng tài, anh đẹp trai lại giàu như vậy, anh chắc chắn có thể ah!”

Cô dù sao cũng theo đuổi anh 8 năm, biết có những chuyện thật sự rất nghiêm trọng, không thể coi đơn giản được.

Cứ coi anh không hoài nghi cô, ngộ nhờ người phía sau anh cảm thấy cô đáng ngờ, như vậy cái mạng nhỏ của cô rất có khả năng giữ không được....không thể như vậy!

“Tôi tại sao phải bảo vệ em?” con người Chiến Mặc Thần nhìn cô.

“Tôi có giấy chứng nhận kết hôn!”

“Giấy chứng nhận kết hôn?”

“Đừng vậy!” Cổ Phi Yên vội vàng gạt đầu, nhảy xuống giường cầm tờ giấy lên, “Anh đợi đó, tôi đi lấy bùa hộ mệnh của tôi qua đây!”

“Tôi biết em có....” Giờ tay nhảy đến cạnh giường kéo cô lại, Chiến Mặc Thần cắn lấy chiếc tai nhỏ của cô, giọng nói trầm ấm vang bên tai, dịu dàng, “Có muốn tôi làm bùa hộ mệnh cho em?”

“Cái gì?” Cổ Phi Yên quay mòng.

“Tôi cho em một đứa con, có con rồi, em có thể trôi nổi lại. Cứ coi như tôi có lòng từ bỏ em, cũng có một người đứng bên cạnh em, vì em nói, em thấy sao?”

Cổ Phi Yên, “.....”

Nụ hôn nồng nhiệt của người đàn ông khóa chặt cánh môi của cô lại, bàn tay có chút thô bạo lặn vào trong lớp quần áo, dễ dàng chiếm lấy cao địa của cô, kỹ thuật càng ngày càng thuần thục làm cho môi cô run lên phát ra tiếng rên nhẹ.

“Xem ra em rất tán thành quyết định của tôi.” nở nụ cười nham hiểm, Chiến Mặc Thần lật người lên.

.....

Một trận hoan ái, niềm vui sướng tràn trề.

Vậy mà, Cổ Phi Yên ôm lấy chân, còn có chút nhức đầu, đánh nhau âm ỉ như nào đã bị lừa lên giường rồi... Ha ha, ai bao Chiến Mặc Thần người đàn ông này EQ thấp?

Cô thấy anh chính là con hồ ly xảo quyệt, kiểu càng muốn sao được vậy.

Tuy nhiên, cũng tốt.

Người bình thường không thích tranh chấp liên tục, cứ coi như có bây giờ vẫn chưa được tự do triệt để, nhưng cô biết Chiến Mặc Thần cũng không phải loại đàn ông cận bả bất cá hai tay, để cô có chút bao dung chủ nghĩa đại nam tử của anh, cô cũng không đau khổ gì.

Sớm lúc đuổi theo anh, cô đã biết đức hạnh này của anh, không phải sao?

Cô đã giành lấy rất nhiều tiện lợi cho mình, còn đây công sau này, cô sẽ dần dần để anh buông tay nhiều hơn, đợi sau khi sự tin tưởng giữa hai người thành lập, cuộc sống cô muốn sẽ không còn xa nữa.

Có lúc cái người phụ nữ muốn rất đơn giản, “duy nhất” hai từ mà thôi.

.....

Tính cách Chiến Mặc Thần nói một không có hai nhưng Cổ Phi Yên biết cách lấy mềm chinh phục cứng.

Lại lừa anh hai ngày, cô cuối cùng cũng mài được anh cho cô ra ngoài.

Thời gian ở Giang Sơn Đế Cảnh gần một tháng, Cổ Phi Yên sắp bị mìn dần rồi, nghe được tin Chiến Mặc Thần cuối cùng cho phép cô ra ngoài, rất vui vẻ, cô làm anh ngã bả nhào, thưởng cho anh một lần.

Đây là thưởng cho người nào đó càng vui vẻ hơn, cảm thấy lần sau có thể thả lỏng yêu cầu với cô, Cổ Phi Yên cũng coi như vô ý đã hoàn thành nhiệm vụ một ngày có thiện cảm tốt.

Nhận được sự cho phép, ngày thứ hai Cổ Phi Yên ra ngoài.

Lâu rồi chưa đến bệnh viện, điều cô bận tâm nhất đó là bà Thẩm, trạm đầu tiên liền để Giang Lăng đưa cô đi.

Giang Lăng là anh trai của Giang Đào, được Chiến Mặc Thần tạm thời điều động qua đây, nhìn Giang Lăng và Giang Đào có vài phần giống nhau, cảm thấy thần sắc trên người Giang Lăng còn dữ tợn hơn Giang Đào gấp bao nhiêu lần, sự suy đoán trong lòng Cổ Phi Yên càng ngày rõ ràng hơn.

Đương nhiên cô không ngờ ngốc đi tìm Chiến Mặc Thần xác định, chỉ là cô tự biết chuyện gì xảy ra là được.

Giang Lăng hôm nay phụ trách sự an toàn xuất hành cho cô, cô cảm thấy cũng là một kiểu bảo vệ, không kháng cự.

Trên đường, Cổ Phi Yên hưng phấn gọi điện cho bà Thẩm

“Bà à, cháu Tiểu Yên đây, đợi chút cháu đến thăm bà, cùng bà ăn cơm trưa, được không ạ?”

“Được được được.....” bà Thẩm mất vài giây mới nói hết câu, dường như có gì đó không đúng.

“Bà à, tháng này cháu không có thời gian rảnh nên không đến thăm bà được, hôm nay cháu nhất định ở bên bà, bà đồng ý không?”

“Được... Tiểu Yên nhà chúng ta ngoan nhất, bà ở bệnh viện đợi cháu, đừng lo lắng ah, chú ý an toàn, cũng mặc nhiều quần áo vào, đừng để bị cảm đấy.”

“Vâng ạ.”

Tắt điện thoại, trong lòng Cổ Phi Yên có chút yên lặng.

Trong điện thoại, cô thấy biểu cảm của bà Thẩm rất kích động, dường như lâu rồi không thấy cô đến thăm, bà không thể không lo lắng, càng lo lắng mình bị ghét bỏ.... Điều này làm cho Cổ Phi Yên mềm lòng và cảm thấy rất áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193

Cô ấy thật sự là làm chưa đủ tốt.

Trước kia, cô còn hoài nghi Bà Thắm,bởi vì tất cả đều quá trùng hợp,cô nghĩ có phải là Bà Thắm đã âm thầm thay Cố Minh Châu theo dõi quan sát cô,kết quả là cô để Chu Từ Ngan giúp cô điều tra,cái gì cũng đều không điều tra ra được.

Cô vốn dĩ cảm thấy bản thân mình có chút có lỗi với Bà Thắm,bây giờ nói chuyện điện thoại với Bà Thắm xong,cô cảm thấy có lỗi với Bà Thắm đến đỉnh điểm.

Ngoài nộp tiền viện phí cho Bà Thắm ra,thì tất cả mọi thứ cô đều có thể làm được,bản thân cô gắng nỗ lực lớn nhất để chăm sóc cho cuộc sống và tâm trạng của bà ấy.

Nghĩ ăn cơm trưa lúc này vẫn còn sớm,Cố Phi Yên mua một chút đồ về phòng của mình,dự định nấu một chút đồ ăn dinh dưỡng mang qua cho Bà Thắm.

Bởi vì Giang Lăng luôn ở bên cạnh,Cố Phi Yên làm nhiều hơn một chút,mời anh ấy ăn trong nhà xong rồi mới đem qua cho Bà Thắm.

Giang Lăng trầm tĩnh ít nói,nhưng tính tình rất rộng lượng không ngại nhường,Cố Phi Yên thành tâm mời anh ấy ăn,anh ấy không nói một lời nào cả,vài phút ngắn đã nhìn lướt xong những món ăn Cố Phi Yên làm cho anh ấy,nhìn Cố Phi Yên xem thể là đủ rồi.

Cô luôn cho rằng tốc độ ăn cơm của Chiến Mặc Thần đã đủ nhanh rồi,nhưng không ngờ rằng vẫn còn có người nhanh hơn anh ấy.....

Cố Phi Yên kinh ngạc rơi vào trong ánh mắt của Giang Lăng,người đàn ông từ trước đến nay luôn trầm tĩnh chịu không nổi được tại có chút đồ ăn.Chỉ là,giương mắt của anh ấy luôn không có biểu cảm gì cả,cho nên có chút thay đổi Cố Phi Yên vốn dĩ không có phát hiện ra.

Nhưng,Cố Phi Yên đã âm thầm dự tính ở trong lòng rồi.

Giang Lăng nhìn trông rất là được,vừa đáng tin cậy vừa chín chắn điềm tĩnh,tướng mạo cũng là kiểu của Sở Diễm Diễm thích nữa,nói không chừng cô có thể làm mối cho họ được.chỉ cần hai người vui vẻ cùng nhau,là có thể tiếp tục phát triển mối quan hệ rồi.

Sở Diễm Diễm cái thứ già mồm đó kêu không có đàn ông,dò hỏi mọi thứ riêng tư của cô,tốt nhất vẫn là nên già cô ấy sớm hơn chút.

.....

Xách hộp cơm,Cố Phi Yên đi đến bệnh viện.

Vừa mới đi đến bên ngoài cửa phòng bệnh của Bà Thắm,cửa đột ngột bị mở ra,Cố Minh Châu đem theo khuôn mặt với một chút khó chịu đến trước mặt Cố Phi Yên.

Bốn đôi mắt nhìn nhau,cả hai người đều sững sờ.

Cố Phi Yên cau mày nhẹ,trong phòng bệnh không chịu được nhìn ra ngoài.

Mà Cố Minh Châu cơ thể động một tí,cổ ý chán tằm nhìn của cô.

Cười nhẹ một cái,Cố Minh Châu nói với giọng mỉa mai,“đây không phải là nhị tiểu thư nhà Cố Gia sao?đã một tháng không đến đây rồi,tôi còn cho rằng cô đã quên mất bà có rồi cơ,thật là không có hiểu thuận gì cả!nếu như không phải tôi đến đây thăm bà ấy,an ủi bà ấy,nói không chừng bà cụ đó vì đau lòng buồn bã mà chết rồi.”

Trong mắt cô ta với nụ cười đầy sự hài hước dí dỏm,nhìn từ trên xuống dưới Cố Phi Yên,biểu cảm là sự không chế kìm nén vui vẻ hài lòng.

Thật là hài lòng vui sướng.

“vậy sao?vậy có còn cần tôi cảm ơn cô không?”Cố Phi Yên lạnh lùng hỏi lại.

Cố Minh Châu gần đây thích ở bên ngoài làm một người chị tốt,đều là cô ta rộng rãi phóng khoáng muốn bày ra mãi mãi,một mặt là giả tạo thông cảm,và bây giờ cô ta làm cho cô ta trở nên tồi tệ hơn rất nhiều so với cảm xúc của cô ta,chắc chắn là đang hài lòng với việc bản thân mình và Chiến Mặc Thần đã đính hôn,cảm thấy có sức mạnh rồi,vì vậy mà xương cốt đều nhẹ nhàng đi một chút rồi.

Chỉ là,không biết nếu như Cố Minh Châu sau khi nhìn thấy giấy kết hôn của cô,thì sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ?

Cố Phi Yên không có đoán sai.

Nhech mép cười một cái,Cố Minh Châu rất kiểu ngạo lên tiếng,“cảm ơn thì không cần,về sau cô hãy cách xa chồng sắp cưới của tôi ra một chút là được rồi! thông tin tôi và Chiến Mặc Thần đã đã đính hôn rồi,cô cũng sớm đã biết rồi,nếu như cô không muốn bỏ mẹ bị sỉ nhục nhục nhã,thì cô tốt nhất nên quản lý tốt bản thân của mình!”

Chồng sắp cưới?

Cố Phi Yên cười lạnh lùng,nhìn mặt trang điểm đẹp đẽ của Cố Minh Châu,chi cảm thấy thật chế nhạo mỉa mai.

Một tâm trạng tồi tệ từ từ biến thành lãnh lùng,Cố Phi Yên nhẹ nhàng lên tiếng,“nếu như tôi nhớ không nhầm,thì trong cơ thể cô mới thật sự là đang chảy dòng máu của nhà họ Thắm,Bà Thắm là bà ruột của cô,cô không vì bà ấy mà đưa một phần tiền viện phí thì cũng không sao,đây đến nhìn cũng không thêm nhìn bà ấy một cái,vậy mới gọi là lòng lang dạ sói!”

“người lòng lang dạ sói là cô mới đúng,Bà Thắm nuôi cô bao nhiêu năm nay,cô phải từ tiền viện phí cho bà ấy là đúng!mà tôi,bố mẹ đối với tôi rất tốt,nuôi dưỡng tôi từ nhỏ đến lớn,về sau tôi cũng sẽ hiếu thuận với họ.”

“chỉ có hiếu thuận,không yêu cầu báo đáp sao?” Cố Phi Yên nhích môi mỉa mai châm biếm,“không phải vì Cố Gia giàu có hơn nhà Thắm Gia,cô sẽ cam tâm tình nguyện hiếu thuận với vợ chồng Cố Kiến Quốc chứ? Bố mẹ của cô đã bị cô bỏ rơi ở sau nào rồi,nhưng cô nhớ bọn họ bây giờ đang trải qua mỗi ngày như thế nào không? Cô ăn ăn thom uống cay,để tôi một mình chịu trách nhiệm với tiền viện phí của Bà Thắm,mỗi ngày đều vì chuyện này mà phát bực,cô thật là có hiếu thuận!”

“việc của tôi không cần cô quan tâm,Cố Phi Yên,cô cảm phiền lại cho tôi!”

“cô đã để tôi cảm phiền,vậy thì cũng phiền cô quản lý đến cái mồm của mình,tôi muốn làm gì thì việc của tôi,không phải việc của cô thì đừng có khua chân múa tay vào!”

“cô, ...”Cố Minh Châu mặt đỏ tía tai,gần giọng nói,“ mấy năm nay tôi đều vô cùng hết sức hiếu thuận ở trước mặt bố mẹ,cho dù tôi không phải là con gái ruột của nhà Cố Gia,tôi cũng có quyền nhận được tài sản của họ để lại. còn côcô đối với nhà Thắm Gia không có nhân nghĩ,không hiếu thuận với Cố Gia,cô mới là người cái gì cũng đều không xứng đáng có.bây giờ tôi và Mặc Thần đính hôn rồi,bố cũng không thể lại giúp đỡ cho cô nữa,nếu như về sau cô còn quản lý Mặc Thần,tôi nhất định sẽ làm cho cô phải hối hận!”

“vậy sao? xin hỏi.....cô muốn làm cho tôi phải hối hận như thế nào?”

Cố Phi Yên nhẹ nhàng hỏi lại,một chút cũng không có ý để Cố Minh Châu ở trong mắt mình,nhìn cô ta như vậy,giống như mọi thứ đều không nghe vào được cái gì cả,về sau vẫn sẽ làm theo ý mình.

Thái độ của cô ta như vậy,nhìn trong mắt Cố Minh Châu là sự khiêu khích,

Phải biết,điều cô sợ nhất là Cố Phi Yên quản lý Chiến Mặc Thần không buông,cô ta không dễ dàng gì đính hôn được,ngộ nhớ Chiến Mặc Thần lại cùng với Cố Phi Yên lần qua lần lại với nhau trên giường,vậy thì cô phải làm sao chứ?

“Cố Phi Yên,cô tốt nhất nên an phận cho tôi một chút,không thì tôi sẽ để bố ra tay chinh đốn lại cô đó!”

Không thể chịu đựng nổi,sắc mặt Cổ Minh Châu lúc đỏ lúc trắng,giật lấy hộp cơm từ trong tay của Cổ Phi Yên,rồi ném xuống đất,hộp cơm giữ ấm không phải bằng sắt thép nên đã bị vỡ ra,nước canh và thức ăn bị rơi ra ngoài đất, thành quả suốt hai tiếng Cổ Phi Yên đều phí công rồi.

“Cổ Minh Châu,cô có muốn thể diện nữa không vậy?” cô đã bị đánh bại bởi Cổ Minh Châu rồi,nhìn nhìn đồng bừa bãi trên đất,tâm huyết của mình đều bị lãng phí,Cổ Phi Yên thật sự rất bức mình.

Cô nhìn Cổ Minh Châu cái loại người hay so bì tị nạnh dốt đặc cán mai,thay vào đó cô chần chẫn,cho rằng mình có phải rất bị ức hiếp hay không?

Cổ Phi Yên tức đến nổi ánh mắt bốc hỏa lên.

Tức giận quá chịu,cô không sợ bản nhứt lấy hộp giữ ấm bên trong vẫn còn nước canh,trực tiếp xách cái hộp đựng thức ăn đẩy dầu mỡ hắt vào người Cổ Minh Châu,hắt thẳng vào cô ta làm cô ta không mở nổi mắt,thức ăn bị bắn ở trên đất cũng nhứt lấy,rồi kéo vạt áo của Cổ Minh Châu nhét vào,bên trong nhứt không được,thì cô bôi lên tóc của Cổ Minh Châu!

Cổ Phi Yên tức giận đến đỉnh điểm

“aa....Cổ Phi Yên cô bỏ tôi ra,cô là một con điên!”

“a,aaa!”

Cổ Minh Châu chỉ có hét lên,sự vênh váo hung hăng vừa xong đều biến thành sự đáng thương vô cùng.

Ngay lúc này,một bóng hình gầy gò từ trong phòng bệnh đi ra ngoài,chặn ngay trước mặt của Cổ Minh Châu,đôi mắt gà đục ngầu nhìn Cổ Phi Yên,Bà Thẩm không biết phải làm sao lại đau lòng nói, “Tiểu Yên,con hãy nghe lời khuyên của bà,việc hôm nay hãy bỏ qua đi,dùng có làm khó chị gái con có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194

“con không có làm khó cô ta,là cô ta làm khó con!”Cổ Minh Châu trốn ở sau lưng Bà Thẩm,Cổ Phi Yên đôi mắt trong sáng đen lấy tức giận nói, “bà nội,nếu như không phải cô ta làm rơi đồ ăn của con làm rơi xuống đất,con cũng sẽ không đối xử với cô ta như vậy!”

Nhìn một nồi canh gà rất lâu,cô nhỏ mọn chỉ cho Giang Lăng một bát,bản thân cũng không có ăn,cô còn chăm chú làm,nêm vị cũng rất ngon,mỗi thứ đều làm rất có tâm ý.....

Kết quả,tâm huyết của cô đều bị lãng phí do Cổ Minh Châu khua tay vào!

Cô làm sao có thể không tức giận được chứ?

“Tiểu Yên!” mặt Bà Thẩm đầy sự không đồng ý, “ cho dù là cô ấy không đúng,thì con làm cô ấy thành ra như vậy cũng không được!chị con là đại tiểu thư nhà Cổ Gia,lớn lên xinh đẹp lại là mình tính,nếu như để người ta chụp được bộ dạng nhếch nhác của cô ấy như vậy,thì sẽ có hại đến sự nghiệp của cô ấy!”

“bà nội.....”

“nói lại,chị của con cũng không phải là kiểu người không thể tha thứ cho người khác được,cô ấy rất tức giận,chắc chắn là bởi vì con nói cái gì đó,dùng đến cô ấy có đúng không?” Bà Thẩm kéo tay của Cổ Minh Châu,nói lời yêu thương. “Minh Châu con nói xem vừa xong rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì,hai chị em con làm sao lại cãi nhau chứ?”

“bà,con thật sự là vì quá tức giận,cho nên mới không kiểm chế thể tính khí của bản thân mình,bà hãy tin con.....” Cổ Minh Châu khóc thút thít,đôi mắt xinh đẹp nhìn Bà Thẩm ầu yếm,đợi bà ấy lấy bảo vệ công lý cho cô.

“con nói chậm thôi,để bà nghe.” Bà Thẩm vỗ vỗ vào tay cô ta an ủi vỗ về.

“trước kia không có nói với bà,nhưng bây giờ con thật sự là nhịn không nổi được nữa rồi,một mình không có cách nào chịu đựng chấp nhận được rồi! bà,bà hãy giải quyết cho con,khuyến như Tiểu Yên. Con và Mặc Thần tình cảm rất tốt,và đã đính hôn trước rồi,nhìn thấy là người phải kết hôn rồi,nhưng....Tiểu Yên đã quyến rũ Mặc Thần trước và em ấy đã phát sinh mối quan hệ với anh ấy thì cũng không sao cả,bây giờ còn dùng chuyện này để uy hiếp đe dọa con,kháng kháng vẫn muốn tiếp tục quần lấy Mặc Thần,trong lòng con.....bà,trong lòng con thật sự là rất đau khổ!”

Xoa lên tim,Cổ Phi Yên khóc nước nớc.

Cô cầm chặt lấy tay Bà Thẩm,Bà Thẩm vỗ sau lưng cô ta,than thở,sắc mặt cũng nặng trĩu.

“được rồi,dùng khóc nữa,dùng khóc nữa,em con chắc cũng không phải có ý đâu,là con nghe nhầm thôi!”Bà Thẩm nhìn về Cổ Phi Yên,chạm đến mắt của cô ấy, “Tiểu Yên,con nhanh nói với chị con đi,cô ấy đang hiểu sai ý của con,con không phải là một người con gái xấu xa đi cướp đàn ông của người khác có đúng không?”

Cổ Minh Châu đỏ thêm dầu vào lửa, “ chỉ mong là con hiểu sai,nếu như Tiểu Yên thật sự đối với con như vậy,thì con làm sao có thể sống được chứ? Một người là em gái con,một người là người đàn ông yêu thương bao nhiêu năm nay,con thật sự muốn phát điên rồi!”

Hai người bọn họ đứng ở cửa phòng bệnh,Cổ Phi Yên đứng ở chỗ khác,chỉ là khoảng cách của cửa rất rộng,nhìn giống như là địa giới Chu Hà Hán khó mà vượt qua được.

Nhìn người đứng đối diện,Cổ Phi Yên trong lòng có chút không tiếp thụ được.

Phải nửa ngày,trong ánh mắt mong đợi của Bà Thẩm,cô rũ đôi mắt xuống,gọng nói lạnh lùng. “ con và Cổ Minh Châu không có bất kì mối quan hệ huyết thống nào cả,không chỉ không phải là chị em,mà càng không phải là chị em ruột nữa.”

“Tiểu Yên!” Cổ Minh Châu ánh mắt hừng hực, “ Bởi vì một người đàn ông,mà em lại muốn xa lạ với chị sao? em nói em và chị không phải là chị em ruột,chị chấp nhận,nhưng chị luôn để em trở thành chị em ruột với mình! Em đối với Bà Thẩm rất tốt,chị cho rằng em cũng đề bà ấy thành bà ruột của mình chứ, lẽ nào em lại không có sao?”

“Tiểu Yên,con.....con thật là quá đáng mà, mau xin lỗi chị con đi!” Bà Thẩm cũng lên tiếng.

Cô cũng vỗ vào ngực mình,rất rõ ràng là có thể trong lòng đang không thoải mái.

Nhưng, rất là kì lạ,Cổ Phi Yên lần này lại không có lo lắng.

Trong đầu cô đang nghĩ một vấn đề rất là kì lạ,Bà Thẩm đang bị bệnh tim,Cổ Minh Châu cũng bị bệnh tim,hai người đều có vấn đề về tim,khác biệt chỉ là nghiêm trọng hay không nghiêm trọng mà thôi, nhìn xem,đây là mối quan hệ huyết thống sao?

Bởi vì bọn họ là người thân của nhau,cho nên bệnh mới di truyền?

Bà Thẩm Và Cổ Minh Châu hai người đều đang đối diện với cô,mặt mũi,tướng mạo đó nhìn ra cũng có chút giống giống nhau,đặc biệt là biểu cảm của bọn họ trên mặt cũng rất đồng bộ,để người khác nhìn là biết bọn họ là người một nhà.

Bọn họ đứng với nhau rất hài hòa,mà cô,giống như là cô không hợp với họ.

Bị Cố Minh Châu ghét, không phải là một lần rồi.

Nhưng, lần này làm sao lại cảm thấy rất là thất vọng, rất là đau?

Lẽ nào cô cũng bị bệnh tim?

Cố Phi Yên mỉm cười, “ thật ngại quá, để hai người thất vọng rồi, nhưng con không cảm thấy con làm sai ở đâu cả! Cố Minh Châu nhìn thấy mặt con là đã gào thét lên với con rồi, không chỉ là ngôn ngữ sỉ nhục con, còn để thức ăn chính tay con làm rơi xuống đất, con là tức quá nên mới phản bác lại! cô ta đối với con không tốt, con để cho cô ta biết sự lợi hại của con, đây không phải là quá bình thường sao?”

“Tiểu Yên, con sao lại biến thành ra như vậy rồi?” Bà Thẩm ánh mắt thay đổi, đi qua kéo lấy tay của cô, thờ dãi, nhìn cô đau lòng. “ Tiểu Yên, con trước kia là một đứa trẻ rất ngoan, làm sai việc gì từ trước đến nay đều không sợ nhận sai lỗi của mình, hôm nay là làm sao? Ờ nào.....con thật sự nói những điều như vậy với Minh Châu, thích chống sấp cưỡi của cô ấy, muốn cướp người đàn ông của chị con, cho nên mới không khoan nhượng như vậy?”

“Bà nội Thẩm, xin bà đừng có kéo chuyện này đi quá xa.” Cố Phi Yên nhẹ nhàng rút tay mình lại, không có nhìn Bà Thẩm, cup mắt xuống nói, “ hôm nay, chúng ta hãy nói trước về chuyện Cố Minh Châu đã dùng những ngôn từ sỉ nhục con, rồi còn làm hỏng đồ của con đi. Chỉ là cách có vài mét, con nghĩ bà ở trong phòng bệnh không thể nghe thấy cái gì cả?”

Bà Thẩm cứng đờ người, trong mắt lộ ra một chút không dám tin vào.

Bà không ngờ rằng, có một ngày Cố Phi Yên lại dùng những lời nói này nói với bà, lúc gọi bà ấy cũng không dùng từ “bà nội” thân thiết nữa mà thêm chữ “Thẩm” vào.

Một lúc, bà có chút không chấp nhận được.

Lau nước mắt, bà hỏi, “ Tiểu Yên, con là đang trách bà sao?”

“con không phải trách bà, con chỉ là rất tò mò, bà đã biết ngọn nguồn của sự việc rồi, tại sao luôn đứng ở góc độ của Cố Minh châu mà nói con, còn bắt con phải xin lỗi cô ta nữa?”

“con và chồng sắp cưới của Minh Châu có mối quan hệ không rõ ràng, Minh Châu mới có thể kích động như vậy!” Bà Thẩm hận vì đã không vỗ vào vai Cố Phi Yên an ủi, nghiêm khắc nói, “ con mau xin lỗi Minh Châu đi, nói về sau sẽ không đến với Chiến Mặc Thần nữa! sau đó, ta để Minh Châu xin lỗi con, việc hôm nay cô ấy làm cũng không đúng, làm cho đồ của con bị hỏng, đây là việc không đúng!”

“để con xin lỗi trước.” Cố Minh Châu nước mắt giàn giụa, rất nhượng bộ, thái độ nói rất mềm. “ con là chị, để con xin lỗi trước. Tiểu Yên chị xin lỗi, là hôm nay chị quá kích động rồi, mong em hãy tha thứ cho chị, nhìn trước kia chị đối với em rất tốt, ở bên ngoài cũng rất bảo vệ em, em đừng tính toán với chị nữa, có được không? chị cầu xin em hãy đồng ý với chị, về sau đừng có oán lấy Mặc Thần, chị cầu xin em đó!”

“ Tiểu Yên, con mau nói đi!” Bà Thẩm cũng thúc giục.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195

Cố Phi Yên không động dậy.

Cô lạnh lùng nhìn Cố Minh Châu và bà Thẩm trước mặt mình, nhìn họ lộ ra biểu cảm như nhau, bỗng cảm thấy có chút khó chịu, càng cảm thấy mỉa mai.

Đột ngột, cô nhìn thẳng thừng vào Cố Minh Châu, cũng không cho bà Thẩm mặt mũi, trực tiếp đặt ra câu hỏi.

"Vừa rồi có nói lời khó nghe như thế, nhẹ nhàng nói một câu xin lỗi là thôi, cô là đang cảm thấy tôi dễ lay động, còn cảm thấy với mọi yêu cầu của bà Thẩm, tôi sẽ dễ dàng cúi đầu sao?"

Lời này, không dễ đáp.

Cố Minh Châu cứng mặt rồi rất nhanh điều chỉnh lại, tránh nặng nói nhẹ trả lời, "Lời vừa rồi tôi nói sai, tự nhiên phải xin lỗi cô, lẽ nào biết rõ mình làm sai mà không nói lời xin lỗi, vậy đâu có tốt?"

Cô ta lại nhìn bà Thẩm nói, dẫn dắt, "Bà, cháu đã xin lỗi Tiểu Yên rồi, nhưng mà, xem em ấy có vẻ không muốn tha thứ cho cháu. Khả năng là em ấy có ý kiến với cháu, cũng không muốn dễ dàng từ bỏ Mặc Thần, dù sao ai cũng muốn gả mình cho một người đàn ông ưu tú, cháu... Cháu thật sự không có cách nào nữa!"

"Ài, tay trên tay dưới đều là thịt, cháu bảo bà làm sao?" Bà Thẩm cũng rất khó xử, xoa xoa đầu Cố Phi Yên, thành khẩn nói, "Tiểu Yên à, tuổi con còn nhỏ, có thể hay xúc động trong nhiều việc, nhưng chuyện tình cảm nếu một khi đã không xử lý tốt, con sẽ bị tổn thương suốt đời!"

Lời nói đến tận giờ, bà Thẩm thực sự không muốn nói ra.

Bà không ngờ, bà cũng khó xử, nhưng bà biết rõ ai là người trả tiền viện phí thì bà tốt nhất nên thân cận với người đó hơn, tâm hướng về người đó nhiều hơn.

Nếu như vì Minh Châu mà gây phiền cho Tiểu Yên, giống như vừa rồi khi bà và Minh Châu tranh chấp ra ý tưởng, vậy bà một bà lão già phải làm sao?

Thế nhưng, Cố Phi Yên đúng là làm sai, câu dẫn vị hôn phu của Cố Minh Châu, điều này ở đâu cũng không cãi lại được!

Nếu đã xem Cố Phi Yên như cháu gái của mình, vậy không thể để nó đi chệch đường!

Nghĩ nghĩ, bà Thẩm lại nói, "Tiểu Yên, con lớn lên xinh đẹp như vậy, sau này sẽ có được nhân duyên của mình, dù người đó không thể so được với sự ưu tú của Chiến Mặc Thần, nhưng danh chính ngôn thuận hơn so với việc quấy rầy anh rể của con, nói ra ngoài cũng dễ nghe hơn. Hai chị em con đây đưa một người đàn ông, truyền ra ngoài đều là điều xấu. Chị gái con cũng sẽ không phải nhìn con mà không gả đi được, chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời, về sau còn ngại chị con không giới thiệu được một người đàn ông tốt cho con sao?"

"Đừng vậy, Tiểu Yên, tôi không thể không quán cô! Tiểu Yên, tôi thật sự rất yêu Mặc Thần, ở với anh ấy bao nhiêu năm như vậy, tôi không thể mất đi anh ấy! Cô có điều kiện gì cứ nói, chỉ cần cô mở miệng, tôi đều có thể đáp ứng."

Cố Minh Châu biểu cảm sốt ruột.

Hai người khổ sở khuyên nhủ, tựa như họ đang đứng bên chính nghĩa, mà Cố Phi Yên chỉ đang càn quấy, nhìn trùng anh rể ưu tú, tiện nhân chết cũng nhất định phải quấy rối cô ta với anh rể.

Giọng của họ không nhỏ, Cố Minh Châu thân là một diễn viên, kỹ thuật diễn không cao, nhưng động tác thể hiện lại rất nổi bật, phong cách khoa trương hấp dẫn nhiều người đi trên hành lang, còn có người lững lờ chụp và quay video.

Khoe mắt liếc ngang qua những người này, lại nhìn về Cố Minh Châu bề ngoài như đang bị thương, nhưng trong mắt lại giấu đầy ý, cô còn có gì mà không hiểu?

Cố Minh Châu tình nguyện để cả người chặt vật cũng không đi thay quần áo, chính là vì tranh thủ đồng tình của dư luận, để cho Cố Phi Yên có một lần nữa nổi danh, trở thành tiểu tam bị ngàn người chỉ trích phải không?

Mà bà Thẩm, coi như bà không hiểu những điều này, nhưng biểu hiện hôm nay cũng có ý vị sâu xa.

"Phải không?" Mắt hạnh trong veo cong lên ý cười, Cố Phi Yên nhẹ nhàng hỏi lại Cố Minh Châu, "Cố đã nói có yêu Chiến Mặc Thần, tại sao vì muốn đuổi tôi khỏi Cố gia, tiền hạ thuốc tôi, ở Thiên Cung tính kế chúng tôi xảy ra chuyện không thể nói? Những việc này rất nhiều người không biết, nhưng tuyệt không thể hiện rằng tôi đã quên! Cũng tuyệt đối không để cô ăn nói hàm hồ!"

"Còn có, phí thuốc men của bà Thắm từ đầu đến cuối đều là tôi phụ trách, có một đồng cũng không đưa. Ban đầu cha cô Thắm Cường có ý định trao đổi thân phận của cô với tôi, chỉ vì để cô được sống cuộc sống đại tiểu thư ở Cổ gia, cô chiếm thân phận tôi, còn tính kế đuổi tôi ra khỏi Cổ gia, tôi không có đồng nào nhưng bốn ba đề lo tiền thuốc cho bà Thắm, cô hưởng hết vinh hoa Cổ gia đã làm được gì cho bà Thắm?"

"Cô trắng trợn nói quan tâm bà Thắm, cô lừa được bà ấy, nhưng không lừa được tôi!"

"Nếu cô đã nói chỉ cần tôi mở miệng, cái gì cô cũng đáp ứng, vậy không bằng trước hết chúng ta chia đều tiền thuốc men. Tôi một người nghèo không máu mũi ruột thịt còn không trốn tránh trách nhiệm dưỡng lão, cô thân là cháu gái ruột của bà Thắm, lại hưởng thụ phúc của Cổ gia, đừng nói là ngay cả chút tiền ấy cô cũng không lấy ra được chứ?"

"Cuối cùng, chuyện cô báo tôi rời xa Chiến Mặc Thần... Nếu chính xác cô đã dính hôn với anh ta, vậy tôi sẽ không dây dưa với anh ta làm gì. Tôi không giống cô, tôi còn có thể diện! Tôi sẽ không đoạt đồ của người khác, ám toán người khác, còn xem thường, nghĩ rằng một câu xin lỗi nhẹ nhàng xin lỗi liền có thể san bằng mọi thứ!"

Mọi hơi nói hết trăng dài, Cổ Phi Yên rất nhanh hít sâu một hơi, nhìn bà Thắm sắc mặt trắng bệch, tâm tình chợt bình tĩnh lại.

Cô lấy di động ra lắc lắc, mặt liếc Cổ Minh Châu, "Chuyển khoản cho tôi chứ? Tất cả tôi phải trả 30 vạn, cô đưa tôi 15 vạn là được."

"Tôi, tôi..." Cổ Minh Châu á khẩu.

Cô ta trên danh nghĩa là đại tiểu thư Cổ gia, nhưng bởi không phải là con gái ruột Cổ gia, nên lão họ lý Cổ Kiến Quốc căn bản sẽ không cho cô bao nhiêu tiền, mỗi tháng trăm vạn hạn chế đến sìt sao, căn bản không đủ cô tiêu vật.

Cô ta là một mình tính, trong vòng giải trí đốt tiền này, quần áo túi xách đồ trang điểm có cái nào mà không phí tiền?

Mọi thứ đều rất tốn kém!

Cổ gia cho không đủ nhiều, thu nhập mình kiếm cũng không đủ sài, kỳ thực cô bề ngoài gọn gàng xinh đẹp, thực tế trong tay cũng rất túng quẫn, căn bản không muốn lãng phí tiền cho người khác oan cho mình.

Thật ra, cũng không phải cô ta không muốn xuất tiền 15 vạn này giả vờ giàu có, dù là 30 vạn, đó cũng không vấn đề.

Máu chốt là, tiền này cô ta phải sài đáng giá!

Nếu ngay từ đầu, cô ta lấy tiền ra, đứng ở đỉnh cao tự tạo hình tượng khoẻ mạnh, thuận tiện dẫm Cổ Phi Yên, vậy cô ta còn nguyên ý.

Tuy đau lòng, nhưng chỉ cần có tác dụng với hình tượng của mình, vậy cứ bỏ ra.

Nhưng bây giờ, Cổ Phi Yên không chỉ phá hủy hình tượng của cô ta, để người khác thấy cô chỉ là nữ nhân nói miệng giỏi, không có chút hành động thực tế nào, còn khiến cô phải cắt thịt, trước mặt mọi người báo cô chuyển tiền, cô ta quả thực mất cả chì lẫn chài!

Cổ Minh Châu không hiểu sao lại thấy, trận hôm nay cô ta đã thua.

"Sao vậy, cô không muốn?" Ánh mắt Cổ Phi Yên trở nên lạnh hơn, lấy giọng điệu trào phúng ép hỏi Cổ Minh Châu, "Cổ Minh Châu, Cổ đại tiểu thư một tháng có hơn trăm vạn tiền tiêu vật, thân là mình tính doanh thu cũng không ít, nhưng ngay cả một nửa tiền thuốc men của một người bà ruột cũng không chịu gánh, tôi thấy..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196

"Vì sao không muốn? Tôi đương nhiên nguyên ý!" Sợ cô nói ra lời càng khó nghe hơn, Cổ Minh Châu vội vàng nói, "Cô cho tôi số tài khoản của cô, ngay bây giờ tôi sẽ chuyển khoản cho cô. Tôi chỉ là bị sự tính toán chi li của cô dọa sợ, không phải là không muốn trả tiền."

Chung quy vẫn là không tình nguyện, trong thanh âm của Cổ Phi Yên có vài phần bất mãn.

"Ồ, vậy thì cô chuyển cho tôi đi."

Cổ Phi Yên một chút cũng không để bụng.

So với bị nói là tính toán chi li, cô cảm thấy lấy tiền mới thực tế nhất.

Đặc biệt là nhìn Cổ Minh Châu bộ dạng ngu ngốc tức đến vẹo mũi còn phải giả bộ cười tươi, cô cảm thấy rất vui sướng!

Dưới sự thúc giục của Cổ Phi Yên, Cổ Minh Châu chỉ đành chuyển khoản ngay trước mặt cô, 15 vạn cứ như vậy bị tiêu mất, ngay cả bọt nước cũng không gọn, Cổ Minh Châu âm thầm cắn răng, tức giận đến mặt đỏ rần.

Nhưng hết lần này đến lần khác, chuyển khoản xong, Cổ Phi Yên còn làm bộ hỏi, "Ai nha, Cổ đại tiểu thư, tôi nhìn cô có vẻ không cam tâm tình nguyện cho lắm, hay tôi vẫn nên trè lại 15 vạn này cho cô nhé? Ngộ nhớ tâm trạng cô không tốt, lại hăm hại tôi, cái này so với 15 vạn đáng sợ hơn nhiều."

"Cô yên tâm, tôi không phải loại người như vậy!" Cắn răng nghiêng lợi, Cổ Minh Châu miễn cưỡng cười vui.

"Tiểu Yên, bà không nghĩ con vậy mà lại để ý vấn đề tiền như thế." Bà Thắm bỗng nhiên mở miệng, có chút thất vọng nhìn Cổ Phi Yên, "Bà nghĩ rằng, con chỉ cần thấy bà khoẻ, thì không cần so đo tiền tài."

Nghe như thế, tâm Cổ Phi Yên càng thêm lạnh.

"Vậy sao?" Cô cười một tiếng, từ tốn nói, "Con chỉ là sợ người khác chỉ trích Cổ Minh Châu không hiểu thuận, cho nên mới muốn tiền thuốc men chia mỗi người chia một nửa, nếu bà cảm thấy không ổn, vậy bây giờ con liền trả lại chị ta."

"Không cần, không cần!" Cổ Minh Châu đột ngột lên giọng, "Bà Thắm, bà đừng nói loạn, tiền này tôi ra hết, bà nói những lời này có dùng được gì?"

Đưa tiền rồi thu lại, người khác thấy cô tq như thế nào?!

Dùng một chút, Cổ Minh Châu nhận ra mình có chút thất thố, thanh âm hoà hoãn vài phần nói, "Hon nữa, tiền thuốc men cho bà, là tôi cam tâm tình nguyện."

Cổ Phi Yên cười lạnh.

Thích diễn, vậy cứ để cô ta diễn.

Đến bên người Cổ Minh Châu, cô thấp giọng chế giễu, "Bỏ ra 15 vạn mời tôi đánh cho cô một trận, Cổ Minh Châu, cô thật sự là một con lợn!"

Nói xong, không nhìn mặt đất bừa bộn, càng không muốn quần quần chúng đứng xem quay video, cô đều không muốn quần!" Tiêu sái quay người, Cổ Phi Yên không quay đầu lại đi luôn.

Nói tóm lại, có 15 vạn doanh thu, tâm tình cô vẫn rất tốt.

Về phần tiền thuốc men sau đó phải làm sao, trước sử dụng hết 30 vạn rồi nói sau.

...

Tâm tình thoải trá bước đến cửa bệnh viện, Cổ Phi Yên còn chưa bước xuống bậc thang, liền bị một người phụ nữ trung niên vóc người to lớn bắt lại.

Không có một chút báo hiệu.

Giống như là cô vừa xuất hiện ở đây thì bà ta chạy tới.

"Chính là cô ta, là tiện nhân này câu dẫn chồng tôi! Các người mau tới, rút ra con tiện nhân này cho ta! Nó muốn câu dẫn người khác, tôi sẽ phát tán ảnh nude của nó lên mạng, để nó muốn câu ai thì câu!"

Người phụ nữ trung niên gào lên inh ỏi, vung tay gọi tới đám nam nữ cánh tay to thô, có vẻ rất khó đối phó.

Bất đắc dĩ nhưng, Cổ Phi Yên nghĩ đến đám người họ Viên.

Khí chất vô lại trên người họ, quả thật là giống nhau như đúc.

Cổ Phi Yên dùng sức hất tay, tức giận hô lên, "Vị phu nhân này, bà có phải tìm nhầm người rồi không? Bà tốt nhất mau thả tôi ra, đừng đợi lát nữa tôi báo cảnh sát, bà đang có tội vô cớ đánh người, phải bị bắt giữ vào cục cảnh sát!"

"Tao nhỏ vào!" Phụ nữ trung niên hung hăng nhỏ một ngum về phía Cổ Phi Yên, bà giầy lên mắng, "Chính là tiểu tao hoá nhà mày, bà mày sẽ không nhận làm mày! Mày dám ngủ với nam nhân của người khác, còn sợ bị lộ da? Hôm nay tao phải mở hai đùi mày ra cho người ta xem mày phát tình, đáng đời báo ứng!"

"Miệng bà sạch sẽ chút đi!" Cổ Phi Yên phẫn nộ, cũng rất sốt ruột, "Bà còn không buông tay, tôi sẽ không khách khí đâu!"

Chuyện này không hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng lại cực kỳ trí mạng.

Mấy người bao vây cô, bắt lấy tay cô, kéo căng quần áo trên người cô, cho dù cô ra sức phản kháng cũng trốn không thoát những cánh tay vuron tới, bên đường còn rất nhiều người xem náo nhiệt, nhưng không một ai vì cô nói công đạo.

Cổ Phi Yên không chịu được nữa, thừa dịp cơ hội từ trong túi xách rút ra một con dao đâm dao, đầu dao bén sắc đâm về hướng người gần nhất.

Mặc kệ đâm ở đâu, gây thương tích cô tình nguyện chi tiền thuốc, miễn không bị lộ sạch quần áo rồi chụp ảnh!

Đi giày sợ sáng chân, sợ ghế góm thì liều mạng (?)

Cổ Phi Yên một dao đâm trúng cánh tay người phụ nữ trung niên, dùng sức vạch một cái liền thấy miệng máu, đau đến mức mặt bà ta trắng bệch, "A! Con đi này mang theo dao, đau chết mất!"

"Chị, chị đừng sợ, mẹ, xem con trừng trị nó như thế nào!"

Mấy người phụ nữ sợ dao, nam nhân ỷ vào thân cao lấy tay tát đầu Cổ Phi Yên, trực tiếp khiến cô thất điên bát đảo, còn thừa dịp cô choáng váng hoa mắt cướp con dao đâm dao trong tay cô.

"Đừng tay cho tôi!"

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp gầm lên, thân hình cao lớn của người đàn ông lao đến như chớp giật, đập vào người đàn ông đang cầm con dao hướng Cổ Phi Yên, lập tức hấn ta bị đá ra xa mấy mét.

"Giang Lăng!"

Thấy người tới, Cổ Phi Yên thở dài một hơi.

Thân thủ Giang Lăng vô cùng tốt, ngăn ngừi mấy phút, anh liền đánh ngã mấy người đang bao vây tấn công Cổ Phi Yên, ngã trái ngã phải, không có ý cho qua cả đám, linh hoạt lại gọn ghẽ lấy dây thừng mang theo trong người trói họ lại.

"Cố tiểu thư, những người này cô muốn xử lý thế nào?"

"Trước cứ đưa đến cục cảnh sát, tôi báo Chiến thiếu gọi điện cho cảnh sát, chiếu cố chúng kỹ hơn!" Đối phó với loại người này, Cổ Phi Yên chưa từng muốn ô uế tay mình.

"Vậy được!"

Rất dứt khoát, Giang Lăng gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Không đến 10 phút, một cảnh sát lái xe đến đây, hàn huyên với Giang Lăng hai câu liền kéo đám người như châu chấu lên nhét vào trong xe.

"Cố tiểu thư, chúng ta nên về Đế Thần quốc tế thôi." Giang Lăng mở miệng.

"Ừm" Cổ Phi Yên gật đầu.

Lên xe, cô nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, nghĩ đến chuyện xảy ra vào hôm nay, bỗng trong lòng cô dâng lên suy đoán không cách nào coi nhẹ.

Dù đã từng chứng minh...

Lại tra lẩn nữa đi!

Phút phút mờ to mắt, Cổ Phi Yên tìm điện thoại, bấm số điện thoại của Chu Từ Ngạn, "Từ Ngạn, em muốn anh hãy giúp em điều tra ghi chép cuộc gọi của Cố Minh Châu và bà Thẩm, có thể chứ? Quan trọng là tra Cố Minh Châu, xem cô ta hôm nay có liên hệ với ai khả nghi hay không."

Theo cô biết, Cố Minh Châu gần như chưa từng qua thăm bà Thẩm, hôm nay cũng quá xáo hợp!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197

Lên xe chưa được 10 phút, bộ tài vụ bên bệnh viện liền gọi điện cho Cổ Phi Yên, “Cố tiểu thư, xin chào, chúng tôi là bộ tài vụ của Bệnh Viện Nhân Dân Số 1, có một chuyện tôi muốn thông báo cho cô một tiếng.”

“Vâng, cô nói đi.”

“Là như này, cô trước đó nộp 30 vạn tệ tiền viện phí ở bệnh viện chúng tôi, số tiền này vẫn còn khoảng 17 vạn 5 nghìn tệ, nhưng vừa nãy, chị của cô, cũng là Cố gia đại tiểu thư đã lấy đi 15 vạn tệ trong tài khoản,

chúng tôi cảm thấy có nghĩa vụ thông báo cô một tiếng, vì vậy mới gọi điện cho cô.”

“Cái gì?” Cổ Phi Yên ngạc nhiên hỏi lại, cô không ngờ Cổ Minh Châu lại vô liêm sỉ đến vậy.

Cô vừa mới lấy từ Cổ Minh Châu 15 vạn tệ, Cổ Minh Châu có quyền gì lấy đi số tiền ấy, chứng minh là cô ta dám nhận tiền viện phí của bà Thẩm nhưng trên thực tế cô ta một chút cũng không bỏ ra.

Yên lặng một lúc, Cổ Phi Yên hỏi, “Chuyện này, xin hỏi bệnh nhân, chính là bà Thẩm có biết không?”

“Hà...” em gái gọi điện có chút không chịu được, “Tất nhiên là biết, bởi vì, bệnh nhân đó đã đi cùng Cổ đại tiểu thư đến, còn khuyên Cổ đại tiểu thư rất lâu, Cổ đại tiểu thư mới miễn cưỡng lấy 15 vạn tệ.”

“Ha ha...” Cổ Phi Yên cười khô khan, “Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn cô đã nhắc nhở, tôi sẽ tự biết sắp xếp.”

“Vâng, đây là việc chúng tôi nên làm.” Em gái gọi điện thoại cũng có chút nghi ngờ Cổ Minh Châu.

Tay cầm chặt điện thoại, Cổ Phi Yên cười lạnh lùng.

Hay cho cái miễn cưỡng ấy!

Nếu Cổ Minh Châu không tìm mối quan hệ, chính là dựa vào khả năng của bà Thẩm, cô ta có thể để bệnh viện đem số tiền ấy đưa cho không?

Không thể!

Nhìn cũng không thể nhận được nữa, Cổ Phi Yên lập tức gọi điện cho Chiến Mặc Thần, đem theo vài phần nũng nịu nói, “Chiến thiếu gia, anh bây giờ có thời gian không? Em có chuyện muốn nói với anh, đặc biệt đặc biệt quan trọng!”

“Có thời gian, em nói đi.”

Giao tay kết thúc hội nghị, Chiến Mặc Thần trong ánh mắt vô cùng ngạc nhiên như nhìn thấy quỷ của mọi người bước ra khỏi phòng họp, ngữ khí trông rất bình tĩnh nhưng thực tế thì rất nuông chiều, làm cho mọi người trong phòng như bị bong một lớp da!

Có thời gian....

Đây là đùa sao? Chiến đại tổng tài, cuộc họp vẫn đang đợi anh đấy!

Quốc Tế Đế Thần

Cổ Phi Yên không biết tình hình bên đó, nói hậm hực, “Vừa nãy ý, tiểu tam nhà anh lại ra đụng chạm em rồi, em bây giờ cực kỳ tức giận, em thấy anh có thể giúp em chút gì đó!”

Không có lời thứ hai, Cổ Phi Yên đem hết chuyện vừa nãy chỉ nói một lần, lại nhấn mạnh chuyện bị Cổ Minh Châu mặt dày vô liêm sỉ lấy mất tiền viện phí.

Cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, Chiến Mặc Thần cũng không hứng thú sâu vào, tuy nhiên với tư cách là người chống lưng hộ khẩu cho người nào đó, anh liền hỏi, “Em muốn anh làm như nào?”

“Rất đơn giản ah, anh đóng băng thẻ ngân hàng của Cổ Minh Châu, xem cô ta còn dám làm càn nữa không! Cô ta Cổ Minh Châu dám làm em khuyên gia bại sản, em sẽ để cô ta mất tất cả!”

Ai sợ ai, cô bây giờ có người chống lưng quyền lực!

Còn là kiểu cực kỳ thô!

“...Được” trầm mặc một khắc, Chiến Mặc Thần mang vài phần không hài lòng nói, “Sau này không cho phép nói tục.”

Cổ Phi Yên sao cũng được, “Anh để ý kỹ con cún nhà anh, đừng để cô ta ra ngoài cắn em, em đảm bảo chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến tới!”

“...Được.”

“Chiến thiếu gia thật ngoan, thật lợi hại, anh đợi em nhé, em đến tìm anh nhanh thôi.” Cổ Phi Yên gian xảo, “Chiến thiếu gia, anh có thích Play ở phòng làm việc không?” có thể cân nhắc thưởng cho anh một chút.

“Khụ khụ khụ.....”

Lời vừa nói ra, Chiến Mặc Thần đầu dây bên kia chưa kịp trả lời, Giang Lăng lái xe đến ho một tiếng.

Cổ Phi Yên, “....”

Giang Lăng che miệng ho, giả vờ điềm đạm nói, “Cổ tiểu thư, tôi chưa nghe thấy gì cả.”

Cổ Phi Yên tròn tròn mắt.

Ha ha.

Cái đó cũng cần có tin ah!

.....

Đến tầng hầm, Cổ Phi Yên vào thang máy cá nhân lên thẳng nơi nghỉ ngơi phòng làm việc ở tầng cao nhất.

Đứng trong phòng nghỉ ngơi, nghĩ trước đó tự mình từ đây trốn mất, hôm nay quay lại chỗ này, cô vẫn cả có chút cảm thán.

Cảm thán lớn nhất là....

Đặc biệt, trước đó chỉ có từ hầm gửi xe vào thang máy mới cần nhập mật mã, sau khi đến phòng nghỉ ngơi muốn đi đâu thì đi, bây giờ để bước vào hoặc ra thang máy đều phải giải mã khóa, đây là phòng ai nhỉ!?

Cuộc họp của Chiến Mặc Thần vẫn tiếp tục, Cổ Phi Yên chán nản nằm lên giường nghịch điện thoại, không ngờ lại nhận được cuộc gọi của Cổ Minh Châu.

“Cổ Phi Yên, có phải là mày đã nói với Chiến Mặc Thần, Mặc Thần mới đóng băng thẻ ngân hàng của tao? Tao bây giờ muốn mua đồ cũng không được, mày thật sự quá đáng!” thờ hồn hèn, Cổ Minh Châu vừa đợi cô bắt máy đã nói một tràng dài.

“Yo, Cổ đại tiểu thư thề bị đóng băng rồi hà, mặt cô to như vậy, có thể quẹt mặt ấy, đi quẹt thẻ làm gì? Hôn nữa cô chắc chắn làm nhiều chuyện hồ thẹn mới bị như này đó, khuyên cô một câu, không phải tiền của cô, cô tốt nhất đừng có mà tiêu, nếu không bị thiệt còn nhiều hơn đi trộm đấy!”

“Tao không phải trộm, là bà khẳng khẳng muốn bồi thường cho tao! Mày nói cho tao biết, có phải là mày báo Chiến Mặc Thần đối xử với tao như vậy!”

Nghe ra Cổ Minh Châu rất phẫn nộ, cô ta bình thường nếu có tức giận cũng phải có hình tượng, nhưng bây giờ, cô ta đang quát lên.

Nhưng Cổ Phi Yên tâm trạng tốt ah.

Cô sung sướng, chọc tức người không đền mạng, “Cổ đại tiểu thư, cô hỏi tôi cái gì tôi đều phải trả lời cô, cô cho rằng tôi là Siri sao?”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198

Không đợi Cổ Minh Châu mở miệng, Cổ Phi Yên lại công kích, “Đường 18 tiểu minh tinh Cổ đại tiểu thư, cứ coi như tôi là Siri, ở chỗ cô đang để chế độ máy bay, cô nên tiết kiệm sức lực ah! Bà cô đây không có kiên nhẫn chơi cùng cô trò ‘cô hỏi tôi trả lời’ đâu!”

Cô đang bận ah!

Đợi chút Chiến đại tổng tài kết thúc hội nghị, cô còn phải nghĩ làm sao trêu ghẹo Chiến đại tổng tài nữa, thường cho anh đã tặng cô một hộ vệ tốt như vậy, có thể vì cô xu lợi phòng hại, giúp cô có thể tránh bị bọn tiểu nhân làm hại!

Đầu Cổ Minh Châu có vấn đề, cô mới không quen!

Dựa vào cái gì?!

Vứt điện thoại lên giường, suy nghĩ một lúc, cánh môi Cổ Phi Yên nhếch lên.

Tuy nhiên, cô ngược lại có thể làm chút chuyện để cô càng không thoải mái!

Đúng lúc này, Chu Tử Ngan gọi đến, “Tiểu Yên, em bây giờ tiện nghe điện thoại không?”

“Tiện ah, rất tiện luôn!” Cổ Phi Yên lật người ngồi dậy, khoanh chân ngồi trên giường, vội vàng nói, “Tử Ngan, có chuyện em nhờ anh đã tìm ra kết quả rồi sao? Cuộc nói chuyện điện thoại hôm nay của bà Thẩm và Cổ Minh Châu có khác thường không?”

Chu Tử Ngan chắc như đinh đóng cột, “Có!”

“Chuyện gì vậy?”

“Sau khi em gọi điện thoại cho bà Thẩm, điện thoại của Cổ Minh Châu rất nhanh nhận được một số lạ gọi đến, anh điều tra một chút, phát hiện đây là số được định vị ở trong Bệnh Viện Nhân Dân Số 1, sau khi kiểm tra số liệu số này, anh phát hiện nhật kí cuộc gọi liên hệ đến số khác đa phần ở trong bệnh viện, như vậy, anh nhận ra chủ nhân số điện thoại này ở bệnh viện lâu dài.”

Cổ Phi Yên lập tức phản ứng lại, “Nói như vậy, chủ nhân số điện thoại này rất có khả năng là một y tá?”

“Em rất thông minh, thực ra đích xác là như vậy!” Chu Tử Ngan cười, “Anh gọi thử để xác nhận, phát hiện chủ nhân của số đó đích xác là một y tá, cũng đã từng cho bà Thẩm mượn điện thoại, lúc đó bà Thẩm nói điện thoại hết pin, lại muốn gọi gấp cho em, bởi vì bà Thẩm ở bệnh viện lâu dài, cô ấy đã quá quen với bà Thẩm, vì vậy không có phòng bị gì cho bà ấy mượn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, anh đã kiểm tra điện thoại Cổ Minh Châu, phát hiện sau khi cô ta bắt máy, cùng một người lưu tên ‘Anh Quán Quân’ liên hệ, thời gian nói chuyện không dài, nhưng chỉ cùng hần liên hệ. Anh đã kiểm tra nhật ký cuộc gọi của cô ta với anh Quán Quân này phát hiện có điểm đáng ngờ, trùng khớp với thời gian em có vài lần xảy ra chuyện.”

“Có thật là như vậy?” Cổ Phi Yên hô hấp vội vàng, “Sau đó còn nữa không anh?”

Đứng dậy bước đến cửa sổ, con người đen lấp lánh của cô chất chứa lớp sương mù âm u, ngay cả tia nắng của mặt trời chiếu vào cũng xuyên không qua được, làm cho khí tức của cô bỗng nhiên lạnh thêm vài phần.

“Sau đó, anh điều tra điện thoại của người đàn ông tên ‘anh Quán Quân’ này, ở trên phần mềm thông tin dùng số điện thoại của hắn để kết bạn với hắn, truyền virus lấy được quyền kiểm soát điện thoại của hắn, trong thư viện anh thấy được toàn bộ mặt của hắn, đối chiếu tư liệu trong kho tư liệu phía bên cảnh sát phát hiện hắn tên là ‘Lư Á’, là tên đã từng có phạm tội, thân phận có vấn đề. Người này, em có ấn tượng không?”

Đến đoạn này, Cổ Phi Yên bình tĩnh lại.

Cô mở miệng, “Em có ấn tượng. Trước đó có người đàn ông tên Lư Tu Chi có ý tiếp cận em, đằng sau thì mang cho em chút phiền phức, khi Lư Tu Chi bàn giao quá trình cụ thể đã từng nói, liên hệ tên còn đồ của hắn là Lư Á. Sau đó bọn em đi Lư Á, hần mắt tích không gặp được, bây giờ...anh có thể điều tra được vị trí của hắn không?”

“Có thể.” Chu Tử Ngan nói rất chắc chắn, “Em muốn tìm hắn không? Bây giờ Lư Á không có bất cứ phòng bị gì cả, anh có thể lợi dụng điện thoại của hắn để định vị vị trí đang ở đâu, chỉ cần đến đánh úp bất ngờ, hắn nhất định không trốn được trong bàn tay chúng ta!”

“Em nghĩ....”

“Đang làm gì đó?”

Cổ Phi Yên mới nói hai từ, một giọng nói trầm ấm đột nhiên xen vào, Cổ Phi Yên quay đầu nhìn, Chiến Mặc Thần trong bộ hắc y tựa cây thông thẳng đứng ở cửa ra vào, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô tựa ngọn lửa bùng cháy.

“Chiến thiếu gia!” Cổ Phi Yên ngạc nhiên hết lên, đôi mắt sáng lên.

“Chuyện gì?” bước vào phòng, Chiến Mặc Thần trong thần thái lộ ra vài phần tùy ý, vậy mà ánh mắt rực cháy đuổi theo Cổ Phi Yên, trên người rõ ràng có dục vọng và dã tính.

Vậy mà, Cổ Phi Yên căn bản không phát hiện ánh mắt quá nhiệt tình của anh, trong lòng vẫn đang nghĩ chuyện ‘Tìm ra Lư Á’.

Cô liền nói với Chu Tử Ngan đầu dây bên kia, “Tử Ngan, anh đợi em một chút, tiện thể tìm giúp em vị trí Lư Á, em đang giải thích cho Chiến Mặc Thần tình hình, tý nữa sẽ liên lạc cho anh.”

“Được thôi.” Chu Tử Ngan đồng ý.

Tắt điện thoại, Cổ Phi Yên liền nhìn Chiến Mặc Thần.

“Chiến thiếu gia, là như này, hôm nay em không phải là bị đám người trêu ghẹo sao? Em đã nghĩ, em đẹp như vậy, tuyệt đối không thể bội đen thể chất ah! Sau đó, em đã để Chu Tử Ngan giúp em điều tra nhật ký số điện thoại của bà Thẩm và Cổ Minh Châu, điều tra như vậy, còn bắt được cả lớn mặc lưới. ...Anh còn nhớ Lư Tu Chi khai ra tên Lư Á không? Bọn em cuối cùng tìm ra hắn! Ha ha...Chiến thiếu gia, anh giúp em đi!”

Thấp giọng hưng phấn nói một tràng, khuôn mặt Cổ Phi Yên kỳ vọng nhìn Chiến Mặc Thần.

“Khụ khụ....” Chiến Mặc Thần che miệng ho nhẹ, “Em muốn anh giúp em như thế nào?”

“Đương nhiên dẫn theo thuộc hạ, cùng em đi bắt Lư Á! Chỉ cần bắt được Lư Á, em sẽ biết ngay Cổ Minh Châu và hắn có quan hệ gì! Em nói với anh, em trước đó chắc chắn đều bị tên Lư Á này làm hại, mà đứng sau mọi chuyện này đều không thể thiếu Cổ Minh Châu!”

Nói đến đây Cổ Phi Yên tức giận, hai mắt sáng lấp lánh, tựa vì sao tỏa sáng trên bầu trời.

Ánh mắt của cô nhìn Chiến Mặc Thần, nếu anh không đồng ý, cô tiếp tục làm phiền, nhất định làm anh đồng ý mới thôi. Ý trí chiến đấu sục sôi, 10 con ngựa cũng không thể lòi lại được....

Chiến Mặc Thần, “.....”

Nói thật, anh có chút say mê.

Người đó bấy giờ kiểu như này, mắt nhìn không có tâm tư để ý cái khác.

Ví dụ.....

Để anh chờ đợi một tiếng đồng hồ, ngay cả hơi nghỉ đều không tập trung tinh thần như vậy “Play ở phòng làm việc”

Anh điềm đạm nói, “Từ Ngan cũng không tìm ra địa chỉ nhanh như vậy, anh....”

Lời chưa dứt, Cố Phi Yên nhận được tin nhắn Chu Từ Ngan gửi đến, cô cúi đầu kiểm tra, ánh mắt ngày càng sáng lên, lao vào Chiến Mặc Thần lắc lắc điện thoại, “Chiến thiếu gia, địa chỉ đến tay!”

“.....” Hít một hơi thật sâu, Chiến Mặc Thần hỏi, “Ờ đâu?”

“Hắn không ở Bắc Kinh, trong một huyện ở thành bắc, em kiểm tra xem...” Cố Phi Yên mở bản đồ ra, “Nếu chúng ta lái xe qua, không thể đi đường cao tốc, mất khoảng 3 tiếng.”

“Được.” Chiến Mặc Thần nghĩ một lúc, cảm thấy hài lòng, “Vậy chúng ta xuất phát bây giờ luôn.”

Cho dù không thể Play ở phòng làm việc, vậy thì một trận Carplay vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199

Cố Phi Yên vốn dĩ không biết vị tổng tài kia đã có dự tính trong lòng, không thể có giá trị được, sững sờ hỏi, “thật sao? Thật sự bây giờ đi sao?”

“Ừm.”

“A!” Không ngờ rằng lại có thể dễ dàng thuyết phục được Chiến Mặc Thần như vậy, vui vẻ háo hức đến quá nhanh, Cố Phi Yên chậm rãi mới có thể đứng dậy đi thu dọn đồ đạc, thu dọn giường qua một chút, rồi lấy điện thoại bỏ vào trong túi, vội vàng kéo tay Chiến Mặc Thần, “nhanh nhanh, chúng ta mau nhanh đi thôi!”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Trong ánh mắt có chút khó hiểu, anh và Cố Phi Yên cầm tay nhau, tâm trạng cũng rất là vui vẻ.

Hai người đi với tốc độ nhanh nhất để tới bãi đậu xe, để lên xe.

Giang Đào là người lái xe, đến mức Giang Lăng.....Vốn anh ấy là phải ngồi ở ghế bên cạnh ghế lái, nhưng bây giờ anh ấy phải sai bước trong chớp mắt để lên xe, Chiến Mặc Thần nhẹ nhàng lên tiếng, “Giang Lăng, anh hãy đi xe khác của tôi đi, và hãy đi sau xe của chúng tôi.”

“Tại sao ạ?”

“Không thuận tiện.”

“.....”

Giang Đào bề ngoài rất là bình tĩnh, nhưng bên trong rất là mơ hồ, bây giờ không thể hiểu được cái ý của Chiến Mặc Thần.

Rõ ràng là anh ấy có thể ngồi ở bên cạnh ghế lái, tại sao lại còn muốn đi một xe khác?

Còn có cái gì không thuận tiện chứ?

Cùng nhau đi không phải là càng tốt, càng thuận tiện hơn sao?

Nhưng mà, rất rõ ràng, Chiến Mặc Thần không có muốn tiếp tục giải thích nữa.

Giang Lăng vốn có tính cách trầm tĩnh, nên càng không thể hỏi nữa.

Ở trong u tối, thiên chức của cấp dưới là phục vụ cấp trên, làm vì người đứng đầu cao nhất, Chiến Mặc Thần đang ở trong sự tối tăm để xây dựng một thế lực rất quan trọng, chỉ là không thể giải thích trong thoáng chốc được, Giang Lăng nghiêm túc cúi đầu, “vâng, Chiến Thiếu!”

Chiến Thiếu đã để anh lái xe khác chắc chắn anh ấy đã có suy nghĩ và mục đích của anh ấy, với tình hình như vậy, anh chỉ cần tin tưởng Chiến Thiếu là được rồi! Giống như là đã từng vô số lần ra nhiệm vụ như vậy, tin chắc anh ấy!

Mà Giang Đào, lại là bộ não của Chiến Mặc Thần, chỉ là lái xe nhiều, thì anh ấy mới không có thời gian nghĩ nhiều.

Cho dù Chiến Thiếu nói đều đúng, làm cũng đều có thành quả, anh ấy nghe, nhìn là được rồi.

Đến mức, Cố Phi Yên.....

Đội cửa xe đóng lại, trước sau đều có tầm chắn, nhưng tự nhiên cô lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng, cô cũng không có cảm thấy mối nguy nào cả.

Vừa thất dậy an toàn, Cố Phi Yên vừa rất tò mò nên hỏi, “Chiến Thiếu, anh làm gì mà lại muốn Giang Lăng lái xe khác vậy? Là bởi vì đội lát nữa đi bắt Lưu Á, sợ bên cạnh Lưu Á còn có người khác sao, chiếc xe không đủ dùng để lát nữa bắt cùng nhau sao?”

“Không phải.” Chiến Mặc Thần lắc đầu

“Vậy là cái gì?” Đôi mắt trắng đen phản rõ của Cố Phi Yên nhìn qua.

“.....ò.”

Đội lát nữa biết thì đội lát nữa biết, dù sao thì cô cũng không phải vội vàng gấp gáp gì cả.

Chỉ là, sau khi đi được một đoạn đường rồi, đột nhiên Chiến Mặc Thần lấy điện thoại gọi cho Giang Lăng, tôi lập kế hoạch đường đi rồi, anh hãy dựa vào hướng dẫn mà đi.

“Không cần ạ.”

“Hà?”

“Thì là đi đoạn đường này.”

“..... được rồi.”

“Bật nhạc lên đi.”

Giang Đào có chút do dự, “nhưng mở nhạc lên rồi, có thể sẽ nghe không rõ được âm thanh của hướng dẫn ạ.”

“.....”

“Vâng ạ.” Sau sự trầm mặc ngắn ngủi đó.Giang Đào không khuất phục tiết tháo, “Chiến Thiểu, anh muốn nghe bài gì ạ?”

“Gì cũng được, mở âm lượng to lên một chút, tôi ở đằng sau cũng muốn có thể nghe rõ nữa. “

“Vâng ạ, Chiến.....”

Giang Đào vẫn chưa nói xong, Chiến Mặc Thần đã kéo tấm chắn lên rồi.

Giang Đào, “.....”

Ấy ya, Báo báo của ta nhất định tức giận rồi!

.....

Âm thanh của nhạc vang lên trong xe, Chiến Mặc Thần nhắm mắt dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Nhìn thấy anh ấy như vậy,Cổ Phi Yên lấy điện thoại tắt âm thanh đi, để điện thoại yên tĩnh, Cố gắng hết sức không quấy rầy đến người đàn ông nhìn có chút mệt mỏi.

Thời gian từng chút một qua đi.

Sau nửa tiếng.Chiếc xe đã đến nơi chỗ đường sửa, mặt đường gồ ghề lồi lõm, chiếc xe cũng bắt đầu lắc lư chòng chành.

Lúc này, Chiến Mặc Thần mở mắt, đôi mắt đen lấy sâu thẳm, trong đôi mắt có chút ánh lên.

Nhìn tình thần anh ấy dỗi dằn, một chút cũng không giống như người mệt mỏi buồn ngủ,ngược lại giống như là đang chờ đợi thời cơ, con quái vật đang tồn tại, đây là thời khắc tốt nhất để đến, anh cần phải nắm trúng con thú săn.

Nhìn thấy anh ấy tỉnh, Cổ Phi Yên nhìn qua quan tâm, “ có phải là ngủ không ngon không?”

“Không, ngủ rất ngon.”

“Đều làm anh tỉnh rồi còn ngủ ngon gì chứ.” Cổ Phi Yên không tin, nhện không nổi, “ anh đừng có cứng rắn, cái đường này xấu để em xem anh ngủ kiểu gì, chỉ sợ càng ngủ lại càng bực tức, không bằng thà nói chuyện với em có phải hơn không.”

“Được.....”

Anh thích lúc được ở cùng với cô, dùng giọng nói nói chuyện với anh sự những nhéo nũng nịu đi vào tận xương, nghe giọng nói của cô như vậy, nói chuyện thấu đáo đều biến thành có ý nghĩa hơn.

Chiến Mặc Thần mỉm cười, nghiêng người tháo dây an toàn của Cổ Phi Yên ra.

“.....” Cổ Phi Yên không hiểu, “anh làm gì mà lại tháo ra cho em vậy?”

“Thuận tiện.”

“Hử?” Đang không hiểu, Cổ Phi Yên cảm nhận được cơ thể của người đàn ông đang đè mình xuống, hơi thở nóng nóng đang phả vào mép tai của cô, làm cô có chút không chịu được mặt đỏ tía tai, cô hoảng hốt dùng hai tay đẩy ngực của anh ấy ra, giọng run rẩy hỏi, “Chiến Thiểu, anh đang làm gì vậy?”

“Anh.”

“.....” Vốn dĩ thờ trắng nhỏ không phải trong trắng thuần khiết. Hành động của Chiến Mặc Thần như vậy rất nhiều lần, Cổ Phi Yên thoáng chốc hiểu ra, nhưng chỗ này không có thoải mái!

“Ồ chỗ này?” Cô chán ngắt hỏi.

“Đúng.”

“Ồ đây không thuận tiện!” Cổ Phi Yên sắp khóc rồi.

Người đàn ông chơi thất sự!

Thời gian hai câu này,ngón tay dài của anh đã cời quần áo lót của cô ra rồi,bàn tay che lấy sự mềm mại của cô đã được xoa dịu.

Đôi mắt đen lấy nóng bỏng của anh nhìn cô, cố ý dờ dề xấu xa, xen lẫn vào sự nhạy cảm của cô là dùng lực lên đỉnh nhẹ nhẹ,cảm giác cơ thể cô tê dại mềm nhũn không chịu thua kém.

Thật là muốn mạng người!

“U.....” Cổ Phi Yên chịu không nổi trong mồm liềm kêu lên một tiếng nhỏ,lại cảm thấy xấu hổ, buồn bực mặt đỏ đỏ cắn cắn vào đôi môi, nhìn anh ấy nói, “ anh thu lại cho em,hãy nhanh chóng dập tắt ngọn lửa ở trong lòng anh ngay cho em, đừng có mà không phân biệt được chỗ mà làm loạn lên, đợi về nhà..... về nhà rồi, em sẽ ở với anh!”

Đến lúc đó,anh ra sức hay không ra sức, cho dù anh không làm, thì cô cũng sẽ cho anh biết sự lợi hại của cô!

Cô bình thường ở trước mặt anh ấy giả ngoan giả ngốc, anh không biết cô có lợi hại hay không?

Hahaha!

Xem cô lúc về sẽ xử lý anh như thế nào!

Chỉ đáng tiếc, Cổ Phi Yên trong cái khổ là tình thần mua vui vốn dĩ không có khả năng thực hiện được.

Cười nhẹ nhẹ,Chiến Mặc Thần ôm đùi cô mà hai gò má đỏ lên,để cô đối diện với chính mình, giữ sau gáy của cô rồi hôn xuống dưới.

Nhớ sau nụ hôn sâu quần quýt đây, anh mới dùng giọng nói khàn đặc hỏi, “ cố ý hỏi anh thích hay không thích phòng làm việc play, để anh chờ đợi mong mỏi rất lâu rồi lại hụt hẫng, em cho rằng anh sẽ dễ sang buông tha cho em sao? Không có phòng làm việc play, em bù cho anh một cái carplay được không?”

Chương 200

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“carplay?”Cố Phi Yên đầu có chút chết máy không hoạt động,nói cũng đều nói lấp bắp,mơ hồ hỏi, “ cái carplay đó không phải là hệ thống xe hơi sao,bây giờ già rồi,maybach vẫn không có cải tiến,thì chắc là sẽ không có hệ thống đấy đâu?”

“bây giờ có thể có rồi.....”

“....hử?”

“chúng ta tự mình cải tiến đối mới,em cảm thấy thế nào?”

Cố Phi Yên, “.....”

Bỗng nhiên,cô hiểu ra rồi.

Chấp nói từ trên xuống dưới thì thấy,cho dù cô học không có giỏi,nhưng cũng không phải là người rất chậm chạp!

Cầu xin không độc ác tàn bạo!

Chiến đại tổng tài muốn hoạt động bí mật lại còn nói to rõ ràng như vậy,quá là da mặt không thể dày thêm được nữa!

Nhưng mà, Cố Phi Yên cảm thấy bản thân hôm nay cũng là đang “hối giáo cho giấc”.

Cô hôm nay mặc một chiếc váy dài theo phong cách bohemia,cởi giày ra hai chân cô giẫm lên trên chiếc ghế da,vừa hay, thân dưới của hai người đều che lại rồi.....có vật che chắn như vậy, người nào muốn động tay chân,quá thật là không quá thuận tiện.

Chiến Mặc Thần hôn lên môi Cố Phi Yên nụ hôn mãnh liệt ngọt ngào,với một bàn tay mỏng và hơi thô đag khám phá trên người cô ấy.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên sờ cơ thể cô ấy,nhưng anh luôn thấy rất có hứng thú thú vị,cảm xúc rất mạnh mẽ,rất có sự kiên trì bền bỉ..... sự ma sát da với da sẽ bắn ra pháo hoa,bầu không khí đang lan tràn ra mặt đó tím đập.

Được Chiến Mặc Thần ôm trong vòng tay Ánh mắt của Cố Phi Yên đang mơ mơ màng màng,nụ hôn kết thúc,sắc mặt cô nhẹ nhàng đỏ lên,kúc đang không nhận ra,quần lót bên dưới đã bị người đàn ông có âm mưu từ lâu cởi ra rồi.

Anh tới chỗ trên đầu gối của cô,cởi dây thắt lưng ra,cởi ra rất ung dung mà lại yên tĩnh đã khơi dậy tinh thần chiến đấu ở một nơi nào đó cho cô ấy,cơ thể của hai người dính sát nhau không có một chút kẽ hở nào,Cố Phi Yên bị nóng bởi nhiệt độ cơ thể của người đàn ông liền hốt hoảng kêu lên một tiếng.

Lần này,có thể là do đổi một địa điểm mới kì lạ,cho nên cảm giác của hai người đều nhạy cảm hơn.

Ngón tay thô ra,Chiến Mặc Thần cười ở bên tai của Cố Phi Yên, “ Yên nhi,anh xem em đã chuẩn bị tốt chưa,có muốn anh tiến vào hay không,hử?”

Anh ấy hỏi,nhưng tay không có thiếu sự trêu ghẹo khiêu khích cô.

Ngón tay dài của anh xoa nhẹ cô,nhẹ nhàng lướt qua để cô đắm chìm vào trong cơn sóng xanh này,không làm chủ được cơ thể.

Nhưng,anh còn cố ý hỏi, “ có muốn hay không,hử?”

Muốn hay không?

Từng tế bào trong cơ thể đang kêu gào ầm ĩ muốn một trận mưa xuân ẩm ướt mạnh mẽ mãnh liệt,nhưng Cố Phi Yên cắn răng,kháng cự lại cứng cấn sự hứng thú này,nói miễn cưỡng, “không muốn.....”

Cô cho dù có chống mặt,nhưng vẫn nhớ là đang ở trên xe.

Bùng tỉnh lại,cô bỗng nhiên hiểu ra tại sao Chiến Mặc Thần lại để Giang Lăng lái một chiếc xe khác,bởi vì..... tài xế lái xe không thể thiếu,nhưng “tạp vụ quá nhiều người” luôn là càng ít càng tốt.

Vẫn còn,anh ấy muốn đi một con đường khó đi,nói không chừng cũng là cố ý?

Đã như vậy rồi,cho dù cô không chắc,anh ấy chắc chắn cũng không nhịn nổi được bao lâu đâu.

Vậy thì mời mắt mong chờ đi.

Cố Phi Yên cắn môi,là không chịu thua.

Không thể không nói,Cố Phi Yên vốn tính cách vẫn là vô tư trong sáng,tâm tư rất thẳng thắn,ruột không có cái gì ngoằn ngoèo quanh quẩn cả,nhưng bây giờ lại cùng với một người nào đó lạnh lùng đang ngăn ngor rất lâu rồi,người cũng nhiễm phải một chút thói xấu của anh ấy.

Cô đang tính cái gì đó ở bản tính nhỏ,Chiến Mặc Thần không nhịn nổi,thật là bị làm cho tức cười mà.

Chi là,trong lòng cảm thấy có chút ý nghĩa.

“không chắc?” anh nhẹ nhàng cắn lên cổ cô làn da trắng mịn,mập mờ kì lạ hỏi, “ Cố Tiểu thư,em là muốn cùng với anh đến một trận bắt cóc play,cảm thấy như vậy mới càng kích thích,càng có ý nghĩa?”

“.....”Cố Phi Yên thật là không còn gì để nói nữa.

Nói tốt,cũng là anh ấy,mà nói không tốt cũng là anh ấy,nói cái gì đều là anh ấy,đã như vậy.....

Chiến đại tổng tài,mời anh bắt đầu biểu diễn!

Chiến Mặc Thần quả nhiên là không nhìn được lâu, anh ấy phát hiện ra kéo dài như vậy cũng là xử tệ với bản thân mình, đem theo một chút không can tâm nói: “đều đều, được thôi. em đã khẳng định duy trì sự trầm tĩnh như vậy, vậy thì hãy dùng sự trầm tĩnh đây để bày tỏ lòng thừa nhận đi, vậy thì chồng của em anh sẽ làm em thỏa mãn?”

“.....”

“bây giờ không nói nữa, đợi lát nữa cho đủ rất sung sướng dễ chịu, cũng đừng kêu? Không thì bị người ta nghe thấy, sẽ không hay đâu.”

“.....”

“đợi lâu rồi, anh đến đây.....”

Cố Phi Yên nhắm mắt lại.

Người đàn ông nâng nhẹ cơ thể cô lên một chút, tới chỗ cô ấy, đợi lúc cơ thể cô hạ xuống, giống như là cô tiếp nhận chủ động sự tồn tại của anh ấy, ở chỗ như này sức sống của anh bùng lên đều dễ dàng đi vào bên trong cơ thể.

Được làm cho thỏa mãn dễ chịu.

Cố Phi Yên cắn môi, cũng chịu không nổi rên rỉ nhẹ nhàng, giọng nói nhỏ nhẹ giống như là một con mèo, nhưng bởi vì trong xe tràn đầy nhạc với âm lượng cực lớn, cho nên giọng nói cô có chút nhỏ căn bản là không thể đến tai người khác được.

Cô và anh ấy ở cùng nhau, hai người giống như là dính ở trong cái khảm gỗ, xoay tròn, đi sâu vào, đến cuối cùng không thể tách rời.

Trên mặt đường gồ ghề lồi lõm vì bọn họ đã giẫm bớt quá nhiều tinh thần và thể lực.

Mỗi lần chiếc xe chòng chành lắc lư đều làm cho bọn họ càng đi sâu vào hơn, mà Cố Phi Yên khớp hàm thì gần như muốn chết đi vậy, đây mới không dễ bản thân mình bị kích động mạnh mẽ xảy ra bất ngờ mà phát ra tiếng kêu.

Quá kích động, đi vào quá sâu, nhưng một lúc Cố Phi Yên chống đỡ không được liền bóp vào bả vai của Chiến Mặc Thần, khóc thút thít bị đưa lên mây.

Thất sự là muốn chết.

Cô đến rồi, nhưng anh ấy vẫn chưa.

Động tác của người đàn ông càng ngày càng mạnh mẽ, đến cuối cùng không thỏa mãn được, thẳng thân trực tiếp dục cô lên ép vào ghế sau, tùy ý môn trốn vuốt ve cô, nhịp điệu nóng bỏng hùng hục đều trút hết người cô ấy.

Giang Đào lái xe đằng trước cảm thấy có chút kì lạ.

Cái đường này, mặc dù là không dễ lái, nhưng mức độ gồ ghề đường như cũng quá lớn rồi? Đây..... rốt cuộc là tại sao? Lẽ nào chiếc xe maybach này đã đến lúc sắp phải đổi rồi sao, giám sát hiệu quả cũng không có tốt rồi?

Hai tiếng rưỡi sau, chiếc xe tiến vào Thành Bắc bên dưới là một cái tên của huyện nhỏ Trúc Sơn.

Cái huyện nhỏ này rất là hoang vu hẻo lánh, cũng có chút lạc hậu, cho dù không có sửa đường, mặt đường đất sét trải đá sỏi lên thì cũng không có bằng phẳng, chiếc xe đi vào trong một đoạn đường lại càng gồ ghề hơn.

Vốn Chiến Mặc Thần đã làm xong xuôi rồi, nhưng nhìn tình hình, ngon lành ở bên trong cơ thể lại hùng hục nóng bỏng.

Cơ hội chỉ có một chút thôi, nên phải nắm bắt đây có phải không?

Dự tính thời gian còn khoảng một tiếng nữa, Chiến Mặc Thần ôm Cố Phi Yên vào trong lòng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cười mỉm một cái, nhờ sự ẩm ướt lúc trước mà tiến sâu vào cô, Cố Phi Yên phản kháng lại không được, đập lên chỗ mềm mềm trên người anh ấy, bất luận anh ấy muốn làm gì thì làm.

Chiếc xe đã đến nơi, Giang Đào dừng xe, muốn qua để mở cửa xe cho Chiến Mặc Thần, nhưng phát hiện bên trong của xe bị khóa rồi.

Anh gõ gõ cửa xe nghỉ ngơi, “ Chiến Thiếu, đã đến nơi rồi ạ, anh bây giờ có muốn xuống xe không ạ?”

Bên trong không có người đáp lại.

Qua nửa ngày, cửa xe mới được từ từ kéo xuống khe hở không đến hai mét, Cố Phi Yên đang ngủ trong vòng tay của Chiến Mặc Thần, về mặt dừng dừng nói, “ đợi một lát, Tiểu Yên vẫn đang ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201

Cố Phi Yên giả vờ ngủ biểu thị, cô lúc này thực sự đen như chó!

Đội Giang Đào đi, Chiến Mặc Thần một lần nữa quay đầu khỏi cửa xe, cô mới nhận ra một thân mình đồ mờ mờ.

Dưới con mắt người khác chính là vừa làm chuyện mờ ám, cô cực kỳ không muốn bị phát hiện a!

“Anh nói rồi, một đường nhỏ đâu có sao, Giang Đào căn bản sẽ không phát hiện...” Chiến Mặc Thần nắm cầm Cố Phi Yên, nâng mặt cô lên, nhìn sắc mặt của cô trầm thấp cười, âm thanh kim nén vang lên, “Sao, sợ hại thể cơ à?”

“Em không có sợ.” Cố Phi Yên như con vịt chết mạnh miệng.

Trạng thái tâm lí thời mà, cô nói không có là không có, cô bản lĩnh anh tìm bằng chứng phản bác lại cô xem!

Nhưng hết lần này đến lần khác, Chiến Mặc Thần lại tìm được.

“Không sợ, em thể mà thông thả dễ dàng hơn nhì, hử? Cuốn anh gấp như vậy, chẳng lẽ không phải muốn anh ở lại làm chút gì đó?”

“...” Cố Phi Yên đỏ mặt, cuống quýt lắc đầu, “Không, không hề!”

Bây giờ và trước đó không giống nhau, trước đó là chiếc xe đi trên đường nền xóc nảy, động tĩnh chấp trùng lên xuống đó sự thực là do môi trường tự nhiên che giấu, nhưng bây giờ chiếc xe đứng im bên đường, cực kỳ không thích hợp làm chuyện xấu hổ nào đó.

Suy cho cùng, mục tiêu đã lớn hơn rồi.

Tay chân luống cuống, cô chống người xuống khỏi thân thể Chiến Mặc Thần.

Thân thể hai người đột ngột tách ra, còn kèm thêm âm thanh mập mờ, nghe thấy thể trsi tim Cố Phi Yên nhảy loạn, gương mặt xinh đẹp càng đỏ ác hơn. Tự trong lòng phi nhỏ hành động này, nhưng cơ thể không khống chế được run rùng.

Quả thực là mâu thuẫn.

Cô nhẹ nhàng thở mạnh hơn, bắt đầu sửa sang lại mình.

Khi hai người thu dọn xong, tiếp đó lau vệt nước trên ghế ngồi, carplay lần này mới xem như có kết thúc hoàn mỹ.

...

Xuống xe, Chiến Mặc Thần cả người nhẹ nhàng thông dong, mà Cố Phi Yên thì hơi run chân.

Nếu không phải Chiến Mặc Thần đưa tay nắm eo cô, để cô dựa chắc vào mình, cô lẽ cô không có cách nào đứng vững như vậy, nói không chừng sẽ lập tức mềm nhũn ngã xuống đất.

Thấy bộ dạng cô, Chiến Mặc Thần liền biết mình đã hơi càn rỡ.

Tuy anh rất hương thụ, nhưng bây giờ xem chừng bộ dạng này của Cố Phi Yên, rõ ràng không thể lập tức đi bắt Lư Á. Nếu như bây giờ miễn cưỡng đi, nói không chừng bọn họ một bên bắt Lư Á, một bên còn phải phân tâm quan sát Cố Phi Yên mất sức.

Nghĩ vậy, Chiến Mặc Thần nhậm nhật phân phó Giang Đào, “Đi tìm một tiệm cơm, trước chúng ta ăn rồi nói sau.”

Giang Đào đề nghị, “Chiến thiếu, hiện tại thời gian còn sớm, mới chưa đến 4h, không bằng chúng ta đi bắt người xong, rồi khỏi huyện nhỏ này đi tìm chỗ ăn tốt hơn?”

“Tôi trước không suy xét chu toàn, Tiểu Yên buổi trưa chưa ăn gì, bây giờ sợ là rất đói bụng.”

“...” Khóe môi Cố Phi Yên giật giật.

Có điều, cô cũng không phản đối gì.

Không chỉ có bụng rất đói, bộ dạng cô hiện tại, thật sự cần nghỉ ngơi một lúc.

“A...” Giang Đào vỗ đầu bưng bình, “Khó trách tôi thấy Cố tiểu thư hai chân như sắp nhũn, thì ra là đói bụng, không có sức hả.”

Vừa nói xong, Giang Đào liền bị Giang Lăng hung hăng vỗ đầu, “Nói nhảm nhiều thế làm gì, mau đi tìm!”

Chiến Mặc Thần, “...”

Cố Phi Yên, “...”

“Anh!” Giang Đào bị phản gào lên.

Giọng nói thâm thiết không chỉ không khiến Giang Lăng “tình ngộ”, ngược lại càng khiến cho anh ta bị mắg nặng hơn.

Lại một cước nặng nhẹ đá vào mông Giang Đào, Giang Lăng nói, “Động tác nhanh lên!”

Thằng em trai nguốc của mình, ngốc có chỗ tốt có chỗ xấu, mặc dù không nhìn rõ sự việc, lại có thể đánh bậy đánh bạ nói ra lời rất chân thực...

Nếu không, chỉ có nước bị thằng anh này giáo huấn thôi.

Bốn người ăn bữa cơm trong một quán trà, cũng không quá tệ, tuy khẩu vị không chắc chắn tốt hơn là bao, nhưng ít ra cũng coi như sạch sẽ.

Cố Phi Yên nghỉ ngơi chưa đến 1h, sức lực cũng khôi phục được khá nhiều.

Mất thấy thời gian sắp đến số 5, mấy người bước ra từ trong quán, hướng thẳng đến chỗ Lư Á.

...

Tại thành huyện này kinh tế không quá phát đạt này, Lư Á ở trong một tiểu khu coi như khác cao cấp.

Tiểu khu Vườn hoa Trúc Sơn.

“Một, hai, ba...”

Liên tục đếm đến tám, Giang Đào đột ngột thấp giọng, “Đến rồi!”

Có lẽ là do mê tín, Lư Á ở tầng 8 tòa nhà cao 8 tầng, ở trong tiểu khu Vườn hoa Trúc Sơn cũng coi là gian phòng quý nhất.

Bước đến bên ngoài cửa nhà, Giang Lăng đã sớm chuẩn bị từ trước nhanh chóng thay đổi trang phục, đội lên một mũ lưỡi trai, trong nháy mắt thu liễm khí thế biến thành chuyển phát nhanh bình thường, lúc này mới ấn chuông cửa.

Không ai trả lời.

Lại ấn.

Liên tiếp ấn ba lần chuông, bên trong mới vang lên âm thanh bắt mắt, “Ai đó?”

“Tôi là chuyển phát nhanh, làm phiền anh ký nhận một chút?”

“Ồ, bây giờ chuyển phát nhanh sao chịu khó vậy, lại còn đưa hàng tới tận cửa?”

Cửa mở, một người đàn ông xấu xí xuất hiện, không phải là Lư Á.

Hắn ta vươn tay muốn lấy chuyển phát nhanh, Giang Lăng lại trực tiếp giữ cổ tay hắn ta, bắt chéo hai tay hắn ra sau lưng, cổ tay Giang Lăng linh hoạt bỏ xuống khiến hắn ta choáng váng.

Cố Phi Yên, “...”

Thủ pháp này, cô nhìn qua rồi than thở.

Hiếu kỳ nhìn về Chiến Mặc Thần, trong mắt Cố Phi Yên có thêm điều thắc mắc, muốn hỏi thử xem anh có phải chuyên nghiệp lợi hại giống như Giang Lăng hay không, Chiến Mặc Thần mặt đậm nhạt gật đầu, đáng vẻ bình thần như mây trôi nhưng cũng không nói lời nào.

Thấy thế, Giang Lăng cười, “Cố tiểu thư, Chiến thiếu là người lợi hại nhất U Minh, tôi cũng chỉ coi là một bộ hạ tương đối nổi dưới tay anh ấy thôi.”

“Thật ả?”

“Đương nhiên là thật, tôi tuyệt không khoa trương!”

Đôi mắt trong veo đen bóng của Cố Phi Yên nhìn sang một thân đàn ông bên cạnh, sùng bái trong mắt càng đậm.

Còn Chiến Mặc Thần trong mắt hơi có ý cười, quyết định về sau hảo hảo bồi dưỡng Giang Lăng, có một người dưới trướng năng lực mạnh lại có tư duy nhạy bén là điều may mắn của anh, không chừng sau này sẽ trở thành cánh tay phải đáng tin.

Không tốn nhiều sức, mấy người tiến vào nhà, trong một căn phòng ngủ tìm được Lư Á đang trên chiếc giường hỗn độn.

Vừa nhìn, Cố Phi Yên liền cảm thấy đau mắt.

Đếm đếm, hình như trên giường có 5 người, ba nam hai nữ, cộng thêm một người đàn ông bị Giang Lăng trói trước cửa nhà, tổng cộng là bốn nam hai nữ... Đây, con mẹ cũng quá mạnh bạo rồi!

Nghe được tiếng bước chân, người bên trong cũng tỉnh mộng.

“A, a a!”

“Các người là ai? Sao xông vào được đây?!”

“Mẹ nó, đều cắt ra khỏi đây cho tao!”

Tiếng thét chói tai, tiếng chửi rủa bốn phía.

Hai người phụ nữ vẫn còn xấu hổ, hét to lên kéo hai bộ lung tung mặc lên người.

Cửa bị chặn, các cô muốn trốn cũng không có chỗ trốn, càng không muốn bị cuốn vào vòng tranh chấp trả thù, dứt khoát chạy vào phòng vệ sinh, coi như tránh xa một chút, không bị liên lụy đến.

Lư Á lâm hoảng để trên giường mới đầu không hoảng không loạn, nhưng mà, khi hắn ta tròn mắt nhìn thấy Chiến Mặc Thần, lập tức sợ sệt kinh hãi.

“Mày... Chiến thiếu, sao mày tìm được nơi này?!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202

Thời gian trôi qua quá lâu, chuyện mình làm lâu không thấy xảy ra gì, Lư Á trốn kín ở thành huyện nhỏ này mất dần tâm phòng bị, cho rằng những chuyện mình làm trước kia vĩnh viễn sẽ không bị người lật lên.

Hắn ta bắt đầu ăn chơi đàng điếm ở nơi này, sống mơ mơ màng màng, hôm nay là một lần chơi lớn nhất.

Thế nhưng, hắn ta ngàn lần không ngờ được có thể nhìn thấy Chiến Mặc Thần ở đây!

Vì duy trì quan hệ với Cố Minh Châu, hắn cũng không lạ lắm gì Chiến Mặc Thần, nhưng chính vì như vậy, hắn cũng biết rõ thủ đoạn của Chiến Mặc Thần đáng sợ như thế nào, đó căn bản không phải một tên đầu đàn lưu manh như hắn ta có thể sánh được!

Run như cây sậy.

Nếu không phải đã cố gắng nén lại, hai chân run rẩy của hắn ta không chừng đã đẩy thứ bài tiết.

“Mày cho rằng tao tới nơi này du son ngoạn thủy, thuận tiện đến gặp mày một lần? Tao tìm đến đây, còn không phải do mày?!” Chiến Mặc Thần lạnh lùng câu hỏi, trực tiếp hỏi câu khiến Lư Á đang phát run càng thêm run, “Mày và Cố Minh Châu có quen biết không?”

“Không, tôi không quen!” Lư Á lần lợi nhiều năm như thế đã thành tính, hiểu được rằng mình tuyệt đối không được thừa nhận, chỉ cười nói, “Cố gia đại tiểu thư là nhân vật cao cao tại thượng, tôi sao có cơ hội quen biết?! Chiến thiếu, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, ngài so đo với tôi không phải rất mất mặt sao? Không bằng ngài cứ coi tôi như thỏ rấm đi, tôi thật không làm chuyện gì xấu hết!”

Lư Á sợ hãi rụt rè, về mặt đau khổ cầu xin tha thứ.

“Phải không?”

“Phải phải phải, là đúng vậy đó!”

“Ồ trước mặt tao, còn dám dối trá?!” Dây gai trong tay hóa thành dây dài, hung hăng quất lên người Lư Á.

Lư Á trần như nhộng chỉ có một bộ quần áo che bên hông, bị Chiến Mặc Thần quất, trên người ngay lập tức hiện rõ một vết đỏ cực sâu, đau đến mức hắn ta phải hít ngậm khí lạnh.

“Chiến, Chiến thiếu, tôi dù có mười lá gan cũng, cũng không dám nói lời với ngài a...” Hắn ta đau đến giọng nói cũng run rẩy theo, nhưng vẫn dựa vào nơi hiểm chống người đứng vững.

Thật sự là chưa đến Hoàng Hà tâm chưa chết.

Chiến Mặc Thần lạnh giọng cười, “A? Nếu đã nói mày không biết, vậy tại sao trên di động của cô ấy sẽ có ghi chép cuộc trò chuyện của mày với cô ấy? Vì sao khi cô ấy phản trần với tao, nói mày si mê với cô ấy, nên mới không để ý nguyện s của cô ấy, tự cho rằng mình đối tốt với cô ấy, tức giận vì chuyện cô ấy? Cô ấy còn khuyên mày, bảo mày đừng làm như vậy, mày việc gì phải khư khư cố chấp!”

“Cái gì?” Lư Á sợ ngây người, “Cố Minh Châu nói thế sao?”

“Nếu không phải?”

“Địch, con tiện nhân đó! Rõ ràng là cô ta cho tôi tiền, bảo tôi ra tay với Cố Phi Yên, dựa vào đâu nói tôi si mê cô ta nên mới tự nguyện làm? Cô ta tẩy mình sạch sẽ, nhưng ông đây dẫu, cô ta lợi dụng tôi xong liền mặc kệ ông đây sống chết?”

Bởi vì cực kỳ tức giận, Lư Á bỗng nhảy từ trên giường xuống, cuống cuồng vung hai tay, một bộ dạng đi tìm Cố Minh Châu tính sổ.

Trên người hắn ta vốn không mảnh vải che thân, giờ phút này cứ thế trần trụi lộ ra trước mặt mọi người, vật đã mềm giữa hai chân lúc ẩn lúc hiện, thật sự làm cay con mắt.

Đôi mắt Chiến Mặc Thần trầm xuống, trực tiếp trù lên đôi mắt Cố Phi Yên, đem đầu cô cúi vào ngực mình.

Cố Phi Yên, “...”

Trời ạ, tay của anh ép đầu cô mạnh như thế, cô sắp ngạt chết rồi!

“Hoặc là cút lên giường, hoặc là mặc quần mảy vào, nếu không tin hay không tao bảo người diệt cái chân thứ ba của mày?!”

Chiến Mặc Thần lạnh giọng mở miệng, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén ác liệt như muốn cắt da thịt Lưu Á, dọa hắn suýt tè ra quần vừa mặc.

Cổ Phi Yên gầy gầy tóc, có hơi mất tự nhiên... Người đàn ông này, thật sự là ngày càng nhỏ mọn, càng lúc càng cường thế, cô cũng đâu phải là tiểu cô nương trong sáng thanh thuần, việc tiểu tiết mà cũng phải bảo vệ cô sao?

Bị đánh gãy như vậy, cuộc khảo vấn vừa rồi rõ ràng ko tiếp tục được.

Chiến Mặc Thần nháy mắt với Giang Lăng, mang theo Cổ Phi Yên ra ngoài phòng, đứng bên ngoài chờ.

Chỉ chốc lát, Giang Lăng và Giang Đào vác một người ra.

Đem mấy người nhét vào ghế sau xe như nhét sùi cào, bản bạc một lúc, Chiến Mặc Thần quyết định xuất phát ngay bây giờ, chạy về thủ đô thăm vấn Lưu Á cũng không muộn. Trên đường đi, anh còn không ngừng tạo áp lực, khiến tâm lý hắn sinh ra loại cảm giác khủng hoảng, nói không chừng đến lúc thăm vấn sẽ có tác dụng lớn.

...

Mười giờ tối, Cổ Phi Yên mấy người về đến biệt thự Giang Sơn Để Cảnh.

Sau khi xuống xe, dưới yêu cầu mãnh liệt của Cổ Phi Yên, Chiến Mặc Thần trực tiếp xách Lưu Á từ trên xe xuống tầng hầm khảo vấn, một chút cũng không chậm trễ thời gian.

Lúc rạng sáng, Chiến Mặc Thần mới từ tầng hầm lên, theo sau là Cổ Phi Yên mặt vui sướng.

“Chiến thiếu, có phải trước kia anh oan uổng em không?”

“Ừm”

“Em đã nói Minh Châu nữ thần nhà anh không phải người tốt, anh còn không tin, ha ha... Bây giờ bị đánh mất rồi nhĩ? Em nói cho mà biết, em tuyệt đối không đồng tình với anh, dù sao đàn ông các anh đều mù mắt, không bị phụ nữ lừa mấy lần thì không chinh được, chỉ em chính là loại phim 8h tối, quen thuộc hết thói hư tật xấu của đàn ông!”

Cổ Phi Yên hai tay khoanh ngực, mặt đặc y nhìn Chiến Mặc Thần, cảm thấy nở mày nở mặt.

“Minh Châu nữ thần nhà anh?” Mặt Chiến Mặc Thần híp lại, nhìn sang Cổ Phi Yên đuôi sắp vênh lên rồi, “Cổ Phi Yên, em có thể lương tâm hơn chút không, hửm? Hôm nay lần lợi ép khổ anh, bây giờ lại nói lời kích thích anh, có phải em thấy trời tối rất hợp làm gì đó, nên ám chỉ với anh?”

Còn nữa?

Là cô ép khổ anh? Có nhầm hay không?

“...” Cổ Phi Yên trừng to mắt, vội vàng khoát tay, “Anh đừng nghĩ lung tung, em làm gì có ý đó! Chiến thiếu, anh anh minh thần vô, tuyệt đối không so đo với cô gái nhỏ như em, đúng không? Chúng ta đã lấy được bằng chứng Cổ Minh Châu làm điều xấu, trước hết nhất định phải đối ngoại thật tron tru, thì mới giải quyết công việc nội bộ được nha!”

“Anh sao lại nhớ Cổ Minh Châu đâu có đối phó với anh, chỉ có uẩn khúc với em nhĩ?”

Cổ Phi Yên chớp chớp mắt, “VẬY... Bây giờ chúng ta đã kết hôn rồi, là một thể, dù là âm thầm cưới, nhưng cô ta ức hiếp em chính là không nề mặt anh rồi!”

“A... Nói như vậy, cô về không sai. Có điều, sao anh nhớ có một câu “Muốn diệt ngoại tất phải an nội”, có phải trước hết anh nên xử lý em rồi đi xử lý việc ngoài?”

“...” Cổ Phi Yên bó tay.

Vui quá hóa buồn.

Trước đây cô suy nghĩ cách vạch trần bộ mặt thực sự của Cổ Minh Châu, thế nhưng không có lấy chút tiến triển, lần này đã bị cô bắt được cơ hội hiếm có, ngoài ý muốn còn bắt được một Lưu Á còn trùng có hại, sao cô không vui cho được?

Phải biết, Lưu Á bàn giao những vật kia, Cổ Minh Châu tuyệt không chiếm được chút lợi ích nào, cũng không thể duy trì cái vỏ Bạch liên hoa yếu đuối tha thiết!

Cô chỉ là tâm trạng tốt nên nhất thời đặc ý quên tình hình thôi!

Người đàn ông này, có phải muốn bám lấy không buông không?

Vì thế là...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 203

“Chiến thiếu gia, em sai rồi, sau này không dám giễu cợt anh nữa, thật đấy! Em đến để nói với anh phải làm sao trừng phạt Cổ Minh Châu, xin anh đó!” không có chút ý tứ gì, Cổ Phi Yên liền ôm lấy cánh tay của Chiến đại tổng tài.

Cô biết cách ứng phó tình thế, nhẫn nhục, cô tuyệt đối không thể giương mắt nhìn Cổ Minh Châu thoát tội được!

Trong trường hợp này, mặt mặt một tý có sao?

Chiến Mặc Thần liếc nhìn gương mặt nịnh hót tươi cười của cô, cảm thấy có chút nhức đầu.

Cô ngẩng mặt lên, ánh mắt lấp lánh tựa ánh trắng sáng in trên mặt hồ nước, thật kích động, khoái trá, ánh sáng đó dường như muốn mê hoặc lòng anh.

Nhưng, anh có lẽ sẽ phụ lòng cô.

Anh dơ tay che đôi mắt của nữ nhân trước mặt mình lại, giọng nói nghiêm túc, “Hôm nay không còn sớm nữa, ngủ trước đi, ngày mai chúng ta lại thương lượng chuyện này sau.”

“Ngủ cái gì mà ngủ, em một chút cũng không muốn ngủ!” Cổ Phi Yên hất tay anh ra, nhảy lên.

“Em không ngủ, anh ngủ.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhĩ gì hết.”

“.....”

“Tiểu Yên, cứ coi như giống nguyên nhân em trước đó đã đoán, em cũng biết anh sẽ có nghi ngờ, phải không?” Chiến Mặc Thần nhìn sâu vào mắt cô, trên gương mặt anh tuấn đầy uy nghiêm

Cố Phi Yên, “.....”

Lúc này cô cuối cùng yên lặng lại.

.....

Ánh đèn lơ mờ bên góc tường, Cố Phi Yên nằm trên giường, lật qua lật lại, một chút không thấy buồn ngủ.

Chiến Mặc Thần đang ở trong phòng tắm, vì vậy bây giờ vẫn không quan cô.

Đưa tay lên cảm, Cố Phi Yên vắt óc suy nghĩ.

Cô biết Chiến Mặc Thần đang âm thầm làm một chuyện, mặc dù cô không biết cụ thể là chuyện gì, nhưng cô đại khái đoán ra Chiến Mặc Thần đang có lựa chọn.

Vì chuyện anh đang làm, vì một vài nguyên nhân không thể nói, anh tuyệt đối không rat ay với Cố Minh Châu, thậm chí còn chọn lựa bảo vệ Cố Minh Châu, rốt cuộc, anh bây giờ cần mẽ hoặc Cố Minh Châu và Cố gia nên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng cô có thể giương mắt từ bỏ không?

Cô không làm được!

Con người mờ ám, Cố Phi Yên nhẹ nhàng xuống giường, lấy va li của Chiến Mặc Thần mở máy tính, đem đoạn video vừa thăm vấn Luru Á gửi vào hộp mail của cô.

Đây có lẽ là bằng chứng, cô nhất định phải nắm chắc trong tay mới được!

Gửi xong video, cô lập tức xóa dấu vết, mang theo chút hoảng hốt quay về giường.

Bởi vì làm chuyện mờ ám, Cố Phi Yên đêm nay mới đặc biệt thành thật, bỏ qua tên cầm thú nào đó sẽ cắn lại cô lần nữa, cô bậm môi không phản kháng, ngược lại để Chiến Mặc Thần có chút không lường trước được.

.....

Ngày hôm sau.

Cố Phi Yên từ trong giấc mộng tỉnh dậy, chuyện đầu tiên là tìm người bên cạnh, phát hiện giường trống trơn, cô đột nhiên cảm thấy mình bị nấc lửa, trùng kế dài của người đàn ông lòng dạ hiểm ác này.

“Ah ah ah...”

Cô nắm tay lại dầm mạnh vào gối để trút hết cơn bực tức trong lòng.

Trút giận xong, cô liền gọi cho Chiến Mặc Thần, “Chiến Mặc Thần, anh ở đâu, có phải trốn đến công ty rồi? Anh không phải nói hôm nay thương lượng cùng em chuyện đó sao?”

Trong lòng cô một chút không vui vì gì, mặc dù cảm thấy kết quả này như trong dự đoán, hôm qua cô biết Chiến Mặc Thần không thể ra tay với Cố Minh Châu, không phải sao? Anh tránh cô, chặc chặc như vậy rồi.

Vậy mà, cô lại nghe được đáp án không ngờ được.

“Phòng sách.”

“Hà?”

“Anh đang ở trong phòng sách, qua đây tìm anh.”

“Ồ...” Con tức đột nhiên không còn nữa, còn có lơ mờ.

Cô cho rằng anh trốn cô, không ngờ anh ở trong nhà đợi cô?

Nhảy xuống giường, Cố Phi Yên xông vào phòng sách, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bước chân của cô đến cửa ra vào bỗng dừng lại, quay về sức mạnh xong mới vào phòng tìm người.

“Chiến thiếu gia, em có thể vào không?” già vờ gõ cửa, Cố Phi Yên lịch sự hỏi.

“Vào đi.”

Mở cánh cửa mang theo nụ cười, Cố Phi Yên vừa nhìn đã thấy Chiến Mặc Thần ngồi sau bàn làm việc.

Anh đang xem tập văn kiện, ánh mặt trời dịu nhẹ rơi trên người anh, trên tóc anh, làm cả người anh có vài phần ấm áp và mơ hồ, biểu cảm trên mặt không hẳn là rõ ràng.

Kỳ lạ, Cố Phi Yên cảm thấy tim mình có dấu hiệu đập nhanh.

Bước gần đến mép bàn, hai tay cô đặt lên nhìn anh, “Chiến thiếu gia, anh đã ra quyết định chưa?”

“Ừm” Chiến Mặc Thần ngẩng đầu nhìn cô, điềm đạm nói, “Anh đề nghị, không nên khinh xuất, không để Cố Minh Châu phát hiện ra chuyện chúng ta đã tìm thấy Luru Á.”

“.....” Cố Phi Yên nhẩn nhện, nhưng không nhịn nổi, “Ý của anh là, chúng ta cái gì cũng không làm, không vạch trần bộ mặt thật của Cố Minh Châu, càng không gây phiền phức cho cô ta, phải không?”

“.....Phải”

Cô biết ngay sẽ như này!

Đập tay lên bàn, Cố Phi Yên tức giận.

“Anh có thể không gây phiền phức cho cô ta, nhưng em phải làm! Cô ta hại em bao nhiêu lần như vậy, nếu em nhịn cục tức này, em là ninja rùa à! Em không muốn làm rùa rút cổ, em chỉ muốn làm sát thủ, chặt đứt bộ mặt tiền nhân giả vờ thanh tao của Cố Minh Châu!”

“Ninja rùa?” Chiến Mặc Thần phì cười, con người đen kịt liếc nhìn Cố Phi Yên, biểu cảm trên mặt nghiền ngẫm, “Em đương nhiên cũng có thể chọn lựa bây giờ bắt đầu đối phó Cố Minh Châu, anh không cần em, nhiều nhất cũng chỉ là nói vài lời tượng trưng trước mặt Cố Minh Châu, dù sao anh cũng vì em đóng băng thẻ ngân hàng của cô ta, không phải sao?”

Cố Phi Yên ngây người ra một lúc, “Cũng đúng....”

“Em có biết anh tại sao đề nghị em không được khinh xuất không?”

“Không biết.”

“Cho dù không biết, vậy thì đứng sau lưng anh mà xem, chăm chỉ học tập.” ánh mắt quét Cố Phi Yên một lượt, Chiến Mặc Thần ung dung nói, “Bây giờ chỉ bắt được một tên Lưu Á, em đã kích động như vậy, lẽ nào em không muốn biết còn ai âm thầm đứng sau Cố Minh Châu sao?”

“Muốn.”

“Cho dù muốn, vậy thì đừng đánh rần động rùng.”

“Vậy em phải làm như nào?” Cố Phi Yên hiểu ý hỏi, ánh mắt sáng lên, “Đúng rồi, dù lần này Cố Minh Châu bị em điều tra ra, có chứng tỏ hay không, thủ đoạn trước đó của cô ta ở mắt xích nào đó có vấn đề, vì vậy không có cách nào để mình ẩn giấu sâu hơn được, lúc nhắm vào em cũng bố trí không cẩn thận?”

“Tiếp tục....”

“Vì vậy, chỉ cần em tiếp tục lấy mình làm mồi nhử, để Cố Minh Châu tiếp tục nhắm vào em, sau đó chúng ta có thể từ người cô ta tìm ra được càng nhiều manh mối khác, nói không chừng có thể phát hiện ra con đường liên hệ trước đó của cô ta, phải không?”

Cô mặc dù phát hiện đích xác là Cố Minh Châu đang sau ngấm ngầm gây trò ma mãnh, bà Thẩm cũng gây ra tác động gián tiếp, nhưng, chuyện trước đó cô không hiểu rõ, chỉ có một lần ‘không ngờ tới’, cô thật sự không nhận ra bà Thẩm có vấn đề hay không.

Muốn điều tra càng nhiều hơn, cô cần có kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204

Cố Phi Yên không tính bị Chiến Mặc Thần thuyết phục.

Thực ra, tự trong lòng cô sớm có một sự suy đoán thấp thoáng mơ hồ.

Cô biết bà Thẩm ở trong truyện này cũng không coi là tuyệt đối vô tội, nếu bà Thẩm không tiếp tay cho Cố Minh Châu thì tại sao cô ta lại biết được tin cô đến thăm bà Thẩm, lại còn không ít lần gọi điện cho Cố Minh Châu.

Xem ra giống với sự trùng hợp lần này, nhưng thật lòng không thể truy đến cùng.

Tại sao cô đến bệnh viện thăm bà Thẩm, bà Thẩm lại phải gọi điện cho Cố Minh Châu? Có nguyên nhân gì đặc biệt không? Điều này thật làm người ta khó hiểu! Trong khi âm thầm tiết lộ tin tức, còn có thái độ biểu hiện của bà Thẩm lần trước, đều làm Cố Phi Yên cảm thấy có chút bất an.

Còn có rất nhiều chuyện trước đó.

Mặc dù cô đã nhờ Chu Tử Ngạn điều tra qua, cũng không tìm thấy chứng cứ, không thể chứng minh bà Thẩm và Cố Minh Châu kết hợp lại đối phó cô, nhưng trực giác của cô vẫn luôn báo động đỏ.

Mà điều cô bây giờ muốn xác thực nhất đó là chuyện này bà Thẩm rốt cuộc có biết Cố Minh Châu muốn đối phó cô không, thậm chí, bà có cung cấp cấp lợi cho Cố Minh Châu.

Cô muốn biết bà Thẩm rốt cuộc là vô tội, hay là có ý!

Vậy mà, yên lặng đợi Cố Minh Châu xuất hiện, tránh thời gian quá dài, Cố Phi Yên quyết định làm chút gì đó.

“Chiến thiếu gia...” Đôi mắt Cố Phi Yên sáng lên mang theo vào phần gian xảo đắc ý, nhìn về hướng Chiến Mặc Thần, “Em sẽ không khinh suất mạnh động, để Cố Minh Châu biết em đã từ mồm Lưu Á vạch trần được bí mật của cô ta, tuy nhiên... em muốn rat ay với cô ta, anh không cần em chứ, đúng không?”

Cô mặc dù là khẩu khí thăm dò, nhưng ý đã quyết sẵn, rất rõ ràng không thể dễ dàng thay đổi chủ ý.

“Em muốn làm như nào?” Chiến Mặc Thần buông tập văn kiện xuống, con ngươi đen sâu thăm nhìn cô.

“Tạm thời giữ bí mật với anh, tuy nhiên anh có thể yên tâm em, để cá lớn mắc lưới, em sẽ không dễ dàng tiết lộ bí mật!” Cố Phi Yên chớp mắt, “Dù sao, anh chỉ là để em không đánh rần động rùng, em chỉ cần không để Cố Minh Châu cảnh giác đến hành động của chúng ta là được, đúng không?”

Chiến Mặc Thần, “.....”

Cô dùng lời của anh để chặn miệng anh lại, anh còn có thể nói gì nữa?

“Còn nữa ah, Chiến thiếu gia....Anh có thể gọi một cuộc điện thoại cho Cố Kiến Quốc được không?”

“Em muốn làm gì?”

Nữ nhân này khuôn mặt nịnh bợ tươi cười, rất giống tiểu hồ ly tinh đang tính kế gì đó, rả xấu xa, Chiến Mặc Thần không ghét, nhưng trong lòng tự nhiên có vài phần cảnh giác, cũng cảm thấy có chút buồn cười.

“Anh gọi điện cho Cố Kiến Quốc, nói anh mặc dù đã đính hôn với Cố Minh Châu, nhưng vẫn mẹ ruột không thể thoát khỏi sắc đẹp của em, vì vậy, anh người đàn ông cần bà này muốn trái tim phải ôm...Khuỵu, thấy thế nào? Nói như này, Cố Minh Châu chắc chắn sẽ càng hận em, cô ta sẽ nghĩ cách đối phó em, chỉ cần cô ta ra tay, sẽ không phải là thuận theo động tác của cô ta rồi sẽ phát hiện chút gì đó sao?”

“Đây là ý muốn của em, có lợi gì cho anh không?” Chiến Mặc Thần nháy lông mày.

“Ay ya, Chiến thiếu gia, đừng ghê lạnh với em như vậy mà!” Cố Phi Yên cần nhẹ cánh môi mềm, cánh tay nòn nà vuốt lên bộ ngực cứng cáp của người đàn ông một vòng, ánh mắt nhìn anh nói, “Anh thấy Play ở phòng sách thế nào?”

Chiến Mặc Thần gật đầu sáng khoái, “Chấp nhận!”

Cố Phi Yên, “.....”

Má ơi.

Cô dường như đảo sẵn cho mình một cái hố để chon rồi!

.....

Cố gia, phòng sách.

Trong lúc Cố Phi Yên đang mê hoặc Chiến Mặc Thần, Cố Minh Châu và Cố Kiến Quốc đang khí hòa thuận.

Gần đây, những ngày của Cố Minh Châu lại có chút khó sống.

Sau khi đính hôn cùng Chiến Mặc Thần, đầu đầu cũng là người nịnh bợ cô, cô đi đường mang theo gió, người nhẹ như bay, dường như bệnh tim không thấy tái phát nữa.

Cô dương dương tự đắc, khí sắc không tốt không được, cảm được nâng cao lên mấy độ.

Cô đoán Chiến Mặc Thần cuối cùng cũng chọn cô, ngoại trừ tình cảm bao năm nay của cô với anh ra, cô còn có duyên có 25 tuổi đạo sinh minh khám.....nhưng, mặc kệ xuất phát từ tình yêu, hay là xuất phát từ sự đồng tình, thậm chí cô đã nắm được tâm thế vàng trong tay rồi, không phải sao?

Với tư cách đúng chuẩn của bà nội Chiến thiếu gia, con đường trình diễn nghệ thuật của cô càng thuận lợi hơn.

Đạo diễn và tổ chế tác cô muốn tìm, đều chủ động tiếp xúc với môi giới của cô, đồng ý đảm nhận nhân vật và vị trí tốt, cô từ một diễn viên dự bị, trở thành người có thể lựa chọn người khác.

Đây đều là cái biến tốt!

Nhưng, từ lúc thẻ ngân hàng của cô bị đóng băng lại, tất cả đều có thay đổi.

Bởi vì không có tiền tiêu, cô không thể không tìm Cố Kiến Quốc lấy tiền dùng, cũng bởi đó để Cố Kiến Quốc biết cô làm cho Cố Phi Yên không vui, mà Cố Phi Yên thì thông qua Chiến Mặc Thần áp chế cô, dùng cách này đối phó chuyện cô khiêu khích.

Chuyện này lộ thông tin đã nhiều rồi.

Đầu tiên, chứng tỏ cô-Cố Minh Châu cũng không quan trọng trong lòng Chiến Mặc Thần.

Tiếp theo, chứng tỏ Cố Phi Yên-con tiện nhân đó vẫn là được Chiến Mặc Thần chiều chuộng, cứ coi cô và Chiến Mặc Thần đã đính hôn, Cố Phi Yên giống như chiếc đinh cắm giữa hai người họ, như âm hồn, làm thế nào cũng không tiêu tan!

Đối với tình huống này, đương nhiên là Cố Minh Châu không muốn nhìn thấy.

Cô đưa yêu cầu Cố Kiến Quốc,mong ông có thể tạm tâm tạm lực ủng hộ cô, sau này cô sẽ mạng lại lợi ích cực kỳ to lớn cho xí nghiệp Cố Thị, cô tuyệt đối nghe lời hơn Cố Phi Yên, sẽ không giống Cố Phi Yên không không chế được.

Vì đảm bảo cho Cố Kiến Quốc, để hấn yên tâm, cô thậm chí tự biểu thị ký bán hợp đồng, nếu trong vòng 5 năm cô không thể mang lại cho xí nghiệp Cố Thị ba cái giá 1 trăm triệu tệ, vậy đợi đến năm cô 30 tuổi, tất cả tài sản của cô đều chuyển dưới tên Cố Kiến Quốc, bù đắp tổn thất của ông.

Ký xong bán hợp đồng, Cố Kiến Quốc rất hài lòng, đưa cho Cố Minh Châu thẻ ngân hàng mới, số tiền mỗi tháng từ 100 vạn tệ lên đến 200 vạn tệ.

Cố Minh Châu cũng rất hài lòng.

Nếu như cô không tìm được nguồn tìm phù hợp, cô 25 tuổi cũng không thoát được số tử kiếp, cô bây giờ ký hợp đồng xem ra với cô đã có sự ràng buộc, nhưng thực tế mà nói chỉ là vì lợi ích mình cô, dự tính của Cố Kiến Quốc có thể nói thành công cốc.

Hai người đều âm thầm suy nghĩ, lúc này, Chiến Mặc Thần gọi điện đến phá vỡ sự liên minh tạm thời của hai người.

“Chiến thiếu gia, xin hỏi cậu gọi điện thoại đến là có chuyện gì muốn dặn dò tôi không?” Cố Kiến Quốc không dám thể hiện mình là trường bối, trước mặt Chiến Mặc Thần, ông ta dường như chọn con đường làm chó trung thành.

“Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là muốn thông báo với ông một tiếng, Tiểu Yên ở chỗ tôi sống rất tốt, tôi không muốn ông vì Minh Châu mà làm khó cô ấy, ông hiểu ý của tôi không?”

“Cái.....cái gì?” Cố Kiến Quốc có chút không hiểu, “Cậu không phải đã đính hôn cùng Minh Châu rồi sao?”

Ông ta trước đó nghĩ rằng Chiến Mặc Thần đóng băng thẻ ngân hàng của Cố Minh Châu, chỉ là trừng phạt cô, không ngờ rằng, lại là bởi vì chiều lòng Cố Phi Yên.

Xem ra, ông hình như tính sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205

“tôi có thể cưới Minh Châu,đây là lời hứa dành cho cô ấy vì tình cảm của tôi và cô ấy,nhưng bệnh tình của cô ấy mà nói.....tôi cảm thấy,tôi lấy tư cách là một người đàn ông bình thường,lẽ nào không thể có được yêu cầu sinh lý bình thường sao?mà cô ấy,có thể thỏa mãn được yêu cầu của tôi hay không?”

“đấy,đấy.....”Cố Kiến Quốc nói lấp.

“nếu như ông cảm thấy để Tiểu Yên ở bên cạnh tôi là một tổn thất lớn,vậy tôi cũng có thể hiểu được,nếu như mối quan hệ của chúng tôi mang lại cho ông không vui,vẫn là nói,ông càng đề nghị tôi đi tìm một người phụ nữ khác ở bên ngoài,không cần phải chiếm đoạt hai người con gái của nhà Cố Gia ông?”

“không,không phải!” Cố Kiến Quốc bày tỏ thái độ.

Ông rất hy vọng để Chiến Mặc Thần làm chỗ dựa vững chắc cho mình,hoặc có thể nói,ông rất hi vọng bản thân có thể lên được chiếc xe sang trọng của Chiến Mặc Thần,hơn nữa không sợ bởi vì đó mà phải trả giá cả.

Chỉ là, sự ngoài ý muốn của ông ấy!

Ý của Chiến Mặc Thần rất rõ ràng,nhưng, anh từ trước đến nay không có suy nghĩ đến việc này.

Đúng vậy, quả thật Chiến Mặc Thần là một người đàn ông.

Số với hầu hết các thông thường mà người đàn ông tầm thường mà nói,anh ấy là một người đàn ông xuất sắc,ánh hào quang của người đàn ông còn hơn cả ánh sáng mặt trời!

Nhưng,trong những hình ảnh bên ngoài,Chiến Mặc Thần luôn nghiêm khắc và kiềm chế,người anh ấy dường như nhìn không thấy được đáng về dục vọng ham muốn của mình,anh mãi mãi là một người rất lạnh lùng và trầm tĩnh,giống như không có bất kì thứ gì có thể làm lung lay được sự kiên định trong nội tâm của anh ấy vậy,mà trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh ấy mãi mãi chỉ có sự lạnh lùng thờ ơ,nhưng bây giờ.....

Một người đàn ông như vậy,nói với anh ấy,anh cũng là một người đàn ông bình thường,cũng muốn lên giường cùng với phụ nữ?

Đấy,đấy.....

Đấy chỉ là nói đùa thôi?!

Nhưng,nặc dù trong lòng oán thăm,Chiến Mặc Thần và ông ấy vẫn là bàn luận về “chủ đề kì lạ” của đứa con gái của ông ấy,Cố Kiến Quốc vẫn rất vô cùng kinh ngạc để bản thân mình kiên quyết kìm nén ở trong

lòng,thứ đứng ở lập trường của Chiến Mặc Thần suy nghĩ,cũng là vì bản thân muốn giành lấy quyền lợi.

“Chiến Thiệu.”Cổ Kiên Quốc cười gượng nói, “tôi đương nhiên là hiểu cậu rồi,cậu đã thích Tiểu Yên,vậy thì tôi đương nhiên không thể làm khó nó rồi!không chỉ không thể làm khó,tôi sau này nhất định để nó trở thành đứa con gái ruột của mình mà tiếp đãi,hahaha.....”

Chiến Mặc Thần nói giễu cợt, “ nếu như tôi nhớ không nhầm,thì cô ấy là con gái ruột của ông mà.”

“hả?...à,đứng,đứng là như vậy,tôi nhất định sẽ đối tốt với nó!” về việc quên mất Cổ Phi Yên là con gái ruột của mình, Cổ Kiên Quốc không có một tí gì xấu hổ cả,cười mĩa mai rồi lên tiếng hỏi, “ nhưng Chiến Thiệu cậu làm như vậy vẫn là có chút không thật rồi.”

Nuôi con gái cho dù không có con trai cũng rất tốt,không thể ở trên thương trường trợ giúp cho ông ta được,cũng không thể thừa kế được tài sản của gia tộc,nhưng con gái vẫn là có thể dùng để quan hệ thông gia,vì có lợi cho ông ta mà!

Cổ Minh Châu và Chiến Mặc Thần sau khi đính hôn,ông vốn đã tìm được đối tượng thích hợp cho Cổ Phi Yên để kết thông gia rồi,bây giờ bị Chiến Mặc Thần ngăn chặn lại,vậy thì ông ta có thể lấy được lợi ích đến tay là không thể rồi.

Bây giờ,tương xứng với hai người con gái nhà Cổ Gia đều ở trên người Chiến Mặc Thần hết rồi,vậy nói như thế nào chứ,Chiến Mặc Thần đều phải trả giá nhiều hơn một chút thành ý chứ?

Cổ Kiên Quốc mặc dù không có nói rõ,nhưng cái ý này rất là rõ ràng rồi.

Chiến Mặc Thần đương nhiên hiểu rồi.

“hà...”cười một tiếng lạnh lùng,Chiến Mặc Thần chậm rãi lên tiếng, “ tôi nhớ Cổ Tổng rất có hứng thú với mảnh đất ở thành bắc,mấy hôm trước còn làm hai cái kế hoạch gửi đến công ty của tôi nữa,như vậy..... ngày mai ông hay đưa người của ông đến công ty của tôi để nói chuyện rõ ràng,được không?

“được được,đương nhiên là được rồi!”Cổ Kiên Quốc vội vàng gật đầu, giọng nói không thể che giấu được sự vui vẻ hơn hớn,có đi có lại ông ta nói, “ Chiến Thiệu,Tiểu Yên nếu như không nghe lời cậu,cậu cũng không cần phải quan tâm đến về mặt của nó đấy!công dụng của nó là hầu hạ cậu,nếu như chân tay vụng về không thể hầu hạ cậu được,thì hãy đưa nó đến Thiên Cung để đào tạo lại,Cổ Gia chúng tôi tuyệt đối ủng hộ!”

“cái này không cần ông phải lo lắng.” khuôn mặt lạnh tanh,Chiến Mặc Thần tắt điện thoại.

Người phụ nữ của anh,anh chiều chuộng còn không kịp,nghe Cổ Kiên Quốc nói đưa đến Thiên Cung đào tạo để trở thành cái loại nữ bán rượu sao?

Lúc Chiến Mặc Thần và Cổ Kiên Quốc nói chuyện điện thoại,cho dù không có ngăn được,nhưng bởi vì phòng sách rất yên tĩnh,Cổ Phi Yên nghe được những gì nên nghe rồi,biểu cảm trên mặt cũng thay đổi trở nên buồn cười.

Ông Cổ Kiên Quốc này,vẫn thật sự muốn tìm cái chết sao!

“hào.....” hôn lên khuôn mặt anh tuần đẹp trai của Chiến Mặc Thần,Cổ Phi Yên cười ngọt ngào với anh ấy, “Chiến Thiệu,đây là khen thưởng cho anh.”

“là như vậy?”

Vì một nụ hôn,hóa kí trong lòng Chiến Mặc Thần lại bị đè ép xuống.

Khuôn mặt rất đẹp dễ của anh với một nụ cười,bé Cổ Phi Yên đến bàn sách,hai cánh tay để trên người cô ấy,ôm chặt cô ấy vào lòng, “ vừa xong không phải còn nói là muốn cho anh một cái phòng sách play sao?”

Cổ Phi Yên, “”

“vẫn là nói,em muốn nuốt lời ư?” đôi môi đỏ nhỏ bé di chuyển lên toàn bộ làn da trắng mịn của cô,giọng nói của Chiến Mặc Thần vang lên bên tai cô.

Cô mở mắt ra,nhẹ nhàng ngẩng đầu lên,hai tay bám vào hai cánh tay rắn chắc của người đàn ông,nhờ vào sức lực của anh ấy để cho cơ thể của mình vữ hơn mà không cần phải dựa lưng sự va chạm của anh giống như là có luồng điện vậy,luồng điện nhỏ bé yếu ớt chạy vào rong da thịt của Cổ Phi Yên,làm cô không chịu được run cầm cập.

Nuốt lời ư?

Không, không thể nuốt lời được.

“em yêu anh, và cũng muốn được yêu nữa.” giọng nói của Cổ Phi Yên có chút mơ mơ màng màng,lưu riu lên tiếng.

Cô không phải là người không dám yêu và cũng không dám hận.

Cô quang minh chính đại,không cần phải che giấu,cơ bản là không sợ nói ra tiếng lòng của mình.

Nói lại ...

Làm cho ngồi đây vui,sau khi cô làm chuyệ gì đó hông mới có ý để cho anh ấy bao bọc lại! đôi mắt Cổ Phi Yên cong lên,cười tươi.

So với Tình cảm sâu đậm của hai người,Cổ Minh Châu có thể nói là như nước sôi lửa bỏng.

Tắt điện thoại,nhìn từ trên xuống dưới cô một lượt,Cổ Kiên Quốc lạnh nhạt lên tiếng, “ ta cảm thấy điều kiện hợp đồng của chúng ta cần phải thay đổi một chút.”

“bố là có ý gì vậy ạ?”

“một tháng đưa cho con 150 vạn,con hãy đồng ý làm lại hợp đồng và kí vào đó,không đồng ý,vậy thì coi như hôm nay chúng ta chưa có nói chuyện này.”

“bố!” Cổ Phi Yên hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân mình giữ được bình tĩnh,cười tươi và nói, “ Cổ Phi Yên mặc dù đang được chiều chuộng ở trước mặt Chiến Mặc Thần,nhưng con mới là Chiến thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận! mà,Cổ Phi Yên đối với Cổ Gia không có chút cảm tình nào cả,bố cảm thấy cô ta có thể giúp đỡ bố sao?”

“trong tay ta đang nắm được điểm yếu của nó,con không thể vì lo lắng cho ta mà hãy suy nghĩ đến chuyện của mình trước sao!” Cổ Kiên Quốc không đồng ý.

Nửa ngày.

Cổ Kiên Quốc đang cho rằng Cổ Minh Châu then quá hóa giận,lúc đi đến cửa, Cô cúi đầu, “ vâng,con sẽ kí!”

“con gái ngoan.” Cổ Kiên Quốc giương lên với vẻ mặt hiền hậu, “ yên tâm, Cổ Gia luôn là hậu thuẫn vững chắc của con,chỉ cần con không chịu thua kém,về sau mỗi tháng lấy được nhiều tiền là không thành vấn đề.”

“.....vâng.” trong lòng Cổ Minh Châu khing thường cười lạnh lùng, thay vào đó giả vờ hỏi như không có gì, “ bố, bố nói có được điểm yếu của Cổ Phi Yên,là cái gì vậy ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

“con đừng có trước mặt ta mà thăm dò,ta có thể tóm được điểm yếu của nó,đây là chuyện của ta,làm sao có thể dễ dàng nói cho con biết được chứ?con sẽ chết nếu con nói chuyện này với ta đó!”

Một âm thanh lạnh lùng,Cổ Kiến Quốc thẳng thắn nói.

Cổ Minh Châu đề ông ta làm một kẻ ngốc,ông ta nhìn cô mới là một kẻ ngốc từ đầu đến đuôi!

Muốn ăn không ngồi rồi,thì mặt cô làm sao có thể to như thế chứ?

“con không phải là muốn nói suông,con chỉ là muốn san sẻ với bố thôi,nếu như bố nói cho con là bố lấy được điểm yếu gì của Cổ Phi Yên,con không cần bắt được điểm yếu của cô ta trong tay,chỉ là muốn thời gian thích hợp uy hiếp đe dọa cô ta một chút thôi,đề cô ta biết sự lợi hại của con,bố,bố nói có đúng không?”

“.....” Cổ Kiến Quốc chớp mắt,cảm thấy cũng có thể suy nghĩ, thà lòng nhẹ nhõm nói, “đây là video.”

“video gì ạ?”

“xong rồi,đây không phải là điều con nên hỏi,đi ra ngoài đi!” Cổ Kiến Quốc xua xua tay không kiên nhẫn.

Cổ Minh Châu biết nhưng lại hỏi không ra cái gì cả,chỉ ngậm ngùi rồi đi.

.....

Đi ra ngoài phòng sách,trên mặt Cổ Minh Châu nụ cười phóng khoáng tan biến không vết tích,mặt đầy u ám,trong đôi mắt đẹp giấu đi sự mù mờ.

Cổ Phi Yên!

Làm hỏng việc của cô hết lần này đến lần khác.cô nhất định sẽ cho cô ta một bài học!

Nhưng mà,cái điều mà Cổ Minh Châu không biết được là,Cô Phi Yên cũng đang cố gắng để đối phó với cô,cho cô mất mặt!

.....

“Từ Ngan,anh đến từ lúc nào vậy?”

Đứng dựa vào cái cột ở bãi đậu xe trong tòa nhà bách hóa,đeo khẩu trang lớn,mặc một chiếc áo rộng,Cổ Phi Yên trang bị toàn thân cảm điện thoại gửi tin nhắn cho Chu Từ Ngan,bắt ngồi xác định phương hướng của Cổ Minh Châu.

Có một người bạn tốt là hacker thật là giỏi,giúp một tay cho giặc vào nhà cướp của!

Chu Từ Ngan trả lời rất nhanh, “đại loại là còn có 500 mét nữa thôi,em yên lặng đợi đi,đeo khẩu trang vào,dù sao cũng không được để lộ ra.anh đã hack camera giám sát rồi,em không cần phải lo lắng về vấn đề giám sát.....”

“Ừm ừm,em biết rồi.”

“nhưng mà, Tiểu Yên,người em tìm thật sự là đáng tin cậy không?nếu không thì lần sau anh sẽ sắp xếp người đối phó với cô ta,em không cần tự mình phải ra trận đâu?”

“nếu như em không tự mình ra trận,vậy thì còn có ý nghĩa gì chứ?”

Cổ Phi Yên lườm một cái,không muốn bàn luận vấn đề này

Với Chu Từ Ngan nữa,cắt thẳng điện thoại vào trong túi.

Chu Từ Ngan cái gì cũng đều tốt,là mọi thứ vẫn còn quá ấm áp.

Nhưng, giống y như Chiến Mặc Thần một người đàn ông tàn nhẫn da mặt dày,cũng thật sự không muốn nhìn nhiều.

Trên thực tế,cô không chỉ dự định muốn tự mình bắt Cổ Minh Châu,mà cô còn muốn “không cần thận” để cho Cổ Phi Yên biết cái người muốn bắt cô ta là cô Cổ Phi Yên!

Làm xong việc không muốn giữ lại cái tên Lôi Phong đó,làm hỏng việc không giữ tên,vậy.....thật sự rất là khó chịu!

Cô là muốn xem Cổ Minh Châu nhìn không quen cô lại làm không chết được sự khó chịu của cô,tốt nhất có thể là làm cho cô ta tức chết! mỗi lần đều ở trước mặt cô giả vờ phát bệnh tim,hãy thẳng thắn đề một lần không giả xem nào!

Hahaha!

Tiểu nhân trong lòng đang ngẩng mặt lên trời cười hả hê,đôi mắt đen kịt của Cổ Phi Yên đang nhìn chăm chú vào cửa thang máy,chỉ cần đợi Cổ Minh Châu là cô ta đã sa vào lưới rồi.

Một phút.

Hai phút....

“tinh”,cửa thang máy mở ra.

Cổ Phi Yên nhìn thấy Cổ Minh Châu đeo kính đen to ở đằng xa xa,mặc một chiếc váy với một hương thơm nhỏ,trong tay cầm chiếc túi xách LV nhỏ,làm thế nào để nhìn ra là một thiên kim nhà giàu vô cùng xinh đẹp.

Cô từ trong thang máy bước dung mạo xinh đẹp,đáng đi uyển chuyển dịu dàng,thu hút sự chú ý của rất nhiều người,mà cô cũng có con mắt biết hướng thụ,lúc đi trên đường,tư thế dong đưa ở mức độ thay đổi lớn.

Đây là kiểu lăng lơ đoan trang ư?

Cũng không biết có mấy người có thể nhìn ra Cổ Minh Châu bên ngoài thì là người đẹp có tiếng còn bên trong là tội phạm,đánh giá cao vẻ đẹp của cô ấy trong hình thức này.....

Cổ Phi Yên ngấm ngấm “cát” một tiếng

Đội Cổ Minh Châu từ từ tiến gần chiếc xe,mở túi ra,lúc cúi đầu ở bên trong tìm chìa khóa xe,chị đại Cổ Phi Yên vẫy tay,vài bọn côn đồ đeo khẩu trang lập tức cầm gậy từ trong bóng tối đi ra ngoài xông đến chỗ Cổ Minh Châu.

“con đi,kêu mấy quyền rũ bạn trai đồng tính của cháu gái của di tảo,bạn trai đồng tính của chồng tao! Không dạy dỗ mày,thì mày vẫn không biết tại sao hôm nay ra mặt trời ư?xem là làm thế nào để đánh chết mày!”

“mày là một con đi,nhìn mày rồi loạn như vậy là biết mày không thiếu người để quyền rũ rồi,lúc mày chơi yêu đương trên mạng với ông tao,mày có nghĩ qua cảm giác của bà tao không? tao khinh,hôm nay nếu như tao không đánh mày da mặt xanh ra,thì tao không phải là cháu gái của bà tao!”

“đừng có nói nữa,trục tiếp làm đi!”

“đạp vào xe của cô ta!”

“trên mặt cô ta đang chú ý,xem cô ta sau này dùng cái gì để đi quyền rũ người khác nữa!”

“bỏ đi cái chân thứ ba của cô ta!”

“hà mã,phụ nữ không có chân thứ ba đâu.”

“.....hừm,ngu ngốc,cô cho rằng tôi không biết sao,tôi chỉ có nói vậy thôi,nói vậy không được ư?”

“.....”

Mấy đứa còn đồ đang tranh cãi ầm ĩ,Cổ Minh Châu bị bọn chúng xông đến dọa cho há mồm tròn mắt.

Có mấy người kéo lấy túi của Cổ Minh Châu,tiền trong túi cô ta bị lôi ra,nhặt qua loa vào trong túi,đồ đặc có chút giá trị cũng đều không có buông tha,tất cả đều mang hết đi.

Còn có vài cái trên mặt cô ta,đập rất tàn nhẫn vào kính chắn gió đằng trước của chiếc BMW màu đỏ,chỗ mũi xe bị đập lõm lôm,vô cùng thê thảm.

Tiếp theo,nãy cái cửa xe khác cũng không may mắn thoát khỏi,trên nóc xe không gian phía trên đã bị treo rồi,vốn chiếc xe BMW này vẫn còn rất tốt nhưng bây giờ biến thành ‘múi trâu’ thật rồi.

Cổ Phi Yên ở chỗ góc tối cảm thấy rất tốt.

Mấy người còn đồ này mặc dù là người cận bã một chút,nhưng đề hai đoạn “lời thoại” dài dài bên dưới bọn họ đều vẫn rất thuộc,đây cũng tính là sự độc ác thú vị của cô.

Nhưng mà,Cổ Minh Châu không tốt.

Rất không tốt!

Trong lúc hỗn loạn,Cổ Minh Châu bị đánh trời tay không kịp.

Chiếc xe bị đập vẫn không phải là đáng sợ nhất với cô ta,để cô ta cảm thấy đây là một chút khủng bố của bọn còn đồ lại còn đụng đến cơ thể cô ta,thậm chí còn sờ xoạc khắp người cô ta.

Trên người mặc một chiếc váy ngắn,sự khủng hoảng của cô ta rất là rõ ràng,cùng lúc lại có mấy cái tay to sờ lên chân của cô ta,thậm chí còn có người còn thăm dò vào chỗ đó của cô ta nữa.

“aa.....aa,cứu,cứu!”

Phản ứng duy nhất của cô ta là gào thét ầm ĩ lên,kep chặt hai chân lại,ôm đầu rồi hét lớn.

Nhưng,bởi vì là ngày làm việc,chỗ bãi đậu xe không có tiếng người nói,cho dù có người nghe thấy Cổ Minh Châu cầu cứu,thì cũng cực ít người tình nguyện đến cứu,sợ bị liên lụy đến phiền phức nào đó.

Nhìn thấy hành tung của bọn còn đồ đó,Cổ Phi Yên ở chỗ góc tối nhìn thấy vậy cau mày.

Cô muốn xử lý Cổ Minh Châu,nhưng cũng không muốn dùng cái cách sĩ nhục phụ nữ như vậy.cho dù muốn xử lý Cổ Minh Châu,cô cũng không muốn dùng cái cách nham hiểm thâm độc như vậy,thủ đoạn quá xúc phạm độc ác.

Như vậy,cho dù làm cho Cổ Minh Châu tổn thương xúc phạm,thì cũng không giống với sự kiên trì trong lòng cô.

Cần can can không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207

Đương nhiên muốn!

Trước khi sự việc mất không chế, Cổ Phi Yên không chút nghĩ ngợi cầm lấy gậy gỗ bên người, gõ gỗ mạnh vào vách tường, tiếng gõ từ dưới đất vang to cả bãi đỗ xe, từ đó đánh thức những tên còn đồ thời gian thu tay đã đến.

Cô đối phó với Cổ Minh Châu là để cô ta biết lợi hại, chấn nhiếp cô ta, để cô ta về sau ít làm phiền người khác, đừng nghĩ rằng Cổ Phi Yên cô là người mềm tính, nhưng mà, cô cũng không muốn chuyện huyền ảo to trời.

Có một số việc dùng tiền có thể giải quyết, nhưng khi chuyện lớn đến tiền cũng không giải quyết được, vậy cũng không tốt.

Cô là thanh niên tốt của thời đại mới, không dự định làm xằng làm bậy.

Nếu không, tự mình chơi rồi vào luôn cục cảnh sát thì làm sao giờ?

Lại nói, một lần chơi không thỏa, giữ lại về sau từ từ chơi, khá được...

“Đi rồi, đi rồi!”

Nghe thấy ám hiệu ước định từ trước, trong đám lưu manh có một tên coi như có lý trí, đẩy một người khác, hét lớn.

Một người kêu một tiếng, tất cả đều dừng lại.

Tiền đã tới tay, nữ nhân cũng đã sờ vài lần...

Đáng giá!

Có người hướng về phía nơi Cổ Phi Yên ẩn thân, chờ sai sứ bước kế tiếp.

Cổ Phi Yên âm thầm ra dấu tay với bọn hần, chỉ vào bảng hiệu màu xanh lam chữ trắng biểu thị “cửa ra”, bọn hần liền nhanh chóng rút lui. Họ lái xe đến, cũng may không dẫn độn chạy theo hướng để xe ra, mà lên một chiếc xe Vans không đáng chú ý, một đường gào thét đâm chân ga hướng về cửa ra.

Mất tiền xe Vans đi xa, lại đợi một lúc, Cổ Phi Yên lúc này mới giặt khẩu trang trên mặt, từng bước đi đến chỗ Cổ Minh Châu.

“Tao phải báo cảnh sát, tao phải báo cảnh sát!”

“Khốn khiếp!”

“Mấy tên khốn nạn!”

Một bên khóc thút thít, một bên Cổ Minh Châu âm thầm nguyên rủa, tìm kiếm túi của mình.

Thế nhưng, tìm rất lâu cô ta mới phát hiện đồ vật trong túi của mình đều không cánh mà bay, bao gồm cả chiếc điện thoại có giá trị không nhỏ kia.

Đừng nói tới báo cảnh sát, muốn liên lạc với người khác cũng không thể.

“Chết tiệt! Chết tiệt, chết tiệt, a a a a!”

Đập túi lên xe phát tiết, Cổ Minh Châu tức không chịu nổi, còn đập thêm mấy cái vào xe.

Đúng lúc này, Cổ Phi Yên đi tới cạnh cô ta.

Khi cô đứng vững, cố ý thả nặng bước chân, dù trước đó Cổ Minh Châu không phát hiện ra cô, bây giờ cũng sẽ không bỏ qua âm thanh này.

Là ai?

Cổ Minh Châu ngẩng đầu, sững sờ.

Vốn nhìn lần đầu còn có chút nghi ngờ, đến khi Cổ Phi Yên lấy kính râm xuống, nhướn mày, cặp mắt khiêu khích cười cười nhìn cô ta, cô ta nháy mắt trào lên lửa giận phẫn nộ.

“Cố! Phi! Yên! Là mày, là mày có đúng không?” Cô ta nói ra từng chữ, âm điệu đầy oán hận, cắn răng nghiến lợi gào lên, “Là mày, mày đối phó với tao, để bọn cặn bã kia đối phó với tao!”

Lời cuối cùng, giọng Cổ Minh Châu trở nên thể thao, gào lên, như là muốn trút hết cơn tức tối, tốt nhất là thiêu chết Cổ Phi Yên trước mặt cô ta!

“Là tôi? Đương nhiên không phải tôi! Tôi một người thiện lương như vậy, sao có thể tùy tiện ra tay.” Cổ Phi Yên nhẹ nhàng hỏi lại, “Hon nữa nha, cô lên án tôi, cô có chứng cứ không?”

Cô sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng nếu chọc giận cô rồi, cô không ra tay tức là cô hèn nhát!

Cô cũng không phải không có chỗ dựa, cáo mượn oai hùm cũng tốt, ý thế hiếp người cũng được. cô lại đi sợ Cổ Minh Châu sao? Nếu Chiến đại tổng tài không phản chuyển này cho lính của mình được, cô liền mẹ nó để cho anh ta ngủ một tháng trong thư phòng, không cho phép lên giường!

Nếu anh có can đảm để cung chiều cô, cô tất dám sùng mà kiêu.

Phụ nữ nếu giảng đạo lý, còn gọi là phụ nữ sao?

Cổ Minh Châu tức cả người phát run, “Còn muốn chứng cứ gì nữa, rõ ràng không phải đây sao? Ngoại trừ mày có thù với tao, còn có ai nữa? Mày ghen ghét tao đính hôn với Chiến Mặc Thần, cho nên muốn mấy thằng cặn bã kia hủy tao đi, có đúng không?”

“Ồ, vậy cô mau cáo trạng tôi đi, làm bạn kiện cáo, nói như vậy trước tòa. Cô nghĩ xem quan tòa có thể vì cô tai to mặt lớn không có chứng cứ, nghe thấy lời cô liền phán tội tôi hay không nha.”

“Cổ Phi Yên, mày thật vô liêm sỉ, con tiện nhân đáng chết!”

“Vậy còn cô?” Cổ Phi Yên sắc mặt lập tức chuyển lạnh băng hỏi, “Ngày đó tôi đi thăm bà Thẩm, sao cô lại trùng hợp xuất hiện ở đó vậy? Có phải cô theo dõi tôi không? Ở cửa bệnh viện không hiểu sao tôi bị người ta đánh, những người đó còn không phải do cô sắp xếp sao? Cổ Minh Châu, cô tưởng rằng chỉ có mình thông minh, còn những người khác là đồ đần hết sao? Tôi nói cho cô biết, tôi còn thông minh hơn cô!”

Cổ Phi Yên nhắm đôi mắt lại.

Cô nhìn như một em gái vô lại, toàn thân tỏa ra khí tức âm u khiến người ta e ngại.

Chi là, dù có ở thời điểm phẫn nộ nhất, cô vẫn có chừng mực. Trong lời cô nói vẫn giấu không ít sự lo ngại, nói Cổ Minh Châu phái người theo dõi mình mà không đưa bà Thẩm lên đầu, càng không nói nửa chữ đến Lưu Á.

Nói nói, tâm tình cô vẫn khó chịu.

Vừa nói, cô vừa đưa tay chọc chọc trán Cổ Minh Châu hai lần, chỉ chọc cho cô ta mất thăng bằng, ngã về sau.

“Mày đừng tay lại cho tao!” Cổ Minh Châu hét chói tai, không trả lời vấn đề của cô, mà vùng tay đập về phía cô, “Cổ Phi Yên, mày đối xử với tao như vậy, tao nhất định sẽ khiến cho mày đẹp mặt!”

“Vậy tới đây! Tôi còn sợ cô quá?!”

Cổ Phi Yên nhíu mày, một cước dễ dàng đá vào đùi Cổ Minh Châu, giãy cao gót một bên chân cô ta lập tức quăng ngang đất, trật mắt cá chân, đau đến hít khí.

Đưa tay kéo tóc Cổ Minh Châu, cô trái phải tát mấy cái vào mặt Cổ Minh Châu, tát đến khi mình thấy hơi mệt, mới hít thở một hơi, đứng thẳng người.

“Bye bye!”

Tiêu sái phát tay về phía Cổ Minh Châu Cổ Phi Yên linh hoạt lái xe rồi đi.

...

Không về Giang Sơn Đế Cảnh, Cổ Phi Yên trực tiếp lái xe đến Đế Thần quốc tế.

Từ thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc tiến lên phòng nghỉ ngơi ở giữa tầng cao nhất, Cổ Phi Yên buông mình ngã xuống chiếc giường mềm mại, gọi một cuộc điện thoại cho Chiến Mặc Thần, “Anh yêu, anh đang làm gì vậy nha?”

Anh yêu?

Gọi dịu dàng nịnh nọt như thế?

“...” Chiến Mặc Thần im lặng một giây, hiểu rõ, “Em lại đang có ý đồ gì?”

Cổ Phi Yên, “...”

“Nói thẳng.”

“Phì” một tiếng, Cổ Phi Yên giọng nói chứa hàm lượng đường cực cao nói, “Người ta có thể có ý xấu gì nha? Người ta chỉ muốn nói cho anh, người ta đã đưa hàng tới cửa, bây giờ đang nằm trên giường lớn chờ anh sủng hạnh a, Chiến đại tổng tài anh có tới thỏa mãn người ta không nè?”

Chiến Mặc Thần, “...”

Yêu tình!

Liên tiếp ba chữ “người ta”, thanh âm nũng nịu, đáng về quá thực kịch cỡm đến không chịu được, nhưng mà... Vì sao chỉ cần cô sử dụng thủ đoạn với anh, anh liền không thể giữ vững tính táo đây?

Khép lại văn kiện trong tay, Chiến Mặc Thần mặt đen thui đi đến căn phòng ở giữa.

Mở cửa, qua nhìn thấy ngay một nữ nhân khiến anh một lời khó nói hết nằm lỳ ở giữa giường, hai cái đùi lác lư giữa không trung, dùng một đôi mắt sạch sẽ đen bóng nhìn anh.

“Chiến thiếu, hôm nay em làm chuyện xấu rồi, anh có muốn ngụy tạo chứng cứ cho em không?”

Chiến Mặc Thần, “...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208

“Ngụy tạo chứng cứ gì?” Nói lòng cả vạt, Chiến Mặc Thần thần thái thông thả hỏi.

Rất hiển nhiên, anh không cảm thấy Cố Phi Yên sẽ có cái gan to làm chuyện xấu vượt quá giới hạn.

Cố Phi Yên nháy nháy mắt, quyết định không nói trước.

Cô đôi chủ đề, “Thực ra cũng không có cái gì, em ngoan như vậy, làm sao gây phiền phức được chứ, đúng không? Đến đến đến, kỳ thực em nhớ anh, anh đến đây ôm em một cái đi!”

Cô thể được nhẹ nhõm một lúc, cô sao phải thành thật nhận tội cơ chứ?

Cũng là tự cô vừa rồi hồ đồ!

Đội chuyện xảy ra hăng nói đi, cô căn bản không lo lắng mình đến tìm chỗ dựa là một chuyện tay không, dù sao cô tin chắc Cố Minh Châu tiểu thư sẽ không từ bỏ ý đồ!

Chiến Mặc Thần, “...”

Mật đen đen đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn nữ nhân tự giác chủ động lăn đến tìm một vị trí làm ổ thoải mái nằm trong ngực mình, ôn hương nhuyễn ngọc ôm, anh nghiêng nghiêng tựa vào đầu giường, bắt đầu nhắm mắt lại.

Cũng là nghỉ ngơi một chút, cũng là để người nào đó không thấy được ý cười trong mắt mình.

Nữ nhân đáng chết, thật sự ngày càng làm cản.

Hết lần này tới lần khác, hẳn muốn ngừng mà không được.

Nằm lỳ ở trên giường mỗi hai ba phút lại kiểm tra điện thoại, di động Cố Phi Yên cuối cùng cũng nhận được thông báo của một số điện thoại lạ.

“...” Cảm giác như khối đá lớn rót cục đá rơi xuống đất, Cố Phi Yên chần chờ hai giây mới bắt đầu nhận cuộc gọi, hơi cẩn thận hỏi, “Alo, ai đó?”

“Xin hỏi ngài là tiểu thư Cố Phi Yên phải không?”

“Đúng vậy.”

“Xin hỏi, xế chiều hôm nay ngài trong khoảng thời gian ba giờ đến bốn giờ ở đâu, có thể nói cho chúng tôi biết chứ?”

“Anh là ai a, anh hỏi tôi, tôi liền nói cho anh sao?”

“Chắc...” Người gọi điện tự giới thiệu, “Thật xin lỗi, tôi là cảnh sát.”

“A, vậy hả.” Cố Phi Yên chẳng chần chờ nói bậy bạ, “Kỳ thật, tôi là nhân nội ứng ẩn náu trong đội ngũ của các người. Mục tiêu của tôi là tiêu diệt thế giới, trước mắt tiến độ là 30%, thành quả mới nhất là hôm qua đã tiêu diệt được con gà mỳ mỡ như hoa.”

Vừa dứt lời, Cố Phi Yên liền bị gõ mạnh vào trán.

Cô ôm đầu quay sang nhìn, Chiến Mặc Thần híp mắt, nhũ mày nhìn cô, tựa hồ không hài lòng cô “xuất khẩu cuồng ngôn”.

Cố Phi Yên, “...”

Cô thật sự đã tiêu diệt một con gà nhà!

Là Trần tẩu làm, gà rang vàng vàng thơm ngào ngạt...

“Cố tiểu thư, tôi thật sự là cảnh sát, tôi gọi điện tới là muốn hỏi cô một việc, cô có tiện không?” Cảnh sát đầu dây cũng bắt đầu đi.

“Ồ, không quá thuận tiện.”

“... Khụ khụ.” Cảnh sát đầu bên khục hai tiếng, biết mình đã gặp phải một đối thủ thích càn quấy, chỉ có thể trực tiếp nói ra, “Là thế này, Cố Minh Châu tiểu thư chiều hôm nay ở bãi đậu xe bách hóa Tinh Quang gặp tấn công, lên án ngài đã sai sử một đám lưu manh công kích cô ấy, ngài còn tự mình hành hạ thân thể của cô ấy, xin hỏi là như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.”

“Nói như vậy, có phải ngài không nhận?”

“Đó là tất nhiên!”

“Vậy thì, xin hỏi chiều nay trong khoảng ba đến bốn giờ ngài ở đâu, có người làm chứng không?”

“Ồm...” Cố Phi Yên cắn móng liếc liếc Chiến Mặc Thần, “Cái này, không thuận tiện nói cho lắm”

“Có gì không tiện sao?”

“Anh nói chuyện với đàn ông của tôi đi!” Cố Phi Yên cuối cùng đã bại lộ mục đích chuyến này của cô, đưa di động nhét vào tay Chiến Mặc Thần, sau đó chấp tay trước ngực, mặt đáng thương tội nghiệp nhìn anh, rất giống như một con cún sắp bị chủ nhân bỏ rơi, đôi mắt ướt sũng.

Chiến Mặc Thần, “...”

Cho nên...

Đây là chuyện xấu mà em ấy đã làm?

Anh cũng không phải là trẻ con hai, ba tuổi, nếu biết mình tùy tiện bị bộ dạng đáng thương này mê hoặc, đó mới là thấy quý!

Anh hít sâu một hơi, cảm đi động lên, âm thanh trầm lạnh, “Tôi là Chiến Mặc Thần.”

“Szz...”

Cố Phi Yên xác định, cô nghe thấy cảnh sát đầu điện thoại bên kia đã hít ngậm khí lạnh.

Không thấy ai trả lời, Chiến Mặc Thần lạnh lùng mở miệng, “Hôm nay Tiểu Yên luôn ở cùng tôi, tôi có thể làm chứng cho cô ấy, như vậy có thể chứ?”

“Cái đó... Chiến, Chiến thiếu, tôi có thể hỏi ngài hôm nay với Cố tiểu thư đã ở đâu, làm gì không?” Cảnh sát nom nớp lo sợ hỏi.

Đôi đầu với Chiến Mặc Thần, với đôi đầu với Cố Phi Yên, là hai cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Cố Phi Yên nhiều nhất cũng chỉ là quấy rối một chút, cần tỵ kiền nhẫn, còn về Chiến Mặc Thần... Đây căn bản đã là một đại ma đầu, dù không nổi giận, nhưng ngữ khí nghiêm nghị ảm trầm kia đã đủ để người cùng anh nói chuyện có cảm giác trải qua núi thấy biển máu.

“Tôi ở công ty làm việc, em ấy ở phòng làm việc của tôi giúp tôi, còn có câu hỏi nào không?”

“Cuối, một câu cuối cùng, xin hỏi, Cố tiểu thư là từ sáng đến tối đều ở chỗ ngài sao? Hai người, gì cũng không làm?”

“Đây là hai câu hỏi.” Chiến Mặc Thần nhủ mảy.

“Này...” Cảnh sát lúng túng.

Toán học không giỏi, trách hấn sao giờ?

“Chúng tôi làm a!” Câu hỏi này Cố Phi Yên đoạt câu trả lời, đặc ý không nhìn được cười, nằm sấp nói vào di động đang cầm trên tay Chiến Mặc Thần, “Đã nói rõ ràng như vậy, các người thế mà còn chưa đoán ra sao? Chú cảnh sát, anh ấy làm việc tôi ở phòng nghỉ, giữa chúng tôi muốn làm cái gì đó hay không, cái này còn chưa rõ sao?”

“Bánh!”

“Ddu ddu ddu...”

Sau một tiếng vang trầm là một loạt âm báo bận, cuộc gọi đã tắt, xem ra bên kia bắt cần dập điện thoại.

Cố Phi Yên vô tội nhìn di động của mình, đoạt lấy từ trong tay Chiến Mặc Thần, trực tiếp né vào túi xách.

Đã giải quyết xong chuyện, cô chuẩn bị về nhà.

Chiến Mặc Thần là người cuồng công việc, không biết lúc nào mới về Giang Sơn Để Cảnh đầu, không bằng cô cứ về trước đi... Hôm nay nếu còn cơ hội, nói không chừng cô còn có thể đi một chuyến đến công ty Du gia, hỏi thăm xem gần nhất Du Diễm Phong đã ở đâu.

Nhưng cô còn chưa nhảy xuống giường, liền bị nam nhân giữ tay lại, trực tiếp kéo cô một phát trở lại chiếc giường mềm xốp, trực tiếp đặt cô dưới thân.

“Chúng ta đã làm, hửm?” Người đàn ông mắt yên lặng nhìn Cố Phi Yên chăm chú, lóe ra ánh sáng khiến cô hãi hùng.

Cố Phi Yên, “...”

“Nếu nói đã làm, vậy nếu anh bỏ qua em, chẳng phải đã bị em cho cái danh “ban ngày tuyên dâm rồi sao?”

“Vậy... anh muốn xử lý thế nào?”

Còn có thể làm sao?

Chiến Mặc Thần ngồi dậy, hai ba cái liền cởi hết quần áo vương bạn ném ra, dùng hành động nói cho nữ nhân đang giả bộ đáng thương dưới thân, làm chuyện xấu phải trả giá đắt, chí ít, đừng có nghĩ muốn xuống giường nhanh như vậy!

Việc này không nằm trong dự định của Cố Phi Yên, nhưng khi cơ thể nóng hổi của người đàn ông áp tới, khi bàn tay anh du tẩu trên da cô, dần dần, cô cũng không nhận được trầm luân trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Chống Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209

Không thể không nói, Cố Phi Yên rất hưởng thụ.

Cô đã từng ghét những người chỉ biết đầu đá lung tung, dùng tục kỹ thuật của anh.

Nhưng, khi mỗi lần cãi nhau cô nói vô tội và hiềm khích anh, sau khi dùng điểm này làm vũ khí công kích anh, cô càng hiểu sâu sắc nam nhân trước mặt mình không chỉ đứng tốp đầu về học tập, về mặt vận động anh cũng đứng tốp đầu.

Anh quan sát tỉ mỉ, khả năng lĩnh hội cực kỳ quả quyết.

Thông qua không ngừng tổng kết kinh nghiệm huấn luyện và tích lũy thành công, Chiến Mặc Thần bây giờ đã thuần thục những nơi nhạy cảm của cô, biết cô lúc động tình nào sợ hăm ý biểu cảm nhỏ xú.

Nếu nói anh và cô đã từng ân ái cùng nhau, có lúc còn mang dư vị trừng phạt, đương như muốn dùng năng lượng tuyệt đối chinh phục cô, giam giữ cô, từ lúc sau khi hai người họ cùng lấy giấy chứng nhận kết hôn, quan hệ giữa hai người họ càng hoan hợp rất nhiều.

Không có nghi ngờ, cũng không còn oán trách nữa.

Ngược lại, giữa hai người bọn họ như kiểu “Chúng ta hai người cùng có bí mật nhỏ nhỏ” cùng hẹn ngầm, cùng nhịp đập, cảm giác này thể hiện lúc nam nữ ân ái, cũng rất rõ ràng.

Hai người họ càng hòa thuận hơn.

Bây giờ...

Cứ coi như người đó bởi vì sự che giấu của cô mà có chút không vui, nhưng sự không vui này làm anh yêu càng sâu đậm càng dùng lực, mỗi lần rút ra đều đau đớn triền miên, mỗi lần tấn công đều kiên quyết mà quả đoán, dường như muốn mở ra cánh cửa chỗ sâu nhất của cô.

Trầm mặc mà hung hãn.

Khi Cố Phi Yên mỗi lần bị một trận va chạm mạnh mẽ mà kịch liệt làm đến phát tức hỗn hển, lúc lại cảm giác “Đêm nay không biết là đêm nào”, cô thật sự không biết nên nói thích hay nên tức giận nữa.

Cuối cùng, cô chỉ có thể khóc không triển vọng gì cầu xin anh.

“Chiến thiếu gia, em không chịu được rồi, um. ... Anh đừng tiến vào nữa. ...”

“Sau này có thành thật hay không?”

“Có, có mà, em sai rồi, em lần sau cũng không dám làm chuyện xấu nữa! Cũng không, um. ...cũng không đổ oan anh. ...”

Chiến Mặc Thần con người trầm lại.

Không làm chuyện xấu nữa?

Cô cũng không làm chuyện xấu, lí do của anh từ đâu đến ‘trùng phạt’ cô như vậy?

Muốn biết, bình thường anh mỗi tối sẽ kéo cô lại một lần, cô cứ kiểu hậm hực không muốn, yếu ớt nói mệt, không dễ tóm được điểm yếu của cô mới có thể thỏa thích một hồi như vậy, cơ hội này hiếm thấy.

Vì vậy, Chiến Mặc Thần tâm niệm thay đổi, Cố Phi Yên cầu xin tha mạng cũng vô dụng.

Anh chiếm ưu thế mở miệng, khàn giọng nói âm áp, “Chuyện sau này thì để sau nói, hôm nay để em biết lợi hại là như nào?”

Cố Phi Yên, “.....”

Cô đã nhận sai rồi!

Cô thấy, người đàn ông này đang mượn cơ phát huy!

Nhưng làm sao đây?

Đường đường là Chiến đại tổng tài của Quốc Tế Đế Thần, cứ coi giậm giậm chân Bắc Kinh cũng phải run ba lần.

Coi như cô rõ ràng biết anh mượn cơ phát huy, cô cũng ngăn không được anh. Cô vừa nãy cáo mượn oai hùm nhờ thế của anh mà chú cảnh sát đến cũng phải tháo chạy về, bây giờ là lúc cô nộp tiền học.

Màn đêm buông xuống.

Cả thành phố bước vào cuộc sống về đêm, dòng người xe cộ tập nập tựa dải ngân hà sáng lấp lánh.

Trong phòng nghỉ ngơi, cả người Cố Phi Yên đắm chìm vào cuối cùng bị người đàn ông tựa con thú hung dữ thả ra.

Cô nằm trên giường, mái tóc đen bị rối tung phía sau tấm lưng trắng ngần của cô, có thể nhìn xuyên qua vài tóc che đi thấp thoáng những dấu vết còn ấm nóng. Khuôn mặt ửng hồng càng trở nên xinh đẹp hơn, lúc cô nhìn Chiến Mặc Thần, con người như vừa bị cơn mưa xuân làm ướt, thật đáng thương.

Chiến Mặc Thần cổ họng gấp gáp.

Yết hầu quặn rũ chuyển động lên xuống, anh còn phải khống chế vài giây mới ép ngọn lửa trong lòng xuống được, hỏi cô, “Có phải mệt rồi, có muốn ăn chút gì không?”

Cố Phi Yên lắc lắc đầu, nằm sấp trên giường đáng thương, đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Cô không muốn ăn gì nhưng đích xác trong lòng chần chờ có chút chuyện.

Con trời miền qua đi, đầu cô thất lại, cảm thấy mình cho người đàn ông ăn no rồi coi như lấy lòng anh, nên có thể nhân lúc anh tâm trạng tốt làm chút chuyện.

Cô vẫn rất hiểu kỹ tình hình Du Diễm Phong, đợi hơi thở thoải mái, liền ngắt dây hỏi, “Chiến thiếu gia, em muốn hỏi anh một chuyện, anh không được tức giận được không?”

“.....Nói.” Nhìn cô một lượt, Chiến Mặc Thần điềm đạm mở miệng.

“Anh có biết Du Diễm Phong gần đây đã đi đâu rồi không? Còn có, lần trước anh nói chuyện Du gia đến Cố gia muốn kết thông gia, rốt cuộc là chuyện gì? Du Diễm Phong. ...” Đắn đo một lúc, Cố Phi Yên hỏi, “Người muốn kết thông gia là anh ta sao? Anh...không phải thích em rồi sao?”

“Em nói xem?”

Cố Phi Yên không mất hi vọng. “Du gia làm gì còn người nào nữa đâu? Du Diễm Phong cũng không có anh em trai gì nhỉ?”

“Không có.”

“Vậy anh ta rốt cuộc đã đi đâu?” Cố Phi Yên hỏi câu này vội vàng dơ tay xin thế, kiểu con cún một lòng trung thành, “Anh yên tâm, cho dù em biết anh ta đối với em có chút quấy rối, em sau này nhất định sẽ giữ khoảng cách với anh ta, nhất định sẽ cách xa anh ta!”

Không biết tại sao, Cố Phi Yên cảm thấy Du Diễm Phong mắt tích không thấy nữa, chắc chắn là bởi vì Chiến Mặc Thần đụng tay chân, nếu không, cô làm sao ngay cả điện thoại của anh ta cũng không liên lạc được?

Cô ngay từ đầu muốn tự điều tra, nhưng cho dù giữa mình cùng Du Diễm Phong không có chuyện gì, rất quang minh chính đại, trực tiếp hỏi anh có lẽ tốt nhất.

Tính đến giờ anh phát hiện mình âm thầm xoa tay, tra đông tây, trái lại này sinh nghĩ ngờ với cô, lại nổi máu ghen.

Sự bảo đảm của cô, ngược lại lấy lòng Chiến Mặc Thần.

Anh cũng không có ý để cô biết, liền điềm đạm mở miệng, “Hắn ta dẫn Huyết Lang đến biên giới, cấp trên giao cho hắn nhiệm vụ, còn là nhiệm vụ gì, anh không thể nói cho em.”

“Có liên quan đến anh không?”

“Có.....” Chiến Mặc Thần không nói tránh, thành thật, “Hắn từ đầu có thể không cần đi tiền tuyến, là anh vận hành một chút, để hắn đích thân làm nhiệm vụ. Tuy nhiên, nhiệm vụ lần này cấp bậc rất cao, hắn đích thân đi là ổn thỏa nhất.”

Cố Phi Yên trong lòng lo lắng, “Có nguy hiểm không?”

“Em nói xem?”

“.....”

Cô làm sao biết được?

Trong lòng cô dự cảm không tốt.

“Hy vọng anh ta có thể bình an quay về.” rõ ràng biết mình hỏi không được gì, Cổ Phi Yên cũng không định hỏi nữa, “Đột nhiên cảm thấy Âm Phủ của anh từ sáng chuyển thành tối cũng tốt, mặc dù em không biết anh đang làm những gì, nhưng chỉ cần anh vẫn luôn ở Bắc Kinh, tránh xa khói thuốc súng đạn, không cần đổ máu đổ mồ hôi, em hài lòng rồi.”

“Ừm” Chiến Mặc Thần trầm mặc vỗ đầu cô, con người sâu thẳm

Cổ Phi Yên yên lặng ngã vào bộ ngực cứng cáp, nghe nhịp tim khỏe mạnh của anh, dần dần cảm thấy sự lo lắng trong lòng mình một chút một được an ủi.

.....

Biết Du Diễm Phong không rõ tung tích, Cổ Phi Yên cũng không nghĩ chuyện này nữa, chỉ là thỉnh thoảng trong lòng cầu nguyện, hy vọng anh ta xong nhiệm vụ, bình an quay về.

Chỉ là, sau đó hai ngày, cuộc gọi Chiến Mặc Thần đột nhiên đến làm cô giật mình tỉnh dậy, “Tiểu Yên, Du Diễm Phong xảy ra chuyện rồi, hẳn bây giờ muốn gặp em, anh để Giang Đào bây giờ đến Giang Sơn Để Cảnh đón em, em chuẩn bị đi, lập tức đến ngay!”

Ngay lúc này, Cổ Phi Yên hoàn toàn tỉnh ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210

Du Diễm Phong đã xảy ra chuyện?

Thông tin này tựa như sét đánh lên đầu Cổ Phi Yên, ỉnh tại nhức óc.

Ngay người hai giây cô mới phản ứng lại.

“Chiến thiếu gia, anh ta tình hình bây giờ sao rồi, có nghiêm trọng không?” đợi Cổ Phi Yên hoàn hồn lại, muốn hỏi Chiến Mặc Thần rõ ràng hơn nhưng phát hiện anh đã tắt điện thoại.

Vội vàng cầm lấy điện thoại, Cổ Phi Yên đột nhiên lòng như lửa đốt.

Làm sao lại ra như vậy?

Tại sao nói xảy ra chuyện là xảy ra chuyện được?!

Đi đi lại lại hai vòng trong phòng, nhớ lại Chiến Mặc Thần nói đợi chút Giang Đào đến Giang Sơn Để Cảnh đón cô, Cổ Phi Yên sợ tình chạy vào phòng thay đồ, không chọn kỹ càng, cô lấy đại một bộ váy vàng mặc vào.

Vừa chạy xuống lầu, cô vừa lấy tay vuốt lại mái tóc dài đến eo búi gọn sau gáy.

Bước xuống lầu, đúng lúc gặp Trần Tảo đi rót nước phát hiện cô thay quần áo định ra ngoài, đột nhiên nhìn đồng hồ treo trên tường, ngạc nhiên hỏi, “Cố tiểu thư, đã gần 12h rồi, cô muốn ra ngoài sao?”

“Ừm, cô không cần lo lắng, ngủ sớm đi.” Trần Tảo rất tốt, Cổ Phi Yên cười miễn cưỡng, không để cô lo lắng.

“Có chuyện gì không thể ngày mai đi được sao? Chiến thiếu gia đã lái xe ở biệt thự đi rồi, cô nếu bây giờ ra ngoài, xe rất khó gọi, không trì hoãn được sao?”

Quen biết một thời gian, Trần Tảo thật lòng rất thích tính cách cởi mở của Cổ Phi Yên, cũng thật lòng chăm sóc cô, lời nói ra kiểu như người nhà can thiệp vào, sợ làm người ta không thích, cô cũng nên nói.

“Tôi biết, đợi chút Chiến thiếu gia cho người đến đón tôi, tôi không thể tự một mình ra ngoài, Trần Tảo cô cứ yên tâm đi.”

“Được thôi” Trần Tảo gật đầu, “Vậy tôi về phòng ngủ đây.”

“Ừm”

Đợi Trần Tảo đi xa, Cổ Phi Yên lại bắt đầu đi hai vòng phòng khách, mất khoảng 20 phút, cô cuối cùng không đợi được chạy ra ngoài.

Cô biết Giang Đào từ nội thành lái xe về đây không thể nhanh được, nhưng đứng trong nhà đợi càng sốt ruột hơn, cô muốn tự mình ra cổng lớn đợi, nói không chừng tiết kiệm thời gian Giang Đào đưa xe vào, muốn tiết kiệm thời gian, đây cũng là cách không còn cách nào khác.

Cô vừa ra khỏi cửa, vẫn lo lắng Trần Tảo từ trong phòng bước ra.

Nhìn thời gian, day lòng mày lắc đầu, “Đã 1h sáng rồi, cũng không biết lúc này ra ngoài làm gì, ày, người trẻ tuổi, chỉ có biết giãy vò....”

.....

Cổ Phi Yên đứng ngoài cổng biệt thự đợi một hồi, rất nhanh nhìn thấy chiếc xe Maybach của Chiến Mặc Thần từ trong bóng tối chạy gần lại, đột nhiên vui mừng khôn siết.

“Giang Đào, tôi ở đây!”

Cô vẫy vẫy tay, chiếc xe dừng trước mặt cô.

Còn chưa dừng hẳn, cô đã lên xe rồi, giục Giang Đào ngồi ghế trước, “Mau đi thôi, đến luôn bệnh viện, đừng lãng phí thời gian!”

“Được.” Giang Đào trả lời.

Cổ Phi Yên một lòng lo lắng cho an nguy của Du Diễm Phong, căn bản không chú ý đến giọng nói của “Giang Đào” không giống với bình thường, có cảm giác đặc biệt kiềm chế, dường như đang kìm hãm nói.

Cô nhìn ra cảnh vật chạy ngược lại bên ngoài cửa sổ, bởi vì lên xe rồi mới có chút nhẹ nhõm, cả người trong đầu không kìm lòng nổi nghĩ cảnh cùng Du Diễm Phong chơi game cãi nhau ầm ĩ.

Cứ nghĩ lại, khỏe mắt cô đỏ lên.

Thật ra cô rất lo lắng.

Tính cách mạnh mẽ của Chiến Mặc Thần cô quá rõ ràng, nếu không phải đến thời khắc quan trọng, anh ghét sự tồn tại của Du Diễm Phong như vậy, làm sao lại có thể nửa đêm gọi cô dậy, để Giang Đào đến đón cô đi bệnh viện?

Anh làm như vậy chỉ có một khả năng...

Tình trạng của Du Diễm Phong không tốt.

.....

Trong bệnh viện.

Ngoại trừ phòng chăm sóc đặc biệt giành cho người bệnh nặng ra, Du phu nhân đang khóc lóc, nước mắt chảy ròng ròng, ướt đầm cả khăn giấy.

Không biết là lần thứ mấy rồi, cô vội vàng ngừng đầu nhìn Chiến Mặc Thần, “Mặc Thần, cháu gọi điện hỏi lại trợ lý của cháu, xem xem cậu ta đón được người hay chưa? Coi như cô cầu xin cháu, Tiểu Phong đưa bé này mặc dù hay đối phó với cháu, nhưng, nhưng nó cũng giống cháu chưa đến 28 tuổi! Mong cháu thông cảm cho cô, để Tiểu Yên đến gặp mặt nó một lần, cô cái gì cũng không cầu xin cháu, chỉ riêng điều này thôi....”

Bởi vì quá lo lắng, cô từ trên ghế đứng dậy.

Chỉ sợ Chiến Mặc Thần không đồng ý.

Chiến Mặc Thần lạnh lùng gật đầu, khó mà an ủi dịu dàng, “Cô Du, cô nghiêm trọng rồi, cô đừng lo lắng, cháu sẽ gọi điện cho Giang Đào, xem cậu ta đi đến đâu rồi.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Người đứng bên cạnh Du phu nhân đỡ cô ngồi xuống ghế, lệ trong mắt không ngừng rơi.

Con trai nằm trong phòng cấp cứu, cả người được quấn như xác ướp, chông ở nước ngoài không kịp quay về, người quản việc chính trong nhà chỉ còn lại một mình cô....

Cô là người ngây thơ, tính cách rất mềm yếu, nhiều năm vẫn luôn được hai người đàn ông bảo hộ rất tốt, căn bản chưa từng trải qua sóng gió gì cả, gặp chuyện, đã không có chủ kiến gì.

Gặp chuyện như này, cô trong lòng hoảng hốt, bản năng duy nhất có thể làm là khóc và nghe lời cậu con trai.

Con trai muốn gặp Cố Phi Yên, cô quý xuống cầu xin người ta mời Cố Phi Yên đến.

Mặc dù biết mình có chút không hậu đáo, nhưng cũng không còn cách nào.

Chiến Mặc Thần gọi điện cho Giang Đào, nhìn vào ánh mắt kì vọng của Du phu nhân, anh mở loa ngoài, để Du phu nhân nghe thấy, trong lòng nói không chừng không có sót ruột như vậy.

Điện thoại vừa bắt, Chiến Mặc Thần liền hỏi, “Giang Đào, cậu đến Giang Sơn Để Cảnh chưa?”

“Tôi đã đến rồi....” giọng của Giang Đào có chút chần chừ.

Mặc dù không phải rất rõ ràng, sự lưỡng lự trong giọng nói của anh đã bị Chiến Mặc Thần phát hiện ra, lạnh lùng hỏi, “Làm sao vậy, không phải xảy ra chuyện gì chứ?”

“Vâng....” Giang Đào nói nhanh như bay, “Chiến thiếu gia, anh có phải người khác đến đón Cố tiểu thư không?”

“Không có.”

“Nhưng, Cố tiểu thư 10 phút trước được một chiếc xe đón đi, bây giờ người không ở biệt thự.”

“Cái gì?” Chiến Mặc Thần đột nhiên mở miệng, “Không thể nào!”

Đứng ở trong biệt thự, Giang Đào cũng không chắc chắn, anh lại lần nữa hỏi Trần Tẩu, Trần Tẩu gật đầu, nhìn lên đồng hồ trên tường, anh đột nhiên biết rằng may mắn cuối cùng cũng không còn nữa.

“Chiến thiếu gia, vừa nãy tôi hỏi Trần Tẩu, Trần Tẩu nói Cố tiểu thư 1h đã ra khỏi cửa, trước khi ra ngoài cô ấy nói anh để tôi đến đón cô, nhưng không thấy bóng dáng của cô ở cổng, tôi bây giờ điều tra camera của biệt thự ghi lại tình hình xem thế nào?”

“Lập tức điều tra!”

“Vâng!”

“Còn có, chuyện hôm nay tôi để cậu đi đón Tiểu Yên, cậu có nói cho người khác biết không?”

“Không có, tôi chỉ....” Giang Đào bỗng nhiên cao giọng, “Tôi chỉ nói với U Nhất, cái này chắc không sao? Lúc tôi lái xe nhận được điện thoại của cô ấy, liền nói hai câu....”

“Ngoại trừ cô ta, còn người khác không?”

“Không có, tôi đảm bảo!”

“Được, cậu đi kiểm tra camera, có thông tin gì báo luôn cho tôi.”

“Vâng.”

Tắt điện thoại, trên gương mặt u ám của Chiến Mặc Thần tràn đầy con thịnh nộ, Du phu nhân tròn tròn mắt, ôm chặt ngực, không dám thở, sắc mặt thấp thòm lo lắng.

Đây là làm sao, làm sao không có một chuyện thuận lợi?

Nhìn vào Du Diễm Phong nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, nước mắt Du phu nhân lại rơi xuống.

Chiến Mặc Thần lạnh mắt nhìn cô, dọa đến nỗi tim co lại, “Mặc Thần, cô có phải gây cho các cháu phiền phức rồi? Còn hại đến Tiểu Yên, cô thật sự xin lỗi, thật sự....”

“Không phải.” Chiến Mặc Thần hai tay giữ chặt cánh tay Du phu nhân, để cô ngồi yên trên ghế, “Chuyện này không có liên quan gì đến cô, lòng từ mẫu của cô đối với Du Diễm Phong là hiển nhiên, hẳn có người mẹ nghĩ cho hẳn như này, cháu rất ngưỡng mộ hẳn. Chỉ là, cháu bây giờ đi giải quyết một số chuyện, có thể không đứng cùng cô được, mong cô lượng thứ.”

Mọi người đánh giá Chiến Mặc Thần là người trầm mặc, nghiêm túc, lạnh lùng, không hợp tính người, lần đầu tiên nhìn thấy Chiến Mặc Thần chu đáo, dịu dàng, Du phu nhân có chút không dám tin vào sự sùng ái mà lo sợ này.

Cô vội vàng nói “Cháu đi bận việc đi, cô không sao.”

Cô vừa nói xong, Chiến Mặc Thần liền gật đầu, thân ảnh cao lớn đi về phía thang máy, từng bước lớn rồi đi.

Vừa đi, Chiến Mặc Thần vừa gọi điện cho Chu Từ Ngan.

“Từ Ngan, tôi cần cậu dùng số điện thoại tìm hộ tôi một người, Tiểu Yên mất tích rồi, có khả năng bị người không biết nội tình mang đi, tôi muốn anh lấy tốc độ nhanh nhất tìm tâm tích của cô ấy! Bây giờ, ngay lập tức!”

“Ài?” giọng Chu Từ Ngan mang vài phần ngái ngủ, nhưng vừa nghe đến nửa câu sau của Chiến Mặc Thần, đột nhiên tỉnh ngủ, “Em nói cái gì, Tiểu Yên mất tích?”

“Vâng.”

“Tại sao xảy ra chuyện này?!” Chu Từ Ngan từ trên giường ngồi bật dậy, biểu hiện kích động lúc này với sự tạo nhả lịch sự hằng ngày của anh hoàn toàn không giống nhau, anh dường như hét con phần nộ vào điện thoại, “Chiến Mặc Thần, cậu bảo vệ Tiểu Yên kiểu gì vậy, lại để cô ấy bị người khác bắt cóc, cậu có phải là đàn ông không?!”

Chiến Mặc Thần hít một hơi thật sâu, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, muốn kích động cũng phải là tôi kích động, cậu bây giờ tốt nhất là giữ bình tĩnh, lập tức bắt đầu hành động!”

“Tôi tại sao không thể kích động chứ?” Chu Từ Ngan hình như muốn đập vỡ điện thoại, đau khổ trong đôi mắt vùng vẫy, “Chiến Mặc Thần, cậu đừng quên Nhược Liễu năm đó làm sao chết! Mất tích, giữ bình tĩnh, cậu cảm thấy tôi còn có thể giữ bình tĩnh sao?”

Yên lặng.

Yên lặng đến chết người.

Chiến Mặc Thần dừng bước, một hồi lâu, anh lạnh lùng đáp, “Là bởi vì cậu lần đó không thể cứu được Nhược Liễu từ trong tay bọn bất cóc, lần này, mạng của Tiểu Yên mong cậu đừng sẩy tay. Từ Ngan, dù cho cậu coi cô ấy như em gái, vậy thì tận tâm tận sức tìm cô ấy! Cậu không còn là Chu Từ Ngan 15 tuổi nữa rồi, nhiều năm trôi qua, cậu đã có đủ năng lực!”

“Được!” Chu Từ Ngan cứng tay nắm chặt điện thoại, “Tôi sẽ cố gắng hết sức!”

“Được!” Chiến Mặc Thần trầm giọng.

Lại tiến về phía trước, bước chân của anh càng kiên định.

Bất luận là ai đã đem người đi, anh sẽ đem cô trở về cạnh mình, không phải vì Chu Từ Ngan, không phải vì Du Diễm Phong đang nằm trong phòng cấp cứu, không phải vì anh, chỉ vì anh không muốn nhìn thấy cô bị thương!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211

Chiếc xe đang chạy không biết mệt mỏi.

Cảnh sắc bên ngoài cửa xe giống như rất lâu rồi không có thay đổi gì cả, màn đêm luôn có một chút mờ mịt, cây cối và tòa nhà ẩn mình vào trong màn đêm nhìn không rõ, thỉnh thoảng trong sự tối tăm dường như có chút ánh đèn lấp lánh mờ nhạt, rất nhanh lại bị chiếc xe bỏ lại phía sau, dường như khoảng cách rất là xa.

Trên đường, chiếc xe đến cũng không phải là rất nhiều.

Lúc Cố Phi Yên ra hồi hồi ức, phát hiện ra có chút không thoải mái.

Giang Sơn Để Cảnh mặc dù là đang yên tĩnh vắng lặng, cảnh vật xung quanh của đoạn đường cực tốt, nhưng thực cách thành phố cũng không xa lắm, có thể nói là yên tĩnh giữa ồn ào, lái xe chỉ cần 30 phút là có thể đi vào đoạn đường phồn hoa rồi, đèn đường sáng trưng.

Cô lấy điện thoại ra nhìn giờ, bây giờ đã sắp rạng sáng rồi.

Cô nhớ lúc cô ra ngoài là lúc cũng gần rạng sáng rồi, cho dù ở công biệt thự đợi, vậy thì cũng không thậm chí là rất lâu vẫn chưa có đến thành phố, phải biết là, tốc độ xe bây giờ cũng không tính là chậm.

Có chuyện gì vậy?

Lẽ nào.....

Phát hiện ra điều kì lạ, Cố Phi Yên nhẫn nhịn tìm đập tình thực, mím chặt môi không có lên tiếng.

Lặng lẽ nhẹ nhàng, cô nhìn cái người lái xe đằng trước.

Người lái xe đằng trước đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, mặc một chiếc áo da màu đen, toàn bộ người đều ẩn mình vào trong bóng tối, nhìn trông rất kì lạ, chỉ đáng tiếc là lúc cô ở trên xe đã quá sốt ruột, cơ bản là không có nhìn người lái xe, vậy mà lại để cho anh ta đưa đi rất xa.

Thật sự là có vấn đề, nhưng bây giờ, cô chỉ có thể tự mình cứu lấy mình thôi!

Có thể là vì Cố Phi Yên có sự chuẩn bị rồi, bầu không khí trong xe đột nhiên căng thẳng.

Có khi, cho dù không có lên tiếng, chỉ cần suy nghĩ của người ta là đã phát sinh ra sự biến hóa, đó là trường khí lực tỏa ra, chắc chắn có thể để người khác cảm nhận thấy được.

Rất nhanh, Cố Phi Yên cảm thấy như vậy không được.

Cô không thể để “Giang Đào” ở trước mặt phát hiện ra cô đã nhận ra điều không đúng ở đây, như vậy, sợ sẽ làm kích động anh ta rồi nhanh chóng ra tay với cô, cô bây giờ vẫn không có nghĩ ra được nên làm gì, căn bản là ứng phó không kịp.

Phải làm sao đây?

Cô giả vờ rất vội, lấy điện thoại ra gọi cho Chiến Mặc Thần, nếu như không bị ngăn lại, cô có thể mượn cơ để thông báo đến Chiến Mặc Thần, nhưng, rất nhanh cô phát hiện ra mình gọi điện thoại không được.

Kiểm tra điện thoại, cô phát hiện điện thoại của mình không biết tại sao mà lại không nhận được tín hiệu.

Lập tức mở phần mềm thông báo ra, tình hình cũng như vậy.

Không chỉ điện thoại không có tín hiệu, cũng không có tín hiệu mạng luôn, wechat cũng không dùng được.....

Một lúc sau, trong lòng Cố Phi Yên thực sự rất hoảng sợ.

Biện pháp tự mình cứu mình gì đó đều đã làm không được, cô chỉ có thể cùng với “Giang Đào” phía trước nói chuyện vui vui.

“Giang Đào.....” Cố Phi Yên lên tiếng, giọng nói có chút run sợ bởi vì lo lắng mà thành ra như vậy.

“Ừm.” người phía trước đáp lại.

“Chúng ta làm sao mà đi lâu rồi vẫn chưa có tới thành phố vậy, có phải là anh đi sai đường rồi không?”

“.....” người ngồi phía trước im lặng.

“không biết là có chuyện gì, điện thoại của tôi cũng không có tín hiệu nữa rồi, anh có mang điện thoại không, có thể cho tôi mượn xem có tín hiệu không? nếu như đi sai đường, chúng ta nên nhanh chóng quay về, đi theo hướng dẫn của bản đồ, nên sẽ không có vấn đề gì đâu nhì, còn nữa, tôi cũng muốn gọi điện thoại cho Chiến Mặc Thần, để lỡ quá nhiều thời gian rồi, anh ấy chắc cũng rất sốt ruột rồi.”

Cố Phi Yên thăm dò, đợi người phía trước trả lời lại.

Vẫn là sự im lặng đáng ghét đó.

Châm chậm,Cổ Phi Yên kim nén lại,trên mặt cố ý làm ra thoải mái cũng biến thành sự nặng nề.

Người lái xe này nhìn gương chiếu,nhẹ nhàng lên tiếng

“anh cười cái gì?” đôi mắt của Cổ Phi Yên lạnh nhạt,mặt lạnh lùng hỏi

“tôi cười Cổ nhĩ tiểu thư quả nhiên là già vô thật là giỏi,diễn rất là tốt,sao không suy nghĩ làm diễn viên cơ chứ?” giọng nói của người đàn ông kì lạ đặc biệt,một giọng nói mờ nhạt của kim loại,như là giống như là âm thanh chói tai của thanh kiếm chém vậy,nghe xong khiến cho tai của mọi người đều thấy không dễ chịu.

“anh mang máy đối âm thanh đi sao?” Cổ Phi Yên hỏi.

Nói nhiều rồi,và cô cũng phát hiện ra rồi.

“hahaha.....”

Người trước mặt không có thừa nhận,nhưng cũng không phủ nhận,nhưng mà,từ trong giọng nói của anh ta lộ ra vẻ rất vui sướng dễ chịu,làm cho Cổ Phi Yên đang để tay lên đùi bỗng nhiên thấy lo lắng.

“anh rốt cuộc là ai?” Cổ Phi Yên lạnh lùng nói, “ anh ở công biệt thự lừa mang tôi đi,lẽ nào không sợ Chiến Thiệu sẽ lần theo dấu vết sao? phải biết rằng,cho dù anh có nhiều cách để ngăn tín hiệu cầu điện thoại,nhưng xe của anh luôn có biển số xe,chỉ cần anh lái xe vượt qua cổng,camera giám sát ở cổng còn không phát hiện được ra anh sao? thả tôi ra,thì việc làm chúng ta hôm nay coi như không có chuyện gì,không tìm anh để gây rối nữa,thấy thế nào?”

“cô không cần dọa tôi,tôi bị người ta dọa từ nhỏ đến lớn rồi,cô lẽ nào còn không biết đức tính của ông đây? Hôm nay tôi đã ra tay với cô rồi,thì sẽ không nghĩ đến lương thiện đâu,ai kêu cô chặn đường của tôi,để chúng tôi không có đường mà chạy chứ?”

Giọng nói kì lạ từ máy đối giọng phát ra ở trong xe yên tĩnh phát ra hết sức rõ ràng,rất đáng sợ,trong lòng rất là sợ hãi.

Cổ Phi Yên cau mày.

Cố gắng chen ép sự sợ hãi vào trong lòng,cô đột nhiên phát hiện ra ngữ khí lời nói của người đằng trước,làm sao mà cô cứ cảm thấy rất là quen thuộc?đột nhiên, trong lòng cô nghĩ đến một người!

Rất có khả năng là anh ta!

Nén sự tức giận trong lòng, Cổ Phi Yên quyết định thử thêm vài lần nữa.

Cười lạnh lùng,cô hỏi lại, “ tôi chặn đường của anh? Kinh thành to như vậy,tôi ngoài gây thù chuốc oán với Cổ Minh Châu ra,thì không có ai có hiềm khích gì với tôi cả....anh là do Cổ Minh Châu cử đến,có đúng không? cô ta không dám tự mình ra tay đối phó với tôi,nên cử mấy người bình hèn tướng nhát đến để tự tìm cái chết,anh không sợ không lấy được tiền của anh khi cô ta chưa cho phép,trái lại để bản thân tự mắc vào sao? phải biết là,anh bây giờ đúng là đang đối đầu lại với Chiến Thiệu!”

“tôi làm không phải vì tiền.”

Không phải vì tiền,tốt là không phải vì tiền!

Cổ Phi Yên ánh mắt kim nén lại,giọng nói lạnh lùng hỏi, “ Thẩm Cường,ông nói ông không phải là vì tiền sao,cho nên ông là vì đưa con gái bảo bối của mình,đúng chứ!”

“ồ,mày đã đoán ra tao là ai rồi sao?” Thẩm Cường bỏ mũ lưỡi trai ra,đôi mắt hung ác nham hiểm đang nhìn chăm chăm vào người Cổ Phi yên,cười nham hiểm, “ con gái bảo bối của tao thật là tông minh, một lát đã nhận ra được người cha này rồi.”

Lại một lần nữa đối mặt với Thẩm Cường,sự sợ hãi trong lòng Cổ Phi Yên giống như là từng cơn sóng bão mồn cơn vậy.

Nổi ám ảnh lúc còn nhỏ,muốn xóa cái việc này đi thật sự là không dễ dàng gì cả.

Đến bây giờ,cô nhìn thấy ông ta lại nhớ đến màn kịch ở trong căn phòng chật hẹp đó,ngủ về khuôn mặt dữ tợn của Thẩm Cường,điều cười khó nghe của ông ta,đôi bàn tay to xấu xí thô kệch,sờ lên cơ thể vẫn còn là trẻ con của cô cảm giác thật là đáng ghét buồn nôn.....cô sợ hãi đến nỗi toàn thân đều run rẩy!

Đặc biệt là đang ở tình huống như vậy,đêm tỉnh lặng,xung quanh không có người,nỗi sợ hãi này cũng như là làm phóng đại lên gấp bội lần.

Hít một hơi thật sâu,Cổ Phi Yên cố gắng giữ bình tĩnh,giọng nói run rẩy hét lên, “ Thẩm Cường,ông tốt nhất là thả tôi ra!nếu như tôi xảy ra chuyện gì,ông cảm thấy Chiến Thiệu liệu có buông tha cho ông không? đến lúc đó,Cổ Minh Châu cũng bảo vệ ông không nổi!”

“bảo vệ không được thì sợ cái gì,ông đây cũng sống nhiều năm rồi cũng chán ghét sống rồi!nếu như có thể làm mày chết loại bỏ được mối đe dọa cho Minh Châu,vậy thì ông đây cho dù chết cũng chết không oan uổng,ông đây là rất là vui!nói lại,ông đây nhớ mày rất lâu rồi,nếu như lại không được thử mùi vị của mày,ông đây mới là muốn phát điên lên!”

“Thẩm Cường!ông vẫn không phải là người nữa rồi,ông là đồ cầm thú,ông là loại người tồi nát!” Cổ Phi Yên bỗng nhiên hét lên với tiếng hét chói tai, “ ông muốn ra tay với người ta,làm sao lại không đi tìm con gái ruột của ông,ông là người mà không bằng chó lợn,cường hiếp con gái ruột của ông đó mới là việc ông nên làm!”

“tao làm sao có thể làm như thế chứ?” Thẩm Cường cười rất nhiều,cố gắng nhìn lại phía trước.

Ông ta vẫn lái xe.

Cổ Phi Yên ngồi ở ghế sau người đang run lên,toàn bộ người như là bị ngấm vào trong nước lạnh vậy,toàn thân lạnh cóng.

Ngơ người hai phút,cô đột nhiên kéo mở cửa xe,kéo không được,cô dùng chân đạp vào cửa xe,ra sức đạp,một cái rồi lại một cái nữa,cô phải trốn khỏi đây,cô phải đi! Cho dù phía trước là đường chết,cô cũng phải tìm cho mình một cơ hội sống.

Bị Thẩm Cường cường hiếp mà chết?!

Cô không muốn!

“tao khuyên mày đừng tự phí sức lực của mình nữa,hai chân của cô,trốn không được đâu.” Thẩm Cường nhìn kinh thường Cổ Phi Yên đang ở đằng sau xe hoang mang rối loạn,cười đắc ý.

“vậy sao?” Cổ Phi Yên nhìn về phía ông ta lạnh lùng, bỗng nhiên cười rất đau thương bi thảm,cuớp lấy vô-lăng trong tay ông ta,lạnh lùng nói, “ ông đã không muốn cho tôi sống tốt,vậy thì hãy cùng nhau chết đi!”

Lúc lái xe vô-lăng không thể bị cướp được,rất là nguy hiểm!

Nhưng bây giờ Cổ Phi Yên đã mất đi lý trí của mình rồi,sau nỗi sợ hãi to lớn,là suy nghĩ duy nhất của cô đó là tình nguyện chết,cũng không muốn để cho Thẩm Cường đụng chạm vào!cho dù chết,cô cũng muốn kéo Thẩm Cường xuống âm phủ cùng!

“Cổ Phi Yên,d**t mẹ mày,mày bị điên rồi sao,đây là đang ở trên cầu, trên cầu đó!”

“đúng,tôi đang điên đây,muốn chết thì cùng chết,Thẩm Cường,tôi nói cho ông biết,tôi sớm đã muốn giết chết ông rồi,muốn rất nhiều năm nay rồi!”

Nước mắt trong mắt CỔ Phi Yên từng giọt lớn rơi xuống,động tác điên cuồng mà đoạn tuyệt.

Hôm nay có thể cùng chết,vậy thì chết đi,mặc dù có cảm thấy cuộc đời mình bị chôn vùi ở đây thật là không đáng,nhưng nếu là có thể,thì cô tình nguyện chết cũng không muốn bị người đàn ông đáng ghét này làm nhục!

Chiếc xe đang va chạm vào hàng rào bảo vệ trên cầu,lúc bên trái,lúc bên phải,nếu như cứ như vậy,thì rất có thể chiếc xe sẽ lật rơi xuống dưới sông,Thẩm Cường mặc dù trong mồm nói, “ công hiến vị tha”, nhưng việc ập đến đầu,ông ta vẫn là cực kì sợ chết.

Kéo tay của Cổ Phi Yên ra,ông ta giã phanh gấp lại,âm thanh của bánh xe ma sát với đường tạo nên một âm thanh chói tai.chiếc xe đâm phải cột điện sau đó bỗng nhiên dừng lại.

Quán tính to lớn xòng đến,Cổ Phi Yên hét lên một tiếng,cơ thể không kiểm chế được lao về phía trước,toàn bộ người đập tàn bạo kính thủy tinh chắn gió phía trước.

Vừa nặng vừa nhanh,kính thủy tinh chắn gió vỡ ra,Cổ Phi Yên trực tiếp nhảy ra khỏi xe.

Đầu của cô bị đập rất mạnh,máu từ chỗ vết thương trên đầu chảy xuống bên dưới,cô cần mỗi chịu đựng,đau khổ dữ dội vậy lấy cô,hoa mắt chóng mặt làm cho cô muốn rên lên cũng không rên được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212

“hừ!thật là đen đủi!” Thẩm Cường tháo máy dôi giọng xuống,coi mũi ném xuống đất,toàn bộ người rất tức giận.

Ông ta thất dây an toàn vào,vết thương cũng không có gì là lớn cả,chỉ là bị vài miếng thủy tinh bắn tung tóe vào chỗ vết thương nhỏ,nhưng bây giờ chiếc xe không chỉ bị làm hỏng,Cổ Phi Yên bộ dạng cũng hấp hối sắp chết,chết một nửa rồi,ông ta tối nay làm sao mà thỏa mãn được?

Bỏ mặc không quan tâm nữa,Thẩm Cường lái chiếc xe bị đâm phải có vài chỗ vết thương,nhưng lên xe,ông ta nhìn xuống đất Cổ Phi Yên đang co quắp lại,đột nhiên lại quay xe đi về,trong ánh mắt dần dần bốc cháy dục vọng ham muốn.

Đã như vậy rồi,cũng không cần tìm một nơi khác làm gì,làm nó trong xe luôn,để cho nó biết sự lợi hại của ông ta!

Suy nghĩ,trên mặt Thẩm Cường lộ ra vẻ mặt gian ác.

Cổ Phi Yên rất đau,thật sự rất là đau.

Toàn thân rã rời.

“hừ,hừ hừ.” Cổ Phi Yên thờ dốc,cảm giác buồn nôn lục phủ ngũ tạng đang biến đổi,máu ở trên đầu chảy xuống dưới mắt,cô mở khó nhọc để mở mắt ra,nhìn thấy trời đêm mịt mù không có một ngôi sao nào cả.

Ngay lúc này,đôi gày xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Thẩm Cường cúi người xuống,lời tóc cô, “ con đi,cho dù hôm nay mày muốn chết,thì ông đây cũng phải muốn mày!dù sao thì ông đây làm xong thì cũng đi ra nước ngoài rồi,ai cũng không thể tìm ra được tao đâu!”

Trong mơ hồ,Cổ Phi Yên cảm nhận được bản thân mình bị Thẩm Cường kéo từ trong đồng thủy tinh vỡ kia ra,ông ta kéo cô đến một chỗ sạch sẽ một chút là ném ở đó,như là ném một con cá chết vậy.

Tiếp theo,ông ta cúi người xuống bắt đầu cởi quần áo trên người cô ra,bởi vì quanh năm hút thuốc không chú ý vệ sinh sạch sẽ mồm rất hôi thối,ra sức gặm rìa vào cổ cô,như là một con ác thú với cái miệng máu lớn,khiến cho người ta cảm thấy ghét vô cùng

Ông ta còn một bên nói những lời kích động cô, “ nghe nói cô sớm đã bị Chiến Mặc Thần thăng tiêu từ đó chơi qua rồi,để cho bố của mày chơi thấy thế nào? Ông đây nuôi mày là muốn nuôi để chơi đó,kết quả là mày lại tình nguyện đưa cho người khác,không đưa cho tao,mày nói mày có để tiện bí ối không hả?”

“mày trốn hả! cho dù có người nhà báo vệ mày,thì mày cũng không trốn được khỏi lòng bàn tay tao đâu,tao hôm nay muốn để mày biết sự lợi hại của tao!”

“hahaha.”

Thẩm Cường cười điên cuồng đặc ý,tay đã càng không có phép tắc rồi,áo của Cổ Phi Yên bị xé ra không thành hình,hóa quần bò cũng bị mở ra,mắt nhìn. Cô tức đến nổi toàn thân run rẩy,xua xua tay rất khó khăn,nặng nhằng vòng qua cổ của Thẩm Cường.

Bỗng nhiên ngo ngắc,ngoài ý muốn Thẩm Cường kinh ngạc vui mừng,hỏi rất thô bỉ, “làm sao,con điểm,bị ông đây sờ cho chịu không được hả,muốn rồi?”

Muốn ư?

Đúng! Muốn đưa ông lên đường!

Nắm chặt tay,Cổ Phi Yên bỗng nhiên nhấc người lên,dùng lực mạnh mẽ cái vật ở trong tay đâm vào gáy của Thẩm Cường,bởi vì vừa xong quyết định vòng tay qua cổ của Thẩm Cường,cô đâm thẳng vào chỗ mạch máu lớn ở gáy của ông ta.

Chỉ đáng tiếc.

Trong lúc vội vàng,cô cầm một mảnh thủy tinh quá nhỏ,cũng không đủ sắc nhọn,dùng lực vẫn không đủ.

“con đi,mày dám làm hại tao!”Thẩm Cường ôm lấy cái gáy bị thương,sờ sờ thấy tay có máu,đâm cũng không phải sâu,kinh nghiệm đánh nhau nhiều nói cho ông ta biết,ông ta nên không thể để tính mạng nguy hiểm được.

Xác định cái này xong, ông ta lập tức nổi trận lôi đình muốn dạy dỗ cho Cổ Phi Yên một bài học.

Túm lấy tóc của cô từ dưới đất kéo dậy,ông tát vào mặt Cổ Phi Yên vài cái,chỉ đánh mà mồm cô mà phun một chút máu ra,Cổ Phi Yên phản kháng,hai người rất nhanh lại lòi nhau đến gần lan can cầu.

Thẩm Cường đề cô xuống lan can đánh,điên loạn giống như là một con chó điên vậy,Cổ Phi Yên dần dần không chịu nổi.

Cô cần rằng, cũng không muốn để cho Thẩm Cường dễ chịu,lúc ông ta lại lao đến đánh dùng hết sức lực giẫm lên chân ông ta,đau quá ông ta ra tay càng thêm không có chừng mực,đánh một cái lên vai cô,người cô ngã về phía sau rơi xuống nước.

Lập tức cơ thể mất trọng lực,nhìn trời đêm không có ngôi sao nào,trong lòng Cổ Phi Yên lại có cảm giác được giải thoát dễ chịu.

Nhưng, chỉ được vài giây ngắn,cô rơi vào trong nước.

Bao quanh cô là nước mát lạnh,bị kích động làm ý thức của cô có chút hỗn loạn bỗng nhiên bùng tỉnh,cô không thể bơi,hai tay vung vẩy loạn lên,sau khi uống vài ngụm nước lạnh vào trong mồm,mà không biết làm sao nắm được một vật gì đó cứng cứng, cái đồ đó có chút gì sắt,lập tức nắm chặt vào nó.

Ẩn vào bóng tối,Cổ Phi Yên cắn răng,kiên quyết cầm lấy.

Cô nghĩ,đây là con đường sống duy nhất của cô rồi.

Có thể sống,cô vẫn không muốn chết!

Đầu chuyển động nhanh,cô biết cô không thể yên lặng được,quá yên lặng,thì là hiềm nghi,nếu như Thẩm Cường phát hiện cô mà tìm được một con đường sống,nói không chừng sẽ xuống nước tìm cách giết chết cô mất,dầu sao cũng đã đi đến mức này rồi.

Nếu như nói trước kia chỉ là sự hiềm khích,còn bây giờ thì là cục diện không chết không được,Thẩm Cường chắc chắn sẽ không yên tâm để cho cô sống!

Cô Phi Yên cũng không biết người chìm ngập trong nước là tình huống gì nữa,cô chỉ có thể căn cứ vào sự tưởng tượng,trước tiên dùng tay đập mạnh xuống nước làm nước bắn tung tóe,rồi tay chậm chậm không dùng sức lực nữa,bọt nước càng ngày càng nhỏ,cuối cùng, đi đến sự bình lặng.....phóng theo sự từ vọng.

Vài phút sau,cô lảng máng nghe thấy tiếng Thẩm Cường đang chửi rủa âm ỉ,cô thể là đang gọi điện thoại,bởi vì khoảng cách xa,mà trạng thái bây giờ của cô cũng không được tốt,cô nghe không rõ ông ta rốt cuộc là nói chuyện điện thoại với ai,cũng không biết ông ta đang nói cái gì nữa.

Nhưng,cô rất nhanh nghe thấy âm động cơ của chiếc xe,đây là một thông tin tốt,y vị được là Thẩm Cường đã đi.

Sau khi xác định được Thẩm Cường đã rời đi,Cô Phi Yên cũng không có lập tức nghĩ cách để đi vào bờ.

Đây cũng là chuyện không có cách nào cả.

Cô không thể bơi,bây giờ còn đang chịu đau nữa,vẫn không thể dựa vào bản thân để bình an vào bờ được.

Suy nghĩ lý trí,cô cảm thấy bản thân mình không thể ở trong nước được.

Nhờ ánh sáng âm đạm của ánh trăng,cô nhìn vào thứ mình đang cầm trong tay,phát hiện cô bây giờ đang nắm vào một kim loại đã bị rỉ là thanh sắt trụ cầu nhỏ ra,từ trên nhìn xuống có vài cái xếp như vậy.

Chỉ cần cô luôn cầm vào cái này,cho dù cô không thể bơi,thì cơ hội sống của cô vẫn là rất lớn,hon nữa.....cô phát hiện,cô túi khoác sau lưng cô vẫn còn ở trên người,phải nói là,điện thoại của cô vẫn ở trên người!

Ông trời không có tuyệt đường sống của con người.

Điện thoại của cô vừa xong không thể dùng được,hon nữa là ở trên xe có cái gì đó chặn tín hiệu điện thoại của cô lại,bây giờ Thẩm Cường lái xe đi rồi,cô cũng có thể truyền tin đi được rồi.

Dường như vì muốn xác minh suy đoán của cô,Cô Phi Yên trong đầu này ra một ý nghĩ,âm thanh êm tai vang lên.

Cô Phi Yên vội vàng một tay nắm vào thanh lan can,một tay khó khăn để lấy điện thoại,tay cầm điện thoại rất chặt,sợ điện thoại sẽ rơi xuống nước là sẽ không thể tìm được.

Thật may là ở điện thoại có dây treo,cô để điện thoại đeo vào cổ,cuối cùng cũng yên tâm.

Nhìn vào màn hình,là Chiến Mặc Thần.

“Tiểu Yên,em đang ở đâu đó?”

“Chiến Thần,Chiến Thần....” nhận điện thoại,khi giọng nói người đàn ông đó vang lên kèm theo sự nôn nóng sốt ruột chuyển đến,nước mắt của Cô Phi Yên cứ thế trào ra mãnh liệt,bất giác gọi cái tên rất là thân thuộc mà từ trước đến nay chứ từng gọi qua,nhưng,cô thật sự không biết là mình đang ở đâu cả.

“bây giờ em đang ở đâu,làm sao vậy,có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không,em mau nói cho anh biết đi!”

Cô Phi Yên khóc thút thít, “đề em tra tìm đã,em tìm bản đồ rồi nói cho anh sau....là Thẩm Cường muốn làm hại em,ông ta lái xe không biết là chở em đi đâu nữa,trong xe có thể vẫn còn cái đồ gì đó chặn tín hiệu điện thoại lại,em liên lạc với anh không được,em,em cướp lái tay lái của ông ta,từ trong xe bị ngã.....ngã ra ngoài,Chiến Thần,em cảm thấy em có thể duy trì không được lâu nữa....anh mau đến tìm em đi,nhanh lên..... em bây giờ gửi cho anh địa chỉ,lập tức gửi cho anh đây....”

Vừa kích động vào sự sợ hãi,lời nói của Cô Phi Yên cứ liên tục không ngừng,thật may Chiến Mặc Thần vận tốc nào của rất nhanh,nghe hiểu rồi,

Bởi vì nghe hiểu,sắc mặt của anh càng thêm đáng sợ.

Anh nhắc tay lên,để cho người bên cạnh bắt đầu hành động,cố gắng giữ âm thanh im lặng,dùng giọng nói để an ủi vỗ về, “ Tiểu Yên,em nghe anh nói,em bây giờ phải tự chăm sóc mình thật tốt là được rồi,không cần phí sức tìm vị trí bản đồ gửi anh làm gì,anh cả trong điện thoại của em một cái máy theo dõi,bây giờ có tín hiệu rồi,anh có thể dựa vào cái đó để tìm em,anh nhất định sẽ nhanh chóng để bên cạnh e,em ngoan ngoan ở đó đợi anh nha.”

“em sợ em không kiên trì được nữa,Chiến Thần,em đang ở trong nước,cả người em đều bị thương,em cảm thấy em có thể nắm không nổi được nữa rồi,nếu như trượt vào trong nước,em sẽ phải chết....nếu như em chết rồi,anh nhất định anh phải báo thù cho em,không được để cho người nhà họ Thẩm sống để chịu,Cô Minh Châu cũng không thể!”

Cô tức giận nói xong,Chiến Mặc Thần càng gáo thức tức giận hơn, “ em chết rồi,anh tại sao phia vì em báo thù chứ,em cảm thấy anh có rất nhiều thời gian sao? người phụ nữ ngu xuẩn kia,em muốn báo thù thì đừng có chết,phải tự mình đến báo thù chứ!”

“nhưng.....”

“không có nhưng gì hết,Cô Phi Yên,anh không cho phép em chết,không được chết!em có nghe thấy không hả?!” với sức mạnh mãnh liệt,giọng nói của Chiến Mặc Thần như là một viên thiên thạch,lao vào trong tai của Cô Phi Yên,mạnh mẽ chạm vào nội tâm của cô.

“.....vâng.” Cô Phi Yên gật đầu.

Cô cũng không muốn chết,nhưng,cô thật sự rất khó để giữ vững.

“Cô Phi Yên,anh không phải là đang nói đùa với em đâu,em tốt nhất hãy sống sót cho anh! Nếu như em chết rồi,anh không chỉ không thể để cho người nhà Thẩm Gia mất mặt,mà anh còn có thể để cho bọn họ sống thật tốt đó,trà thù em vì đã không chịu trách nhiệm lại còn buông thả để chết,em nghe thấy không hả! anh nói được là làm được,em biết anh từ trước đến nay không có nói dối gì đúng không! đừng có nói với anh là em không có cách nào,bất luận lúc nào cũng đều có cách hết,chỉ xem em làm như thế nào thôi!”

Cô Phi Yên đương nhiên biết những lời anh ấy nói đều sẽ thực hiện,tính cách anh là như vậy,cô không nghe theo thì sẽ chết.

Sau đó,cô lại nghe thấy giọng Chiến Mặc Thần ám áp dần hẳn xuống,gống như là cầu xin vậy, “ Tiểu Yên,tra lời anh,nhất định phải kiên trì,anh....anh không thể không có em,tuyệt đối không thể!”

“.....” Cô Phi Yên cắn môi, “ em đồng ý,đồng ý..... em không nói với anh nữa,em đang nghĩ cách,anh mau đến tìm em đi,có nghe thấy không hả?”

Kiên trì nói rất lâu,cô cảm thấy bản thân mình giữ không nổi được nữa rồi,nhanh chóng ngắt đi.

“được!” Chiến Mặc Thần mạnh mẽ đáp lại.

Tắt điện thoại,ánh sáng màn hình điện thoại tắt đi.

Tối om và sợ hãi cùng lúc đến với Cô Phi Yên,cô rất sợ tối,sợ đau,không thể bơi.... Nhưng bây giờ cái gì cũng đều có cả.

Cô Phi Yên chịu đựng sợ hãi và đau nhìn hai bên xung quanh,trong đầu chuyển động rất nhanh,cô nghĩ,bây giờ ở hoàn cảnh này,cô đang ở trong nước,bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi,cô còn có thể tìm thấy đường sống nào khác không?

Chỉ còn vận ý chí sức lực và sự kiên trì thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.